இந்தப்பாரதம், அந்தந்தப்பாகத்தின் விஷயத்தைக்குறிக்குஞ் சொற்களால் ஆதிபருவம், சபாபருவம், ஆரணியபருவம், விராடபருவம், உத்தியோகபருவம், பீஷ்மபருவம், துரோணபருவம், கர்ணபருவம், சல்லியபருவம், சௌப்திகபருவம், ஸ்திரீபருவம், சாந்திபருவம், அநுசாஸநபருவம், அசுவமேதபருவம், ஆசிரமவாசபருவம், மௌசலபருவம், மகாபிரஸ்தாநபருவம், ஸ்வர்க்காரோகணபருவம் எனப் பெயர்பெற்ற பதினெட்டுப் பருவங்களைக் கொண்டது. (ஆயினும், வில்லிபுத்தூரார் பாடியன, முதற்பத்துப் பருவங்களே.) அவற்றுள்,

மூன்றாவது

ஆரணிய பருவம்

இத்தொடர்-வனத்தில்நடந்த செய்தியைப்பற்றிய பருவம் என்று பொருள்படும்; இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன்தொக்கதொகை. ஆரணியத்தினது விடயமான பருவம் என ஆறாம்வேற்றுமைத் தொகையுமாம். ஆரணியம் - அரணிய சம்பந்தமானது; தத்திதாந்தநாமம்: (அரணியம் - காடு.) பருவம்=பர்வம்: கணு: கரும்பு மூங்கில் முதலியவற்றிற்கு ஏகதேசமாகிய கணுப்போல நூலுக்கு ஏகதேசமாகிய உறுப்பைப் பருவம் என்பது, உவமவாகுபெயர். ஆகவே, பாண்டவர்கள் வனத்தில் வாசஞ் செய்த சரித்திரத்தைச் சொல்லும் பாகமென்பது, கருத்து. இந்த ஆரணியபருவம், அருச்சுனன்றவநிலைச்சருக்கம்முதல் பழம் பொருந்துசருக்கம் ஈறாக8 சருக்கங்களையுடையது: அவற்றுள்,

முதலாவது

அருச்சுனன் றவநிலைச்சருக்கம்

அருச்சுனனது தவத்தின்தன்மையைக் கூறுங் கூறுபாடென்பது, பொருள். அர்ஜ்ஜுநனென்னும் வடசொல்லுக்கு - வெண்ணிறமுடையவனென்பது, பொருள். இது, முதலில் இந்நிறமுடைய கார்த்தவீரியமகாராசனுக்குப் பெயராயிருந்து, பின்பு அவனைப்போன்ற சௌரிய தைரியங்களையுடையபார்த்தனுக்கு இட்டு வழங்கப்பட்டது: இது, உவமவாகுபெயரின்பாற்படும். பார்த்தன் கருநிறமுடையவனாதலால், அவனுக்கு அருச்சுனனென்பது நிறம்பற்றி வந்தபெயரென்றல், பொருந்தாது. தவம்-தபஸ் என்னும் வடமொழியின் திரிபு: அதாவது - மனம் பஞ்ச

இந்திரியங்களின்வழியிலே போகாமல் நிற்கும்பொருட்டு, வனத்திற்சென்று, காய், கனி கிழங்குசருகுவருக்கங்களை உண்டும் நீர் பருகியும் காற்றுநுகர்ந்தும் விரதங்களால் உணவைச்சுருக்குதலும், கோடைக்காலத்தில் வெயிலிலும் பஞ்சாக்கினிமத்தியிலும் நிற்றலும், மாரிக்காலத்திலும் பனிக்காலத்திலும் நீர்நிலையிற் பாசியேற நிற்றலும், சுவாசத்தை அடக்குதலும் முதலிய செயல்களை மேற்கொண்டு, அவற்றால் தன்உயிர்க்குவருந் துன்பங்களைப் பொறுத்து, இஷ்டதெய்வத்தைத் தியானித்தல். நிலை - நிற்றல்; ஐ விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். சருக்கம் - ஸர்க்கம்: முடிபு அல்லது படைப்பு என்று பொருள்; அது, சங்கேதத்தால், ஒரு பெரிய வகுப்பினுட்பட்ட சிறிய பாகத்தைக் குறிக்கும்.

1. -பாண்டவர் பன்னீராயிரம் முனிவரோடு காமியவனஞ்சேர்தல்.

பெருமித வலியும் பாரும் பேணலார் கவர வின்சொல்
தருமனுந் தம்பி மாருந் தழலெழு தைய லாளும்
அருமக முனிவர் முந்நான் காயிரர் சூழ்ந்து போதக்
கருமுகில் படியுஞ் சாரற் காமிய வனம்புக் காரே.

(இதன் பொருள்.) இன் சொல் தருமன்உம் - இனிமையான சொற்களையுடைய தருமபுத்திரனும், தம்பிமார்உம் - (அவனது) தம்பியர் நால்வரும், தழல் எழு தையலாள்உம் - யாக அக்கினியில் தோன்றின அழகிய திரௌபதியும்,- பெருமிதம் வலிஉம் - (தங்களது) மிகுந்த வலிமைக்குக் காரணமான மந்திரி சேனை முதலியவற்றையும், பார்உம் - இராச்சியத்தையும், பேணலார் - பகைவர்களாகிய துரியோதனாதியர், கவர - பறித்துக்கொள்ள,-(அதன் பின்பு), முந்நான்கு ஆயிரர் - பன்னீராயிரமென்னுங் கணக்குடையவராகிய, அரு மகம் முனிவர் - (பிறராற் செய்வதற்கு) அருமையான யாகங்களைச் செய்துள்ள முனிவர்கள், சூழ்ந்து போத - (தம்மைச்) சுற்றி வராநிற்க, கரு முகில் படியும் சாரல் - கருமையான மேகங்கள் தங்குகின்ற மலைப்பக்கங்களையுடைய, காமிய வனம் - காமியமென்னுங் காட்டை, புக்கார்-அடைந்தார்கள்; (என்றவாறு.)

பெருமிதம் - மிகுந்த அளவு. பேணலார் - தம்மை விரும்பாதவர்; எனவே, பகைவராயிற்று: இன்சொல் என்றது - மற்ற நற்குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்; உபலக்ஷணமாவது - ஒருமொழி ஒழிந்த தன் இனங்களையுங் குறிப்பது: (நன்னூல், பொதுவியல், 7.) தருமத்தினின்றுந் தவறினவர்களுக்குச் சிறிதும் பக்ஷபாதமில்லாமல் குற்றத்திற்கு ஏற்ற தண்டனை செய்து தருமத்தைக் காத்தலால் தருமனென்று யமனுக்குப் பெயர். தந்தையே மைந்தனாகப் பிறக்கிறானென்னும் நூல்வழக்குப்பற்றி, தருமபுத்திரனைத் தருமனென்றார். துருபதமகாராஜன், தன்னை அருச்சுனனைக் கொண்டு வென்று கட்டிக்கொணர்வித்துப் பங்கப்படுத்தின துரோணாசாரியர்மீது கறுக்கொண்டு அவரைக் கொல்லும்பொருட்டு ஒரு புத்திரனும் அருச்சுனனுக்கு மணஞ்செய்துகொடுக்கும் பொருட்டு ஒரு புத்திரியும் உதித்தல்வேண்டுமென்று யாஜஉபயாஜரைக் கொண்டு புத்திர காமயாகஞ் செய்விக்க, அவ்வோமத்தீயினின்றும் திட்டத்துய்மனும் திரௌபதியும் தோன்றினராதலின், 'தழலெழு தையலாள்' எனப்பட்டாள். தையலாள் - அழகுடையவள்; தையல் - அழகு. முனிவர் - கடவுளைத்தியானஞ் செய்பவரென்றும், முக்காலத்து ஞானமுடையவரென்றும் பொருள். காமியவனம், சரசுவதிநதி தீரத்திலுள்ளதென்பர். தௌமிய முனிவரின் ஏவற்படி தருமபுத்திரன் சூரியபகவானைத்துதித்து அட்சயபாண்டம்பெற்றுத் தன்னுடனிருக்கும் அந்தணர்களைப் போஷித்தா னென்பதை முதனூலா லறிக. ஏகாரம் - ஈற்றசை.

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - ஒன்று நான்காஞ்சீர்கள் விளச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களுமாகிவந்த கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட அறுசீராசிரிய விருத்தங்கள். (1)

2.- அவர்கள் அந்தக்காமியவனத்தின் அழகைக் காணுதல்.

ஆரமுமகிலுநாறு மருவியுஞ்சுனையுமத்த
வாரணம்பிடிகளோடு வாரிதோய்கானியாறும்
ஈரமுநிழலுங்காயுங் கனிகளும்யாவுமீண்டிக்
காரினம்பொழியுமந்தக் கானகத்தழகுகண்டார்.

(இ-ள்.) ஆரம்உம் - சந்தனக்கட்டைகளும், அகில்உம் - அகிற் கட்டைகளும், நாறும் - நல்மணம் வீசப்பெற்ற, அருவிஉம் - மலையருவிகளும், சுனைஉம் - மலைச்சுனைகளும், மத்த வாரணம் - மதம் பிடித்த ஆண்யானைகள், பிடிகளோடு - பெண்யானைகளுடனே, வாரி தோய் - நீரில் விளையாடப்பெற்ற, கான் யாறுஉம்-காட்டாறுகளும், ஈரம்உம் - குளிர்ச்சியும், நிழல்உம்-மரநிழல்களும், காய்உம்-காய்களும், கனிகள்உம் - பழங்களும், யாஉம் - மற்ற எல்லாப் பொருள்களும், ஈண்டி - (தன்னிடத்தே) பொருந்தப்பெற்று, கார் இனம் பொழியும் - மேகக்கூட்டம் மழை பொழிவதற்கிடமான, அந்த கானகத்து - அந்தக்காமிய வனத்தினது, அழகு - அழகை, கண்டார் - பார்த்தார்கள், (பாண்டவர்கள்); (எ-று.)

ஆரமும் அகிலும் மலையினின்று அடித்துக்கொணரப்படுபவை. சுனை - நீரூற்றுள்ள மலைக்குளம். பிடி - யானையின் பெண் பெயர்; "பிடியென் பெண்பெயர் யானைமேற்றே" என்றார்,ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். காய், கனி - காய்ப்பது, கனிவது எனக் காரணப்பெயர். (2)

3.-பாண்டவர் சென்றபின் அச்சூழல் முகில்கள்தோன்றி விலங்குகளும் பகையற்று இமயமலைச் சாரல்போல் அழகுபெற்றிருத்தல்.

அங்கிவர்புகுந்தபின்ன ரங்கியின்புகையுமாறிப்
பொங்கியவோமத்தீயின் புகையினான்முகிலுண்டாகச்
சிங்கமுந்துதிக்கைமாவுஞ் சேர்ந்துடன்றிரியச்சூழல்
எங்கணுமழகுபெற்ற திமகிரிச்சாரல்போன்றே. *(இ - ள்.) அங்கு - அக்காமிய வனத்தில், இவர் - பாண்டவர்கள், புகுந்த பின்னர் - நுழைந்தபின்பு, அங்கியின் புகைஉம் ஆறி - (அங்கங்குத் தானாகவே பற்றியெரிகிற) காட்டுத்தீயின் புகையும் தணிந்து, பொங்கிய ஓமம் தீயின் புகையினால்-மிகுதியாயெழுந்த ஓமாக்கினியின் புகையினாலே, முகில் உண்டாக - மேகங்கள் உண்டாகவும்,-சிங்கம்உம் - சிங்கங்களும், துதிக்கை மாஉம் - துதிக்கையையுடைய யானைகளும், சேர்ந்து உடன்திரிய-(தமக்குள் பகைமை நீங்கி) ஒன்றுசேர்ந்து கூடத் திரியவும், சூழல் எங்கண் உம் - அவ்விடம் முழுவதும், இமகிரி சாரல் போன்று - இமயமலையின்சாரலையொத்து, அழகு பெற்றது - அழகை அடைந்தது;*

நல்லோர்களுள்ள இடத்தில் அக்கினிபயம் முதலியன ஒழிதலும், யாகம் முதலிய வைதிககாரியங்கள் முறைப்படி நிகழ்தலும், காலங்களில் மழை பெய்தலும், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பகைமை யொழிதலும் இயல்பென்பது, நூற்றுணிபு. "நல்லார் ஒருவருளரே லவர் பொருட்டா, லெல்லார்க்கும் பெய்யு மழை,""மழையுந்தவமிலாரில்வழியில்லை," "நிலத்தியல்பு,வானமுரைத்துவிடும்,""அறன்காளையுறைநாடுகார், மின்னொற்று மழையுண்டு விளையுண்டு"என்பவற்றை இங்கே உணர்க. புகையும் மாறி என்றும் பிரிக்கலாம்.

இமகிரி=ஹிமகிரி: பனிமலை. 'அங்கியும்புகையு மாறிப் பொங்கியவோமத்தீயாற் புகலருமுகிலுண்டாக' என்றும் பாடம். (3)

வேறு.

4.-துருபதன் முதலிய சுற்றத்தார் அங்குப் பாண்டவரைக் கிட்டுதல்.

துருப னுந்திட்டத் துய்மனுஞ் சோமக
நிருப ரானவர் யாவரு நேர்ந்துடன்
விரவு தானை விராடனுஞ் சுற்றமும்
மருவி னாரவ் வனத்திருந் தோரையே.

(இ- ள்.) துருபன்உம்-துருபத மகாராசனும், திட்டத்துய்மன் உம் - (அவன் மகனாகிய) திருஷ்டத்யும்நனும், சோமக நிருபர் ஆனவர் யாவர்உம் - மற்றும் சோமககுலத்திற்பிறந்த அரசர்களெல்லோரும், நேர்ந்து உடன் விரவு தானை விராடன்உம் - மனமொத்துக் கூடவருகின்ற சேனையையுடைய விராடராஜனும், சுற்றம்உம் - (இவ்வரசர்களின்) பந்துக்களும், அ வனத்து இருந்தோரை - அந்தக் காமியவனத்திலிருந்த பாண்டவர்களை, மருவினார் - அடைந்தார்கள்; (எ - று.)

துருபன்=த்ருபதன்: இவன் பாண்டவர்களுக்குப் பெண் கொடுத்த மாமன்: பாஞ்சால தேசத்தரசன். திட்டத்துய்மன் - பாண்டவர் மைத்துனன்; இவ்விருவரும் சோமககுலத்தவ ரென்று அறிக. நிருபர் - மனிதர்களைக் காப்பவர்; ந்ரு - மனிதர். துருபதன் என்பது துருபன்என விகாரப்பட்டு வந்தது. விராடன் - மச்சநாட்டரசன். இதுமுதற் பன்னிரண்டு கவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீர் மாச்சீரும் மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிவந்த கலிவிருத்தங்கள்.

5.- மற்றும் அன்புள்ளவர்களும் கற்ற அறிஞரும் அங்கே வந்துமொய்த்தல்.

மற்றுமற்று மகீபரிலன்பினான்
உற்றவுற்ற வுறவுடையோர்களும்
கற்றகற்ற கலைவிதமாக்களும்
சுற்றுமொய்த்தனர் தோமறுகேண்மையார்.

(இ-ள்.) தோம் அறு கேண்மையார் - குற்றமற்ற நட்பையுடையவரான, மற்றுஉம் மற்றுஉம் மகீபரில் - இன்னும் வேறு வேறு தேசத்தரசர்களில், அன்பினால் உற்ற உற்ற - அன்பால் மிகவும் நெருங்கிய, உறவு உடையோர்கள்உம் - பந்துத்துவமுடையவர்களும், கற்ற கற்ற கலைவிதம் மாக்கள்உம்-மிகுதியாய்க்கற்ற நூல்களின் வகைகளையுடைய மனிதர்களும், சுற்றுஉம் மொய்த்தனர்-(பாண்டவர்களுக்குச்) சுற்றிலும் நெருங்கினார்கள்; (எ- று.)

அடுக்குக்கள் - மிகுதிப்பொருளன. மற்று என்னும் இடைச்சொல், பிறிது என்னும் பொருளது. கேண்மை-க்ஷேமசமாசாரங்களைக் கேட்பது (விசாரிப்பது) என்னும் பொருள்பற்றி, நட்பையுணர்த்திற்று. மகீபர்-பூமியைக் காப்பவர்; மஹீ-பூமி. இயல்பாக நிற்கும் மாக்களென்னுஞ்சொல், அறிவில்லாத மனிதரை உணர்த்தும்: மாக்களெனப்படுவார், மனவுணர்ச்சியின்றிஐம்பொறியுணர்ச்சி மாத்திரமே யுடையவர்: மக்களெனப் படுவார், ஐம்பொறியுணர்வோடு மனவறிவும் உடையவர்: இவ்வேறுபாடு "மாவுமாக்களுமையறிவினவே,""மக்கடாமேயாறறிவுயிரே"என்னும் தொல்காப்பிய மரபியற் சூத்திரங்களைக்கொண்டு அறிக. (5)

6.-ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் வருதல்.

மாதவத்தின் பயனெனமாதவன்
யாதவக்குலத் தேறிமையோர்பதி
ஆதவத்துக் கருநிழல்போலருள்
வேதவித்தக வீரனுமேவினான்.

(இ - ள்.) மா தவன் - இலக்குமிக்குக் கணவனும், யாதவர் குலத்து ஏறு-யதுசம்பந்தமானகுலத்தில் தோன்றிய ஆண்சிங்கம் போன்றவனும், இமையோர் பதி-தேவர்களுக்குத் தலைவனும், ஆதவத்துக்கு அரு நிழல் போல் அருள்-

வெயிலிற்பட்ட வருத்தத்தை ஒழிப்பதற்கு உதவுகின்ற அருமையான நிழல்போலப் (பலவகைத்துன்பங்களை யொழிப்பதற்குக்) கருணை செய்கின்ற, வேதம் வித்தகம் வீரன்உம்-வேதங்களின் ஞானத்துக்கு விஷயமான மகாவீரனுமாகிய கண்ணபிரானும், மாதவத்தின்பயன் என- (பாண்டவர்கள் செய்த) பெருந்தவத்தின் பயன்போல, மேவினான்-(அங்கு) வந்தான்; (எ-று.) சமயத்தில் வந்து உதவுதல்பற்றி, தவப்பயன் கண்ணபிரானுக்கு உவமை; எவ்வளவோ பெருந்தவஞ்செய்திருந்தாலன்றிக் கண்ணபிரானது வருகை நேரா தென்றவாறு. யாதவன்-யதுகுலத்துத் தோன்றியவன். யதுஎன்பான், சந்திரகுலத்துத் தோன்றிய யயாதியின் குமாரருள் ஒருவன். ஏறு- ஆண்பெயர். வெயிலிலடிபட்டவர்க்கே நிழலினருமை தெரியுமென்பது, இங்குக் கருதத்தக்கது. ஆதவம்-ஆதபம்; நன்றாகத் தபிப்பது. 'ஆதவத்துக்கு அருநிழல்' என்பதை, "துன்பத்திற்கு யாரே துணையாவார்," "மறத்திற்கு மஃதே துணை," 'பித்தத்துக்கு இஞ்சி நல்லது' என்பனபோலக் கொள்க. வேதம் வித்தகன் - வேதத்தினால் அறிதற்கு உரியவன் எனினுமாம். வேதம் என்பதற்கு - நன்மை தீமைகளை விதிவிலக்குக்களால் அறிவிப்பது என்பது அவயவப் பொருள். வீரனும், உம்-இறந்தது தழுவியது. (6)

7.-தருமனிடத்து வந்தவர் அன்போடு கூறத்தொடங்குதல்.

பாரிழந்தவிப் பாதகச்சூதுகேட்டு
ஈருநெஞ்சின ரேமுறுநோக்கினர்
பேரறன்றரு பிள்ளையைப்பார்த்தருள்
கூரவன்பொ டிவையிவைகூறுவார்.

(இ-ள்.) பார் இழந்த-(பாண்டவர்கள்) பூமியை இழப்பதற்குக் காரணமான, இ பாதகம் சூது-பாவத்தைத் தருவதான இந்தச் சூதாட்டம் நடந்த செய்தியை, கேட்டு - செவியுற்று, ஈரும் நெஞ்சினர் - பிளந்த மனமுடையவர்களும், ஏம் உறு நோக்கினர் - வருத்தம் மிகுந்த பார்வையுடையவர்களுமாகிய துருபதன்முதலிய பந்துக்களும் சினேகிதர்களும்,--பேர் அறன் தரு பிள்ளையை பார்த்து - பெருமையையுடைய தருமக்கடவுள் தந்த குமாரனாகிய யுதிட்டிரனை நோக்கி, அருள் கூர - கருணைமிக, அன்பொடு - அன்புடனே, இவை இவை கூறுவார் - இந்த இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்வாரானார்கள்; (எ - று.) -அவற்றை, மேல் நான்கு கவிகளாற் கூறுகின்றார்.

அறன் - அறத்திற்குஉரிய கடவுள்: யமன். தருமபுத்திரன் யமதேவனது அருளாற் குந்திதேவியினிடம் பிறந்தவ னாதலால், அவனை "அறன்றருபிள்ளை'என்றது: இனி, இத்தொடர் - தருமத்தைச் செய்கின்ற பிள்ளையென்றும் பொருள்படும். பிள்ளை - இளமைப் பெயர்: இங்கு, உயர்திணைக்கு வந்தது. வன்பொடு என்று பிரித்து, வீரத்தோடு எனினுமாம். இழந்த என்னும் பெயரெச்சம், காரியப்பொருளது. 'நோய்தீர்ந்த மருந்து' என்பது போல. ஏமுறுதல்=ஏமமுறுதல்; ஏமம் என்பதற்கு - களிப்பு என்றும் பொருளுண்டு. அருளாவது - ஒருசம்பந்தமு மில்லாமலே இயல்பாக எல்லாவுயிர்களின்மேலுஞ் செல்லுங் கருணையென்றும், அன்பாவது- மனைவியும் மக்களும் முதலிய பந்துக்க ளிடத்தாயினும்சினேகிதர்களிடத்தாயினும் ஒருசம்பந்தம்பற்றி உண்டாகுங் காதலென்றும் வேறுபாடு அறிக. (7)

8.வந்தவர்களில் ஒருசாரார், திரௌபதியை இராசசபையிற்கொணர்வித்த துரியோபதனனைச் சேனையோடு சிதற எற்றுவோமெனல்.

மரபின்வல்லியை மன்னவையேற்றிய
குருகுலேசனைக் கொற்றவெஞ்சேனையோடு
இரியவெற்றுது மிப்பொழுதேயென
உரமுஞ்சீற்றமுந் தோற்றவுரைசெய்வார்.

(இ - ள்.) 'மரபின் வல்லியை - உயர்குலத்திற்பிறந்த பூங்கொடிபோன்ற திரௌபதியை, மன் அவை ஏற்றிய - இராசசபையிற் கொணர்வித்த, குருகுல ஈசனை - குருகுலத்துக்குத் தலைவனான துரியோதனனை, கொற்றம் வெம் சேனையோடு - வெற்றியையுடைய கொடிய சேனையுடனே, இரிய - நிலைகெட்டு ஓடிப்போம்படி, இப்பொழுதே - ,எற்றுதும் - (மேற் சென்று) தாக்குவோம், என - என்று, உரம்உம் சீற்றம்உம் தோற்ற - (தங்கள்) வலிமையும் கோபமும் வெளித்தோன்றும்படி, உரை செய்வார் - சொல்வாரானார்கள்; (எ - று.)

வல்லி - உவமவாகுபெயர்:மேன்மைக்கும் அழகுக்கும் உவமை. குலேசன் - குணசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர். எற்றுதுமென்ற இடத்து ஏறுதுமென்ற பாடத்துக்கு - அவன் கீழ்ப்படுமாறுவென்று மேலேறுவோம் என்று பொருள். மரபின், இன் - ஏழனுருபு. குரு என்பவன் சந்திர குலத்திற் பிறந்த ஓரரசன்; இவனால், அக்குலம் 'குருகுலம்'என்றும், அவர் நாட்டின் பகுதி 'குருக்ஷேத்ரம்'என்றும், அக்குலத்தவர் 'கௌரவர்'என்றும் பேர் பெற்றமை காண்க.
(8)

9.-வேறுசிலர் துரியோதனன்தம்பிமாரைக் கொல்வோமெனல்.

தம்பிமாரைத் தனித்தனியேயுயிர்
வெம்பிவீழ விரைந்துவில்வாங்கியின்று
உம்பர்காண வுயிரழிப்போமெனத்
தும்பைசூடக் கருதினர்சொல்லுவார்.

(இ - ள்.) 'இன்று-இன்றைத்தினமே,விரைந்து-சீக்கிரமாகச் சென்று, வில் வாங்கி-வில்லை வளைத்து, தம்பிமாரை-(துச்சாசனன் முதலிய துரியோதனனுடைய) தம்பியர்தொண்ணூற்றொன்பதின்மரையும், தனித்தனியே-ஒவ்வொருவனாக, உயிர் வெம்பி வீழ-உயிர் வாடி விழவும், உம்பர் காண-தேவர்கள் பார்க்கவும், உயிர் அழிப்போம்-கொல்லுவோம்' என-என்று, தும்பை சூட கருதினர்-தும்பைப்பூமாலையைத் தரிக்க நினைத்தவர்களாய், சொல்லுவார்-சொல்லுவாரானார்கள்; (எ - று.) பூலோகத்தில் நடக்கும் போர்களைத் தேவர்கள் ஆகாயத்தில் வந்திருந்து பார்ப்பது இயல்பு ஆதலால் 'உம்பர் காண' எனப்பட்டது. இனி, உயிர் உம்பர் காண என இயைத்து -(அவர்களுடைய)உயிர் வீரசுவர்க்கத்தைச் சென்று சேரும்படி என்றும் பொருள் கூறலாம். தும்பைமாலை-போர்செய்பவர் தாம் வெல்வதற்கு அடையாளமாகச் சூடுவது. (9)

10. - சிலர், வஞ்சகச் சூதாடிய சகுனியை மாய்க்க எழுங்கள் என்றுகூறுதல்

வஞ்சகச்சுப லன்றருமைந்தனை
வெஞ்சமத்தினில் வீழக்கணத்திடைச்
செஞ்சரத்தின் வழியுயிர்செல்லவே
எஞ்சுவிக் கவெழுமென்றியம்புவார்.

(இ-ள்.)வஞ்சகன் - (சூதாடி)வஞ்சனை செய்தவனாகிய, சுபலன் தரு மைந்தனை-சுபலனென்பவன்பெற்ற புத்திரனான சகுனியை, கணத்திடை- கணப்பொழுதினுள்ளே, வெம் சமத்தினில் வீழ-கொடிய போரில் (உடம்பு) வீழவும், செம் சரத்தின் வழி-செந்நிறமான அம்பு தைத்தவழியே, உயிர் செல்ல-உயிர் நீங்கவும், எஞ்சுவிக்க-நாசமடைவிக்கும்பொருட்டு, எழும்- புறப்படுங்கள், என்று-, இயம்புவார்-சொல்வாரானார்கள்; (எ-று.) சுபலன் = ஸு பலன்: நல்லவலிமையையுடையவன்: இவன் காந்தார தேசத்தரசன்: திருதராட்டிரன் மனைவியின் தந்தை. பகைவர்களது உதிரந் தோய்ந்திருத்தல் தோன்ற,'செஞ்சரம்'என்றார்; வளைவில்லாத சர மென்றுமாம். எழும்=முன்னிலையேவற்பன்மை. (10)

11. -கர்ணனுடன் பொருவோமென்று சிலர் கூறுதல்.

சீதவெண்குடை வேந்தர்தந்தேர்விடுஞ்
சூதன்மைந்தன் சுயோதனன்றோழனை
மாதிரங்களில் வானவர்காணவிப்
போதுடற்றுவ மென்னப்புகலுவார்.

(இ-ள்.) சீதம்-குளிர்ச்சியைத் தருகின்ற, வெள்-வெண்மையான, குடை - குடையையுடைய, வேந்தர்தம் - (குருகுலத்து) அரசர்களுக்கு, தேர் விடும் - தேரையோட்டுகின்ற, சூதன் - சாரதியாகிய அதிரதனது, மைந்தன்- குமாரனும், சுயோதனன் தோழனை-துரியோதனனது சினேகிதனுமாகிய கர்ணனை, வானவர் - தேவர்கள், மாதிரங்களில் - (ஆகாயத்தில்) எல்லாத்திக்குகளிலுமிருந்து, காண - பார்க்கும்படி, இ போது - இப்பொழுதே, உடற்றுவம் - போர்செய்வோம், என்ன - என்று, புகலுவார் - சொல்லுவாரானார்கள்; (எ - று.)

துரியோதனன் பாண்டவர்களை வருத்துவது தம்பிமார் பலமும் சகுனியின் பலமுங் கர்ணனது பலமுங்கொண்டே யாதலால், இவ்வாறு,வந்த அரசர்கள் கூறினார்கள். ஆளுகையைக் குடையென்றல், கவிமரபு. கர்ணன் - பாண்டவர்கள் தாயாகிய குந்தி தேவி கன்னிகையாயிருக்கும்போது தனக்குத் துருவாசமுனிவர் உபதேசித்த மந்திரத்தைப் பரீட்சிக்கும்பொருட்டுச் சூரியனை நினைத்து அம்மந்திரத்தை உச்சரிக்க, உடனே அத்தேவன் வந்து அவளுக்கு அனுக்கிரகித்ததனால், அவளிடம்பிறந்த புத்திரன்; இவனைப் பிறந்தபொழுதே குந்தி மானத்துக்கு அஞ்சி ஒரு மிதக்கும் மரப்பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டிக் கங்கையாற்றில் விட்டுவிட, அதனைத் திருதராட்டிரனது தேர்ப்பாகன் கண்டு எடுத்துத் திறந்துபார்த்துக் கொண்டுபோய்த் தன் மனைவியாகிய ராதையும் தானுமாக வசுசேனனென்று பேரிட்டு வளர்த்தான்: இவன் பின்பு துரியோதனனுக்குப் பிராணசினேகிதனாகி, அவனருளால்

அங்கதேசத்துக்கு அரசனாயினான். சுயோதனன்=ஸு யோதநன்: நல்ல வெற்றியைத் தருகிற யுத்தத்தையுடையவன் என்று பொருள். வானவர் - வானுலகத்துள்ளவர். போது=பொழுது: மரூஉ.(11)

12.-இதுவும் அடுத்த கவியும் - குளகம்: அங்ஙனஞ்சொல்லியவரதுசினம்மூண்ட வார்த்தையைக் கேட்டுஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொல்லலுறுதல்.

உந்தவுந்த வொருவர்க்கொருவர்வாய்
முந்தமுந்த முடுகுசினத்தராய்
அந்தவந்த வவனிபர்யாவரும்
இந்தவிந்த வுரைகளியம்பவே.

(இ-ள்.) அந்த அந்த அவனிபர் யாவர்உம் - அந்தந்த அரசர்களெல்லோரும், உந்த உந்த-(பாண்டவர்களுக்கு வந்த அவமானமானது தங்களைப்பிடித்து) இடைவிடாமல் முன்னே தள்ளுதலால், முடுகு சினத்தர் ஆய் - பொங்கியெழுகின்ற கோபத்தையுடையவர்களாய், ஒருவர்க்கு ஒருவர் வாய் முந்த முந்த - ஒருத்தரைக்காட்டிலும் ஒருத்தருக்கு வாய்ச்சொல் மிகவும் முற்பட, இந்த இந்த உரைகள் இயம்ப - இந்த இந்த (கீழ்க்கூறிய) வார்த்தைகளைச் சொல்ல,-(எ-று.) - "கேட்டிருந்தருள் கேசவன்.... ....மகீபர்க்குரைசெய்வான்" என்றுஅடுத்த கவியோடு முடியும்.

ஒருவர்க்கு - நான்கனுருபு, எல்லைப்பொருளது. வாய் - அதிலிருந்து வருகிற சொல்லுக்கு இடவாகுபெயர்: கருவியாகுபெயரென்றுங் கூறலாம். அவனிபர் - பூமியைக்காப்பவர். மூன்றாமடியில், அந்த வந்த என்றும் பிரிக்கலாம். (12)

13. கேட்டிருந்தருள் கேசவன்வாசவன்
காட்டிருந்தன னென்னக்கவின்பெறுந்
தோட்டிருந்தளி தேனுகர்சோலையின்
மாட்டிருந்த மகீபர்க்குரைசெய்வான். *(இ - ள்.) கேட்டு இருந்தருள் - (அவற்றைக்) கேட்டுக்கொண்டிருந் தருளிய, கேசவன் - கண்ணபிரான், வாசவன் காடு இருந்தனன் என்ன - இந்திரன் வனத்தில் வந்திருந்தாற்போல, கவின் பெறும் தோடு இருந்து அளி தேன் நுகர் சோலையின் மாடு இருந்து - அழகுபெற்ற பூவிதழ்களில் தங்கி வண்டுகள் மதுவைக் குடிக்கப்பெற்ற காமியவனத்திலே வந்திருந்து, அ மகீபர்க்கு - அந்த அரசர்களுக்கு, உரைசெய்வான் - சொல்வானானான்; (எ-று.) - அது, மேல் நான்கு கவிகளாற் கூறுகின்றார்.*

கேசவன் என்பதற்கு - பிரமனையும் உருத்திரனையும் தன் அங்கத்திற் கொண்டவ னென்றும், அழகிய தலைமயிர்களையுடையவனென்றும், கேசியென்னும் அசுரனைக் கொன்றவ னென்றும் பொருள்கள் கூறப்படும். வாசவன்=வாஸவன்: அஷ்டவசுக்களுக்குத் தலைவன்; அன்றிக்கே எல்லா ஐசுவரியமுடையவன். காடு-கற்பகச் சோலையுமாம். இருந்த மகீபர்க்கு என்று பிரித்து, வாசவன் காட்டில் வந்திருந்தாற்போலக் கவின் பெறத் தோன்றுகின்றனர் மகீபர் என்று உரைப்பாரு முளர். (13)

14.-இரண்டுகவிகள் - சினந்துகூறிய அரசர்களை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்சமாதானப்படுத்தியது கூறும்.

விடுகவிந்த வெகுளியைப்பின்புற
அடுகநுந்திற லாண்மைகடோன்றவே
வடுமனங்கொடு வஞ்சகஞ்செய்பவர்
கெடுவரென்பது கேட்டறியீர்கொலோ.

நான்கு கவிகள் - ஒரு தொடர்: கண்ணன் வார்த்தை.

(இ - ள்.) இந்தவெகுளியை - இக்கோபத்தை, விடுக - (இப்பொழுது) விடுவீர்களாக; பின்பு உற - (வனவாச அஜ்ஞாதவாசங்களின்) பின்பாக, நும் திறல் ஆண்மைகள் தோன்ற - உம்முடைய பலபராக்கிரமங்கள் வெளிப்படும்படி, அடுக - (பகைவர்களைக்) கொல்லுவீராக; 'வடுமனம் கொடு - குற்றத்தையுடைய மனத்தையுடையவர்களாய், வஞ்சகம் செய்பவர் - வஞ்சனை செய்பவர்கள், கெடுவர் - கெட்டே விடுவர்,'என்பது - என்னும் வார்த்தையை, கேட்டு அறியீர்கொல்ஓ - (நீவிர்) கேட்டும் அறிந்தீரில்லையோ?

மனக்குற்றங்கொண்டு பிறர்க்குத் தீமைசெய்பவர் கெடுவராதலால், இப்போதுசீற்றங்கொண்டு துரியோதனாதியரைச் செறலாகாதென்பதாம். இனி 'கெடுவான் கேடு நினைப்பான்' என்ற பழமொழிக்கு ஏற்ப, துரியோதனாதியர்

கேடுநினைத்தலால் தாமேகெடுவார்: அவரைக் கெடுக்கவேணுமென்று இப்போது வெகுளி கொள்ளவேண்டா என்றுமாம். "பிறர்க்கின்னா முற்பகல்செய்யின் தமக்கின்னா, பிற்பகல்தாமேவரும்" என்றார், திருவள்ளுவரும். 'கேட்டு' என்பதன்பின் செய்யுள்விகாரத்தால் தொக்குநின்ற இறந்ததுதழுவிய இழிவுசிறப்பும்மை 'கற்றறியீரோ?' என்னும் பொருளையுணர்த்தும். (14)

15. இயைந்துரைத்த வியைபின்படியினி
வியந்திருக்கும் விபினந்தொறுமிருந்து
உயர்ந்தபின்செய் வினையையின்றுன்னுதல்
அயர்ந்துரைத்த லலாதிலையாவதே.

(இ-ள்.) இயைந்து உரைத்த இயைபின்படி- (துரியோதனாதியரது சபையில்) சம்மதித்துச் சொன்ன உடன்பாட்டின்படி, இனி-இனிமேல், வியந்து - (கண்டவர்) அதிசயப்படும்படி, (இப்பாண்டவர்), இருக்கும் - செழித்திருக்கின்ற, விபினம்தொறும் - பலகாடுகளில், இருந்து - வாசஞ்செய்திருந்து, உயர்ந்த பின்-(அஜ்ஞாதவாசங்கழிந்து) ஈடேறினபின்பு, செய் - செய்வதற்குஉரிய, வினையை - போர்த்தொழிலை, இன்று - இன்றைக்கே, உன்னுதல்- செய்யநினைத்துப் பேசுதல், அயர்ந்து உரைத்தல் அலாது - மறந்து தப்பிப்பேசுவதேயல்லால், ஆவது-(அதனால்) உண்டாகும் பயன், இலை-இல்லை; (எ-று.)

உடன்படிக்கைக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கவேண்டுவது யாவர்க்கும் ஒத்ததே யாதலால், அதை மீறுவதாகப் பேசுவது தகுதியன்று எனச் சொல்லிச் சினந்த அரசரைக் கண்டித்தவாறு. இருந்தபின் என்று அமையாது 'இருந்துஉயர்ந்தபின்'என்றது-அஜ்ஞாதவாசத்தின் அருமையை அறிவித்தற்கு. காரியத்தைக் காரணமாக உபசரித்து, பேசுதலை, 'உன்னுதல்' என்றார்; உன்னுதல்-நினைத்தல், வியந்து=வியக்க: எச்சத்திரிபு. (15)

வேறு.

16.-இதுவும்அடுத்த கவியும்-தருமபுத்திரனைநோக்கி ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் 'உமதுதாய்தனயர் முதலியோரை உரிய இடங்களில் அனுப்பிவிட்டு நீர் தன்னந்தனியேவனத்து உறைதல் நன்று'என்று கூறுவது தெரிக்கும்.

கேட்டிநீ முரச கேது கிளைஞர் தம் மிருக்கை தோறும்
ஈட்டிய புதல்வ ருள்ளோர் யாரையு மிருத்தல் செய்து
காட்டிடை நீரும் வைகிக் கடவநாள் கழித்து மீண்டு
நாட்டிடை வந்தாற் காண்டி நலனுளோர் நலன்க ளெல்லாம்.

(இ-ள்.) (இவ்வாறு மகீபர்க்கு உரைத்திட்டுப் பிறகு தருமபுத்திரனை நோக்கி),-முரசகேது - பேரிகையின் உருவத்தையெழுதிய கொடியையுடைய யுதிட்டிரனே!நீ-,கேட்டி - (யான் சொல்வதைக்) கேட்பாயாக; கிளைஞர்தம் இருக்கை தோறுஉம் - (உன்) பந்துக்களினுடைய இருப்பிடங்களில், ஈட்டிய புதல்வர் உள்ளோர் யாரைஉம்-(நீங்கள்) பெற்ற புத்திரர்களையும் மற்றுமுள்ள தாய்முதலிய எல்லோரையும், இருத்தல் செய்து-இருக்கும்படி ஏற்பாடுசெய்து, காட்டிடை நீர்உம் வைகி-காட்டிலே நீங்களும் வசித்து, கடவ நாள் கழித்து-கழிக்கக் கடவனவாகிய நாட்களைக் கழித்துவிட்டு, மீண்டு- திரும்பி, நாட்டிடை வந்தால்-நாட்டினிடத் தில் வந்தால், நலன்உளோர் நலன்கள் எல்லாம் - நல்ல ஊழ்வினையுள்ளவர்கள் அனுபவிக்கும் நன்மைகளை யெல்லாம், காண்டி - அடைவாய்; (எ-று.)

தேவமானத்தாற் பதின்மூன்றுநாள்கள் கழித்தல்வேண்டுமென்பது முன்னையஏற்பாடு ஆதலால், 'நாள்கழித்து' என்றார்;இதனைக் கீழ்ச்சருக்கத்தில் "அரிவையோடகன்றுநீவிரைவிரு மடவியெய்திச், சுரர்தினமீராறங்கட் டுன்னுதிர் மன்னுநாட்டி, லொருவருமறியாவண்ண மொருதினமுறைதி ருங்கள், பெருவிற லரசும் வாழ்வும் பின்னுறப்பெறுதிரென்றான்," "மறைந்துறைநாளினும்மை மற்றுளோ ரீண்டுளாரென், றறிந்திடின் மீண்டு மிவ்வா றரணிய மடைதி ரென்றான்" எனக் கூறியவாற்றாலும் அறிக. நலன் - நல்லூழுக்கு, ஆகுபெயர். 'நலனுளோர்நலன்களெல்லாம் காண்டி'என்பதற்கு-இப்போது நல்ல செல்வத்தையுடைய துரியோதனாதியரது நன்மைகளையெல்லாம் அழியப் பார்ப்பாயென்றும், உன்னிடத்தில் நல்லநண்புடையவர்கள் செய்யும் நல்லுதவிகளையெல்லாம் பெறுவாயென்றும் பொருள் கூறினுமாம்.

இதுமுதல் இருபத்தொருகவிகள், இச்சருக்கத்தின் முதற்கவிபோன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (16)

17. அன்னையைச்சுபலன்பாவையருகுறவிருத்தியுங்கள்
தன்னையர்தம்மையாக சேனனூர்தன்னில்வைத்துப்
பின்னையும்வேண்டுவோரைப் பிரிவுறநெறியிற்போக்கி
நன்னயத்தொடுநீர்கானம் வைகுதனன்மையென்றான்.

(இ-ள்.)அன்னையை-(உங்கள்)தாயாகிய குந்திதேவியை, சுபலன் பாவை அருகு உற-சுபலனது மகளாகிய காந்தாரியின் பக்கலிலே யிருக்கும்படி, இருத்தி-வைத்து, உங்கள் தன்னையர் தம்மை-உங்கள் புத்திரர்களை, யாகசேனன் ஊர்தன்னில் வைத்து-யாகசேனனென்னும் பெயரையுடைய துருபதமகாராசனது ஊரில் வைத்துவிட்டு, பின்னைஉம் வேண்டுவோரை-மற்றும் அன்புடையவராகிய உறவினர் முதலானவர்களை, பிரிவு உற-(உங்களைவிட்டுப்)பிரியும்படி, நெறியின் போக்கி-(அவரவர்க்கு உரிய)வழியேஅனுப்பிவிட்டு, நீர்-நீங்கள், நல் நயத்தொடு-நல்ல நீதியுடனே, கானம் வைகுதல்- காட்டில் வசித்தலே, நன்மை-நல்லதாம், என்றான்-என்று அருளிச்செய்தான், (கண்ணபிரான்);(எ-று.)

கீழ்க்கவியிலே "கிளைஞர்தமிருக்கைதோறும்"என்று பொதுவாய்க் கூறியதனை இச்செய்யுளில் விசேடித்துக் கூறுகின்றான், இன்னாரின்னாரை இன்னின்ன இடத்து அனுப்பலாமென்ற ஓரெண்ணப் பாகுபாடு தோன்றுதற்கு. நகுலசகதேவர்க்குக் குந்தி தாயன்றாதல் தோன்ற, 'உங்கள்'என்பது 'அன்னை'என்பதனோடு சேர்க்காமல் 'தன்னையர்'என்பதனோடு மாத்திரஞ் சேர்க்கப்பட்டது. பாவை-ஆகுபெயர். தன்னையர்-தநயரென்ற வடசொல் லின் விகாரம். பண்பியைப் பண்பாகஉபசரித்து, 'வைகுதல்நன்மை' எனப்பட்டது. வைகுதலே நன்மையென்னும் பிரிநிலையேகாரம் விகாரத்தால் தொக்கது. யாகசேனன்-பாஞ்சாலதேசத்தரசன்: திரௌபதியின் தந்தை. (17)

18.- ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்மொழிப்படி செய்து கானில்வாழத் தருமன் விரும்பியது.

அச்சுதனுரைத்தமாற்ற மறன்சுதன்மகிழ்ந்துகேட்டு
மெய்ச்சுதர்முதலாமற்றும் விளம்பியகிளையையெல்லாம்
இச்சையின்படியேயாங்காங் கெய்துவித்தீராறாண்டும்
அச்சுறுகானில்வைகு மார்வமேயார்வமானான்.

(இ-ள்.)அச்சுதன் - கண்ணபிரான், உரைத்த - சொன்ன, மாற்றம்- வார்த்தையை, அறன் சுதன் - தருமபுத்திரன், கேட்டு- ,மகிழ்ந்து-களித்து, சுதர் முதல்ஆ மற்றுஉம் விளம்பிய மெய்கிளையை எல்லாம் - புத்திரர்முதலாக மேலுஞ் சொல்லப்படுகிற தேக பந்துக்களை யெல்லாம், இச்சையின் படி ஏ-(கண்ணபிரானது)விருப்பத்தின்படியே, ஆங்கு ஆங்கு - (அவர்சொன்ன)அவ்வவ்விடங்களில், எய்துவித்து-சேரும்படி யனுப்பிவிட்டு, ஈர் ஆறு ஆண்டுஉம் - பன்னிரண்டு வருஷகாலமும், அச்சஉறு கானில் வைகும்-பயம்பொருந்திய வனத்தில் வாசஞ்செய்கிற, ஆர்வம்ஏ - விருப்பத்தையே, ஆர்வம் ஆனான்-விருப்பமாக உடையனானான்;

இச்சையின்படியே - தன்விருப்பத்தின்படியே யென்றுமாம். அச்சுதன்=அச்யுதன்: (தன்னைச்சரணமடைந்தவர்களை) நழுவவிடாதவனென்றும், அழிவில்லாதவனென்றும் பொருள்படும். மெய்க்கிளை யென இயையும்: உண்மையான அன்பையுடைய பந்துக்களென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மெய்ச்சுதரென இயைத்து- தங்களுடம்பினின்றுந் தோன்றிய புதல்வரென்றலும் ஒன்று. அச்சு=அச்சம்: முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். (18)

19.-வந்தவர்யாவரும்தம்தம்நகர்க்குப் போய்விடப் பாண்டவர் தம்வாழிடமாகக் காட்டைக்கொள்ளல்.

சோனைமாமுகிலின்மேனித் தோன்றலுந்துவரைபுக்கான்
ஏனையோர்தாமுந்தத்த மெயிலுடைநகரிபுக்கார்
ஞானயோகிகளுமொவ்வா நரேசனுந்தம்பிமாரும்
கானமேதாங்களாளுங் காசினியாகக்கொண்டார்.

(இ-ள்.)சோனை - விடாமழைபொழிகின்ற மா-கருமையான, முகிலின் - மேகம்போன்ற, மேனி - திருமேனிநிறத்தையுடைய, தோன்றல்உம் - கண்ணபிரானும், துவரை புக்கான் - (தனது)துவாரகாபுரிக்குச்சென்று சேர்ந்தான்; ஏனையோர் தாம்உம் - மற்ற அரசர் முதலியோரும், தத்தம்- தங்கள் தங்களுடைய, எயில் உடை நகரி- மதில்களையுடைய பட்டணங்களில், புக்கார்-சென்று சேர்ந்தார்கள்; ஞானயோகிகள்உம் ஒவ்வா நரேசன்உம் - தத்துவஞானத் தையுடையயோகா நுஷ்டானஞ் செய்கின்ற முனிவர்களும்(தனக்கு)ஒப்பாகப் பெறாத யுதிட்டிர ராசனும், தம்பிமார்உம்-(அவனுடைய)தம்பிகளும் கானம்ஏ-காட்டையே, தாங்கள் ஆளும் காசினி ஆக கொண்டார்- தாங்கள் அரசாளுகின்ற இராச்சியமாகக் கொண்டார்கள்[காட்டையேவாழிடமாகக் கொண்டார்கள் என்றபடி];

பாண்டவர்அரச ராதலால் 'கானமேகாசினியாகக் கொண்டார்' என்றார். தருமபுத்திரன் மெய்த்திருவந்து உற்றாலும் வெந்துயர்வந்து உற்றாலும் ஒத்திருக்குமுள்ளத்து உரவோனாதலாலும், தம்பிமார்கள் இளையபெருமாள்போலத் தந்தமையனாரெழுந்தருளியுள்ள இடத்தையே தமது இராச்சியமாக நினைக்கும் இயல்புடையர்களாதலாலும், கானமே தாங்களாளுங் காசினியாகக் கொண்டாரென்ற தென்னலாம். தெளிந்த அறிவுடையவனென்பது 'ஞானயோகிகளுமொவ்வாநரேசன்'என்பதன் கருத்து.

ஞானமாவது-பிறப்புமுத்திகளையும் அவற்றின் காரணங்களையும் சந்தேக விபரீதங்களாலல்லாமல் உண்மையாக அறிதல். யோகமாவது - இயமம் நியமம் முதலிய உறுப்புக்களுடன் தவஞ்செய்தல். நரேசன்- குணசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர். கானம்-காநநம்என்ற வடசொல்லின் விகாரம். காசினி-காச்யபீ என்ற வடசொல்லின் விகாரமென்பர்: இருபத்தொருகால் அரசு களைகட்ட பரசுராமன் தான் வென்ற பூமியைப் பாவந்தொலையக் காசியபமுனிவருக்குத் தானஞ்செய்தானாதலால், பூமி, காசியபீயென்று பெயர் பெறும். (19)

20.-யாவரும்போனபின் வியாசமுனிவன் பாண்டவரிடம் வருதல்.

அவ்வனந்தன்னில்வந்த வரசெலாமகன்றபின்னர்
வெவ்வனம்விடாதுமேவித் தவம்புரிவியாதனென்னுஞ்
செவ்வனமுனைவன்வந்தே சேயவன்சேய்களான
இவ்வனசரிதர்தம்மை யினைவுடனெய்தினானே.

(இ-ள்.)அ வனந்தன்னில்-அந்தக் காமியவனத்தில், வந்து-,அரசு எலாம் - அரசர்களெல்லாம், அகன்ற பின்னர் - நீங்கின பின்பு,- வெவ்வனம்மேவி - கொடிய காட்டிற் பொருந்தி, விடாது தவம் புரி- இடைவிடாமல் தவத்தைச் செய்கின்ற, வியாதன் என்னும்-வியாசனென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற செவ்வனம் முனைவன்-பல நன்மைகளையுமுடைய முனிவன், சேயவன் சேய்கள் ஆன-(தமது) புத்திரனாகிய பாண்டுவினது குமாரர்களான, இ வன சரிதர் தம்மை-காட்டில் வாசஞ்செய்கின்ற இவர்களை, இனைவுடன் - இரக்கத்துடன், வந்து எய்தினான்-வந்து அடைந்தான்;

பாண்டவர்கள் நாட்டையிழந்து காட்டையடைந்தமையைக் கேள்வியுற்றுவந்தானாதலால், வியாசன் இரக்கத்தோடெய்தினான். வியாசன் - பராசரமகாமுனிவருக்கு மச்சகந்தியினிடம் பிறந்தவர்; பராசரரருளினால் பின்பு யோஜனகந்தியான தமது தாயின் கட்டளை யினால், தனது தம்பியான விசித்திரவீரியனது மனைவிமாரிடம் சந்ததியை உண்டாக்கினார். இவ்வடசொல்-வேதங்களை வகுத்தவனென்று பொருள்படும். செவ்வனம் - நேர்மையையுடைய எனினுமாம். இனி, செவ்வன முனைவன் என்பதற்கு-சிவந்த நிறத்தையுடைய முனிவனென்று பொருள்கூறுதல் பொருந்தாது; வியாச பகவானது திருமேனிநிறம் கருமையாதலாலும், அதுபற்றி அவருக்குக் கிருஷ்ணனென்று ஒருபெயர் உண்மையாலு மென்பர். முனைவன் - முன்னையவன்: முன்என்பதை முனையென்பவாகலின், முனைவனென்றவிடத்து முனிவனென்றும் பாடம். வனசரிதர் - வனத்திலே சஞ்சரித்தலை யுடையவர். சேயவன் - செந்நிறமுடைய முருகக்கடவுள்: இச்சொல் - குமாரனென்பதுபோல உவமவாகுபெயரால், மகனைக் காட்டும். (20)

21.-வியாசனைப்பூசித்தபின்னர் தருமபுத்திரன் துரியோதனன் செய்த வஞ்சனையை யெல்லாஞ் சொல்லுதல்.

கண்டெதிர்சென்றுபோற்றிக் கண்ணினுஞ்சென்னிமீதும்
கொண்டனரவன்றன்பாதங் குளிர்ந்தனருயிருமெய்யும்
புண்டரநுதலினானைப் பூசனைசெய்தபின்னர்
வண்டணிதாரான்செய்த வஞ்சனையனைத்துஞ்சொன்னார்.

(இ- ள்.)(பாண்டவர்கள்),கண்டு - (வியாசபகவானைப்)பார்த்து, எதிர் சென்று - எதிரேபோய், (மரியாதைசெய்துஅழைத்துக்கொண்டு வந்து), போற்றி - துதித்து, அவன்தன் பாதம் - அவனுடைய திருவடிகளை, கண்ணின்உம் சென்னிமீதும் கொண்டனர் - கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டும் தலையின்மேல் வைத்துக்கொண்டும், உயிர்உம் மெய்உம் குளிர்ந்தனர் - உயிரும் உடம்பும் குளிரப்பெற்றவர்களாய், புண்டரம் நுதலினானை- புண்டரத்தை யணிந்த நெற்றியையுடைய அந்தவியாசனை, பூசனை செய்த பின்னர் - பூசை செய்த பின்பு, வண்டு அணி தாரான் செய்த வஞ்சனை அனைத்துஉம் சொன்னார் - வண்டுகள் மொய்த்தற்கிடமான நஞ்சாவட்டைப்பூமாலையையுடைய துரியோதனன் செய்த வஞ்சனை யெல்லாவற்றையுஞ் சொன்னார்கள்;(எ- று.)

சென்னிமீது கொண்டனர் என்பதற்கு-தங்கள் சிரசு அவருடைய திருவடிகளிற்படும்படி சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து தெண்டனிட்டன ரென்பது, கருத்து. 'தொழுதுநெற்றியின்விபூதியாலன்னைதன் றுணையடித்துகணீக்கி' என்று கீழ்ச் சம்பவச்சருக்கத்தில் வந்ததற்குஏற்ப, இங்கு, புண்டரம்என்பது - திரியக்புண்டரமாகிய விபூதியைக் காட்டு மென்பர். குளிர்ச்சி - இங்கே, மகிழ்ச்சி. உயிரும் மெய்யுங் குளிர்ந்தனர் - அஃறிணையெழுவாய் உயர்திணை யெழுவாயின்முற்றைக் கொண்டு முடிந்ததனால், திணைவழுவமைதி: [நன்- பொது. 26] பூசனை-அருக்கியமளித்தல் முதலிய சோட சோபசாரங்களைச் செய்தல். (21)

22.-இதுமுதல்நான்கு கவிகள்-ஒருதொடர் : வியாசன் வார்த்தை: பாண்டவர்களைப் பலவகையாகத் தேற்றி இறுதியாகச் சிவபிரானிடம் அருச்சுனன் அருந்தவஞ் செய்துபாசுபதம்பெறவேணுமென்று கூறுதல்.

செறிந்தவர்க்கூற்றங்கோலாஞ் செய்தவமுனியுமுன்னே
குறிந்தனநிகழ்ந்தவெல்லாங் கூறுதல்கொடிதுபாவம்
பிறிந்தனதாயந்தன்னிற் பெரும்பகையினிதென்றன்றோ
அறிந்தவருரைத்தாரைய வவாவினுக்கவதியுண்டோ.

(இ- ள்.) செறிந்தவர்க்கு - (தம்மை)அடைந்தவர்களுக்கு, ஊற்றம் கோல் ஆம்-ஊன்றுகோல்போல உதவுகின்ற, செய் தவம் முனிஉம் - செய்த தவங்களையுடைய வியாசனும், (பாண்டவர்களைநோக்கி),-முன்னே குறிந்தன நிகழ்ந்த எல்லாம் - முன்னே கருதப்பட்டனவாகி நடந்த செய்கையையெல்லாம், கூறுதல் - சொல்லுதல், கொடிதுபாவம்-கொடுமையுடையதாகிய தீவினையாம்; 'பிறிந்தனதாயந்தன்னில் - மனம் பிரிந்த பங்காளிகளைக் காட்டிலும், பெருபகை-பெரிய பகைவர்கள், இனிது - இனியவர்களாவர்,'என்று அன்றோ - என்றல்லவோ, அறிந்தவர்-தெரிந்தவர்கள், உரைத்தார்-சொன்னார்கள்; ஐய - ஐயனே !அவாவினுக்கு அவதி உண்டு ஓ - ஆசைக்கு எல்லை உண்டோ? [இல்லையென்றபடி]; (எ- று.)

"இழுக்கலுடையுழி யூற்றுக்கோ லற்றே, ஒழுக்கமுடையார் வாய்ச்சொல்" என்னுந் திருக்குறளின் கருத்து, இங்கே அறியத்தக்கது. தாயாதிகள் பகைவர்களைக்காட்டிலும் கொடியவராதலால், இங்ஙனம் வஞ்சனை செய்தா ரென்பது, பின்னிரண்டடிக்குக் கருத்து; மனம்பிரிந்த ஞாதிகளோடு வெளிக்குச் சினேகமாய் நாட்டில் உடனிருத்தலினும் பகைமைபூண்டு பிரிந்து தனியே காட்டிலிருத்தலே நன்றென்னுங் கருத்துக் கொள்ளலாம். ஆசைக்கு அளவில்லை யாதலால் இவ்வாறு செய்தாரென்றாயினும், ஆசைக்கு அளவில்லையாதலால் உள்ளமட்டில் திருப்தியோடிருக்கவேண்டு மென்றாயினும் 'அவாவினுக்கவதியுண்டோ' என்பதற்குக் கருத்துக்கொள்க. "புறநட்டகம்வேர்ப்பார் நச்சுப் பகைமை, வெளியிட்டு வேறாதல் வேண்டும்" என்றார் பிறரும். கொடிது பாவம் என்றது, சிறிதும் பயனில்லாத காரியமென்னும் பொருளை வற்புறுத்தும்பொருட்டு. இனி, இரண்டாமடிக்கு - முன்னே நடந்தவற்றைக் குறித்துச்சொல்லுதல் கொடியது: அங்ஙனம் நடந்தது முற்பிறப்பிற்செய்த தீவினையின்பயனா மென்றுங் கொள்ளலாம். இனி, பாவம் பிறிந்தன என இயைத்து-எண்ணம் வேறுபட்டனவான தாயங்கள் எனினும் அமையும். தாயம்=தாயத்தார்: பகை=பகைவர்: ஆகுபெயர்கள். குறிந்தன=மெலித்தல்.(22)

23. துன்றினரின்னலெய்தத் துன்னலராகித்தம்மில்
ஒன்றினர்செறினுமுள்ள துண்டெனவுணரத்தேற்றிக்
கன்றினர்கவலைதீர்த்தான் கண்ணுடைக்கருணைமூர்த்தி
குன்றினதுயர்ச்சியந்தக் குன்றினுக்கறியவுண்டோ. *(இ-ள்.) துன்றினர்-நெருங்கின பந்துக்கள், இன்னல் எய்த-துன்பமடையும்படி, (சிலர்), துன்னலர் ஆகி - பகைவர்களாய், தம்மில் ஒன்றினர் - தமக்குள் ஒன்றுசேர்ந்து, செறின்உம் - கெடுதி செய்தாலும், உள்ளதுஉண்டு - (அவரவர்களுக்கு முன்னைய ஊழ்வினைப்படி) உள்ளநன்மை அழியாது, என - என்றுசொல்லி, உணர - நன்றாய் அறிந்துகொள்ளும்படி, தேற்றி - சமாதானப்படுத்தி,-கண் உடை கருணை மூர்த்தி - கண்களின் வழியே செல்கின்ற கருணையின் வடிவம்போன்ற அவ்வியாசன், கன்றினர் கவலை தீர்த்தான் - வருத்தப்பட்ட பாண்டவர்களதுகவற்சியை நீக்கினான்; குன்றினது உயர்ச்சி அந்த குன்றினுக்கு அறிய உண்டுஓ- மலையின் உயர்வு அம்மலைக்கு அறியும்படி உள்ளதோ?[இல்லை]; (எ-று.)*

தன்னொடுபயின்றவர்மேற் கண்சென்றவழி அருள் நிகழ்வதாதலின், 'கண்ணுடைக் கருணை' என்றார்; கண்ணோட்டமென்பதனாலுங் காண்க. "கண்ணுடையரென்பவர் கற்றோர்" என்றார், திருவள்ளுவனார்: இனி, ஞானக்கண்ணையுடைய கிருபாமூர்த்தி யென்றுமாம். பாண்டவர்கள் கல்விகேள்விகளையுடையவர்களாயினும் வியாசர்சொல்லியே கவலைதீர்ந்தனர் என்பது, நான்காமடிக்குத் தாற்பரியம்: இது - பிறிதுமொழிதல். (23)

24. நீவிரேயல்லீர்முன்னா ணிலமுழுதாண்டநேமி
நாவிரிகீர்த்தியாள னளனெனுநாமவேந்தன்
காவிரியென்னத்தப்பாக் கருணையான்சூதிற்றோற்றுத்
தீவிரிகானஞ்சென்ற காதைநுஞ்செவிப்படாதோ.

(இ-ள்.) நீவிர்ஏ அல்லீர்-(இக்காலத்தில்) நீங்கள் மாத்திரமே (இவ்வாறு சூதில் நாட்டை) இழந்தீரல்லீர்; முன் நாள்-முன்காலத்தில், நிலம் முழுது ஆண்ட-பூலோக முழுவதையும் ஒருங்கே அரசாண்ட, நேமி-ஆஜ்ஞா சக்கரத்தையும், நா விரி கீர்த்தி ஆளன்-(எல்லோருடைய) நாக்குக்களிலும் பரவிய புகழையுமுடையவனும், காவிரி என்ன தப்பா கருணையான்- காவிரிநதிபோல (எப்பொழுதும்) இடைவிடாமற்பெருகுகின்ற குளிர்ந்த அருளையுடையவனுமாகிய, நளன்எனும் நாமம் வேந்தன்-நளனென்னும் பெயரையுடைய சக்கரவர்த்தி, சூதில் தோற்று-(புஷ்கர ராஜனிடஞ்) சூதாட்டத்தில் தோல்வியடைந்து, தீ விரி கானம் சென்ற-தீப்பரவிய காட்டிற்போன, காதை-சரித்திரம், நும் செவி படாது ஓ-உங்கள் காதில் கேட்டதில்லையோ?(எ-று.)-பிரசித்தமென்றபடி.

நளன் புட்கரனோடு சூதாடித் தன்மனைவியோடு காட்டிற் சேர்ந்து கலியின் கொடுமையால் மனைவியையும் பிரிந்து கலி நீங்கிய பின் மீண்டும் இழந்த ராச்சியத்தைப் பெற்று இனிதிருந்தானென்பது, நளோபாக்கியான பருவத்திலுள்ளது: இந்தச் சரித்திரம், பாசுபதம்பெற அருச்சுனன் தவம் புரியுமாறு சென்றபின் பிருகதசுவ முனிவராற் கூறப்பட்டதாக வியாசபாரதத்திலுள்ளது. ஆஜ்ஞையைச் சக்கரமென்பது, கவிசமயம். காவேரி-கவேரம் என்னும் மலையினின்றும் உற்பத்தியாயினதென்றும்,, கவோனென்னும் அரசனது மகளென்றும் பொருள். தப்பாமலிருத்தற்குக் காவேரியை யுவமை கூறியது, ஆடிப்பதினெட்டாம்பெருக்கு என்று வழங்குமாறு குறித்தநாளிற் பெருக்குத் தவறாமல் வருதலா லாகும். (24)

25. தோத்திரமான தெய்வச்சுதிகள்யாவுநான்காக்
கோத்தவன்பின்னுஞ்சொல்வான்குன்றவில்லவன்பாலின்று
பார்த்தனேசென்றுபாசுபதக்கணைவாங்கினல்லா
லார்த்தபைங்கழலாயெய்தாதரும்பகைமுடித்தலென்றான்.

(இ-ள்.) தோத்திரம் ஆன - (கடவுளுடைய) ஸ்தோத்ரரூபமான, தெய்வம் சுருதிக்ள யாஉம்-தெய்வத்தன்மையையுடைய வேதங்களெல்லாவற்றையும், நான்கு ஆகோத்தவன் - (இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வணம் என்னும்) நான்றாக முறைப்படவகுத்தவனாகிய வியாசபகவான், பின்உம் சொல்வான் - மீண்டுஞ் சொல்லுபவனாய், 'ஆர்த்த பைஞ் கழலாய்- (காலிற்) கட்டிய பசுமையான வீரக்கழலுடையவனே! இன்று-இப்பொழுது, பார்த்தனே - அர்ச்சுனன்தானே, குன்றம் வில்லவன்பால் - மேருமலையை வில்லாகக் கொண்ட சிவபெருமானிடத்தில், சென்று-போய், பாசுபதம் கணை - பாசுபதஅஸ்திரத்தை, வாங்கின் அல்லால் - வாங்கினாலல்லாமல், அரு பகை முடித்தல் - (அழிப்பதற்கு) அருமையான பகைவர்களை அழித்தல், எய்தாது - கூடாது,' என்றான் என்று அருளிச் செய்தான்; (எ-று.)

தோத்திரமான சுருதி-(யாவரும் புகழ்ந்து) துதிக்கும்படியான வேத மெனவுமாம். வேதத்திற்குத் தெய்வத்தன்மை - எல்லா நற்பொருள்களையும் உபதேசித்து எல்லா நற்பலன்களையும் அளித்தல். சுருதி = ஸ்ருதி : எழுதாக்கிளவியாய்க் குருசிஷ்ய பரம்பரையாகக் கேள்வியின் மூலமாகவே வருவது என வேதத்துக்கக் காரணக்குறி. திரிபுர சங்காரகலத்தில் மேருமலை சிவபிரானுக்கு வில்லாக அமைந்ததென்க. பார்த்தன்=பிருதையின்மகன்: (பிருதை - குந்தி): வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். இளையமகனிடத்தில் தாய்க்கு அன்பு அதிக மென்ற காரணத்தால், இப்பெயர் அவனுக்கு அமைந்தது. பாசுபதம் - பசுபதியை (சிவபெருமானைத்) தெய்வமாகக் கொண்டஅஸ்திரம் : இதுவும் தத்திதாந்தமே. (25)

26.-இதுவும்,மேற்கவியும் - ஒரு தொடர் : மு்னிவன்சொல்லைச் சிரசாவகித்துத்தருமபுத்திரன் அருச்சுனனைத் தவஞ்செய்தாயினும் சிவனருள்பெறுக என்றல்.

பரிவுடன்முனிவன்மாற்றம்பணிந்துதன்றலைமேற்கொண்டு
வரிசிலைக்குலகமெண்ணுமகபதிமகனைநோக்கிக் கிரிசனையுன்னிவெள்ளிக்கிரிப்புறமெய்தியார்க்கு
மரியநற்றவஞ்செய்தேனுமவனருள்பெறுதியையா.

(இ-ள்.) (தருமபுத்திரன்), பணிந்து - வணங்கி, முனிவன் மாற்றம்- வியாசனது வார்த்தையை, பரிவுடன்-அன்போடு, தன் தலைமேல் கொண்டு- தனது சிரத்தின்மேற்கொண்டு கௌரவித்து, வரி சிலைக்கு உலகம் எண்ணும்- கட்டமைந்த வில்லின் தொழிலுக்கு (ச்சிறந்தவனாக) உலகத்தோரால் நன்கு மதிக்கப்படுகின்ற, மகபதி மகனை நோக்கி-தேவேந்திரனுடைய குமாரானான அருச்சுனனை நோக்கி, 'ஐயா-ஐயனே!' (நீ), வெள்ளி கிரி புறம் எய்தி-வெள்ளிமயமான ஸ்ரீகைலாசமலையின் சாரலை யடைந்து, கிரிசனை உன்னி- பரமசிவனைக் குறித்து, யார்க்குஉம்

அரிய நல் தவம்செய்து ஏன் உம்- எவர்க்கும்(செய்வதற்கு) அருமையான சிறந்த தவத்தைச் செய்தாயினும், அவன் அருள் பெறுதி-அச்சிவனது கருணையால் (பாசுபதம் பெறுவாயாக; (எ-று.)

தலைமேற்கொள்ளல் - சிரசாவகித்தல். மகபதி - யாகங்களுக்குத் தலைவன்; நூறு அசுவமேத யாகஞ்செய்து இப்பதவிபெறுதலால், இவனுக்கு இப்பெயர் வாய்த்தது. கிரிசன்=கிரிஸன்: மலையில் தங்குபவன்: "கிருஸோ கிரஸோம்ருட:" என்று இருப்பதனால், கிரிஸன் என்றும் வடமொழியில் சொல்லுண்டுஎன்று அறியலாம். பெறுதி-ஏவலொருமை. (26)

***27. எனவிடைகொடுப்பமண்ணிலிணையிலாவியாதன்பாத
மனனுறவிறைஞ்சியாங்கோர்மந்திரமுறையிற்பெற்று
நனிமிகுதிதியுநாளுநல்லதோர்முகூர்த்தந்தன்னிற்
றனிவதியியக்கர் காட்டத்தனஞ்சயன்சேறலுற்றான்.***

(இ-ள்) என - என்று சொல்லி, விடைகொடுப்ப - உத்தரவு கொடுக்க, - தனஞ்சயன் - அருச்சுனன், மண்ணில் இணை இலா - உலகத்தில் (தமக்கு வேறொரு) உவமை யில்லாத, வியாதன் - வியாச முனிவரது, பாதம் - திருவடிகளை, மனன் உற - மனம் பொருந்த, இறைஞ்சி - வணங்கி, - ஆங்கு - அப்பொழுது, ஓர் மந்திரம் - ஒரு மந்திரத்தை, முறையின் - முறைப்படி, பெற்று - (அவ்வியாச பகவானிடம் உபதேசம்) பெற்று, திதிஉம் நாள்உம் நனி மிகு நல்லது ஓர் முகூர்த்தந்தன்னில் - திதியும் நக்ஷத்திரமும் மிகவுஞ் சிறப்புடையதாகப் பெற்ற ஓர் வேளையில், இயக்கர் - யக்ஷர்கள், தனி - தனிப்பட்ட, வதி-வழியை, காட்ட-, சேறல் உற்றான் - செல்லுதற்குப் பொருந்தினான் (புறப்பட்டான்); (எ-று.)

அருச்சுனன்பெற்ற மந்திரத்தின்பெயர் ப்ரதிஸ்ம்ருதியென்றுவடநூலால் அறிக. 'சனபதம் இயக்கர்காட்ட' என்றபாடத்திற்கு-சனங்கள்செல்லும் வழியை இயக்கர்காட்டஎன்று பொருளாமாயினும், அது சிறவாமைகாண்க. தனஞ்சயன்- செல்வத்தைப் பெறுமாறு ஜயித்தவன்; யுதிஷ்டிரன் இராசசூய யாகஞ்செய்யவேண்டியபொழுது அவன் கட்டளையால் வடதிசையிற்சென்று பல அரசர்களை வென்று அவர்கள் செல்வத்தைத் திறையாகக் கொணர்ந்தனால், இவனுக்கு இப்பெற்ரவந்தது; இனி, வெற்றியையே பொருளாகவுடையவனென்று பொருள்கூறினுமாம். திதி - பிரதமைமுதலியன. நாள்-அசுவினி முதலிய நட்சத்திரங்கள். சேறல் - தொழிற்பெயர். (27)

28.-வியாசன் 'பகைவர்தீங்குபுரியினும் நும்போலியார் சஞ்சலமடையார்: அஞ்சலீர்'என்று சொல்லிப்போதல்.

***வெஞ்சலமனத்தரானோர் விரகினாற்கூட்டங்கூட்டி
நஞ்சலதுவமையில்லா நவைபுரிந்தனர்களேனுஞ்
சஞ்சலமும்மைப்போலுந் தரணிபருறுதல்செய்யார்
அஞ்சலிரென்றுமீள வாரணமுனியும்போனான்.***

(இ-ள்.) 'வெம் சலம் மனத்தர் ஆனோர்-கொடியமாறுபாட்டைக்கொண்ட மனத்தையுடையவரானவர்கள், விரகினால் - தந்திரமாக, கூட்டம் கூட்டி - சபைவைத்து ஆலோசித்து, நஞ்சுஅலது உவமை இல்லா-விஷமல்லாமல் வேறு உவமையில்லாத (விஷத்துக்குச் சமானமான), நவை-தீங்குகளை, புரிந்தனர்கள் ஏன்உம் - செய்தார்களாயினும், உம்மை போலும் தரணிபர் - உங்களைப் போன்ற அரசர்கள், சஞ்சலம் உறுதல் செய்யார் - கவலைப்படமாட்டார்கள்; (ஆதலால்), அஞ்சலிர் - பயப்படாதீர்கள்,' என்று - என்று தைரியஞ்சொல்லிவிட்டு, - ஆரணம் முனிஉம் - வேதவியாச முனிவனும், மீள போனான் - திரும்பிப்புறப்பட்டுப்போனான்;

பிராணத்தைப்போக்கவல்ல தீங்கு என்பார் 'நஞ்சலதுவமையில்லா நவை'என்றார். சலம்-வடசொல். முனியும்போனான் என்ற உவமை, கீழ் அருச்சுனனும்போனா னென்றதைத் தழுவியதனால், இறந்ததுதழுவியது. தரணிபர்-பூமியைக் காப்பவர்: வடசொல். அஞ்சலிர்- ஏவற்பன்மையெதிர்மறைவினைமுற்று. உவமை-உபமா: வடசொல். (28)

29.-இதுவும், மேற்கவியும்-ஒருதொடர்: தாபசவேஷத்தோடுஅருச்சுனன் சென்று வடதிசை யெல்லையைச்சேர்தலைத்தெரிவிக்கும்.

***மரவுரியுடையவன்சென்னி வகுத்தசெஞ்சடையன்றூணிச்
சரமுடனங்கியீந்த தனுவினன்றறத்தின்மேலே***

புரிதருமனத்தனெல்லாப் புண்ணியங்களுக்குந்தானே
உரைபெறுதசரதன்றன் மகனலாதுவமையில்லான்.

(இ-ள்.) எல்லாம் புண்ணியங்களுக்குஉம் - நல்வினைகள் எல்லாவற்றுக்கும், தானே-, உரை பெறு - (இடமாகச்)சொல்லப் பெற்ற, தசரதன் தன் - தசரதசக்கரவர்த்தியினது, மகன் அலாது - குமாரனாகிய ஸ்ரீராமபிரானையே யல்லாமல், உவமை இல்லான் - (வேறு) உபமானத்தை (த் தனக்கு)ப் பெறாத அருச்சுனன்,- மரவுரி உடையன் - மரவுரியாகிய ஆடையையுடையவனும், சென்னி வகுத்த செம் சடையன் - தலையில் வகுத்துக்கட்டிய சிவந்த சடையையுடையவனும், தூணி சரமுடன் அங்கி ஈந்த தனுவினன் - அம்பறாத்தூணியிலுள்ள அம்புகளுடனே அக்கினிபகவானாற் கொடுக்கப்பட்ட வில்லையுடையவனும், தவத்தின் மேலே புரிதரு மனத்தன் - தவத்தில் விருப்பங்கொண்ட மனமுடையவனுமாகி, - (எ-று.)- "உத்தர முடிவு கண்டான்" என முடியும். மரவுரி - மரத்தினுடைய நார்ச்சீரை. உரி-உரிக்கப்பட்டது: தோல்:பட்டை. அருச்சுனன் அக்கினிபகவானுக்குக் காண்டவனத்தை இரையாகக்கொடுத்த காலத்தில் அவ்வருச்சுனனுக்கு அக்கினியினால் நான்கு வெள்ளைக் குதிரைகள் பூட்டியதொருதேரும், குரங்குக் கொடியும், காண்டீவமென்னும் வில்லும், அம்புகள் குறைதலில்லாத அக்ஷயதூணீரமும், தேவதத்தமென்னுஞ் சங்கமும், அளிக்கப்பட்டன வென்று அறிக. ஸர்வேசுவரனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனைப் புத்திரனாகப்பெற்ற தசரதனது பாக்கியத்தின் மகிமையை நோக்கி, 'எல்லாப்புண்ணியங்களுக்கும் தானேயுரை பெறு தசரதன்' என்றார்.தசரதனென்பதற்கு-பத்துத் தேர்களையுடையவனென்று பொருள்; பத்துத்திக்குகளிலும் தடையின்றிச் செல்லுந் தேருடையவ னென்பது கருத்து: இந்திரனைச் சிறையிட்ட சம்பராசுரனோடு போர்செய்த பொழுது அவன் ஓடிச்சென்ற இடங்களிலெல்லாந் தான் துரத்திக்கொண்டு சென்றதனால், இவனுக்குஇப்பெயர் விளங்கியது. இச்சொல்லுக்கு-தச-பட்சி, ரத-வாகனம் எனப் பொருள்கொண்டால், கருடவாகனனான திருமாலுக்குப் பெயராம்; தெய்வப் பெயரை மனிதர்க்கு இடுவது பரிசுத்திகர மென்கிற காரணத்தினால், இவ்வரசனுக்கு இப்பெயர் இட்டு வழங்கியதென்றுங் கொள்ளலாம். இராமன் போன்றவ னென்பது, ஈற்றடியின் கருத்து. (29)

30. நெறியிருபுறத்துமூசி நுழையொணாநெருக்கமிக்க
செறிதருவனமுஞ்சிங்கஞ் சிந்துரஞ்செருச்செய்சாரல்
பொறைகளும்வெம்பிசாச பூதமோடியக்கர்யாரும்
உறைதருகுவடுநீங்கி யுத்தரமுடிவுகண்டான்.

(இ-ள்.) நெறி இரு புறத்துஉம்-வழியின் இரண்டுபக்கங்களிலும், ஊசிநுழை ஒணா - ஊசியும் நுழையக்கூடாதபடி, நெருக்கம் மிக்க-நெருக்கம் மிகுந்த, செறிதரு வனம்உம் - அடர்த்தியான காடுகளையும், சிங்கம்- சிங்கங்களும், சிந்துரம் - யானைகளும், செரு செய்-போரைச் செய்கின்ற, சாரல் - பக்கங்களையுடைய, பொறைகள்உம் - மலைகளையும், வெம் பிசாசம் பூதமோடு - கொடிய பிசாசங்களும் பூதங்களும், இயக்கர் - யக்ஷர்களும், யார்உம் - மற்றைத்தேவகணங்களும், உறைதரு-வசிக்கப்பெற்ற, குவடுஉம் - மலைச்சிகரங்களையும், நீங்கி-கடந்து,- உத்தரம் முடிவு - (பாரதவர்ஷத்தின்) வடதிசை முடிவை, கண்டான்-பார்த்தான்; (எ - று.)

உத்தரமுடிவு கண்டான் என்பதற்கு எழுவாய், கீழ்ச்செய்யுளில் வந்துள்ள "தசரதன்றன்மகனலாதுவமை யில்லான்"என்பது. பிசாசர் முதலியோர்-பதினெட்டுத் தேவகணங்களுட்பட்டவர். புறத்து மூசி எனப் பிரிந்து-பக்கங்களில்மொய்த்து என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். செறிதரு, தா - துணைவினை. செறி-செறிந்த, தரு - விருட்சங்களைக்கொண்டஎனின், தரு- வடசொல். பொறை-பூமியைப் பொறுப்பது: மலை: பூதரம் என்ற வட சொல்லையுங் காண்க. (30)

31.- அருச்சுனன் இமயலையைவணங்கி அங்குத் தபோவனத்து இருடியரையும் வணங்குதல்.

அத்திசையிமயமென்னுமரசவெற்படைந்துமிக்க
பத்தியோடம்மைதன்னைப்பயந்தகுன்றென்றுபோற்றிச்
சத்தியவிரதன்றம்பிதபோவனந்தோறுந்தங்கண்
முத்தழல்வளர்ப்போர்பாதமுளரிகண்முடிமேற்கொண்டான்.

(இ-ள்.) சத்தியவிரதன் தம்பி - உண்மையான விரதானுஷ்டானத்தையுடைய தருமபுத்திரனது தம்பியான அருச்சுனன், அ திசை - அந்தவடக்குத்திக்கில், இமயம் என்னும் அரசவெற்பு அடைந்து - ஹிமவத்பருவதமென்கிற மலைகளுக்கெல்லாம்அரசனாகியமலையைச் சேர்ந்து, (அதனை), அம்மை தன்னை பயந்த குன்று என்று - உமாதேவியை மகளாகப் பெற்ற (பாக்கியமுடைய) மலையென்ற ஏதுவால், மிக்க பத்தியோடு - மிகுந்த பக்தியுடனே, போற்றி-வணங்கி, -தபோவனம்தோறுஉம்-தவஞ் செய்வதற்குரிய காட்டினிடங்களிலெல்லாம் (இருந்து), தங்கள் மு

தழல் வளர்ப்போர் - தங்களுக்கு உரிய மூன்றுவகையான அக்கினியை (ஓமம் முதலியவற்றால்) வளர்த்துவருகின்ற முனிவர்களுடைய, பாதம் முளரிகள்-திருவடித்தாமரை மலர்களை, முடிமேல் கொண்டான் - (சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்துத் தனது) சிரசின்மேல் வைத்துக்கொண்டான்; (எ-று.)

இமயம்-பனிமலை: இது மலையாரசனெனப்படும்: சிறந்ததையும் பெரியதையும் அரசனென்றல், மரபு. பத்தி-பக்தி: அது, தன்னினும் மேம்பட்டோரிடத்துச் செய்யும் அன்பு. எளியோரிடத்ததாயின் கருணையென்றும், ஒத்தோரிடத்ததாயின் பிரீதியென்றுங் கூறப்படும். அம்மை=அம்பா: தாயென்று பொருள் : அடியார்களிடத்து மிகுந்த அன்புடைமையாலும், உலகங்களுக்கு மூலகாரணமாக ஆகமங்களிற்சொல்லப்படுகின்ற பரமசிவனது சத்தி யாதலாலும், அம்மையெனப்பட்டாள். இமயமலைக்கு உரிய தெய்வம் உமாதேவியை நோக்கிப் பலகாலந் தவம்புரிந்து 'தனக்கு ஒருகால் மகளாகத்தோன்றி' என்று பிரார்த்திக்க, அவ்வேண்டுகோளை நிறை வேற்றும்பொருட்டு அம்பிகை தக்ஷன்மகளான உருவத்தை அக்கினிப் பிரவேசஞ்செய்து ஒழித்தபொழுது மலையரசனுக்கு மேனகையிடம் மகளாகத்திருவவதரித்தனளென்பது, புராணகதை. பருவதத்திமனகளாதலால், கௌரிக்குப் பார்வதியென்று பெயர். விரதங்களாவன - இன்னதருமஞ் செய்வேனெனவும், இன்னபாவஞ்செய்யா தொழிவேனெனவும் தம் ஆற்றலுக்குஏற்ப நியமித்துக்கொள்வன. சத்தியவிரதன்தம்பியென்றது-இவனும் விரதாநுஷ்டானத்தில் இளையானென்பதை விளக்கும்பொருட்டு : கருத்துடையடைகொளி. தபோவனம் - ஆச்சிரமம். முத்தழல் - ஆகவனீயம், காருகபத்தியம், தட்சிணாக்கினியென்பன. பாதமுளரிகள் - முன்பின்னாகத் தொக்குவந்த உவமைத்தொகை. (31)

32.-அருச்சுனன்பலவகைப்பட்ட தவஞ்செய்வோரை அம்மலையிடத்துக்கண்டுமகிழ்ச்சி மிகுதல்.

சாரணரியக்கர்விச்சாதரர்முதற்பலருஞ்செஞ்சொ
லாரணப்படியேசூழவடவிகடோறும்வைகி
நாரணன்மலரோனும்பர்நாயகன்பதங்கணச்சிக்
காரணத்தவஞ்செய்வோரைக்கண்டுகண்டுவகைகூர்ந்தான். *(இ-ள்.) (அம்மலையினிடத்தில்), சாரணர்-சாரணர்களும், இயக்கர் - யக்ஷர்களும், விச்சாதார் - வித்தியாதரர்களும், முதல்-முதலான, பலர் உம் - பலவகையாரும், - செல் சொல் ஆரணம்படிஏ-சத்தியானசொற்களையுடைய வேதங்களிற்கூறிய விதிப்படியே, சூழ - சுற்றிலும், அடவிகள் தோறுஉம் - காடுகளிலெல்லாம், வைகி-தங்கியிருந்துகொண்டு, -நாரணன்-திருமாலும், மலரோன் - (அத்திருமாலின் நாபித்) தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமனும், உம்பர்நாயகன்-தேவர்களுக்குத் தலைவனாகிய பரம சிவனுமாகிய இம்மூவருடைய, பதங்கள்-திருவடிகளை, நச்சி-(கொள்கைக்கு ஏற்ப) விரும்பி, காரணம் தவம் செய்வோரை-(தாந்தாம்பெற விரும்பிய பேற்றிற்கு) ஏதுவான தவதைச் செய்பவர்களை, கண்டு கண்டு-மிகுதியாக பார்த்து, உவகை கூர்ந்தான்-களிப்பு மிகுந்தான்; (எ-று.)*

இனி, இக்கவியில் பின் இரண்டடிக்கு-விஷ்ணு பிரம இந்திரர்களுடைய பதவிகளைத் தாம் பெற விரும்பி (ப் பரமசிவனைக் குறித்து) க் காரணம் முதலிய ஆகமங்களிற் கூறியவாறு தவம்புரிவோர்களைக் கண்டு களித்தானென்று உரை கூறுவாரு முளர்: நாரணன்=நாராயணன்: இச்சொல் - நார அயந எனப் பிரிந்து, சகலசிருஷ்டிப்பொருள்களுக்கும் இருப்பிடமானவ னென்றும், சமுத்திரத்தைத்தனக்கு இடமாகக்கொண்டவனென்றும் பொருள்படும். நாரணன் மலரோனும்பர் நாயகன் பதங்கள்-திருமாலினுடைய ஸ்தாநமாகிய வைகுண்டமும் பிரமனுடைய ஸ்தாநமாகிய சத்தியலோகமும் மகாதேவனுடைய ஸ்தாநமாகிய ருத்திரலோகமும் என்று கூறுதலும் ஒன்று. சாரணர் முதலியோர், பதினெண் தேவகணத்தைச் சேர்ந்தவர். சூழ்ந்த வடவிகடோறும் என்றும்பாடம். (32)

33.-அருச்சுனன் கைலாசகிரியைச் சேர்தல்.

அரியும்வெங்கரியுந்தம்மிலம்புரிமுழக்கங்கேட்டுங்
கிரியினின்முழக்கங்கேட்டுங்கிராதர்போர்முழக்கங்கேட்டு
மெரிகிளர்முழக்கங்கேட்டுமெம்பிரானிமவான்றந்த
புரிகுழலோடும்வைகும்புண்ணியப்பொருப்பைச்சேர்ந்தான்.

(இ-ள்.) அரிஉம் - சிங்கங்களும், வெம்கரிஉம் - கொடிய மதயானைகளும், தம்மில் - தங்களுக்குள் (னற்றோடொன்று), அமர் புரி - போர் செய்கின்ற, முழக்கம் - பேரொலியை, கேட்டுஉம் - கேட்டுக்கொண்டும், கிரியினின் முழக்கம் கேட்டுஉம் - (அவ்வொலிக்கு எதிராக) அவ்விமயமலையிலெழுகின்ற ஓசையைக் கேட்டுக் கொண்டும், கிராதர் போர் முழக்கம் கேட்டுஉம் - வேடர்களது போரிலுண்டாகின்றதொனியைச் செவியுற்றும், எரி கிளர் முழுக்கம் கேட்டுஉம் - காட்டுத்தீப் பற்றியெரிகின்ற ஆரவாரத்தைப் கேட்டுக் கொண்டும், - (அருச்சுனன் வழிநடந்து), எம்பிரான் - யாவர்க்குந் தலைவராகிய சிவபெருமான், இமவான் தந்த புரி குழலோடுஉம் - இமவத்பருவதம் பெற்ற கட்டிய கூந்தலையுடைய உமாதேவியுடனே, வைகும்-எழுந்தருளியிருக்கின்ற, புண்ணியம் பொருப்பை - நல்வினையையுடைய ஸ்ரீகைலாசகிரியை, சேர்ந்தான் - அடைந்தான்; (எ-று.)

கைலாசத்துக்குப் புண்ணியம்-சிவபெருமான் தன்னிடம் எழுந்தருளியிருத்தற்கு ஏற்ற பாக்கியம். இனி, புண்ணியம் பொருப்பு- புண்ணியவடிவமான மலையுமாம்; புண்ணியத்தை வெண்ணிறமுடையதாக வருணித்தல் கவிசமயம். கிரிகளின் முழக்கம்-மலையிற்றோன்றும் எதிரொலி. (33)

34.-அருச்சுனன் ஆங்கிருக்குந் தவசியர்சொற்படியே தவவிரதம் பூணுதல்.

**கைம்மலையுரிவையோடு கட்செவிக்கச்சுஞ்சாத்துஞ்
செம்மலைவிழியிற்காணான் சிந்தையாற்கண்டுபோற்றி
அம்மலைச்சாரறோறு மருந்தவம்புரிநர்கூற
விம்மலைநீங்கியாங்கண் மெய்த்தவவிரதனானான்.**

(இ-ள்.) (அருச்சுனன்),-கைம்மலை உரிவையோடு-யானைத்தோலுடனே, கட்செவி கச்சுஉம்-நாகமாகிய கச்சினையும், சாத்தும்-தரித்துள்ள, செம்மலை- சிவபெருமானை, விழியின் காணான்-புறக்கண்களாற் பாராதவனாய், சிந்தையால் கண்டு-நெஞ்சென்னும் அகக்கண்ணில் தரிசித்து, போற்றி- துதித்து,-அ மலை சாரல் தோறுஉம் அரு தவம் புரிநர் கூற விம்மலை நீங்கி-அந்தமலையின் பக்கங்களிலெல்லாம் (இருந்து பிறரால் செய்வதற்கு) அருமையான தவத்தைச் செய்கின்றவர்கள் (சமாதானஞ்) சொல்லியதனால் (கடவுளைப் பிரதியக்ஷமாகக் காணாமையாலாகிய) துன்பத்தை ஒழிந்து,- ஆங்கண் - அவ்விடத்தில், மெய் தவம் விரதன் ஆனான் - உண்மையான தவத்திற்குஉரிய விரதங்களை அநுஷ்டிப்பவனானான்; (எ-று.)

விழியிற் காணான் தவம்புரிநர்கூற விம்மலைநீங்கிச் சிந்தையாற் கண்டு போற்றித் தவவிரதனானா னென்க. கையையுடைய மலையெனவே, யானையாயிற்று: அடையடுத்த உவமவாகுபெயர். கட்செவி - கண்ணையே செவியாகவுடையது: வேற்றுமைத்தொகை அன்மொழி. கச்சு-இடைக்கட்டு என்னும் அணி.

ஒருகாலத்திற் பரமசிவன் தன்னை மதியாத தாருகாவனத்து முனிவர்களது மனநிலைமையைப் பரீட்சிக்க எண்ணித் தாம் ஒரு விட வுருவங்கொண்டு சென்று அவரில்லந்தோறும் பிட்சாடனஞ் செய்து, தம்மை நோக்கிக் காதல்கொண்ட அம்முனிபத்தினியர்களது கற்புநிலையைக் கெடச்செய்ய, அதுகண்டு பொறாமற் கோபமூண்ட அம்முனிவர்கள் அபிசாரயாகமொன்று செய்து அவ்வோமத்தீயினின்றும் எழுந்த நாகங்கள், பூதங்கள், மான், புலி, முயலகன், வெண்டலை முதலியவற்றைச் சிவனைக்கொன்று வரும்படி ஏவ, சிவபெருமான் தம்மேற் சீறிவந்த நாகங்களை ஆபரணங்களாகவும், பூதங்களைத் தமது கணங்களாகவுங்கொண்டு, மானைக் கையில் ஏந்தி, புலியைத் தோலைஉரித்து உடுத்து, முயலகனை முதுகிற் காலால்ஊன்றி, வெண்டலையைக் கையிற்பற்றிச் சடைமேலணிந்து, அவற்றையெல்லாம் பயனிலவாகச் செய்துவிட்டன னென்பது, கட்செவி கச்சுசாத்தின கதை. கைம்மலையுரிவை சாத்தின கதை:-அருந்தவமியற்றிப் பெருவரம் பெற்ற கஜாசுரனென்பவன் தேவர் முனிவர் முதலியோரை இடைவிடாமல் வருத்தித் துரத்த, அஞ்சியோடின அவர்களது பிரார்த்தனையாற் பரமசிவன் தம்மை எதிர்த்துப் போர்செய்ய வந்த அவ்வசுரனைக் காலாலுதைத்துத் தள்ளிக்கொன்று, தோலை உரித்துப் போர்த்தருளினதென்றாயினும்; தாருகவன முனிவரேவிய யானையின் உட்சென்று உருத்திரமூர்த்தி உடல் பிளந்து அதன் உரிவையைப் போர்த்துக்கொண்ட தென்றாயினுங் கொள்க.(34)

35.-அந்தக்கைலையின் சிறப்பு.

**எயிலுறுமூன்றுஞ்செற்றோ னேந்திழையுடனேவைகும்
கயிலையின்பெருமைதன்னைக் கட்டுரைசெய்வதெங்ஙன்
வெயிலவன்முதலோர்நாளு மேம்படவலஞ்செய்வார்கள்
அயிலுநல்லமுதோர்சூழ்வந் தன்புடன்போற்றுவாரே.**

(இ-ள்.) எயில் ஒரு மூன்றுஉம் செற்றோன் - ஒப்பற்ற திரிபுரத்தை நாசஞ்செய்த பரமசிவன், ஏந்துஇழை உடனே-தரித்த ஆபரணங்களையுடைய உமாதேவியுடனே, வைகும்-எழுந்தருளியிருக்கின்ற, கயிலையின் - ஸ்ரீகைலாசகிரியினது, பெருமைதன்னை-மகிமையை, கட்டுரை செய்வது- வரையறுத்துச் சொல்வது, எங்ஙன்- எவ்வாறு?(முடியாதென்றபடி); வெயிலவன் முதலோர்-சூரியன் முதலியோர்கள், நாள்உம்-தினந்தோறும், மேம்பட- (தாம்) மேன்மைப்படும்பொருட்டு, வலஞ்செய்வார்கள்- (அம்மலையைப்) பிரதட்சிணம்பண்ணிவருவார்கள்; அயிலும் நல் அமுதோர்- உண்கின்ற நல்ல (இனிய) அமிருதத்தையுடைய தேவர்கள், சூழ் வந்து- பிரதக்ஷிணம் பண்ணிவந்து, அன்புடன்-பக்தியுடனே, போற்றுவார்- துதிப்பார்கள்; (எ-று.)

பின்னிரண்டிகள்-கயிலைமலையின் மகிமையைச் சொல்லமுடியாது என்று முன்னிரண்டடியிற் கூறிய பொருளைச் சமர்த்திக்க வந்தன: ஆதலால், இச்செய்யுள்-தொடர்நிலைச்செய்யுட்குறியணியாம். வெயிலவன்-

வெயிலையுடையவன்: வெயில்-உஷ்ணகிரணம். அயிலு நல்லமுதோர்- நல்லமுது அயில்வோர். எயில்-எயிலையுடைய புரத்துக்கு ஆகுபெயர்.

எயில் மூன்று செற்ற கதை:-தாரகாசுரனது புத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாலி, தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன் என்னும் மூவரும் மிக்க தவஞ்செய்து மயனென்பவனாற் சுவர்க்க மத்திய பாதாளமென்னும் மூன்றிடத்திலும் முறையே பசும்பொன் வெண்பொன் கரும்பொன்களால் அரண் வகுக்கப்பட்டு ஆகாயமார்க்கத்திற் சஞ்சரிக்குந் தன்மையையுடைய மூன்றுபட்டணங்களைப் பெற்று மற்றும் பல அசுரர்களோடும் அந்நகரங்களுடனே தாம் நினைத்தவிடங்களிற் பறந்து சென்று பலவிடங்களையும் பாழாக்கிவருகையில், அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளால், சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும், சந்திர சூரியர்களைத் தேர்ச்சக்கரங்களாகவும், நான்கு வேதங்களைக் குதிரைகளாகவும், பிரமனைச் சாரதியாகவும், மகாமேருவை வில்லாகவும், ஆதிசேஷனை நாணாகவும், விஷ்ணுவை வாயுவாகிய சிறகமைந்து அக்கினியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும், மற்றைத் தேவர்ளைப் பிற போர்க்கருவிகளாகவும் அமைத்துக்கொண்டு, யுத்தசன்னத்தராகிச் சென்று போர்செய்ய யத்தனிக்கையில், தேவர்கள் தத்தமது வல்லமையைநினைத்து அகங்கரித்ததனை உணர்ந்து சினந்து அவர்களுதவியைச் சிறிதும் ஏற்றுக்கொள்ளாமல், தாமே புன்சிரிப்புச்செய்து அசுரரனைவரையும் பட்டணங்களோடு எரித்தருளினரென்பது. (35)

36.-இதுவும், மேற்கவியும் - குளகம்: ஸ்ரீகைலாசகிரியில் தவம்புரியும் அருச்சுனனது தவச்சிறப்பைத் தெரிவிக்கும்.

உருகியவெள்ளிபோல வுயர்முழைதோறும்வீழும்
அருவிநீர்புனிதன்வேணி யமருமாநதியிற்றோன்ற
உருகியபனிவான்குன்றி லொண்பனிக்கடவுள்வந்து
மருவியதென்னத்தோன்றும்வருணமால்வரையின்றென்பால்.

(இ-ள்.) உருகிய வெள்ளி போல-உருகிய வெள்ளியானது போல, உயர் முழை தோறுஉம் வீழும்-உயர்ந்த மலைக்குகைகளிலெல்லாம் விழுகின்ற, அருவிநீர்-மலைநீர் வெள்ளம், புனிதன் வேணி அமரும் மா நதியின் தோன்ற-பரிசுத்தனாகிய பரமசிவனது சடையிற் பொருந்திய சிறந்த கங்காநதிபோல (வெண்ணிறமுடையதாய்)க் காணப்பட, உருகிய பனி வான் குன்றில்-நீராய்க் கரைகின்ற பனிக்கட்டிகளையுடைய பெரிய (அல்லது சிறந்த) இமயமலையிலுள்ள, ஒள் பனி கடவுள்-பிரகாசமான பனிக்கு உரிய தெய்வம், வந்து மருவியது என்ன-(இங்கே) வந்து பொருந்திற்றென்று சொல்லும்படி, தோன்றும்-காணப்படுகின்ற, வருணம்-வெண்ணிறத்தையுடைய, மால்-பெரிய, வரையின்-ஸ்ரீகைலாசகிரியின், தென்பால்-தெற்குப் பக்கத்திலே-, (எ-று.)- மேற்கவியில் 'பூசினான்சேர்ந்தான்'என்று முடியும்.

ஆகாச கங்காநதி பகீரதசக்கரவர்த்தியின் வேண்டுகோளாற் பூலோகத்துக்கு வரும்பொழுது சிவபெருமான் ஏற்றுக்கொண்டார்: இதற்கு வேறுகதை கூறுவாருமுளர். பனிக்கடவுள் வந்து மருவியதென்னத் தோன்றும் வருணமால்வரையென்ற இடத்துத் தற்குறிப்பேற்றவணி காண்க: வெள்ளிமலை யாதலால், இவ்வாறு வருணித்தார். தோன்றதோன்றும் வருணத்தையுடைய வரை எனக் கூட்டுக. (36)

வேறு.

37. **ஆசினான்ம றைப்படியு மெண்ணில் கோடி யாகமத்தின்**
படியுமெழுத் தைந்துங் கூறிப்,
பூசினான்வ டிவமெலாம்வி பூதியாலப்பூதியினைப்
புரிந்தசடைப் புறத்தே சேர்த்தான்,
றேசினா லப்பொருப் பின்சிகரமேவுஞ் சிவனிவனே
போலுமெனத் தேவ ரெல்லாம்,
பேசினார்வரிசிலைக்கை விசயன் பூண்ட பெருந்தவத்
தினிலைசிலர்க்குப் பேசலாமோ.

(இ-ள்.) (அருச்சுனன்), ஆசு இல்-குற்றமில்லாத, நால்மறை படிஉம்- நான்கு வேதங்களிற் கூறிய விதமாகவும், எண் இல் கோடி-கணக்கில்லாத கோடிக்கணக்காகிய, ஆகமத்தின் படிஉம்-ஆகமங்களிற் கூறிய விதமாகவும், எழுத்து ஐந்துஉம் கூறி-ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர மகாமந்திரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு, வடிவம் எலாம்-(தன்) உடம்பு முழுவதும், விபூதியால்-திருநீற்றினால், பூசினான்-: அ பூதியினை-அந்த விபூதியின் மிகுதியை, புரிந்த சடை புறத்தே கட்டியுள்ள சடையின்மேலே, சேர்த்தான்-அணிந்தான்; 'இவன்- இவ்வருச்சுனன், தேசினால்-ஒளியினால், அ பொருப்பின் சிகரம் மேவும் சிவன்ஏ போலும்-அந்தக் கயிலாச மலையினது உச்சியிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவனையே

போல்வான்,'என-என்று, தேவர் எல்லாம்-தேவர்கள் யாவரும், பேசினார்-துதித்துச்சொன்னார்கள்; வரி-கட்டமைந்த, சிலை-காண்டீவமென்னும் வில்லையேந்திய, கை- கையையுடைய, விசயன்-அருச்சுனன், பூண்ட-(அப்போது) மேற்கொண்டு செய்யத்தொடங்கிய, பெரு தவத்தின்-மேலான தவத்தினது, நிலை-தன்மை, சிலர்க்கு பேசல் ஆம்ஓ-சிலரால் சொல்லுதற்கு முடியுமோ? (முடியாதென்றபடி); (எ-று.)

எண்ணில்கோடி என்பது - இருபத்தெட்டு ஆகமங்களின் கிரந்தக்கணக்கையுட்கொண்டு. விசயன் என்பதற்கு-விசேஷமான வெற்றியை யுடையவனென்று பொருள்; ராஜசூயயாகத்திற்காக வடக்கிற்சென்று பல அரசர்களை வென்றதனாலும், இவனுக்கு இப்பெயர் அமைந்தது. சிலர்க்குப் பேசலாமோ என்றது-பலருங்கூடி ஒருங்கு பேசினாற் பேசமுடியுமே யல்லது தனித்தனிப் பேச முடியாதென்றபடி: அல்லது உலகத்து அறிவுடையர் சிலராதலால், அச்சிலராலும் பேசமுடியாதென்றலுமாம். வடிவமெலாம் என்றவிடத்து, எலாம் - ஒருபொருளின்பலவிடத்தைக்குறித்தது. தேவரெல்லாம் என்றவிடத்து, எல்லாம்-எஞ்சாமைப்பொருள் குறித்தது.

இதுமுதலாறுகவிகள்-பெரும்பாலும் முதலிரண்டு சீர்களும் ஐந்து ஆறாஞ்சீர்களும் காய்ச்சீர்களும், மற்றவை மாச்சீர்களுமாகி வந்த எண்சீராசிரியவிருத்தங்கள். (37)

38.-அருச்சுனனுடைய தவநிட்டை.

ஒருதாளின்மிசைநின்றுநின்றதாளி னூருவின்மேலொருதாளை
யூன்றியொன்றும்,
கருதாமன்மனமடக்கிவிசும்பினோடுங்கதிரவனைக்
கவர்வான்போற்கரங்கணீட்டி,
இருதாரைநெடுந்தடங்கணிமையாதோராயிரங்கதிருந்தாமரைப்
போதென்னநோக்கி,
நிருதாதிபரின்மனுவாய்த்தவஞ்செய்வாரினிகரிவனுக்கார்
கொலெனநிலைபெற்றானே.

(இ-ள்.) (அருச்சுனன்), ஒரு தாளின் மிசை நின்று-ஒருகாலை நிலத்திலூன்றி அதன்மேல் நின்றுகொண்டு, நின்ற தாளின் ஊருவின்மேல் ஒருதாளை ஊன்றி-நின்ற அக்காலினது தொடையின் மேல் மற்றொருகாலை ஊன்ற வைத்துக்கொண்டு, ஒன்றுஉம் கருதாமல் மனம் அடக்கி- (பரமசிவனைத்தவிர) யாதொரு விஷயத்தையுஞ் சிறிதும்நினையாதபடி மனத்தை அடங்கச்செய்து, விசும்பின் ஓடும் கதிரவனை கவர்வான் போல் கரங்கள் நீட்டி - ஆகாய மார்க்கத்தில் விரைந்து செல்லுகின்ற சூரியனைக் கைகளாற் பிடிக்க முயல்பவன்போலக் கைகளை மேலே உயர்த்தி வைத்துக்கொண்டு, இரு தாரை நெடு தட கண் இமையாது- கருவிழிகளையுடைய நீண்ட பெரிய கண்களிரண்டையும் இமைக்காமல், ஓர் ஆயிரம் கதிர்உம்-(சூரியனது) ஆயிரங்கிரணங்களையும், தாமரை போது என்ன நோக்கி-(ஆயிரம் இதழ்களையுடைய) தாமரைமலரைப் பார்ப்பதுபோலக் குளிரப்பார்த்துக்கொண்டு, நிருத அதிபரில் மனு ஆய் தவம் செய்வாரில்-தவத்தைச் செய்பவர்களாகிய இராக்கதத்தலைவர்களுள்ளும், இவனுக்கு நிகர் ஆர்கொல் என- இவ்வருச்சுனனுக்கு ஒப்பாவார் யாவரோ?(எவருமிலர்) என்னும்படி, நிலைபெற்றான்-(தவத்தில்) உறுதியாய் நின்றான்; (எ-று.)

தாமரைப்பூவைப் பார்ப்பதுபோலச் சூரியகிரணங்களைக் குளிரப்பார்த்தன னென்பதாம். கதிரவன்-கிரணங்களையுடையவன்; மற்றையிருசுடர்களாகிய சந்திர அக்கினிகளுக்கு ஒளியைக் கொடுத்து வாங்குகிற சிறப்புப்பற்றி, பெருஞ்சுடராகிய சூரியனுக்குக் கதிரவன் என்று பெயர். தாரை-கண்ணின் கருவிழி. காசியப மகாமுனிவரின் மனைவியருள் ஒருத்திக்கு மனு என்று பெயர்: அச்சொல் - ஆகுபெயரால் அவளிடந்தோன்றிய மனிதரையுணர்த்திற்று. (38)

39.-அக்கினிகள் அருச்சுனனைச்சுடாமை.

தோற்றியதெம்மிடத்தேயித்தோன்றன்மாலைசூட்டியபொற்றொடி
யென்றோதுரங்கம்பொற்றேர்,
கூற்றியல்வெஞ்சிலைபாணந்தூணி நாணிகுரக்குநெடுங்
கொடிமுன்னங் கொடுத்தே மென்றோ,
காற்றினுடன்விரைவுறச்சென்றருந்துமாறுகாண்டவநம்பசிக்
களித்தகாளையென்றோ,

நாற்றிசையும்வளர்த்ததழற்கடவுளந்த நரனுடலங்குளிர்
விக்குநாரம்போன்றான்.

(இ-ள்.) 'இ தோன்றல்-விளங்குகின்ற இவ்வருச்சுனனுக்கு, மாலை சூட்டிய - மணமாலையைச் சூட்டின, பொன் தொடி-பொன்னி னாற்செய்த தொடியென்னும் வளையல்களையுடைய திரௌபதி, தோற்றியது- பிறந்தது, எம்இடத்துஏ-எமதிடத்திலேயாம்,'என்றோ-என்று எண்ணிய காரணத்தாலோ?'துரங்கம்-(நான்குவெள்ளைக்) குதிரைகளையும், பொன் தேர்-பொன்மயமான இரதத்தையும், கூற்று இயல் வெம் சிலை- (பகைவர்களைக் கொல்லுதலால்) யமனையொத்த கொடிய (காண்டீவமென்னும்) தனுசையும், பாணம்-அம்புகளையும், தூணி-அம்பறாத்தூணியையும், நாணி-வில்நாணியையும், குரங்கு நெடு கொடி- குரங்கின்உருவத்தையெழுதிய பெரிய துவசத்தையும், முன்னம்-முன்னே [காண்டவ தகனகாலத்தில்], கொடுத்தேம் - (இவனுக்கு நாம்) தந்தோம்,' என்றோ - என்று நினைத்த ஏதுவினாலோ? "காற்றினுடன்- (நமக்குத் துணைவனாகிய) வாயுவினுடனே, விரைவுஉற- வேகம்பொருந்த, சென்று - (நாம்) போய், அருந்தும் ஆறு - உண்ணும்படி, காண்டவம் - காண்டவமென்னும் வனத்தை, நம் பசிக்கு - நமது பசியை ஒழிப்பதற்கு, அளித்த-இரையாகக்கொடுத்த, காளை - வீரனாவான் (இவன்),'என்றோ- என்று கருதியதனாலோ? நால் திசைஉம் வளர்த்த தழல் கடவுள் - (அருச்சுனன் தவம் செய்யும்பொழுது தனக்கு) நான்கு பக்கங்களிலும் மூட்டி வளர்த்த அக்கினிதேவன், அந்த நரன் உடலம் குளிர்விக்கும் நாரம் போன்றான் - அவ்வருச்சுனனது உடம்பைக் குளிரச்செய்கின்ற நீரை ஒத்துத் தண்ணிய தாய்ச் சுடாமலிருந்தான்; (எ- று.)

பஞ்சாக்கினிமத்தியிலிருந்து உடம்பைவருத்தித் தவஞ்செய்பவர்கள் அந்நெருப்பினது உஷ்ணத்தைக் கருதாமல் அதனைத் தண்ணியதாக நினைப்பர்: அங்ஙனம் நினைக்கப்படுகின்ற நெருப்பினது குளிர்ச்சியை இங்ஙனம் வருணித்தார்: ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணியும் உவமையணியுஞ் சேர்ந்த வந்த சேர்வையணி. பொற்றொடி - மூன்றாம்வேற்றுமைத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. நாரம்என்னுஞ் சொல்லுக்கு - நரசம்பந்தமானது என்ற ஒருபொருளும் உள்ளதனால், ஒருவகைச் சாதுரியந் தோன்ற, கவி 'நரனுடலங்குளிர்விக்கும்நாரம்போன்றான்'என்றார். கிருஷ்ணனும் அருச்சுனனும் ஒருநாள் பூம்பந்தேறிட்டு விளையாடச் செய்தே, அக்கினிபகவான் மிகப் பசித்துவந்து, 'இந்திரனதுகாவற்காடாய் எவர்க்கும் அழிக்க வொண்ணாதபடியாய் நிலவுலகத்திலிருக்கின்ற காண்டவவனமென்னும் பூந்தோப்பை அதிலுள்ள சராசரங்களுடனே எனக்கு விருந்திட வேண்டும்'என்று வேண்ட, கிருஷ்ணார்ச்சுனர்கள் அங்கேபுக்கு ஒதுங்கியிருக்கின்ற அசுரர்முதலிய துஷ்டர்களை அழித்தருளவேண்டு மென்னும் நோக்கத்தால் 'நீஅதனைப்புசி'என்று இசைந்து அளிக்க, உடனே நெருப்புப் பற்றி எரித்த தென்பது, கதை. ஆசாரிய சிஷ்யக்கிரமத்தை அனைவரும் அறிந்து அநுஷ்டித்து உய்யுமாறு சிஷ்யனும் குருவுமாகிப் பதரிகாச்சிரமத்திலெழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸ்ரீமகா விஷ்ணுவின் அமிசமாகிய நரன் நாராயணன் என்னும் முனிவர்களே இங்கு அருச்சுனனும் கிருஷ்ணனுமாகத் தோன்றின ராத லால், நரனென்று அருச்சுனனுக்கு ஒரு பெயர்: இதனை மேலே கீதையிற் கண்ணன் "உன்னையான் பிரிவதில்லை யொருமுறை பிரிந்து மேல்நாள், நன்னிலா வெறிக்கும் பூணாய் நரனு நாரணனுமானோம்" , "இந்நெடும் பிறப்பில் நீயும் யானுமாயீண்டு நின்றோம்" என்றதனாலும் அறிக. (39)

40.-சிவத்தியானத்தால் அருச்சுனன் உடம்புஎங்கும் புளகங்கொண்டு நிற்றல்.

வலப்பாகஞ்செழும்பவளச்சோதியென்ன வாணீலச்சோதியென்ன
மற்றப்பாகங்,
கலப்பானதிருமேனியணிந்தநீற்றாற் கதிர்முத்தின்
சோதியெனமேனையீன்ற,
குலப்பாவையுடன்கயிலைக் குன்றில் வாழ்விற்குன்றுடை
யோன்றிருக்கோலங்குறிப்பாலுன்னிப்,
புலப்பாடுபுறம்பொசியமார்புந்தோளும்பூரித்தானுடல்
புளகம்பாரித்தானே.

(இ - ள்.) வலம் பாகம் - (சிவரூபமான) வலப்பக்கம், செழுபவளம் சோதி என்ன-அழகான பவழத்தினது ஒளிபோலச் சிவந்திருக்கவும், மற்ற பாகம் - (பார்வதீ ரூபமான) மற்றொரு [இடப்] பக்கம், வாள் நீலம் சோதி என்ன - பிரகாசமான நீல ரத்தினத்தினது ஒளிபோலக் கறுத்திருக்கவும், கலப்பு ஆன - (ஆண்வடிவமும் பெண்வடிவமுங்) கலந்ததான, திருமேனி- திவ்வியசொரூபம், அணிந்த நீற்றால் - சாத்திக்கொண்டுள்ள விபூதியினால், கதிர் முத்தின் சோதி என - பிரகாசமான முத்தினது ஒளிபோல வெளுத்திருக்கவும், மேனை ஈன்ற குலம் பாவையுடன்-மேனகையென்பவள் [இமய பருவத்தின் மனைவி] பெற்ற சிறந்த சித்திரப்பிரதிமை போல மிக அழகிய உமாதேவியுடனே, கயிலை குன்றில்-ஸ்ரீகைலாசகிரியிலே, வாழ் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, வில் குன்று உடையோன் - மேருமலையை வில்லாகவுடைய பரமசிவனது, திருக்கோலம் - திருவுருவத்தை, குறிப்பால் உன்னி - மனத்தால் தியானஞ் செய்துகொண்டு, (அருச்சுனன்), புலப்பாடு புறம் பொசிய - (உள்ளே) விளங்குகின்றசிவத்தியானம் (ஆனந்தக்

கண்ணீரொழுகுதல் முதலியவற்றால்) வெளியே தோன்றாநிற்க, மார்புஉம் தோளஉம் பூரித்தான்-டதனது) மார்பும் தோள்களும் (சிவனாந்தத்தால்) பெருகப்பெற்றான்;உடல் புளகம் பாரித்தான்-உடம்பு புளக முண்டாகப்பெற்று நின்றான்; (எ- று.)-அர்த்தநாரீசுவரமூர்த்தியாதலால், இவ்வாறு வருணித்தார்.

குலப்பாவை - உயர்குலத்துத் தோன்றிய மகளுமாம். மனத்திற்குத் திருப்தியுண்டாகுமளவும் கலைத்துக் கலைத்து மிகச் சீர்திருத்தமாக எழுதக்கூடு மாதலால், சித்திரப்பாவை மிக அழகியதாம். புலப்பாடு - ஒருவரது உள்ள நிகழ்ச்சி ஆங்கு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோர் வகையால் வெளிப்படுதல்; என்றது - கண்ணீரும்பலும் மெய்ம்மயிர்சிலர்த்தலும் முதலாக உடம்பில்வரும் வேறுபாடுகளை: இவை சாத்துவிகபாவம் எனப்படும். மார்புந்தோளும் பூரித்தான், உடல் புளகம் பாரித்தான் - மார்பு முதலிய அஃறிணைச் சினைப்பெயர்கள் உயர்திணை முதற் பெயரின்வினையைக் கொண்டு முடிந்தன: திணைவழுவமைதிகள்: [நன்- வினை. 26] குறிப்பாலுள்ளும் என்றும் பாடம். (40)

41.-கவிக்கூற்று: அருச்சுனன் தவம்புரிந்த சிறப்பைக் கொண்டாடுதல்.

கருந்துறுகல்லெனக்கருதிப்பிடியுங்கன்றுங் களிற்றினமுமுட
னுரிஞ்சக்கறையானேறிப்,
பொருந்துமுழைப்புற்றதெனப்புயங்கமூரப்பூங்கொடிகண்
மரனென்று பாங்கேசுற்றப்,
பரிந்துவெயி னாண்மழை நாள்பனிநா ளென்று பாராம
னெடுங்காலம் பயின்றான்மண்ணில்,
அருந்தவமுன்புரிந்தோரிலிவனைப்போன்மற் றார்புரிந்தார்
சிவசிவவென்றரியவாறே.

(இ-ள்.) பிடிஉம்-பெண்யானைகளும், கன்றுஉம்-யானைக் கன்றுகளும், களிறு இனம்உம்-ஆண்யானைக் கூட்டங்களும், (தவ நிலையிற்சலியாமல் நின்ற அருச்சுனனது உடம்பை), கரு துறு கல் என கருதி-கரிய துறுகல்லென்று நினைத்து, உடன் உரிஞ்ச-பொருந்திஉராயவும்,-புயங்கம்- பாம்புகள், கறையான்ஏறி பொருந்தும் முழை புற்று அதுஎன - செல்லுகள்வந்து ஏறித்தங்குதலால் துளையாகிய புற்றென்று நினைத்து, ஊர- மேலே தவழவும்,-பூ கொடிகள்-பூக்களையுடைய கொடிகள், மரன்என்று- மரமென்று கருதி, பாங்கு சுற்ற-(நான்கு) பக்கங்களிலும் சுற்றிக்கொள்ளவும், வெயில்நாள் மழைநாள் பனிநாள் என்று பாராமல்-வெயில்காயுங் காலமென்றும் மழைபெய்யுங்காலமென்றும் பனிபெய்யுங்காலமென்றும் அருமை பாராட்டாமல் (எக்காலங்களிலும்), பரிந்து- வருந்தி, நெடு காலம்- பலநாள், சிவசிவ என்று-சிவசிவ என்று (சிவநாமத்தை விடாமல்) உச்சரித்துக்கொண்டு, பயின்றான்-(அருச்சுனன்) தவஞ்செய்தான்; மண்ணில்- பூலோகத்தில், அருதவம் முன் புரிந்தோரில்-(செய்வதற்கு) அருமையான தவத்தை முற்காலத்திற் செய்தவர்களுள், இவனை போல்-இவ்வருச்சுனனைப் போல, மற்று ஆர் புரிந்தார்-வேறு யார் தவஞ்செய்தார்கள்?(எவருமில்லை); அரிய ஆறுஏ-(இவன் செய்த தவம்) அருமையான விதமேயாம்; (எ-று.)

அருச்சுனன் அசையாதுநின்று தவம்புரிதலால் அவனுடலைக் கருநிறமுள்ள துறுகல்லென்று கருதிப் பிடியுங் களிறும் அவனுடலின்மீது உராயலாயின: அவனுடலைச் சுற்றிக் கறையா னேறவே பாம்புகள் புற்றென்றுகருதி அங்கு ஊரலாயின: அவனுடலை மரமென்று கருதிப் பூங்கொடிகள் சுற்றி வளரலாயின: இங்ஙனமாக எல்லாக் காலங்களிலும் சலியாது நின்று இடைவிடாமல் தவத்தைப் பயின்றானென்க மயக்கவணி.(41)

42. பகிரதனே முதலானவெண்ணில்கோடிப் பார்த்திவருந்
தவம்புரிந்தார்பைம்பொன்மேனி,
இகலவுணர்முதலான ககனவாணரெத்தனைபேர்தவம்
புரிந்தாரிமையோரேத்தும்,
மகபதிதன்மதலையிவனெழுதொணாதவனப்பினுக்கு
வரிசிலைக்கைம் மதவேளொவ்வான், சகலகலைகளுக்குமிவன்றானேயிங்ஙன்றவம்
புரியநினைப்பதே சார்ந்த பாவம்.

(இ-ள்.) பகிரதன்ஏ முதல் ஆன-பகீரதன் முதலாகிய, எண் இல் கோடி பார்த்திவர்உம் - அனந்தகோடிக் கணக்காகிய அரசர்களும், தவம் புரிந்தார் - தவஞ்செய்தார்கள்; பை பொன் மேனி இகல் அவுணர் முதல் ஆன- பசும்பொன்னிறமான உடம்பையுடைய வலிய இரணியாசுரன்முதலாகிய, ககனவாணர் எத்தனை பேர்-ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்குந் தன்மையையுடையவர்கள் எத்தனையோபேர், தவம் புரிந்தார்- தவஞ்செய்தார்கள்; இமையோர் ஏத்தும்மகபதி தன் மதலை-தேவர்களால் துதிக்கப்பெற்ற தேவேந்திரனது குமாரன், எழுத ஒணாத வனப்பினுக்கு வரி

சிலை கை மத(ன்) வேள் ஒவ்வான்-(சித்திரத்திலும்) எழுதமுடியாத அழகுக்குக் கட்டமைந்த கருப்பு வில்லைப்பிடித்த கையையுடைய மன்மதனும் (தன்னோடு) ஒப்பாகப் பெறாதவனாகி, சகல கலைகளுக்குஉம் இவன் தான்ஏ-எல்லாக் கல்விகளுக்கும் (வேறுஉவமை பெறாமல்) தன்னோடு தானே ஒப்பவன்: இவன்-இவ்வருச்சுனன், இங்ஙன் தவம் புரிய நினைப்பதுஏ-இவ்வாறு (கோரமான) தவத்தைச் செய்ய நினைப்பதே?சார்ந்த பாவம்-(இவன் இவ்வாறு வருந்துதல் முற்பிறப்பிற் செய்யப்பட்டுப் பிற் பிறப்பில்) தொடர்ந்துவந்து அடைந்த தீவினையின் பலன்போலும்;

பகீரதன்-சூரியகுலத்துப் பேர்பெற்ற அரசன்; இவன், கபில மகாமுனிவரது கோபத்தீக்கு இரையாய்ச் சாம்பலான தனது மூதாதையராகிய சகரபுத்திரரறுபதினாயிரவரையும் நற்கதி பெறச்செய்யும்பொருட்டுப் பலவாயிரம் வருஷகாலம் பெருந்தவஞ்செய்து தேவலோகத்துஉள்ள கங்காநதியைப் பூமிக்குப் கொணர்ந்து அங்கிருந்து பாதாளத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் அதன் நீரினால் அவர்கள் சாம்பலை நனைத்தான். பார்த்திவர்-பூமியையாளும் அரசர்: பிருதிவி-பூமி: தத்திதாந்தநாமம். உம்மை-உயர்வுசிறப்பு. இரணியன், முதலில் திரிமூர்த்திகளைக்குறித்து அளவிறந்த காலம் அருந்தவம் புரிந்து, தேவர் மனிதர் விலங்கு முதலிய சீவன்களாலும் ஐம்பெரும் பூதங்களாலும் ஆயுதங்களாலும் மற்றும் எவற்றாலுந் தனக்கு மரணமில்லாதபடி பல வரங்களைப் பெற்றான். அவுணர்என்று பன்மையாற் கூறியது, சிறப்புப்பற்றி, உடம்பிற்சிறந்த உறுப்பாகிய கண்ணைப் பொன்னிறமாகவுடைய அவனது தமையனான இரணியாக்கனையும் உளப்படுத்தியதாகவுங்கொள்ளலாம்: இனி, பொன்னிறமான உடம்பையுடைய காலகேயரென்னும் அசுரரென்றும் உரைக்கலாம். மேல் நிவாதகவசர் காலகேயர்வதைச்சருக்கத்தில் "பொன்காலுமெய்யர்"என வருவதுங் காண்க. அசுரர் தேவவருக்கத்தைச்சேர்ந்தவராதலால், 'ககனவாணர்'என்றது. முதலிரண்டடிகளாலும், 'இங்ஙன்' என்றதனாலும் அருச்சுனன் அவர்களினும் சிறப்புறத் தவஞ்செய்தானென்பது, போதரும் மதன்-மதத்தையுண்டாக்குபவன்: மன்மதன் கந்தவேளை விலக்குதற்கு 'மதவேள்'என்றார்: மதம்வேள் என்று பிரித்து-காமமதத்தையுண்டாக்கும் வேள் எனினுமாம். நினைப்பதே, ஏகாரம்-நினைப்பது தகுதியன்று என்ற பொருளைத் தந்தது.(42)

வேறு.

43.- தவம்புரியும் அருச்சுனனுக்குச் சூரியன் கோடையிலும் குளிர்ந்திருத்தல்.

பண்ணுக்கு வாம்பரித்தே ராதவனும் பணிந்துபசு பதியை
நோக்கி,
மண்ணுக்குத் தவம்புரியுந் தனஞ்சயற்குக் கோடையினு
மதியம் போன்றான்,
எண்ணுக்கு வரும்புவனம் யாவினுக்குங்கண்ணா வா னிவனே
யன்றோ,
கண்ணுக்குப் புனைமணிப்பூண் கண்ணோட்ட
மென்பதெல்லாங் கருணையன்றோ.

(இ-ள்.) பண்-கல்லணை, உக்கு-அறுந்துவிழும்படி, வாம்- தாவியோடுகின்ற, பரி-குதிரை பூட்டிய, தேர்-இரதத்தையுடைய, ஆதவன்உம்- சூரியனும்,-பசுபதியை நோக்கி-பரமசிவனைக் குறித்து, பணிந்து-வணங்கி, மண்ணுக்கு-(பாசுபதாஸ்திரம் பெற்றுப் பகைவரைவென்று) இராச்சியத்தைப் பெறும்பொருட்டு, தவம் புரியும்-தவஞ் செய்கின்ற, தனஞ்சயற்கு- அருச்சுனனுக்கு, கோடையின்உம்-வெயிற்காலத்திலும், மதியம் போன்றான்-சந்திரனையொத்துக் குளிர்ந்திருந்தான்; (ஏனெனில்), எண்ணுக்கு வரும் புவனம் யாவினுக்குஉம்-(பதினான்குஎன்கிற) கணக்குக்கு வருகின்ற உலகங்களெல்லாவற்றிற்கும், கண் ஆவான்-கண்ணாகுபவன், இவன் ஏ அன்றோ-இச் சூரியனேயா மன்றோ?கண்ணுக்கு-நேத்திரத்துக்கு, புனை மணி பூண் - அணிதற்குரிய அழகிய ஆபரணம், என்பது எலாம் - என்று சொல்லுவது எல்லாம், கண்ணோட்டம்-(பிறர்மேற்) கண்சென்றவிடத்து உண்டாகின்ற, கருணை அன்றோ - கிருபையையே யன்றோ?(எ - று.) இது-முதல்நான்கு சீர்கள் காய்ச்சீர்களும், மற்றையிரண்டும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடிநான்குகொண்ட அறுசீராசிரிய விருத்தம்.(43)

வேறு.

44.-இதுவும் அடுத்த கவியும் - அருச்சுனன்தவஞ்செய்த தன்மையைக் கூறும்.

அங்கியா லங்கியை வெதுப்பி வெம்மையைப்
பொங்கிய வாயுவாற் போக்கி மெய்ச்சிரந்

தங்கிய வமுதினாற் றண்ணெ னும்படி
இங்கிதத் தொடுக்கின னிதயந் தன்னையே.

(இ-ள்.) (அருச்சுனன்), அங்கியால்-(மேலெழுகின்ற) உடம்பிலுள்ள பிராணவாயுவினால், அங்கியை-(இருதய கமலத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற) அக்கினியை, வெதுப்பி-மேலே யெழுப்பி, வெம்மையை-(அவ்வக்கினியின்) வெப்பத்தை, பொங்கிய வாயுவால்-(அங்ஙனம்) மேலெழுந்த வாயுவை அடக்குவதனால், போக்கி-ஒழித்து,-மெய்சிரம் தங்கிய அமுதினால்-உடம்பின் உத்தம அங்கமாகிய சிரசிலே தங்கியுள்ள அமிருதத்தினால், தண்ணெனும்படி-குளிர்ச்சியடையும்படி, இதயந்தன்னை-மனத்தை, இங்கிதத்து-இனிமையாக, ஒடுக்கினன்-(தியானத்தில்) ஒடுங்கச்செய்தான்; (எ-று.) இந்திரியங்ளைஒடுக்கி இடைகலையால் வாயுவை இரேசித்துப் பதினாறுமாத்திரையளவு பூரித்து அறுபத்துநான்குமாத்திரையளவு கும்பித்து அவ்வாயுவைப் பிங்கலையால் அறுபதுமாத்திரையளவு இரேசித்துச் சுஷு முனையிற் செலுத்தவேண்டுதலாலும், அக்கினிமண்டலமாகிய உடல்மத்தியிலுள்ள அக்கினியை வன்னி பீசத்தால்தோய்தலாலும், நாசிநுனியாகிய சந்திரமண்டலத்தின் வழியே ஆறாதாரங்களையுந் தரிசித்துச் சிரசினின்றுஉருகிச் சிந்துகின்ற அமுதத்தைப் பருகவேண்டுதலாலும் இங்ஙனங்கூறினார். சுஷு முனை இடை பிங்கலை என்பன-தசநாடியிற் சேர்ந்தவை. இவற்றில் சுஷு முனை - மூலாதாரம் சுவாதிஷ்டாநம் மணிபூரகம் அநாகதம் விசுத்தி ஆக்ஞைஎன்கிற ஆறுஆதாரங்கட்கும் இடமான குதம் குய்யம் நாபி இதயம் அடிநா நெற்றி என்னும் ஆறிடங்களிலும் ஊடுருவிநிற்பதொருநாடி: இடை பிங்கலை என்பன - கத்திரிகைக்கால்போல ஒன்றோடொன்று பின்னிநிற்கும் இரண்டு நாடிகள். இடைகலை-இடமூக்கால்வருஞ் சுவாசம். வலமூக்கால் வருஞ் சுவாசம்- பிங்கலை. மூச்சைவெளிவிடுதல் - இரேசகம்: உள்வாங்குதல் - பூரகம்: கும்பகம் - பிராணவாயுவைச் சமப்படுத்தியடக்குதல். சிரத்திற் பிங்கலை இடைநாடிகட்குநடுவே புருவமத்தியிலே அமிருதம் சிந்தும். அங்கி-அங்கத்திலுள்ளது. இங்கிதத்து-பாவனையிலென்றுமாம். "கிளர்ந்தகாலினா லங்கியை நிமிர்த்து மேற்கிடைத்து, வளர்ந்தபிங்கலையிடை நடுவழியுகுமதியின், விளைந்தவின்னமுதுண்டு நம்விடையவன்வடிவங், குளந்தனிற் குறித்தவனுருக்கொண்டவரிவர்காண்"என்னுந் திருவிளையாடற் புராணச்செய்யுளும்,"சகமார்க்கம் புலனொடுக்கித்தடுத்து வளியிரண்டுஞ் சலிப்பற்று முச்சதுர முதலாதாரங்க, ளகமார்க்கமறிந்த வற்றினரும் பொருள்களுணர்ந்தங் கணைந்துபோய் மேலேறி யலர்மதி மண்டலத்தின், முகமார்க்கவமுதுடலமுட்டத்தேக்கி முழுச் சோதிநினைந்திருத்தன் முதலாக வினைக, ளுகமார்க்கவட்டாங்க யோகமுற்று முழத்தலுழந்தவர் சிவன்றனுருவத்தைப்பெறுவர்' என்னுஞ் சிவஞானசித்தியார்பாடலும் உணர்க. இனி அங்கியா லங்கியை வெதுப்பி என்பதற்கு-சாடராக்கினியாகிய பசியை மூலாக்கினியாலடக்கி யென்றும், இங்கிதத்து என்பதை, இங்கு இதத்துஎனப்பிரித்து-இந்நிலையில் இனிமையாகஎன்றும் உரைப்பாருமுளர்.

இதுமுதற் பத்துக்கவிகள்-பெரும்பாலும் மூன்றாஞ்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கலிவிருத்தங்கள். (44)

45. ஈண்டுதன்கருத்தினோ டியைந்தமாதவம்
பூண்டிளமதிமுடிப் புண்ணியன்றனை
வேண்டியவாறெலாம் விருப்பொடுன்னினான்
பாண்டியனு பர்குலப் பாவைகேள்வனே.

(இ-ள்.) பாண்டியன்-பாண்டியநாட்டரசனது, உயர்-மேலான, குலம்- குலத்திற்பிறந்த, பாவை-சித்திரப்பிரதிமைபோல அழகிய சித்திராங்கதைக்கு, கேள்வன்-கணவனான அருச்சுனன், ஈண்டு-இவ்வாறு, தன் கருத்தினோடு இயைந்த மா தவம்-தனது எண்ணத்துக்கு ஏற்ற பெரிய தவத்தை, பூண்டு- மேற்கொண்டு, இளமதி முடி புண்ணியன்தனை-இளஞ்சந்திரனை முடியிலுடைய பரிசுத்தனாகிய பரமசிவனை, வேண்டிய ஆறு எலாம்-(தான்) விரும்பியபடியெல்லாம் விருப்பொகு - பக்தியுடனே, உன்னினான் - தியானித்தான்;(எ - று.)

கருத்துஎன்றது - பாசுபதாஸ்திரம் பெறவேண்டு மென்கிற எண்ணத்தை. ஈண்டு-சுட்டுநீண்டபெயர். ஈண்டு தன்கருத்து என்பதை வினைத்தொகையாகக் கொண்டு, கூடிய தனது கருத்துடனே என்றுமாம். இளமதிமுடிப்புண்ணியன் என்றது-தன் திருவடிகளை அடைந்தார்க்குக் குறைதீர்த்து அருளுந் தன்மையனென்பதுதோன்றவாகும்: கருத்துடையடைகொளி. சித்திரவாகனனென்னும் பாண்டியராசனதுமகளாகிய சித்திராங்கதை யென்பாளை அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரை சென்றபொழுது மணஞ் செய்துகொண்டானாதலால், 'பாண்டிய னுயர்குலப் பாவை கேள்வன்' எனப்பட்டான். சந்திரன் தக்ஷமுனிவரது புத்திரிகளாகிய அசுவிநிமுதலிய இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களையும் மணஞ்செய்து கொண்டு அவர்களுள் உரோகிணியென்பவளிடத்து மிகவுங்காதல் கூர்ந்து அவளுடனே எப்பொழுதுங் கூடிவாழ்ந்திருக்க, மற்றமகளிரது வருத்தம்நோக்கி அவனை 'க்ஷயமடைவாயாக' என்று சபித்த அம்முனிவரின்சாபத்தாற் சந்திரன் பதினைந்துகலைகளுங் குறைந்து மற்றைக்கலையொன்றையும்இழப்பதற்கு முன்னஞ் சிவபிரானைச் சரணமடைய, அப்பெருமான் அருள்கூர்ந்து அவ்வொற்றைக்கலையைத் தன் தலையிலணிந்து மீண்டும் கலைகள்வளர்ந்து வரும்படி அனுக்கிரகித்தானென்பது, கதை: குருவாகிய பிரகஸ்பதி தனது மனைவியான தாரையைச் சீடனாகியசந்திரன் புணர்ந்ததனாற் சினந்து சபித்த சாபத்தாற் சந்திரன் கலைகள் குறைந்தானென்றுங் கதைகூறுவர். (45)

46.-இரண்டுகவிகள்-குளகம்: அருச்சுனன் தவஞ்செய்வது தெரிந்து இந்திரன் அவனைப்பரிசோதிக்கக் கருதியமை கூறும்.

நிரந்தரமநேகநாள் நினைவுவேறற
உரந்தருபுலன்களை யொடுக்கியாயுதம்
இரந்தனன்வரையிடை யியற்றுநற்றவம்
புரந்தரனறிந்துமெய் புளகமேறவே.

(இ-ள்.) (அருச்சுனன்), அனேகம் நாள்-பலநாள், நிரந்தரம்- இடைவிடாமல், நினைவு வேறு அற-(சிவபெருமானையொழிய) வேறு எண்ணம் இல்லாதபடி, உரம் தரு புலன்களை ஒடுக்கி-வலிமையைக்கொண்ட ஐம்புலன்களை யடக்கி, ஆயுதம் இரந்தனன்-பாசுபதாஸ்திரத்தை வேண்டினவனாய்,-வரையிடை-கைலாசமலையிலே (இருந்து), இயற்றும்- செய்கின்ற, நல் தவம்-சிறந்த தவத்தை, புரந்தரன்-(அவன் தந்தையாகிய) தேவேந்திரன், அறிந்து-தெரிந்து, மெய் புளகம் ஏற-(மகிழ்ச்சியால்) உடம்பு மயிர்ச்சிலிர்ப்பை அடைய,-(எ-று.)- 'கூறி.....உன்னினான்'என்று மேற்கவியில் முடியும்.

இனி இச்செய்யுளை மேற்செய்யுளோடு ஒருதொடராகக் கொள்ளாமல் தனிநின்று முடிந்ததாகக்கொண்டு, அருச்சுனன் தான் வரையிடை இயற்றும் நல்தவத்தைப் புரந்தரன் அறிந்து மெய் புளகமேறுமாறு, அனேக நாள் நிரந்தரம் வேறு நினைவற உரந்தருபுலன்களையொடுக்கி ஆயுத மிரந்தனன் என அந்வயித்து உரைப்பாருமுளர். அந்தரம்-இடையீடு: நிரந்தரம்-அஃது இல்லாமல் என்க. புலன்களுக்கு உரமாவது-மனத்தைத் தம்வழியிலே யிழுக்குந் தன்மை. புரந்தரன்-பகைவருடைய உடலை அல்லது பட்டணத்தை யழிப்பவ னென்பது, அவயவப்பொருள். ஒருக்கி என்றும் பாடம். (46)

47. குருவுடன்விரகுறக்கூறியீசனை
மருவுறுகொன்றைநாண்மாலைமௌலியைக்
கருமயில்பாகனைக் காண்டல்வேண்டிய
திருமகன்றவநிலை தெரியவுன்னினான்.

(இ-ள்.) ஈசனை-(யாவர்க்குந்) தலைவனும், மரு உறு-வாசனை மிகுந்த, நாள்-புதுமையான (அன்றுமலர்ந்த), கொன்றை-கொன்றைப்பூக்களினால் தொடுக்கப்பட்ட, மாலை-மாலையைச்சூடிய, மௌலியை - திருமுடியையுடையவனும்,கரு மயில் பாகனை - கருமையான மயில்போலுஞ்சாயலையுடையஉமாதேவியை இடப்பக்கத்திற்கொண்டவனுமாகிய பரமசிவனை, காண்டல்-(பிரதியக்ஷமாகத்) தரிசித்தலை, வேண்டிய-விரும்பின, திருமகன்-(தனது) சிறந்த குமாரனான அருச்சுனனது, தவம்-தவத்தினது, நிலை - நிலைமையை, குருவுடன் - (தனது) ஆசாரியராகிய பிரகஸ்பதிபகவானுடனே, கூறி - சொல்லி, விரகு உற - தந்திரமாக, தெரிய - (அதனைப்) பரிசோதிக்கும்படி, உன்னினான்- எண்ணினான் (இந்திரன்); (எ-று.)

குருஎன்ற வடசொல்லுக்கு - அஜ்ஞாநமாகிய இருளைப்போக்கு பவனென்பது, அவயவப்பொருள். மாலைமௌலி, கருமயில் - அன்மொழித்தொகைகள், தவநிலையென்பது, கூறி தெரிய என்ற இரண்டுக்குஞ் செயப்படுபொருளாம். பிருங்கியென்னும் மகாமுனிவன் பரமசிவனைமாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யக்கண்ட பார்வதீதேவி, தன்பதியை நோக்கி 'முனிவன் என்னைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யாமைக்கு ஏது என்ன?' என்று வினவ, உருத்திரமூர்த்தி 'இஷ்டசித்திபெற விரும்புபவர் உன்னையும், மோக்ஷம் பெற விரும்புபவர் என்னையும் வழிபடுவர்' என்ன, அதுகேட்ட தேவி பெருமானோடு பிரியாதிருக்குமாறு தவம்புரிந்து வாமபாகம்பெற்றாளென்பது, வரலாறு. (47)

48.-இந்திரனது உள்ளத்தில் நிகழும் ஆலோசனை.

அரும்பகைவலிமையா லவுணரூர்சுடும்
பெரும்பிறையணிசடைப் பிஞ்ஞகன்றனது
இரும்பகழிகள்பெற வெண்ணியேகொலாம்
விரும்பியதித்தவம் வில்வலானரோ.

(இ-ள்.) வில் வலான்-விற்போர்த்தொழிலில் வல்லவனாகிய அருச்சுனன், இ தவம்-இப்படிப்பட்ட (அரிய) தவத்தை, விரும்பியது-(செய்ய) விரும்பினது, அரு பகை-(போக்குவதற்கு) அருமையான பகைமையினாலும், வலிமையால் - வல்லமையினாலும், அவுணர் ஊர் சுடும்-அசுரர்களது திரிபுரத்தை யெரித்த, பெரு பிறை அணி சடை-பெருமையையுடைய இளஞ்சந்திரனைத் தரித்த ஜடையையுடைய, பிஞ்ஞகன்தனது-பரமசிவனது, இரும் பகழிகள்-

பெரிய (பாசுபதாஸ்திரம்முதலிய) பாணங்களை, பெற-(தான்) பெறுதற்கு, எண்ணிஏ கொல்ஆம்-விரும்பியே போலும்; (எ-று.)-அரோ- ஈற்றசை.

இனி, முதலடிக்கு-தேவர்முதலியோர்க்கு அழித்தற்கு அரிய பகையாகிய அசுரரது ஊரைத் தனது வலிமையாற் சுட்ட எனப் பொருளுரைத்தல், சிறப்பு. சுடும்-காலவழுவமைதி. பெருஞ்சடை என இயைத்தல் நேர். பிஞ்ஞகன் என்பதற்கு-அழிக்குங் கடவுள் என்று ஒரு சாராரும், பிஞ்ஞகம் என்பது தலைக்கோலமாதலால் சடைமுடியழகுடையவன்என்று மற்றொரு சாராரும் பொருள் கூறுவர். (48)

49.- அருச்சுனனது மனத்தையும் தவத்துறுதியையும் சோதிக்க இந்திரன் உபாயமெண்ணுதல்.

நற்றவத்துறுதியும் நரன்கருத்துநாம்
முற்றறிகுவமென முன்னுஞ்சிந்தையான்
கற்றையஞ்சடையவன் கயிலையங்கிரி
உற்றறிவுறுவதற் குபாயமுன்னினான்.

(இ-ள்.) (தேவேந்திரன்), நாம்-, 'நரன்-அருச்சுனனது, நல்தவத்து-நல்ல தவத்தினது, உறுதிஉம்-வலிமையையும், கருத்துஉம்-(அவனது) எண்ணத்தையும், முற்றும் - முழுவதும், அறிகுவம்-(பரிசோதித்து) அறிந்துகொள்வோம்,' என - என்று, முன்னும்-எண்ணுகிற, சிந்தையான் - மனத்தையுடையவனாய்,-கற்றை அம் சடையவன் - தொகுதியாகிய அழகிய ஜடையையுடைய பரமசிவனது, கயிலை அம் கிரி - அழகிய கைலாச மலையை, உற்று-பொருந்தி, அறிவுஉறுவதற்கு - சோதித்து அறிவதற்கு, உபாயம் - உபாயத்தை, உன்னினான் - ஆலோசித்தான்; (எ-று.)

கற்றையஞ்சடை, கயிலையங்கிரி, அம்-சாரியையுமாம். அறிவுறுவதற்கு என்ற இடத்து 'உறு'என்றவினை துணிவுப்பொருளைக் காட்டும். (49)

50.-இந்திரன்அருச்சுனனெண்ணத்தை யறிய உருப்பசி முதலிய தேவமாதரை யேவுதல்.

தூநகையுருப்பசி யரம்பைதொண்டைவாய்
மேனகைதிலோத்தமை யென்றுவேலையின்
மானெனமயிலென வந்தமாதரீர்
ஆனவாறறிதிர்போ யவன்றனெண்ணமே.

(இ-ள்.) தூநகை - வெண்மையான புன்சிரிப்பையுடைய, உருப்பசி- ஊர்வசியும், அரம்பை-ரம்பையும், தொண்டை வாய்-கொவ்வைப்பழம்போற் சிவந்த அதரத்தையுடைய, மேனகை-மேனகையும், திலோத்தமை- திலோத்தமையும், என்று - என்று பெயர் சொல்லப்பட்டு, வேலையின்- திருப்பாற்கடலினின்றும், மான் என - மான் போலவும், மயில் என-மயில் போலவும், வந்த - தோன்றின, மாதரீர்-பெண்களே! (நீங்கள்),போய்-சென்று, அவன் தன் எண்ணம்- அவ்வருச்சுனனது கருத்து, ஆனஆறு - உள்ள விதத்தை, அறிதிர் - அறிவீர்களாக; (எ-று.)-இஇது,இந்திரன் தேவமாதரை நோக்கிக் கூறியது.

சிரிக்குங் காலத்தில் வெளுப்பாகிய பற்களினொளி சிறிது வெளித் தோன்றுதலால், அதன் தன்மையைச் சிரிப்பின் மேலேற்றி, 'தூநகை' என்றார்: இனி சுத்தமான பற்களெனவும் உரைக்கலாம். உருப்பசி-பதரிகாச்சிரமத்தில் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த நாராயணமகாமுனிவரது ஊருவினின்றும் [தொடையினின்றும்] தோன்றினவள்; இவள் நாராயணமுனிவரது தவத்தைக் கெடுக்கும்படி இந்திரனா லேவப்பட்டு வந்த தேவஸ்திரீகளை மோகிப்பிக்கும்பொருட்டு அம்முனிவராற் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவள். திலோத்தமை - அழகிய மகளிர்களின் உடம்பழகுகளில் எள்ளளவு எள்ளளவாக எடுத்துத் திரட்டிப் பிரமதேவரால் மேலானவளாகப் படைக்கப்பட்டவள்; இவர்களெல்லாம் பின்பு இந்திரனிடம் இருந்து, துருவாச முனிவரின் சாபத்தாற் கடலிலொளித்த அவன் செல்வங்களுடனே தாமும் ஒளித்து, பாற்கடல்கடைந்த காலத்து அதனினின்றுந் தோன்றின ரென்பான் 'வேலையில்வந்த மாதரீர்'என்றான். வேலை-கடற்கரை: கடலுக்கு இலக்கணை. ஆனவாறு - உங்களாலானமட்டிலெனினுமாம். (50)

51. - அருச்சுனன் தவஞ்செய்யுமிடத்துக்குத் தேவமாதர் செல்லுதல்.

என்றுகொண்டிந்திர னியம்பமற்றவன்
துன்றியபேரவைத் தோற்றமிக்கவர்
குன்றிரண்டெடுப்பதோர் கொடிமருங்குலார்
சென்றனரவ்வுழிச் செய்யவாயினார்.

(இ-ள்.)இந்திரன்-தேவேந்திரன், என்று இயம்ப - என்று இவ்வாறு சொல்ல, அவன் - அவ்விந்திரனுடைய, துன்றிய பேர் அவை - (தேவர் முதலியோர்)நெருங்கிய பெரிய சபையில், தோற்றம் மிக்கவர் - சிறப்புமிகுந்தவர்களும், குன்று இரண்டு எடுப்பது ஓர் கொடி மருங்குலார்- இரண்டுமலைகளைத் தாங்குவதொரு பூங்கொடிபோன்ற இடையையுடைவர்களும், செய்ய வாயினார்-சிவந்த வாயையுடையவர்களுமாகிய தெய்வப்பெண்கள், அ உழி - (அருச்சுனன் தவஞ்செய்கின்ற)அந்த இடத்துக்கு, சென்றனர்-புறப்பட்டுப் போவாராயினர்; (எ-று.)

என்றுகொண்டு என்பதில், கொண்டு - அசை: "என்று கொண்டினையகூறி யிணையடி யிறைஞ்சி"எனக் கம்பராமாயணத்திலுங் காண்க.கொடியையெடுப்பதோர் குன்றன்றிக்கே, குன்றுகளை யெடுப்பதோர் கொடிஎன ஒருவகைச்சாதுரியந் தோன்றக் கூறினார். குன்றிரண்டெடுப்பதோர் கொடி-உருவகவுயர்வுநவிற்சி: இல்பொருளுவமை என்பர் ஒருசாரார். செய்ய - குறிப்புப் பெயரெச்சம். (51)

52.-தேவமாதர் மன்மதனைநினைக்கஅவன் தன்படையுடன் அங்குவருதல்.

காமனைநினைந்தனர் காமராசனும்
மாமலர்வாளியு மதுரசாபமும்
தேமருமலர்க்கையிற் சேர்த்திச்சேனையோடு
ஆமுறைபுகுந்தன னரனுமஞ்சவே. *(இ-ள்.)(அத்தேவமாதர்),காமனை-மன்மதனை, நினைந்தனர்-(அங்கு வரும்படி)எண்ணினார்கள்; (எண்ணவே),காமராசன்உம் - மன்மதராசனும், மா மலர் வாளிஉம்-சிறந்த பூக்களாகிய அம்புகளையும், மதுரம் சாபம்உம்- இனிப்பான (கரும்பாகிய)வில்லையும், தே மரு மலர் கையில்-தேன் பொருந்திய தாமரைபூப்போன்ற (தன்)கைகளிலே, சேர்த்தி-எடுத்துக் கொண்டு, சேனையோடு - (தனது)சேனையாகிய அம்மகளிர்களுடனே, அரன்உம் அஞ்ச - (இவன்வருகிறமிடுக்கைநினைத்துச்)சிவனும் அஞ்சும்படி, ஆம் முறை- (போருக்கு)உரிய முறைப்படியே, புகுந்தனன்- (அருச்சுனன்தவஞ்செய்யுமிடத்துப்)பிரவேசித்தான்; (எ-று.)*

காமன் - யாவராலும் விரும்பப்படுங்கட்டழகுடையவன்:அல்லது வேட்கையை விளைப்பவன். மன்மதன் இடக்கையில் வில்லையும் வலக்கையில் அம்பையுஞ் சேர்த்தினா னென்க. மகளிரை மன்மதன்சேனை யென்பர். மலர்வாளி - அசோகமலர், தாமரை மலர், மாமலர், மல்லிகைமலர், நீலோற்பலமலர் என்னும் ஐந்துமாம். ஒரு காலத்தில் திருக்கைலாயத்திற் பரமசிவன் சனகர் முதலியநால்வருக்கும் யோகநிலையை உணர்த்துதல் நிமித்தம் தாம் யோகஞ்செய்து கொண்டிருக்கையிற் பிரமனேவலால் மலரம்புகளை எய்து தவத்தைக் கெடுக்கலுற்ற மன்மதனைச் சினந்து நெற்றிக்கண்ணை விழித்து அதன்நெருப்புக்கு இரையாய் உடம்பு எரிந்து சாம்பராய்ப்போம்படி செய்தனனென்பதும், உடனே மன்மதனுடைய மனைவியாகிய ரதி தேவி தன் கணவன் எரிக்கப்பட்டதினால் மிக வருந்திப் பரமசிவனை அடைந்து பிரார்த்திக்க, அப்பிரான் அவளுக்குமாத்திரம் ரூபமுடையவனாகவும், மற்றையோர்க்கு ரூபமில்லாதவனாகவும் இருக்கும்படியும் அருள்செய்தனனென்பதும் புராணகதைகள். அவ்வாறு மன்மதன் சிவபெருமானிடத்து அடிபட்டிருந்தும், அதனைமறந்தான்போல் மிக்க மிடுக்குடன் வந்தானென்பார் 'அரனுமஞ்சவந்தான்'என்றார். இனி, அரனையஞ்சுவான் என்ற பாடத்திற்கு தன்னை முன்னொருகால் நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்பினாற் பரமசிவன் எரித்து அழித்ததனைக் கருதி மன்மதன் அரனை அஞ்சுவானானானென்க. (52)

53. - இதுவும்அது.

செந்தமிழ்வரைதரு தேரன்செக்கர்வான்
அந்தியானையன்மதி யாதபத்திரன்
சிந்துவெம்முரசினன் செவ்விகூரவே
வந்தனன்காலமும் வசந்தமாக்கியே.

(இ-ள்.)(மன்மதன்),செம் தமிழ் வரை - செவ்விய தமிழ் வழங்கும் பொதியமலை, தரு - தந்த, தேரன்- (தென்றற்காற்றாகிய) இரதத்தையுடையவனும், செக்கர் வான்-செவ்வானத்தோடுகூடிய, அந்தி- மாலைப்பொழுதாகிய, யானையன் - யானையையுடையவனும், மதி- பூர்ணசந்திரனாகிய, ஆதபத்திரன்- வெண்கொற்றக்குடையை யுடையவனும், சிந்து-கடலாகிய, வெம் முரசினன்-(பகைவர்களுக்குக் கொடிய

பேரிகையையுடையவனுமாய், காலம்உம் வசந்தம் ஆக்கி - காலத்தையும் வசந்தருதுவாகச்செய்துகொண்டு, செவ்விகூர-அழகுமிக, வந்தனன் - (அருச்சுனனுடன்பொருதற்கு) வந்தான்;(எ-று.)

செந்தமிழ் - சுத்தமான தமிழ். சிற்றகத்தியம் பேரகத்தியம் என்னுந் தமிழ்நூலை யியற்றித் தமிழ்ப்பாஷையை வளர்த்தவராகிய அகஸ்தியமா முனிவர் எழுந்தருளியிருக்குமிடமாதல்பற்றி, மலயமலை 'செந்தமிழ்வரை' எனப்பட்டது. மன்மதனுக்குத் தேர் தென்றலாதலாலும், அது மலயமலையிலிருந்து வருவதாலும், தென்றல் 'செந்தமிழ்வரைதருதேர்' எனப்பட்டது. சித்திரை வைகாசியாகிய இரண்டுமாதங்கள், வசந்தகாலம் எனப்படும். இளந்தென்றற்காற்றும் அந்திப்பொழுதும் பூரணசந்திரனும் கடலொலியும் முதலியன காமத்தை மூட்டுதற்குக் கருவியாயிருத்தலால், இங்ஙனம் கூறியது. வேனிற்காலத்துக்குரிய தேவதையாகிய வசந்தனை மன்மதனுக்கு நண்பனென்று நூல்கள் கூறும். "தொடையிலஞ்சி மஞ்சளிளஞ்சோலைபடைவீடு படைமங்கையர் கமுகம்பாளை-யிடுகவரி, காளாஞ்சிமல்லிகையாங் காரிகையீர் மாரனுக்கு, வாளா மோலைப்பூவுமால்," "ஆலைக்கரும்புசிலைஐங்கணை பூநாண் சுரும்பு, மாலைக்கிளிபுரவிமாருதந்தேர்-வேலை, கடிமுரசங்கங்குல்களிறுகுயில்காளங், கொடிமகரந்திங்கள்குடை,""குடைகவித்தநன்கஞ்சங் கோதறுசூதப்பூக், கடியுமசோகந்தளவுகாவி - படையெடுத்து, வாங்காச் சமர்விளைக்கு மாரனுக்கெப் போது மங்கை, நீங்காக் கணையா நினை"என்பவற்றை இங்கேயறிக. (53)

வேறு.

54.-மந்தமாருதம்வீசுதல்.

கந்தனை யளித்த கன்னியோர் பாகங் கலந்தமெய்க்
கண்ணுதற்கெதிராய்ச்,
செந்தமி ழுரைத்த குறுமுனி யிருந்த தெய்வமால் வரை
யிடைத்தோன்றி,
இந்துவு மரவு முறவுசெய் முடிமே லிருந்த மந்தா கினி யருவி,
வந்திழி புனலுஞ் சந்தனங் கமழ வந்தது மந்தமா ருதமே.

(இ-ள்.) கந்தனை-முருகக்கடவுளை, அளித்த-பெற்ற, கன்னி- பார்வதிதேவி, ஓர் பாகம் கலந்த-தனது வாமபாகத்திலே சேரப்பெற்ற, மெய்- திருமேனியையுடைய, கண்நுதற்கு-நெற்றிக்கண்ணனாகிய சிவபெருமானுக்கு, எதிர் ஆய்- ஒப்பாக, செந் தமிழ் உரைத்த குறுமுனி இருந்த-செந்தமிழை வெளியிட்ட குறுகிய முனிவனான அகத்தியர் தங்கியிருந்த, தெய்வம் மால் வரை இடை - தெய்வத்தன்மையுள்ள பொதியமலையின்நடுவினின்று, தோன்றி- பிறந்து,-இந்துஉம் அரவுஉம் உறவு செய் முடி மேல் இருந்த மந்தாகினி அருவி வந்து இழி புனல்உம் சந்தனம் கமழ - சந்திரனும் (அதற்குப் பகையாகிய) பாம்பும் (பகையற்று) உறவு கொள்ளுதலை [பொருந்தியிருத்தலை]ச் செய்கின்ற (சிவபெருமானுடைய) சிரசின்மீதிருந்த கங்காநதியின் அருவியாகவந்து இழிகின்ற நீரும் சந்தனமணம் வீசுமாறு, மந்தமாருதம் வந்தது-; அருச்சுனனுடைய தவநிலையைச் சோதிக்குமாறு இந்திரனாலேவப்பட்ட தேவமாதருடனே மன்மதன் இளவேனிலையும் துணையாகக்கொண்டு அக்கயிலையில் வந்திருத்தலால், அதற்கு ஏற்பக் காமோத்தீபகப்பொருளான மந்தமாருதமும் வீசலாயிற்றென்க. பார்வதிதேவியின் திருமணத்தில் தேவர் முதலியோர் பலரும் ஒருங்கேதிரண்ட பாரத்தால் வடதிசை தாழ்ந்து தென்திசை யுயர, அதனைச் சரிசெய்தற்கு எம்மோடொத்த அகத்தியனாரே ஏற்றவரென்று சிவபிரானால் அனுப்பப்பெற்ற அகத்தியமுனிவர் சேர்ந்திருந்ததனால், பொதியமலை 'குறுமுனியிருந்ததெய்வமால்வரை' எனப்பட்டது. தென்றல் பொதியமலையிலிருந்து வருவது என்பதும், அம்மலை 'சந்தனாசலம்'என்று பெயர்பெறும்படி சந்தனமரம் மிக்கிருக்கப்பெற்றதனால் அங்குநின்றும் வீசுந் தென்றல் சந்தன மணமுடையதா யிருக்குமென்பதும் இங்குக் கருதத்தக்கன. தென்றலின் சந்தனநறுமணத்தை ***உயர்வுநவிற்சியணியால்,*** *'மந்தாகினியிழிபுனலும் சந்தனங்கமழ வந்தது'என்றார்.*

இதுமுதற் பதினான்குகவிகள்-ஒன்றுமூன்று ஐந்து ஆறாஞ்சீர்கள் விளச்சீர்களும், மற்றவை மாச்சீர்களுமாகிவந்த எழுசீராசிரியவிருத்தங்கள்.

55. - வசந்தகாலமும்இயைதல்.

வம்பறாமதுரப்பல்லவங்கோதி மாமகரந்தமாகந்தக்,
கொம்பெலாமிருந்து குயிலினங்கூவக்கொற்றவெஞ்
சிலையினான்முன்னம்,
சம்பரா சுரனைவென்றவீரனைப்பைந் தாமமாமணிமுடிசூட்டி,
எம்பிரான்முனிவுக்கஞ்சலென்பதுபோ லியைந்ததுவசந்த
காலமுமே.

(இ-ள்.)வம்பு அறா - வாசனைநீங்காத, மதுரம்-இனிய, பல்லவம்- தளிர்களை, (தமதுவாயலகால்),கோதி -, மாமகரந்தம் மாகந்தம் கொம்பு எலாம் இருந்து- மிக்க மகரந்தத்தையுடைய தேமாமரத்தின் கிளைகள்தோறும் தங்கியிருந்து, குயில் இனம் கூவ-குயிலின்திரள் இன்னிசையைச் செய்யாநிற்க, கொற்றம் வெம் சிலையினால் முன்னம் சம்பராசுரனை வென்ற வீரனை-வெற்றி பொருந்திய கொடிய (தன்)வில்லினால் முன்பு சம்பராசுரனை வென்ற வீரனாகிய மன்மதனை, 'பைந்தாமம் மா மணி முடி சூட்டி - வாடாத மாலையோடு சிறந்த இரத்தினகிரீடத்தைக்கவித்து, எம்பிரான் முனிவுக்கு அஞ்சல்-எமது பெருமானாகிய சிவபெருமானுடைய கோபத்திற்கு அஞ்சாமலிருக்க',என்பதுபோல் - என்று சொல்வதுபோல, வசந்தகாலமும்-, இயைந்தது-வந்து கூடியது;

'நான்துணையாக இருக்கிறேன்: இது உன்னுடைய இராச்சியம்; இதனை, குயிலின் இன்னிசையாகிய மங்கள வாத்தியம் ஒலிக்க மணிமுடி சூடி அரசு புரிக'என்று மன்மதனுக்குக் கூறுவதுபோல அந்த மன்மதனுக்குத் தோழனான வசந்தகாலமும் வந்த தென்பதாம், அஞ்சல்- எதிர்மறை வியங்கோள். மகரந்தம்-பூந்தாது. (55)

56. - ஆஆங்குள்ளமரங்களும்தவஞ்செய்யும் அருச்சுனனைப் போலுமெனல்.

பூதமைந்தினையும்புலத்துடனொடுக்கிப் புரிசடையுடன்புருகூதன்,
காதலம்புதல்வனருந்தவம்புரிதல் கண்டுபாவிப்பனபோல,
மாதிரந்தொறுஞ்செம் பல்லவச்செந்தீ வளர்த்துவான்
மணியினைநோக்கிப்,
பாதமொன்றினினின்றுயர்ந்தனவொளிகூர் பணையுடைப்பாத
வங்களுமே.

(இ-ள்.) ஒளி கூர் பணைஉடை பாதவங்கள்உம்-ஒளிமிக்க கிளைகளையுடைய மரங்களும்,-பூதம் ஐந்தினைஉம்- பஞ்சபூதங்களையும் புலத்துடன் - (ஐம்பொறிகட்குஉரிய) ஐம்புலன்களோடே, ஒடுக்கி - ஒடுங்கச்செய்து, புரி சடையுடன்-கட்டப்பட்ட சடையுடனே, புருகூதன் காதல் அம் புதல்வன்-இந்திரனுடைய அன்பிற்குரிய அழகியபுதல்வன் [அருச்சுனன்], அரு தவம் புரிதல் கண்டு-(செய்வதற்கு) அரிய தவத்தைச் செய்தல்கண்டு, பாவிப்பனபோல-(தாமும் அவனை) ஒத்து நடப்பனபோல,- மாதிரம் தொறுஉம்-திக்குகள்தோறும், செம்பல்லவம் செந் தீ வளர்த்து- செந்தளிராகியசெந்நிறத்தீயைமூட்டி, வான் மணியினை நோக்கி - சூரியனைப்பார்த்துக்கொண்டு, பாதம் ஒன்றினில் நின்று - ஒரு தாளால்நின்றுகொண்டு, உயர்ந்தன-ஓங்குதலை யடைந்தன;(எ-று.)

நல்லாருடையசேர்க்கையினால் மற்றோரும் அந்தநல்லவரை அனுசரிக்கப்பார்க்கும் உலகவியல்பை, மரங்களிலேற்றிக் கூறினார். இது- சிலேடை மூலமாகவந்த தற்குறிப்பேற்றவணி: இதற்குப் பல்லவச்செந்தீஎன்ற உருவகம் அங்கமாய்வந்தது. அருச்சுனன் நாற்புறத்திலும் நான்கு அக்கினிகளும் வானத்திற் சூரியனாகிய அக்கினியும் ஆகப் பஞ்சாக்கினிமத்தியிலே ஒற்றைக்காலினால்நின்று தவஞ் செய்து ஓங்குதலையடைதல்போல, நாற்புறத்திலும் பல்லவமாகிய செந்தீயைவளர்த்து வான்மணியினைநோக்கியவண்ணம் தமக்கு உள்ள ஒற்றைத்தாளால் நின்று மரங்களும் ஓங்கின என்க. ஓங்குதல் - மேன்மையடைதலும், உயர்ந்துவளர்தலும், பாதமொன்று-ஒற்றைக்காலும் மரத்தின் அடித்தண்டும், பாதபம்என்ற வடசொல், பாதவம் எனத்திரிந்தது: தாளால்நீரையுண்பதுஎன அவயவப்பொருள். பூதமைந்தினையும் புலத்துடனொடுக்குதலாவது - ஐம்பூதங்களுக்கும் முறையே உரிய குணமான மணம் சுவை ஒளி ஊறு சத்தம் என்கிற ஐந்து விஷயங்களையும் மெய்வாய்கண்மூக்குச் செவியென்னும் ஐம்பொறிகளை நுகரவொட்டாது செய்தல்; கடவுளையே பற்றாசாகக்கொண்டு புரியுந் தியானத்தில் மனம் ஐம்பொறி வழியிற் செல்லாமல் கடவுளிடத்திலேயேசெல்வதனால் இங்ஙனங் கூறியது. (56)

57. -அங்குள்ளவாவியும் சுனையும்தவஞ்செய்யும் அருச்சுனனைப்போலுமெனல்.

உள்ளுறக்கலக்கமறத்தெளிந்தசலத் துயர்தலைமுழையினின்
றருவி,
வெள்ளமொத்தமுதங்கரையறப்பொழிய வெம்மையற்றளி யுடன் குளிர்ந்து,
புள்ளுடைக்கொடியோரிருவருங்காணாப் புண்ணியன்பொருப்பிடைத்
தவஞ்செய்,
வள்ளலொத்தனவச்சாரலைச் சூழ்ந்து வயங்குநீள்வாவியுஞ்சுனையும்.

(இ-ள்.)அ சாரலை சூழ்ந்து வயங்கு - அந்தக்கைலைமலைச்சாரலைச் சுற்றி விளங்குகின்ற, நீள் வாவிஉம் சுனைஉம் - நீண்டநீர்நிலைகளும் சுனையும்,-உள்உற - உள்ளே பொருந்த, கலக்கம் அற - கலக்கம்நீங்க, தெளிந்து-, அசலத்து - மலையின், உயர் தலை முழையில்நின்று- ஓங்கியசிகரத்தின் முழைஞ்சிலிருந்து (பெருகுகின்ற),அருவி வெள்ளம் ஒத்து - அருவிப்பெருக்குப் பெருகுவதைப் போன்று, அமுதம் கரை அற பொழிய - அமுதத்தை(ச்சிரசினின்று)எல்லையில்லாமற்பொழிய, வெம்மை அற்று - வெப்பம் நீங்கி, அளியுடன்குளிர்ந்து - கருணையோடு குளிர்ச்சிபெற்று, புள் உடை கொடியோர் இருவர்உம் - அன்னத்தையும் கருடனையும் கொடியிலேயுடையரான பிரமவிஷ்ணுக்களென்ற இரண்டுதேவர்களும், காணா - காணமாட்டாத, புண்ணியன் - புண்ணியமூர்த்தியாகிய சிவபிரானது, பொருப்பிடை - கைலாசமலையிலே, தவம் செய் - (சிவபெருமானைநோக்கித்)தவஞ்செய்கின்ற, வள்ளல் ஒத்தன- உதாரகுணமுள்ளவனான அருச்சுனனையொத்தன; (எ-று.)

தவஞ்செய்யும் அருச்சுனன் அங்கியாற்சிரசிலிருந்து மதியமுதம்பெருக அதுவே உணவாகக்கொண்டு உடல்குளிர்ந்து, தவஞ்செய்யும் யோகியாயிருப்பதுபோல, அம்மலைச்சாரலிலுள்ள வாவியும் சுனையும் மலைச்சிரசிலிருந்து பெருகும் அமுதம்போன்ற நீரால் நிரம்பி வெம்மையறக்குளிர்ந்திருந்தன: அன்றியும், அவை உள்ளுறக்கலக்கமறத்தெளிந்திருந்தன என்க: இதுவும்-சிலேடைமூலமாக வந்த தற்குறிப்பேற்றவணியே. அருச்சுனனைக் குறிக்கும்போது அசலத்துயர் தலைமுழை என்பதற்கு - அசைவில்லாத உடலின் உயர்ந்தசிரத்திலுள்ள பிரமரந்திரம் என்க. தாமே முதற்கடவுள் என்று பிணக்குக்கொண்ட அரிபிரமற்குஇடையே சிவபெருமான் அனற்பிழம்பு வடிவாய்த் தோன்றி இதன் அடிமுடிகண்டவரே முதல்வரென்ன, பிரமன் அன்னப்பறவையுருவாய் விண்பறந்தும் அரி வராகவடிவாய் மண்ணிடந்தும் அடிமுடியைக் காணாதவராயினரென்பது, வரலாறு. இந்த வைணவ நூலாசிரியர் "ஓரேனந்தனைத்தேடவொளித்தருளுமிரு பாதத் தொருவன்" எனக் கூறி யிருத்தலும் காண்க. (57)

58.- அருச்சுனன்வளர்த்த செந்தழலின் சிறப்பு.

நீறுபட்டிலங்குமெய்ந்நிலவொளியானெஞ்சினிலிருளினையகற்றி,
மாறுபட்டிடுமைம்புலன்களுமொடுக்கு மாதவன்வளர்த்த
செந்தழ லாற்,
கூறுபட்டுமையோடொருவடிவானோன்குன்றுசூழறைபொறை
யனைத்தும்,
மாறுபட்டுருகிப்பெருகியோடினவா லம்மலைவெள்ளியா
தலினால்.

(இ-ள்.)நீறு - விபூதி, பட்டு-பூசப்பட்டு, இலங்கும்-விளங்குகின்ற, மெய்-(அருச்சுனனது)உடம்பின், நிலவு ஒளியால் - வெண் ணிற வொளியினால், நெஞ்சினில்-மனத்திலுள்ள, இருளினை - அஜ்ஞானமாகிய இருட்டை, அகற்றி-போக்கி, மாறுபட்டிடும் - (நல்வழியிற் செல்லவொட்டாது)மாறுபடுந்தன்மையுள்ள, ஐம்புலன்கள்உம் ஒடுக்கும் - ஐம்பொறிகளையும் ஐம்புலன்களின்மேற் செல்லவொட்டாது ஒடுங்கச்செய்கின்ற, மா தவன்-பெருந்தவசியாகிய அருச்சுனன், வளர்த்த - (நாற்புறத்திலும்)மூட்டிக் கொழுந்துவிட்டெரியச் செய்த, செந் தழலால் - செந்நிறமுள்ள அக்கினிகளால், கூறு பட்டு உமையோடு ஒரு வடிவு ஆனோன் - (தனது)பாகமாகப் பொருந்தி உமாதேவியுடனே ஒருவடிவு ஆன சிவபெருமானுடைய, குன்று - கைலாசமலையிலே, சூழ் - சூழ்ந்துள்ள, அறை-பாறைகளும், பொறை-துறுகல்லுமாகிய, அனைத்துஉம் - எல்லாம், மாறுபட்டு-முன்னையநிலை [கெட்டியாயிருந்தநிலை] வேறாகி, உருகி-, பெருகி ஓடின -:(ஏனெனில்),அம்மலை வெள்ளி ஆதலினால்-; (எ-று.)

வெள்ளிமலை நெருப்பினாலுருகுதல், இயல்பு என்க. திருநீற்றினால் மனத்தின் மாசுபோமென்பதை, திருநீற்றுப்பதிகத்தாலும் அறிக. நிலவினால் இருள் நீங்குமென்ற இயல்பு, இங்குக் கருதத்தக்கது. (58)

59. - அருச்சுனன்தவத்தைக்குலைப்போமென்றுவந்த தேவமங்கையர் பஞ்சாக்கினிமத்தியில் தவம்புரியும் அருச்சுனனைக்காணுதல்.

அலைத்தடங்கடலிலமுதொடுற்பவித்தாங்கமரர்வாழ்பதிகுடி
புகுந் தோர்,
குலைத்துமென்றெண்ணியொருவருக்குக்கொருவர்கொடியிடை
நுடங்கவந்தந்த,
மலைத்தடநெருங்கப்புகுந்தனர்குயிலும் மயூரமு
மானுமேயனையார்,

நிலைத்தவம்புரிவோனைவகைநெருப்பி னடுவுற
நின்றவாகண்டார்.

(இ-ள்.)அலை - அலைகளையுடைய, தட கடலில்-பெரிய சமுத்திரத்திலே, அமுதொடு-அமிருதத்துடனே, உற்பவித்து-தோன்றி, அமரர் வாழ் பதி - தேவர்கள் வாழும் ஊரான அமராவதியிலே, குடிபுகுந்தோர்-குடி புகுந்தவரான, குயில்உம் மயூரம்உம் மான்உம் ஏ அனையார் - (குரலாற்) குயிலையும் (சாயலால்)மயிலையும் (நோக்கினால்)மானையுமே யொப்பவரான தேவமாதர், - 'குலைத்தும்- (இவ்வருச்சுனனுடையதவத்தை) அழிப்போம்',என்று எண்ணி-என்று நினைத்து,-ஒருவருக்கு ஒருவர் - ஒருத்தரினும் ஒருத்தர், (முற்பட்டு),கொடி இடை நுடங்க - (தமது)கொடி போன்ற இடை துவள, வந்து-,-அந்த மலை தடம் நெருங்க புகுந்தனர்-அந்த மலைச்சாரலை நெருங்கப் புகுந்தவர்களாய், நிலை தவம் புரிவோன்- நிலையான தவத்தைச் செய்பவனான அருச்சுனன், ஐவகை நெருப்பின் நடு உற-பஞ்சாக்கினிமத்தியிலே பொருந்த, நின்ற ஆ-நின்ற வகையை, கண்டார்- (எ-று.)

புகுந்தனர் - முற்றெச்சம். ஆங்கு - அசை. (59)

60.-தேவமாதர் பந்தடித்தல்முதலிய விளையாடல்களை அங்குச் செய்தல்.

அந்தரத்தமரர்துந்துபிமுழங்க வநங்கதுந்துபியெதிர்முழங்க,
வந்துபொற்சிலம்புமேகலைவிதமுமலர்க்கைவெள்வளைகளு
முழங்கப்,
பந்தடித்திடுவாரம்மனையெறிவார் பயில்கழங்காடுவார்நெற்றிச்,
சிந்துரத்திலகந்தீட்டுவாராகித்தனித்தனிதிசைதொறுஞ்சூழ்ந்தார்.

(இ-ள்.) அந்தரத்து-வானத்திலே, அமரர் துந்துபி-தேவர்களின் துந்துபி யென்னும் பறை, முழங்க-ஒலிக்கவும், எதிர்-(அதற்கு) நேராக, அநங்க துந்துபி-மன்மதனது பேரிகை, முழங்க-ஒலிக்கவும், வந்து-, பொன் சிலம்புஉம்-பொன்னாலாகிய சிலம்பென்னுங் காலணியும், மேகலை விதம்உம்-இடையணிவகைகளும், மலர் கை வெள் வளைகள்உம்- தாமரைமலர்போன்ற கைகளிலணிந்த வெள்ளிய சங்குவளையல்களும், முழங்க-ஒலிக்கவும், பந்து அடித்திடுவார்-; அம்மனை எறிவார்- அம்மானையை உயரவெறிந்து விளையாடுவார்: பயில் கழங்கு ஆடுவார்- (தாம்) பழகிய கழற்சிக் காயை யாடுவார்: நெற்றி-நெற்றியிலே, சிந்துரம் திலகம்-சிந்துரமென்கிற செம்பொடியினாலான திலகத்தை, தீட்டுவார் ஆகி- அணிவாருமாய், தனித்தனி-, திசைதொறுஉம்- திக்குக்களிலெல்லாம், சூழ்ந்தார்-சூழ்ந்துகொண்டார்கள்; (எ-று.)

தேவமாதர் அருச்சுனன் தவம்புரியும் மலைச்சாரலில், அவன் மனத்தைத் தவத்தினின்றும் கலைக்கப் பந்தடித்தல் முதலிய விளையாடல் செய்தலையும் திலகந் தீட்டுதல் முதலிய அலங்காரத்தொழில் செய்தலையும் மேற்கொண்டா ரென்பதாம். *(60)*

61.-இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - பின்னுந் தேவமாதர் புரிந்த பல்வகை இங்கிதச் செயல்களைக் கூறும்.

குயிலொடுகூவிக்கிஞ்சுகமலர்ந்து கொஞ்சுபைங்கிளிகளை
யழைப்பார்,
மயிலினநடிக்கத்தாமும்வண்கலாப மணியணியொளி
யெழநடிப்பார்,
வெயில்விடுபரிதிமதியுடன்வலஞ்செய்விடரக
முழுவதுமொலிப்பக்,
கயிலையங்கிரியின்சாரலோவெம்மூர்க் கடவுளா
லயமெனக்களிப்பார்.

(இ-ள்.) கிஞ்சுகம் மலர்ந்து - முருக்கமலர்போன்ற (தம்) வாயைத் திறந்து, குயிலொடுகூவி-குயிலுடனே மாறுபட்டுக்கூவி, கொஞ்சு- கொஞ்சுந்தன்மையுள்ள, பைங் கிளிகளை - பசியநிறமுள்ள கிளிகளை, அழைப்பார்-; மயில்இனம் நடிக்க-மயிலின்திரள் நடனஞ் செய்யாநின்க, தாமும்-, வள் கலாபம் - வளப்பமுள்ள கலாபமென்னும் இடையணியினின்றும், மணி அணி ஒளி எழ - மணியினது அழகியஒளி எங்கும் வீசுமாறு, நடிப்பார் - நடனஞ்

செய்வார்: வெயில் விடு பரிதி- வெயிலைவீசுகின்ற சூரியன், மதியுடன் - சந்திரனுடனே, வலம்செய்- பிரதட்சிணஞ் செய்கின்ற, விடர் அகம் முழுவதுஉம்-மலைமுழையினிடம் முழுதும், ஒலிப்ப-ஒலிபெறுமாறு, கயிலை அம் கிரியின் சாரல்ஓ- (இது)அழகிய கயிலை மலையின் சாரலோ, (அன்று): எம் ஊர் கடவுள் ஆலயம் - எமது ஊராகிய தேவர்களின் இருப்பிடமே (இது),என-என்றுசொல்லி, களிப்பார்-மகிழ்ச்சிதோன்றச் சிரிப்பார்; (எ-று.)

இனி, கயிலையங்கிரிச்சாரலோ எம்மூர்க் கடவுளாலயம் என்று சொல்லிக் களிப்பாரெனினுமாம். விடர்-குகை. முழுத வண்சிலம்பும் என்றும் பாடம். (61)

62. கூந்தன்மாமுகிலைக்குலைத்துடன் முடிப்பார் குங்குமங்
கொங்கைமேலணிவார்,
ஏந்துபேரல்குற்கலை நெகிழ்த்துடுப்பாரிட்டவுத் தரிய
மாற்றிடுவார்,
பூந்துகினனையநறுஞ்சுனைபடிவார் புழுகுசந்தன
நறும்பனிநீர்,
காந்திகொடெறிவார்காமவேதத்தைக் கருங்கடைக்
கண்களான்மொழிவார்.

(இ-ள்.)கூந்தல் மா முகிலை - கூந்தலென்று சொல்லப்படுகின்ற கரியமுகிலை, குலைத்து - அவிழ்த்து, உடன் முடிப்பார் - உடனே முடிப்பார்கள்: குங்குமம் - குங்குமக்குழம்பை, கொங்கை மேல் - (தமது) தனங்களின்மீது, அணிவார்-; ஏந்து பேர் அல்குல் கலை நெகிழ்த்து - ஏந்திய பெரிய அல்குலைச்சூழ்ந்துள்ள ஆடையைச் சிறிது அவிழ்த்து, உடுப்பார் - (மீண்டும்)உடுத்துக்கொள்வார்கள்: இட்ட உத்தரியம் - மேலே போட்டுக்கொண்டுள்ள மேலாடையை, மாற்றிடுவார்-எடுத்து வேறொரு மேலாடையை யணிவார்: பூந் துகில் நனைய-(தமது)அழகிய அரையாடைநனையும்படி, நறுஞ்சுனை படிவார்-நறிய சுனைநீரிலே முழுகுவார்: புழுகு சந்தனம்-புழுகு கலந்த சந்தனத்தையும், நறு பனிநீர்- நறுமணமுள்ள பனி நீரையும், காந்தி கொடு-(உடம்பிற்)பேரொளிதோன்ற, எறிவார்- ஒருவர்மீது ஒருவர் வீசுவார்கள்: காமவேதத்தை-,கருங்கடைக் கண்களால் மொழிவார்-;(எ-று.)

பூந்துகில் நனையச்சுனையிற்படிந்தது-தமது அவயவம் தோன்றிக் காதலை மூட்டுதற்கு. காமவேதத்தைக் கடைக்கண்களால் மொழிதலாவது- காமக்குறிப்புப்படப் பார்த்தல். (62)

63. பண்ணுடையெழாலினின்னிசைவழியே பாடுவார்பைங்
குழல்குறிப்பார்,
பெண்ணுடைமடநாணகன்றபேரமளிப் பேச்செலாம்
பேசிவந்தடுப்பார்,
விண்ணுடையமிர்தம்பருகுவாருகிரான் மென்மலர்
கொய்துமேலெறிவார்,
எண்ணுடைமடவார்புரிந்தனவிவ்வா றிங்கித
மெத்தனைகோடி.

(இ-ள்.)பண்உடை-பண்ணைக்கொண்ட, எழாலின்-யாழின், இன் இசை வழிஏ-இனிய ஓசையின் வழியாக, பாடுவார்-;[யாழிசைக்கு ஒப்பப்பாடுவார் என்றபடி]; பைங்குழல்-பசிய மூங்கிலினாலியன்ற புல்லாங்குழலை, குறிப்பார்-ஊதுவார்: பெண்உடை மடம் நாண்-பெண்களுக்கு உரிய மடமும் நாணும், அகன்ற-அகலுவதற்கு இடனான, பேர் அமளி-பெருமைபெற்ற படுக்கையிலே நிகழ்கின்ற, பேச்சுஎலாம்-பேச்சுக்களையெல்லாம், பேசி வந்து-பேசிக் கொண்டுவந்து, அடுப்பார்-நெருங்குவார்; விண் உடை அமிர்தம்- தேவாமிருதத்தை, பருகுவார்-குடிப்பார்: உகிரால் - (தம்முடைய) நகங்களினால், மெல் மலர் கொய்து-மெல்லிய மலரைப்பறித்து,மேல் எறிவார்-ஒருவர்மீது ஒருவர் வீசுவார்: எண் உடை-(அருச்சுனனுடைய தவத்தைக் கெடுக்கவேணுமென்ற) எண்ணங்கொண்ட, மடவார்-அம்மகளிர், இ ஆறு புரிந்தன-இவ்வாறு செய்தனவாகிய, இங்கிதம்-காமக்குறிப்பையுடைய சேஷ்டைகள், எத்தனை கோடி - எத்தனை கோடிகள்! [மிகப்பலவாகும்]!! (எ-று.)

மடம் என்பதைப் பெண்ணுக்கு அடைமொழியாக்கலாம். எண் உடை- நல்லெண்ணம் உடைந்த [தவிர்ந்த]எனினுமாம். (63)

64.-மன்மதன்அருச்சுனன்மீது பலமுறை அம்பெய்து இளைத்தல்.

காவும்வண்புறவுங்கயங்களுமரும்பக் கவர்ந்தவெங்கணைகளா மைந்து,
பூவும்வந்துள்ளமுறவுறப்பட்டுப்புதையவும் புலன்வழியின்றி,
மேவுதன்கருத்தின் வழியிலேநின்றவிசயனையங்கிபால்வில்லும்,
ஏவுமுன்பெற்றவிறைவனையெய்தெய்திளைத்தனனிரதிகேள் வனுமே.

(இ-ள்.)காஉம்-சோலைகளும், வண் புறவுஉம்-வளப்பமுள்ள காடுகளும், கயங்களும்-நீர்நிலைகளும், அரும்ப-(அசோகுமுல்லை மா தாமரை குவளை என்ற இவைகளைத்)தோற்றுவிக்க,-கவர்ந்த-(அவற்றினின்றும்மன்மதன்)பறித்தெடுத்த, வெம் கணைகள் ஆம் ஐந்துபூஉம்-வெவ்விய பாணங்களாகிய ஐந்து மலர்களும், வந்து- (கரும்புவில்லினின்றும்வெளிப்பட்டு)வந்து, உள்ளம் - (அருச்சுனனுடைய) மனத்திலே, உற உறபட்டு புதையஉம்-மிகவும் நன்றாகப் பதிந்து புதையவும்,-புலன்வழிஅன்றி-புலன்களின் வழியிலேயல்லாமல், மேவு- பொருந்திய, தன் கருத்தின் வழியில்ஏ-தன் எண்ணத்தின் வழியில்தானே, நின்ற-நிலையாகநின்ற, விசயனை-அருச்சுனனை, அங்கிபால் - அக்கினிதேவனிடத்திலே, வில்உம் - காண்டீவமென்ற வில்லையும், ஏஉம்-அம்புகளையும், முன்-முன்னே [காண்டவதகன காலத்திலே], பெற்ற- அடைந்த, இறைவனை-தலைவனை, எய்துஎய்து-பலமுறை அம்புதொடுத்து எய்து, இரதிகேள்வன்உம்-இரதீதேவிக்குக் கணவனாகிய மன்மதனும், இளைத்தனன்-இளைத்தான்; (எ- று.)

மன்மதனுக்குக் கணைகளாக அமையும் அரவிந்தம் முதலிய ஐம்மலர்கள் கா முதலிய இடங்களில் தோன்றுவன வாதலால், 'காவும் வண்புறவும் கயங்களும் அரும்ப'என்றார். ஐம்புலவாசையையொறுத்துத் தியானத்தில்தானே மனமூன்றியிருந்தனன் அருச்சுன னென்க. 'ஐங்கணைகளாம்'என்றும் பாடம். (64)

65.-அருச்சுனன்சிவத்தியானங்கொண்டு சலியாது நிற்றல்.

கூற்றினையுதைத்த பாதமுமுடுத்த குஞ்சரத்துரிவையுமணிந்த,
நீற்றொளிபரந்துநிலவெழுவடிவு நிலாவெயிலனலுமிழ்விழியும்,
ஆற்றறல்பரந்தகொன்றைவார்சடையுமல்லதையாவையுங் கருதான்,
மாற்றமொன்றின்றிநின்றனன்வரைபோல்வச்சிராயுதன்றிரு மகனும். *(இ-ள்.)(மார்க்கண்டேயமுனிவனைக் காப்பதற்காக),கூற்றினை- யமனை, உதைத்த-உதைத்துத்தள்ளிய, பாதம்உம் - திருவடிகளும், உடுத்த- ஆடையாக அணிந்த, குஞ்சரத்து உரிவைஉம்-யானைத்தோலும், அணிந்த நீறு ஒளிபரந்து-பூசியுள்ள திருநீற்றினொளி பரவுதலால், நிலவுஎழு- வெள்ளொளி மேலெழுகின்ற, வடிவுஉம்-திருமேனியும், நிலா வெயில் அனல்உமிழ் விழிஉம்-நிலவையும்வெயிலையும் அனலையும் வெளிப்படுத்துகின்ற கண்களும், ஆறு அறல்பரந்த-கங்கையாற்றின்நீர் பரவிய, கொன்றை-கொன்றைமலரையணிந்த, வார் சடைஉம்-நீண்ட சடைமுடியும், (ஆகியஇவற்றை),அல்லது-அல்லாமல், யாவைஉம்-வேறு எவற்றையும், கருதான்-(மனத்தில்)நினையாதவனாய், வச்சிராயுதன் திருமகன்உம் வச்சிரப்படையையுடையவனாகிய தேவேந்திரனது மகனான அருச்சுனனும், மாற்றம் ஒன்று இன்றி-ஒருபேச்சும் பேசுதலின்றி, வரை போல் நின்றனன்-மலைபோல் அசையாது நின்றான்;(எ-று.)*

சிவபெருமானது மேனி செந்நிறமாயினும் திருமேனியிலணிந்த வெண்ணீற்றால் அவ்வடிவினின்றும் நிலாவொளி எழுமென்க. இறைவனுக்குச் சூரியசந்திராக்கினியர்என்ற முச்சுடர்களும் மூன்றுகண்க ளாதலால், நிலாவெயிலனலுமிழ்விழியும் என்றார். (65)

66.-மன்மதனும்அருச்சுனன்தவத்தைக்குலைக்கஅஞ்சிச் சென்றிடுதல்.

அன்றரனிருந்தயோகினையகற்றி யறிவிலா தநங்கனாய்வெந்த,
குன்றிதுதடங்கணாயிரமுடையோன் கூறியகூற்றினைத்தேறி,
இன்றவன்மதலைபுரிதவங்குலைத்தாலென்விளைந்திடுமென வஞ்சி,
நின்றிலன்மதனனிற்குமோநெற்றிநெருப்பினானீறு பட்டுள்ளோன்.

(இ-ள்.)'அன்று- முற்காலத்தில், அரன்-சிவபெருமான், இருந்த- மேற்கொண்டிருந்த, யோகினை - தவயோகத்தை, அறிவு இலாது- ஆராய்ச்சியில்லாமல், அகற்றி-அகற்ற முயன்று, அநங்கன் ஆய்- அங்கமில்லாதவனாகும்படி, வெந்த- எரிந்துபோன, குன்று-மலையாகும், இது- : தட கண் ஆயிரம் உடையோன் கூறிய கூற்றினை தேறி-பெரிய ஆயிரங்கண்களையுடையவனான இந்திரன் சொன்ன பேச்சினை நம்பி, இன்று-இன்றைக்கு, அவன் மதலை புரிதவம் குலைத்தால்-அந்தத் தேவேந்திரனுடைய புதல்வன் [அருச்சுனன்] செய்கின்ற தவத்தை (நாம்) கெடுத்தால், என் விளைந்திடும்-என்ன தீங்கு நேரிடக்கூடுமோ?'என- என்று, அஞ்சி-பயந்து, மதனன்-மன்மதன், நின்றிலன் - (அவ்விடத்து) நில்லரதவனாயினான்: நெற்றி நெருப்பினால் - நெற்றிக்கண்ணினின்று தோன்றிய நெருப்பினாலே, நீறுபட்டுஉள்ளோன்-உடல் சாம்பராக்கப்பட்டுப் போனவன் [மன்மதன்], நிற்கும்ஓ-(அங்கே)நிற்பானோ?

ஏற்கெனவே தன்னுடல்வெந்த மலையாதலால், இந்திரன் பேச்சைக்கேட்டு இந்த அருச்சுனனது சிவத்தியானத்தைக் கெடுத் தால், 'நமக்கு என்ன நேருமோ!'என்று அஞ்சி மன்மதன் அங்கே நிற்க மனவுறுதி யில்லாதவனாகி அப்பாற்போய்விட்டன னென்பதாம். தொடர்நிலைச்செய்யுட்குறியணி. (66)

67.-வானவர்மகளிர்முதலியோர் மீண்டுசெல்லச் சூரியனும் அஸ்தமித்தல்.

வானவர்பெருமானேவலால்வந்தவானவர்மகளிருந்தம்மால்,
ஆனவக்கிரீடையாவையும்புரிந்து மொருபயன்பெற்றிலர
கன்றார்,
கானக முழுதும்பரிமளம்பரப்பிக் கானவண்டிமிர்தரப்புகுந்த,
வேனிலுமகன்றதருக்கனுங்குடபால்வெண்டிரைவேலைவாய்
வீழ்ந்தான்.

(இ-ள்.)வானவர் பெருமான் ஏவலால் - தேவேந்திரனுடைய கட்டளையாலே, வந்த-,வானவர் மகளிர்உம் - தேவமாதர்களும், தம்மால் ஆன அ கிரீடை யாவைஉம் புரிந்துஉம் - தங்களாலான அந்த விளையாடல் எல்லாவற்றையும் செய்தும், ஒருபயன் பெற்றிலர் அகன்றார் - ஒருநற்பயனையும் பெறாதவராய்ப் போய்விட்டார்கள்: கானகம் முழுதும் பரிமளம் பரப்பி - அந்தக் காட்டினிடம் முழுதும் நறுமணத்தைப் பரவச்செய்துகொண்டு, கானம் வண்டு இமிர்தர - காட்டுவண்டுகள் ஒலிக்க, புகுந்த-,வேனில்உம்-இளவேனிற் பருவமும், அகன்றது - நீங்கிவிட்டது: அருக்கன்உம் - சூரியனும், குடபால் - மேற்குத்திக்கிலே, வெள் திரை வேலைவாய்-வெள்ளிய அலைகளையுடைய கடலிலே, வீழ்ந்தான் - விழுந்தான்;

வானவர்மகளிரும் வேனிலும் அகன்றதுகண்டு தானும் இனி இவ்விடத்தைவிட்டு அகலவேண்டுவதே என்று கருதினான் போலச் சூரியன் அவ்விடத்தைவிட்டு அத்தமலையிற் சேர்ந்தனனென்ற தற்குறிப்பேற்றவணி தொனிக்கக் கூறினார். அருச்சுனனுடைய மனத்தைத் தேவமாதர்கள் புரிந்த செயல்கள் சிறிதும் மாற்றவல்லன அல்லஆயின என்பது, வானவர்மகளிர் ஒருபயன் பெற்றிலரகன்றா ரென்பதன் கருத்து. கானம்வண்டு -இசையைச் செய்யும் வண்டுமாம். (67)

வேறு.

68.-தேவமாதர்மீண்டு அருச்சுனனது மனத்திண்மையை இந்திரனிடம் தெரிவிக்க, அவன் அருச்சுனன் தவஞ்செய்யுமிடத்துக்கு வருதல்.

இந்திரன் சுதன்றனெண்ணம்யாவதென்றினிதினெண்ணி
இந்திர சால மாக வேவினாரெவரு மெய்தி
இந்திர நீலந் தன்னி லிறைவனுக் குரைத்தா ரந்த
இந்திரன் றானு மைந்தன் றவம்புரி யிருக்கை சேர்ந்தான்.

(இ-ள்.)இந்திரசாலம் ஆக - இந்திரசாலமென்னும் மகா மாயைவித்தையையொப்ப [பிறர்மனத்தை நன்றாகமயக்கும்படி], ஏவினார் எவர்உம் - (இந்திரனால்)ஏவியனுப்பப்பட்ட தெய்வமகளிரெல்லோரும், இந்திரன் சுதன்தன் எண்ணம் - இந்திரகுமாரனான அருச்சுனனது கருத்து, யாவது - எத்தன்மையது, என்று-,இனிதின் எண்ணி- நன்றாக அறிந்துகொண்டு,-எய்தி- (தேவலோகத்துக்குச்)சென்று, இந்திரநீலம்தன்னில் இறைவனுக்கு - இந்திரநீலரத்தினம்போலக் கருநிறத்தையுடைய இந்திரனுக்கு, உரைத்தார் - (செய்தியைச்)சொன்னார்: அந்த இந்திரன்தான்உம்-அந்த இந்திரனும், மைந்தன் தவம் புரி இருக்கை - (தனது)குமாரன் தவஞ்செய்யுமிடத்தை, சேர்ந்தான்-;(எ-று.)

இந்திரசாலம் - உள்ளதை இல்லாததாகவும் இல்லாததையுள்ளதாகவும், ஒன்றை மற்றொன்றாகவுங் காட்டும் மாயவித்தை, இனி, இந்திரசாலமாகஎய்தி என்பதற்கு - இந்திரசாலவித்தையை ஒப்ப இருந்தவிடந்தெரியாதபடி மீண்டுவந்து என்றும் உரைக்கலாம். இந்திரநீலம் - ஒருவகைநீலரத்தினம். இந்திரநிலமென்பது இந்திரநீலமெனத் திரிந்ததாகக்கொண்டு இந்திரநீலந்தன்னில் இறைவன் - பொன்னுலகத்திலுள்ள தலைவனான இந்திரன் என்றாருமுளர்.

இதுமுதல்ஏழுகவிகள் - இச்சருக்கத்தின் முதற்கவிபோன்ற அறுசீராசிரிய விருத்தங்கள். (68)

69.-இதுவும்,மேற்கவியும் - குளகம்:வினவிய இந்திரனுக்கு அருச்சுனன் தவஞ்செய்யுங்காரணங்கூற, அவ்விந்திரன் இகழ்ந்து சிரித்தலைக் கூறும்.

விருத்தமாமுனிவனாகி விசயனைநோக்கியாது
கருத்துநீதவஞ்செய்கின்ற காரணமென்னையென்னத்
திருத்தகுசிந்தையோடுஞ் செந்தழலிடைநின்றோனும்
மருத்துவனுருவமாறி வந்தவாறுணர்கிலாதான்.

இரண்டு கவிகள் - ஒரு தொடர்.

(இ-ள்.) (தேவேந்திரன்),-விருத்தன்மா முனிவன் ஆகி - கிழத்தனமுடையவனாகிய ஒருபெரிய இருடியினுடைய உருவமாய் வந்து, விசயனை நோக்கி-அருச்சுனனைப் பார்த்து, 'யாதுகருத்து-(உன்னுடைய) எண்ணம் என்ன? நீ தவம் செய்கின்ற காரணம் என்னை - நீ தவத்தைச் செய்கிற காரணம் யாது?', என்ன - என்று வினாவ,-திரு தகு சிந்தையோடுஉம்-மேன்மைபொருந்திய உள்ளக் கருத்துடனே, செம் தழல் இடை நின்றோன்உம் - சிவந்த அக்கினியின் மத்தியிலே நின்று தவஞ்செய்கின்ற அருச்சுனனும், மருத்துவன் உருவம் மாறி வந்த ஆறு உணர்கிலாதான் - இந்திரன்(தன்னுடைய)ரூபம் மாறுபட்டு வந்த விதத்தை அறியாதவனாய்,-(எ-று.)"என்ன,தேவர்கோமான் சிரித்தனன்" என்று அடுத்த செய்யுளில் முடியும்.

தேவேந்திரன் தனது புதல்வனான அருச்சுனனிடத்திலுள்ள அன்பின் மிகுதியால் அவனுடைய மனவுறுதியை நன்றாக உணரக்கருதி ஒருகிழமுனிவனது வடிவத்தைக் கொண்டு அருச்சுன னைக்கிட்டி 'நீஇவ்வளவு கடுந்தவம் புரிகின்றாயே; இதற்குக் காரணம் யாது?'என்று வினாவினானென்க. பஞ்சாக்கினிமத்தியில் நின்று தவஞ்செய்பவனென்பார் 'செந்தழலிடைநின்றோனும்'என்றார். பஞ்சாக்கினிகளாவன - கார்ஹபத்தியம் ஆஹவநீயம் தக்ஷிணாக்கினி என்ற யாகாக்கினிகள்மூன்றும் மூன்றுபக்கங்களிலும், ஔபாசனாக்கினி ஒரு பக்கத்திலும், சூரியனாகிய சுடர் வானத்திலும் ஆக இவை. கருதியது, கருத்து; கருத்தாப் பொருள்விகுதி புணர்ந்துகெட்டு முதனிலை திரிந்த பெயர். சிந்தைக்குத் திரு-சிவத்தியானத்தாலுண்டாகுஞ் சிறப்பு. மருத்வாந் என்னும் வடமொழிக்கு - தேவர்களையுடையவன் என்றுபொருள்.

70. மாசறுமதியமன்ன வாண்முகமங்கைபாகத்து
ஈசன்வந்தெய்துகாறு மித்தவம்புரிவேனென்ன
ஆசறுகடவுளோர்க்கு மருமறைதனக்குமெட்டாத்
தேசவன்வருமோவென்று சிரித்தனன்றேவர்கோமான்.

(இ-ள்.)'மாசுஅறு - களங்கமில்லாத, மதியம் - பூர்ணசந்திரனை, அன்ன - ஒத்த, வாள் முகம் - பிரகாசமான திருமுகத்தையுடைய, மங்கை - எப்பொழுதும் மங்கைப் பருவத்தையேயுடைய உமாதேவியை, பாகத்து - (தனது)இடப்பாகத்திலே கொண்ட, ஈசன் - பரமசிவன், வந்து எய்து காறுஉம் - வந்துசேர்ந்து பிரதி யக்ஷமாகிறவரையிலும், இ தவம் புரிவேன் - இந்தத்தவத்தை விடாமற்செய்வேன்,'என்ன - என்று (அருச்சுனன்) சொல்ல,-தேவர் கோமான்-தேவர்களுக்கு அரசனான இந்திரன், 'ஆசு அறு கடவுளோர்க்குஉம் - குற்றமில்லாத தேவர்களுக்கும், அரு மறை தனக்குஉம்- (அளவிடுதற்கு)அருமையான வேதங்களுக்கும், எட்டா - (அறிதற்கு)எட்டாத, தேசவன் - ஒளியுருவமான சிவபெருமான், வரும்ஓ- (உனதுதவத்திற்குப்)பிரதியட்சமாவனோ? [ஆகான்],'என்று- என்றுசொல்லி, சிரித்தனன் - நகைத்தான்; (எ-று.)

அருச்சுனன், ஒருகிழமுனிவனே தன்னை வினவுவதாகக் கருதி, 'சிவபிரானைப்பிரதியட்சமாகத் தரிசிக்கும் வரையில், நான் இந்தத்தவத்தை விடாது செய்வேன்'என்று தன் உறுதியைக் கூற, விருத்தமுனிவனான அத்தேவேந்திரன் 'தேவர்கட்கும்வேதங்கட்கும் எட்டாத கடவுளாகிய சிவபிரான் சாதாரணமனிதனாகிய உனது ஊனக்கண்ணுக்குப் பிரதியட்சமாகச் சேவைசாதிப்பனோ?'என்றுசொல்லி அவனதுசெயல் வீணே யென்பது தோன்றுமாறு இகழ்ச்சியாகச் சிரித்தனனென்க. மாசு அறுமதியம்- களங்கமில்லாத முகத்துக்கு, இல்பொருளுவமை. ஈசன்-எல்லா

ஐசுவரியமுமுடையவன். காறு-அளவு. உறக்கம் பிணி பசி மூப்புத் துன்பம் இல்லாதவர்க ளென்பான், 'ஆசறுகடவுளோர்'என்றான். கடவுள் பெருஞ்சோதிவடிவாக நிற்ப னாதலால், அவனை 'தேசவன்'என்றார். (70)

71.-அருச்சுனன் தன்செயலைப்பரிகசித்த இந்திரனுக்குத்தன் மனவுறுதி கூறல்.

சிரித்ததேனென்னமீண்டுந் திருமகன்றன்னைநோக்கி
வருத்தமேயன்றியிந்த மாதவம்பயனின்றென்றான்
உருத்திவனவனைநோக்கி யுயிரிறுமளவுமிந்தக்
கருத்துநான்வீடேனென்றான் கடுங்கனலூடுநின்றான்.

(இ-ள்.) சிரித்தது ஏன் என்ன-(முனிவனே! நீ)சிரித்தது எக்காரணத்தால்? என்று (அருச்சுனன்)வினாவ,-(இந்திரன்),மீண்டுஉம்- மறுபடியும், திரு மகன் தன்னை நோக்கி-(தனது)சிறந்த குமாரனான அவ்வருச்சுனனைக் குறித்து, 'இந்தமா தவம்-இப்பெரிய தவம், வருத்தம்ஏ அன்றி-வருத்தந்தருவது மாத்திரமேயல்லாமல், பயன் இன்று-நீ (கருதிய) பயனைத் தருவதாகாது,' என்றான்-என்று சொன்னான்;(சொல்ல),கடு கனல் ஊடு நின்றான்-கொடிய பஞ்சாக்கினிமத்தியிலே நிற்பவனாகிய, இவன் - அருச்சுனன்,-உருத்து-கோபித்து,அவனை நோக்கி-இந்திரனைப்பார்த்து, 'உயிர்இறும் அளவுஉம்-(எனது)உயிர்நீங்கும் மட்டும், இந்த கருத்து நான் வீடேன்-இவ்வெண்ணத்தை யான் விடமாட்டேன்,'என்றான்-என்று சொன்னான்;(எ-று.)

வீடேன்=விடேன்;நீட்டல்விகாரம். இங்கே, கோபம்- தன்னையலைத்தல்காரணமாக உண்டாயிற்று. இன்று-எதிர்மறை ஒன்றன்பாற் குறிப்புமுற்று. (71)

72.-இந்திரன்தனது உண்மைவடிவோடு வெளிப்பட்டு அருச்சுனனை அனுக்கிரகித்தல்.

மைந்தனிம்மாற்றங்கூற மனனுறமகிழ்ந்துதெய்வத்
தந்தையும்விருத்தவேடந் தனையொருகணத்தின்மாற்றி
இந்திரனாகியமுன்னின் றிப்பெருந்தவத்தால்வந்து
பைந்தொடிபாகன்பாசு பதமுனக்குதவுமென்றான்.

(இ-ள்.)மைந்தன் - புத்திரனான அருச்சுனன், இ மாற்றம் கூற- இவ்வார்த்தையைச் சொல்ல, தெய்வம் தந்தைஉம் - தெய்வத்தன்மையையுடைய பிதாவான இந்திரனும், மனன் உற மகிழ்ந்து- மனம் மிகவுஞ் சந்தோஷித்து, விருத்த வேடம் தனை-கிழவுருவத்தை, ஒரு கணத்தில் மாற்றி-ஒருக்ஷணப்பொழுதிலே நீக்கி, இந்திரன் ஆகி-தேவேந்திர வடிவமாய், முன்நின்று-எதிரில் நின்று, (அருச்சுனனைநோக்கி),'இபெரு தவத்தால்-இந்தப் பெரிய தவங்காரணமாக, பைந்தொடி பாகன்-பசுமையான (பொன்னாலாகிய) தொடியென்னுங் கையணியையுடைய உமாதேவியை இடப்பக்கத்திற்கொண்டபரமசிவன், வந்து-எதிர்ப்பட்டுவந்து, பாசுபதம்உனக்கு உதவும்-பாசுபதாஸ்திரத்தை உனக்குக் கொடுப்பான்'என்றான்-என்று சொன்னான்;(எ-று.) அருச்சுனனது மனவுறுதியைக் கண்கூடாகக் கண்டதனால் தேவேந்திரன் மனமகிழ்ந்து கிழமுனிவனான வேஷத்தை விட்டுத் தனதுநிஜவடிவத்தோடு அவ்வருச்சுனனுக்குப் பிரதியட்சமாகி 'உனக்குச் சிவபெருமான் பாசுபதாஸ்திரம் அளிப்பன்'என்று அனுக்கிரகித்தன னென்பதாம். வேடம்-வேஷம்;தன்கோலம் விட்டு வேறுகோலங்கொளல். தமக்கு இஷ்டமான ரூபத்தையெடுத்துக்கொள்ளும் வல்லமை தேவர்களுக்கு உள்ளமை தோன்ற, 'தெய்வத்தந்தை'என்றார். இந்திரன்-பரமைசுவரிய முடையவனென்று பொருள்படும் வடசொல்;(இதன்பெண்பால்-இந்திராணி.) பைந்தொடி-பண்புத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. பாசுபதம் - பசுபதியினுடையது என்று பொருள்: தத்திதாந்தநாமம்: பசுபதி - பசுக்கட்குத்தலைவன்: பசுக்கள்-ஆன்மாக்கள்: இனி, பசு-எருதுமாம். (72)

73.-அருச்சுனன்கடுந்தவஞ் செய்வதைச் சேடியர் பார்வதீதேவியினிடம் கூறுதல்.

என்றுரைத்தமரர்கோமா னேகியபின்னர்வெள்ளிக்
குன்றுடைப்புனிதன்பாதங் குறிப்புறுமனத்தனாகி
நின்றுநற்றவஞ்செய்கின்ற நெடுந்தகைநீர்மையெல்லாம்
சென்றுமைக்குரியரான சேடியர்செப்பினாரே.

(இ-ள்.) என்று உரைத்து-என்று இவ்வாறு சொல்லி, அமரர் கோமான்- தேவராசனான இந்திரன், ஏகிய பின்னர்- போனபின்பு,-வெள்ளிகுன்று உடை புனிதன் பாதம்-வெள்ளிமயமான கைலாசகிரியை இருப்பிடமாகவுடைய பரிசுத்தனான பரமசிவனது திருவடிகளை, குறிப்புறும்-தியானிக்கின்ற, மனத்தன் ஆகி-மனத்தையுடையவனாய், நின்று-நிலைப்பெற்று, நல் தவம் செய்கின்ற-நல்ல தவத்தைச் செய்கிற, நெடு தகை-பெருமைக் குணத்தையுடைய அருச்சுனனது, நீர்மை எல்லாம்-தன்மை முழுவதையும், உமைக்கு-உமாதேவிக்கு, உரியர் ஆன சேடியர்- உரியவர்களாயுள்ள தோழிமார், சென்று செப்பினார்-போய்ச் சொன்னார்கள்;(எ-று.)

நெடுந்தகை-பண்புத்தொகை யன்மொழி. தகை-தகுதி, நற்குணம்;இது - தொழிலடியாகப்பிறந்ததாயினும், பொருளாற் பண்புப்பெயர். நீர்மை- பண்புப்பெயர். அமரர் - அமிர்தமுண்டதனால் மரணமில்லாதவர். (73)

74.-அருச்சுனன்தவஞ்செய்வதைப் பார்வதி சிவபிரானிடம் கூறுதல்.

மேனைமுன்பெற்றகிள்ளை வேலையுஞ்சேலினோடு
மானையும்பொருதசெங்கண் மரகதவல்லிகேட்டுத்
தானையுங்கரியபேருத் தரியமுமாகச்சாத்த
ஆனையன்றுரித்தநக்கற் கடிபணிந்தருளிச்செய்தாள்.

(இ-ள்.) மேனை - மேனகை யென்பவள், முன் - முன்னொரு காலத்தில், பெற்ற - ஈன்ற, கிள்ளை - கிளிபோலும் மொழியையுடை யவளும், வேலைஉம் - வேலாயுதத்தையும், சேலினோடு - சேல்மீனையும், மானைஉம் - மான்விழியையும், பொருத - ஒத்த, செம் கண்- சிவந்தகண்களையுடைய, மரகதவல்லி - மரகதரத்தினமயமான பூங்கொடி போன்றவளுமாகிய பார்வதீதேவி, கேட்டு-(அருச்சுனன்தவத்தைத் தோழியர்சொல்லக்)கேட்டறிந்து,- தானைஉம்-(அரையிலுடுக்கும்) அந்தரீயமும், கரிய பேர் உத்தரியம்உம் ஆக - கரிய பெரிய மேல் தரிக்கும் உத்தரீயமுமாக, சாத்த - தரிப்பதற்கு, ஆனை - யானையை, அன்று - முன்னொருகாலத்தில், உரித்த - தோலுரித்த, நக்கற்கு - சிவபெருமானுக்கு, அடி பணிந்து - திருவடியை வணங்கி, அருளிச்செய்தாள் - (அருச்சுனன்தவநிலையைக்)கூறினாள்;(எ-று.)

மரகதவல்லி கேட்டு, அடிபணிந்து நக்கற்கு அருளிச்செய்தாள் என்க. இவ்வாறு பார்வதி அருச்சுனனது தவநிலையை அருளிச் செய்தது, அவனுக்கு அருள்புரியவேண்டுமென்ற குறிப்பினாலென்க. மேனை - மேநா: வடசொல். இவள் இமயமலையின் அதிதேவதையான இமவானது மனைவி. தக்ஷமுனிவனது புத்திரியான ஜந்மத்தையொழித்த தாக்ஷாயணி ஒரு சிறு பெண்குழந்தை வடிவமாய் இமயமலையி லிருக்க, அப்போது இமவானாலும் மேனையாலும் புத்திரியாகக் கொள்ளப்பட்டுப் பார்வதியாயினளென்க. அரையாடை அந்தரீயமென்றும், மேலாடை, உத்தரீய மென்றுஞ் சொல்லப்படும். கிள்ளை-பெயர்த்திரிசொல். கிள்ளை, மரகதவல்லி- உவமையாகுபெயர்கள். கண்களுக்கு, வேல் - கூர்மையாலும், கணவனைக் காமநோயால் வருத்துதலாலும், சேல்-பிறழ்ச்சியாலும், மான்- பார்வையாலும், உவமை. பொருத-உவமவுருபு. மரகதம் - பச்சையிரத்தினம். மரகதமென்பது எழுத்துநிலைமாறிவந்த இலக்கணப்போலி. நக்கன்=நக்நன்.(74)

வேறு.

75.-இதுமுதல்மூன்றுகவிகள்-ஒருதொடர்;அருச்சுனன் தவம்புரிதலைத் தான் அறிந்திருத்தலைச் சிவபெருமான் விரிவாகக் கூறுதல்.

ஆலமுண் டமுதம் பொழிதரு நெடுங்க ணம்பிகை
யருண்மொழிகேட்டு,
நீலமுண்டிருண்ட கண்டனு மிரங்கி நிரைவளைச்செங்கை
யாய்நெடிது,
காலமுண் டருள்கூ றறத்தின்மைந் தனுக்குங் காற்றின் மைந்
தனக்குநே ரிளையான்,
ஞாலமுண் டவனுக் குயிரெனச் சிறந் தோ னரனெனு
நாமமும் படைத்தோன்.

(இ-ள்.) ஆலம் உண்டு - விஷத்தை யுட்கொண்டு, அமுதம் பொழி தரு-அமிருதத்தை வெளியே சொரிகின்ற, நெடு கண் - நீண்ட திருக்கண்களையுடைய, அம்பிகை-உமாதேவி, அருள் - அருளிச்செய்த, மொழி-வார்த்தையை, கேட்டு - செவியுற்று,-நீலம் உண்டு இருண்ட கண்டன்உம்-நீலநிறமான விஷத்தைப் புசித்து அதனாற் கறுத்த

ஸ்ரீகண்டத்தையுடைய சிவனும், இரங்கி- திருவுள்ளம்இரங்கி, (அம்பிகையைநோக்கி), நிரை வளை செம் கையாய்- வரிசையான வளையல்களையணிந்த சிவந்த கையையுடையவளே! நெடிது காலம் உண்டு- (அருச்சுனனதுதவம்) நெடுங்காலமாக உள்ளது;(அவன்), அருள்கூர்-கருணை மிகுந்த, அறத்தின் மைந்தனுக்குஉம் - தருமபுத்திரனுக்கும், காற்றின் மைந்தனுக்குஉம்-வாயுகுமாரனான வீமனுக்கும், நேர் இளையான்-அடுத்த தம்பி; ஞாலம் உண்டவனுக்கு-உலகங்களை விழுங்கிய ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் திருவவதாரமாகியகண்ணபிரானுக்கு, உயிர் என-உயிர்போல, சிறந்தோன்-சிறந்த நண்பன்; நரன் எனும் நாமம்உம்-நரன் என்கிற பெயரையும், படைத்தோன் - பெற்றவன்;(எ-று.)-இதனால், அருச்சுனனைத் தான் இன்னானென்று அறிந்திருத்தலைச் சிவபிரான் வெளியிட்டனன்.

விஷத்தை யுட்கொண்ட கண் என்றது - மிகவுங் கறுத்த கருவிழியை யுடைமையையும், அமுதம் பொழிதருகண் என்றது-அக்கருவிழியைச் சுற்றி வெண்ணிறமுடைமையையுங் கருதி; இனி, காமநோயை யுண்டாக்கித் துன்பத்தைத் தருதலால் நஞ்சின் தன்மையை யுட்கொண்டு, பார்வையழகினால் மிக்க இன்பத்தைத் தருதலால் அமிருதத்தைச் சொரிகின்ற கண் என்றலுமாம்: "சேலனைய சில்லரிய கடைசிவந்து கருமணியும், பாலகத்துப் பதித்தன்ன படியவாய் முனிவரையும், மாலுறுப்ப மகிழ்செய்வ மாண்பின் நஞ்சு மமிர்தமுமே, போல்குணத்த பொருகயற்கண் செவியுறப்போந் தகன்றனவே" எனச் சிந்தாமணியிலும், "அமிழ்தினின் விளர்த்துஉள் நஞ்சினிற்கருகி யையரிசிதறி மைதோய்ந்து, கமலமென் மலரை வனம் புகுத்திய வேற்கண்" என நைடதத்திலும் வருதல் காண்க. இனி, அமுதம் என்றது-கருணையாகவுமாம். நஞ்சும் அமுதுஞ்சேர்த்துச் சொல்லப்படுதலால், அவை பாற்கடலிற்பிறந்த ஹாலாஹலமும் தேவாமிருதமுமாம். கண்டம் - கழுத்து. கரியவிஷத்தை யுட்கொண்டு கண்டத்தில் நிறுத்தினதனால், சிவனுக்கு நீலகண்டனென்று ஒருபெயர். நெடிது-குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர். அருச்சுனன் பாண்டவர்களில் மூன்றாமவ னென்பது, இங்கு 'அறத்தின் மைந்தனுக்குங் காற்றின்மைந்தனுக்கு நேரிளையான்' என்றதனால் விளங்கும். பாற்கடல்கடையுங்காலத்து யாவரையுங் கொல்லுமாறு அதனினின்றுந் தோன்றிய விஷத்தைக் கண்டு அஞ்சியோடின தேவர்கள் முதலியோரது வேண்டுகோளாற் சிவபிரான் அதனைப் புசித்தருளி அவர்களைக்காத்தன னென்பது, கதை. பிரமன்முதலான சகல தேவர்களுமுட்பட யாவும் அழிந்துபோகின்ற யுகாந்தகாலத்தில் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு சிறுகுழந்தைவடிவமாய் அண்டங்களை யெல்லாந் தம் வயிற்றில் அடக்கிவைத்துக்கொண்டு பிரளயப்பெருங்கடலில் ஆலிலையிற் பள்ளிகொள்ளுகின்றன ரென்று அறிக. உயிரெனச் சிறந்தோன் - பிராண சிநேகிதன். "மமப்ராணாஹிபாண்டவா:" னானக் கண்ணன் தானே கூறியுள்ளதற்கு ஏற்ப, 'ஞாலமுண்டவ னுக்கு உயிரெனச்சிறந்தோன்' என்றது; "மாலோனுயிர்போல்வான்" எனக் கன்ன பருவத்து வருமாறும் உணர்க.

இதுமுதல் ஏழுகவிகள் - 54-ஆங்கவிபோன்ற எழுசீராசிரிய விருத்தங்கள். (75)

76. ஆடியானனன்றன்மதலையர்விரகாலாடியசூதினுக்கழிந்து காடுதாமுறையுங்கடனினரவரிற் கடவுணாயகன்றருகாளை/மை
நீடுபேரமரிற்பகைவரைச்செகுக்குநினைவினானெருப்பிடைநம்
நாடியேயரிதிற்றவம்புரிகின்றானாமிதுமுன்னமேயறிவோம்.

(இ-ள்.)ஆடி ஆனனன் தன்-கண்ணாடிபோன்றமுகத்தையுடைய திருதராஷ்டிரனது, மதலையர்- புத்திரர்களாகியதுரியோதனாதியர், விரகால்- வஞ்சனையினால், ஆடிய - ஆடின, சூதினுக்கு-சூதாட்டத்தில், அழிந்து - தோற்று, காடு தாம் உறையும் கடனினர் அவரில் - காட்டில் தாங்கள் வாசஞ் செய்யவேண்டும் கடமையை யுடையவர்களாகிய அப்பாண்டவர்களில், கடவுள் நாயகன் தரு காளை-தேவராஜனான இந்திரன்பெற்ற புத்திரனாகியஅருச்சுனன், நீடு பேர் அமரில் - நீண்ட பெரிய யுத்தத்தில், பகைவரை செகுக்கும் நினைவினால்- பகைவர்களாகிய துரியோதனாதியரைக்கொல்ல வேண்டுமென்னும் எண்ணத்தால், நெருப்பு இடை - பஞ்சாக்கினி மத்தியில் நின்று, நம்மை நாடிஏ - நம்மைக்குறித்தே, அரிதின் - (பிறருக்கு)அரிய விதமாக, தவம் புரிகின்றான்- தவஞ் செய்கின்றான்; இது-இதனை, நாம்-, முன்னம்ஏ - (நீசொல்வதற்கு) முன்னாகவே, அறிவோம்-;(எ-று.)- இதனால், அருச்சுனன் தவம்புரிகின்ற காரணத்தைச் சிவபெருமான் பார்வதீதேவியினிடம் கூறுகின்றன னென்க.

ஆடியானனன்என்றது - கண்ணாடிதான் பிறராற் காணப்பட்டுப் பிறரைத் தான் காணும் உணர்ச்சியில்லாதது போலத் தான் பிறராற் காணப்பட்டுப் பிறவிக்குருடனாதலாற்பிறரைத்தான் காணாத முகத்தையுடையவ னென்றவாறு: இனி, கண்ணாடி போலவிளக்கமுடைய முகமுடையவ னென்றுமாம்; அன்றியும், கண்ணாடிபுறங்காட்டாதவாறுபோல வீரத்தால் முதுகுகாட்டாத முகமுடையவ னென்றுங் கொள்ளலாம்: "வயக்குறுமண்டிலம் வடமொழிப் பெயர்பெற்ற, முகத்தவன்" என்றார், கலித்தொகையிலும். ஆடிய-ஆடுவித்த. கடவுணாயகன்-தேவேந்திரன்; நீடு அமர்- பலநாள் செய்யும் போர் என்றபடி. நீடுபேர் - ஒருபொருட்பன்மொழியுமாம். சூதினுக்கு=சூதில்: உருபுமயக்கம். (76)

77. பருகுநீர்துறந்துகாற்றும்வெவ்வெயிலும்பாதவங்களின்
சினையுதிர்ந்த,
சருகுமேயொழியக்காய்கனிகிழங்குந் தானினிதருந்து
தறவிர்ந்தான்,
உருகுமாமனத்தைநாமுவந்திருத்தற்குறைபதியாக்கி

நம்மிடத்தே,
செருகினானுணர்வையாவரேயிவன்போற் செய்தவஞ்
சிறந்தவரென்றான். *(இ-ள்.)பருகும் நீர் துறந்து-குடித்தற்கு உரிய நீரைக் குடிப்பதையும் விட்டு, காற்றுஉம்-காற்றையும், வெம் வெயில்உம் - உஷ்ணமான வெயிலையும்,பாதவங்களின்-மரங்களினுடைய, சினைஉதிர்ந்த-கிளைகளினின்றுந்தாமே சிந்தின, சருகுஉம்ஏ-உலர்ந்த இலைகளையுமே, ஒழிய-ஒழியவிட்டு, காய் கனி கிழங்குஉம்-காய்கள் பழங்கள் கிழங்குகளையும்,இனிது அருந்துதல் - இனிமையாக உண்ணுதலை,தான்-, தவிர்ந்தான்-ஒழிந்தான்: உருகும் மா மனத்தை-(பக்திமிகுதியால்) உருகுகின்ற பெரிய மனத்தை, நாம் உவந்து இருத்தற்கு உறை பதி ஆக்கி-நாம் விரும்பிவந்து வீற்றிருப்பதற்குப் பொருந்திய இடமாகச் செய்து, நம்மிடத்தே-நம்பக்கலிலே, உணர்வை-அறிவை, செருகினான்- செலுத்தினான்;இவன் போல் செய் தவம் சிறந்தவர் - இவ்வருச்சுனன்போலத் தவஞ்செய்தலிற் சிறந்தவர்கள், யாவர்ஏ-வேறு எவருளர்? என்றான்-என்று(பரமசிவன்)சொல்லியருளினான்;(எ-று.)-இதனால்,சிவபிரான் அருச்சுனன் தவஞ்செய்தற்சிறப்பைப் பாராட்டி அவனதுதவத்தை வியக்கின்றன னென்க.*

பற்றுக்களைவிட்டுத்தன்னைத்தியானிக்கும் யோகியரது உள்ளக்கமலத்தில் கடவுள் மனமகிழ்ந்து வீற்றிருப்ப னென்ற கொள்கைக்கு ஏற்ப 'மனத்தைநாமுவந்திருத்தற்கு உறைபதியாக்கி'எனப்பட்டது. உறைபதி - வினைத்தொகை.நீர் காற்று வெயில் சருகு காய் கனி கிழங்கு ஆகிய இவற்றையெல்லாம் உண்ணுதலொழிந்தானென்று முதலிரண்டடிக்குக் கருத்து;இனி, நீரையொழித்தும், காய் கனி கிழங்குகளை உண்ணுதலொழிந்தும், காற்றையும் வெயிலையுஞ்சருகையுமேயுண்டும் வாழ்கின்றனனென்று பொருள்கொள்ளுதல் ஏற்கும்;மேல் 90-ஆஞ் செய்யுளில் "முதிர்ந்தசருகுண வொழிய வுணவிலான்" என்றும், 94-ஆஞ் செய்யுளில் "உதிர்சருகலாலுணவில்லையால்" என்றும் வருதல் காண்க. உருகுதல்-நீராய்க்கரைதல். செய் தவஞ் சிறந்தவர் - செம்மையான தவத்திற் சிறந்தவருமாம். (77)

78.-சிவபிரான்பார்வதிதேவியோடு பின்னுஞ் சில கூறத் தொடங்குதல்.

போகமாய்விரிந்தும் போகியாய்ப்பரந்தும்புலன்களின்
வழிமனஞ்செலுத்தா,
யோகியாயிருந்தும்யோகிகண்முதலாமுரைப்பரும்பல
பொருளாயும்,
ஏகமாய்நின்றதத்துவமறைக்குமெட்டுதற்கரியதன்வடி வில்,
பாகாமாய்விளங்கும் பைந்தொடியுடனே பரிவுடன்சின்மொழி
பகர்வான்.

(இ-ள்.)(பரமசிவன்),போகம் ஆய் - (ஐம்பொறிகளாலும்) அனுபவிக்கப்படும் பொருள்களின் வடிவமாய், விரிந்துஉம் - பரவியும், போகி ஆய்-(அப்பொருள்களை)அநுபவிக்கின்ற பிராணிகளின் உருவமாய், பரந்துஉம்-பரவியும், புலன்களின் வழி - ஐம்புலன்களின்வழியே, மனம் செலுத்தா - (தன்)மனத்தைச் செலுத்தாத, யோகி ஆய்-யோகா நுஷ்டான நிலையையுடையவனாய்,இருந் தும்-,யோகிகள் முதல் ஆம்-யோகாப்பியாசஞ் செய்கின்ற முனிவர்கள் முதலாகிய, உரைப்பு அரு-சொல்லமுடியாத, பல பொருள் ஆய்உம்- அனேகபதார்த்தங்களாகியும், ஏகம் ஆய் நின்ற - தனிமையாய் நின்ற, தத்துவம் மறைக்குஉம் எட்டுதற்கு அரிய தன் வடிவில்-உண்மையான வேதங்களுக்கும் எட்டிஅறிவதற்கு அருமையான தனது திருமேனியில், பாகம் ஆய் விளங்கும்-இடப்பக்கமாக இருந்து விளங்குகின்ற, பைந்தொடியுடன்-பசும்பொன் வளையையுடையபார்வதியோடு, பரிவுடன்- அன்புகொண்டு, சில்மொழி-(இன்னுஞ்)சில வார்த்தைகளை,பகர்வான்- சொல்பவரானார்; (எ-று.)-அது, மேல்இரண்டுகவிகளாற் கூறுகிறார். 'கடவுள்ஒருவனே: சேதனம் அசேதனம் என்னும் யாவும் அப்பெருமானது சரீரம்'என்பது நூற்கொள்கை யாதலால், 'பல பொருளாயும் ஏகமாய்நின்ற தத்துவம்'எனப்பட்டது. அனுபவிக்கும் பொருளும் அனுபவிப்பவனும் தானாய்நின்றும் தான் அவைகளில் யாதும் பற்றில்லாத யோகியாய் நிற்ப னென்றும், அன்றியும், யோகியராயும் நிற்பனென்றும், இவ்வாறு இருந்தும் தனது வடிவத்திற் செம்பாதி பெண்வடிவம் வாய்ந்திருப்பவ னென்றும், கடவுளது விசித்திரசக்தி இந்தச் செய்யுளில் விளக்கப்பட்டது. சின்மொழி-குளிர்ந்தமொழியுமாம். 'முதலாவுரைப்பரு'எனவும் பாடம். (78)

79.-இதுவும்,அடுத்த செய்யுளும்-ஒருதொடர்: சிவபெருமான் மூகாசுரன் வந்திருப்பதைத் தேவிக்குத் தெரிவித்து, அவனைக்கொன்றுஇவனுக்கு வரங்கொடுக்கவேண்டுமென்றது கூறும்.

கேட்டிநீசெவ்வாய்க்கிளிநிகர்மொழியாய் கிரீடியைத்
துணைவர்களுடனே,

காட்டிலேயொதுக்கியிளைஞருந்தானுங்கடியவஞ்சனை
யினாற்கவர்ந்த,
நாட்டிலே வாழ்வோனேவலான்மூகநாமதானவனி
வன்றன்னைக்,
கோட்டிலேகொலைசெயேனமாய்வந்திக்குன்றிடை
யின்றுபுக்கனனால்.

(இ-ள்.)செம்வாய்-சிவந்த வாயையும், கிளி நிகர் மொழியாய்- கிளியின்பேச்சை யொத்த (இனிய)சொற்களையுமுடையவளே! நீ-, கேட்டி-(யான்சொல்வதைக்)கேட்பாயாக; கிரீடியை - அருச்சுனனை, துணைவர்களுடன்- உடன்பிறந்தவர்களோடுகூட, காட்டிலே-வனத்திலே, ஒதுக்கி - (வாசஞ்செய்யும்படி)அனுப்பிவிட்டு, இளைஞர்உம்தான்உம்-(தன்) தம்பிமார்களுந் தானுமாக, கடிய வஞ்சனையினால்கவர்ந்த-கொடுமையான சூதாட்டமாகிய வஞ்சனையினாலேஅபகரித்துக்கொண்ட, நாட்டிலே - குருநாட்டிலே, வாழ்வோன் - வாழ்பவனாகியதுரியோதனனுடைய, ஏவலால் - கட்டளையினால்,மூகநாம தானவன்- மூகனென்னும் பெயரையுடைய அசுரன், இவன் தன்னை-இவ்வருச்சுனனை,கோட்டிலே-(தனது)கொம்பிலே, கொலைசெய்-(குத்திக்)கொல்லுவதற்கு உரிய, ஏனம் ஆய்-பன்றியினுருவமாகி, இன்று - இன்றைத்தினத்தில், இகுன்றிடை- இம்மலையிலே,வந்து புக்கனன் - வந்துசேர்ந்தான்;(எ-று.)-ஆல்-ஈற்றிசை.

தனதுஉடன்பிறந்த முறையாரான பாண்டவர்களைக்காட்டிலே ஓட்டிவிட்டுத் தானும் தன் தம்பியருமாக இனிது வாழ்கின்ற துரியோதனன் காட்டிலும் பாண்டவர் உயிரோடிருத்தலைப்பொறாமல்மூகனென்று பேர்படைத்த தனதுநண்பனானஅசுரனையேவ,அவ்வசுரன் இந்த அருச்சுனனைக்கோட்டினாற்குத்திக் கொலைசெய்யக்கருதிப் பன்றியுருவொடு இப்போது இம்மலையிற்புகுந்திருக்கின்றானென்று சிவபெருமான் பார்வதீதேவியினிடம் கூறுகின்றன னென்க. செவ்வாய்க்கிளிநிகர்மொழியாய் என்பதற்கு-கிளியின் மூக்கை ஒத்துச் சிவந்த வாயையும் அதன் மொழியையொத்துக் கேட்டற்கு மிக இனிய மொழியையும் உடையவளே எனவும் உரைக்கலாம். கிரீடி- கிரீடமுடையவன்: இந்திரன் அருச்சுனனைத்தன்னுலகத்துக்கு அழைத்துப்போனபொழுது அங்குத் தன்னாசனத்தில்அருத்தாசனங்கொடுத்து அதில் உட்காருவித்துப் பிரமதேவன் தனக்குத் தந்தருளிய இரத்தினகிரீடத்தைச் சூட்டுவதனால், இவனுக்குக் கிரீடியெனப் பெயர்: இப்பெயர் இவ்வரலாற்றுக்குப் பின்பு அருச்சுனனுக்கு வருவதாயினும், கவி, பிற்காலத்தவராதலால் அப்பெயரைப் பெறுவதற்குஉரியவனென்னுங் கருத்தால், இங்கே 'கிரீடி'என்றார்: அன்றியும், பரமசிவன் முற்றுமறிந்தவராதலால் எதிர்காலத்தில் நிகழ்வதை முன்னமே தெரிந்துகூறினாரென்றுங் கொள்க. ஒதுக்கி வாழ்வோனென்க. கோடு என்றது, வெளியில் வளர்ந்துவந்திருக்குங் கோரதந்தத்தை. (79)

80. மற்றவன்விரைவினுடனமர்மலைந்துவாசவன்மதலையை
வதைத்து,
நற்றவமகற்றுமுன்னமேவிரைந்து நாமுயிர்கவருதல்
வேண்டும்,
கொற்றவன்மதலைகேட்டனவரங்கள்கொடுத்தலும்
வேண்டு மென்றெழுந்தான்,
கற்றவர்வளைத்துத்திரிபுரமெரித்தோன்கற்றவர்
கருத்தினாற்காண்போன்.

(இ-ள்.) அவன்-அம்மூகாசுரன், விரைவினுடன்-சீக்கிரமாக, அமர் மலைந்து-போர்செய்து,வாசவன் மதலையை- இந்திரகுமாரனான அருச்சுனனை,வதைத்து-கொன்று, நல் தவம் அகற்றும் முன்னம்ஏ- (அவனது)சிறந்த தவத்தை நீக்குவதற்கு முன்னாகவே,விரைந்து-சீக்கிரமாய், நாம்-,உயிர் கவருதல் வேண்டும்-அவ்வசுரனுயிரைப் போக்கவேண்டும்; (அன்றியும்),கொற்றவன் மதலை-அவ்விராசகுமாரனானஅருச்சுனன், கேட்டன வரங்கள்- கேட்பவையாகியவரங்களை,கொடுத்தலும் வேண்டும்- கொடுப்பதும் வேண்டும், என்று-என்று (அம்பிகையோடு)சொல்லி,-கல் தவர் வளைத்துதிரிபுரம் எரித்தோன் - (மேரு)மலையாகியவில்லை வளைத்துச்சென்று மூன்றுபட்டணங்களையும்எரித்து அழித்தவனும், கற்றவர் கருத்தினால்காண்போன்- படித்தவரெல்லாராலும்(தமது) அகக்கண்ணால்தரிசிக்கப்படுகிறவனும் ஆகிய சிவபெருமான், எழுந்தான்- இருக்கைவிட்டு எழுந்தான்;(எ-று.)

மற்று-அசை. வாஸவன் - அஷ்டவசுக்களுக்குத் தலைவன்;அல்லது, எல்லாஐசுவரியமு முடையவன். கேட்டன- இயல்புபற்றி எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி. கருத்து-மனம்;அதனாற் காணுதல்- தியானித்தல். கற்றவர் என்பது ஓரடியில்தானே வெவ்வேறு பொருளில் வந்தது-மடக்கு என்னுஞ் சொல்லணி. (80)

81.-பரமசிவனும்பார்வதியும் வேடவடிவங்கொள்ளுதல்.

நனைமலர்சிதறித்தொழுதுமுன்னின்றநந்திமேனயனம்வைத்தருளி
வினைபடுகேழல்வேட்டைநாமின்றேவேடராயாடுதல்வேண்டும்
நினைவுறவெமதுகணத்தொடிக்கணத்தேநீயுமவ்வுருக்கொளுகென்று
மனைவியுந்தானுங்கிராதர்தங்குலத்துமகிழ்நனும்வனிதையுமானார்.

(இ-ள்.)(பரமசிவன்),நனைமலர்-(தேனினால்)நனைந்தபூக்களை, சிதறி - (தம்முடையதிருவடிகளில்)இட்டு அருச்சித்து, தொழுது-வணங்கி, முன் நின்ற - (தமது)எதிரில் நின்ற, நந்திமேல் - நந்திகேசுவரர் மேலே, நயனம் வைத்து அருளி - கண்களைவைத்து நோக்கியருளி, 'நாம்-, இன்றே - இப்பொழுதே, வேடர் ஆய்-வேடராகி, வினைபடு கேழல் வேட்டை - தீத்தொழிலிற் பொருந்திய பன்றியைக்கொல்லும் வேட்டையை, ஆடுதல் வேண்டும் - ஆடவேண்டும்;(ஆதலால்),நினைவுஉற - அவ்வெண்ணத்திற்கு ஏற்க, இ கணத்தே - இந்த க்ஷணத்தில்தானே, எமது கணத்தொடு-எம்முடைய கணத்துடனே, நீயும்-,அ உரு கொளுக-அவ்வேட வடிவத்தை எடுத்துக்கொள்வாயாக',என்று - என்று கட்டளையிட்டு, (உடனே),மனைவிஉம்தான்உம்-தன்மனைவியும்தாமுமாக, கிராதர் தம் குலத்து மகிழ்நன்உம் வனிதைஉம் ஆனார்-வேடர்குலத்திற்பிறந்தஒரு கணவனும் மனைவியுமாகவடிவங்கொண்டார்;(எ-று.)

சிவபெருமான்எழுந்தருள இருப்பதை உணர்ந்த நந்திகேசுவரன் 'யாது கட்டளை?'என்று வினாவுதற்குறிப்பாகப் புஷ்பங்களைஅப்பெருமான் திருவடிகளில் அருச்சித்துத்தொழுது முன்னே நிற்க, அந்த நந்திதேவனைக் கடாக்ஷித்து அப்பெருமான் 'எமதுகருத்துக்கு இசைய நீ பிரமதகணங்களோடு வேட்டுவவுருக் கொண்டு வருக'என்று கட்டளையிட்டு, தமது மனைவியோடுவேட்டுவவடிவுகொண்டனரென்பதாம். நனைமலர்- வினைத்தொகை: வேற்றுமைத் தொகையாய், அரும்புகளோடு கூடிய பூக்களென்றுமாம். நந்தியென்பவர் - பரமசிவனருகிருந்து பலவகை உபசாரங்களைச்செய்கின்றபக்தர்களாகிய பிரமதகணங்களுக்குத் தலைவரும் சில சமயங்களிற் சிவபெருமானுக்கு வாகனமும் ஆகி நிற்கும் ஒரு மெய்யடியவர். வேடுஎன்னுந் தொழிலின் பெயராகிய நெடிற்றொடர்க் குற்றியலுகரம், டகரவொற்றிரட்டி ஐகாரச்சாரியை பெற்று 'வேட்டை'என நின்றது;அத்தொழிலுடையவர், வேடர். ஈற்றடி - மனைவியும்தானும் வனிதையும் மகிழ்நனுமானார்எனப் பொருள்கொள்ள வேண்டுதலால், பெயர்களும் பெயர்ப் பயனிலைகளுமாகிய எதிர்நிரனிறைப்பொருள்கோள். (81)

வேறு.

82.-நந்திகணநாதர்க்கு உரைக்க, அவர்களும் வேடவடிவங்கொள்ளச்சிவபெருமானும் வேடவடிவங்கொள்ளல்.

என்றபொழு தினினந்தி முந்திமுதற் கூற்றுதைத்த விருதாள்
போற்றி,
வென்றிபுனைகணநாதர்க் குரைசெய்தா னவர்களுமவ் வே
டங் கொண்டார்,
கொன்றைகமழ் முடியோனும் பிஞ்ஞகத்தைப் பின் னல்படு
குஞ்சி யாக்கித்,
துன்றுமயிற் பீலிநெடுங் கண்ணிதிரு நெற்றி யுறச்
சுற்றி னானே.

(இ-ள்.)என்ற பொழுதினில்-என்று(சிவபிரான்)கட்டளையிட்ட போதில்,-நந்தி-நந்திகேசுவரர்,முந்தி-விரைந்து, முதல்-முதலில், கூற்று உதைத்த இரு தாள்-யமனையுதைத்தசிவபெருமானது இரண்டு திருவடிகளையும்,போற்றி - வணங்கி,-(பின்பு),வென்றிபுனைகணம் நாதர்க்கு - ஜயத்தைக்கொண்ட சிவகணத்தலைவர்கட்கு,உரை செய்தான்-(சிவாஜ்ஞையைச்)சொன்னான்;அவர்கள்உம்-அக்கணநாதர்களும், அ வேடம் கொண்டார் - அந்த வேட வேஷத்தைப் பூண்டார்கள்: கொன்றை கமழ் முடியோன்உம் - கொன்றைப்பூ வாசனைவீசுகிற திருமுடியையுடைய சிவனும், பிஞ்ஞகத்தை - (தமது)அழகியசடையை, பின்னல் படு குஞ்சி ஆக்கி-பின்னுதல் பொருந்திய மயிராகமாற்றி, துன்று மயில் பீலி நெடுங்கண்ணி - நெருங்கிய மயிலிறகினாற்செய்த நீண்ட நெற்றி மாலையை, திருநெற்றி உற சுற்றினான்-(தமது)அழகியநெற்றியிலே பொருந்தச் சுற்றிலும் அணிந்தார்;(எ-று.)

ஊழ்வினையினாற்பதினாறுபிராயம்பெற்றமார்க்கண்டேய முனிவன் கூற்றுவன்வந்து காலபாசத்தால் தன்னைக்கட்டியிழுக்குங்காலத்துப் பரமசிவனைச்சரணமடைய, அப்பெருமான் யமனைக்காலாலுதைத்துத் தள்ளி அம்முனிகுமாரனுக்கு என்றும் பதினாறாகத்தீர்க்காயுசு கொடுத்தருளினனென்பது, கதை. இந்தக் கதையால்

அனுபவித்தே தீரவேண்டிய ஊழ்வினையையும்தன்னடியாரைக் கடக்கச்செய்கிற கடவுளது திருவருளுடைமை விளங்கும்.

இதுமுதல்மூன்றுகவிகள்-இச்சருக்கத்தின் 43ஆங் கவி போன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (82)

83.-இதுவும்-சிவபெருமான்வேடவடிவங்கொண்டமை கூறும்.

**நீலமணித்திருக்கண்டநிலவெழவே பலகறைப்பூணிறையக்
கட் டிக்,
கோலமணிக்குழைகளினுங்குழையாகப் பிணையன்மலர்கொண்டு
சாத்திச்,
சேலையெனப்புலியதளுந்திருமருங்கிலுறச்சேர்த்திச்செய்ய பைம்பொற்,
காலிணையிற்செருப்பணிந்துசெய்யதிருவடிவுமிகக் கரியனானான்.**

(இ-ள்.)(பரமசிவன்),நீலம் மணி திரு கண்டம்-நீலரத்தினம் போலக்கறுத்த (தமது)கழுத்திலே, நிலவுஎழ - சந்திரகாந்தி போன்ற ஒளியுண்டாம்படி, பலகறை பூண் - பலகறைகளாகிய ஆபரணத்தை, நிறைய- நிரம்ப, கட்டி - தரித்து,- கோலம்மணி குழைகளின்உம்-அழகிய இரத்தினங்களைப்பதித்துச்செய்தகுண்டலங்களைக்காட்டிலும், குழை ஆக - சிறந்த குண்டலமாம்படி, பிணையல்மலர் - தொடுத்த சிலமலர்களை, கொண்டு சாத்தி-எடுத்து (க்காதிலே)அணிந்து, சேலைஎன- ஆடையாக, புலி அதள்உம்-புலித்தோலையும்,திரு மருங்கில்-அழகிய இடையிலே, உற சேர்த்தி- நன்றாகஇறுகக்கட்டி,-செய்யபைம்பொன்-சிவந்த பசும் பொன்னாபரணங்களையணிந்த, கால்இணையில்- இரண்டு திருவடிகளிலும், செருப்பு அணிந்து-செருப்பைத்தரித்து, செய்ய திரு வடிவு மிக கரியன் ஆனான்- சிவந்த(தமது)அழகிய வடிவம் மிகவுங் கறுத்தவனானான்; (எ-று.) பிணையல்-பின்னியமாலை: தொழிலாகுபெயர். "செம்பொன் னெழுத்திட்டதேபோல்" என்பதிற்போல, 'செய்யபைம்பொன்' என்ற இடத்தும் செம்மை பசுமை வருணத்தின் வேறுபாட்டைக் காட்டவில்லை. பொன்-ஆபரணத்துக்கு ஆகுபெயர். (83)

84.-கவிக்கூற்று: சிவபிரான்கொண்ட வேட்டுவவேடச் சிறப்பு.

**இடக்கைமலர்வரிசிலையும்வலக்கைமலர்ப்பாணமும்வெந்நிடை
யேபாணம்,
அடக்கியவெங்கொடுவரித்தோ லாவநாழிகையுமிகவழகு கூரக்,
கடக்களிறன்றுரித்தபிரான் கண்டவர்கள் வெருவரமுன்
கொண் டகோலந்,
தொடக்கியுரைசெயநினைக்கிலாயிரநாவுடையோற்குஞ்
சொல்ல லாமோ.**

(இ-ள்.)கடம் களிறு அன்று உரித்த பிரான் - மதயானையை முன்னொருகாலத்தில்தோலுரித்த சிவபிரான், இடம் கை மலர் - தாமரைமலர் போலும் (தமது)இடக்கையில், வரி சிலைஉம்- கட்டமைந்த வில்லும், வலம் கை மலர் - தாமரைமலர்போலும் (தமது)வலக் கையில், பாணம்உம்-அம்பும், வெந் இடையே - முதுகிலே, பாணம் அடக்கிய வெம் கொடுவரி தோல் ஆவம் நாழிகைஉம் - பாணங்களை(த்தன்னுள்ளே) யடக்கிவைத்துக் கொண்டுள்ள கொடியபுலியின் தோலாலாகிய அம்பறாத்தூணியும்,ீமிக அழகு கூர - மிகவும் அழகைப் பொருந்தவும், கண்டவர்கள் வெருவர - பார்த்தவர்கள் அஞ்சும்படியாகவும், முன் - விரைவாக, கொண்ட - எடுத்துக் கொண்ட, கோலம் - வேடவேஷத்தை, தொடக்கி உரைசெய நினைக்கில்- ஆரம்பித்துச் சொல்ல நினைத்தால்,- ஆஆயிரம் நாஉடையோற்குஉம் - ஆயிரம் நாவையுடைய ஆதிசேஷனுக்கும், சொல்லல் ஆம் ஓ-சொல்லுதற்கு முடியுமோ? [முடியாது];(எ-று.) சிவனதுவில்லுக்குப் பினாகமென்றுபெயர். கொடுவரி - வளைவான உடற்கோட்டையுடைய தெனப் புலிக்கு அன்மொழித் தொகை, ஆயிரந்தலைகளையுடையஆதிசேஷனுக்கு நா இரண்டாயிர மாதலால், இச்செய்யுளில், ஆயிரம்-பல என்னும் பொருளது. (84)

வேறு.

85.-இதுவும் அது.

குறைந்த சந்திரகிரணமும் பீலியுங் கொன்றையந் திருத்தாரும்
புறந்தயங்கிடவிழுந்தசெந்தனிச்சடைப்பொலிவையார்புகல்கிற்பார்
சிறந்தபைம்பொலங்கிரிமுடியடியுறத்தேவர்கோன்றிருச்செங்கை
நிறந்தருஞ்சிலைவளைவறவழகுற நிமிர்ந்துநின் றதுபோலும்.

(இ-ள்.) குறைந்த சந்திரகிரணம்உம் - கலைகள்குறைந்த பிறைச் சந்திரனது வெண்மையான ஒளியும், பீலிஉம் - பலநிறமுள்ள மயிலிறகும், கொன்றை அம் திரு தார்உம் - (பொன்னிறமாகிய) கொன்றைப்பூக்களினாலாகிய அழகிய மேலான மாலையும், புறம் தயங்கிட- தன்மேல் விளங்கும்படி, விழுந்த-(சிவபிரானது உடம்பில்) விழுந்துள்ள, செம் தனி சடை பொலிவை-சிவந்த ஒப்பற்ற சடையினது அழகை, யார் புகல்கிற்பார் - யார் சொல்லவல்லவர்? [எவருஞ் சொல்லவல்லவரல்லர்]: (அத்திருச்சடை),- சிறந்த பைம் பொலம் கிரி முடி அடிஉற-(மலைகளிற்) சிறந்த பசும் பொன்மயமான மேருமலையினது சிகரத்தினின்றும் அடியைப் பொருந்தும்படி, தேவர்கோன் திரு செம் கை நிறம் தரு சிலை - தேவர்களுக்கு அரசனான இந்திரனது அழகிய சிறந்த கையில் தரிக்கின்ற பலநிறங்களைக்காட்டுகின்ற வானவில்லானது, வளைவு அற-வளைவில்லாமல், அழகுஉற-அழகுபொருந்த, நிமிர்ந்து நின்றது-நேராய்நின்றதை, போலும்- ஒக்கும்; (எ-று.)

சிவபெருமானதுபுறத்திலே பீலி முதலியவற்றைக் கொண்ட சடை தொங்கிக்கிடப்பது, மேருமலையிலேஇந்திரவில் வளைவற்றுக் கிடப்பதுபோலுமென்றார்:தன்மைத் தற்குறிப்பேற்றவணி.

இது-முதற்சீர்புளிமாச்சீரும், ஈற்றுச்சீர் புளிமாங்காய்ச்சீரும், இடையில்நான்கும் விளச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்டு அறுசீராசிரிய விருத்தங்கள். (85)

வேறு. 86.-பார்வதிதேவிகொண்ட வேட்டுவிச்சி வடிவவருணனை.

வரையரசன்றிருமடந்தை வனமுலைமேன்மணிக்குன்றி
வடமுஞ்செங்கை,
நிரைவளையும்புலிப்பல்லா னிறந்திகழ்மங் கலப்பூணு நீல
மேனி,
விரையகிலி னறுஞ்சாந்தும் விரித்ததழைப் பூந்துகிலும் வேட
மாதர்,
நிரைநிரையே தனைச்சூழநின்றவடி வழகினுக்கு நிகர்வே
றுண்டோ. *(இ-ள்.)வரை அரசன் திருமடந்தை - பார்வதி, வனம் முலைமேல்- (தனது)அழகிய தனங்களின்மேல், மணி குன்றி வடம்உம்- குன்றிமணிகளைக்கோத்தஆரமும்,செம் கை - சிவந்த கைகளில், நிரை வளைஉம்- வரிசையான வளையல்களும்,புலி பல்லால் நிறம் திகழ் மங்கலம் பூண்உம் - புலியினது பல்லைக்கோத்ததனால்ஒளி விளங்குகின்ற மங்கலநாணும், நீலம் மேனி - (தனது)நீலநிறமாகிய திருமேனியில், விரை அகிலின் நறுசாந்துஉம்- வாசனையையுடையஅகிற்கட்டையின் தேய்வினாலாகியவாசனைவீசுகின்ற பூச்சும், தழை விரித்த பூ துகில்உம் - மரத்தின் தழைகளைப்பரப்பினதாலாகியஅழகியசேலையும்(பொருந்த), வேடமாதர் நிரைநிரைஏ தனைசூழ - வேடப்பெண்கள் கூட்டங்கூட்டமாகத் தன்னைச்சுற்றி நிற்கும்படி, நின்ற-(தான்)வேட்டுவிச்சிவடிவமெடுத்துநின்ற, வடிவு அழகினுக்கு-திருமேனியின் அழகுக்கு, வேறுநிகர்உண்டுஓ - வேறு ஒப்புஉளதோ? (எ-று.)-மங்கலப்பூண்- மங்கலத்துக்கு அடையாளமான ஆபரணம்.*

இதுமுதல்ஆறுகவிகள்-இச்சருக்கத்து 43-ஆங்கவிபோன்ற அறுசீராசிரிய விருத்தங்கள். (86)

87.-சிவபெருமான்பிரமதகணங்கள் சூழ்ந்துவர மனைவியோடும்புறப்பட்டுச் செல்லுதல்.

ஓரேனந்தனைத்தேடவொளித்தருளுமிருபாதத் தொருவனந்தப்,
போரேனந்தனைத்தேடிக்கணங்களுடன் புறப்பட்டான்
புனங்களெல் லாஞ்,
சீரேனல் விளைகிரிக்குத்தேவதையாங் குழவியையுஞ் செங்
கையேந்திப்,
பாரேனையுலகனைத்தும்பணிவுடனே புகழ்ந்திடத்தன்
பதிப்பின்வந்தாள்.

(இ-ள்.) ஓர் ஏனம்-ஒருபன்றி, தனைதேட-தன்னைத்தேடிநிற்க, ஒளித்தருளும்-(அதற்குக்காணவொண்ணாதபடி)மறைத்தருளிய, இரு பாதத்து-இரண்டு திருவடிகளையுடைய,ஒருவன் - ஒப்பற்ற பரமசிவன்,- அந்த போர்ஏனந்தனைதேடி - (அருச்சுனனோடு)போர்செய்தற்கு வருகிற மூகாசுரனாகியஅந்தப்பன்றியைத் தேடிக்கொண்டு, கணங்களுடன்- (வேடவடிவங்கொண்ட)பிரமத கணங்களுடனே, புறப்பட்டான்- (வேட்டைக்குப்)பிரயாணமானார்;(உமாதேவியும்),புனங்கள் எல்லாம்- கொல்லைகளிலெல்லாம்,சீர் ஏனல்-சிறந்த தினைப்பயிர்,விளை- விளையப்பெற்ற,கிரிக்கு-மலைக்குஉரிய, தேவதை ஆம்-தெய்வமாகிய, குழவியைஉம்-(சுப்பரமணியக்கடவுளாகிய)குழந்தையையும், செம் கை ஏந்தி-சிவந்த கையிலே எடுத்துக்கொண்டு, பார் - பூமியிலுள்ளவர்களும், ஏனைஉலகு அனைத்துஉம்-மற்றஉலகங்களெல்லாவற்றிலு முள்ளவர்களும், பணிவுடனே-வணக்கத்தோடு, புகழ்ந்திட-துதிக்குமாறு, தன் பதிப்பின்-தனது கணவனுக்குப் பின்னே, வந்தாள்-;(எ-று.)

முன்பு ஒருபன்றியினால் தேடிக் காணமுடியாமற்போன பாதங்களையுடைய ஒருவர், இப்பொழுதுஒருபன்றியைக் காணும் பொருட்டு அதனடிகளைத்தேடிப் புறப்பட்டாரென்று கவி ஒரு வகைச்சாதுரியந் தோன்றக் கூறினார். ஏனைந்தனைத்தேட நின்ற சரிதம், கீழ்க்கூறப்பட்டது. இவர் வைணவராயினும் பிறன்கோட் கூறலாக ஏனந்தேடிய சரிதையைக் கூறியுள்ளார். அப்பிரமவிஷ்ணுக்கள் அங்ஙனந்தேடிக் காண முடியாமையாற் செருக்குஒழிந்து பூசிக்க, அவர்களுக்குச் சிவபிரான் பிரதியட்சமாகித் தரிசனந் தந்து நின்றா னென்பது தோன்ற, 'அருளும்' என்றது. ஏனம் என்பதை ஏநஸ் என்னும் வடமொழித்திரிபாகக் கொண்டால், பாவமென்று பொருள்படுமாதலால், ஓரேனம்....ஒருவன்-ஒப்பற்ற தீவினையுடையவர் தன்னை யெதிரில் தேடிக்காணுமாறுமுயல அவர்களுக்கு அகப்படாதபடி மறைத்தருளிய உபயபாதங்களையுடையவனான உருத்திரமூர்த்தியென்று பொருளுரைப்பர், ஒருசாரார். ஏனம்-இலக்கணையால், பாவிகளை உணர்த்திற்று. மலையும் மலையைச்சார்ந்த இடமுமாகிய குறிஞ்சிநிலத்துக்கு முருகக்கடவுள் தெய்வ மாதலை "சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்" என்னுந் தொல்காப்பியத்தால் அறிக. பார், உலகு - இடவாகுபெயர்கள். ஏனை- பிறிதென்னும்பொருளது: இடைச்சொல். (87)

88.-சிவபெருமான்பரிவாரங்களோடு பன்றியின் அடிவைப்பைத் தேடிப்பார்த்தல்.

அனந்தவேதமுமிறைவனேவலினான்ஞாளிகளாயருகுசூழ
அனந்தகோடியிற்கோடிகணநாதர் வேட்டுவராயருகுபோத
அனந்தனாலினித்தரிக்கவரிதரிதிப்பூதலமென்றமரர்கூற
அனந்தமாமுகமாகியடிச்சுவடுநோக்கினானடவியெல்லாம்.

(இ-ள்.) இறைவன்-(யாவர்க்குந்) தலைவனான சிவபெருமான், ஏவலினால்-(தனது) கட்டளையினால், அனந்தம் வேதம்உம் - எல்லையில்லாத வேதங்களெல்லாம், ஞாளிகள் ஆய் - வேட்டை நாய்களாகிய, அருகு சூழ - பக்கங்களிற் சுற்றிவரவும்-அனந்தம் கோடியின் கோடி - அளவில்லாத கோடிகளினும் பலகோடிகளாகிய, கணநாதர் - கணத்தலைவர்கள், வேட்டுவர் ஆய் - வேடர்களாகி, அருகு போத - பக்கங்களில்வரவும்,-'இ பூதலம் - இந்தப் பூமியை, இனி - இனிமேல், அனந்தனால்-ஆதிசேஷனால், தரிக்க - சுமக்க, அரிது அரிது - முடியாதுமுடியாது,' என்று-, அமரர்-தேவர்கள், கூற-சொல்லவும்,-அனந்தம் மா முகம் ஆகி - எல்லையில்லாத பெரிய பலவகைகளால், அடவி எல்லாம்-காடுமுழுவதிலும், அடிசுவடு - (பன்றியினது) கால்களின் அடையாளத்தை, நோக்கினான்-பார்த்தருளினார்; (எ-று.)

சிவபெருமான்பன்றிவடிவுகொண்ட மூகாசுரனுடைய அடிச்சுவடுகளைக் காட்டில் நாற்புறத்திலும் தேடிப்பார்த்தனரென்பதாம். ஆதிசேஷனாற் பூமியைப் பரித்தல் முடியாதென்றது, அளவற்ற சகல கணங்களும் ஒருங்கே கூடிச் சஞ்சரிப்பதனாலென்க. அடிச்சுவடுகளைநோக்குதல், சென்ற வழியை அறியும்பொருட்டு, ந+அந்தம்=அநந்தம்: முடிவில்லாதது;அந்தம் - முடிவு. வேதம்- ருக், யஜுஸ்,ஸாமம், அதர்வணம் என்று நான்காகும். இப்படி நான்கு பகுப்பான வேதம் ஒவ்வொன்றும் "அநந்தாவைவேதா:" என்றபடி மிகவும் விரிந்திருத்தலால், 'அனந்தவேதம்'என்றார். அநந்தனென்பதற்கு - (பிரளயகாலத்திலும்)அழிவில்லாதவனென்று பொருள். அரிது அரிது-அடுக்கு, தேற்றப்பொருளது. பூதலம்-பூமியினுடைய இடம் என ஒற்றுமைப்பொருளில்வந்த ஆறாம்வேற்றுமைத்தொகையாகவாயினும், பூமியாகிய இடம் என இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையாகவாயினுங் கொள்க. (88)

89.-சிவபெருமான்பன்றியைக் காண்கையில், அது அருச்சுனனை யணுகுதல்.

மூகதானவனிவன்மேன்முந்தியுயிர்கவருமெனுஞ்சிந்தையானப்
பாகசாதனிதவஞ்செய்பாக்கியபூமியைநோக்கிப்பரிவினோடும்

ஏகசாபமும்வணக்கியேகினானேகுதலுமிலங்குவெண்ணீற்று
ஆகனாேனாக்கப்பட்டணுகியதாலருந்தவன்மேலந்தவேனம்.

(இ-ள்.)(சிவபிரான்),'மூகதானவன்-மூகாசுரன், இவன் மேல்- இவ்வருச்சுனன்மேலே, முந்தி - முற்பட்டுப்பாய்ந்து, உயிர் கவரும்- இவனுயிரை ஒழிப்பனே,'எனும் சிந்தையான் - என்கிற கவலையையுடையனாய்,-அபாகசாதனி - அவ்விந்திரகுமாரன், தவம் செய் - (நின்று)தவஞ்செய்கின்ற, பாக்கியபூமியை நோக்கி - சித்திபெறுதற்குரிய இடத்தைக் குறித்து, பரிவினோடும்- அன்புடனே, ஏக சாபம்உம் வணக்கி - ஒப்பற்ற வில்லையும் வளைத்துக்கொண்டு, ஏகினான்- சென்றருளினான்: ஏகுதலும் - சென்றவளவில், அந்த ஏனம் - அப்பன்றி, இலங்கு வெள் நீறு ஆகனால்- விளங்குகின்ற வெண்ணிறமான விபூதியைத் தரித்த திருமேனியையுடைய அப்பரமசிவனால்,நோக்கப்பட்டு - பார்க்கப்பட்டு, அரு தவன்மேல் - அருமையான தவத்தையுடைய அருச்சுனன்மேலே, அணுகியது- நெருங்கி வந்தது; (எ-று.)

பன்றியைக்கண்டவுடனே அதனைக்கொன்று வீழ்த்தும்படி வில்லை நாணேற்றிச் சித்தமாக வைத்துக்கொண்டு, சிவபெருமான் 'நாம்அந்தப் பன்றியைக் கண்டு பிடித்தற்கு முன்னமே அது அருச்சுனனது உயிரைக் கொள்ளுமோ?'என்னுங் கவலையோடுஅருச்சுனன் தவஞ்செய்யுமிடத்தை நோக்கி விரைந்துசெல்லுகையில், அப்பெருமானது கண்காண அப்பன்றி அருச்சுனனைநெருங்கிவந்த தென்பதாம். பாகனென்னும் அசுரனைக் கொன்றதனால்,இந்திரனுக்குப் பாகசாஸந னென்று பெயர்;அவன் மகன் - பாகசாஸநி:தத்தி தாந்தநாமம். ஏகசாபம் - ஒப்பற்றவில். வடமொழித்தொடர். பாக்கியபூமி - புண்ணியபூமி என்பாருமுளர். (89)

90.-அருச்சுனன்பன்றியின்முகத்தில் அம்பெய்ய, பரமசிவன் அதன்பின்புறத்தில் அம்பெய்தல்.

அதிர்ந்துவருகேழலைக்கண்டருந்தவத்தையழிக்குமெனவஞ்சி நாளும்,
உதிர்ந்தசருகுணவொழிய வுணவிலான்விரைவினிற்றன் னொருவில்வாங்கி,
முதிர்ந்தசினத்துடனெய்தான் முகம்புதைய வக்கணைக்கு முன்னேயண்டம்,
பிதிர்ந்திடவின்னாணெறிந்துவேடனத னபராங்கம்பிளக்கவெய்தான்.

(இ-ள்.) நாள்உம் - தினந்தோறும், உதிர்ந்த சருகு உணவு ஒழிய - (மரங்களினின்று)சிந்தின உலர்ந்த இலைகளைஉண்ணுவதே யல்லாமல், உணவு இலான் - வேறு உணவில்லாத அருச்சுனன்,-அதிர்ந்துவரு - (தன்மேல்)ஆரவாரித்துவருகின்ற, கேழலை- பன்றியை, கண்டு - பார்த்து, அரு தவத்தை அழிக்கும் என - (தனது)அருமையான தவத்தை (இது) கெடுக்குமென்று நினைத்து,அஞ்சி - பயந்து, விரைவினில் - சீக்கிரமாக, தன் ஒரு வில் வாங்கி - தனது ஒப்பற்ற (காண்டீவமென்னும்)வில்லை வளைத்து,முதிர்ந்த சினத்துடன் - மிகுந்த கோபத்துடனே, முகம் புதைய - (அப்பன்றியின்)முகத்திலே தைக்கும்படி, எய்தான் - அம்பெய்தான்; வேடன் - வேடரூபங்கொண்ட சிவபிரான், அண்டம் பிதிர்ந்திட - (ஓசையின்மிகுதியால்உண்டான அதிர்ச்சியால்)உலக வுருண்டை வெடிக்கும்படி, வில் நாண் எறிந்து - வில்லினது நாணியைக் கைவிரலால் தெறித்து (க்குணத்தொனிசெய்து),அ கணைக்குமுன்ஏ - அவ்வருச்சுனனம்புக்கு முன்னே, அதன் அபராங்கம் பிளக்க - அப்பன்றியின் பின்பக்கம் பிளக்கும்படி, எய்தான் - (ஒருபாணத்தைப்) பிரயோகித்தான்;(எ-று.)

நாளும், உம்மை -தொறுப்பொருளது. அபரஅங்கம் - பின்னாகிய உறுப்பு. அபராங்கமென்பதன் எதிர்மொழி - பூர்வாங்கம் என்பது. சருகுணவொழிய வுணவிலான் என்பதற்கு - சருகாகிய உணவையும் ஒழியவிட்டு வேறே ஓர் உணவு மில்லாதவ னென்று உரைப்பாருமுளர். (90)

91.-அருச்சுனனுடன்வேடர்கள் சண்டைக்கு வருதல்.

இருவருமேவியவாளியுடனேபட்டுடலுருவியேனம்வீழ
வெருவருமாறடவியெலாந்தடவிவருவெஞ்சிலைக்கைவேடன் சேனை
ஒருவன்முதலெய்திருக்கவவ்விலக்கைநீ யெய்ததுரனோவென்று
பொருவருமாதவம்புரியும் புருகூதன் மதலையுடன்பூசலிட்டார்.

(இ-ள்.)இருவர்உம்-வேடனும் அருச்சுனனும், ஏவிய-எய்த, வாளி- அம்புகளிரண்டும், உடனே - ஒரு காலத்திலே, பட்டு - தைத்து, உடல் உருவி - உடம்பைத் துளைத்ததனால்,ஏனம் - பன்றி, வீழ-இறந்து விழ, வெருவரும் ஆறு - (கண்டபிராணிகள்)அஞ்சும்படி, அடவி எலாம் - காடுமுழுவதிலும், தடவிவரு - (பன்றியைத்)தேடிவந்த, வெம்

சிலைகை வேடன் - கொடியவில்லைத்தரித்த கையையுடைய வேடனது, சேனை- சேனையிலுள்ளவேடர்களெல்லாம், (அருச்சுனனைநோக்கி),'ஒருவன் முதல் எய்து இருக்க - ஒருத்தன் முன்னே (குறியாகக்கொண்டு பாணத்தைப்)பிரயோகித்திருக்க, அ இலக்கை - அந்தக்குறியையே, நீ எய்தது - நீ அம்பெய்து துளைத்தது,உரன்ஓ-வலிமைச்செருக்கோ',என்று- என்றுசொல்லிக்கொண்டு, பொருவு அரு மா தவம் புரியும் - ஒப்பில்லாத பெரிய தவத்தைச் செய்கின்ற, புருகூதன் மதலையுடன்- இந்திரகுமாரனான அவனுடனே, பூசல் இட்டார்- சண்டைசெய்யத் தொடங்கினார்கள்;(எ-று.)

உருவி -காரணப்பொருளதாகிய உருவ என்னுஞ் செயவெனெச்சத்தின் திரிபு;இது - வேறு கருத்தாவின் வினையாகியவீழ என்பதைக் கொண்டது. சேனை- இடவாகுபெயர். இலக்கு-லக்ஷ்யம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு. புருகூதன் - மிக்க [நூறான]யாகங்களைச்செய்தவன்: யாகங்களில் மிகுதியாக அழைக்கப்படுபவனென்றும் உரைப்பர். பூசல் - பேராரவாரமுமாம். உரன் - மகர னகரம்மாறிவருஞ்சொல். இலக்கை யென்ற விடத்து, விலங்கையென்றும் பாடம். (91)

வேறு.

92.-அருச்சுனன்சிவபிரானோடு சொல்லத் தொடங்குதல்

புராதனாகமவேத கீதபு ராண ரூபமொ ழித்துவெங்
கிராதனாகியவடிவு கொண்டகி ரீச னோடுரைசெய்குவான்
விராதனாதிநிசாச ரேசரை வென்று முச்சிக ரத்தின்மேல்
இராதவாறட லமர்பு ரிந்தவி ராம னேநிக ரேவினான்.

(இ-ள்.)விராதன் ஆதி-விராதன் முதலான, நிசாசர ஈசரை-இராக்கதத் தலைவர்களை,வென்று-சயித்து, முச்சிகரத்தின்மேல் இராத ஆறு-மூன்று சிகரங்களையுடையதிரிகூடகிரியில் இல்லாதபடி, அடல் அமர்புரிந்த- கொடிய போரைச் செய்த, இராமன்ஏ-தசரதராமனையே,நிகர்-ஒத்த, ஏவினான்- அம்பின் தொழிலையுடைய அருச்சுனன்,-புராதனம்-பழமையான,ஆகமம் - ஆகமங்களினாலும்,வேதம்-வேதங்களினாலும்,கீதம் - சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற, புராணம் - பழமையான, ரூபம்-(தனதுநிஜ)ரூபத்தை, ஒழித்து-நீக்கி, வெம் கிராதன் ஆகிய வடிவுகொண்ட- கொடிய வேடனாகிய ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்ட, கிரி ஈசனோடு-கைலாசமலைக்குத்தலைவனான சிவனுடனே, உரை செய்குவான்-சொல்வானானான்;(எ-று.)-அதனை, மேலிரண்டு கவிகளாற் கூறுகின்றார்.

தனதுநிஜவடிவமொழித்து வேடவடிவுகொண்டு வந்த சிவபிரானை இன்னானென்றுஉணராத அருச்சுனன் பின்வருமாறு கூறலாயின னென்க. 'புராதனாகமவேதகீதபுராணரூபமொழித்து வெங்கிராதனாகியவடிவுகொண்ட கிரீசன்'என்பதனால்,கடவுள் தன்னைச்சரணமடைந்தவரைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டுத் தன்னைஅழியமாறியும் வந்து திருவருள்புரிவனென்பது பெறப்படும். அருச்சுனன், நிவாதகவசர் காலகேயர் முதலிய அசுரவர்க்கங்களையெல்லாம்ஒழித்துப் பூமிபாரத்தை நிவர்த்திசெய்யப் போவதைத்தோற்றுவாய் செய்யுமாறு இங்கு அரக்கரைப் பூண்டோடு ஒழித்துத் தருமத்தை நிலைகாட்டியஇராமமூர்த்தியை அவனுக்கு உவமை கூறினார். புராதந+ஆகமம்=புராதநாகமம்;தீர்க்கசந்தி. புராதனாகம வேத கீதபுராணரூபம் - வடமொழித்தொடர். ஆகமம்- காமிகம்முதல் வாதுளம் ஈறாகச் சிவபிரானால் வெளியிடப்பட்ட இருபத்தெட்டு: இவை சைவசமயத்துக்குச் சிறப்பாயிருத்தலால், வேதத்துக்கு முன்னே கூறினார்.

இராமனால் வனவாசகாலத்திற் கொல்லப்பட்ட இராக்கதர்களுள் விராதன் முந்தியவனானதால், இவனை முதலாகக் கூறினார். நிசாசரர்- இராத்திரியிற் சஞ்சரிப்பவர்: இராக்கதர்களுக்குப் பகலினும் இரவில் வலிமை அதிகம். நிசாசர+ஈசர்=நிசாசரேசர்;குணசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர் திரிந்து வந்தது; முச்சிகரம்-பண்புத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. திரிகூடம் என்பதற்குப் பரியாயமாக இவ்வாறு கூறினார். ராக்ஷச ராஜதானியாகிய லங்காநகரி திரிகூடமென்னும் மலையின்மேல் உள்ள தாதலால், 'முச்சிகரத்தின்மேல்இராதவாறு'என்றார். தன் திறத்தில் யாவரும் மனங்களித்திருக்கப்பெற்றவன் என்பது, ராம என்னுஞ்சொல்லுக்குப் பொருள்;சகலசற்குணங்களும் பொருந்தினவனென்பது, கருத்து.

விராதன் என்னும் வடசொல்லுக்கு - மிகுதியாய் அபராதஞ் செய்பவனென்று பொருள்;இவன், முன் தும்புரு வென்னும் பெயருள்ள கந்தருவனா யிருந்து குபேரனது சாபத்தாற் பின்பு இராட்சசனாகி வனத்தில் திரிந்து வந்தவன்: இராமலட்சுமணர்கள் சீதையுடனே தண்டகாரணியத்திற் செல்லுகையில், இவ்வரக்கன் வந்து ஜானகியைத் தூக்கிக்கொள்ளக் கண்டு இராமலட்சுமணர் எதிர்க்க, அவன் அவளைவிட்டு இவர்கள் இருவரையுந் தூக்கிக் கொண்டு செல்ல, ராகவவீரர்கள் அவனைத் தோள்களை வெட்டிக்குற்றுயிராக்கி, அவன் தனது பிறப்பை உணர்த்தி வேண்டிக்கொண்டபடி பள்ளம் வெட்டிப் புதைத்துச் சென்றன ரென்பது, கதை.

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - பெரும்பாலும் ஒன்று மூன்று ஐந்தாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், மற்றையவை விளச்சீர்களுமாகி வந்த எழுசீராசிரிய விருத்தங்கள். (92)

93.-இதுவும்அடுத்தகவியும்-தன்னோடு வீண்வழக்காடாமல் அப்பன்றியைக்கொண்டுபோமாறு சிவபிரானை நோக்கி அருச்சுனன் அதட்டிக் கூறுதல்.

முன்புவிட்டவென்வாளிகேழன்முகம்பிளந்துபினுருவநீ
பின்புவிட்டசரஞ்சிரத்திடையுருவுமாறுபிளந்ததால்
வன்பொடிப்படிபுகலுகின்றதுவன்மையோதிறல்வின்மையோ
என்பெயர்ப்பொறியேவுபாரிதனுடலினீவிடுமேவுபார்.

நான்குகவிகள் - ஒரு தொடர்.

(இ-ள்.) முன்பு விட்ட-முன்னே எய்த, என் வாளி-எனது அம்பு, கேழல் முகம் பிளந்து-பன்றியின் முகத்தைப் பிளந்து, பின்உருவ- பின் பக்கமாய்த் துளைத்துச்செல்ல, நீ பின்பு விட்ட சரம் - நீபின்னால்விட்ட அம்பு, சிரத்திடை - (அதன்)தலையிலே, உருவும் ஆறு- துளையுண்டாம்படி, பிளந்தது-;ஆல்-ஆதலால், இ படிவன்பொடு புகலுகின்றது- (நீ)இவ்வாறு கொடுமையாகச் சொல்லுகிறது, வன்மைஓ - தேகபலத்தாலோ? திறல் வின்மைஓ - வலிய வில்லின்தொழில் வல்லமையாலோ? இதன் உடலில் - இப்பன்றியினது உடம்பிலே, என் பெயர் பொறி ஏவு பார்- எனது பெயரை அடையாளமாக மேலே எழுதியுள்ள அம்பு தைத்த இடத்தைப் பார்;நீ விடும் ஏவு பார்-நீ எய்த அம்பு தைத்த இடத்தையும் பார்;

செத்த பாம்பை அடிப்பதுபோல, வேறொருவன் இலக்காக எய்து கொன்றதை யான் எய்பவனல்லேன்;இது, என்னைக்கொல்ல வருவது தெரிந்து நான் முதலில் இதனை எய்தேன்;ஒருகால் நான் எய்ததை நீ உணராமலிருக்கலாம்; நீயோ நான் எய்தபின்பே இந்தப் பன்றியைப் பின்புறத்திலிருந்து முகத்தைத் துளைத்துப் போகும்படி அம்புஎய்தாய்; எய்ததும் இதோ தனியே தெரிகின்றது. இப்படியிருக்க, வீணாகச் சண்டையிடுவானேன்? நீங்கள் சண்டையிடுவதற்குக் காரணம் வில்லில் நாம்தாம் வல்லவரென்ற கருத்தா? அல்லது நம்மினும் விஞ்சிய பலசாலிகள் வேறு இல்லை யென்ற கருத்தா? வில்வல்லமையிலும் சரி, உடல்வலிமையிலும் சரி, நான் உங்கட்குப் பின்வாங்குபவனல்லேனென்று அருச்சுனன் வேடனாகிவந்த சிவபிரானோடு கூறினனென்பதாம். சிவபிரானது அம்பே முன் எய்யப் பெற்றதென்பதை மறுக்க, 'முன்புவிட்ட என் வாளி, நீ பின்பு விட்ட சரம்'என்று கூறினான். முதலடிகளில் முன்பு பின்பு என்று மாறுபட்ட சொற்கள் வந்தது - முரண்தொடை. ஏ என்னும் பெயர்ச்சொல், உகரச்சாரியை பெற்று 'ஏவு' எனநின்றது. ஓகாரங்கள்- வினாவோடு ஐயப்பொருளன. (93)

94.- எனக்கருந்தவமுயறலாலுதிர்ச்சருகலா லுணவில்லையால்,
உனக்குமுன்படைவேடருக்குநல்லுண்டியாமிதுகொண்டுபோ,
வனக்குறும்பொறைநாடவுன்படைவலிமைகொண்டு வழக்கறச்,
சினக்கில் வெங்கணைவிடுவன்யானுயர்திசைதொறுந்தலை சிந்தவே.

(இ-ள்.) வனம் - காடுகளினாற்சூழ்ந்த, பொறை - மலையிடமாகிய, குறு நாட-சிறிய நாட்டுக்குத் தலைவனாகிய வேடனே!-அரு தவம் முயறலால்-(யான்)அருமையான தவத்தைச் செய்தலினால், எனக்கு-,உதிர் சருகு அலால்- உதிர்ந்த சருகே யல்லாமல், உணவு இல்லை-வேறு போஜனம் இல்லை;ஆல் - ஆதலால், இது-இப்பன்றி, உனக்கும்-,உன் படை வேடருக்குஉம்-உனது சேனையிலுள்ள வேடர்களுக்கும், நல் உண்டி ஆம் - நல்லஉணவாகும்;(ஆதலால்),(இதனை),கொண்டுபோ- எடுத்துக்கொண்டுபோ;உன் படை வலிமைகொண்டு-உனது சேனை அல்லது ஆயுதங்களின் பலத்தைக்கொண்டு, வழக்கு அற - நியாயமில்லாமல், சினக்கில்-கோபித்தால், உயர் திசைதொறுஉம்-உயர்ந்த திக்குக்களிலெல்லாம், தலை சிந்த - (உங்களுடைய) தலை சிதறும்படி,யான்-, வெம் கணை விடுவன் - கொடிய அம்புகளை எய்வேன்;(எ-று.) 'இவன், நான்தான் இதனைக்கொன்று வீழ்த்தினேனென்று உரிமை பாராட்டி இப்பன்றியை எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுவானோ என்று அஞ்சவேண்டா; நீ இதனைக்கொண்டுபோனால் உனக்கும் உன் சேனைகட்கும் உணவாகும்; நீ எடுத்துக்கொண்டு போகலாம்; இனிப்படைவலிமை யுள்ளதென்று வீண்சண்டைக்கு இழுத்தால், நான் சும்மாவிடமாட்டேன்; உங்கள் தலையெல்லாம் பலதிக்குக்களிலும் சிதறி விழும்படி கொடுங்கணை விடுவேன்' என்று அருச்சுனன் வீரவாதம் கூறினனென்பதாம். தன்னுடை யாற்றலுணராரிடைத் தன்னைப்புகழ்தல் தகுமாதலால், இவ்வாறு அருச்சுனன் தன்னைப் புகழ்ந்து கூறினானென்க. உண்டி-உண்ணப்படுவது; ட் - எழுத்துப்பேறு. இ - செயப்படுபொருள்விகுதி. வலிமைகொண்டு, கொண்டு-மூன்றாம்வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. அலால் - குறிப்புவினையெச்சம். குறும்பொறை - குறிஞ்சிநிலத்தூரென்பாருமுளர். (94)

வேறு.

95.-'நீபன்றியைக்கொன்றது தகுதியோ?'என்று வேடன் வினாவல்.

என்றமொழி செவிப்படலு மெயினர்க் கெல்லா மிறைவனாகிய வெயின னிவனை நோக்கிப்,
பன்றிபெரு மோகரத்தோ டின்றுன்னாவிபருகியிடு மெனமிகவும் பயப்பட்டாயோ,
நின்றுபெருந் தவமுயல்வோர்தாங்கள் கொண்ட நினைவொழியப் புறத்தொன்று நினைவரோ சொல்,
பொன்றிடினு நீயறியப் பசுத்தோல் போர்த்துப் புலிப்பாய்ச்சல் பாய் வரோபுரிவிலாதாய்.

(இ-ள்.)என்ற மொழி-என்று (அருச்சுனன்)சொன்ன வார்த்தை, செவி படலும்-காதிற் கேட்டவுடனே, எயினர்க்கு எல்லாம் இறைவன் ஆகிய எயினன்-வேடர்களுக்கெல்லாம் அரசனாகிய சிவ வேடன்,-இவனை நோக்கி-அருச்சுனனைநோக்கி,-புரிவுஇலாதாய்-மெய்யன்பில்லாதவனே!(நீ), பன்றி-,பெரு மோகரத்தோடு-பெரிய ஆரவாரத்தோடு, இன்று-இன்றைக்கு, உன் ஆவி பருகியிடும்-உனது உயிரை உண்டுவிடும், என-என்று, மிகவும் பயப்பட்டாயோ-? நின்று-நிலைநின்று, பெரு தவம் முயல்வோர்-பெரிய தவத்தைச் செய்பவர்கள், பொன்றிடின்உம்-(தாம்)இறக்க நேர்ந்தாலும், தாங்கள் கொண்ட நினைவு ஒழிய-தாம் கொண்ட எண்ணத்தைத் தவிர, புறத்து ஒன்று-வேறாகிய ஒன்றை, நினைவர்ஓ-நினைப்பார்களோ? [நினைக்கமாட்டார்களன்றோ],நீ-,அறிய-தெரியுமாறு, சொல்-சொல்வாயாக: பசு தோல் போர்த்து - பசுவினுடைய தோலை மேலே போர்த்துக்கொண்டு, புலி பாய்ச்சல் பாய்வர்ஓ-புலிபாய்வதுபோன்ற பாய்ச்சலைப் பாய்வார்களோ?

இதனால், வேடவடிவங்கொண்ட சிவபிரான் அருச்சுனனை ஏசினனென்க. பிறரால் தமக்குத் துன்பம் நேராதிருத்தற் பொருட்டுத் தவவேடம் பூண்டு, காரியகாலத்தில் அத்தன்மை கொள்ளாது ஒழுகுகின்றவர்க்கு, தன்னை எவரும் நெருங்கித் துன்பஞ்செய்யா திருத்தற்பொருட்டுச் சாதுவான பசுவின் தோலைப் போர்த்துக்கொண்டு யாவரையும் ஏமாற்றித் தக்க காலத்தில் தனது இரைப்பொருள்மேல் தாவி விழுகின்ற புலி ஏற்றஉவமையாதல் காண்க. 'பசுத்தோல்போர்த்துப் புலிப்பாய்ச்சல் பாய்கிறான்' என்ற பழமொழியைத் தன்னுள்கொண்டிருப்பதனால், இச்செய்யுள்-உலகவழக்குநவிற்சியணியாம்; சாந்தமான தவவேடத்தை மேற்கொண்டு குரூரமான போர்த்தொழிலை எவருஞ் செய்யாரென்னுங் கருத்தை உபமானமுகத்தாற் கூறியது பிறிதுமொழிதலணியாம். "வலியினிலைமையான்வல்லுருவம்பெற்றம், புலியின்றோல்போர்த்துமேய்ந்தற்று" என்ற குறளை, இங்குக் காண்க.

எயினனென்பதன் பெண்பன்மை-எயிற்றியரென்பது. மோகரம்- முகரமென்ற வடசொல்லின்சிதை வென்னலாம். உயிர் பருகியிடும்- உண்டற்குரிய வல்லாப்பொருளை உண்டதுபோலக் கூறிய உபசார வழக்கு. நீ அறியச் சொல் - நீ உன் மனச்சாட்சியாகச்சொல் எனவுமாம்.

இது முதல் எட்டுக் கவிகள் - ஒன்று இரண்டு ஐந்து ஆறாஞ் சீர்கள் காய்ச்சீர்களும், மற்றவை மாச்சீர்களுமாகிவந்த எண்சீராசிரியவிருத்தங்கள். (95)

96.-சிவபெருமான்அருச்சுனனை விசாரிக்க, அவனும் தன்னைத் தெரிவித்தல்.

மறையவனோவொருகுடைக்கீழ்வையங்காக்கு மன்னவனோவை சியனோவடிவமாறிப்,
பொறையுடனேதவம்புரியமவுணர்மாக்கள்புத்தேளிர்நிருதரிலோர் புறத்துளானோ,
நிறைவுடன்மெய்ப்பிறைபோலவடிவந்தேய்ந்துநெருப்பிடை நீநிற்கின்றாய்நெடுநாளுண்டு,
குறையுனக்கியாதுரையென்றானென்றபோதக்குருகுலநாதனுந் தன்னைக் கூறினானே.

(இ-ள்.) நீ-, மறையவன்ஓ-பிராமணனோ? ஒரு குடை கீழ் வையம் காக்கும் மன்னவன்ஓ-ஒற்றைவெண்கொற்றக் குடைநிழலிலிருந்து பூமியை ஆளுகின்ற அரசனோ? வைசியன்ஓ - வணிகனோ? வடிவம் மாறி - உருவம் மாறுபட்டு, பொறையுடன்ஏ - பொறுமையோடு, தவம் புரியும்- தவத்தைச் செய்கின்ற, அவுணர்-அசுரர்களும், மாக்கள் - மனிதர்களும், புத்தேளிர் - தேவர்களும், நிருதரில்-அரக்கருமாகிய இவர்களுள், ஓர் புறத்து உளான்ஓ -

ஒருபகுப்பிலுள்ளவனோ? நிறைவுடன் - (தவத்திற்கு உரிய லக்ஷணத்தின்) நிறைவோடு, பிறை மெய் போல வடிவம் தேய்ந்து - சந்திரனது உருவம்போல நாளுக்குநாள் உடம்பு இளைத்து, நெருப்பு இடை- அக்கினியின் மத்தியிலே, நெடு நாள் உண்டு - பலநாளாக, நிற்கின்றாய்- தவஞ்செய்து நிற்கிறாய்; (நீ இவ்வாறு தவஞ்செய்ய), உனக்கு-, குறை யாது- (ஒழிக்க வேண்டிய) குறை என்ன? உரை- சொல், என்றான் - என்று (வேடன்)வினாவினான்;என்ற போது - என்று வினாவியபொழுதில், அ குரு குலம் நாதன்உம்-குரு வமிசத்துக்குத் தலைவனான அவ்வருச்சுனனும், தன்னை கூறினான்-தன் வரலாற்றைச் சொன்னான்;(எ-று.)

நீ தேவர்கள் மனிதர் அரக்கர்என்ற பகுப்பில் எந்தப் பகுப்பைச் சேர்ந்தவன்? பிராமண க்ஷத்திரிய வைசியர் என்ற மூன்று வருணங்களுள் எந்தவருணத்தான்? உன்னுடையஉடலைப் பார்த்தால் நீ வெகுநாளாய்க் கடுந்தவம்புரிகின்றா யென்று தோன்றுகின்றது. எந்தப்பயனைக் கருதி இவ்வாறு கடுந்தவம் புரிகின்றா யென்று வினாவின னென்க. துவாபரயுகத்தில் மூன்று வருணத்தார்க்கே தவத்தில் அதிகார மாதலால், நான்காம் வருணத்தவரை விட்டிட்டு, 'மறையவனோமன்னவனோ வைசியனோ'என்று வினாவினன். வேதங்களை ஓதுதல் ஓதுவித்தல் என்னும் இருதொழிலுக்கும் உரியவர் அந்தணரே யாதலால், மறையவன் என்பது - அவரையே உணர்த்தும். ஒருகுடைக்கீழ்வையங்காத்தல், ஏகசத்திராதிபத்தியம். 'அவுணமாக்கள்'எனப் பாடங்கொண்டு - அசுரர்களாகிய ஜனங்களென்று உரைத்தலும் பொருந்தும். மறையவனோ முதலியன-முன்னிலையிற் படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதி. குறை- அடையவேண்டியதாய் குறையாகி நிற்பது. நிறையுடன் என்றும் பாடம். (96)

97.-இதுமுதல்மூன்றுகவிகள்-ஒருதொடர்: சிவபெருமானாகியவேடுவன், பழம்பகைமைகாட்டிப் போர்செய்ய வருமாறு அருச்சுனனை யழைத்தல்.

கூறியசொற்கொண்டறிந்துவேடன்மீண்டுங் குருகுலத்தோரை
வருளுங்குனிவிற்கற்றுச்,
சீறிவருதுருபதனைத் தேரிற்கட்டிச்சென்றுகுருதக்கிணை
செய்சிறுவனீயோ,
வீறிய வெங்குலத்திலொரு வேடன் றன்னைவின்மைபொறா
தவன்றடக்கை விரலுங்கொண்டாய்,
பேறறவன்றொருமுனிவன் வார்த்தைகேட்டுப்பிளந்தனைபல்
வேடுவரைப்பிறைவாயம்பால்.

(இ-ள்.)கூறிய - (அருச்சுனன்)சொன்ன, சொல் - வார்த்தையை, வேடன்-சிவவேடன், கொண்டு-காதிலேற்று, அறிந்து - (அவன்வரலாற்றை) அறிந்து, மீண்டும் - மறுபடியும், (அவனைநோக்கி),-குருகுலத்தோர் ஐவருள்உம் - குருவம்சத்தில் தோன்றிய பஞ்சபாண்டவருள்ளும், குனிவில் கற்று-வளைவான வில்லின் தொழிலைப் பயின்று, சீறி வரு துருபதனை தேரில் கட்டி - கோபித்துப் போர்க்குவந்த துருபதராஜனைத் தேர்க்காலிலே கட்டி, சென்று - மீண்டும்போய், குரு தக்கிணை செய் - ஆசாரிய தக்ஷிணையைச் செய்த, சிறுவன்-சிறுபிள்ளை, நீஓ-நீதானோ? வீறிய எம்குலத்தில் - பெருஞ்சிறப்புப் பொருந்திய எமது குலத்தில் தோன்றின, ஒரு வேடன் தன்னை - (ஏகலவ்யனென்னும்)ஒரு வேடனை, வின்மைபொறாது-(அவனது)வில்லின்திறமையைப் பார்த் துப்பொறாமல், அவன் தட கை விரல்உம் கொண்டாய் - அவனது பெரிய கையிலுள்ள விரலொன்றையும் வாங்கினாய்: (அன்றியும்), அன்று- முன்னொருகாலத்தில், ஒரு முனிவன் வார்த்தை கேட்டு - அந்தணனொருவன் முறையிட்ட வார்த்தையைக் கேட்டு, பல்வேடுவரை - பல வேடர்களை, பிறைவாய் அம்பால் - பிறைச்சந்திரன் போன்ற நுனியையுடைய அம்புகளினால், பேறு அற-(உனக்கு) ஒரு பயனுமில்லாமல், பிளந்தனை - பிளந்திட்டாய்; (எ-று.)

சிவபெருமானாகிய வேடுவன் 'நீசிறுபிராயம்முதல் வில்வித்தையில் நம்மில் மிக்கவரில்லையென்ற செருக்குக் கொண்டவன்'என்று அருச்சுனனைப் பழித்தற்காக, துருபதனைத் தேர்க்காலிற் கட்டிக்கொணர்ந்த செய்தியைக் கூறிவிட்டு, இனி வேட்டுவ சாதியார்க்கு அவன் செய்துள்ள தவறுகளை யெல்லாம் எடுத்துக்காட்டுகின்றன னென்க. ஐவர் - தொகைக்குறிப்பு. வீறிய - குறிப்புப்பெயரெச்சம். வின்மை, மை - தன்மைப்பொருள்விகுதி. பிறைவாயம்பு - அர்த்த சந்திரபாணம். அந்தணன் முறையீட்டிற்கு ஏற்பக் கவர்ந்த ஆநிரைகளை மீட்டுக்கொடுத்தலே தகுதியாயிருக்கக் கவர்ந்தவர்களைக் கொன்றது பயனற்றசெயலென்பான் 'பேறற'என்றான். இக்கவியின் பின்னிரண்டடிகளாலும் மேற்கவியாலும், வேடர்களுக்கும் அருச்சுனனுக்கும் பழைமையாகப் பகையுள்ளதென்று எடுத்துக் கூறுகிறான்.

துருபதனைத் தேரிற்கட்டிக் குருதக்கிணையாக் கொடுத்த கதை: அங்கிவேசமுனிவரிடத்தில் துரோணாசாரியருடன் வில்வித்தையைக் கற்றுவந்தபொழுது 'எனக்கு இராச்சியங் கிடைத்த பின்னர்ப் பாதி உமக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பேன்' என்று அவர்க்கு வாக்குத்தத்தஞ்செய்திருந்த பாஞ்சாலவரசனாகிய துருபதன், பின் அவர் தங்குழந்தைக்குப் பாலுக்காகப் பசுவேண்டுமென்று சென்று கேட்டபொழுது முகமறியாதவன்போல நீயாரென்று வினவிச் சிலபரிகாசவார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பங்கப்படுத்த, அப்பொழுது அவர் 'என்மாணாக்கனாகிய அரச

குமாரனொருவனைக்கொண்டு உன்னை வென்று கட்டிக்கொணரச் செய்து உன் அரசையுங் கைக்கொள்வேன்' என்று சபதஞ்செய்து வந்து, பின்பு கௌரவர்க்கும் பாண்டவர்க்கும் வில்வித்தைகளைக் கற்றுக்கொடுத்து முடிவில் 'துருபதனைவென்று உயிருடன் கட்டிக் கொணர்வதே எனக்குக் கொடுக்கவேண்டுங் குருதக்ஷிணை' என்று சொல்ல, கௌரவர்களால் ஆகாமற் போகவே, அருச்சுனன் சென்று அங்ஙனமேசெய்து குருவின் பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றினா னென்பது.

வேடன் தடக்கைவிரல்கொண்ட கதை:-ஏகலவ்யனென்று ஒரு வேடன் துரோணரை அடுத்துத் தனக்கு வில்வித்தைகற்றுக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்க, அவர் அரசகுமாரர்களுக்குத் தாம் பயிற்றிவருவதனால் தமக்குப் பொழுதில்லையென்று சொல்லிவிட, அவன் வனத்திற்சென்று தன்குடிசையில் துரோணரைப் போன்ற உருவம் அமைத்துப் பிராணப்பிரதிஷ்டை பண்ணி அதனிடத்தே மிகுந்தபக்திசெய்து அந்தக் குருபக்தியின்மிகுதியினால் அவருக்குத் தெரியாமலே வில்வித்தைமுழுவதையும் அருச்சுனனை யொப்பக் கற்றறிந்துவர, அதனை ஒருநாள் அறிந்த அருச்சுனன், துரோணரைக்கொண்டு அவனது வலக்கைப்பெருவிரலைக் குருதக்ஷிணையாக வாங்குவித்தானென்பது. இதனை "ஏகலைவனென்றொருகிராதன் முனியைத் தனியிறைஞ்சி யிவனேவலின் வழா, னாகலையடைந்து மிகுபத்தியொடு நாடொறுமருச்சுனனை யொத்து வருவான், மேகலைநெடுங்கடல் வளைந்த தரணிக்கணொரு வில்லியென வின்மையுடையான், மாகலைநிறைந்துகுருதக்கிணை வலக்கையினில்வல்விரல் வழங்கியுளனால்" என்பதனால் அறிக.

***பல்வேடுவரைப் பிறைவாயம்பாற் பிளந்த கதை** :-பாண்டவர் இந்திரபிரத்தத்திலிருந்து அராசளுகையில் ஒருநாள் பிராமணனொருவன் வந்து தனதுபசுக்களை வேடர்கள் கொள்ளை கொண்டார்களென்று முறையிட, அருச்சுனன் வில்லெடுத்துச் சென்று பொருது வேடர்களைக்கொன்று பசுக்களை மீட்டுக் கொடுத்தானென்பது. (97)*

98. கன்றிவருகனற்கடவுள்கையிற்றேருங் காண்டீவக்கார்முக முங்கணையும்வாங்கி,
ஒன்றுபடக்காண்டவக்கானெரித்த நாளிலோருயிர்போற் பலயோனியுயிருமாட்டிக்,
குன்றுதொறுங்குன்றுதொறுமிருந்தவேடக்குழாமனைத்து நீறுபடக்கொன்றாயென்பர்,
இன்றுமெனைமுகநோக்கிவன்மை வின்மையிரண்டுக்கு மன்னவநீயிகழ்ந்திட் டாயே.

(இ-ள்.)மன்னவ-அரசனே! நீ-,கன்றி வரு - (பசிநோயால்) வருந்திவந்த, கனல்கடவுள் - அக்கினி பகவானுடைய, கையில் - கையினின்றும், தேர்உம்-தேரையும், காண்டீவம் கார் முகம்உம்- காண்டீவமென்னும்வில்லையும், கணைஉம்-அம்புகளையும், வாங்கி - பெற்றுக் கொண்டு, காண்டவம்கான்-காண்டவ மென்னும் வனத்தை, ஒன்றுபட- ஒருங்கே, எரித்த நாளில்-(அவ்வக்கினியைக்கொண்டு) தகித்தகாலத்தில், ஓர் உயிர்போல்-ஒருஉயிரைப் போலவே, பலயோனி உயிர்உம்-பலவகைப்பட்ட பிறப்புகளிற்பிறந்த உயிர்களையெல்லாம், மாட்டி- கொன்று, குன்றுதொறுஉம் குன்றுதொறுஉம் இருந்த - (அவ்வனத்தில்) மலைகள்தோறும் இருந்த, வேடர்குழாம் அனைத்தும்- வேடர்களுடைய கூட்டங்கள் முழுமையும், நீறுபட-சாம்பராம்படி, கொன்றாய்-,என்பர்-என்று (யாவருஞ்)சொல்லுவார்கள்: இன்றுஉம்-இன்றைக்கும், எனை-என்னை, முகம் நோக்கி - முகத்தைப்பார்த்து, வன்மை வின்மை இரண்டுக்குஉம்- தேகபலம் வில்லின்திறமை என்கிற இரண்டு வகையிலும், இகழ்ந்திட்டாய்- நிந்தித்துப்பேசினாய்;(எ-று.)

கீழ்க்கூறியபடி ஏகலைவன் முதலியோரை இம்சித்ததோடு நில்லாமல் காண்டவதகன காலத்திலும் பலவேடுவர்களைக் கொன்றாய்;இவ்வாறு உன் செயலைப் பலர்சொல்ல முன்பு செவி யினாற் கேட்டிருந்தேன்;நீ என்னை இன்று இகழ்ந்து கூறியதைக் கண்கூடாகக்கண்டே னென்று சிவவேடுவன் அருச்சுனனது வேட்டுவப் பகைமையை ஆதியோடந்தமாக மூதலித்துக்காட்டினனென்க. மாட்டுதல்- மாள்வித்தல். குன்று தொறும் குன்றுதொறும் என வந்த இரண்டனுள், முதலதுக்கு-அழியும்பொழுதெல்லாமென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இன்றும் என்ற உம்மை-முன்பலசமயங்களில் வேடர்களுக்குஅபகாரஞ் செய்தது அல்லாமல் என்னும் பொருளைத் தந்ததனால், இறந்தது தழுவியது. பலயோனிஉயிர்-அசுரர், வேடர், மிருகங்கள், பக்ஷிகள் முதலியன. காண்டவன்- என்று இந்திரனுக்குப் பெயரிருத்தலால், இந்திரனது காவற்காட்டை 'காண்டவக்கான்'என்றார்.

***காண்டவக்கா னெரித்த கதை** :-இந்திரப்பிரத்த நகரத்தைச் சார்ந்ததொரு பூஞ்சோலையிற் கிருஷ்ணனும் அருச்சுனனும்உல்லாசமாக வசித்திருக்கையில் ஒருநாள் அக்கினிபகவான் அந்தணவடிவங் கொண்டுவந்து, 'எனக்கு மிகப்பசிக்கின்றது, உணவிடுக' என்று வேண்ட அவ்விருவரும் 'நீ வேண்டியபடி உணவிடுவோம்' என்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்ய, உடனே தீக்கடவுள் நிஜவடிவங்கொண்டு 'இந்திரனதுகாவற்காடாய் யாவர்க்கும் அழிக்க வொண்ணாதபடி நிலவுலகத்திலிருக்கிற காண்டவவனத்தை அதிலுள்ள சராசரங்களுடனே எனக்கு விருந்திடவேண்டும்' என்ன, அவர்கள் இசைந்து 'நீ இதனைப் புசி' என்றவுடனே, அக்கினிதேவன் அருச்சுனனுக்கு நான்குவெள்ளைக் குதிரைகள்பூட்டிய தேரையும் குரங்குவடிவமெழுதிய துவசத்தையும் காண்டீவமென்னும்*

வில்லையும் இரண்டு அக்ஷயதூணீரங்களையும் கொடுத்துக்காண்டவவனத்திற் பற்றி யெரிகையில், அவ்வனத்தினின்று தப்பியோடுகிற பிராணிகளையெல்லாம் அருச்சுனன் அம்பெய்து கொன்று அத்தழலில் வீழ்த்திக்கொண்டிருக்க, அதனையுணர்ந்த இந்திரன் அத்தீயை யவிக்கும்படி மேகங்களை யேவ, அச்சோனைமாரியில் ஒருதுளியும் அக்கினியில் விழாதபடி தடுத்துத் தேவசேனையோடும் போருக்குவந்த இந்திரனை அருச்சுனன் வென்றனனாக, அக்கினி அவ்வனமுழுவதையும் எரித்துத் திருப்தியடைந்து கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களை வாழ்த்திச் சென்றனனென்பதாம்.

99.-சிவவேடன்போருக்கு அழைக்க, அருச்சுனன் போர் தொடங்குதல்.

மல்லுக்கும் புயவலிக்குங்கலக்குறாத மனவலிக்குமறையுடன்
போர்வாளியேவும்,
வில்லுக்குமுனின் மிகுத்தார் மண்மேலுண்டோவிசயனெனும்
பெயர்க்குரியவிசயத்தாலே,
சொல்லுக்கு விடேனின்று நீயுநானுந்தோள்வலியுஞ்
சிலைவலியுங்காண்டல் வேண்டும்,
கல்லுக்குநிகர்மனத்தாயென்றானந்தக் காளையும்வில்
வளைத்தொருவெங்கணைமேல்விட்டான்.

(இ-ள்.)கல்லுக்கு நிகர் மனத்தாய் - (இரக்கமில்லாமையாற்) கல்லுக்குஒப்பான மனத்தையுடையவனே! விசயன் எனும் பெயர்க்கு உரிய விசயத்தால் - விஜயனென்கிற பெயரை அடைவதற்குரிய விசேஷமான ஜயத்தினாலே, மல்லுக்குஉம் - மற்போருக்கும், புயம் வலிக்கும்உம்-தோள்களின் பலத்துக்கும், கலக்கு உறாத மனம் வலிக்குஉம் - (எப்பொழுதுங்)கலங்குதலையடையாத மனத்தின் பலமான தைரியத்துக்கும், போர் வாளி மறையுடன் ஏவும் வில்லுக்குஉம் - யுத்தத்திற்கு உரிய அம்புகளை மந்திரங்களுடனே பிரயோகிக்கின்ற வில்வித்தைக்கும், உனில் மிகுத்தார் - உன்னிலும் மேம்பட்டவர், மண்மேல் - பூமியில்மேல், உண்டுஓ - உளரோ? [எவரும்இலர்போலும்]; சொல்லுக்குவிடேன் - (நீ)சொன்ன வார்த்தைக்காக(ப்பயந்து)விட்டுவிடமாட்டேன்;இன்று- இப்பொழுது, நீஉம் நான்உம்-நாமிருவரும், தோள் வலிஉம் - புஜபலத்தையும், சிலை வலிஉம்- வில்லின் வலிமையையும், காண்டல் வேண்டும் - (நேராகப்) பார்க்கவேண்டும், என்றான் - என்று (வேடன்)சொன்னான்;அந்த காளைஉம்-இடபம்போன்ற வீரனான அவ்வருச்சுனனும், வில்வளைத்து- வில்லை வணக்கி, ஒருவெம் கணை- கொடியதொரு அம்பை, மேல்- (வேடன்)மேலே,விட்டான்-எய்தான்;

'மனவலியும்தோள்வலியும் நமக்குத்தான் உள்ளதென்றும், இப்படி யாவற்றினும் மேம்பட்டு வெற்றியையடைவதால்தான் விஜயனென்ற பேர் நமக்குள்ளதென்றும் கருதி நீ செருக்குகின்றாய்;மருளுமாறு நீ கூறிய சொல்லுக்கு அஞ்சிப் பின்னிடேன்;உன்தோள்வலிமையையும் வில் வலிமையையும் பார்ப்போம்'என்று சிவவேடன் கூறவே, அருச்சுனனும் ஓர் அம்புதொடுத்து அந்த வேட்டுவன் மேல் எய்தன னென்பதாம். மல் - ஆயுதமில்லாமற் கைமுதலிய உறுப்புக்களினால் தேகவலிமையைக் கொண்டு செய்யும்போர். முதலிரண்டடியும்- அருச்சுனனது கருத்தைக் கூறியவாறாம்; அன்றி, பரிகாசமாகச் சொன்ன தெனினுமாம். 'சொல்லுக்கு'என்றது- "வனக்குறும்பொறைநாடவுன்படை வலிமைகொண்டு வழக்கறச், சினக்கில் வெங்கணை விடுவன்யானுயர் திசைதொறுந் தலைசிந்தவே"என்ற அருச்சுனன் வார்த்தையை. (99)

100.-இதுமுதல்ஆறுகவிகள் - அருச்சுனனுக்கும் சிவ வேடனுக்கும் நிகழ்ந்த போரைக் கூறும்.

விட்டகொடுங் கணையையொரு கணையால் வேடன் விலக்கி
வரிசிலைக்குரியவீரன்றன்மேல்,
தொட்டனனோரிரண்டுகணை யவைபோய்மார்புந்
தோளுமுடன்றுளைத்தனவாற்றுளைத்தபோது,
கட்டழலினிடைநின்றகாளைமீளக் கடுங்கணைகளொருமூன்று
கடிதின்வாங்கி,
வட்டநெடும் பீலியணிமுடியுமார்பும் வாகுவுமே
யிலக்காகவலியொ டெய்தான்.

(இ-ள்.) விட்ட கொடு கணையை - (அருச்சுனன்) எய்த கொடுமையான ஒரு அம்பை, வேடன்-சிவவேடன், ஒரு கணையால் விலக்கி - ஓரம்பினால் தடுத்து, வரி சிலைக்கு உரிய வீரன்தன்மேல்- கட்டமைந்த விற்போருக்கு உரிய வீரனாகிய அருச்சுனன்மேல், ஓர் இரண்டு கணை தொட்டனன் - ஒப்பற்ற இரண்டுபாணங்களைத்

தொடுத்தான்;அவை- அவ்விரண்டும், போய் - சென்று, மார்புஉம் தோள்உம் - (அருச்சுனனுடைய)மார்பையுந் தோளையும், உடன் - உடனே, துளைத்தன - ஊடுருவின;துளைத்த போது - அவ்வாறு செய்தபொழுது, கட்டு அழலின் இடை நின்ற காளை - மிகுந்த நெருப்பின் நடுவிலே நின்று தவஞ்செய்த அருச்சுனன், மீள - மறுபடியும், கடு கணைகள் ஒரு மூன்று - கொடுமையான ஒப்பற்ற மூன்று அம்புகளை, கடிதின் வாங்கி - விரைவாக எடுத்து, நெடு பீலி வட்டம் அணி முடிஉம் - நீண்ட மயிலிறகின் மாலையை வட்டமாகச் சுற்றிலும் அணிந்த (சிவனது)சிரசும், மார்புஉம்- ,வாகுஉம்ஏ - தோளும் ஆகிய மூன்றையுமே, இலக்கு ஆக - இலட்சியமாகக் கொண்டு, வலியொடு - பலத்தோடு, எய்தான் - பிரயோகித்தான்;(எ-று.)

அருச்சுனன் எய்த ஒருகணையைச் சிவவேடன் தனதுகணையால் தடுத்துவிட்டு இரண்டு அம்புகளை அவ்வருச்சுனனது மார்பையும் தோளையும் துளைக்குமாறு ஏவிவிட, அதனால் துளைக்கப்பட்ட அவ்வருச்சுனன் எதிரியின் சிரசு மார்பு தோள் என்பவற்றை இலக்காகக் குறித்து மூன்று கணைகள் விட்டன னென்பதாம். ஆல் - அசை.(100)

101. எய்தகணைதிருமேனியெய்துமுன்ன ரிறகுதுணிந்தொன்றி ரண்டாயிலக்குறாமல்,
வெய்தின்வலியுடனெய்தான் மூன்றுவாளிவிண்ணவர்
கோன் மகன்மேலும் வேறொன்றெய்தா,
னைதினிவன்வினோதமுறத்தொடுத்தானென்ப
தறியாமலெயினன் முடியணிந்த பீலி,
கொய்துநதியறல்சிதறப்பிறையுமானுங் குலையவொரு
கணைகுரக்குக்கொடியோனெய்தான்.

(இ-ள்.)எய்த கணை - (அருச்சுனன்)எய்த அம்புகள், திருமேனி எய்தும் முன்னர் - (தனது)அழகிய உடம்பிற் படுதற்கு முன்னமே, இறகு துணிந்து - இறகுகள் அறுபட்டு, ஒன்று இரண்டு ஆய் - ஒவ்வொன்றும் இரண்டு துண்டாய்ப் பிளந்து, இலக்கு உறாமல் - (அவன்குறித்த) லட்சியத்தைப் பொருந்தாதனவாம்படி, வெய்தின் வலியுடன்-உக்கிரமான பலத்துடனே, மூன்று வாளி-மூன்று அம்புகளை எய்தான்-(சிவவேடன்) தொடுத்தான்: (அன்றியும்),விண்ணவர் கோன் மகன்மேல்உம்- விண்ணுலகத்துள்ள தேவர்களுக்கு அரசனாகிய இந்திரனது குமாரனான அருச்சுனன் மேலும், வேறு ஒன்று-வேறொரு அம்பை, எய்தான்-;இவன்- இச்சிவபிரான், ஐதின்-எளிதாகவும், வினோதம்உற-விளையாட்டாகவும், தொடுத்தான் என்பது - அம்புதொடுத்தானென்பதை, அறியாமல் - தெரிந்துகொள்ளாமல், குரங்கு கொடியோன்- குரங்கினுருவத்தை எழுதியகொடியையுடைய அருச்சுனன், எயினன் முடி அணிந்த பீலி கொய்து- சிவவேடன் சிரசில் தரித்த மயிலிறகுமாலை அறுபட்டு, நதி அறல் சிதற-(அம்முடியிலுள்ள) கங்காநதியினது நீர் சிந்தவும், பிறைஉம் மான்உம் குலைய -பிறைச்சந்திரனும் (அதன்களங்கமாகிய)மானும் நிலைகெடவும், ஒருகணை-ஓரம்பை, எய்தான்-(அவன்முடியின்மேல்)தொடுத்தான்;(எ-று.)

அருச்சுனன் தன்னோடு போர் செய்கின்றவன் மனத்திற் சிறிதும் சினமென்பதின்றிப் பொழுதுபோக்காக விளையாட்டுப்போர் செய்கின்ற சிவன் என்பதை உணராமல் உண்மையாகவே தன்னோடு சினந்துபொருகின்ற வேடனே யென்று கருதி மிகவும் உக்கிரமாக ஓரம்புஎய்ய, அதனால் அப்பரமன் முடியிலணிந்திருந்த பீலி முதலியன சிதறலாயின வென்பதாம். அம்புகள் விரைந்து செல்லுதற்பொருட்டு இறகுகட்டிவிடுவரென்க. வெய்தின்- விரைவாக என்றுமாம். ஐது-அற்பம், மென்மை: ஐம்மை - பகுதி. சிவபெருமான்முடியி லணிந்துள்ள பிறைச்சந்திரனுக்குக் களங்கமிருக்க வழியில்லையாயினும், சந்திரனுக்குக் களங்கங்கூறும் முறையில் 'மான்'கூறினார்.

பிறைச்சந்திரனை முடியிலணிந்த கதை:-சந்திரன் தக்ஷமுனிவரது புத்திரிகளாகிய அசுவினி முதலிய இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களையும் மணஞ்செய்துகொண்டு அவர்களுள் உரோகிணியென்பவளிடத்து மிகவும் காதல் கூர்ந்து அவளுடனே எப்பொழுதும் கூடிவாழ்ந்திருக்க, மற்றைமகளிரின் வருத்தத்தை நோக்கி முனிவன் அவனை 'க்ஷயமடைவாயாக' என்று சபிக்க, அச்சாபத்தாற் சந்திரன் பதினைந்துகலைகளும் குறைந்து மற்றைக் கலையொன்றையும் இழப்பதற்கு முன்னம் சிவபிரானைச் சரணமடைய, அப்பெருமான் அருள்கூர்ந்து அவ்வொற்றைக்கலையைத் தன்தலையிலணிந்து மீண்டும் கலைகள் வளர்ந்து வரும்படி அனுக்கிரகித்தன னென்பதாம். (101)

102. அற்போலச்சூழ்கின்றகிராதரெல்லா மவன்முடிமேலிவ னெய்ததறிந்துதீயின்,
நிற்போன்மேலெழுதலுமங்கவரை யெல்லா
நில்லுமெனக்கையமர்த்திநீயின்றெய்த,
விற்போர்கண்டனமடடாவிற் பிடிக்கும்விரகறியோ
முன்னிடத்தேவேத விற்போற்,

கற்போமென் றொருகணைமற்றவன்மேல்விட்டான்
கனகமலைச்சிலைவளைத்தகையினானே.

(இ-ள்.)அல் போல-இருள்போல, சூழ்கின்ற - (சிவனைச்) சுற்றிலுமுள்ள, கிராதர் எல்லாம்-வேடர்கள் யாவரும், அவன் முடிமேல் இவன் எய்தது அறிந்து-சிவவேடனது சிரசின்மேல் அருச்சுனன் அம்பெய்ததை உணர்ந்து, தீயில் நிற்போன்மேல் எழுதலும்- அக்கினிமத்தியில்நின்று தவஞ்செய்த அவ்வருச்சுனன்மேல் (போருக்கு) எழுந்த அளவில், அங்கு-அப்பொழுது, கனகம் மலை சிலை வளைத்த கையினான் - பொன்மயமான மேருமலையை வில்லாகவணக்கின திருக்கையையுடைய சிவன், அவரை எல்லாம் - அவ்வேடர்களையெல்லாம், நில்லும் என கைஅமர்த்தி -'(நீங்கள்போருக்கு எழாமல்)நில்லுங்கள்' என்று சொல்லிக் கையினால் அமைந்திருக்கக் குறிப்புக்காட்டி, (அருச்சுனனைநோக்கி),'நீஇன்று எய்த வில் போர் கண்டனம்-நீ இப்பொழுது அம்பெய்த வில்லின் போரைப் பார்த்தோம்;அடடா-!வில் பிடிக்கும் விரகு அறியோம்-(உனக்குமுன்னே) வில்லைப் பிடிக்கின்ற தந்திரத்தையும் (யாம்)அறியோம்;உன்னிடத்துஏ வேதம் வில் போர் கற்போம் - வேதமந்திரங்களுடனே செய்கின்ற வில்லின்போரை உன்பக்கலிலே (யாம்)கற்றுக்கொள்வோம்,'என்று-என்று பரிகாசமாகச் சொல்லி, மற்று-பின்பு, ஒரு கணை-ஓரம்பை, அவன்மேல்- அருச்சுனன்மேல், விட்டான்-தொடுத்தான்;(எ-று.)

அருச்சுனன் சிவவேடன் முடிமீது அம்பெய்தது கண்ட பிரமத கணங்களாகிய வேடர்யாவரும் அவ்வருச்சுனனோடும் பொருதற்கு எழ, சிவவேடன் தன் கைச்சைகையால் அவர்களை அமர்த்தி அருச்சுனனை ஏளனஞ்செய்து அவன்மீது ஓரம்பைத் தொடுத்துவிட்டனனென்பதாம். கிராதர்க்கு, அல்-கருநிறமும் அடர்ந்திருத்தலும் பற்றிய உவமை. 'நிற்போன்'என எதிர்காலத்தாற் கூறியது-இயல்பினால் வந்த காலவழுவமைதி. அடடா என்னும் முன்னிலையிடைச்சொல்லடுக்கு, இகழ்ச்சிதோன்ற நின்றது. கண்டனமேடா என்றும் பாடம்.   (102)

வேறு.

103.   பீலிமுடி யோன்விடுபி றைக்கணையை வேறொருபி றைக்
கணையி னால்வி லகிவிற்,
கோலிவடி வாளிமழை சிந்தினன்ம ழைக் கரிய
கொண்டலென நின்ற குமரன்,
மூலிவடி வாமெயினன் மேல வைபடாமன்முனை
மண்மிசை குளிக்க முரணார்,
வேலியிடு மாறெனவி ழுந்தனவிழுந்ததனை விசயனனி
கண்டு வெகுளா.

இதுவும், மேற்கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) மழை கரிய கொண்டல் என நின்ற-மழைபெய்கின்ற கறுத்த நீர்கொண்ட மேகம்போலக் (கருநிறமுடையவனாய்) நின்ற, குமரன் - அருச்சுனன்,-பீலி முடியோன் விடு பிறை கணையை- மயிற்பீலிமாலையையணிந்த திருமுடியையுடைய சிவபிரான் (தன்மேல்) விட்ட அர்த்தசந்திர பாணத்தை, வேறு ஒரு பிறை கணையினால் விலகி-வேறோரு அர்த்தசந்திர பாணத்தால் தடுத்து, வில் கோலி - வில்லை நன்றாகவளைத்து, வடி வாளி மழை சிந்தினன் - கூர்மையான அம்புகளை (வேடன்மீது) மழைபோல மிகுதியாகச் சொரிந்தான்; அவை - அவ்வம்புகளெல்லாம், மூலி வடிவு ஆம் எயினன் மேல்-(எல்லாபொருள்களுக்குங்) காரணமாகவுள்ள சிவனது ரூபமான வேடன்மேல், படாமல்-சென்றுதைக்காமல், முரண் ஆர் வேலி இடும் ஆறு என-வலிமைபொருந்திய வேலி பொருந்தும் விதம்போல, முனை-நுனிகள், மண்மிசை குளிக்க-பூமி மேலே அழுந்தும்படி, விழுந்தன-(அவனைச் சுற்றிலும்) விழுந்துவிட்டன; விழுந்ததனை-(அங்ஙனம்) விழுந்ததை, விசயன்- அருச்சுனன், கண்டு-பார்த்து, நனி வெகுளா-மிகவுங் கோபித்து,-(எ-று.)- 'வெகுளா' என்பது, மேற்கவியில் 'விடுத்தனன்' என்பதோடு முடியும். நீர்மழையை விடாது பொழிகின்ற மேகம்-இடைவிடாமல் அம்புமழை பொழிகின்ற அருச்சுனனுக்கு ஏற்ற உவமையாம். அருச்சுனன்எய்த கணை, சிவவேடன்மேல் விழாது அவனைச்சுற்றிலும் வீழ்ந்து அவனுக்கு ஒரு வேலியிட்டாற்போ லாயிற்றென்க. விலகி என்பதை-பிறவினைப்பொருளில் வந்த தன்வினையென்றாயினும், விலக்கி என்பதன் தொகுத்தல்விகாரமென்றாயினும் உணர்க. வடித்தல்-நெருப்பிற்காய்ச்சி அடித்துக் கூர்செய்தல். கொண்டல்-நீரைக்கொள்வது எனக் காரணப்பெயர். மூலி-மூலமாக உள்ளவன். முனை-கூர்வாய். மூலவடிவாமென்றும் பாடம்.

இது முதற் பதின்மூன்றுகவிகள்-பெரும்பாலும் முதலைந்தும் விளங்காய்ச்சீர்களும், ஆறாவது தேமாச்சீரும், ஏழாவது புளிமாச்சீருமாகிய எழுசீராசிரிய விருத்தங்கள்.   (103)

104.   வேணிமுடிவேடன் மிசைவேறு மொருசாயகம் விடுத்த
னன்விடுத்தகணைவில்,

நாணியொடுமுன்பினொடுபின்புதொடுகின்ற
கணைநடுவணறவெட்டுதலுமே,
கோணிய விளம்பிறை முடித்தவன்வெகுண்டுபல
கோல்கள்விடவிந்த்ரகுமரன்,
பாணியுடனேதொடைநடுங்கியயனின்றதொரு
பாதவமருங்கணுகினான்.

(இ-ள்.) வேணி-சடையைக்கொண்ட, முடி-திருமுடியையுடைய, வேடன்மிசை-சிவவேடன்மேல், வேறுஉம் ஒரு சாயகம் விடுத்தனன்- வேறொரு அம்பை (அருச்சுனன்) எய்தான்; விடுத்த கணை-விட்ட அம்பு, வில் நாணியொடு- வில்லினது நாணியினின்றும், முன்பினொடு-வலிமையுடனே, பின்பு தொடுகின்ற கணை - (சிவபிரான்) பின்பு எய்த அம்பை, நடுவண் அற-நடுவிலே முறியும்படி, வெட்டுதலும்-பிளந்த அளவில், கோணிய இளம்பிறை முடித்தவன்- வளைவாகிய இளஞ்சந்திரனை முடியில்தரித்த சிவவேடன், வெகுண்டு-கோபித்து, பல கோல்கள் விட-பல அம்புகளை எய்ய, (அதனால்மிகத்தளர்ந்து), இந்த்ர குமரன்-தேவேந்திரனது திருமகனான அருச்சுனன், பாணியுடனே தொடை நடுங்கி-கைகளும் தொடைகளும் நடுக்கமுற்று, அயல் நின்றது ஒரு பாதவம் மருங்கு அணுகினான்- பக்கத்திலே பொருந்தியதொரு மரத்தின் சமீபத்தைச் சேர்ந்தான்; (எ-று.)

சிவபிரான் தொடுத்த அம்பு நடுவில் முறியும்படி ஓரம்பை அருச்சுனன் தொடுத்துவிட, சிவவேடன் கோபித்துப் பல அம்புகளை எய்ய, அருச்சுனன் தளர்ந்து எதிர்நிற்கமுடியாமல் நடுக்கமெடுத்து அருகிலிருந்த ஒரு மரத்தைச் சார்ந்து நின்றன னென்க. நாணியொடு என்பதில், ஒடு உருபு-ஐந்தாம் வேற்றுமையின் நீக்கப்பொருளில் வந்ததனால், உருபுமயக்கம். நடுவண்- நடுவாகிய இடம்: அண் - இடப்பொருளுணர்த்தும்விகுதி: அவண், இவண் என்பவற்றிலுங் காண்க. ஸாயகம், இந்த்ரகுமரன், பாணி - வடசொற்கள். கோணிய-இறந்தகாலப்பெயரெச்சம். நாணியற என்றும்பாடம். (104)

105. கொண்டுதவமேதனமெனப்புரியும்வில்லிமெய்குலைந்தய
ருகின்றநிலையைக்,
கண்டருகுநின்றவிமவான்மகளுரைக்கமிகுகருணை
யொடிரங்கியவனைப்,
பண்டுதவமேபுரியிளைப்பற மனத்தின்மிகுபரி
வுடையனாகிவெகுளா,
எண்டிசையும்வென்றனலளித்தசிலை நாணியற
வெயினர்பதியெய்தனனரோ.

(இ-ள்.) தவம்ஏ-தவத்தையே, தனம் என-செல்வமென்று, கொண்டு- மேற்கொண்டு, புரியும்-செய்கின்ற, வில்லி - விற்போரில் வல்ல அருச்சுனன், மெய் குலைந்து - (இவ்வாறு) உடம்புநடுங்கி, அயருகின்ற - தளர்கின்ற, நிலையை- தன்மையை, கண்டு-பார்த்து, அருகு நின்ற இமவான் மகள் உரைக்க - (தனது) பக்கத்திலே நின்ற இமயகிரியினது குமாரியாகிய பார்வதி சொல்ல, எயினர் பதி-வேடர்தலைவன், மிகு கருணையொடு - மிகுந்த அருளுடனே, அவனை- அவ்வருச்சுனன்திறத்தில், இரங்கி- திருவுள்ளங்கனிந்து,-பண்டு தவம்ஏ புரி இளைப்பு அற (இப்போருக்கு) முன்னே தவத்தைச் செய்ததனாலுண்டாகிய (அவனது) இளைப்பு நீங்கும்படி, மனத்தில் மிகு பரிவு உடையன் ஆகி- (தனது) உள்ளத்தில் மிகுந்த அன்புடையவனாய், வெகுளா - (வெளிக்குக்) கோபித்து, எண்திசைஉம் வென்று- எட்டுத்திக்குக்களிலுள்ளாரையும் ஜயிக்கும்படி, அனல் அளித்த- அக்கினிதேவனாற் கொடுக்கப்பட்ட, சிலை- (காண்டீவமென்னும்) வில்லினது, நாணி-நாண், அற - அறும்படி, எய்தனன்-அம்பெய்தான்; (எ-று.)

தவஞ்செய்யும் முனிவர்க்கு 'தபோதனர்' என்று பெயரிருத்தலால் 'தவமேதனமெனப்புரியும்வில்லி' என்றார். அரோ- ஈற்றசை. வென்று- எச்சத்திரிபு. (105)

106.-அருச்சுனன்விற்கழுந்தினாற் சிவபிரானது சிரசில் மோத, அப்பிரான் அவசமாதல்.

உழுந்துருளுமெல்லைதனில்வில்லினெடுநாணற வுரத்தொடெதி
ரோடிவடிவிற்,
கழுந்துகொடுமாமுடியின்மோதுமு னிழந்ததுயர்
கண்ணிபடுபீலிமதியின்,
கொழுந்தமுதுசோரவிடநாகர் சுடிகைத்தலைகுலைந்து

மணிசிந்தநதியாள்,
எழுந்துதடுமாறியகல்வானிலுறவேடனுமிளைத்தவசமுற்றனனரோ.

(இ-ள்.) உழுந்து உருளும் எல்லை தனில் - ஒரு உழுந்து என்கிற சிறு தானியம் ஒருமுறை உருளுங்காலத்தினளவில் [மிகவிரைவில் என்றவாறு], வில்லின் நெடு நாண் - (தனது) வில்லினது நீண்ட நாணி, அற - (சிவவேடனதுஅம்பினால்)அற்றுப் போக, - (அருச்சுனன்),உரத்தொடு - வலிமையுடனே, எதிர் - அவ்வேடனெதிரே, ஓடி - விரைந்துசென்று, வரி வில் கழுந்துகொடு - கட்டமைந்த (தனது)வில்லினது தண்டத்தால், மா முடியில் - (அவ்வேடனது)சிறந்த சிரசிலே, மோதும்முன் - தாக்குதற்கு முன்னே, உயர் கண்ணி படு பீலி - சிறந்த தலையின்மாலையாகப் பொருந்திய மயிலிறகு, இழந்தது - (முடியைவிட்டு)நீங்கினதாக வும்,-மதியின்கொழுந்து அமுது - (முடியிலுள்ள)இளஞ்சந்திரனது அமிருதம், சோர - சிந்தவும்,-விடம்நாகர் சுடிகை தலை - (தலையில் அணியும் ஆபரணமாயுள்ள)விஷத்தையுடைய சர்ப்பங்களது உச்சிக்கொண்டையையுடைய தலைகள், குலைந்து - பதைத்து, மணி சிந்த - (அவற்றிலுள்ள)மாணிக்கங்கள் சிதறவும், நதியாள் - (திருமுடியிலுள்ள) கங்காநதி, எழுந்து - இருப்பிடம்விட்டெழுந்து, தடுமாறி - நிலைகுலைந்து, அகல் வானில் உற - பரந்த ஆகாயத்திற் பொருந்தவும், (இவ்வாறு), வேடனும்-,இளைத்து - மெலிந்து, அவசம் உற்றனன் - தன்வசமழிந்து பரவசமடைந்தான்;(எ-று.)

அருச்சுனன் விற்கொண்டு பொருதற்கு வழியில்லாமையால் அவ்விற் கழுந்துகொண்டு சிவபிரானது முடியில் தாக்க, அப்போது அச்சிவபிரான் முடியிலணிந்திருந்த மயிற்பீலி பிறைச்சந்திரன் நாகாபரணம் ஆகாசகங்கை என்ற யாவும் நிலைகுலைய, அப்பிரானும் தனது திருவருளினால் அந்த அடிக்குத் தாங்காதவன் போலச் சோர்வுற்றன னென்பதாம். உழுந்து - தினை எள் என்பன போல மிக்க சிறுமைக்கு எடுத்துக்காட்டுவதொரு அளவை. விற்கழுந்து - தநுர்த்தண்டம். மோதுதலாகிய காரணத்தின் முன்பீலி இழத்தல் முதலிய காரியங்களை நிகழ்ந்தனவாகச் சொல்லியது, மிகையுயர்வுநவிற்சியணி;இது - காரியவிரைவைச் சொல்வது. இழந்தது - முற்றெச்சம்;அவச முற்றனன் என்பதனோடு முடிந்தது;இதனை எச்சமாக்காமல் முற்றாகவே கொண்டு பொருளுரைத்தால், ஏகவாக்கியமாகாது பின்னவாக்கியமாகிப் பொருள் சித்தியாதென்க. கொழுந்து - இளமை. கொழுந்துமதியென மாற்றுக. நதி - வடமொழியிற் பெண்பாற்சொல்; ஆதலால், அத்தன்மை தோன்ற, 'நதியாள்'என்றார். வேடனும், உம் - இறந்ததுதழுவிய எச்சம்;கீழ் அருச்சுன னிளைத்தானென்பதை நோக்கியதனால்: இனி, உயர்வுசிறப்பெனவுங் கூறலாம். (106)

107.-இதுவும்அடுத்த கவியும் - சிவபிரானடியுண்டதனால் யாவும் அடியுண்டமையைத் தெரிவிக்கும்.

விண்ணிலுறைவானவரில்யாரடிபடாதவர் விரிஞ்சனரியே
முதலினோர்,
மண்ணிலுறைமானவரில் யாரடிபடாதவர் மனுக்கண்
முதலோர்களதலக்,
கண்ணிலுறைநாகர்களில்யாரடிபடாதவர்கள் கட்
செவிமகீபன்முதலோர்,
எண்ணில்பலயோனியிலும்யாவடிபடாதன
விருந்துழியிருந்துழியரோ.

(இ-ள்.)(சிவபிரான்அருச்சுனனது வில்லின் தண்டத்தால் முடியில் அடிபட்டபொழுது), விரிஞ்சன் அரிஏ முதலினோர் - பிரமன் திருமால் முதலியவர்களாகி, விண்ணில்உறை வானவரில்-மேலுலகத்தில் வசிக்கின்ற தேவஜாதியர்களுள், அடிபடாதவர் - அவ்வடியை யேற்காதவர், யார் - எவருளர்? [எவருமிலர்: யாவருமேற்றார் என்றபடி]; மனுக்கள் முதலோர்கள் - மனுக்கள் முதலிய வர்களாகிய, மண்ணில் உறை மானவரில் - பூலோகத்தில் வசிக்கின்ற மனிதர்களுள், அடி படாதவர் யார்-? கட்செவி மகீபன் முதலோர் - பாம்புகளுக்கு அரசனாகிய ஆதிசேஷன் முதலியவர்களாகிய, அதலம் கண்ணில் உறை நாகர்களில் - பாதாள லோகத்தில் வசிக்கிற நாகர்களுள், அடிபடாதவர்கள் யார்-? எண் இல் பல யோனியில்உம் - கணக்கில்லாத மற்றும் பல பிறப்புக்களிலும், இருந்துழி இருந்துழி - (தாந்தாம்)இருந்த இருந்த இடங்களில், யா-எவை, அடிபடாதன-? (எ-று.)

இதனாலும், மேற்கவியாலும், எல்லாவுயிர்களுக்கும் உயிராயுள்ள இறைவனது ஜகச்சரீரகத்துவங் கூறுகிறார். "பரிதியுமதியும் பாம்புமைகோளும் பன்னிறம்படைத்த நாண் மீனும், இரு நிலம்புனல் காலெரிகடுங்கனல்வா னென்னுமைம் பூதமுங் காருஞ், சுருதியுமாறுசமயமானவருஞ் சுரர்களு முனிவருந் தொண்டின், மருவிய முனிவர் கணங்களும் பட்ட மதுரைநாயகனடித் தழும்பு," "வானவர்மனிதர் நரகர்புள் விலங்கு மாசுணஞ்சிதலெறும் பாதி, ஆனபல் சரமு மலைமரங் கொடிபுல் லாதியா மசரமும்பட்ட, ஊனடைகருவும் பட்டன தழும்போ டுதித்தன வுயிரிலோவியமும், தானடிபட்ட சராசர சடங்கள் தமக்குயி ராயினோன் தழும்பு," "துண்ணெனமாயோன் விழித்தனன் கமலச் சோதியும் யாதென வியந்தான், விண்ணவர் பெருமான் வெருவினான் வானோர் வேறுளார்

மெய்ப்பனிப் படைந்தார், வண்ணயா ழியக்கர் சித்தர்சாரணர்தம் வடுப்படா வுடம்பினிற்பட்ட, புண்ணையா தென்று தத்தமிற் காட்டி மயங்கினார் புகுந்தவா றறியார்"என்னுந் திருவிளையாடற் செய்யுட்களையும், "அம்மாநம்மேலன்று பட்டதருட்கூடற், பெம்மான்மேற்பட்ட பிரம்படியே"என்னும் மதுரைக்கலம்பகக் கவியையும் இங்கே நோக்குக.

அரி - ஹரி;(தன்னைஅடைந்தவர்களின் துன்பங்களைப்) போக்குகிறவன்;அல்லது, (அசுரர்முதலியபகைவர்களை)அழிப்பவன். அரி என்பதற்கு - இங்கே இந்திரனென்று பொருள்கூறுவர் ஒருசாரார். மானவர் - மனுவின் சந்ததியார். மனுக்கள் - சுவாயம்புவன், சுவாரோசிஷன், உத்தமன், தாமசன், இரைவதன், சாக்ஷுஷன், வைவசுவதன் எனப்படுகிற சிறந்த சக்கரவர்த்திகள். யோனி என்றது - மிருகம், பட்சி, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன முதலிய பிறப்புடையவற்றை. (107)

108. வேதமடியுண்டனவிரிந்தபலவாகமவிதங்களடியுண்டன
வொரைம்,
பூதமடியுண்டனவிநாழிகைமுதற்புகல்செய்பொழுதொடு
சலிப்பில்பொருளின்,
பேதமடியுண்டன பிறப்பிலியிறப்பிலி பிறங்கலர
சன்றன்மகளார்,
நாதனமலன்சமர வேடவடிவங்கொடு நரன்கையடி
யுண்டபொழுதே.

(இ-ள்.)பிறப்பு இலி - பிறத்தலில்லாதவனும், இறப்புஇலி- இறத்தலில்லாதவனும், பிறங்கல் அரசன் தன் மகளார் நாதன் - பர்வதராஜனாகிய இமவானது குமாரியான உமாதேவியினது கணவ னும் - அமலன் - குற்றமில்லாதவனும் ஆகிய சிவபிரான், சமரம் வேடன் வடிவம் கொடு - போருக்கு உரிய வேடனது உருவத்தை அடைந்து, நரன் கை அடியுண்டபொழுது - அருச்சுனனது கையினால் அடிபட்டபொழுது,- வேதம்-வேதங்கள், அடியுண்டன- அடிபட்டன;விரிந்த பல ஆகமம் விதங்கள்-விரிவாயுள்ள அனேக ஆகமங்களின் வகைகள், அடியுண்டன-; ஒர் ஐம் பூதம்-ஒப்பற்ற பஞ்ச பூதங்கள், அடியுண்டன-; விநாழிகை முதல் புகல் செய் பொழுதொடு - விநாழிகை முதலாகச் சொல்லப்படுகிற காலதத்துவமும், சலிப்பு இல் பொருளின் பேதம் - நிலைபெயர்தலில்லாத ஸ்தாவரப் பொருள்களின் வகைகளும், அடியுண்டன-;(எ-று.)

விநாழிகை - நாழிகையின் அறுபதி லொருபங்கு. மகளார், ஆர் - சிறப்புணர்த்த வந்த பலர்பால்விகுதி. 'அமலன்'என்பது - தான் இயல்பாக ஆணவம் முதலிய மலங்களின் தொடர்ச்சியில்லாதவன் என்னும் பொருளை மாத்திரமேயன்றி, தனக்குச் சரீரமாகவுள்ள சராசரங்களின் மலசம்பந்தமுமில்லாதவ னென்னுங் கருத்தையும் உடையது. பின் இரண்டடி - இறைவனது பெருஞ்சிறப்புக்களுடனே, அடியவர்க்கு எளியவனாயிருக்குந் தன்மையையும் வெளியிட்டது. (113)

109.-இதுமுதல் நான்குகவிகள் - அருச்சுனனோடு சிவவேடன் மற்போர்புரிதலைக்கூறும்.

என்பொடுகொழுந்தசை நிணங்குருதியென்னுமவையீ
ரிரண்டானும் வயிரா,
வன்பொடுவளர்ந்தமிரு காதிபதிகாரியெனும் வடிவழகுபெற்
றமறவோன்,
அன்பினொடுபேரறம் வளர்த்தருளெயிற்றிமிக வஞ்சவ
பிராமவெயினன்,
பொன்புரையுமேனியிலடித்தமைபொறாது மற்போர்
புரியுமாறுகருதா.

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) என்பொடு - எலும்பும், கொழு தசை - கொழுமையான தசையும், நிணம் - கொழுப்பும், குருதி-இரத்தமும், என்னும் அவை ஈர் இரண்டான்உம் - என்று சொல்லப்படுகிற அந்த நான்கு பொருள்களாலும், வயிரா- வயிரங்கொண்டு [உறுதியாய்என்றபடி],வன்பொடு-வலிமையோடு, வளர்ந்த-,மிருக அதிபதி-மிருகங்களுக்குத் தலைமையான சிங்கமொன்று, காரி-கரு நிறமுடையது, எனும்-என்று சொல்லப்படுகிற, வடிவு அழகு - உடம்பின் தன்மையை, பெற்ற-உடைய, மறவோன் - பராக்கிரமமுடையனாகிய அருச்சுனன், அன்பினொடு பேர் அறம் வளர்த்தருள் எயிற்றி மிக அஞ்ச -அன்புடனே பெரிய தருமங்களையெல்லாம் வளர்த்தருளுகின்ற வேடச்சி வடிவமான உமாதேவி மிகவும் அஞ்சும்படி, அபிராமன் எயினன் - அழகிய வேட வடிவமான சிவபிரானது, பொன்

புரையும் மேனியில்-பொன்னை யொத்து அருமையான திருமேனியிலே, அடித்தமை-அடித்ததனை, பொறாது-பொறுக்காமல், (அவ்வேடன்),மல் போர் புரியும் ஆறு - மல்லயுத்தஞ் செய்யும்படி, கருதா - எண்ணி,-(எ-று.)-'கருதா'என்பது - மேற்கவியில் 'தொடங்கியுற' என்பதனோடு முடியும். எழுவகைத் தாதுக்களில் என்புமுதலிய நான்கும் வலிமைக்குச் சிறத்தலால், அவற்றை எடுத்துக்கூறினார். வயிரா என்னும் இறந்தகால வினையெச்சத்தில், வயிர மென்பதன் விகாரமாகிய வயிர் - பகுதி. காரி, கருமையென்பதன் திரிபாகிய கார்-பகுதி; இ - விகுதி. காரி-வயிரவனென்று பொருள்கூறி, மிருகாதிபதியும் காரியும் எனினுமாம். வயிரவமூர்த்தி பிக்ஷாடனஞ் செய்தபோது வெகு அழகிய வடிவோடு சென்றா னென்று கூர்மபுராணங் கூறுவதுங் காண்க. மிருகாதிபதி - யானைக்குத் தலைவனாகிய, காரி - இந்திரன் என்றாருமுளர். உமாதேவி எண்ணான்கறம் வளர்த்த வரலாறு, காஞ்சிப்புராணத்திற் காணப்படும். (109)

110. உள்ளடிவிரற்றலைகள் புறவடிபரட்டினுட னுயர்கணைக்
கான்முழந்தாள்,
தள்ளரியவூருவுயர்தாழ்வரைகளொத்தகடி தடமு
தரமார்புதிணிதோள்,
துள்ளிவருசெங்கையொடுமுன்கைபிடர்நெற்றியொடுசூடமென
வெண்ணுபடையால்,
வள்ளலெனையாளுடையமாதவனுமாதவனுமல்லமர்
தொடங்கியுறவே.

(இ-ள்.)உள் அடி - உள்ளங்கால்களும், விரல் தலைகள் - விரல்களின் நுனிகளும், புறம் அடி-புறங்கால்களும், பரட்டினுடன்- காற்பரடுகளும், உயர் கணைக்கால் - (வலிமையிற்)சிறந்த கணுக்கால்களும், முழந்தாள்-முழங்கால்களும், தள் அரிய ஊரு-(வலிமைமிகுதியால்) நீக்குதற்கு அருமையான தொடைகளும், உயர் தாழ் வரைகள் ஒத்த - உயர்ந்து தோன்றுகின்ற மலைத்தாழ்வரைகளை ஒத்திருக்கின்ற, கடி தடம் - அரையும், உதரம்-வயிறும், மார்பு-மார்பும், திணிதோள் - வலியதோள்களும், துள்ளி வரு செம் கையொடு - துள்ளிக்கொண்டு (முன்னே விரைந்து) வருகிற சிவந்தகைகளும் முன் கை முன்னங்கைகளும், பிடர்-பின்கழுத்தும், நெற்றியொடு - நெற்றியும், சூடம் - உச்சியும், என - என்று, எண்ணு - எண்ணிச் சொல்லப்படுகிற, படையால்-ஆயுதங்களினால் [வேறே ஆயுதமெடாமல் இவ்வுறுப்புகளையே போர்க்கருவியாகக் கொண்டு என்றவாறு],வள்ளல்-வரையாதுகொடுக்குந் தன்மையையுடையவரும், எனை ஆள் உடைய மாது அவன்உம் - என்னை ஆளுதலுடைய உமாதேவியை ஒருபாகத்திற் கொண்டவருமாகிய சிவபிரானும், மா தவன்உம்-மிகுந்த தவத்தையுடைய அருச்சுனனும், மல் அமர் - மற்போரை, தொடங்கியுற - தொடங்க,-(எ-று.)-'வீசினன்'என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

உள் அடி - காலின் உள்ளிடமென்றும், புறவடி - காலின் மேலிட மென்றும் பொருள் படுதலால், முன்பின்னாகத் தொக்கு வந்த ஆறாம்வேற்றுமைத்தொகை;இலக்கணப்போலி. "மெய்சென்று தாக்கும் வியன்கோலடிதன்மேற், கைசென்று தாங்குங் கடிது"ஆதலால், 'துள்ளிவரு செங்கை'எனப்பட்டது. ஈற்றடியில், மாதவன் உமாதவன் எனப்பிரித்து - என்னை அடிமையாகவுடைய வள்ளலாகிய பெருந்தவமுடைய அருச்சுனனும், உமா தேவியினுடைய கணவனான உருத்திரனும் என்றும் பொரு ளுரைப்பாருமுளர். 'எனையாளுடையுமாதவனு மாதவனும்'எனப் பாடமுமாம். (110)

111. மல்லமர்தொடங்கியிவரிருவரும்வெகுண்டுபொரமாதிரமு
மாநிலமுமேல்,
எல்லையுமதிர்ந்துசுழல்கின்றபொழுதத்திமயவின்ப
மயில்கேள்வன்வெகுளா,
நல்லிசைபுனைந்தமணிநூபுரவிசாலவொளி
நண்ணுபதநாண்மலரினால்,
வில்லியரிலெண்ணுதிறல்வில்லுடைய காளைதனை
விண்ணுலகில்வீசினனரோ.

(இ-ள்.)இவர் இருவர்உம்-(சிவனும்அருச்சுனனும் ஆகிய)இந்த இரண்டுபேரும், மல் அமர் தொடங்கி-மற்போரை ஆரம்பித்து, வெகுண்டு- கோபித்து, பொர-போர்செய்ய, (அதனால்),மாதிரம்உம் - திக்குக்களும், மாநிலம்உம்-பெரிய பூமியும், மேல் எல்லைஉம்-மேலுலகமும்,அதிர்ந்து- நடுங்கி, சுழல்கின்ற பொழுதத்து-சுழற்சியடைகிற காலத்தில், இமயம் இன்பம் மயில் கேள்வன்-இமயமலையிற்பிறந்தஇன்பத்தைத்தருகின்ற மயில்போலுஞ் சாயலையுடையஅம்பிகையின் கணவனானசிவவேடன், வெகுளா-கோபித்து, நல் இசை புனைந்த-நல்லகீர்த்தியைக் கொண்ட, மணி நூபுரம் விசாலம் ஒளி நண்ணு-இரத்தினச்சிலம்பினது விரிவான பிரகாசம் பொருந்திய, பதம் நாள் மலரினால்-அன்றுமலர்ந்ததாமரைப்பூப்போல் மெல்லிய (தனது) திருவடியினால்,வில்லியரில் எண்ணு திறல் வில் உடைய காளைதனை- விற்போர்வல்லவர்களிற் சிறந்தவனாகநன்குமதிக்கப்படுகிற வலிமையையுடைய காண்டீவ வில்லையுடையஇளவீரனானஅருச்சுனனை, விண் உலகில்-ஆகாயமார்க்கத்தில், வீசினன்-தூக்கியெறிந்தான்; (எ-று.)

சிவ வேடனும்அருச்சுனனும் மற்போர் புரிந்தபோது உண்டான அதிர்ச்சியால் திக்குக்கள் முதலியன நிலைகுலைந்துசுழன்றனவாக, அப்போது சிவவேடன் வெகுண்டு அருச்சுனனைப்பிடித்துவானத்தில் தூக்கியெறிந்தன னென்பதாம். மயில் - உவமையாகுபெயர். நல்லிசை புனைந்தபதம், நூபுர விசாலவொளிநண்ணுபதம் என இயையும், வில்லுடைய - ஒளியுடைய என்றுமாம். விண்ணினுற வீசினனரோ என்றும் பாடம். (111)

112. விண்ணவர்தமூர்புகுதவிண்ணவர்பிரான்மதலைவிசை யுடனெழுந்து முகில்போல்,
மண்ணினிடைவீழ்தருமுன்மார்பகலமல்லதைவயங்கு புறமென்று தெரியான்,
எண்ணரியஞானவொளியாகிவெளியாகிவரு மெயினர்பதியானகருணைப்,
புண்ணியன்மகிழ்ந்துருகநின்றொலியுடன்பழைய பூசல்பொரவெண்ணியெதிர்வான்.

(இ-ள்.)விண்ணவர் பிரான் மதலை- தேவராசனானஇந்திரனது புத்திரனாகியஅருச்சுனன்,-விண்ணவர்தம்ஊர் புகுத- தேவலோகத்தைச் சமீபிக்கும்படி, விசையுடன்-வேகத்தோடு, முகில் போல் - மேகம்போல, எழுந்து - (ஆகாயத்தில்)எழும்பி, மண்ணினிடை - பூமியிலே, வீழ்தரும்முன் - விழுவதற்கு முன்னே [மிகவிரைவிலென்றபடி],அகலம் மார்பு அல்லதை வயங்கு புறம் என்று தெரியான்-(தனது)பரந்த மார்பையே யன்றி விளங்குகின்ற முதுகைக் காட்டாதவனாகி,-எண்அரிய ஞானம் ஒளி ஆகி-(யாவராலும்) எண்ணுவதற்கும் அருமையான ஞானமயமான தேஜோரூபியாய், வெளி ஆகி வரும் கருணைபுண்ணியன் ஆன - வெளியிற் காணப்பட்டுவருகிற திருவருளையுடையபரிசுத்த மூர்த்தியான, எயினர்பதி-(சிவபிரானது உருவமாகிய)வேடர் தலைவன்,மகிழ்ந்து உருக-(தன்னைக்கண்டு)களித்து மனம் உருகும்படி, நின்று-முன்னே நின்று, ஒலியுடன் - ஆரவாரத்துடனே, பழைய பூசல் பொர எண்ணி-முன்செய்த மற்போரை (மீண்டுஞ்) செய்ய நினைத்து,எதிர்வான்- எதிர்ப்பவனானான்;(எ-று.)

சிவவேடன் தன்னைத்தூக்கி வானத்தி லெறியவும், அப்போதும் அருச்சுனன் சிறிதும் பின்வாங்காது மீண்டும் முன்போலப் போர் செய்ய எண்ணி ஆரவாரித்து எதிர்ப்பவனாயினனென்க. வெளியாகி-ஆகாச ரூபமாய்; அருவமாகி என்றுமாம். மார்பமுகமல்லதை என்றும் பாடம், (112)

113.-சிவபிரான்அருச்சுனனுக்குப் பிரதியக்ஷமாதல்.

வெய்யகணநாதர்கணதேவர் விபுதாதியர் விரிஞ்சிசிவயோ கியருஞ்,
செய்யசுடரோனளகையாதிபதிகின்னரர்கள்சித்தர்பலசாரணர் மணிப்,
பையரவினாடிபுருகூதனிவர்சூழ்தரவொர்பச்சைமயில் பாதியு டனே,
துய்யவிடைமீதொருசெழுஞ்சுடரெழுந்தது தொழுந்தகைய தாகுமளவோ.

(இ-ள்.) (அந்தச் சமயத்தில்), வெய்ய கண நாதர் - (பகைவர்களுக்குப்) பயங்கரமான பிரம தகணங்களுக்குத் தலைவர்களும், கணதேவர்-பிரம தகணங்களாகிய, தேவர்களும், விபுதஆதியர் - மற்றைத் தேவர் முதலியோரும், விரிஞ்சி - பிரமனும், சிவயோகியர் - சிவவிஷயமான யோகாப்பியாசத்தையுடைய முனிவர்களும், அரு செய்ய சுடரோன் - (காணுதற்கு) அருமையான சிவந்த கிரணங்களுடைய சூரியனும், அளகை ஆதிபதி - அளகாபுரிக்கு அரசனான குபேரனும், கின்னரர்கள் - கின்னரர்களும், சித்தர்-சித்தர்களும், பல சாரணர் - அநேகசாரணர்களும், மணி பை அரவின் ஆடி - மாணிக்கத்தையுடைய படத்தையுடைய பாம்பின்மீது ஆடின திருமாலும், புருகூதன் - இந்திரனும், இவர் - என்கிற இவர்கள், சூழ்தர - (தன்னைச்சுற்றிலும்) நிற்கும்படி, துய்ய விடை மீது- பரிசுத்தமாகிய ரிஷபத்தின்மேல், ஒரு செழு சுடர்-(எல்லாஒளிகளினும்) மேம்பட்டதொரு ஒளியுருவம், ஓர் பச்சை மயில் பாதியுடனே-பசுநிறமுள்ள மயில்போலுஞ் சாயலையுடைய உமாதேவியின் உருவமான இடப்பக்கத்துடனே, எழுந்தது - தோன்றிற்று; தொழும் தகையது ஆகும் அளவுஓ-(அது) வணங்கத்தக்க தன்மையுடையதோ? [வணங்குதற்கு அரியதென்றபடி]; (எ-று.)

பின்னும் அருச்சுனன் மற்போரில் எதிர்க்க வர, அப்போது பிரமதகணங்களும் தேவகணங்களும் முனிகணங்களும் சூழ்ந் திருக்கவிருஷபவாகனத்தின்மேல் பார்வதியோடும் பரமசிவன் பிரதியட்சமாய்த் தோன்றின னென்க.

அங்குத்தோன்றிய பரஞ்சோதியின் வடிவத்தின் தன்மையை அளவிட்டு எவராலும் வணங்குவதற்கு அரிதென அச்சோதியின் சிறந்த தன்மையை, 'தொழுந்தகையதாகுமளவோ' என்றதனாற்கவி வெளியிட்டனர்.

'மணிப்பையரவினாடி' என்றது-விஷ்ணுவினது அவதாரமாகிய கிருஷ்ணபகவான். யமுனாநதியில் ஓர்மடுவிலிருந்துகொண்டு அந்நதிமுழுவதையுந் தன்விஷாக்கினியினாற் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானயோக்கியமாகாதபடி செய்துவந்த காளியனென்னுந் துஷ்டநாகத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தண்டிக்கவேண்டுமென்று கருதி அம்மடுவிற்குச் சமீபத்திலுள்ளதொரு கடம்ப மரத்தின் மேலேறி அம்மடுவிற் குதித்து, கொடிய அந்நாகத்தின் படங்களின்மேல் ஏறித் துவைத்து நர்த்தனஞ்செய்து நசுக்கி வலியடக்கி, 'மங்கலியபிட்சையிடவேண்டும்' என்று தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாககன்னிகைகளின் விண்ணப்பத்தின்படி உயிரோடு கடலிற்சென்றுவாழும்படி அந்தக் காளியனை விட்டருளினாரென்னும் வரலாற்றை உட்கொண்டு; இனி, இத்தொடர்க்கு- ஆதிசேஷனிடத்துப் பொருந்திய திருமாலென்றுமாம். நாடி எனப்பிரித்து - திருவனந்தாழ்வானிடத்து விருப்பமுடையானென்றலும் அமையும். ஆதிபதி- நீட்டல். விரிஞ்சி-(அன்னப்) பறவையால் தாங்கப்படுபவனென்று காரணம்பற்றிய பெயர். அளகை - குபேரனது வாழிடமான பட்டணம். செழுஞ்சுடர் என்றது-பரஞ்சோதி சுவரூபமான சிவத்தை. (113)

114.-இனிமூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்;அருச்சுனன் சிவபிரானைத்தரிசித்து வணங்கிப் பரமானந்தம் அடைந்ததைத்தெரிவிக்கும்.

கைவிலுடனேயெயினர்கோடிபலர்சூழவரக் கன்னிமயில்
பின்னர்வரவே,
தெய்வமுறைஞாளிகடொடர்ந்துவரவந்துபொருசெய்ய
சிவவேடன்முடிமேல்,
சைவமுறையேயிறைவர்தண்மலரினோடறுகு
சாத்தியொளிர்நாண்மலரெலாம்,
மெய்வடிவுகொண்டனையகரியதவவேடனிணை
விழிமலர்பரப்பிமகிழா.

(இ-ள்.) எயினர் கோடி பலர் - அநேககோடிவேடர்கள், கைவிலுடனே - (தந்தமது) கையிற்பிடித்த வில்லோடும், சூழவர - (தம்மைச்) சுற்றிலும் வரவும், கன்னி மயில்-இளைய மயில்போலுஞ் சாயலுடைய உமாதேவி, பின்னர் வர- (தமக்குப்) பின்னே வரவும், தெய்வம் மறை ஞாளிகள் - தெய்வத்தன்மையுடைய வேதங்களின் வடிவமான நாய்கள், தொடர்ந்து வர - (தம்மைப்) பின்தொடர்ந்து வரவும், வந்து பொரு-எதிர்வந்து போர் செய்த, செய்ய - அழகுடைய, சிவவேடன்-வேட வடிவமாகிய சிவபிரானது, முடிமேல்-திருமுடியின்மீது, சைவமுறையே இறைவர் தண் மலரினோடு அறுகு சாத்தி ஒளிர் நாள் மலர் எலாம்-சைவசமய நூலின்விதிப்படியே சிறந்த தேவர்களும் முனிவர்களும் குளிர்ந்த பூக்களையும் அறுகம் புல்லையும் சமர்ப்பிக்க (அதனால் அத்திருமுடியில்) விளங்குகிற புதிய பூக்களையெல்லாம், மெய் வடிவு கொண்டு அனைய கரிய தவம் வேடன்-சத்தியமானது ஒருருவத்தையெடுத்தாற்போன்ற கருநிறமுடைய தவத்திற்குரிய கோலத்தையுடைய அருச்சுனன், இணை விழி மலர் பரப்பி- (தனது) தாமரைமலர்போன்ற இரண்டு கண்களையும் நன்றாகவிழித்துப்பார்த்து, மகிழா - களித்து, - (எ-று.)- 'தொழா' என மேலிற்கவியில் தொடரும்.

'தன்னோடுபோர்புரியவந்த வேடுவன் சிவபிரான்'என்பதை முடியிற்சாத்தப்பட்டுள்ள கொன்றைமலர் அறுகம்புல் முதலியவற்றால் நிச்சயமாயறிந்து அருச்சுனன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தன னென்க. கந்யாஎன்னும் வடமொழித் திரிபாகிய கன்னியென்னும் பெயர்ச்சொல் - இங்கே இளமையென்ற பொருளைத்தந்தது. சைவம்-சிவனைத் தெய்வமாகக்கொள்ளும் மதம்;தத்திதாந்த வடமொழி. சைவமுறை- சிவாகமம்: முறை-நூல். வேடன் என்ற சொல்- தமிழ்மொழியாய் வேட்டுவன் என்ற பொருளிலும், வடமொழியாய் வேஷத்தையுடையவன் என்ற பொருளிலும் வந்துள்ள நயம் பாராட்டற்பாலது. சாத்தி-சாத்த. (114)

115.- தும்பைவகைமாலைசெறிவில்லமொடுகொன்றைமலர்சூத
மறுகேகமழ்தருஞ்,
செம்பவளவேணிமிசைதிங்கணதி சூடியருள்செம்
பொன்வடமேருவனையான்,
உம்பர்மணியாழினொடு தும்புருவுநாரதனு
முருகியிசைபாடவருள்கூர்,
அம்பையுடனேவிடையின்மீதொளிரநின்றதனையஞ்சலி
செய்தன்பொடுதொழா.

(இ-ள்.)தும்பை - தும்பைப்பூவினாலாகிய,வகை-பலவகைப்பட்ட, மாலை- மாலைகளும்,செறி வில்லமொடு - நெருங்கிய பில்வபத்திரங்களும், கொன்றைமலர் - கொன்றைப்பூக்களும், சூதம் - மாந்தளிர்களும், அறுகு - அறுகம் புற்களும், கமழ் தரும்-வாசனைவீசப்பெற்ற, செம் பவளம் வேணிமிசை-பவழம்போலச் சிவந்த சடையின்மேல், திங்கள் நதி சூடியருள் - சந்திரனையும்கங்காநதியையும் தரித்தருளிய, செம் பொன் வட மேரு அனையான்- சிவந்தபொன்மயமான வடக்கிலுள்ள மகாமேருமலையை ஒத்தவனாகியபரமசிவன், உம்பர் - தேவர்கள்கேட்பதற்குரிய, மணி யாழினொடு-அழகியவீணையின்இசையுடனே, தும்புருவும்-,நாரதனும்-, உருகி - மனமுருகி, இசைபாட - கீதத்தைப்பாடாநிற்க, அருள் கூர் அம்பையுடனே - கருணைமிகுந்தஉமாதேவியுடனே, விடையின் மீது - விருஷபத்தின்மேல், ஒளிர நின்றதனை- விளக்கமாக எழுந்தருளித் தரிசனந் தந்துநின்ற திருக்கோலத்தை, அஞ்சலிசெய்து - கைகூப்பிவணங்கி, அன்பொடு - பக்தியுடனே, தொழா - நமஸ்கரித்து,-(எ-று.)- 'ஆடினன்' என மேற்கவியோடு தொடரும்.

தனக்குச்சிவபிரான் உமாதேவியோடு விருஷபவாகனத்திற் பிரதியட்சமானது கண்டு பெருமகிழ்ச்சி யடைந்த அருச்சுனன் கைகூப்பி வணங்கிப் பேரன்போடு நமஸ்கரித்தன னென்பதாம்;தும்பைமாலை முதலியவற்றைச் சிவபிரான் முடியிலணிந்துள்ளன னென்க. வில்லம் - வடமொழித் திரிபு. சூதம் - தற்சமவடசொல். பொருளாகுபெயர். அம்பை - அம்பா: வடசொல். மேரு - ஒளிக்கு உவமை. விசுவாவசுவினது வீணைக்கு ப்ருஹதீ என்றும், தும்புருவினது வீணைக்குக் களாவதீ யென்றும், நாரதரது வீணைக்கு மகதீ என்றும், சரஸ்வதியினது வீணைக்குக் கச்சபீ என்றும் பெயரென்று உணர்க. கருவியாகிய யாழினது ஒலியுங் கண்டத்தினது ஒலியுஞ் சிறிதும்வேறுபடாமல் ஒத்துநிற்கிற சிறப்புத்தோன்ற 'யாழினொடு இசைபாட' என்றார். தும்புரு - ஒருகந்தருவமுனி. நாரத னென்பதற்கு - மனிதர்களுக்கு உள்ள ஒற்றுமையைக் கெடுப்பவனென்றும் ஆத்துமஞானத்தைப் பலர்க்கும்உபதேசிப்பவனென்றும் பொருள்; இவர், தேவமுனி. (115)

வேறு.

116. ஆடினன் களித்தன னயர்ந்து நின்றனன்
ஓடினன் குதித்தன னுருகி மாழ்கினன்
பாடினன் பதைத்தனன் பவள மேனியை
நாடின னடுங்கின னயந்த சிந்தையான்.

(இ-ள்.)நயந்த சிந்தையான் - மிகுந்த அன்புகொண்ட மனத்தையுடைய அருச்சுனன், ஆடினன் - (ஆனந்தத்தால்)கூத்தாடினான்; களித்தனன் - மிகமகிழ்ந்தான்;அயர்ந்து நின்றனன் - (தன்னை)மறந்து பரவசமாய் நின்றான்;ஓடினன் - (எதிரில்)விரைந்துசென்றான்;குதித்தனன் - துள்ளினான்;உருகி - மனமுருகி, மாழ்கினன் - மயங்கினான்;பாடினன் - பாடல் பாடினான்;பதைத்தனன் - மிகவிரைந்தான்;பவளம் மேனியை,- பவழம்போற் சிவப்பான (சிவபிரானது)திருமேனியை, நாடினன் - மிகவிரும்பினான்;நடுங்கினன் - (உடம்பு)நடுங்கினான்;(எ-று.)

ஆடுதல் முதலியன- அருச்சுனனுக்குச் சிவபிரானிடத்துள்ள பேரன்பின்செயல்கள். ஒருவனிடத்துப் பலதொழில் ஒருகாலத்தில் நிகழ்ந்ததாகக் கூறியது - கூட்டவணியின்பாற்படும்;இதனை,வடநூலார் ஸமுச்சயாலங்காரமென்பர். நடுங்கினன் - கீழ்த் தான் முடியில் வில்லாலடித்ததைக் கருதிப் பயந்தா னென்றுமாம். நயத்தல் - ஆசைப்பெருக்கம்.

இதுமுதல்முப்பத்துமூன்றுகவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்றாஞ்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றையவை விளச்சீருமாகிவந்த கலிவிருத்தங்கள். (116)

117.-இனிஐந்து கவிகள்-பரமசிவனைஅருச்சுனன் பரவுதலைக்கூறும்.

விழுந்தருவினையினின்மெலிந்துநாயினும்
அழுந்தியபிறவியி னயருவேன்முனம்
செழுஞ்சுடர்மணிப்பணித் திங்கண்மௌலியாய்
எழுந்தருளியவிஃ தென்னமாயமோ. ஆறு கவிகள் -ஒருதொடர்.

(இ-ள்.)செழு - மிகுந்த, சுடர் - ஒளியையுடைய, மணி - மாணிக்கத்தையுடைய, பணி - சர்ப்பங்களையும்,திங்கள் - பிறைச்சந்திரனையுமணிந்த,மௌலியாய் - திருமுடியுடையவனே! அருவினையினின்- (கடப்பதற்கு)அருமையான கருமங்களால், அழுந்திய பிறவியின் விழுந்து - தாழ்வான பிறப்புக்களிலே வீழ்ந்து, நாயின்உம் மெலிந்து - நாயைக் காட்டிலுங் கடைப்பட்டு, அயருவேன் முனம் - வருந்துகின்ற அடியேனது எதிரில், எழுந்தருளிய - வந்து தரிசனம் தந்தருளிய, இஃது - இச்செயல், என்ன மாயம்ஓ-என்ன ஆச்சரியமோ! (எ-று.)

தீவினைபோலநல்வினையும்பிறப்புக்குக் காரணமாதலால், உயிரைப் பந்தப்படுத்துவதிற் பொன்விலங்கும் இருப்புவிலங்கும் போல நல்வினையும் தீவினையும்தம்முள் ஒப்பனவா மென்க. (117)

118. ஆதியேயண்டமு மனைத்துமாயொளிர்
சோதியேகொன்றையந் தொங்கன்மௌலியாய்
வாதியேமரகத வல்லியாளொரு
பாதியேபவளமாம்பரமரூபியே.

(இ-ள்.) ஆதியே - (எல்லாப்பொருள்களுக்கும்) முதன்மையானவனே! அண்டம்உம் - உலக வுருண்டைகளும், அனைத்துஉம் - (அவற்றிலுள்ள) சராசரப்பொருள்களெல்லாமும், ஆய் - ஆகி, ஒளிர் - விளங்குகின்ற, சோதியே - ஒளியுருவானவனே! கொன்றை - கொன்றை மலர்களாலாகிய, அம் - அழகிய, தொங்கல் - திருமாலையைச்சூடிய, மௌலியாய் - முடியை யுடையவனே! வாதியே - பேசவல்லவனே! மரகதவல்லியாள் - மரகத ரத்தின மயமான பூங்கொடி போன்ற உமாதேவியை, ஒருபாதியே - இடப்பாகத்திலுடையவனே! பவளம் ஆம் பரம ரூபியே - (வலப்பாகம்) பவழ மயமான சிறந்த வடிவமுடையவனே! (எ-று.)

தொங்கல்-தொங்குவதாகிய மாலை. வாதிஎன்பது - ஸர்வஜ்ஞனென்பது தோன்ற நின்றது.
(118)

119. பையராவணிமணிப் பவளமேனியாய் செய்யவாய்மரகதச்செல்விபாகனே
ஐயனேசேவடியடைந்தவர்க்கெலாம்
மெய்யனேயெங்குமாய்விளங்குஞ்சோதியே.

(இ-ள்.) பை-படத்தையுடைய, அரா-நாகங்களை, அணி - ஆபரணமாகத் தரித்த, மணி-அழகிய, பவளம் மேனியாய் - பவழம்போற் சிவந்த திருமேனியையுடையவனே! செய்ய வாய்-சிவந்த வாயையுடைய, மரகதம் - மரகதரத்தினம்போற் பசுநிறமான, செல்வி- எல்லாச் செல்வங்களுமுடைய அம்பிகையை, பாகனே-இடப்பக்கத்திற் கொண்டவனே! ஐயனே - தலைவனே! சே அடி அடைந்தவர்க்கு எலாம்-சிவந்த திருவடிகளைச் சரணமடைந்த அன்பர்களுக்கெல்லாம், மெய்யனே - உண்மையாய் நிற்பவனே! எங்குஉம் ஆய் விளங்கும்-எல்லாவிடங்களிலும் பொருந்திவிளங்குகின்ற, சோதியே- தேஜோரூபியே!(எ-று.)

மிகுந்தபக்தியுடன் கூறிய தாதலால், மேற்கவிகளோடு கூறியதுகூறலென்னும் குற்றமில்லை: "பத்தர்சொன்னவும் பன்னப்பெறுபவோ" எனக் கம்பர்கூறியவாறு அறிக. (119)

120. முக்கணுநிலவெழ முகிழ்த்தமூரலும்
சக்கரவதனமுந் தயங்குவேணியும்
மைக்கயன்மரகத வல்லிவாழ்வுறு
செக்கர்மெய்வடிவமுஞ் சிறந்துவாழியே.

(இ-ள்.)(உன்னுடைய),முக்கண்உம்-மூன்று திருக்கண்களும், நிலவு எழ முகிழ்த்த மூரல்உம்-சந்திரனொளிபோன்றஒளி வெளித்தோன்றும்படியுண்டான புன்சிரிப்பும், சக்கரம் வதனம்உம்- வட்டவடிவமான முகமும், தயங்கு வேணிஉம்- விளங்குகின்ற சடையும், மை கயல் மரகதம் வல்லி வாழ்வுறு செக்கர் மெய்வடிவம்உம்-மையிட்ட கயல்மீன்போற் பிறழ்கிற கண்ணையுடையமரகதமணியாலாகிய கொடிபோலப் பசுநிறமாகவுள்ள பார்வதீதேவி வசிக்கப்பெற்ற சிவப்பான திருமேனியின் உருவமும், சிறந்து வாழி-மேன்மைப்பட்டு வாழக்கடவன; (எ-று.)

முக்கண் -இயற்கை யிருகண்ணோடுநெற்றிக்கண். கயல், வல்லி - உவமவாகுபெயர்கள். ஒப்புயர்வில்லாத கடவுளுடைய திருமேனி கண்ணெச்சிற்படாமே காலதத்துவமுள்ளவரையும் ஒரு குறையுமின்றிக்கே நிலைபெறவேண்டுமென்கிறகருத்தோடு கூடிய மிக்க ஆர்வத்தால், 'சிறந்துவாழி'என வாழ்த்தினான். செக்கர் - பண்புப்பெயர். (120)

121. அன்புறுதருமனுக் கனுசனாயினேன் நன்பரம்பொருளுக்குநண்புமாயினேன்
பொன்புரைமேனியாய்போற்றினேனுனை
என்பெருந்தவப்பயன்யார்பெற்றார்களே.

(இ-ள்.)பொன் புரை மேனியாய்-பொன்னையொத்துஅருமையான திருமேனியையுடையவனே!அன்பு உறு தருமனுக்கு-(உயிர்களிடத்து) அன்புமிகுந்த தருமபுத்திரனுக்கு, அனுசன் ஆயினேன்-தம்பியானேன்; நல் பரம் பொருளுக்கு-சிறந்த பரதத்துவமாகிய கண்ணபிரானுக்கு, நண்புஉம் ஆயினேன்-சினேகிதனும்

ஆனேன்; உனைபோற்றினேன்-உன்னையும் வணங்கினேன்; என் பெரு தவம் பயன்-எனது சிறந்த தவத்தினது பயன்போன்ற பயனை,யார் பெற்றார்கள்-வேறேயாவர் பெற்றார்? [எவருமிலர் என்றபடி];

அனுசன்=அநுஜன்: பின்பிறந்தவன்: பரம்பொருள்-எல்லாப் பொருள்களுக்கும் மேலான பொருள். நண்பு-ஆகுபெயர். "எஞ்சு பொருட்கிளவி செஞ்சொலாயிற், பிற்படக்கிளவார் முற்படக் கிளத்தல்"என்னுந் தொல்காப்பியவிதிக்கு ஏற்ப, 'தருமனுக்கநுசனாயினேன் பரம்பொருளுக்கு நண்புமாயினேன்'என உம்மையில்லாத சொல் முன் சொல்லப்பட்டது. (121)

122.-இவ்வாறுசொன்னஅருச்சுனனைச்சிவபிரான் தழுவுதல்.

என்றுகொண்டிம்முறை யிவனியம்பவே
மன்றலங்கொன்றையம் மாலைமௌலியான்
ஒன்றியதவம்புரி யும்பர்தம்பிரான்
தன்றிருமதலையைத்தழுவினானரோ.

(இ - ள்.) என்று-, இ முறை - இவ்விதமாக, இவன்-அருச்சுனன், இயம்ப - சொல்ல, -மன்றல் - வாசனையையுடைய,அம் - அழகிய, கொன்றைமாலை-கொன்றைப்பூமாலையைச்சூடிய,மௌலியான் - திருமுடியையுடைய சிவபெருமான், ஒன்றிய தவம் புரி உம்பர் தம் பிரான் தன் திருமதலையை- பொருந்திய தவத்தைச் செய்த தேவராஜகுமாரனான அருச்சுனனை,தழுவினான்- கட்டிக் கொண்டான்;(எ - று.)

இயம்பத்தழுவினானென்க,கொண்டு-அசை. அம்-சாரியையுமாம்.

123.-சிலமொழிந்துசிவபிரான் அருச்சுனனைத் தேற்றுதலுறுதல்.

தழுவினன்பெருந்துய ரகற்றித்தண்ணளி
பொழிதருகண்ணினன் புரக்குஞ்சிந்தையன்
அழிவறவொழிவற வமர்ந்தசோதியன்
பழுதறுமொழிசில பகர்ந்துதேற்றினான்.

(இ - ள்.)அழிவு அற - (எப்பொழுதும்) அழிதலில்லாமலும், ஒழிவு அற-நீங்குதலில்லாமலும், அமர்ந்த- (இயற்கையாகப்) பொருந்திய, சோதியன் - ஒளியையுடைய சிவபெருமான்,-தண் அளி பொழி தரு கண்ணினன் - குளிர்ந்த கருணையைச்சொரிகின்ற திருக் கண்களையுடையவனும்,புரக்கும் சிந்தையன் - (அருச்சுனனைக்)காத்தருளவேண்டுமென்கிற திருவுள்ளத்தை யுடையவனுமாய், தழுவினன்- (அவனை)அணைத்துக்கொண்டு,பெரு துயர் அகற்றி - (அதனால்அவனது) மிகுந்த துன்பங்களைப்போக்கி, பழுது அறு சில மொழி பகர்ந்து - குற்றமில்லாத சில வார்த்தைகளைச்சொல்லி, தேற்றினான்-(அவனைச்)சமாதானப் படுத்துபவரானார்;(எ - று.)- அதனை மேல் நான்குகவிகளிற் காண்க.

பெருந்துயர்என்றது-தவஞ்செய்ததனாலும்போர் செய்ததனாலும் உண்டான இளைப்பை. தேற்றினான்என்றது - துரியோதனாதியராலுண்டானதுன்பத்தினின்றும், பரமசிவனைத்தான் அடித்ததனாலானஅச்சத்தினின்றுந் தேறப் பண்ணுதல். (123)

124.-இனி,நான்குகவிகள்-ஒருதொடர்:சிவபிரான் அருச்சுனனைத்தேற்றி'உனக்குவேண்டியதுயாது?' என வினாவியதைத்தெரிவிக்கும்.

சூதினில்யாவையுந் தோற்றுக்கானிடை
ஏதிலர்போலநீ ரிளைத்துவாடினீர்
வாதுசெய்புலன்களையடக்கிமண்ணின்மேல்
நீதவம்புரிந்தமை நினையலாகுமோ.

(இ - ள்.) சூதினில் - சூதாட்டத்தில், யாவைஉம் - (உங்கள்) பொருள்களையெல்லாம், தோற்று - தோல்வியடைந்ததனாலிழந்து, நீர் - நீங்கள் ஐவரும், கானிடை - வனத்தில், ஏதிலர் போல - ஒரு பொருளுமில்லாத தரித்திரர்போல, இளைத்துவாடினீர் - மெலிந்து வருந்தினீர்கள்; நீ-, வாது செய் புலன்களை- (நல்வழியிற்செல்ல வொட்டாமல்) வருத்தந் தருகிற ஐம்புலன்களையும், அடக்கி - அடங்கச் செய்து, மண்ணின்மேல்-இந்நில வுலகத்தில், தவம் புரிந்தமை-தவத்தைச் செய்தவிதம், நினையல்ஆகும்ஓ-எண்ணக் கூடியதோ? (எ - று.)- இத்தன்மைய தென்று நினைத்துப்பார்ப்பதற்கும் அரியது என்றபடி.

ஏதிலர் -ஐம்பொறிகளால் நுகரப்படும் பொருளில் எதுவும் இல்லாதவர்: வறியவர். வாது - பாதா என்றவடமொழித்திரிபு: வாதம் என்ற வடமொழித்திரிபுஆயின், தருக்கமென்றுபொருளாம்.

125. மூகனென்றுரைக்குமம் மூகதானவன் வேகமோடேனமாய்விரைவில்வந்தனன்
நாகவெங்கொடியவனவின்றவாய்மையால்
யோகுசெயுனதுயிருண்ணவெண்ணியே.

(இ - ள்.) மூகன் என்று உரைக்கும் - மூகனென்று பெயர் சொல்லப்படுகின்ற, அ மூக தானவன் - மூடனாகியஅவ்வசுரன், நாகம் வெம் கொடியவன் நவின்ற வாய்மையால் - பாம்பையெழுதிய (பகைவர்க்குப்) பயங்கரமான துவசத்தையுடைய துரியோதனன் சொன்ன வார்த்தையினால், யோகு செய் உனது உயிர் உண்ண எண்ணி - தவஞ்செய்கின்ற உன்னுடைய உயிரை ஒழிக்கநினைத்து, ஏனம் ஆய்- பன்றியுருவமாகி, வேகமோடு- உக்கிரத்துடனே, விரைவில்-சீக்கிரமாக, வந்தனன்-வந்தான்: (எ - று.)

துரியோதனன்தனதுநாவிரண்டுடைமையையும், நன்மை செய்தார்க்குத் தீமைசெய்யுந் தகைமையையும், எப்பொழுதுங் கோணலாகவே செல்லுந் தன்மையையும், கொடுமையையும் புலப்படுத்தற்கு நாகத்தைக் கொடியிற்கொண்டனன்போலும். யோகு=யோகம்: வடமொழித்திரிபு. உயிருண்ண - உண்ணப்படாதது உண்ணப்படுவதுபோலச் சொல்லப்பட்ட மரபுவழுவமைதி. (125)

126. வந்தவன்முந்துமுன் மங்கைதன்னுடன் இந்தவெற்புறைதருமெயினவேடமாய்ச்
சுந்தரமரகதச்சோதிவீரனே
அந்தவல்லசுரனையம்பின்வீழ்த்தினேன்.

(இ - ள்.) சுந்தரம் - அழகிய, மரகதம் சோதி-மரகதரத்தினம் போன்ற பச்சையொளியையுடைய, வீரனே - வீரனானஅருச்சுனனே! அவன்- அவ்வசுரன், வந்து-, முந்து முன்-(உன்னைக்கொல்ல) முற்படுதற்கு முன்னே, (யான்), மங்கைதன்னுடன் - உமாதேவியுடனே, இந்த வெற்பு உறைதரும் எயின(ன்) வேடம் ஆய்- இந்தமலையில்வாசஞ்செய்கிற வேடனது வடிவமாகி, அந்த வல் அசுரனை- வலிமையையுடையவனாகிய அந்த மூகாசுரனை, அம்பின்-அம்பினால், வீழ்த்தினேன்-கொன்று தள்ளினேன்;

அஸுரன் என்ற வடசொல்லுக்கு - பாற்கடலினின்று தோன்றிய சுரையைப் பருகாதவ னென்றும், தேவர்களுக்கு எதிரானவ னென்றும், பகைவருடைய உயிரைக் கவர்பவ னென்றும் பொருள்கொள்ளப்படும். (126)

127. நின்னுடனமர்செய்து நின்வின்னாணறுத்து அந்நெடுவில்லினாலடியுமுண்டனன்
உன்னருமல்லினாலுதையுமுண்டனன்
என்னினியுன்கருத்தென்றுகூறினான்.

(இ - ள்.) நின்னுடன் - உன்னுடனே, அமர் செய்து-யுத்தம் பண்ணி, நின் வில் நாண் அறுத்து-உனது வில்லினது நாணியை அறுத்துவிட்டு, அ நெடு வில்லினால்அடிஉம் உண்டனன் - அந்தப்பெரிய வில்லின் தண்டத்தால் அடியும் பட்டேன்; உன் அருமல்லினால்உதைஉம் உண்டனன்-உனது அருமையான மற்போரினால்உதையும் பட்டேன்: இனி உன் கருத்து என்-இப்பொழுது நீ கருதிய வரம் யாது? (சொல்வாய்), என்று கூறினான்-; (எ - று.)

அடியும்உதையும், உம்மைகள்-எச்சப்பொருளன: இழிவு சிறப்புமாம். உன்னரு-நினைத்தற்குஅரிய, மல் எனினுமாம். (127)

128.-அருச்சுனன்பாசுபதம் வேண்டுதல்.

அந்தவில்விசயனுமரன்பதம்பணிந்து
எந்தைபாரதவமர்க் கிசைந்தவீரர்மெய்

சிந்தநின்பேர்பெறு தெய்வவாளியைத்
தந்தருளென்றனன் றவத்தின்மேனின்றான்.

(இ - ள்.) தவத்தில் மேல் நின்றான் - தவத்திற் சிறந்து நின்றவனாகிய, அந்த வில் விசயன்உம்-விற்போரில் வல்ல அவ்வருச்சுனனும், அரன் பதம் பணிந்து-சிவனது திருவடிகளை வணங்கி, 'எந்தை-எமது தலைவனே! பாரதம் அமர்க்கு இசைந்த வீரர் மெய் சிந்த- பாரதயுத்தத்துக்கு இணங்கிவந்த பகைவீரர்களது உடம்பைச் சிதறடிக்கும்பொருட்டு, நின் பேர் பெறு தெய்வம் வாளியை-உனது திருநாமத்தைப்பெற்ற தெய்வத் தன்மையையுடைய பாசுபதாஸ்திரத்தை, தந்தருள் - கொடுத்தருளுவாயாக,'என்றனன்-என்று கேட்டுக்கொண்டான்;(எ-று.)

பாரதஅமர் என்பதற்கு-பரதவமிசத்தாருள் நிகழும் போர் என்று பொருள்:பார் அதம் அமர் என்றுபிரித்து-பூமியிலுள்ள துஷ்டரை நாசப்படுத்தும் போர் என்று உரைப்பாருமுளர். சிந்த=சிந்துவிக்க: பிறவினைப் பொருளில் வந்த தன்வினை: சிதற என்று தன்வினையே யாகவுமாம். (128)

129. சிவபெருமான்அருச்சுனனுக்குப் பாசுபதத்தையீதல்.

ஐயனுமம்மையோ டருள்புரிந்துபின்
வெய்யபொற்றூணியும் வில்லுமந்த்ரமும்
துய்யபாசுபதமெய்த் தொடையுமுட்டியும்
ஒய்யெனநிலையுடனுதவினானரோ.

(இ-ள்.)ஐயன்உம்-தலைவனானசிவபிரானும், அம்மையோடு- பார்வதியுடனே, அருள் புரிந்து-கருணைசெய்து, பின்-உடனே, வெய்ய பொன் தூணிஉம்-(பகைவர்களுக்குப்)பயங்கரமானபொன்னாலாகிய அம்புப்புட்டிலையும்,வில்உம்-வில்லையும்,மந்த்ரம்உம்-உரிய மந்திரத்தையும், துய்ய பாசுபதம் மெய் தொடைஉம்-பரிசுத்தமான பாசுபதம் என்கிற உண்மையான அஸ்திரத்தையும், முட்டிஉம்-அவ்வில்லையும் அம்பையும் பிடிக்கும் விதத்தையும், நிலையுடன்-நிலையுடனே,ஒய்யென- விரைவாக, உதவினான்-தந்தருளினார்;

வில் வளைத்துஅம்பைஎய்வார் நிற்றற்கு உரியநிலை-ஆலீடம், பிரதியாலீடம், பைசாசம், மண்டலம் என நால்வகைப்படும்:அவற்றுள் வலக்கால் மண்டலித்து இடக்கால் முந்துறல், ஆலீட நிலை: வலக்கால் முந்துற்று இடக்கால் மண்டலித்தல், பிரதியாலீட நிலை:ஒருகாலில்நின்று ஒருகால் முடக்கல், பைசாச நிலை;இருகாலும் பக்கல் வளைய மண்டலித்தல், மண்டலநிலை: இனி, வேறுவகையாகக் கூறுவாரு முளர். தூணியையும் வில்லையும்தொடையையும் உதவுதல்-தருதல்: மந்திரத்தையும் முட்டியையும் நிலையையும்உதவுதல்-உபதேசித்தல். இனி, முட்டி என்பதற்கு-கைக்கவசம் என்றும், நிலையென்பதற்கு- உடற்கவசமென்றும் பொருளுரைப்பாரு முளர். மெய்த்தொடை - பழுதுபடாமற் குறித்த இலக்கிற் சென்று தாக்கும் அம்பு என்றவாறு. (129)

130. சிவபெருமான்கயிலைக்கு ஏகுதல்.

பெற்றனன் விசயனும் பேயும்பூதமும்
சுற்றியகணங்களுஞ் சுருதியோசையும்
வெற்றிகொள்பெற்றமும் விழைந்துசூழவே
கற்றையஞ்சடையவன் கயிலையேகினான். *(இ-ள்.)விசயன்உம்-அருச்சுனனும், பெற்றனன்-(அவற்றையெல்லாம்) பெற்றுக்கொண்டான்;(அதன்பின்பு),கற்றை அம் சடையவன்- தொகுதியாகிய அழகிய சடையையுடைய பரமசிவன், சுற்றிய-(தம்மைச்) சுற்றிலுமுள்ள, பேய்உம்-பேய்களும், பூதம்உம்-பூதங்களும், கணங்கள்உம்- மற்றைப் பிரமத கணங்களும், சுருதி ஓசைஉம்-வேதங்களின் கோஷமும், வெற்றி கொள்பெற்றம்உம்-மேன்மையைக் கொண்ட நந்தியும், விழைந்து சூழ-விரும்பிச் சூழ்ந்துவராநிற்க, கயிலைஏகினான்-கைலாசத்துக்குச் சென்றருளினார்;(எ-று.)*

ஆனினத்தின் ஆணையும்பெண்ணையும்உணர்த்தும் பெற்றம் என்பது - தென்பாண்டிநாட்டினின்று தமிழில் வந்து வழங்கிய திசைச்சொல்லாம். காலத்திற் சிவபிரானுக்கு வாகனமான ருஷபமாதல்பற்றி, நந்திதேவரை 'பெற்றம்'என்றார். ஈற்றடியில், கற்றவருடையவன் என்றும் பாடம். (130)

131.-இதுமுதல்,மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்: தேவேந்திரன்வானத்திினின்று வந்து அருச்சுனனை வாழ்த்தித்தன்தேரின்மேற் கொண்டு வானுலகத்து அழைத்துப்போதலைக்கூறும்.

ஏகியபின்னரா யிரங்கணாதனும்
மோகரதுந்துபி முழங்கத்தேரின்மேல்
நாகருமுனிவரு நண்ணிவாழ்த்தவே
வாகைகொள்விசயனைவந்துபுல்லியே.

(இ-ள்.)ஏகிய பின்னர் - (சிவன்)சென்றபின்பு, ஆயிரம்கண் நாதன்உம் - ஆயிரங் கண்களுடைய (தேவர்)தலைவனானஇந்திரனும் மோகரம் துந்துபி முழங்க - பேரொலியைச் செய்கின்ற துந்துபி யென்னும் வாத்தியங்கள் ஒலிக்கவும், நாகர்உம் முனிவர் உம் நண்ணி வாழ்த்த- தேவர்களும் முனிவர்களும் நெருங்கி வாழ்த்துச் சொல்லாநிற்கவும், தேரின்மேல் வந்து - (தனது)தேரில் ஏறிவந்து, வாகை கொள் விசயனை வெற்றியைக்கொண்ட அருச்சுனனை,புல்லி - தழுவிக்கொண்டு,- (எ- று.) - மேல் 133 -ஆங் கவியில் 'ஏற்றி'என்பதனோடுஇயையும். 132 - ஆங்கவி, இடைப் பிறவரல்.

வாகை யென்னும்மரத்தின் பெயர் - அதன் பூவினாலாகியமாலையை இருமடியாகுபெயராற் குறித்துப் பின்பு இலக்கணையால், அம்மாலையையடையாளமாகச்சூடுகிற வெற்றியை யுணர்த்திற்று. துந்துபி - ஒருபறை. (131)

132. நீபுரிதவப்பய னீடுவாழியே சாபமுந்தூணியுஞ்சரமும்வாழியே
தீபமெய்யொளியுடன்சேர்ந்துபோர்செயும்
மாபெருநீலமெய்வாழிவாழியே. *(இ-ள்.)'நீபுரி தவம் பயன் - நீ செய்த தவத்தின்பிரயோசனம், நீடு வாழி - பலகாலம் (அழிவில்லாமல்)வாழ்வதாக;சாபம்உம் - (உனது) வில்லும், தூணிஉம் - அம்பறாத்தூணீரமும்,சரம்உம் - அம்பும், வாழி - வாழ்வனவாக;தீபம் மெய் ஒளியுடன் சேர்ந்து போர் செயும் - விளக்கினது உண்மையான பிரகாசத்துடனே (தன்னொளிக்குஒப்பாகாதென்னுங்கருத்தால்) நெருங்கிப் போர்செய்கின்ற, மா பெரு நீலம் மெய் - அழகிய பெரிய நீலநிறமான (உன்)உடம்பு, வாழி வாழி - நன்கு வாழ்வதாக';(எ-று.)*

பின் இரண்டடிக்கு - விளக்குப்போல ஒளிவடிவமான பரமசிவத்துடனே நெருங்கிப் போர்செய்த மிகவும் சிறந்த நீலரத்தினம் போன்ற உன்மேனி மிக வாழ்க என்றும் பொருள் கொள்வர். வாழி வாழி, அடுக்கு - மகிழ்ச்சிபற்றியது. நீடு - நீண்டகாலத்துக்கு முதனிலைத் தொழிலாகுபெயர்: வினைமுதற் பொருள் விகுதி புணர்ந்த கெட்ட தெனினுமாம்; வினைப்பகுதி வினையுரியாய், நீடியதாக என்னும் பொருள்பட்டு நின்றதெனினுமாம்; நீண்டு என்பதன் விகாரமாகவுமாம். (132)

133. என்றுகொண்டிணையடியிறைஞ்சுமைந்தனைத் தன்றிருத்தேரின்மேற் றாழ்ந்தகைகளால்
ஒன்றியவுவகையோடேற்றியும்பர்கோன்
சென்றனன்றன்பெருந்தெய்வவானமே.

(இ-ள்.)என்றுகொண்டு - என்று சொல்லிக்கொண்டு,- உம்பர்கோன் - தேவேந்திரன்,-இணைஅடி இறைஞ்சும் மைந்தனை- (தனது) உபயபாதங்களைவணங்குகிற புத்திரனான அருச்சுனனை,- தாழ்ந்த கைகளால் - (தனது)தாழ்ந்து தொங்குங் கைகளால்,-தன்திரு தேரின்மேல் - தனது அழகிய தேரில், ஏற்றி-(எடுத்து)ஏறவிட்டுக்கொண்டு,-ஒன்றிய உவகையோடு - பொருந்திய மகிழ்ச்சியுடனே,- தன் பெரு தெய்வம் வானம் - தனது சிறந்த தெய்வத்தன்மையுள்ள சுவர்க்கத்துக்கு, -சென்றனன் - போனான்;(எ-று)

தாழ்ந்த கைகள் -முழங்காலளவும் நீண்டு தொங்குங் கைகள்: ஆஜாநுபாகு: இது, உத்தமபுருஷ லக்ஷணம். சுவர்க்கத்துக்குத் தெய்வத்தன்மை - புண்ணிய மிகுதியாலடைய வேண்டியதாதலும், இன்பத்தையே நுகருமிடமாதலும் முதலியன. வான் - இடவாகுபெயர்: அம்- சாரியை. (133)

134.-தேரின்மீதுஇந்திர அருச்சுனர் விளங்கியதன் வருணனை.

ஒருபெருமாதலி யூருந்தேரின்மேல்
இருமரகதகிரி யிருந்தவென்னவே

மருவருகற்பக மாலைமௌலியும்
விரிபுகழ்மைந்தனும் விளங்கினாரரோ. *(இ-ள்.)மரு வரு கற்பகம் மாலைமௌலிஉம் - வாசனைமிகுந்த கற்பகமரங்களின் மலர்களாலாகிய மாலையைச்சூடியமுடியையுடைய இந்திரனும், விரி புகழ் மைந்தன்உம் - பரவிய கீர்த்தியையுடைய அவன் மகனானஅருச்சுனனும்,-ஒருபெரு மாதலி ஊரும் தேரின்மேல் - ஒப்பற்ற பெரிய மாதலியென்பவன் செலுத்துகின்ற ஒரு தேரின்மேல், இரு மரகதம் கிரி இருந்த என்ன - மரகதரத்தினமயமான இரண்டுமலைகள்ஒருங்கு ஏறியிருந்தனபோல, விளங்கினார்- பிரகாசித்தார்கள்;(எ-று.)*

கருநிறமும் பருமையும்பற்றிவந்த தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. மாதலி - இந்திரன்சாரதி. மருவுஅரு - தேவலோகத்தார்க்கு அன்றிப் பிறர்க்குக் கிடைத்தற்கு அரிய என்றுமாம். கற்பகம் - கல்பகம்: தன்னிடம் வந்தவர்கட்கு நினைத்தவற்றையெல்லாம்கல்பிப்பதென்றுபொருள். மாலை மௌலி - வேற்றுமைத்தொகை யன்மொழி. இருந்ததென்னவே என்றும் பாடம். அரோ-ஈற்றசை.

135.-இதுமுதல்மூன்று கவிகள்-இந்திரலோக வருணனை.

ஆயிரம்பொலங்கிரி யழித்துவானின்மேல்
மாயிருமொருபுரம் வகுத்ததென்னவே
பாயிரமறைபுகழ் பரமன்றேசெனச்
சேயிரும்பொன்னகர் திகழ்ந்துதோன்றுமால்.

(இ-ள்.)சேய் இரு பொன் நகர் - நெடுந்தூரத்திலுள்ள பெரிய பொன்மயமான அமராவதிநகரம்,- ஆயிரம் பொலம் கிரி அழித்து-ஆயிரம் பொன்மலைகளைஅழித்து (அவற்றால்),வானின்மேல் மா இரு ஒரு புரம் வகுத்தது என்ன- ஆகாயத்தில் மிகவும் பெரியதொரு பட்டணத்தை நிருமித்ததுபோலவும், பாயிரம் மறை புகழ் பரமன் தேசுஎன - ஸ்தோத்திரரூபமான வேதங்கள் புகழ்கின்ற எம்பெருமானது தேஜோரூபமான பரமபதம் போலவும், திகழ்ந்து தோன்றும்-விளங்கிக் காணப்படும்;(எ-று.)

பாயிரமென்பதுபுகழ்ச்சியென்னும் பொருளதாதலை"பாயிரங்கூறிப் படைதொக்காலென் செய்ப" என்னுமிடத்திலுங்காண்க. இனி, பாயிரம்- முகவுரை எனக்கொண்டால், முதலிலுள்ளதாகிய பிரணவத்தோடு கூடிய மறை யென்க. பாயிரம்=பாஹ்யம். பாயிரம் மறை-வரலாற்று முறைமையையுடைய வேதமுமாம். ஸ்ரீவைகுண்டத்தின் திருநாமங்களுள் ஒன்றாகியதன்னுடைச் சோதி யென்பதன் பொருளையுட்கொண்டு, 'பரமன்தேசு' என்றார். பரமபதம் மிக்க ஒளியுடைய தாதலை" மதியாதவன்கதிர்மின்மினிபோ லொளிர் வைகுந்தம்" என்றதனாலுங்காண்க. மாயிரு - ஒரு பொருட்பன்மொழி. பரமதேசென எனவும் பாடம். (135)

136. விண்ணவர்முனிவருள் விளங்கிவாழ்தலால் நண்ணியமுடிப்பெயர்நாகம்பூணலால்
எண்ணருமகபதியிருந்தமாநகர்
புண்ணியன்வடிவெனப்பொலிந்திலங்குமால். *(இ-ள்.)எண்ண அரு-நினைத்தற்கும்அருமையான (சிறப்பையுடைய), மகபதி இருந்த மா நகர்-யாகங்களுக்குத் தலைவனானஇந்திரன் அரசு வீற்றிருந்த பெரிய அந்நகரம்,-விண்ணவர்முனிவர் உள் விளங்கி வாழ் தலால்-தேவர்களுடையவும் முனிவர்களுடையவும் மனத்தில் எழுந்தருளி வாழ்தலாலும் [தேவர்களும்முனிவர்களும் தன்னுள்ளே விளங்கிவாழப் பெறுதலாலும்],நண்ணிய முடி பெயர் நாகம் பூணலால்-பொருந்திய (தனது) திருமுடியிலே ஊர்ந்து செல்லுதலையுடையசர்ப்பங்களைஆபரணமாக அணிதலாலும் [பொருந்தியகோபுரசிகரத்தையும் நாகமென்னும் பெயரையும் (தான்)கொண்டிருத்தலாலும்],புண்ணியன் வடிவு என பொலிந்து இலங்கும்- பரிசுத்தனானசிவனது திருமேனிபோல அழகுடையதாய் விளங்கும்;(எ-று.)*

சிவபெருமான்திருமேனிபோலும் அமராவதிநகர மெனச்சிலேடை மூலமாகப் பொதுத்தன்மை யமைத்துக் கூறியதால், இச்செய்யுள்-செம்மொழிச் சிலேடையணியை யங்கமாகக் கொண்டு வந்த உவமையணி. உள்-மனம், உள்ளிடம்: முடி-சிரசும் கோபுரமும், நாகம்-பாம்பும் சுவர்க்கமும். நாகம் என்பது சுவர்க்கலோகத்துக்கு ஒரு பெயர்: அது-துக்கமற்றிருப்பது என்று காரணப் பொருள்படும். (136)

137. மாவலிசிறைப்பட வைத்ததாண்மலர்
தாவியவிண்ணிடைத் தயங்குபொன்னகர்
தேவருந்தொழுகழற் றேவனுந்தியம்
பூவிருந்ததுவெனப் பொலிந்துதோன்றுமால்.

(இ-ள்.)மா வலி - மகாபலிசக்கரவர்த்தி, சிறை பட-சிறைச்சாலையில் தங்கும்படி, வைத்த- (அவனதுதலையின்மேல்)வைத்த,தாள் மலர் - (திருமாலினது)தாமரைமலர்போன்ற திருவடி, தாவிய-

மேலோங்கியளந்த, விண்ணிடை-மேலுலகத்திலே, தயங்கு-விளங்குகிற, பொன் நகர்- பொன்மயமான அமராவதி நகரமானது,-தேவர்உம்தொழு கழல் தேவன்- தேவர்களும் வணங்குகின்ற திருவடியையுடைய சிறந்ததேவனான திருமாலினது, உந்தி அம் பூ-அழகிய நாபீகமல மலர், இருந்தது என-இருந்த தன்மைபோல, பொலிந்து தோன்றும்-அழகுபெற்று விளங்கும்;(எ-று.)

பொன்னகர்திருமாலினுந்தித் தாமரைபோலப் பொலிவுபெற்றுத் தோன்று மென்க. பலிசக்கரவர்த்தியென்னும் அசுரராசன் தன் வல்லமையால் இந்திரன் முதலிய யாவரையும் ஜயித்து மூவுலகங்களையும் தன் வசப்படுத்தி அரசாண்டு செருக்குக்கொண்டிருந்தபொழுது, அரசிழந்த தேவர்கள் திருமாலைச்சரணமடைந்து வேண்ட, அவர் குள்ளவடிவமான வாமனாவதாரமெடுத்துக் கசியப முனிவருக்கு அதிதியினிடந்தோன்றின பிராமணப் பிரமசாரியாகி, வேள்வியியற்றி, யாவர்க்கும் வேண்டிய அனைத்தையுங்கொடுத்து வந்த அப்பலியினிடஞ் சென்று, தவஞ்செய்தற்குத் தன் காலடியால் மூவடி மண் வேண்டி, அது கொடுத்தற்கு இசைந்து அவன் தத்தஞ்செய்தநீரைக் கையிலேற்று, உடனே திரிவிக்கிரமனாய்ஆகாயத்தை அளாவி வளர்ந்து, ஓரடியால் மண்ணையும்ஓரடியால் விண்ணையும் அளந்து மற்றோரடியால்அவனையும்பாதாளத்தில் அழுத்தி அடக்கினா ரென்பது கதை. சிறை-காவலிடம்:பாதாளத்தில் பலி சக்கரவர்த்தி உள்ள இடத்துக்கு விஷ்ணு காவலாக வாயிலி லிருக்கிறாரென்றுஉணர்க. பூவிரிந்தது எனவும் பாடம். (137)

138.-இதுவும் மேலைக்கவியும்-ஒருதொடர்: அருச்சுனனும்இந்திரனும் அமராவதியிற் சேர்ந்து சுதர்மையில்ஓராசனத்து அமர்தலைக்கூறும்.

**பொலிவுறுமந்நகர்புகுந்துதாதையும்
சிலைகணைபெறுதிறற்றெய்வமைந்தனும்
மெலிவுறுமின்னிடைநுடங்கமீனினும்
பலரரமாதரார்பரிவுகூரவே.**

(இ - ள்.)தாதைஉம் - தந்தையாகிய இந்திரனும், சிலைகணைபெறு - (சிவபிரானிடத்து) வில்லையும்அம்பையும் பெற்ற, திறல் - பராக்கிரமத்தையுடைய, தெய்வம் - தெய்வத்தன்மையையுடைய, மைந்தன்உம் - புத்திரனானஅருச்சுனனும், பொலிவு உறும் அ நகர் புகுந்து - அழகு மிகுந்த அவ்வமராவதிபுரியை அடைந்து,- மீனின்உம் பலர் - ஆகாயத்தில் விளங்குகின்ற நக்ஷத்திரங்களைக்காட்டிலும் அநேகராகிய, அர மாதரார்-தெய்வப் பெண்கள், மெலிவு உறு மின் இடை நுடங்க - இளைத்தல்மிகுந்த மின்னல் போன்ற (தமது) இடை அசையவும், பரிவு கூர - (தம்மைக்கண்டு) அன்பு மிகவும்,-(எ-று.)-"சிலம்பொலிகூரும் மண்டபத், தொரு மணியாசனத் தோங்கிவைகினார்"என்று அடுத்த கவியில் முடியும்.

மைந்தனுக்குத்தெய்வத்தன்மை - இந்திரனது புத்திரனும் சிவனது பக்தனுமாதல்:மின்னுவது மீன் என நட்சத்திரத்திற்குக் காரணக்குறி. (138)

***139. பருமணிவெயிலெழப் பணிலமாநிரை
தருமணிநிலவெழத்தமனியப்பெருங்
குருமணிச்சிலம்பொலிகூருமண்டபத்து
ஒருமணியாசனத்தோங்கிவைகினார்.***

(இ - ள்.) பருமணி வெயில் எழ - (தாம் தாம் அணிந்துள்ள ஆபரணங்களிற் பதித்த) பருத்த சிவந்த இரத்தினங்களினின்று சூரியனொளிபோன்றஒளி வீசவும், மா பணிலம் நிரை தரு மணி நிலவு எழ - பெரிய (சிறந்த) சங்குகளின் கூட்டம் பெற்ற முத்துக்களினின்று சந்திரனொளிபோன்றஒளி வீசவும்,-தமனியம் பெரு குருமணி சிலம்பு ஒலி கூரும் - பொன்னாற்செய்துபெரிய நிறமுள்ள இரத்தினங்களைப்பதித்த சிலம்பென்னும் காலணி ஓசைமிகும்படி (தேவமாதர்) நடிக்கப்பெற்ற, மண்டபத்து - மண்டபத்திலே, ஒரு மணி ஆசனத்து - இரத்தினங்களிழைத்ததொரு சிங்காசனத்தில், ஓங்கி வைகினார்- (யாவரினும்) சிறந்து வீற்றிருந்தார்;(எ - று.) சங்குகளினின்றுமுத்துப் பிறக்கு மென்பதை, "தந்திவராக மருப்பிப்பிபூகம் தழை கதலி, நந்து சலஞ்சல மீன்றலைகொக்குநளின மின்னார்,கந்தரஞ்சாலி கழை கன்னலாவின்பல் கட்செவிகா, ரிந்து வுடும்பு கராமுத்த மீனுமிருபதுமே"என்னும் கட்டளைக்கலித்துறையினால்அறிக. தமனியம் - தபநீயம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு:நெருப்பினாற் காய்ச்சப்பட்டு நன்கு விளங்குவது எனக் காரணப்பொருள்படும். நடித்தலாகிய காரணத்தை 'சிலம்பொலிகூரும்'எனக் காரியத்தாற் கூறினார்: உபசார வழக்கு. மண்டபம் என்றது - சுதர்மையென்னுந் தேவசபையை, ஆஸநம் - வீற்றிருக்குமிடம். (139)

140.-இந்திராணிவருதல்.

முருகவிழ்பரிமள மொய்த்ததண்டுழாய்
மரகதகிரிதிரு மைத்துனன்றனைப்
பெருமிதவபிமனைப் பெற்றகாளையை
அருள்பெறுமுவகையோ டன்னையெய்தினாள்.

(இ - ள்.) *முருகு அவிழ் - தேன் சொரிகின்ற, பரிமளம் மொய்த்த- வாசனை நிரம்பிய, தண் துழாய் - குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையையுடைய, மரகத கிரி - மரகத ரத்தினமயமான மலைபோற் கருநிறமான கண்ணபிரானது, திரு மைத்துனன் தனை - அழகிய அத்தைபிள்ளையும், பெருமிதம் அபிமனை பெற்ற காளையை-வீரத் தன்மையையுடைய அபிமந்யுவைப் பெற்ற வீரனுமாகிய அருச்சுனனை, அன்னை - தாயாகிய இந்திராணி, அருள் பெறும் உவகையோடு - கருணையைக்கொண்ட களிப்புடனே, எய்தினாள் - வந்து அடைந்தாள்;*(எ - று.)

தந்தையாகிய வசுதேவருக்கு உடன்பிறந்தமுறை யாதலால், குந்தி கண்ணனுக்கு அத்தையாவள்: அவள் மகனாதலால், அருச்சுனன் கண்ணனுக்கு மைத்துனனாயினான்;அத்தைமைந்தனை'மைத்துனன்' என்பது, முற்காலத்து வழக்கம்போலும். உடன் பிறந்தவளது கணவனை மைத்துனனென்று வழங்கும் வழக்கத்தின் படியும், கிருஷ்ணனது உடன்பிறந்தவளாகிய சுபத்திரையென்பவளை அருச்சுனன் மணஞ்செய்து கொண்டதனால், அவன் கண்ணனுக்கு மைத்துனனாவான் என்று அறிக. எல்லாரோடும் ஒப்பநில்லாமற் பேரெல்லையாக நிற்றல்பற்றி, வீரத்துக்குப் பெருமிதமென்று பெயர். அபிமன் - வடமொழித்திரிபு:இவன் சுபத்திரையினிடம் பிறந்தவன்;தந்தையாகிய இந்திரனது மனைவியாதல்பற்றி, இந்திராணி அருச்சுனனுக்கு அன்னையாயினாள்.
(140)

141.-அருச்சுனன் இந்திராணியை வணங்குதல்.

அன்னையைமின்னிடையரியபாவையைக்
கன்னலையமுதொடுகலந்தசொல்லியை
உன்னருந்தவப்பய னுற்றமைந்தனும்
சென்னியையவள்பதஞ் சேர்த்துநின்றனன். *(இ - ள்.)உன்ன அரு தவம் பயன் உற்ற மைந்தன்உம்- எண்ணுதற்கும் அருமையான தவத்தினது பலனைஅடைந்த குமாரனான அருச்சுனனும்,-அன்னையை- (தனக்குத்)தாயும், மின் இடை அரிய பாவையை-மின்னல்போல நுண்ணியதாய்விளங்குகிற இடையையுடைய அருமையான பாவைபோன்றவளும், கன்னலைஅமுதொடு கலந்த சொல்லியை-கரும்புரசத்தைத் தேவாமிருதத்தோடு கலந்ததுபோல மிக இனிய சொற்களையுடையவளும்ஆகிய இந்திராணியை. (கண்டு), சென்னியை அவள் பதம் சேர்த்து - (தனது) முடியை அவளது அடிகளிற் சேரவைத்து [சாஷ்டாங்கமாகநமஸ்கரித்து], நின்றனன்-எழுந்து நின்றான்;(எ - று.)*

பாவை -சித்திரப்பதுமையும் கண்மணிப்பாவையுமாம். கன்னல் - சாற்றுக்கு முதலாகுபெயர். கண்டு என்று ஒரு சொல் வருவிக்க. (141)

142.-இந்திராணிஅருச்சுனனைவாழ்த்துதல்.

நின்றவக்குமரனைத்தழுவிநேயமோடு
ஒன்றியவுவகைய ளுரைவழுத்தினாள்
வென்றிகொளையநீவிபுதர்தம்பிரான்
தன்றிருச்செல்வமுந் தாங்குவாயெனா.

(இ - ள்.)(இந்திராணி),-நின்ற அ குமரனை- நமஸ்கரித்து நின்ற குமாரனானஅவ்வருச்சுனனை,நேயமோடு - அன்புடனே, தழுவி - அணைத்துக்கொண்டு,ஒன்றிய உவகையள் - பொருந்திய களிப்புடையவளாய், (அவனைநோக்கி), 'வென்றிகொள் ஐய - ஜயத்தைக்கொண்ட ஐயனே! நீ-, விபுதர்தம் பிரான் தன் திரு செல்வம்உம் - தேவராஜனானஇந்திரனது மேலான ஐசுவரியத்தையும், தாங்குவாய்- பரிப்பாயாக',எனா- என்று, உரை வழுத்தினாள்- வார்த்தை சொன்னாள்; (எ - று.)

வணங்கினவனைநோக்கித்தேவேந்திரனது ஐசுவரியத்தையும் பெறுவா யென்றது வாழ்த்துஆதல் காண்க. (142)

143.-இந்திராணிவாழ்த்திவிட்டுத் தன்னிருப்பிடம் சேர்தல்.

ஆயிரம்பதின்மடங் காகவன்னையும்
மாயிரும்புதல்வனைவாழ்த்திவாழ்த்தியே
தூயசெம்பருமணி சுடருமாளிகை
ஏயினளிந்திர னிதயம்போன்றுளாள்.

(இ - ள்.)இந்திரன் இதயம் போன்று உளாள் - இந்திரனது மனத்தை யொத்து உள்ளவளாகிய, அன்னைஉம்- அருச்சுனன் தாயாகிய இந்திராணியும்,-மா இரு புதல்வனை- மிக்க பெருமையுடைய (தன்) மகனானஅருச்சுனனை,ஆயிரம் பதின்மடங்கு ஆக-(தாய் மகனை வாழ்த்து மளவினும்) பதினாயிரம்பங்குஅதிகமாக, வாழ்த்தி வாழ்த்தி- பலமுறைவாழ்த்தி,-தூய செம் பரு மணி சுடரும் மாளிகை ஏயினள் - சுத்தமான [குற்றமில்லாத]சிவந்த பருத்த இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பட்டு விளங்குகிற (தன்) இருப்பிடத்துக்குச்சென்றாள்;(எ-று.) ஆயிரம் பதின்மடங்காக - தேவேந்திரனைவிடப்பதினாயிரம்பங்கு அதிகமாக என்றுமாம். வாழ்த்தி வாழ்த்தி - அடுக்கு, பன்மைப்பொருளது. மாளிகை - அந்தப்புரம். இந்திரனி தயம்போன்றுளாள் என்பதற்கு - கணவனது கருத்துக்குச் சிறிதும் மாறுபடாமலொழுகுபவளென்று கருத்து. சக்களத்திமக னென்று சிறிதும் வெறுப்புறாமல்அருச்சுனனிடத்து இந்திராணி மிக அன்பு பாராட்டியதனால்,இங்ஙனங் கூறினார். இதற்கு அருச்சுனனை மானிடனெனக்கருதாது தேவேந்திரன்போலக் கருதி உபசரித்தாளென்றலுமுண்டு. (143)

144.-அத்தேவலோகத்தில் பலவகையொலி அப்போது ஒலித்தல்.

அந்தரதுந்துபி யதிரும்பேரொலி
முந்தியமறையொலி முழங்குஞ்சங்கொலி
சிந்துரமதகிரி சீறுநீடொலி
சுந்தரமுகிலொலி தூங்கத்தூங்குமால்.

(இ - ள்.)(அத்தேவலோகத்தில்), அந்தர துந்துபி அதிரும் பேர் ஒலி - மேலுலகத்திற்குஉரிய பேரிகைவாத்தியங்கள் முழங்குகின்ற பேரோசையும், முந்திய மறை ஒலி - தலைமைபெற்றவேதங்களின் பாராயண ஓசையும், சங்கு முழங்கும் ஒலி - சங்கங்கள் ஒலிக்கின்ற ஒலியும், சிந்துரம் மத கரி சீறு நீடு ஒலி - சிந்தூரத்திலகமணிந்த மதம்பிடித்த யானைகள்சினந்து பிளிறுகின்ற மிகுந்த ஓசையும், (என்னுமிவை), சுந்தரம் முகில் ஒலி தூங்க - அழகான மேகங்களின் ஓசை ஒடுங்கும்படி, தூங்கும் - (அதனினும்) மிக்கு ஒலிக்கும்;(எ - று.)

சிந்துரம்மதகரி - சிந்தூரமென்னும் பெயரையுடைய யானையெனினுமாம். சீறும் என்றும் பிரிக்கலாம். தூங்கும் - செய்யுயென்முற்றுப் பலவின்பாலுக்கு வந்தது. துந்துபி முதலியவற்றின் ஒலிக்குள் மேகத்தின் ஒலி அடங்குமென்று கூறியது - மறை வணியாம்: வடநூலார் மீலி தாலங்காரமென்பர். (144)

145.-அருச்சுனன்முடியில் கற்பகம் பூமாலையிடுதல்.

பத்திகொணவமணி பயின்றுசெந்துகிர்க்
கொத்தொளிர்தளிருடன் குலாவுகற்பகம்
சித்திரவிசயவில் விசயன்சென்னிமேல்
வைத்ததுமுருகவிழ் வாசமாலையே.

(இ - ள்.) பத்தி கொள் - வரிசையாயிருத்தலைக்கொண்ட,நவமணி - ஒன்பதுவகை யிரத்தினங்களில், பயின்று - நிறைந்து, செம் துகிர் கொத்துஒளிர் தளிருடன் குலாவு - சிவந்த பவழக்கொத்துப்போல விளங்குகின்ற துளிர்களுடனே செழித்திருக்கின்ற, கற்பகம் - கற்பக விருக்ஷமானது,-சித்திரம் விசயம் வில் விசயன் சென்னிமேல் - அழகிய வெற்றியைத்தருகின்ற வில்லையுடையஅருச்சுனனது முடியின்மேல், முருகு அவிழ் வாசம் மாலை- தேன் சொரிகிற வாசனையுடையபூமாலையை, வைத்தது-;(எ-று.)

நவமணிகளாவன-கோமேதகம், நீலம், பவளம், புட்பராகம், மரகதம், மாணிக்கம், முத்து, வைடூரியம், வைரம் என்பன;முதலிரண்டடி - கற்பமரத்தின் இயற்கையை வருணித்தது. கற்பக மரத்தின் கீழ்த் தங்கியிருக்கையில் அந்தக் கற்பகமரத்தின் மலர் வரிசை அருச்சுனன் முடிமேல் தொங்குவது, கற்பகமலர் விசயன் சென்னிமேல் வாசமாலைவைத்ததுபோலுமென இச்செய்யுளுக்குக் கருத்துக் காணலாம்.(145)

*146.-இதுமுதல்நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்:
தேவேந்திரனும்அருச்சுனனும் சிறப்புற வீற்றிருந்தமை
கூறும்.*

***கிளரிசைத்தும்புரு கிளருங்கற்பகத்
தளையவிழ்நாண்மலர்சாத்துநாரதன்
அளிபயிலமுதமுண் டகமகிழ்ந்துளக்
களியொடுகின்னரர் கானம்பாடவே.***

(இ - ள்.)கிளர் - விளங்குகின்ற, இசை-சங்கீதத்தையுடைய, தும்புரு - தும்புருவும் கிளரும் - உயர்ந்து விளங்குகிற, கற்பகம் - கல்பக விருக்ஷத்தினது, தளைஅவிழ் நாள் மலர் - முறுக்குவிரிந்த புதிய பூக்களினாலாகியமாலையை,சாத்தும் - தரித்துள்ள, நாரதன் - நாரதனும், கின்னரர் - கிந்நரரென்னுஞ் தேவசாதியாரும், அளி பயில் அமுதம் உண்டு - இனிமைமிகுந்த அமிருதத்தைக்குடித்து, அகம் மகிழ்ந்து - (அதனால்) மனம் மகிழ்ந்து, உளம் களியொடு - (இயற்கையான) உள்ளக்களிப்புடனே, கானம் பாட - இசையைப் பாடவும்,-(எ - று.)

இச்செய்யுளில்'பாட'என்பது,மேல் 149-ஆவது கவியில் 'இருந்தார்' என்பதனோடுமுடியும். அடுத்த இரண்டுகவிகளிலுள்ள 'வாழ்த்த','சூழ' என்ற செயவெனெச்சங்களுக்கும் முடிபு அதுவேயாம். அளி பயில்- (இனிமை மிகுதியால்) வண்டுகள் மொய்க்கின்ற, அமுதம் எனினுமாம். மலர்-மாலைக்குக்கருவியாகுபெயர். (146)

***147. சிகையனனிகரகத் தியன்புலத்தியன் வகைபெறுவசிட்டனேழ்வசுக்களாதியர்
அகமகிழ்ந்துவகைகொளன்பினாற்றிரு
முகமலர்ந்தருமறைமுனிவர்வாழ்த்தவே.***

(இ - ள்.)சிகை அனல் நிகர் அகத்தியன்-சுவாலையையுடைய அக்கினியையொத்த அகஸ்தியரும், புலத்தியன் - புலஸ்தியரும், வகை பெறுவசிட்டன்-(தத்துவஞான) வகையைப்பெற்ற வசிஷ்டரும், (ஆதியர்)-முதலானவர்களாகிய, அரு மறை முனிவர்-அருமையான வேதங்களில் வல்ல முனிவர்களும், ஏழ் வசுக்கள் ஆதியர்- ஏழுவசுக்கள்முதலான தேவர்களும், அகம் மகிழ்ந்து - மனங்களித்து, உவகை கொள் அன்பினால்-அம்மகிழ்ச்சியைக்(காரியமாகக்) கொண்ட அன்பினால்,திரு முகம் மலர்ந்து (தமது) அழகிய முகம்மலர்ச்சியுறப்பெற்று, வாழ்த்த-வாழ்த்தவும்,-(எ - று.)

தவமிகுதியாலாகிய பிரமதேஜசினாலும்,தம்மை யடுத்தவரையும் பரிசுத்தராக்கவல்ல தூய்மையாலும், சிகையனல், அகத்தியனுக்கு உவமையாம்:இந்த அடைமொழியைப் புலத்திய வசிட்டருக்குஞ் சேர்க்க. வஸூ ஷ்டன்-ஐம்பொறிகளைவசப்படுத்தினவன்;ஜிதேந்திரியன். அகத்தினழகு முகத்தில் தெரியுமாதலால், 'அகமகிழ்ந்துவகைகொளன்பினாற் றிருமுகமலர்ந்து'எனப்பட்டது. அஷ்டவசுக்களுள் பிரபாசனென்னும்வசு தன்மனைவியின்சொல்லைக்கேட்டுவசிட்டரிடமுள்ள காமதேனுவைக் கொள்ளைகொள்ளமுயன்று அதனையுணர்ந்தஅம்முனிவரது சாபத்தால் மானுட ஜந்மமெடுத்துப் பீஷ்மவடிவமாய்ப் பூமியி லிருத்தலால், 'ஏழ்வசுக்கள்'என்றார். வசுக்கள் எண்மராவார்-அநலன், அநிலன், ஆபன், சோமன், அத்வரன், துருவன், பிரத்தியூஷன், பிரபாசன் என இவர். ஆதியர் என்றது-ஆதித்தர் பன்னிருவரும், உருத்திரர் பதினொருவரும், மருத்துவ ரிருவரும் முதலியோரை. அகஸ்த்ய னென்னுஞ் சொல்லுக்கு- (விந்திய) பருவதத்தை வளரவொண்ணாதுதடுத்துஅடக்கியவனென்று பொருள்:அகம்-மலை: ஸ்த்யன்-அடக்கியவன். தகையுள வகத்தியன் புலத்தியன்றவ என்றும் பாடம். (147)

***148. செம்மணிவெயில்விரி சிலம்புகொஞ்சவே கைம்மணிவரிவளைகலந்துபொங்கவே
பெய்ம்மணிமேகலைபிறங்கியார்க்கவே
துய்ம்மணியொளியரமாதர்சூழவே.***

(இ-ள்.) செம்-சிவந்த, மணி - இரத்தினங்களின், வெயில்- (சூரியகாந்திபோன்ற)ஒளி, விரி - பரவுகின்ற, சிலம்பு-காற்சிலம்புகள், கொஞ்ச-இனிமையா யொலிக்கவும்,-கை-கைகளிலணிந்த மணி- இரத்தினங்களைப்பதித்த,வரி-கோடுகளமைந்த, வளை-வளையல்கள், கலந்து-(ஒன்றோடொன்று)நெருங்கி, பொங்க-ஆரவாரிக்கவும்-பெய்-(இடையில்)அணிந்த, மணி மேகலை-இரத்தினங்களைப்பதித்த மேகலாபரணங்கள், பிறங்கி-பிரகாசித்து, ஆர்க்க-ஒலிக்கவும்,-துய்மணி ஒளி-சுத்தமான இரத்தினங்களின் ஒளி (போன்றதேககாந்தி)யையுடைய, அரமாதர்-தெய்வப்பெண்கள் சூழ-(தம்மைச்)சூழ்ந்து நிற்கவும்,-(எ-று.)

மணி என்பதற்கு- முதலடியில் இரத்தினமென்றும், இரண்டாமடியில் அழகு என்றும், மூன்றாமடியில்முத்து என்றும், நான்காமடியில் மாணிக்கமென்றுங் கொள்ளலாம். மேகலை-மாதரியையணியுள் எண்கோவையணி:

"எண்கோவைமேகலை"என்றது காண்க. கொஞ்ச,பொங்க, ஆர்க்க என்னுஞ் செயவெனெச்சங்கள்,'சூழ' என்பதனைக்கொண்டன. வெயில்வருஎன்று பிரதிபேதம். (148)

வேறு.

149. இவ்வாறிவ ரிருவோர்களு மிணைமாமுகிலெனவே செவ்வாளரிகிளர்கின்றதொர் செம்பொற்றவி சிடையே
மைவ்வானக முழுதுஞ்செழுமறையோசைவி ளைக்கும்
அவ்வானவர்புடைசூழ்தர வழகெய்தியி ருந்தார்.

(இ-ள்.)இ ஆறு - இந்தவிதமாக, இவர் இருவோர்கள்உம்-(இந்திரனும் அருச்சுனனும் என்னும்)இந்த இருவரும், செம் வாள் அரி கிளர்கின்றது ஒர் செம் பொன் தவிசு இடைஏ - சிவந்த ஒளியையுடைய சிங்கத்தினுருவம் (தன்னில்விளங்கும்படி)சித்திரித்துச் செய்யப்பட்டதொரு செம்பொன்னினாலாகியசிங்காசனத்திலே, மை வாகனம் முழுதும் செழுமறை ஓசை விளைக்கும்அவானவர் புடை சூழ் தர-மேகங்களையுடைய ஆகாயத்தினிடை முழுவதிலுஞ் சிறந்த வேதங்களின்கோஷத்தை யுண்டாக்குகிற அத்தேவர்கள் பக்கங்களிற் சூழ்ந்துநிற்க, இணைமா முகில் என-பெரிய இரண்டு மேகங்கள்போல, அழகு எய்தி இருந்தார் - அழகு பொருந்தியிருந்தார்;(எ-று.)

மைவ்வானகம் -எதுகை நோக்கிய விரித்தல். மை வானகம் என்பதற்கு - நீலநிறமாகத்தோன்றும் ஆகாயம்எனவும் உரைக்கலாம்.

இதுமுதற்பதினெட்டுக்கவிகள் - ஈற்றுச்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றை மூன்றும் மாங்கனிச்சீர்களுமாகிய கலிவிருத்தங்கள்.

150.-இருகவிகள்-ஒருதொடர்:அங்கு வந்து ஊர்வசி நாட்டியமாடஅருச்சுனன் கண்டுகளித்தலைக்கூறும்.

இருந்தாரிவர்குளிர்சாமரை யிருபாலுமிரட்டப்
பெருந்தாரகைமதியொத்தொளி பெறுகின்றகுடைக்கீழ்
முருந்தார்நகையரமாதரின் முதன்மைப்பெயர்புனையும்
செருந்தார்குழலுடையாளரி திருவூருவின்வந்தாள்.

(இ - ள்.)இவர் - இவ்விருவரும், இருபால்உம் குளிர் சாமரை இரட்ட - (தமது) இரண்டுபக்கங்களிலும் குளிர்ந்த சாமரங்கள் வீசாநிற்க,-பெரு தாரகை மதி ஒத்து ஒளி பெறுகின்ற குடைக் கீழ் - பெரிய நக்ஷத்திரங்களாற் சூழப்பட்ட பூர்ணசந்திரனையொத்துப் பிரகாசத்தைப் பெறுகின்றதொரு வெண்கொற்றக்குடையின் கீழ், இருந்தார் - இருந்தார்கள்;(அப்பொழுது), முருந்து ஆர் நகை - மயிலிறகினடியையொத்த பற்களையுடைய, அரமாதரின் - தேவமகளிர்களுள், முதன்மை பெயர் புனையும்- தலைமையானபிரசித்தியைப்பெற்ற, செருந்து ஆர் குழல் உடையாள் - செருந்தி மரத்தின் மலர்நிறைந்த கூந்தலையுடையவளும்,அரி திரு ஊருவின் வந்தாள் - திருமாலினது திருத்தொடையிற் பிறந்தவளும்,-(எ-று.) குளிர் சாமரையென்றது - வீசுகின்ற காற்றின் குளிர்ச்சியையும் கண்ணுக்கு இனிமையையுங் கருதி. நக்ஷத்திரங்கள் - குடையின் சுற்றிலுந்தொங்கவிடப்பட்டுள்ள சரங்களுக்கும், மதி- குடைக்கும், வடிவமும் நிறமும் ஒளியும்பற்றிவந்த உவமை. இனி, மதியொத்து இருந்தார்என இயைத்து, நட்சத்திரங்கள் சூழ்ந்த பூர்ணசந்திரன்-தேவர்கள்சூழ்ந்த இந்திரார்ச்சுனர்க்கு உவமை யென்றலுமொன்று. செருந்து - பூவிதழ்என்றாருமுளர். செருந்தார்க்குழல் என்ற பாடத்துக்கு, செரும் - சூடியுள்ள, தார் - மாலையையுடைய,குழல் என்க: செரும்=செருகும், (அல்லது)சேரும். திரு - கண்டாரால் விரும்பப்படுந்தன்மை: என்றது, அழகை. (150)

151. மானேதருவிழியாடிரு மாதேநிகரெழிலாள் தேனேதிகழ்மொழியாள்பொரு சிலையேதருநுதலாள்
தானேதனைநிகர்வாள்பெயர்தருநாடகமெல்லாம்
கானேசெறிதொடையானிரு கண்கண்டுகளித்தான்.

(இ-ள்.)மான்ஏ தரு விழியாள் - மான்விழியையேயொத்த கண்களையுடையவளும்,திரு மாதுஏ நிகர் எழிலாள் - இலக்குமியையே யொத்த அழகையுடையவளும், தேன்ஏ திகழ் மொழியாள்- தேனையேயொத்துவிளங்குகிற இன்சொல்லையுடையவளும்,பொருசிலைஏ தரு நுதலாள் - போர்செய்கின்ற வில்லையேயொத்த [வளைவான] புருவங்களையுடையவளும்,தான்ஏ தனைநிகர்வாள் - (வேறுஎவரும் தன்னையொப்பவரில்லாமையால்)தன்னைத்தானேஒப்பவளுமாகிய ஊர்வசி, பெயர்தரு - (அடிகளைப்)பெயர்த்து

வைத்து ஆடுகின்ற, நாடகம் எல்லாம் - நர்த்தனம் முழுவதையும், கான்ஏ செறி தொடையான் - வாசனையேமிகுந்தகற்பகப்பூமாலையையுடையஅருச்சுனன், இரு கண் கண்டு - (தனது) இரண்டு கண்களாலும் பார்த்து, களித்தான் - மிக மகிழ்ந்தான்;(எ-று.)

இந்திரன்நாடோறுங் கண்டுகளித்து வருவதனால்அதனைக்கூறாமல், அருச்சுனன் புதுமையாகக் கண்டுகளித்ததை இங்குக் கூறினார். தரு, நிகர் - உவமையுருபுகள். மானேர்தரு என்றும், சிலையேய்தரு,சிலையேபொரு என்றும்,தொடையாரிருகண்கண்டு களித்தார்என்றும் பாடம். (151)

152.-அருச்சுனன்ஊர்வசியின் நடனத்தை வியந்து புகழ்தல்.

இந்நாடகவிதம்யாவையும் யாரேதனிபுரிவார்
மின்னாரிடைமின்னேரிழைமென்கொம்பையலாதார்
என்னாவிழிகளியாமனமுருகாவிசையெழுதும்
பொன்னாடுடையவன்மைந்தன்வியப்போடுபுகழ்ந்தான்.

(இ-ள்.) இசை எழுதும் - கீர்த்தியை (எவ்வுலகத்தும்) எழுதிவைத்த, பொன் நாடு உடையவன் மைந்தன் - பொன்னுலகமான சுவர்க்கலோகத்தையுடைய இந்திரனது குமாரனானஅருச்சுனன்,- விழிகளியா- (அந்நாடகத்தைக்)கண்களாற் (கண்டு) களித்து, மனம் உருகா- மனமுருகி, 'மின்ஆர் இடை - மின்னலையொத்த இடையையும், மின் நேர் இழை - மின்னலையொத்து விளங்குகின்ற ஆபரணங்களையுமுடைய,மெல் கொம்பை - மென்மையான பூங்கொம்பு போன்ற இவ்வூர்வசியை, அலாதார் - அல்லாதமகளிர்களுள், இ நாடகம் விதம் யாவைஉம் - இந்த நர்த்தனத்தின் வகைகளையெல்லாம்,யார்ஏ தனி புரிவார் - எவர்தாம் தனியே செய்யவல்லவர்? [எவருமிலர்]',என்னா- என்று, வியப்போடு புகழ்ந்தான் - ஆச்சரியத்தோடு சிறப்பித்துக் கூறினான்;

'தனிபுரிவார்'என்றதனால்,ஒவ்வொரு விதத்தை ஒவ்வொருவர் செய்தாலுஞ் செய்யக்கூடுமே யன்றி, இவ்விதங்களையெல்லாம்வேறே ஒருவராற் செய்யாமுடியாதென்றான். இழை - இரத்தினங்களிழைத்துச் செய்யப்படுவது. கொம்பு - உவமவாகுபெயர். இசையெழுதுதல் - கீர்த்தியை யாவருங்கொண்டாடும்படி பரவச் செய்தல். (152)

153.-இந்திரன்யாவர்க்கும் விடைகொடுத்து அனுப்புதல்.

திகழ்கின்றனவுரைதந்தை செவிப்போதுறுமுன்னே
இகல்கொண்டுயர்தோளாய்புதி திந்நாடகமென்னா
மகவான்பெருமிதவாழ்வுறை வானோர்முதல்யாரும்
மிகுகுங்குமமுலையாருடன்விடைகொண்டிடவிட்டான்.

(இ-ள்.)திகழ்கின்றன உரை - (இங்ஙனம்)விளங்குவனவாகிய (அருச்சுனனது)சொற்கள், தந்தை செவி போதுறும் முன்ஏ - தந்தையாகிய இந்திரனது காதிற் செல்லும்முன்னே,-மகவான்- அவ்விந்திரன், 'இகல்கொண்டுஉயர் தோளாய் - வலிமையைக் கொண்டு உயர்ந்த தோள்களையுடையவனே! இ நாடகம்-இன்றைக்குச்செய்த நர்த்தனம், புதிது- நூதனமாயும் ஆச்சரியகரமாயு முள்ளது',என்னா- என்று சொல்லி, பெருமிதம் வாழ்வு உறை - பெருந்தன்மையையுடைய வாழ்வைக்கொண்டு வசிக்கின்ற, வானோர்முதல் யார்உம்-தேவர்கள் முதலிய எல்லாரும், மிகு குங்குமம் முலையாருடன்- மிகுந்த குங்குமக்குழம்பையணிந்த தனங்களையுடையதேவமாதர்களுடனே, விடை கொண்டிட - உத்தரவுபெற்றுக்கொண்டு செல்லும்படி, விட்டான் - (யாவரையும்) அனுப்பினான்;(எ-று.)

இரட்டுறமொழிதலால், 'புதிது'என்பதற்கு இங்ஙனம் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. மகவான் - நூறு அசுவமேதயாகங்களைச்செய்தவன். பெருமிதவாழ்வுரை என்ற பாடத்துக்கு - பெருந்தன்மையுடைய வாழ்த்துக்களைச்சொல்லுகின்ற என்று பொருளாம். செவிப்போதுற மகிழா என்றும் பாடம். (153)

154.-தேவேந்திரனும்அருச்சுனனும் அமுதுண்டவராய் இனிதிருத்தல்.

மகனும்புகழ்புனைதந்தையும்மந்தாகினியாடிச்
சிகரம்பயில்வரைபோலுயர் திருமண்டபமிசையே அகிறுன்றியகுழலார்பல ரரமாதரளிக்கும்
நிகரம்பயிலமுதுண்டவர் நிறைவெய்தியிருந்தார்.

(இ-ள்.) மகன்உம் - மகனாகியஅருச்சுனனும், புகழ் புனை தந்தைஉம் - புகழ்பூண்ட தந்தையான தேவேந்திரனும்,-மந்தாகினி ஆடி - ஆகாச கங்காநதியிலே நீராடி, (பின்பு), சிகரம் பயில் வரைபோல் உயர் திரு மண்டபம் மிசை-சிகரங்கள் பொருந்திய மலைபோலஉயர்ந்த அழகிய ஒருமண்டபத்திலே, அகில் துன்றிய குழலார் புலர் அரமாதர் அளிக்கும் நிகரம் பயில் அமுது உண்டவர்-அகிலின்புகை பொருந்திய கூந்தலையுடையவர்களாகியபல தெய்வப்பெண்கள் கொடுத்த திரளாகவுள்ள அமிருதம்போலினிய பலவகை யுணவைப் புசித்தவர்களாய், நிறைவு எய்தி- திருப்தியையடைந்து, இருந்தார்-;(எ-று.)

மேலுலகத்திலுள்ள கங்காநதி மந்தாகினியென்னும் பெயருடைய தாதலை"ஓதப்புனற்பொன்னிநன்னீரரங்கருலகளந்த, பாதத்துநீர்விண்படி பிலமூன்றிலும் பால்புரைவெண், சீதத்தரங்க மந்தாகினியாகிச் செழுங்கங்கையாய், மேதக்கபோகவதியாகிநாளும் விழுகின்றதே" என்றதனாலும்அறிக. சிகரம்-உச்சி. நிகரம் -கூட்டம்: விழுங்குதலென்று பொருள் கொள்வாருமுளர். அகில்-புகைக்கு ஆகுபெயர். முதலடியில், வகை கொண்டுயர்தோளாரவர் என்ற பாடத்துக்கு, வகை கொண்டு உயர்தோளார்-அழகைக் கொண்டு உயர்ந்த தோள்களையுடையவர்களாகிய, அவர் - அவ்விந்திரனும் அருச்சுனனும் என்க. (154)

155.-அருச்சுனனுக்குத்தனியேவசிக்கும்படி மாளிகையமைத்துஈதலும் சூரியன் அத்தமித்தலும்.

தருக்குங்களியமுதுண்டவர் தனிவாழ்வுறுமெல்லைச்
சுருக்குங்கணமணிநீள்வெயில் சுடர்மாளிகைவேறொன்று
இருக்கும்படிவிசயன்பெற வீந்தான்விடையதுகண்டு
அருக்கன்குடகடன்மாளிகை யணிதேரொடடைந்தான்.

(இ-ள்.) அவர்- அவ்விருவரும்,-தருக்கும்களி அமுது உண்டு- மிகுந்தகளிப்பைத் தருகின்ற அமிருதத்தைப்போலினிய உணவைப் புசித்து, தனி வாழ்வுறும் எல்லை-தனியேவாழ்கின்ற சமயத்தில்,-சுருக்கும்கணம் மணி நீள் வெயில் சுடர் மாளிகை வேறு ஒன்று-அடக்கிப் பதிக்கப்பட்டுள்ள கூட்டமான இரத்தினங்களினது நெடுந்தூரத்திலுஞ் சென்று விளங்குகின்ற சூரியனொளிபோன்ற ஒளி பிரகாசிக்கப்பெற்ற வேறொருகிருகத்தை, இருக்கும்படி-(தான்)வசிக்கும்படி, விசயன்-அருச்சுனன், பெற - பெறுமாறு, விடை ஈந்தான்-(இந்திரன் அவனுக்கு) உத்தரவு கொடுத்தனுப்பினான்; அதுகண்டு-அங்ஙனம் இந்திரன் அருச்சுனனுக்குத் தனிமாளிகை கொடுத்ததைப் பார்த்து, (தானுந் தனி மாளிகையையடைய விரும்பினான் போல), அருக்கன் - சூரியன் குடகடல் மாளிகை-மேல்கடலாகிய வீட்டை, அணி தேரொடு (தனது) அழகியதேருடனே, அடைந்தான்-சேர்ந்தான் [அஸ்தமித்தான் என்றபடி];(எ-று.)

'அதுகண்டு'என்றதனால்,ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி தோன்றுகின்றது. தேர் என்றது - மண்டலத்தை. குடக்கு+கடல்=குடகடல்: திசைப்பெயரோடு பிறபெயர் சேர்ந்தபோது நிலைமொழியின்ஈற்றுயிர்மெய்யும் ககரவொற்றும் நீங்கின. (155)

156.-சந்திரோதயவருணனை.

மேலைத்திசைகாலைச்சுடர்வீழ்தந்திடுமுன்னம்
மாலைச்சுடர்காலைத்திசைவாழ்வுற்றிடவந்தான்
சோலைத்தருவருள்வாரிதிசூழ்வான்முகடேறிப்
பாலைப்பொழிவதுபோனிலவொளிகொண்டுபரப்பா.

(இ-ள்.) காலைசுடர்-காலையிலுதிக்கும்ஒளியாகிய சூரியன், மேலை திசை - மேற்குத்திக்கில், வீழ்தந்திடும் முன்னம் - விழும் முன்னே, [அஸ்தமித்தவளவில்],மாலைசுடர் - சாயங்காலத்தில் விளங்கும் ஒளியாகிய சந்திரன்,-சோலைதரு அருள் வாரிதி சூழ் வான் முகடு ஏறி பாலை பொழிவது போல்-கற்பகச்சோலையைப்பெற்ற பாற்கடலானது (உலகத்தைச்) சூழ்ந்துள்ள ஆகாயமுகட்டிலே யேறிநின்று பாலைப்பொழிவதுபோல, நிலவுஒளி கொண்டு பரப்பா - (தனது) நிலாவாகிய ஒளியைக் கொண்டு பரப்பி, காலைதிசை - உதயகாலத்திற்கு உரிய கிழக்குத்திக்கில், வாழ்வு உற்றிட - வாழ்ச்சி பொருந்த, வந்தான் - உதித்தான்;(எ-று).

பாற்கடல்கடைந்தகாலத்தில் கற்பகவிருட்சமும் காமதேனுவும் சிந்தாமணியும் முதலியன அதனினின்று தோன்றின. வாரிதி - நீர் தங்குமிடம்: வாரி - நீர்: வாரிதி - இங்கே, பாற்கடலைக்காட்டிற்று. ஒளிகொண்டு பரப்பா - ஒளியாற் பரப்பியென்றும், ஒளியைப் பரவச்செய்துகொண்டு என்றுமாம். வாழ்வுற்றிட - யாவரும் மகிழ்ச்சியடைய எனினுமாம். பின்னிரண்டடி-தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. (156)

157.-இதுவும்அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்:உருப்பசி வேட்கை கொண்டுஅருச்சுனனுள்ள இடத்துக்கு வருதலைக்கூறும்.

அந்தச்சிலைமகவான்மகனம்மாளிகையிடையே
முந்துற்றதொர்தவிசிற்கரு முகில் போலவிருந்தான்
கந்தர்ப்பன்வெகுண்டேவிய கணைபட்டுளமுருகா
நொந்துற்றுமுனடனம்புரி நுண்ணேரிழையங்கண்.

(இ-ள்.) சிலை- விற்போரிற் சிறந்த, அந்த மகவான் மகன் - இந்திரகுமாரனானஅந்த அருச்சுனன், அ மாளிகை இடையே-(இந்திரனால் தனக்குத் தனியே கொடுக்கப்பட்ட) அவ்வீட்டினிடத்திலே, முந்து உற்றது ஒர் தவிசில் - முன்னே பொருந்தியதொரு ஆசனத்தில், கரு முகில் போல - கரிய மேகம்போல, இருந்தான் - வீற்றிருந்தான்;(அப்பொழுது), முன் நடனம் புரி - முன்னே நர்த்தனத்தைச்செய்து, நுண் நேர் இழை - சூட்சுமமாகவிளங்குகிற (தன் அழகுக்கு) ஏற்ற ஆபரணங்களையுடையஊர்வசி,-கந்தர்ப்பன் வெகுண்டு ஏவிய கணைபட்டு உளம் உருகா - மன்மதன் (கோபித்துத் தன்மேல் அருச்சுனன் விஷயமாக) எய்த பாணங்கள் பட்டதனால்மனங் கரைந்து, நொந்துற்று - (காம வேதனையால்)வருந்தி, அங்கண் - அவ்விடத்தில்,- (எ - று.)- "விசயன்னுழைவந்தாள்"என மேலிற் கவியில் முடியும்.

நுண்ணேரிடைஎன்றபாடத்துக்கு, நுண் ஏர் இடை எனப் பிரித்து - சிறுத்த அழகிய இடை என்க. முந்துற்ற தொர்தவிசு - சிறப்புப்பெற்றதும் ஒப்பற்றதுமாகிய ஆசனமெனினுமாம். கந்தர்ப்பன் என்பதற்கு - இன்பமயமாகக் கொழுத்திருப்பவனென்று பொருள். உருகுதல் - மிக அன்பு கொள்ளுதல். பட்டு - எச்சத்திரிபு. நுண்ணேரிழை - அன்மொழித்தொகை. மூன்றாமடியில்,கலகக்கணைபடவேஎன்றும் பாடம். (157)

158. அக்கங்குலினிடையேமல ரரிசந்தனவாசம் மைக்கங்குனிகர்க்குஞ்செறி மலர்நீலமணிந்தாள்
உய்க்கும்பருமணிநீலித வுடையாடையுடுத்தாள்
மெய்க்குந்தவவயவாளிகொள் விசயன்னுழைவந்தாள்.

(இ-ள்.) அகங்குலின் இடையே - அந்த இராத்திரியிலே, மலர் அரி சந்தனம் வாசம் - விளங்குகின்ற செஞ்சந்தனத்தின் வாசனையான குழம்பையும், மை கங்குல் நிகர்க்கும் செறி நீலம் மலர் - இருளையுடைய இரவை யொக்கின்ற நெருங்கிய நீலோற்பல மலர்மாலைகளையும், அணிந்தாள் - அணிந்தவளாய்,-உய்க்கும்பரு மணி -(ஒளியை) வீசுகின்ற பருத்த நீலரத்தினத்தையொத்த, நீலிதம் உடை ஆடை - நீலநிறமூட்டப்பட்டுள்ள தானுடுத்தற்குரிய சேலையை,உடுத்தாள் - உடுத்துக்கொண்டவளுமாய், மெய்க்கும் தவம் வயம் வாளி கொள் விசயன் உழை - உண்மையான தவத்தினால்வெற்றியைத்தரவல்ல பாசுபதாஸ்திரத்தைப்பெற்ற அருச்சுனனிடத்து, வந்தாள்-;(எ-று.)

வந்தாள்என்பதற்கு, முன்செய்யுளிலுள்ள 'நுண்ணேரிழை'எழுவாய். கங்குலினிடை - இரவின்நடு: பாதிராத்திரி. சந்தனவாசம் மலர்நீலம் அணிந்தாள் - சந்தனம் பூசினாள்,மாலைசூடினாள்என வெவ்வேறுவினைகளுக்குஉரிய இரண்டுபொருள்கள் கலந்து வந்து, அணிந்தாள்என்னும் பொதுவினையைக்கொண்டன: [நன்.பொது.38] முன்னிரண்டடிக்கு - அரிசந்தனமென்னுந் தேவதருவினது வீசுகின்ற வாசனையையுடையஇரவையொத்த நெருங்கின நீலநிறமுள்ள மலர்களைச்சூடினாளென்றுங்கொள்ளலாம். மணியென்பதற்கு - இரத்தினாபரணமென்றுஉரைத்து அணிந்தாளென்னும் வினையோடு இயைத்தலுமாம். பருமணிநீலமணிந்தாள் என்றும், புகைநிகர் நீலிதவுடை, பரிமள நீலிதவுடைஎன்றும் பாடம். (158)

159.-ஊர்வசியைஅழைத்து அருச்சுனன் உபசரித்தல்.

ஓராயிரமகல்வான்மணி யொக்குந்தவிசிடையே
ஈராயிரதீபங்க ளெறிக்குஞ்சுடரெழவே
வாராயிரமுகமாநுகர் மஞ்சேநிகர்செங்கண்
பேராயிரமுடையான்மக னெதிர்கொண்டிவைபேசும்.

(இ-ள்.) ஓர்ஆயிரம் அகல் வான் மணி ஒக்கும்-பெரிய ஓராயிரஞ் சூரியர்களையொத்திருக்கின்ற [மிகவும்விளங்குகிற],தவிசிடையே- ஆசனத்திலே, ஈர் ஆயிரம் தீபங்கள் எறிக்கும் சுடர் எழஏ-இரண்டாயிரம் விளக்குகள் வீசுகின்ற ஒளி யுண்டாக, வார் ஆயிரம் முகம் ஆ நுகர் மஞ்சுஏ நிகர்-நீரைப் பலமுகமாக மொண்டு குடித்ததொரு காளமேகத்தை யொத்து விளங்குகிற, செம் பேர் கண் ஆயிரம் உடையான் மகன்-சிவந்த பெரிய ஆயிரங்

கண்களையுடையஇந்திரனது குமாரனானஅருச்சுனன், எதிர் கொண்டு - (அவளை)எதிர்சென்று உபசரித்து அழைத்துவந்து, இவை பேசும்-இவ்வார்த்தைகளைச்சொல்வான்;(எ-று.)-அவைமேலேகாண்க.

சூரியமண்டலம்பெரிய உருவமாயிருத்தல்பற்றி, 'அகன்வான்மணி' என்றது;நெடுந்தூரத்திலுஞ் சென்று விளங்குதல் பற்றியுமாம். ஆகாயத்திற்கு இரத்தினம்போல விளக்கந் தருதலால், வான்மணியென்று சூரியனுக்குப் பெயர். இரண்டாமடியை-அருச்சுனன் மாளிகையிடத்து எரிகின்ற விளக்குகளின் பிரகாசத்தைக் கூறுகின்றதாகவாயினும், அருச்சுனனது உடலொளியை வருணித்ததாகவாயினும் கொள்க. மஞ்சேநிகர்என்ற அடைமொழியை மகனுக்கும் ஆயிரங்கண்ணுடையானுக்கும், இயைக்கலாம். அகலிகையைத் தழுவிய இந்திரனுக்குக் கௌதமமுனிசாபத்தால்உடம்பு முழுதுமுண்டாகிய பெண்குறி பின்பு அவரது அனுக்கிரகத்தால் பிறருக்குஆயிரங்கண்களாகத் தோன்றுவதாயிற்று. மஞ்சூர் தருநயனம் என்றும்பாடம். (159)

160.-அருச்சுனன்'நீவந்த காரணம் என்?'என்று வினாவிஅவள் தாளில் விழுதல்.

எந்தைப்பெயர்புனையாயுவெனும்பேர்முடியிறைவன்
தந்தைக்குயிர்நிகராகிய தளவத்திருநகையாய்
கொந்துற்றெழுகுழலாய்குழ னிகராகியமொழியாய்
வந்துற்றதெனெனவன்னைமலர்த்தாள்களில்வீழ்ந்தான்.

(இ-ள்.)'எந்தை- எமதுவமிசபிதாவாகிய, பெயர் புனை-பிரசித்தி பெற்ற, ஆயு எனும் பேர்-ஆயுஎன்னும் பெயருள்ள, முடி இறைவன்- கிரீடத்தையுடைய அரசனது, தந்தைக்கு-பிதாவான புரூரவசக்கரவர்த்திக்கு, உயிர் நிகர் ஆகிய-பிராணனையொத்து மிக அன்புடையமனைவியான, தளவம் திரு நகையாய்-முல்லைமலர்போல்மிகவெண்மையாகவிளங்குகிற அழகிய பற்களையுடையவளே!கொந்து உற்று எழு குழலாய்-பூங்கொத்துக்கள் பொருந்தி விளங்குகிற கூந்தலையுடையவளே!குழல் நிகர் ஆகிய மொழியாய்-வேய்ங்குழலினிசையையொத்து(ச்செவிக்கு மிக) இனிய சொற்களையுடையவளே! வந்து உற்றது-(நீ) இப்பொழுது (இங்கே) வந்து சேர்ந்தது, என் - யாதுகாரணத்தால்?'என-என்றுசொல்லி, அன்னைமலர் தாள்களில் - (தனது குருகுலத்துக்கு) மாதாவாகிய அந்த ஊர்வசியினது தாமரைமலர்போன்ற பாதங்களில், வீழ்ந்தான் - விழுந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்தான், (அருச்சுனன்);

ஊர்வசிதன்னிடம்வந்த காலத்தைக்கொண்டும் இங்கிதம் முதலியவற்றைக்கொண்டும் அவளுள்ளக்கருத்தைத் தான் அறிந்தும், அதனைமறுத்தற்பொருட்டு இங்ஙனந் தாய்முறை கூறி வணங்கி வினாவினனேயன்றி, அருச்சுனன் அவளெண்ணத்தையுணராதவனல்ல னென்க. சந்திரனதுமைந்தனாகியபுதன் இளையினிடத்துப்பெற்ற புதல்வனாகியபுரூரவனென்பவன், பூஞ்சோலையில்விளையாடிக்கொண்டிருந்த தேவமாதர்களுள் ஊர்வசியை அசுரர்கள் கவர்ந்து செல்லுகையில், அவள்முறையிட்டதைக் கேட்டு, தேரேறிச்சென்றுபொருது அசுரர்களைவென்றுஅவளைமீட்டு வந்து, பின்பு இந்திரன் தூதனுப்பியதனால் அவளை மணஞ்செய்து கொண்டு ஆயுவென்னுங்குமாரனைப்பெற்றானென்பது,கீழ்க்குரு குலச்சருக்கத்தில் வந்துள்ள கதை. தளவம்-முல்லை;மலருக்கு, முதலாகுபெயர். கொந்து- கொத்துஎன்பதன் மெலித்தல். குழலெனும் வாத்தியத்தின்பெயர் அதனொலிக்குஆயிற்று. (160)

161.-இதுமுதல்நான்குகவிகள் - ஊர்வசி சினந்து அருச்சுனனையேசிப் பேடியாகுமாறு சபித்துச்சென்றதைக் கூறும்.

இவ்வாறிவனவடாள்களி றைஞ்சிப்புறநின்றான்
மெய்வாய்மையினுயருந்தவ விபுதாதிபர்மகளும்
செவ்வாயிதழ்மடியாவிழி சிவவாமதிகருகா
வெவ்வாளரவுமிழுங்கடு விடநேர்மொழிபகர்வாள்.

(இ - ள்.) இஆறு-இந்தவிதமாக, இவன் - அருச்சுனன் அவள் தாள்கள் இறைஞ்சி-ஊர்வசியினது பாதங்களைவணங்கி புறம் நின்றான்- பின்னே விலகிநின்றான்:மெய் வாய்மையின் உயரும் தவம் விபுத அதிபர் மகள்உம்-தவறாதசத்தியத்துடனே மேலான தவத்தைச்செய்துவந்த தேவர்களுக்குத் தலைவரானநாராயண முனிவரது குமாரியான ஊர்வசியும், (கோபமிகுதியால்), செம் வாய் இதழ் மடியா-சிவந்த வாயின் உதட்டை மடித்துக்கொண்டு, விழி சிவவா-கண்கள் சிவந்து, மதி கருகா-அறிவு வெதும்பி,-வெவ்வாள் அரவு உமிழும் கடு விடம் நேர் மொழி பகர்வாள்- பயங்கரமான வாளாயுதம்போலக்கொடுமையான நாகம் உமிழ்கிற கடுமையான விஷத்தையொத்த வார்த்தைகளைச்சொல்லுபவளானாள்;(எ-று)- அவ்வார்த்தைகளைமேலே மூன்று கவிகளிற் காண்க.

மூன்றாமடியில்,சிவவா, கருகா-முரண்தொடை. மெய் வாய்மை - கோபித்துச் சபித்தாலும் அருள்கொண்டுஅனுக்கிரகித்தாலும் தவறுதலில்லாதவார்த்தை. இரண்டாமடியில் வகரத்துக்கு யகரம், இனவெதுகை. விழிசிவவாவுளமழலாளன்றுபிரதிபேதம். (161)

162. இந்தத்தனியிரவின்கணின் னிருதோடழுவுறவே
வந்துற்றவெனைத்தாயர்தம்வகையிற்புகல்செய்யா
நிந்தித்தனைநீசெய்தவநெறியின்பயனெல்லாம்
வெந்துற்றருநீறாயெழவிடுவேனெனவெகுளா.

மூன்றுகவிகள்-ஒருதொடர்.

(இ - ள்.)இந்த தனி இரவின்கண் - ஏகாந்தமான இவ்விராத் திரிகாலத்தில், நின் இரு தோள் தழுவுறஏ-உனது இரண்டு தோள்களையும் ஆலிங்கனஞ்செய்யும் பொருட்டாகவே, வந்து உற்ற-வந்து சேர்ந்த, எனை- என்னை,தாயர்தம் வகையில் புகல் செய்யா - தாய்மார்முறையிலேவைத்துச் சொல்லி, நிந்தித்தனை-இகழ்ந்தாய்;நீ செய் தவம் நெறியின் பயன் எல்லாம் - நீ செய்த தவமார்க்கத்தின் பயன் முழுவதும், வெந்துற்று அரு நீறு ஆய் எழ - வெந்துபோய் எடுத்தற்கரிய சாம்பலாய் விடும்படி, விடுவேன் - சாபமிட்டு விடுவேன், என - என்று(ஊர்வசி)சொல்லி, வெகுளா - கோபித்து,-(எ - று.)-'என'என்று 164-ஆங் கவியில் தொடரும்.

மனைவியாகத்தன்னையங்கீகரியாமல்தாயாகவைத்துத் துதித்துக்கூறி மரியாதை செய்ததையே, தன் கருத்துக்கு மாறாகஇருத்தல்பற்றி, நிந்தித்ததாகக் கூறினாள். இந்த இரவின்கண் தனியே வந்துற்ற எனை என்றும் இயைக்கலாம். இடுவேன் என்றும் பதம் பிரிக்கலாம், (162)

163. நின்போலமர்புரிவாரிரு நிலமன்னரினுண்டோ அன்போடழல்வருபாவையை யடைவுன்னியளித்தாய்
பொன்போலிரவிடையாடவர் புகலாமொழிபுகல்வாய்
வன்போவருணலமோபெருமிதமோவளர்புகழோ.

(இ - ள்.) நின் போல் - உன்னைப்போல, அமர் புரிவார்-போரைச் செய்யும் வீரர், இரு நிலம் மன்னரின்-பெரிய பூலோகத்திலுள்ள அரசர்களில், உண்டுஓ-வேறு உளரோ? [இல்லை];(அன்றி யும் நீ), அழல் வரு பாவையை- அக்கினியிற்பிறந்த பதுமை போலழகிய திரௌபதியை, அன்போடு-அன்புடனே, அடைவு உன்னி அளித்தாய்- மனையாளாகும்முறைமையையெண்ணிக்கூடியருளினாய்;பொன் போல் இரவிடை-(காமிகளுக்குப்) பொன்போலருமையான இவ்விராத்திரியிலே, ஆடவர் புகலாமொழி புகல்வாய்-ஆண்தன்மையுடையவர் சொல்லத்தகாதசொல்லைச்சொல்கிறாய்;(நீ இங்ஙனஞ் சொல்வது), வன்புஓ- வலிமையோ? அருள் நலம்ஓ கருணையினதுநன்மையோ? பெருமிதம்ஓ- வீரமோ? வளர் புகழ்ஓ-எங்கும் வளர்கிற கீர்த்தியோ? [இவற்றுள் ஒன்றையுந் தருவதாகாதென்றபடி];(எ - று.)

அன்றுதிரௌபதிக்கு உனது இன்பத்தை யருளியது போலவே இன்று எனக்கும் அருளலாகாதோஎன்னுங் கருத்தால் 'அன்போடழல்வருபாவையை யடைவுன்னி யளித்தாய்'என்றாள். இரண்டாமடியில், வன்போடு என்றும் பிரிக்கலாம். நான்காமடியில் அன்போஎன்றுமாம். நின்போன்மரபுடையார் என்றும் பாடம். (163)

164. எனமன்னனைநீபேடியரியல்பாகெனவிதியா
நனைமென்குழன்மலர்மங்கையுநாணுந்நலமுடையாள்
தனிகங்குலினிடைசென்றுயர் தன்கோயில்புகுந்தாள்
அனலன்றருசிலைவீரனுமஃதெய்தினனந்தோ.

(இ - ள்.) என-என்று சொல்லி, மன்னனை-அருச்சுனனை,நீ பேடியர் இயல்பு ஆகு என-நீ பேடிகளின் தன்மையாவாயென்று, விதியா-சாபமிட்டு, நனைமெல் குழல் மலர் மங்கைஉம் நாணும் நலம் உடையாள்- அரும்புகளைச்சூடியமென்மையான கூந்தலையும் செந்தாமரைமலரில்வீற்றிருக்கின்ற இலக்குமியும் (தான் ஒப்பாகாமல்) வெட்கமடையும்படியான அழகையுமுடைய ஊர்வசி, தனி-தனியே, கங்குலினிடை-இராத்திரியிலே, உயர் தன் கோயில் - உயர்ந்த தனது மாளிகையை, சென்று புகுந்தாள்-போய்ச் சேர்ந்தாள்;அனலன் தரு சிலை வீரன்உம்-அக்கினியினாற்கொடுக்கப்பட்ட காண்டீவ வில்லையுடைய வீரனானஅருச்சுனனும், அஃது எய்தினன்- அப்பேடித்தன்மையை யடைந்தான்;அந்தோ-ஐயோ!

கோயில்-சிறந்த வீடு:கோ இல் எனப் பிரிக்க:யகரம் பெற்றது, இலக்கணப்போலி. அந்தோ - இரக்கச்சொல்:ஹந்த என்ற வடசொல்லின் விகாரம்:சிங்கள நாட்டினின்று வந்துவழங்கிய திசைச்சொ லென்பாரு முளர்: இது-கவி இரங்கிக் கூறியது. நாணுந்நலம்-செய்யுளோசை நோக்கிவந்த விரித்தல். (164)

165.-சாபமேற்றஅருச்சுனன் வருந்தி யுறங்கிக்கிடத்தல்.

ஆடித்திருமுகமன்னவ னனுசன்றருவிசயன்
பேடிப்பெயர்நாமோபெறு வோமென்றெழில்வடிவம்
வாடிப்பெரிதுளநொந்தணி மாசற்றதொர்துூசான்
மூடித்துயில்கொண்டான்மணி முடிமன்னவர்திலகன்.

(இ - ள்.) மணி முடி மன்னவர் திலகன் - இரத்தினங்களைப்பதித்த கிரீடத்தையுடைய அரசர்களுக்குத் திலகம்போலச் சிறந்தவனாகிய,ஆடி திருமுகம் மன்னவன் அனுசன் தரு விசயன் - கண்ணாடிபோன்றஅழகிய முகத்தையுடைய திருதராட்டிரனது தம்பியாகிய பாண்டுமகாராஜன் பெற்ற புத்திரனாகியஅருச்சுனன், பேடி பெயர் நாம்ஓ பெறுவோம் என்று-பேடி எனும் பெயரை (வீரர்களிற்சிறந்த) நாமா பெறக்கடவோம் என்று எண்ணி, எழில் வடிவம் வாடி - அழகிய உடம்பு வாட்டமடைந்து, பெரிது உளம் நொந்து-மிகவும் மனம்வருந்தி, அணி மாசு அற்றது ஒர் தூசால் மூடி - அழகியதும் குற்றமற்றதுமான தொரு ஆடையினால்(உடம்பை) மறைத்துக் கொண்டு, துயில்கொண்டான் - உறங்கிக் கிடந்தான்;(எ - று.) ஆடித்திருமுகம்- பிறராற்காணப்பட்டுத் தன்னைத்தான் காணமாட்டாத கண்ணாடிபோன்றுபிறராற்காணப்பட்டுத் தன்னைத்தான் காணமாட்டாது செல்வப்பொலிவு தோன்றும்முகம். நாமோபெறுவோம் - உயர்வுபற்றிவந்த தன்மைப்பன்மை;ஓகாரம் எதிர்மறை முகத்தால், உயர்வை விளக்கிற்று. துயில்கொள்ளுதல் - உற்சாகங்குன்றி வருந்தி வாடிக்கிடத்தல். (165)

166.-சூரியோதய வருணனை.

அக்காலையில்விசயன்றனதிடராரிருளகலச்
செக்காவியுமரவிந்தமும் வரிவண்டொடுதிகழ
மைக்காரிருள்வெள்ளம்பில வள்ளத்திடைவடியத்
தொக்கானுயர்குணதிக்கினி லகிலந்தொழுசூரன்.

(இ - ள்.) அகாலையில்- அந்தக்காலத்தில், விசயன் தனது இடர் ஆர் இருள் அகல - அருச்சுனனது துன்பமாகிய நிறைந்த இருள் நீங்கவும்,- செக்காவிஉம் அரவிந்தம்உம் வரி வண்டொடு திகழ - செங்கழுநீர்மலர்களும் தாமரைமலர்களும் இசைபாடுதலையுடைய வண்டுகளுடனே அலர்ந்து விளங்கவும், மை கார் இருள் வெள்ளம் பிலம் வள்ளத்திடை வடிய - மையையொத்துக் கருமையான இருளினதுதிரள் பாதாளலோகமாகிய கிண்ணத்திலே செல்லவும்,-அகிலம் தொழு சூரன் - உலகத்தவ ரெல்லாராலும் வணங்கப்படுகின்ற சூரியன், உயர் குண திக்கினில் - உயர்ந்த கிழக்குத் திசையில், தொக்கான் - வந்து சேர்ந்தான் [உதித்தான்]; (எ-று.)

மறுநாட்காலையில்இந்திராதிதேவர்களின் வேண்டுகோளினால் ஊர்வசியினது சாபத்தாலாகிய பேடிவடிவம் அருச்சுனன் வேண்டும்நாளில் ஒரு வருஷகாலம் வரும்படி வரமாக மாறுதலைக்கருதி 'விசயன்தனதிடராரிருளகல'என்றார். செக்காவி - செங்காவியென்பதன் வலித்தல். செங்கழுநீரும் தாமரையும் இரவிற்குவிந்து பகலில் மலர்பவை. வரி - உடம்பிலுள்ள கோடுமாம். இனி, வரி வண்டு என்பதைச் சிலேடையாக்கொண்டு, செங்குவளைநீண்ட அம்பொத்துக் குவிந்துவிளங்கவும், அரவிந்தம் இசைவண்டுடனே அலர்ந்து விளங்கவும் என்பாருமுளர். வண்டு - அம்பும், அறுகாற் பறவையும். பிலவள்ளம் என்றது - கிண்ணம்போல உள்ளாழமாகிய சுரங்கத்தை;பகலிலும் அவ்விடங்களிலே இருள்நிறைந்திருக்கு மென்க. சூரன்=ஸூரன்; அகிலந்தொழுசூரன்="பலர்புகழ்ஞாயிறு"என்பது, திருமுருகாற்றுப்படை. இது, தன்மை நவிற்சியணி. (166)

வேறு.

167.-முப்பத்துமூவர்தேவரோடு இந்திரன் சபாமண்டபத்துவருதல்.

கதிரு தித்தவக் காலையின்மாமறை
முதல்வர் முப்பத்து மூவருஞ் சூழ்வரப்
புதல்வ னுற்ற துணரான் புரந்தரன்
விதம ணிப்பணி மண்டப மேவினான். *(இ-ள்.)கதிர் உதித்த அ காலையில்- சூரியன் உதயமான அந்தக்காலத்தில், புதல்வன் உற்றது உணரான் புரந்தரன் - (தன்) புத்திரனாகியஅருச்சுனன் (பேடித்தன்மையை) அடைந்ததை அறியாதவனாகிய இந்திரன், மா மறை முதல்வர் - சிறந்த வேதங்களுக்குத் தலைவர்களாகியமுனிவர்களும், முப்பத்துமூவர்உம்-முப்பத்து மூன்று தேவர்களும், சூழ்வர - (தன்னைச்)சுற்றிலும்வரும்படி, விதம் மணி பணி*

மண்டபம் - பலவகைப்பட்ட இரத்தினங்களைப்பதித்துச்செய்த சித்திரவேலையையுடைய(சுதர்மையென்னுந்) தேவசபாமண்டபத்தை, மேவினான்- அடைந்தான்;(எ - று.)

முப்பத்துமூவராவார் - ஆதித்தர்பன்னிருவரும், உருத்திரர் பதினொருவரும்,வசுக்கள்எண்மரும், அசுவினீதேவர் இருவருமாம். முதல்வர் முப்பத்துமூவர்எனின், - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. முப்பத்துமூவர் - உம்மைத்தொகை: தொகைக் குறிப்பு.

இதுமுதற்பத்துக்கவிகள் - இச்சருக்கத்தின் நான்காங்கவி போன்ற கலிவருத்தங்கள். (167)

168.-அருச்சுனனையழைத்துவருமாறு இந்திரன் ஒரு கந்தருவனையேவுதல்.

கண்பரப்பியொர் கந்தருவன்றனை
விண்புரக்குமவ் வேந்தனிருந்தபின்
மண்புரக்கும் வரிசிலைவீரனை
எண்பெறக்கொணர் வாயெனவேவினான்.

(இ-ள்.) விண்புரக்கும் அ வேந்தன் - சுவர்க்கலோகத்தையாளுகின்ற அந்த இந்திரன், இருந்த பின் - (தனக்குரிய சிங்காதனத்தில்) வீற்றிருந்தவுடனே, ஒர் கந்தருவன்தனை- கந்தருவனொருவனைகண் பரப்பி - கண்ணைப்பரக்கவிழித்துக்குறிப்பாய் நோக்கி, மண் புரக்கும் வரி சிலைவீரனைஎண் பெற கொணர்வாய் என - நிலவுலகமுழுவதையும் காத்தற்குரிய கட்டமைந்த வில்லின் தொழிலில்வல்ல வீரனாகிய அருச்சுனனைக்கௌரவமாக அழைத்து வருவாயாகவென்று, ஏவினான்- கட்டளையிட்டான்;

"கண்ணிற்சொலிச்செவியினோக்குமிறைமாட்சி"என்ப ஆதலால், 'கண்பரப்பியேவினான்'எனப்பட்டது. வேந்தன்- தேவேந்திரன் என்பதன் முதற்குறைபோலும்: வேந்தனென்பது இந்திரனென்னும் பொருளில் வருதலை 'வேந்தன்மேயதீம்புனலுலகம்"எனத் தொல்காப்பியத்திலும், "வேந்தனும் வேந்துகெடும்"என்ற திருக்குறளிலும் காண்க. (168)

169.-சென்றகந்தருவன் அருச்சுனனிடங்குறுகி அவனுக்கு உற்றனஉணர்ந்து இந்திரனிடம் தெரிவித்தல்.

மற்றவன்றிருத் தாண்மலர் போற்றியக்
கொற்றவன்றிரு முன்னர்க் குறுகியாங்கு
உற்றயாவு முணர்ந்தனன் மீண்டுபோய்ச்
சொற்றனன்சுரர் கோமுன் றொழுதரோ. (இ - ள்.)அவன் - அக்கந்தருவன், திரு தாள் மலர் போற்றி - (இந்திரனது) திருவடித்தாமரைமலர்களைவணங்கி, (விடைபெற்றுக்கொண்டு), அ கொற்றவன் திரு முன்னர் குறுகி- வெற்றியையுடைய அவ்வருச்சுனனது திருமுன்பே வந்து அடைந்து, ஆங்கு உற்ற யாஉம் உணர்ந்தனன் - அங்கே நடந்த செய்திகள் எல்லாவற்றையும் அறிந்துகொண்டு, மீண்டுபோய் - திரும்பிப்போய், சுரர் கோ முன் - தேவராஜனானஇந்திரனது எதிரில், தொழுது - வணங்கி, சொற்றனன்-(அவற்றைச்) சொன்னான்;

மற்று - அசை. அவன்என்பதற்கு - இந்திரனுடைய என்று உரைத்து, கந்தருவன் எனத் தோன்றாவெழுவாய்வருவித்தலுமாம். திருத்தாண்மலர் - ஸ்ரீபாதாரவிந்தம்: திருமுன்னர் - சன்னிதானம். (169)

170.-இந்திரன்தேவர்சூழ்ந்துவர அருச்சுனனை யணுகுதல்.

சொன்னவாசகங் கேட்டசுரபதி
கன்னம்வெந்து கண்ணாயிரமும்புனல்
துன்னவானவர் சூழ்வரத்தானும்போய்
அந்நராதிபன் றன்னையணுகினான்.

(இ-ள்.)சொன்ன வாசகம் கேட்ட - (கந்தருவன்) சொன்ன அவ்வார்த்தையைச் செவியுற்ற, சுரபதி - தேவேந்திரன்- கன்னம் வெந்து - காதுகள் வெதும்பி, கண் ஆயிரம்உம் புனல் துன்ன-ஆயிரங்கண்களிலும் நீர்நிறையவும், வானவர்

சூழ்வர - தேவர்கள் சுற்றிலும் வரவும், தான்உம் போய் - தானும் சென்று, அ நரஅதிபன்தன்னைஅணுகினான்- மனிதர்களுக்கு அரசனானஅவ்வருச்சுனனைஅடைந்தான்;(எ - று.)

கன்னம் -கர்ணம் என்ற வடமொழித் திரிபு. கண்ணாயிரமும்- இனைத்தென்றறிபொருளில்வந்த முற்றுமை. வெந்து=வேவ:எச்சத்திரிபு. (170)

171.-தேவேந்திரன்சாபம்விரைவில் நீங்குமென்று சொல்லி, அருச்சுனனைத்தேற்றுதல்.

அணுகிமைந்தனையன்பொடுறத்தழீஇக்
கணிகையிட்ட கடுங்கொடுஞ்சாபநீ
தணிதியஞ்சலென் றானொருதையலால்
பிணியுழந்துமுன் பேர்பெறும்பெற்றியான்.

(இ - ள்.)அணுகி - (தனது குமாரனுள்ள இடத்தை) அடைந்து, மைந்தனை- குமாரனானஅவ்வருச்சுனனை,அன்பொடு உற தழீஇ - அன்புடனே நன்றாகத்தழுவிக்கொண்டு, 'நீ-,கணிகை இட்ட கடு கொடு சாபம்-தேவவேசியான ஊர்வசிகொடுத்த மிகவும் கொடிய சாபத்தை, தணிதி - (விரைவில்) நீங்குவாய்; அஞ்சல் -பயப்படாதே',என்றான்- என்று சொன்னான்:(யாரென்னில்),- முன் - முன்னொருகாலத்தில்,ஒரு தையலால் பிணி உழந்து - (அகலியை யென்னும்) ஒருபெண்ணின் காரணமாக(க்கௌதமரிட்ட) சாபநோயினால் வருந்தி, பேர் பெறும் - (பின்பு அவரது அருளால் ஆயிரங்கண்ணனென்று ஒரு) பேரைப் பெற்ற, பெற்றியான் - தன்மையையுடையவனாகியஇந்திரன்; (எ-று.)

இந்திரன்பெண்காரணமாக முதலிற் பெருஞ்சாபத்தைப் பெற்று வருந்திப் பின்பு அச்சாபம் ஒருவாறு தணியப்பெற்றவனாதலால், தன்னைப்போலவேபெண்காரணமாகப் பெருஞ்சாபத்தைப் பெற்ற புத்திரனுக்குத் தான் உறுதிகூறினானென்பார் 'ஒருதையலாற் பிணியுழந்துமுன் பேர்பெறும் பெற்றியான்'என்றார்:ஏற்கவே, அனுபவித்தவன் உணராதானுக்கு அறிவு உறுத்தினானென்றவாறு. கௌதமமுனிவரது மனைவியும்சதானந்த முனிவரது தாயுமாகிய அகலிகையின்மீது பலநாளாய் விருப்பங்கொண்டிருந்த தேவேந்திரன் ஒருநாள் நடுராத்திரியில் கௌதம ராச்சிரமத்துக்கு அருகேவந்து பொழுதுவிடியுங் காலத்துக் கோழி கூவுவதுபோலக் கூவ, அதுகேட்ட முனிவர் சந்தியாகாலஞ் சமீபித்ததென்று கருதிக் காலைக்கடன் கழிக்கும்பொருட்டு நீர்நிலைநோக்கிப் புறப்பட்டுச் செல்ல, அப்பொழுது இதுவேசமயமென்று இந்திரன் அம்முனிவருருக்கொண்டு அவளோடு கலக்கையில், அவளும் தன் கணவனல்லனென்று அறிந்தபின்பும் விலக்காமல் உடன்பட்டு இருக்க. அதனைஞானதிருஷ்டியால் அறிந்துவந்த அம்முனிவர் அகலிகையைக் கருங்கல் வடிவமாம்படியும் இந்திரனை உடம்புமுழுவதும் ஆயிரம் பெண்குறியை யடையும்படியும் சபித்து, உடனே அவர்கள் அஞ்சி நடுங்கிப் பலவாறு வேண்டிக்கொண்டதற்கு இரங்கி, முறையே ஸ்ரீராமனது திருவடிப்பொடி படுங்காலத்து அக்கல்வடிவம் நீங்கி முன்னையஉருவம்அடைவாயென்றும், அப்பெண்குறிகள் பிறர்க்குக் கண்களாகப் புலப்படுக என்றும் அனுக்கிரகிக்க, பின்பு அவ்வாறே சாபந்தணிந்தனரென்பது, ஈற்றடியிற் குறித்த கதை.

அன்பொடு,ஒடு-அடைமொழிப்பொருளது. உறத்தழுவுதல் - இறுகத் தழுவுதல்: காடாலிங்கனம். தழுவி=தழீஇ: சொல்விகாரப்பட்டு அளபெடுத்தது. கணிகை என்பதற்கு - செல்வமுடையவர்களையே எண்ணுபவளென்பது உறுப்புப்பொருள். கடுங்கொடு - ஒருபொருட்பன்மொழி. சாபம்=ஸாபம். வெகுண்டு கூறும்மொழி. அஞ்சல் - எதிர்மறையேவல். தையல் - அழகு: அதனையுடையாளுக்குஆகுபெய ரென்பர். (171)

172.-உருப்பசியுள்ளஇடத்துக்கும் தேவேந்திரன் செல்ல, அவள்அஞ்சிவந்து வணங்குதல்.

அன்னமென்னடை யாயிழைதன்னுழைத்
துன்னினன்சுர ரோடுஞ்சுரேசன்போய் மின்னினுண்ணிடை யாளும்வெருவுறா
மன்னவன்பதம் வந்துவணங்கினாள்.

(இ-ள்.) சுரஈசன் - தேவேந்திரன், சுரரோடுஉம்-தேவர்களுடனே, போய் - சென்று, அன்னம் மெல் நடை ஆய்இழை தன் உழை - அன்னப்பறவையின் நடைபோன்ற மென்மையான நடையையும் ஆராய்ந்து செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களையுமுடையஊர்வசியினிடத்து, துன்னினன் - சேர்ந்தான்;(அப்பொழுது), மின்னின் நுண் இடையாள்உம் - மின்னலைக்காட்டிலும்நுட்பமான இடையையுடைய ஊர்வசியும், வெருவுறா- அச்சமடைந்து, வந்து-(எதிரில்) வந்து, மன்னவன் பதம் வணங்கினாள்- இந்திரனது பாதங்களைநமஸ்கரித்தாள்;(எ-று.)

அன்னம்=ஹம்ஸம்:வடமொழித் திரிபு. மென்னடை - மந்தகதி: கண்ணுக்கு இனிய நடையுமாம். ஆயிழை - வினைத்தொகையன்மொழி. இழை சினையாகுபெயராய்,ஆடையுமாம். (172)

173.-மூன்றுகவிகள் -இந்திரனுடன் சென்ற தேவர்கள் உருப்பசியைத்துதித்து 'நீஅருச்சுனனுக்கு இட்ட சாபத்தை அவன்வேண்டும்போது பெறுமாறுஅருள்புரிக' என்று வேண்டுதலைக்கூறும்.

வணங்குமுன்ன மடநடையோதிமக்
கணங்கொலென்னக் கவின்பெறுகோதையைச்
சுணங்கறாமுலைத்தோகையைவார்குழல்
அணங்கையண்ட ரனைவரும்போற்றியே.

நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.)வணங்கும் முன்னம் - (இந்திரனை)நமஸ்கரித்தற்கு முன்பே [மிகவிரைவில் என்றபடி],மடம் நடை ஓதிமம் கணம் கொல் என்ன கவின் பெறு கோதையை - அழகிய நடையில் அன்னத்தின் இனமோ என்று சொல்லும்படி அழகைப்பெற்ற பூமாலைபோன்றவளும், சுணங்கு அறா முலைதோகையை - தேமல்நீங்காத தனங்களையுடையமயில்போன்றவளும், வார் குழல் அணங்கை - நீண்ட கூந்தலையுடையதெய்வப் பெண்ணுமாகிய அவ்வூர்வசியை,-அண்டர் அனைவர்உம்- தேவர்கள் எல்லாரும், போற்றி - துதித்து,-(எ - று.)-'கூறி'என மேலே தொடரும்.

மடநடை -இளமையாகிய நடை:மந்தகதியென்னவுமாம். கணம் - வடசொல். கொல் - வினா. கோதை, தோகை - உவமவாகுபெயர்கள். மாலை- மென்மை யழகுகளுக்கும், மயில் சாயற்கும் உவமை. கோதை - மாலையையுடையாளெனச் சினையாகுபெயருமாம். சுணங்கு - பருவமகளிர்க்குக் கொங்கைகளிற் சிறியவும் பெரியவுமாகப் பொற்கொடியைப் பரப்பினாற்போலத்தோன்றுகின்ற சிலவடுக்கள். (173)

174. அன்னைநீயெவர்க்காயினுமாசையின் இன்னறீர்ப்பதெவர்க்குமியல்பரோ
மன்னனாயினும்வான்பிழைசெய்தனன்
என்னநாகரவட்கிதங்கூறியே.

(இ - ள்.)'நீஎவர்க்கு அன்னைஆயின்உம் - நீ யாருக்குத் தாயாயிருந்தாலும், ஆசையின் இன்னல் தீர்ப்பது - (தெய்வமகளாகிய உனது) காமநோயை (க் கலவியால்) தணியச்செய்ய வேண்டுவது, எவர்க்குஉம் இயல்பு - ஆடவர்யாவர்க்கும் இயற்கையாம்;மன்னன் ஆயின்உம் - (அருச்சுனன்) அரசகுலத்தில் தோன்றினவனானாலும்,வான் பிழை செய்தனன் - (இது இயல்பென்று அறியாமல் உன் கருத்தை நிறைவேற்றாமையாகிய)பெரிய தவற்றைச் செய்துவிட்டான்',என்ன - என்று, நாகர் - தேவர்கள், அவட்கு இதம் கூறி - அவ்வூர்வசிக்கு இன்சொற்களைச்சொல்லி,-(எ-று.)-"என்றுவானவர் யாவருமேத்த"என 176-ஆங் கவியோடு தொடரும்.

முதலடி மூன்றாமடியில்,உம் - உயர்வுசிறப்பு. இரண்டாமடியில் முற்றுப்பொருளது. அரோ -தேற்றமுணர்த்திற்று. (174)

175. காமமிக்கவுன் கட்டுரைச்சாபநோய் பூமிபொய்ப்பினும்பொய்ப்பதன்றாலரோ
வேய்மலர்த்தொடையானெஞ்சில்வேண்டுநாள்
ஆமவற்கிவ்வுருவருள்செய்திநீ.

(இ - ள்.)காமம் மிக்க - புணர்ச்சிவிருப்பம் மிகுந்த, உன் - உனது, கட்டு உரை - உறுதிவார்த்தையாகிய, சாபம் - சாபத்தினாலுண்டாகிய,நோய் - (பேடித்தன்மையாகிய) வியாதி, பூமி பொய்ப்பின்உம் - நிலவுலகத்தார் யாவரும் வார்த்தை தவறினாலும்,பொய்ப்பது அன்று - தவறுவதன்று; (ஆயினும்), வேய் மலர் தொடையான் - சூடின பூமாலையையுடைய அருச்சுனன், நெஞ்சில் வேண்டும் நாள் - மனத்தில் விரும்புங் காலத்தில், அவற்கு இஉரு ஆம்- அவனுக்கு இப்பேடிவடிவம் வரத்தகும்;நீ அருள் செய்தி - நீ (இவ்வாறு) அனுக்கிரகஞ் செய்வாயாக;(எ-று.)

முதலிரண்டடிக்கு- சலியாத நிலைமையுடையதாகியபூமி அந்நிலை தவறிச் சலித்தாலும் உன் சாபநோய் நிலைதவறாதுஎன்றும் உரைக்கலாம். காமமாவது - ஒரு காலத்தில் ஒரு பொருளால் ஐம்புலன்களும் அனுபவிக்குஞ்சிறப்புடையதான இன்பம். பொய்ப்பினும் என்ற உம்மை - பொய்யாமை குறித்தலால், எதிர்மறைப் பொருளது. ஆல், அரோ - ஈற்றசைகள். (175)

176.-தேவர்களின்வேண்டுகோளின்படி உருப்பசிஅருள்புரிதல்.

என்றுவானவர் யாவருமேத்தவே
அன்றவற்கவ் வரங்கொடுத்தாளவள் வென்றிவார்சிலைமீளியுந்தன்பெருந்
துன்றுகோலஞ் சிறந்திடத்தோன்றினான்.

(இ - ள்.) என்று - என்றுசொல்லி, வானவர் யாவர்உம்-தேவர்கள் எல்லாரும், ஏத்த - துதிக்க,-அவள் - ஊர்வசி, அன்று - அப்பொழுது, அவற்கு - அந்த அருச்சுனனுக்கு, அ வரம் - அந்த வரத்தை, கொடுத்தாள்-;(உடனே சாபந்தணிந்து), வென்றி வார் சிலைமீளிஉம் - வெற்றியைத்தருகிற நீண்ட வில்லின்தொழிலில் வலியவனான அவ்வருச்சுனனும், தன் பெரு துன்று கோலம் சிறந்திட தோன்றினான்- தனது பெருமை பொருந்திய இயற்கைவடிவம் விளங்க வெளிப்பட்டான்; (எ-று.)

இவ்வரத்தின்உதவியினாலேபின்பு அஜ்ஞாதவாசகாலத்தில் அருச்சுனன் பிருகந்நளையென்னும்பேடிவடிவ மாவனென்று அறிக. (176)

அருச்சுனன் றவநிலைச்சருக்கம்முற்றிற்று.

இரண்டாவது

நிவாதகவசர்காலகேயர் வதைச்சருக்கம்.

நிவாதகவசர்காலகேயர் என்னும் அசுரவீரர்களது (அருச்சுனனாற் செய்யப்பட்ட) கொலையைக்கூறுகின்றதொரு நூற்கூறுபாடு என்பது, பொருள். நிவாதகவசர் என்பதற்கு - (மிக நுண்ணிதான இடத்திலும் தடையின்றிச் செல்லும் வல்லமையுடைய) காற்றும் உள்ளே நுழையமாட்டாத [மிகவுறுதியான]கவசத்தை யுடையவர் என்றும், காலகேயர் என்பதற்கு- காலகையென்னும் அசுரமகளது மக்கள் என்றும் பொருள். நிவாதகவசர் என்பதில், நி - எதிர்மறையுணர்த்தும் வடமொழி உபசர்க்கம்;வாதம்-காற்று; கவசம்-இரும்பு முதலியவற்றாலாகியஉடம்பின்மேற்சட்டை. இவர்கள், கடலிடையேயுள்ள தோயமாபுரமென்னும் பெருநகரத்தில் தொகுதியாய் வாசஞ் செய்பவர்கள். காலகேயர் - இது, வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம்; இவர்கள் அந்தரத்திடையேயுள்ள இரணியபுரமென்னும் நகரத்தில் தொகுதியாய் வாசஞ்செய்பவர்கள். பிரமன் முதலிய தேவர்களைக்குறித்துப் பெருந்தவஞ்செய்து அளவிறந்த வரங்களைப்பெற்று, அவ்வரபலத்தாலும், புஜபலம் ஆயுதபலம் சேனாபலம்முதலியவற்றாலும்தமக்கு ஒப்பு உயர்வு இன்றி மிகச் செருக்குற்று, இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கு இடைவிடாமல் இடையூறு பல இயற்றி வந்த இவ்வசுரர்களைஅவ்விந்திராதிதேவர்களின் வேண்டுகோளினால்அருச்சுனன் தான் அருந்தவம்புரிந்து பரமசிவனிடத்துப் பெற்ற பாசுபதாஸ்திரம் முதலியவற்றின் உதவியைக்கொண்டு பொருது ஒழிக்கிறான்.

நிவாதகவசர்காலகேயர் - அல்வழிப்புணர்ச்சி, உம்மைத் தொகை, காலகேயர்வதை-வேற்றுமைச்சந்தி, ஆறாம்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர்;செயப்படுபொருளில் வந்தது. வதைச் சருக்கம்- வதையைப்பற்றிய சருக்கம் என விரித்தால் இரண்டனுருபும் பயனும் உடன்தொக்க தொகையாம். வதம்-வதை என ஈறுதிரிந்தது: சாமரம்-சாமரை, காலம்-காலைஎன்பனபோல. இப்பிரிவுக்கு 'இரணியபுரவாசியர் வதைச்சருக்கம்'எனப் பெயரிட்டு வழங்கினாருமுளர்;தோயமாபுரவாசியர் வதையையும் முதலிலே முக்கியமாகக் கூறுகின்றதொரு பகுப்பிற்கு ஏகதேசத்தாற் பெயர்வைத்தல் பொருந்தாது. இச்சருக்கத்தில் முதல் 104- பாடல்கள் தோயமாபுரத்து அசுரரது வதத்தையும், அதற்குமேல் 42 செய்யுட்கள் இரணியபுரத்து அசுரர்களது வதத்தையும் உணர்த்துமென உணர்க. வடமொழி வியாசபாரதத்திலும் ஆரணிய பருவத்தினுள்ளடங்கிய நிவாதகவச யுத்தபருவத்தில் ஐந்து அத்தியாயங்களில் நிவாதகவசவதமும், ஒரத்தியாயத்தில் இரணியபுர தைத்தியவதமும் கூறப்பட்டுள்ளன.

1. [*]-உருப்பசியினிடம்வரம்பெற்றஅருச்சுனனை யுடன்கொண்டுஇந்திரன் சுதன்மையில் வீற்றிருத்தல்.

அவ்வரந்தனக்கு நல்கு மன்னைதாள்வணங்கும் வென்றிக்
கைவரு சிலையினானைக்கடவுளர்க் கிறைவன் கொண்டு
மொய்வருசுரர்கள் சூழ முதன்மைசேர் சுதன்மை யெய்தி
வெவ்வரிமுகத்த பீடம் விளங்கவீற் றிருந்த காலை.

இதுவும், மேற்கவியும்- ஒரு தொடர்.

(இ - ள்.) அவரம்-(பேடிவடிவம் தான் வேண்டுங்காலத்தில் ஒரு வருஷகாலம் வந்தடையும் என்ற) அந்த வரத்தை, தனக்கு நல்கும்-தனக்குக் கொடுத்த, அன்னை-தாயாகியஊர்வசியினது, தாள் - பாதங்களை, வணங்கும் - நமஸ்கரித்த, வென்றி கை வரு சிலையினானை- ஜயத்தைத் தருகின்ற (தன்) கையிற் பொருந்திய (காண்டீவமென்னும்) வில்லையுடைய அருச்சுனனை,கடவுளர்க்கு இறைவன் - தேவர்களுக்கு அரசனான இந்திரன், கொண்டு - அழைத்துக்கொண்டு, மொய் வரு சுரர்கள் சூழ - நெருங்கி வருகின்ற தேவர்கள் (தன்னைச்)சுற்றிலுமிருக்க, முதன்மை சேர் சுதன்மை எய்தி - (சபாமண்டபங்களெல்லாவற்றினுந்) தலைமைபெற்ற சுதர்மை என்னுந் தேவசபாமண்டபத்தை அடைந்து, வெவ் அரி முகத்த பீடம் விளங்க - கொடுந்தன்மையையுடைய

---

* இந்தச்சருக்கத்துக்குக் காப்புச்செய்யுளாக ஒரு சாரார் வழங்கிய பாடல் வருமாறு:-

செய்யவாய்கரியவாட்கண் சிற்றிடைபெருந்தேரல்குல் துய்யவாய்மகடன்முன்றில் தொகுமருதிறுத்துத்தாரு வய்யமீமிசைநட்டோர்புள் வகிர்ந்துபொற்சிறைப்புள்ளூரும் அய்யனேயன்றோதொல்லையருமறைக்கிறுதியாவான்.

சிங்கத்தினது முகம்அமைந்துள்ள ஆசனம் விளங்குதலடையும் படி, வீற்றிருந்த காலை- (அவ்வாசனத்தில்)பெருமையாக இருந்தபொழுதில்,-(எ-று.) -இக்கவியில் 'காலை'என்பது, மேற்கவியில் 'காட்டினான்'என்பதோடு முடியும்.

அருச்சுனனதுவமிசபிதாவாகிய புரூரவசக்கரவர்த்திக்கு மனைவியாயிருந்ததனால்,ஊர்வசி அருச்சுனனுக்குத் தாய்முறையாயினாள் அன்றியும், தந்தையாகிய இந்திரனது வைப்பாட்டியாகையாலும், அருச்சுனனுக்கு ஊர்வசி மாதாவாவ ளென்பர். 'தாள்வணங்கும்' என்றதனால்,அவளது அடியிணைகளில்தனது முடி படும்படி சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து தெண்டனிட்டன னென்க. அருச்சுனன் அக்கினிபகவானுக்குக் காண்டவ வனத்தை இரையாகக் கொடுத்த காலத்தில், அவனுக்கு அக்கினியினால்,நான்கு வெள்ளைக்குதிரைகள்பூட்டியதொரு தேரும், குரங்குக் கொடியும், காண்டீவமென்னும் வில்லும், அம்புகள் குறைதலில்லாத அக்ஷய தூணீரமும் அளிக்கப்பட்டன என்று அறிக. கைவருதல்-கை பழகுதலுமாம். கடவுளர் - (இவ்வுலக சம்பந்தத்தைக்) கடத்தலையுடையவர். சுதன்மை-ஸு தர்மா என்னும் வடமொழியின் திரிபு; நல்லதருமமுடையது என்று பொருள்:இனி, முதன்மைசேர் சுதன்மையெய்தி என்பதற்கு - சிறப்புப்பெற்ற நற்புத்திரனையுடையனாந்தன்மையை(இந்திரன்) அடைந்து என்று உரைப்பாருமுளர்:சுதன்-மகன். அரிமுகத்தபீடம் - சிங்கந்தாங்குவதுபோல அதன் முகமும் கால்களும் அமைத்துச் சித்திரித்துச் செய்யப்பட்ட ஆதனம். சிங்காதனத்தில் வீற்றிருப்பதனால்இந்திரனுக்கு விளக்கம் உண்டாவது என்ப தன்றிக்கே, இந்திரன் வீற்றிருத்தலினால் ஆதனத்திற்கு விளக்கம் உண்டாவது என, தேவேந்திரனது சிறப்பை உணர்த்தினார்;கம்பராமாயணத்தில் "புனைமணிமண்டபம் பொலிய வெய்தினான்"என்பதனோடுஇதனைஒப்பிடுக. தனக்கு - அருச்சுனனுக்கு; இந்திரனுக்காக என்றும் உரைப்பர். நல்கும், வணங்கும்-இயல்பினால் இறந்தகாலம் எதிர்காலமாக வந்த காலவழுவமைதி;[நன்-பொது-33.]இனி, உம்விகுதி காலமுணர்த்தாமல் தன்மையுணர்த்திற்றெனினும் அமையும்.

இது முதல்29-கவிகள்-பெரும்பாலும் முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் விளச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடிநான்குகொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். இவற்றில் மூன்று ஆறாஞ்சீர்கள்தேமாச்சீர்களாகவே நிற்கும். (177)

2.-நம்பகைவரையொழிக்க வல்லவன் இவனேயென்று இந்திரன்தேவர்கட்கு அருச்சுனனைக்காட்டுதல்.

தூண்டகுதோளின்மொய்ம்பால் நம்வலிதொலைத்துமென்மேல்
மூண்டெழுமவுணர்தம்மை யிவனன்றிமுடிப்பாரியாரென்று
ஆண்டகையமரர்க்கெல்லா மவன்செயலடைவேசொல்லிக்
காண்டவமெரித்தவீர னிவனெனக்காட்டினானே. *(இ - ள்.)ஆண் தகை - ஆண்மைக்குணமுள்ள இந்திரன், 'தூண்தகு தோளின் மொய்ம்பால்-தூண்களோ என்னத்தக்க புஜங்களின் பலத்தினால், நம் வலி தொலைத்து- நமதுபலத்தை அழித்து, மெல் மேல் மூண்டு எழும்- மேலே மேலே (போருக்கு) முயன்று எழுந்து வருகின்ற, அவுணர் தம்மை- அசுரர்களை,முடிப்பார்-ஒழிக்கவல்லவர், இவன் அன்றி-இவ்வருச்சுனனே யல்லாமல், யார்-யாவர் உளர்? [எவருமில்லையன்றோ?],'என்று- ,அமரர்க்கு எல்லாம்-தேவர்கள் யாவர்க்கும், அவன் செயல் அடைவு ஏ சொல்லி- அவ்வருச்சுனனது செய்தியை முறைப்படச் சொல்லி,-காண்டவம் எரித்த வீரன் இவன் என காட்டினான்- (நமது)காண்டவ வனத்தை (முன்பு) எரியச் செய்த வீரத்தன்மையுள்ளவன் இவன் தா னென்றுஞ் சொல்லிச் சுட்டிக்காண்பித்தான்;(எ-று.)*

இக்கவியால்,அமரரையும் அசுரரையும் ஒருபடிப்பட வெல்லவல்ல அருச்சுனனது ஆற்றல் வெளியாகின்றது. தோளின் மொய்ம்பு - ஆறாம்வேற்றுமைத்தொகை;இன் - சாரியை 'மொய்ம்பால்'என்றவிடத்து, 'முன்பால்'என்றும் பாடமுண்டு;முன்பு - வலிமை. ஆண் தகைமை - பௌருஷம். தூண்-தோளுக்கு, திரண்டு உருண்டு நீண்ட

தன்மையாலும், வன்மையாலும் உவமம். தகுஎன்பதை உவமவுருபாகக்கொண்டும் உரைக்கலாம். மொய்ம்பால் தொலைத்துஎன்றாவது,மொய்ம்பால் முடிப்பார் என்றாவதுஇயைக்க, மொய்ம்பான் எனப் பிரித்து, தோள்வலிமையுடையவனாகியஎன்று உரைத்து, இவன் என்பதற்கு விசேஷணமாக்கினும் அமையும். 'நம்'எனப் பன்மையாகக் கூறினான், மற்றைத் தேவர் யாவரையும் உளப்படுத்தி. மென்மேல் - மேன்மேல்: அடுக்குத்தொடர், இடைவிடாமைப் பொருளது. வினாவடியாப்பிறந்த யார் என்னும் பலர்பாற் குறிப்புமுற்று, எதிர்மறைப்பொருள் தந்தது. ஆண்டகை - பண்புத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை;தகை - தகுதி, சற்குணம்;இது தொழிலடியாப் பிறந்ததாயினும், பொருளாற் பண்புப்பெயர். இதை அமரர்க்கு அடைமொழியாக்கிவிட்டு, கீழ்க்கவியில் 'கடவுளர்க்கிறைவன்'என்பதையே, 'காட்டினான்'என்பதற்கு எழுவாயாக்கினும் அமையும். செயல்- வெற்றிச்செய்கை: வரலாறுமாம்.

காண்டவமெரித்த வீரனிவனெனக்காட்டியது, தேவர்களாகிய நம்மினுஞ் சிறந்த வீரமுடையான் இவன் என்பதைத் தெரிவித்தற்கு. கிருஷ்ணனும் அருச்சுனனும் ஒருநாள் பூம்பந்தேறிட்டு விளையாடச்செய்தே, அக்கினிபகவான் மிகப் பசித்துவந்து, 'இந்திரனதுகாவற்காடாய் யாவர்க்கும் அழிக்கவொண்ணாதபடியாய்நிலவுலகத்தில் இருக்கின்ற காண்டவவனமென்னும் பூந்தோப்பை அதிலுள்ள சராசரங்களுடனே எனக்கு விருந்திடவேண்டும்'என்று வேண்ட, கிருஷ்ண அருச்சுனர்கள் அங்கேபுக்கு ஒதுங்கியிருக்கின்ற அசுரர் முதலிய துஷ்டர்களைஅழித்தருள வேண்டுமென்னும் நோக்கத்தால் 'நீஅதனைப்புசி'என்று இசைந்து அளிக்க, உடனேநெருப்புப் பற்றி எரித்தது என்பது, கதை. அங்ஙனம் எரித்திடுவதை அறிந்த இந்திரன் அக்கினியை அவிக்கும் பொருட்டு ஏழு மேகங்களையும்ஏவ அவையனைத்தும்ஒருங்கே எழுந்துவந்து பெய்த அடைமழை முழுவதையும் அருச்சுனன் அம்புக் கூட்டங்களைக்கொண்டு அமைத்த பெரும்பந்தரினால்தடுத்துவிட்டானென்பதையும், அதுகண்டு சினந்து தேவசைனியத்துடனே வந்து பொருத இந்திரனைப்பார்த்தன் புறமிட்டோடச் செய்தன னென்பதையும் கீழ்க் காண்டவதகனச் சருக்கத்துக் காண்க. (178)

3.-இரண்டுகவிகள் -ஒருதொடர்:தேவர்கள் அருச்சுனனைச்சம்மானிக்க, இந்திரன் கற்பகப்பூமாலைசூட்டிமுடிகவித்தல்.

அவ்வுரைகேட்டதேவ ரமகிழ்ந்தவனுக்கன்பால்
திவ்வியமறையின்மிக்க தெக்கிணைபலவுஞ்செய்தார்
செவ்வியதாதைதானுஞ் சேணதித்தூநீராட்டி
விவ்விரவாதவாசத் தாமமும்விழைந்துசூட்டி.

(இ-ள்.) அஉரை - அந்த (இந்திரனது) வார்த்தையை, கேட்ட - செவியுற்ற, தேவர் - தேவர்கள், அகம் மகிழ்ந்து - மனஞ் சந்தோஷித்து, அவனுக்கு - அவ்வருச்சுனனுக்கு, அன்பால் - அன்பினால்,திவ்வியம் மறையில் மிக்க தெக்கிணைபலஉம் செய்தார் - தெய்வத்தன்மையுள்ள வேதங்களில் (சுரரல்லாதார்க்குச் செய்யத்தக்கனஎன்று) மிகுதியாகச் சொல்லியுள்ள பலவகைச் சன்மானங்களையுஞ்செய்தார்கள்;செவ்விய தாதை தான்உம் - நற்குணங்களையுடைய(அருச்சுனனது) தந்தையாகிய இந்திரனும், சேண் நதி தூ நீர் ஆட்டி - ஆகாசகங்காநதியினது பரிசுத்தமான தீர்த்தத்திலே (அருச்சுனனை)ஸ்நானஞ்செய்வித்து, வி விரவாத வாசம் தாமம்உம் விழைந்து சூட்டி - வண்டுகள் மொய்க்காத வாசனையையுடைய(கற்பகப்பூ) மாலையையும்(அவனுக்கு) விரும்பி அணிவித்து,-(எ-று.)- மேற்கவியில் 'கவித்தான்'என்பதோடு முடியும்.

தேவலோகத்துப்பூமாலையில்வாட்டமும் வண்டுமொய்த்தலும் இல்லையெனஅறிக. இனி, இரண்டாம் அடிக்கு - சிறந்த வேதமந்திரங்களைக்கொண்டுமிகுந்த ஆசீர்வாதங்களைச்செய்தார்கள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். வேதத்துக்குத் தெய்வத்தன்மையாவது- செய்யத்தக்கனவும் தகாதனவுமாகிய நன்மை தீமைகளைவிதி விலக்குகளால் தவறாமல்தெரிவித்து யாவராலுஞ் சத்தியமான சிறந்த பிரமாணமென்று அங்கீகரிக்கப்படுதல். மறை-மறைந்த பொருளையுடையது. 'அகமகிழ்ந்து' என்னும் சினையின்வினை,'செய்தார்'என்னும் முதலின்வினையைக் கொண்டது;[நன்வினை- 29.]தெக்கிணை- தக்ஷிணா,பலவும், உம்மை - முற்றுப் பொருளது. செவ்வி - பண்புப்பெயர்;இ - விகுதி: வி- விகுதியெனவுமாம். மூன்று நான்காம் அடிகளிலுள்ள உம்மை இரண் டும்-இறந்தது தழுவியஎச்சப்பொருளன. சேண் - வானம் 'தூய்நீர்' எனவும் பாடம். வி-வடசொல், பறவைப் பொதுப் பெயர்: இது இங்கே, சிறப்பாய் வண்டு என்னும் ஒருசாதிப் பறவையைக் குறித்தது. அகமென்னும் உள்ளிடப் பெயர், அங்கு இருக்கின்ற மனத்திற்கு ஆதலால் இடவாகுபெயர். (179)

4. ஆயிரங்கதிருந்திங்க ளனந்தமுமடங்கமேல்மேல்
காய்கதிர்விரிவதியார்க்குங் கருத்துறக்காணவொண்ணாச்
சேயொளிதவழ்வதாகித் திசைமுகன்றனக்குநல்கும்
மாயிருங்கிரணரத்ந மவுலியுங்கவித்தானன்றே.

(இ-ள்.)ஆயிரம் கதிர்உம் - அநேகசூரியர்களும், திங்கள் அனந்தம்உம் - அநேகசந்திரர்களும், அடங்க - ஒளிகுறையும்படி, மேல் மேல் காய் கதிர்விரிவது - மிகவும் அதிகமாக விளங்குகின்ற கிரணங்கள் வீசுவதும், யார்க்குஉம்-எவருக்கும், கருத்து உற - மனம்பொருந்த காண ஒண்ணா- பார்த்தற்கு முடியாத, சேய்ஒளி- நெடுந்தூரத்துஞ் சென்று விளங்குகின்ற பிரகாசம், தவழ்வது-தங்குவதும், ஆகி-ஆய், திசைமுகன் தனக்கு நல்கும்- நான்கு முகங்களையுடையபிரமதேவனால்தனக்கு (முன் ஒருகாலத்தில்) சூட்டப்பட்ட, மா இரு கிரணம் ரத்நம் மவுலிஉம்-மி அதிகமான ஒளியையுடைய நவரத்தினங்களையும்பதித்துச் செய்யப்பட்ட கிரீடத்தையும், கவித்தான் - (அருச்சுனனுக்கு இந்திரன்) சூட்டினான்;(எ-று.) அன்றே - ஈற்றசை.

முச்சுடர்களுள்மற்றையிருசுடர்களாகிய சந்திர அக்கினியர்களைப்போலப்பதினாறுஏழு கிரணங்களையுடைத்தாகாமே ஆயிரங் கிரணங்களையுடைத்தாய்அக்கிரணங்களுட் சிலவற்றை அவ்விரு சுடருக்குங் கொடுத்து வாங்குகிற சிறப்புப்பற்றி, 'கதிர்'என்று சூரியனுக்குப் பெயர். ஆயிரம் என்றது. மிகப்பலவாகிய எண்ணிற்கு ஒன்று எடுத்துக்காட்டியவாறு. ஆயிரங்கதிர், திங்களனந்தம் என்பன - இல்பொருள்கள். இனி, ஆயிரங்கதிர்-ஸஹஸ்ரகிரணனாகியசூரியனுக்குப் பண்புத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித் தொகையாகவுமாம். ந+அந்தம்=அநந்தம்;அளவிறந்தன என்றுபொருள். உம்மைகள், எண்ணுப்பொருளன. விரிவதி யார்க்கும் - குற்றியலிகரம். காணவொண்ணாமைக்குக்காரணம், மிகுந்த பிரகாசத்தாற் கண்களுக்குக் கூச்சந்தருதல். சேயொளி - சேய்மையென்னும் பண்புப்பெயர், ஈறுபோயிற்று;இனி செம்மையென்பது ஈறுபோய் ஆதிநீண்டு முன்நின்ற மெய் திரிந்ததாகக் கொண்டு, சிவந்த ஒளி யென்றலும் ஒன்று. திசைமுகன் - நான்கு திக்கையும் நோக்கும் நான்கு முகமுள்ளவன். ரத்நம் - வடமொழி விகாரப்படாமே நின்றது. மா + இரு=மாயிரு;ஒருபொருட்பன்மொழி; உரிச்சொற் புணர்ச்சி. இரு - பண்படி. 'மவுலியும்'என்ற உம்மை, கீழிற்கவியை நோக்கிவந்த இறந்தது தழுவிய எச்சப் பொருளது; உயர்வுசிறப்பாகவுமாம். மவுலி = மௌலி: முதற்போலி;தலையின் பெயராகிய இது, இடவாகுபெயராய், அதில் அணி யுங் கிரீடத்தைஉணர்த்திற்று. இக்கிரீடத்தை அணிந்ததுபற்றியே அருச்சுனனுக்குக் கிரீடீயென்று ஒருபெயர் நிகழ்ந்தது;அனந்தமும் மடங்க என்றும் பதம் பிரிக்கலாம். (180)

5.-அருச்சுனனுக்குத்தேவேந்திரன் சிறப்புச்செய்தல்.

ஆடையுங்கலனுந்தெவ்வை யடுந்திறற்படையுநல்கி
ஏடவிழலங்கலானோராசனத்திருத்தியென்றும்
தேடுதற்கரியதூய வமுதுசெம்பொற்கலத்தில்
கூடவுண்டமரர்க்கெல்லாங் குரிசிலாஞ்சிறப்புஞ்செய்தான்.

(இ-ள்.) ஏடுஅவிழ் அலங்கலான் - பூவிதழ்கள் மலர்கின்ற மாலையையுடையஇந்திரன்,-ஆடைஉம்- வஸ்திரங்களையும்,கலன்உம் - ஆபரணங்களையும்,தெவ்வை அடும் திறல் படைஉம் - பகைவரைக் கொல்லவல்ல வலிமையையுடைய ஆயுதங்களையும்,நல்கி- (அருச்சுனனுக்குக்) கொடுத்து,-ஓர்ஆசனத்து இருத்தி - (தான்) இருக்கின்றதொரு ஆசனத்தில் தானே (அவனையுங்கூட) இருக்க வைத்து, என்றுஉம் தேடுதற்கு அரிய தூய அமுது - எந்நாளுந் தேடியடைதற்கு அருமையான பரிசுத்தமான அமிருதத்தை, செம்பொன் கலத்தில் - சிவந்த பொன்னினாலாகியபாத்திரத்திலே, கூட உண்டு - அவனுடனே ஒக்க இருந்து நுகர்ந்து, அமரர்க்கு எல்லாம் குரிசில் ஆம் சிறப்புஉம் செய்தான் - தேவர்களெல்லோருக்கும் அரசனாகின்றசிறப்பையும் (அருச்சுனனுக்குச்) செய்து வைத்தான்;(எ-று).

தேவேந்திரன்தன்குமாரனானஅருச்சுனனுக்குத் தன்னாசனத்தில் அருத்தாசனங் கொடுத்து அவனைக்கூடவைத்துக்கொண்டு அமிருதபானம் பண்ணி அவனையும்அமுதுசெய்வித்து அவனைத்தேவர்களுக்கு இளவரசாக்கினானென்பதுகருத்து. இனி, அமரர்க் கெல்லாங்குரிசில்- தேவேந்திரன், ஏடவி ழலங்கலான்- அருச்சுனனை,ஓராசனத்திருத்தி- வேறொருஆசனத்தில் இருக்கவைத்து, அமுது கூட உண்டு - அமிருதம்போல மிக வினிய உணவை அவனோடுபுசித்து, ஆம் சிறப்பும் செய்தான்-தக்க சன்மானத்தையுஞ் செய்தான் என உரைப்பாருமுளர். கலன் - கலம்: மகரனகரம் மாறி வருஞ்சொல்: இங்கே, கலன் - அணிகலன். 'மந்த்ரத்துடனடற்படையுநல்கி'என்ற பாடத்துக்கு - அஸ்திரம் சஸ்திரம் என்னும் இருவகை ஆயுதங்களையும்அளித்தமை கூறினாரென்க: இன்னும் இதிலே எய்வன, எறிவன, வெட்டுவன, குத்துவன என்னும் பலவகைப் படைகளும் அடங்கும். (அஸ்திரம்- மந்திரத்துடனே பிரயோகிக்கப்படுகின்ற ஆயுதமென்றும், சஸ்திரம்- மந்திரமின்றிக்கேவிடப்படுகின்ற ஆயுத மென்றும் வேறுபாடு அறிக; அத்திரம் - கைவிடு படை, சத்திரம் - கைவிடாப்படை எனவும் வேறுபாடு கூறுவர்) கலம் - உண்கலம். குரிசில் - பெருமையிற் சிறந்தவன்;ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர்:[நன்- பெயர் 69.] (181)

6.-அதுகண்டுஇந்திராணி, 'ஒருமானுடனோடுஒக்கஉண்ணுதல் தகுமோ?' என்று சினந்து கூறுதல்.

அன்னதுநிகழ்ந்தகாலையவன்றிருத்தேவிகண்டு
துன்னியகோபச்செந்தீ விழியுகச்சிலசொற்சொன்னாள்
மன்னியபுவியில்வைகு மானுடமன்னன்வந்துன்
தன்னுடனொக்கவுண்ணத்தக்கதோவுரைத்தியென்றே.

(இ-ள்.)அன்னது நிகழ்ந்த காலை- அத்தன்மையதான செய்கை நடந்தபொழுதில்,-அவன்திரு தேவி - அவ்விந்திரனது அழகிய மனைவியானஇந்திராணி,-கண்டு- (அதனைப்)பார்த்து, துன்னிய கோபம் செம் தீ விழி உக - பொருந்திய கோபத்தினாலாகியசிவந்த நெருப்புப்பொறி கண்களின் வழியே சிந்தாநிற்க, 'மன்னியபுவியில் வைகும் - பொருந்திய பூலோகத்திலே வசிக்கின்ற, மானுட மன்னன் - மனிதனாகியஓரரசன், வந்து - (இங்கே) வந்து, உன்தன்னுடன் ஒக்க உண்ண தக்கதுஓ - உன்னுடனே ஒக்க இருந்து உண்ணுதல் தகுதியுடையதோ? உரைத்தி - சொல்வாய்,' என்று-,சில சொல் சொன்னாள்- (இந்திரனைநோக்கிச்) சில சொற்களைக் கூறினாள்;(எ-று.)

கோபச்செந்தீவிழியுக என்பதற்கு-கோபமிகுதியால்நெருப்புப் போல கண்கள் மிகச்சிவக்க என்று கருத்து. புவி என்னுஞ்சொல், வடமொழியில் ஏழாம்வேற்றுமை. மானுடன்=மாநுஷன். மானுட மன்னன் - உயர்திணைப் பெயரீறு விகாரமாயிற்று;[நன்-உயிர்-9]உண்ணத்தக்கதோ - உண்ணத்தகுமோ;தகாதென்னும் பொருளைத்தந்ததனால்,ஓகாரம் - எதிர்மறை. செந்தீவிழியுகப்பொறாதுசொற்றாள்என்றும் பாடம். (182)

7.-இந்திரன்அருச்சுனனது பெருமையைச் சுட்டிக்காட்டி மானுடனென்றுஇவனையிகழலாகா தெனல்.

என்றலுங்கடவுள்வேந்த னிருபுயந்துளங்கநக்கு
மன்றலந்துளபமாயோன் மைத்துனனெனக்குமைந்தன்
கொன்றையஞ்சடையானோடுமமர்புரிகுரிசிறன்னை
நன்றியின்மனிதனென்றிங் கிகழ்வதோநங்கையென்றான்.

(இ-ள்.)என்றலும் - என்று (இந்திராணி) சொன்னவளவில்,-கடவுள் வேந்தன் - தேவராசனானஇந்திரன், இரு புயம் துளங்க நக்கு - (தனது) இரண்டுதோள்களும் குலுங்கும்படி பெருஞ்சிரிப்புச் சிரித்து, (அவளை நோக்கி), 'நங்கை- பெண்களுட் சிறந்தவளே! மன்றல் அம் துளபம் மாயோன் மைத்துனன் - வாசனையையுடையஅழகிய திருத்துழாய் மாலையையுடையஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானது அத்தைகுமாரனும், எனக்கு மைந்தன் - என்னுடைய மகனும், கொன்றை அம் சடையானோடுஉம்அமர் புரி குரிசில் தன்னை- கொன்றைப்பூமாலையையுடையஅழகிய (கபர்த்தமென்னுஞ்) சடையையுடைய பரமசிவனுடன் போர்செய்த வீரனுமாகிய இவ்வருச்சுனனை,நன்றி இல் மனிதன் என்று - (தேவர்களுக்கு உரிய) சிறப்பு இல்லாத சாதாரண மனிதனென்று எண்ணி, இங்கு இகழ்வதுஓ - இவ்வாறு (நீ) நிந்திப்பது முறையோ?'என்றான்- என்று கூறினான்;(எ-று.)

கடவுள் -சாதியொருமை: இங்கே, கடவுளர் என்று பொருளாதலின்; இனி, தேவனாகியஅரசன் என இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையாக்கி யுரைத்தலுமாம். இங்கே, சிரிப்பு - இந்திராணி அருச்சுனனைஇகழ்ந்தது காரணமாகவும் உண்டாயிற்று: "எள்ளலிளமைபேதைமை மடனென், றுள்ளப் பட்ட நகை நான்கென்ப" என்றார், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். துளபம் - துளஸீ: இது-அதனாலாகியமாலைக்குக்கருவியாகுபெயர். மாயோன்- மாயையையுடையவன்; மாயையாவது - கூடாததையுங் கூட்டுவிக்குந் திறம்: அகடி தகடநாசாமர்த்தியம்;பிரபஞ்ச காரணமான பிரகிருதியுமாம்: இனி, மாயன் - ஆச்சரியகரமான குணங்களையும் செயல்களையும்உடையவனென்றுமாம்: கருநிறமுடையவன் என்றும் கொள்ளலாம். மாயன்-மாயோன் எனச் சிறுபான்மை விகுதியீற்றயலகரம் ஓவாயிற்று. மைந்து - இளமை, அழகு, வலிமை;அதனையுடையவன்- மைந்தன். கொன்றை என்னும் மரத்தின்பெயர், அதன் பூவினாலாகிய மாலைக்குஇருமடியாகுபெயர். நங்கை - பெண்பாற் சிறப்புப் பெயர்: இது - அண்மைவிளியாதலின், இயல்பாய்நின்றது;[நன்- பெயர் 56.] மன்றலந்துளபம், கொன்றையஞ்சடை என்றவற்றில், அம்- சாரியையெனவுமாம். சடையானோடும்என்றதில், உம்மை-உயர்வு சிறப்பு; அசைநிலையாகவுமாம்.

பாசுபதம்பெறத் தவநிலைநின்றஅருச்சுனனைஅழிக்கத் துரியோதனனேவலால் மூகாசுரன் பன்றி வடிவாய்வந்தான். அவன் மேல் வேடவடிவாய்வந்த சிவபெருமான் அம்பெய்தான். அது அப்பன்றியைப் பிளக்குமுன்னே அருச்சுனன் அம்பொன்று எய்துவராகத்தை விழுத்தினான். அது காரணமாக அவ்விருவர்க்கும் போர் உண்டாயிற்று. அப்போரிற் பரமசிவன் எதிரியது வில் நாணியை அறுக்க, பார்த்தன் அவ்விற்கழுந்தால் கடவுளது முடியில் அடித்தா னென்பது, கீழ்ச்சருக்கத்துக் கதை. (183)

8.-சிறப்புக்குஅருச்சுனனேற்றவனேயென்றுஅமரர்கள் சொல்லி, அவனைவரவழைக்கக் காரணம் இருக்கவேணுமே யெனஇந்திரனைவினாவல்.

ஆங்கதுகேட்டதேவ ரடிபணிந்தரியவேந்தே
பூங்கொடிதருவோடன்று புவியினிற்கவர்ந்தவீரற்கு
ஓங்குமைத்துனனேயாகி லிதனின்மற்றுறுதியுண்டோ
ஈங்கிவன்புகுந்தசூழ்ச்சிக் கேதுவுண்டாகுமென்றார்.

(இ-ள்.) ஆங்குஅது கேட்ட - அப்பொழுது (இந்திரன் சொன்ன) அவ்வார்த்தையைச் செவியுற்ற, தேவர் - தேவர்கள், அடிபணிந்து- (இந்திரனது) பாதங்களைவணங்கி, (அவனைநோக்கி), அரிய வேந்தே- கிடைத்தற்கு அரிய எம்மரசனே! (இவ்வருச்சுனன்), பாதங்களை வணங்கி, (அவனை நோக்கி), 'அரிய வேந்தே - கிடைத்ததற்கு அரிய எம்மரசனே! (இவ்வருச்சுனன்), பூ கொடி-மலரையுடைய கொடிபோன்ற சத்திய பாமைக்காக, தருவோடு - பாரிஜாததருவை வேரோடு, அன்று-முற்காலத்தில், புவியினில் கவர்ந்த வீரற்கு-(இங்கிருந்து) கவர்ந்து பூலோகத்துக் கொண்டுவைத்த வீரனாகிய கண்ணபிரானுக்கு, ஒங்குமைத்துனன்ஏ ஆகில் - சிறந்த மைத்துனானவனானால், இதனில் மற்று உறுதி உண்டுஒ-இதைக்காட்டிலும் விசேஷம் வேறுஉள்ளதோ? இவன் ஈங்கு புகுந்த சூழ்ச்சிக்கு ஏது உண்டாகும்- இவ்வருச்சுனன் இங்கேவந்த ஆலோசனைக்குக் காரணமொன்று உள்ளதாயிருக்குமே,' என்றார்-என்று வினாவினார்கள்.

ஏழாம்வேற்றுமை யிடப்பொருளுணரநின்ற அங்கு இங்கு என்னும் இடைச்சொற்கள், சுட்டுநீண்டு ஆங்கு ஈங்கு என நின்றன. வேந்து - அரசத்தன்மை; அரசனுக்குப் பண்பாகுபெயர்: ஏ-விளியுருபு. பூங்கொடி - பூக்களையுடைய கொடி என விரித்தால், இரண்டனுருபும் பயனும் உடன்தொக்க தொகையும் அழகாகிய கொடி என விரித்தல், பண்புத்தொகையுமாம்: இச்சொல்-சத்தியபாமைக்கு உவமவாகுபெயர். பூங்கொடி-காமவல்லியென்ற பூங்கொடியை, தருவோடு-கற்பகத்தருவுடனே எனினுமாம். தரு-வடசொல். உறுதி-நன்மை:அதனைத் தருவதனை உறுதி என்றது காரியவாகுபெயர். அமரர்வேந்தேஎன்றும் பாடம்.

கண்ணன் நரகாசுரனைச் சங்கரித்தபின்பு, அவனால் முன்னே கவர்ந்து போகப்பட்ட இந்திரன்தாயான அதிதிதேவியினதுகுண்டலங்களை அவளுக்குக் கொடுப்பதற்காகப் பெரிய திருவடியின்மேற் சத்தியபாமையையுட்காருவித்துத் தாமும் உட்கார்ந்துகொண்டு தேவலோகத்திற்குச் செல்ல, அங்க இந்திராணி சத்தியபாமைக்குச் சகல உபசாரங்களைச் செய்தும் தேவர்க்கே யுரிய பாரிஜாதபுஷ்பம் மானிடப்பெண்ணாகிய இவளுக்குத் தகாதென்று சமர்ப்பிக்கவில்லை யாதலின், அவள் அதனைக்கண்டு விருப்புற்றவளாய்ச் சுவாமியைப்பார்த்து 'பிராணநாயகனே! இந்தப்பாரிஜாததருவைத் துவாரகைக்குக்கொண்டுபோக வேண்டும்' என்றதைக் கண்ணன் திருச்செவிசார்த்தி, உடனே அந்தவிருட்சத்தை வேரோடுபெயர்த்துப் பெரிய திருவடியின் திருத்தோளின்மேல் வைத்தருளி, இந்திராணி தூண்டிவிட்டதனால் வந்து மறித்துப் போர்செய்த இந்திரனைச் சகலதேவசைனியங்களுடன் சங்கநாதத்தினாலே பங்கப்படுத்தி, பின்பு வணங்கின அவனது பிரார்த்தனைப்படியே பாரிஜாதமரத்தைத் திருத்துவாரகைக்குக்கொண்டுவந்து புறங்கடைத்தோட்டத்தில் நாட்டியருளினாரென்பது கதை. (184)

9.-அருச்சுனன் நிகழ்ந்ததுகண்டு எனக்கு இவ்வகைச் சிறப்புத் தகுமோ எனல்.

தேவர்தம்முரையுந்தேவிசெப்பியவுரையுங்கேட்டுத்
தாவரும்புரவித்திண்டேர்த்தனஞ்சயன்றொழுதுசொன்னான்
யாவரும்பரவுமுன்றனுடனொராசனத்திருந்து
மேவருமுடியுஞ்சூடப்பொறுக்குமோவிமலவென்றே. *(இ-ள்.) தேவி செப்பிய உரைஉம்-இந்திராணி சொன்ன (ஆக்ஷேப) வார்த்தையையும், தேவர்தம் உரைஉம்-(இந்திராதி) தேவர்கள் சொன்ன (சமாதான) வார்த்தையையும், தா வரும்புரவி திண் தேர்தனஞ்சயன்-தாவிப் பாய்ந்துவருகின்ற குதிரைகளைப் பூட்டிய வலிய தேரையுடைய அருச்சுனன், கேட்டு-, தொழுது-(இந்திரனைக்) கைகூப்பி அஞ்சலிசெய்து, (அவனைநோக்கி), 'விமல-குற்றமற்றவனே! யாவர்உம் பரவும் உன்தனுடன்-மூவுலகத்தாருந் துதிக்கின்ற உன்னுடனே, ஓர் ஆசனத்து இருந்து-(மனிதனொருவன்) ஏகாசனத்திலே வீற்றிருந்து, மேவரு முடிஉம் சூட-பொருந்திய (உன்) கிரீடத்தையுந் தரிக்க, பொறுக்கும்ஒ-தகுமோ?' என்று சொன்னான்-; (எ-று.)*

பொறுக்குமோ-இந்திராணி பொறுப்பளோ எனினுமாம்: செய்யுமென்முற்று, பெண்பாலிற் சென்றது; (நன்-வினை-29.) செப்பிய, செப்பு-தெலுங்கினின்றும் வந்து வழங்கிய திசைச்சொல். தா-தாவு என்பதன்விகாரம்; தாவி என்பதன்விகாரமாகக் கொள்ளினுமாம். தாவரு, மேவரு என்றவற்றில், வரு-துணைவினை; இனி, தாவு அரு, மேவு அரு எனப்பிரித்து - தாவிச்செல்கின்ற அருமையான குதிரை, விரும்பிப்பெறுதற்கு அருமையான கிரீடம் என்று உரைப்பினும் பொருந்தும். தனஞ்சயன்-செல்வத்தைச்சயித்தவன்; தருமபுத்திரர் ராஜசூயயாகஞ் செய்யவேண்டிய பொழுது அவர்கட்டளையால் அருச்சுனன் வடதிசையிற்சென்று பல அரசர்களைவென்று அவர்கள் செல்வத்தைத் திறயைாகக் கொணர்ந்ததனால், அவனுக்கு இப்பெயர் வந்தது. (பல்குனன், பார்த்தன், கிரீடி, சுவேதவாகனன்,

பீபத்ஸு, விஜயன், கிருஷ்ணன், சவ்வியசாசி, தனஞ்சயன், பாதசாஸனி, நரன் என்பன-இவனது மறுபெயர்களாம். (185)

10.-இதுமுதல் மூன்றுகவிகள்-ஒருதொடர்: இந்திரன் அருச்சுனனிடத்து அவன்பெற்ற மேன்மையையெல்லாஞ்சொல்லி, குருவான தனக்கு ஒருவாரம் தரவேணுமென்று கேட்டல்.

அவனுரைமகிழ்ந்துகேட்டாங்கமரருக்கதிபன்சொல்வான்
புவனமூன்றினுக்குமுன்னைப்போலொருவீரனுண்டோ
சிவனருள்படையும்பெற்றாய்செந்தழலளித்ததெய்வக்
கவனவாம்புரியுந்தேருங்கணையுங்கார்முகமும்பெற்றாய்.

(இ-ள்.) அவன் உரை-அவ்வருச்சுனனுடைய (விநயமான) வார்த்தையை, அமரக்கு அதிபன்-தேவேந்திரன், கேட்டு-, மகிழ்ந்து-களித்து, ஆங்கு - அப்பொழுது, சொல்வான்-(சிலவார்த்தைகள்) சொல்லுபவனானான், (என்னவென்றால்), புவனம் மூன்றினுக்குஉம் உன்னைபோல்ஒருவீரன் உண்டுஓ-(சுவர்க்கம் மத்தியம் பாதாளம் என்னும்) மூன்றுலோகங்களிலும் உன்னைப்போல் ஒரு வீரன் உளனோ? (இல்லை); (நீ), சிவன் அருள் படைஉம் பெற்றாய் - பரமசிவன் கொடுத்தருளிய பாசுபதம்முதலிய ஆயுதங்களையும் பெற்றாய்; (அன்றியும்), செம் தழல் அளித்த- செந்நிறமுள்ள அக்கினிதேவன் கொடுத்த, தெய்வம்-தெய்வத்தன்மையை யுடைய, கவனம் வாம்பரிஉம்- விரைந்துசெல்லும் நடையையுடைய தாவுமியல்புள்ள குதிரைகளையும்,தேர்உம்-தேரையும், கணைஉம் - அம்புகளையும், கார்முகம்உம் - (காண்டீவமென்னும்) வில்லையும், பெற்றாய்-;(எ-று.)

மூன்றினுக்கு -உருபுமயக்கம்;உம்மை - இனைத்தென்றறிபொருளில் வந்த முற்றும்மை. சிவன் என்பதற்கு - (தன் அடியார்களுக்கு) மங்களத்தைச் செய்பவனென்றுபொருள்;சிவம் - சுபம். தழலளித்த என்பதைத் தேர்முதலியவற்றுக்குங் கூட்டுக. வாவும் பரி என்றது, வாம்பரி எனச் செய்யுமெனெச்சம் ஈற்றுமிசை யுகரம் மெய்யுடன் கெட்டது. (186)

11. **பிரமனேமுதலாவெண்ணும் பேர்பெறுந்தேவரீந்த**
வரமிகுமறையுங்கொற்ற வான்பெரும்படையும்பெற்றாய்
அருமறைமுறையேபார்க்கி னமரர்மற்றுன்னினுண்டோ
திருவரும்வின்மைவீர செப்புவதொன்றுகேளாய்.

(இ-ள்.)(மேலும்), பிரமன்ஏ முதல் ஆ எண்ணும் - பிரமன் முதலாக எண்ணப்படுகிற, பேர் பெறும் தேவர் - புகழைப் பெற்ற தேவர்கள், ஈந்த - கொடுத்தருளிய, வரம் மிகு மறைஉம் - வரங்களாக மிகுந்த மந்திரங்களையும்,கொற்றம் வான் பெரு படைஉம் - வெற்றியைத்தருகின்ற உயர்ந்த பெரிய ஆயுதங்களையும்,பெற்றாய்-;அரு மறை முறைஏ பார்க்கின்-(அறிவதற்கு) அருமையான வேதங்களிற் கூறிய முறையின்படியே நோக்குமிடத்து, உன்னின் மற்று அமரர் உண்டுஓ - உன்னைக்காட்டிலும் (சிறந்த) தேவர்கள் வேறு உளரோ? [இல்லை];திரு வரும் வின்மை வீர- ஜயலக்ஷ்மி வந்தடைதற்குக் காரணமான வில்லின் தொழிலில் வல்லமையுள்ளவனே! செப்புவது ஒன்று கேளாய்-(யான்) சொல்வதொரு வார்த்தையைக் கேட்பாயாக;(எ-று.)-அதுமேற்கவியிற் கூறுகின்றார்.

பிரமன் முதலியதேவ ரீந்த மறையும் படையும் - பிரமாஸ்திரம் முதலியன. ஜாதியொன்றைக் கொண்டே யன்றிக் கல்வி குணம் முதலியவற்றால்ஒருவனைநன்குமதிக்க வேண்டுமென்பது நூற்றுணிபு என்பான், 'அருமறைமுறையே பார்க்கி னமரர்மற்றுன்னிணுண்டோ' என்றான். ஈந்த - இழிந்தோனேற்றற்கு வரும் வினை: [நன்-பொது-56.] வரம் மிகு-சிறப்புமிக்க என்றுமாம். வின்மை - வில்லின்தன்மை. அருமறை - (அளவிடுவதற்கு) அருமையான வேதமென்றுமாம். (187)

12. **கற்றவர்கலைகள்யாவுங்கசடறக்கற்பித்தோர்கள்**
பெற்றிடக்கொடுக்குஞ்செல்வ முண்டென்று பெரியோர்சொல்/வர்
கொற்றவவுனக்குநானுங்கூறுநற்குருவேயாகும்
உற்றவாறெனக்குநீயுமொருவரந்தருகவென்றான்.

(இ-ள்.)'கற்றவர்- (நல்லாசிரியர்பக்கல்) கல்வி கற்ற மாணாக்கர்கள், கலைகள்யாஉம் கசடு அற கற்பித்தோர்கள் பெற்றிட - கல்விகள் பலவற்றையும் குற்றம் நீங்க(த் தமக்கு)க் கற்றுக் கொடுத்தஅவ்வாசிரியர்கள் பெறும்படி, கொடுக்கும் - (அவர்களுக்குக்) கொடுக்கவேண்டிய, செல்வம்-குருதட்சிணையாகியதொருபொருள், உண்டு உள்ளது',என்று-,பெரியோர்-(அறிவிற்)பெரியவர்கள், சொல்வர்-; 'கொற்றவ-வெற்றியையுடையவனே!உனக்கு- நானும்-,கூறும் நல் குருஏ ஆகும் - (வில்வித்தையை) உபதேசித்த நல்ல ஆசிரியனேயாவேன்: (ஆனதுபற்றி), உற்ற

ஆறு - பொருந்திய முறைமைப்படியே, எனக்கு-, நீயும்-,ஒரு வரம் தருக- (யான்) வேண்டுவதொருவரத்தைக் கொடுக்கக்கடவை,'என்றான்- என்று (இந்திரன்) கூறினான்;(எ-று.)

கீழ்ஐந்தாங்கவியில் 'அடற்படைநல்கி'என்றதனால்,இந்திரன் அருச்சுனனுக்குக் குருவாயினான். குரு என்னும் வடசொல்லுக்கு - (அஜ்ஞாநமாகிய மனத்தின்) இருளைப்போக்குபவனென்றுபொருள்: கு - இருள், ரு - ஒழிப்பவன். கல்விக்குக் குற்றமாவது - ஐயந்திரிபுகள்; ஐயமாவது-இதற்குப் பொருள் இதுவோ அதுவோ என்று பலபடக்கருதும் சந்தேகம்: திரிபாவது - ஒன்றன்பொருளைவேறொன்றாகத்துணியும் விபரீதம். (188)

13.-தேவர்கட்குமானுடர் செய்வதொன்றில்லையாயினும் மனத்திலுள்ளதைக்கூறுக என்று அருச்சுனன் வினாவல்.

தந்தைசொன்மகிழ்ந்துகேட்டுத் தனுவினுக்கொருவனான
மைந்தனுந்தேவர்க்கைய மானுடர்செய்வதுண்டோ
சிந்தையினிகழ்ந்ததொன்று செப்புகென்றவனுஞ்செப்ப
இந்திரன்றானுமீண்டுமின்னனபகரலுற்றான்.

(இ-ள்.)தந்தை சொல் - பிதாவாகிய இந்திரனுடைய வார்த்தையை, தனுவினுக்கு ஒருவன் ஆன மைந்தன்உம் - வில் வித்தையில் ஒப்பற்றவனானகுமாரனாகியஅருச்சுனனும், கேட்டு-, மகிழ்ந்து-,'ஐய- தந்தையே! தேவர்க்கு மானுடர் செய்வது உண்டுஓ - (மனிதர்களுக்குத் தேவர்கள் வரங்கொடுப்பது மரபேயன்றித்) தேவர்களுக்கு மனிதர்கள் செய்யக்கடவதொரு உதவி உள்ளதோ? [இல்லையன்றோ](ஆயினும்), சிந்தையில் நிகழ்ந்தது ஒன்று செப்புக-(உன்) மனத்திற் கருதிய ஒரு காரியத்தைச்சொல்லுவாயாக',என்று-,அவன்உம் - அவ்வருச்சுனனும், செப்ப - சொல்ல,- இந்திரன்தான்உம்- இந்திரனும், மீண்டுஉம் - மறுபடியும், இன்னன - இவ்வார்த்தைகளை,பகரல் உற்றான்- சொல்லத் தொடங்கினான்;(எ-று.)-அவற்றைமேல் மூன்றுகவிகளாற் கூறுகின்றார்.

தனுவினுக்கு -உருபுமயக்கம். செப்புகஎன்னும் வியங்கோள் வினைமுற்றின்ஈற்றுஅகரம் தொக்கது: வியங்கோளுக்கு இவ்விகாரம் பெரும்பாலுஞ் செய்யுட்களில் வரும். (189)

14.-இதுமுதல்மூன்று கவிகள் - ஒருதொடர்: நிவாதகவசரின்சிறப்பைக் கூறி அவர்களையழிக்குமாறு தேவேந்திரன்வரம்வேண்டுதலைத்தெரிவிக்கும்.

ஆழிநீரழுவத்தென்று முறைபவராழியானும்
ஊழியினாதன்றானுமுருப்பினுமுலப்பிலாதோர்
ஏழிருபுவனத்துள்ளோ ரியாரையுமுதுகுகாண்போர்
கோழியான்றனக்குந்தோலா வவுணர்முக்கோடியுண்டால்.

(இ-ள்.) ஆழிநீர் அழுவத்து - கடல்நீரி னிடையிலேயுள்ள (தோயமாபுரமென்னும்) நாட்டிலே, என்றுஉம் - எப்பொழுதும், உறைபவர் - வாசஞ் செய்பவர்களும், ஆழியான்உம் - (அசுரர்களைஅழித்தலில்வல்ல) சக்கராயுதத்தையுடைய திருமாலும், ஊழியின் நாதன் தான்உம் - (எல்லோருடைய) காலத்துக்குந் தலைவனாகியயமனும், உருப்பின்உம் - கோபித்து அழிக்கத் தொடங்கினாலும்,உலப்பு இலாதோர்- அழிதலில்லாதவர்களும், ஏழ் இரு புவனத்து உள்ளோர் யாரைஉம் - பதினான்குஉலகங்களிலுள்ளவ ரெல்லோரையும், முதுகு காண்போர் - (போரிற்) புறங்காண்பவர்களுமாகிய, கோழியான் தனக்குஉம் தோலா அவுணர் - (தேவசேனாதிபதியாகிய)கோழிக்கொடியையுடைய சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்குந் தோல்வியடையாத அசுரர்கள், மு கோடி - மூன்றுகோடி பேர், உண்டு - உளர்;(எ-று.)

எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அவரவர் வினைக்குஏற்பஆயுட்காலத்தை வரையறைசெய்து முடித்தல்பற்றி யமனுக்குக் காலனென்று ஒரு பெய ராதலால், அதன் பொருள்பற்றி, 'ஊழியினாதன்'என்றார். இனி, சங்காரக் கடவுளாகிய உருத்திரமூர்த்தி என்று உரைத்தால், மேற் பதினாறாங்கவியில் "கற்றவர்வணக்கினாற்குங்கடக்கரும் வலியின் மிக்கோர்" என்பதனோடு கூறியது கூறலா மென அறிக. ஆழி என்னுஞ் சொல்லுக்கு - கடலைக்குறிக்கும்போது,ஆழ்ந்துள்ளது அல்லது (உலகங்களைப் பிரளயகாலத்தில்) அழிப்பது என்று பொருள்;சக்கரத்தைக் குறிக்கும் போது, வட்டவடிவாகவுள்ளது அல்லது (பகைவர்களை)அழிப்பது என்று பொருள்: அழுவம் - நீர்ப்பரப்பு:இங்கே, கடலிடை நாடு. திருமாலினது சக்கரத்துக்குச் சுதரிசனமென்று பெயர். உம்மைகள்

ஆறனுள், முதலாவதும் ஐந்தாவதும் - முற்றுப்பொருளன;மற்றவை - உயர்வுசிறப்பு. இரண்டாவதும், மூன்றாவதும்-உயர்வுசிறப்புப்பொருளோடு எண்ணுப்பொருளையும்உணர்த்தின: முதுகு காணுதல்-புறங்காட்டிப் பின்னிடைந்தோடும்படி வெல்லுதல். (190)

15. தவாதபோர்வலியின்மிக்க தவத்தினர்சாபம்வல்லோர்
சுவாதமேவீசியெல்லா வுலகையுந்துளக்குகிற்போர்
விவாதமேவிளைக்குஞ்சொல்லர்வெகுளியேவிளையுநெஞ்சர்
நிவாதகவசத்தரென்னும் பெயருடைக்கொடியநீசர். *(இ-ள்.)நிவாதகவசத்தர் என்னும் பெயர் உடை - நிவாதகவசர் என்னும் பேரையுடைய, கொடிய - கொடுந்தன்மையுள்ள, நீசர்-கீழோராகிய அவ்வசுரர்கள்,-தவாதபோர் வலியின் - அழியாத யுத்த சாமர்த்தியத்துடனே, மிக்க தவத்தினர் - மிகுந்த தவவலிமையுடையவர்கள்; சாபம் வல்லோர் - வில்வித்தையில் வல்லவர்கள்;சுவாதம்ஏ வீசி - மூச்சுக்காற்றையே பெரிதாகவிட்டு, எல்லா உலகைஉம் - உலகங்களெல்லாவற்றையும், துளக்குகிற்போர்-நடுங்கச் செய்யவல்லவர்கள்; விவாதம்ஏ விளைக்கும்சொல்லர் - போரையேயுண்டாக்குகின்ற கொடுஞ்சொற்களையுடையவர்கள்;வெகுளிஏ விளையும்நெஞ்சர் - கோபமே மேன்மேலுண்டாகின்ற மனத்தையுடையவர்கள்; (எ-று.)*

தவாத என்னும்பெயரெச்சத்தில், தபு என்பதன் மரூஉவாகிய தவு - பகுதி. போர்வலி - போரில்வல்லமை. சுவாதம் - ஸ்வாஸம்;வடசொல். விவாதம்-சொற்கலகம், தருக்கம், வழக்காடுதல்.

16. மற்றவரெனக்குநாளும் வழிப்பகையாகிநிற்போர்
கற்றவர்வணக்கினாற்குங்கடக்கரும்வலியின்மிக்கோர்
செற்றிடநின்னையன்றிச்செகத்தினிற்சிலர்வேறுண்டோ
வெற்றிவெஞ்சிலைகொள்வீரவிவ்வரம்வேண்டிற்றென்றான்.

(இ-ள்.) மற்று- மேலும், அவர் - அவ்வசுரர்கள், எனக்கு-,நாள்உம் - தினந்தோறும், வழி பகை ஆகி நிற்போர்-பரம்பரையாக (த்தொன்று தொட்டு)ப் பகைவர்களாய் நிற்பவர்கள்;(அன்றியும்), கல் தவர் வணக்கினாற்குஉம்கடக்க அரும் வலியின் மிக்கோர் - மகாமேருமலையை வில்லாக வளைத்துக்கையிற்கொண்ட (அழித்தற்றொழிற்கடவுளாகிய) சிவபிரானுக்கும் வெல்லுதற்கு அருமையான வலிமையில் மிகுந்தவர்கள்; (அத்தன்மையரானவர்களை),செற்றிட - அழித்துவிடுதற்கு, நின்னைஅன்றி- உன்னையேயல்லாமல்,செகத்தினில் - உலகத்தில், வேறு சிலர் உண்டுஓ- வேறாகியசிலபேர் (வல்லவர்) உளரோ? [எவருமில்லை];வெற்றி வெம் சிலைகொள் வீர - ஜயத்தைத் தருகின்ற (பகைவர்க்குப்) பயங்கரமான காண்டீவ வில்லைக்(கையிலே) கொண்ட வீரனே! இ வரம் வேண்டிற்று - (அவ்வசுரர்களைநாசஞ் செய்தலாகிய) இந்தவரமே (யான் உன்னைத் தரும்படி) வேண்டியது, என்றான்- என்று இந்திரன் கூறினான்;(எ-று.)

மற்று - வினைமாற்று;அசையாகவுங் கொள்ளலாம். நாளும், உம்மை - தொறுப்பொருளது. கல் - அதன் மயமான மலைக்குக்கருவியாகுபெயர். கடக்கரு - வினையெச்சவீறு,தொகுத்தல். "ஈறுபோதல்" [நன்-பத-9] என்ற இலேசினால்,அருமையென்னும் பண்புப்பெயர் ஈற்று ஐகாரம்மாத்திரங் கெட்டு 'அரும்'என நின்றது.

மேருகிரிபரமசிவனுக்கு வில்லானது, திரிபுரசங்காரகாலத்தில்: தாரகாசுரனது புத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாலி, தாரகாக்ஷன், கமலா க்ஷன் என்னும் மூவரும்மிக்க தவஞ்செய்து, மயனென்பவனாற்சுவர்க்க மத்திய பாதாள மென்னும் மூன்றிடத்திலும் முறையே பசும்பொன் வெண்பொன் கரும்பொன்களால் அரண்வகுக்கப்பட்டு ஆகாயமார்க்கத்திற் சஞ்சரிக்குந் தன்மையையுடைய மூன்று பட்டணங்களைப்பெற்று,மற்றும் பல அசுரர்களோடும் அந்நகரங்களுடனே தாம்நினைத்தஇடங்களிற் பறந்துசென்று பல இடங்களையும்பாழாக்கி வருகையில், அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளால், சிவபெருமான், பூமியைத் தேராகவும், சந்திரசூரியர்களைத் தேர்ச்சக்கரங்களாகவும், நான்குவேதங்களைக்குதிரைகளாகவும், பிரமனைச் சாரதியாகவும், மகா மேருவை வில்லாகவும், ஆதிசேஷனை நாணாகவும், விஷ்ணுவை வாயுவாகிய சிறகமைந்து அக்கினியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும், மற்றைத் தேவர்களைப்பிற போர்க்கருவிகளாகவும் அமைத்துக்கொண்டு, யுத்தசன்னத்தராகிச் சென்று போர்செய்ய யத்தனித்து, புன்சிரிப்புச்செய்து அசுரரனைவரையும்பட்டணங்களோடு எரித்தருளின ரென்பது, புராணகதை. (192)

17.-அருச்சுனன்இந்திரன்வேண்டுகோட்கு உடன்படுதல்.

செருவென்றமாற்றங்கேட்டுச் சிந்தையிலுவகைபொங்க
மருவொன்றுமலங்கன்மார்பும் வாகுபூதரமும்பூரித்து

உருவொன்றுமதனையொப்பனொருப்பட்டானுரைப்பதென்னோ
திருவொன்றும்வண்மைவீரன் மறுக்குமோதேவர்கேட்டால்.

(இ-ள்.) உருஒன்றும் மதனைஒப்பான்-ரூபம் பொருந்திய மன்மதனை ஒப்பவனாகியஅருச்சுனன், செரு என்ற மாற்றம் கேட்டு-போர் என்ற வார்த்தையைக் கேட்டமாத்திரத்தில், சிந்தையில் உவகை பொங்க - மனத்திற் களிப்பு மிக, மரு ஒன்றும் அலங்கல்-வாசனைபொருந்திய பூமாலையையுடைய,மார்புஉம் - தனதுமார்பும், வாகு பூதரம்உம் - மலைகள்போன்றதோள்களும், பூரித்து-பருக்கப்பெற்று, ஒருப்பட்டான் - (அவ்வசுர வதத்திற்குச்) சம்மதித்தான்;உரைப்பது என்னோ- சொல்லவேண்டுவதென்ன? திரு ஒன்றும் - ஜயலக்ஷ்மி கூடியிருக்கப்பெற்ற, வண்மை - ஈகைக்குணத்தையுடைய, வீரன் - மகாவீரனாகஉள்ளவன், தேவர் கேட்டால் - (தன்னினுஞ் சிறந்த) தேவர்கள் (வரமொன்று) வேண்டினால்,மறுக்கும்ஓ - (மாட்டேனென்று) தடுத்துப்பேசுவானோ? [பேசானென்றபடி];(எ-று.)

சுத்தவீரனாதலால்,யுத்தமென்றவளவில் அருச்சுனனுக்கு மனத்தில் மகிழ்ச்சி கிளர்ந்தது. மார்புந்தோளும் பூரித்தல், மகிழ்ச்சி பற்றிய மெய்ப்பாடு. 'மருவொன்றுமலங்கல்'என்பதை வாகுவுக்குங் கூட்டுக. அருச்சுனன் அசுரர்களைஅழித்தற்கு அமைந்தான் என்னும் பொருளை 'திருவொன்றும்வண்மை வீரன் மறுக்குமோ தேவர் கேட்டால்'என்பது சமர்த்தித்து நிற்றலால், தொடர்நிலைச்செய்யுட்குறியணி: சிறப்புப்பொருளும் பொதுப்பொரு ளும் ஆகாததால், இது- வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி யன்று. வாகுபூதரம் என்ற தொடரை-தோள்களாகிய மலைகள்என உருவகமாக்கி உரைத்தற்கு இங்கே இயைபின்று. (மேலுங்கீழும் வளர்ந்துநின்று) பூமியைத் தாங்குவதுபற்றி, பூதரம் என்று மலைக்குக்காரணப்பெயர். 'உருவொன்றும் மதன்'என்றது - பரமசிவனது நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்பினால்உடம்பு எரிக்கப்பட்டு அழிந்து அனங்கனாதற்குமுன்னேஅங்கத்தோடு கூடியுள்ள மன்மதனை;பின்பு அங்கத்தோடுகூடிவந்த மன்மத னென்றால்,இல் பொருளுவமை;இனி உருஒன்றுஉம் மதனைஒப்பான் என்பதற்கு - ரூபமொன்று மாத்திரத்தால் மன்மதனையொப்பவன் என்று உரைத்து, வில்லின்தொழிலில் அவனினும் மிக்கவனெனக் கருத்துக்கொள்ளுதலும் அமையும். மதன்=மதநன் அல்லது மந்மதன். ஒருப்படுதல் - உடன்படுதல். வண்மையாவது - ஏற்றார்க்குமாற்றாதுவரையறையின்றிக் கொடுத்தல்.

ஒருகாலத்தில்திருக்கைலாயத்திற் பரமசிவனார்சனகர் முதலிய நால்வர்க்கு யோகநிலைமையைஉணர்த்துதலின் நிமித்தம் தாம் யோகஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். அப்போது பிரமனேவலால் மன்மதன் மலரம்புகளைஎய்து அக்கடவுளின் தவத்தைக் கெடுக்கலுற்றான். அக்கடவுள் சினந்து நெற்றிக்கண்ணைவிழிக்க, அந்த மன்மதன் அதன் நெருப்புக்கு இரையாய் உடம்பு எரிந்து சாம்பரானானென்பதும்: உடனே மன்மதன் மனைவியாகியரதீதேவி தன் கணவன் எரிக்கப்பட்டதனால் மிகவருந்திச் சிவபிரானைஅடைந்து பிரார்த்திக்க, அவர் அவளுக்குமாத்திரம் ரூபமுடையவனாகவும்மற்றையோர்க்கு ரூபமில்லாதவனாகவும்இருக்கும்படி அருள்செய்தனரென்பதும் புராண கதைகள். (193)

18.-இதுவும்,மேற்கவியும் - குளகம்:அருச்சுனனுக்குப் போர்க்குவேண்டுவன தந்து இந்திரன் விடைகொடுத்துப் பொருதற்கு அனுப்புதலைக்கூறும்.

காற்றெனக்கடியவேகக் கனலெனக்கொடியவென்றும்
மேற்றிசையெல்லையெல்லாம்வீதிபோயொல்லைமீள்வ
கூற்றமுமுகிலுமுட்கக் குமுறும்வெங்குரலுமென்மேற்
சீற்றமுந்திறலுமிக்க தீக்கதிசெலாததூய.

(இ-ள்.)காற்று என கடிய - காற்றுப்போல வேகமுள்ளவையும், வேகம் கனல் என கொடிய - உக்கிரமாக அக்கினிபோல(ப் பகைவர்களை யழிக்குங்) கொடுந்தன்மையுள்ளவையும், என்றுஉம் - எப்பொழுதும், மேல் திசை எல்லைஎல்லாம் - ஆகாயமாகிய திக்கின் இடம்முழுவதிலும், வீதிபோய் - ஒழுங்காகச்சென்று, ஒல்லை- விரைவில்,மீள்வ - திரும்புவனவும், கூற்றம்உம் முகில்உம் உட்ககுமுறும் வெம் குரல்உம் - (யாவர்க்கும் பயங்கரனான)யமனும் (இடியிடிக்கின்ற) மேகமும் அஞ்சும்படி கனைக்கின்றகொடிய கண்டத் தொனியிலும், மெல்மேல் சீற்றம்உம்- மேலேமேலே அதிகப்படுகின்ற கோபத்திலும், திறல்உம் - பலத்திலும், மிக்க- மிகுந்துள்ள வையும், தீ கதிசெலாத - கெட்டநடை நடவாதனவும், தூய- தூய்மையுள்ளவையுமாகிய,-(எ-று.)-'பரி'என மேலைக்கவியோடுஇயையும்.

கடிய, கொடிய,தூய என்னும் பலவின்பால் வினையாலணையும்பெயர்கள், 'பரி' என்னும் பால்பகா அஃறிணைப்பெயருக்குவிசேஷணமாம். வென்று எனப் பிரித்து - (போமிடங்களிலெல்லாம்) வெற்றிகொண்டு எனவுமாம். பத்துத் திக்குக்களுள் ஒன்றாதலால், வானத்தை 'மேற்றிசை'என்றார். மேற்றிசை எல்லை எல்லாம் வீதி போய் - (இந்திரன் திக்காகிய கிழக்கிலிருந்து) மேற்குத்திக்கினிடம் முழுவதிலும் ஆகாயவீதியிலே நேராக ஓடி என்றும் உரைக்கலாம். ஒல்லை- விரைவுப்பொருள் குறிப்பதோர் இடைச்சொல்; வல்லை,வல்லே என்பனவும்

இவ்வாறே. கூற்றம், அம்-சாரியை. கூற்று - (பிராணிகளின் உடம்பையும் உயிரையும் வேறுபிரித்துக்) கூறுபடுத்துங் கடவுள். 'தேவர்களைஇருதிணைகளாலுங்கூறலாம்'ஆதலின், 'கூற்றம்' என்றான். உத்தம அச்சுவலக்ஷணம் முழுவதும் அமைந்தன வென்பார், 'தூய'என்றார். (194)

***19. ஆயிரம்பத்துவெம்போ ரடற்பரிபூண்டதேரும்
மாயிருங்கலையின்மிக்கமாதலிதனையுநல்கிக்
காயிருங்கிரணச்செம்பொற் கவசமுங்கொடுத்துப்பின்னர்
வேயிருந்தெரியலாற்குச் சுரபதிவிடையுமீந்தான்.***

(இ-ள்.) வெம்போர் - கொடுமையான யுத்தத்திற்குஉரிய, அடல் - வலிமையையுடைய, ஆயிரம் பத்து பரி - பதினாயிரம்குதிரைகளை,பூண்ட, - பூட்டியுள்ள, தேர்உம் - (தனது) இரதத்தையும் மா இரு கலையில்மிக்க - மிகவும் பெரிய குதிரை நூலுணர்ச்சியிற் சிறந்த, மாதலிதனைஉம்- மாதலி என்னும் (தனது) தேர்ப்பாகனையும்நல்கி - கொடுத்து,-காய்இரு கிரணம் - சுவலிக்கின்ற மிக்க ஒளியினையுடைய,செம் பொன் கவசம்உம் - சிவந்த பொன்னினாலாகியதொருகவசத்தையும், கொடுத்து-,பின்னர் - பின்பு, சுரபதி - தேவேந்திரன், வேய் இரு தெரியலாற்கு - அணிந்த பெரிய (கற்பகப் பூ) மாலையையுடையஅருச்சுனனுக்கு, விடைஉம் ஈந்தான்- (போருக்குச் செல்லுதற்கு) உத்தரவையுங் கொடுத்தான்;

போர்க்குச்செல்ல, தேவேந்திரன், அருச்சுனனுக்குத் தேர் முதலியன கொடுத்து விடையுங் கொடுத்தானென்க. "விவ்விரவாதவாசத் தாமமும் விழைந்து சூட்டி"என்று கீழ்க்கூறியதற்கு ஏற்ப, 'வேயிருந்தெரியலான்' என்றார்;அன்றியும் போருக்கு உரிய தும்பைப்பூமாலையைஇப்பொழுது அணிந்துள்ளவ னென்றுமாம். தெரியல் - விளங்குவது: மாலை. கலை- குதிரையோட்டுங்கல்வி. கிரணரத்நகவசம் என்றும் பாடம். (195)

20.-விடைபெற்றஅருச்சுனன் போர்க்கோலம் புனைதல்.

***விடையெனத்தொழுதுபோந்து வெஞ்சிலைவினோதவீரன்
சுடுசரத்தூணிகொற்றப் புயத்தினிற்றுதையத்தூக்கி
இடுமணிக்கவசமெய்யிலெழிலுறப்புனைந்துதன்னைத்
திடமுடைச்சிங்கமன்னான்செருத்தொழிற்கோலஞ்செய்தான்.***

(இ-ள்.)திடம் உடை சிங்கம் அன்னான்-வலிமையையுடையஆண் சிங்கத்தை யொத்தவனாகிய,வெம் சிலைவினோதம்வீரன் - கொடிய வில்லின் தொழிலையேபொழுதுபோக்காகவுடைய வீரனாகியஅருச்சுனன், விடை என-(உனக்கு) நியமனம் என்று (இந்திரன் சொல்லி) விடுப்ப, தொழுது-அஞ்சலிசெய்து, போந்து-புறப்பட்டு [சபையைவிட்டுவெளிவந்து], சுடு சரம்தூணி-(பகைவர்களை)அழிக்கின்ற அம்புகளையுடைய தூணீரங்களை,கொற்றம் புயத்தினில்-வெற்றியையுடைய தோள்களிலே, துதைய தூக்கி-அழுந்தக் கட்டி,-இடுமணி கவசம்-பதித்துள்ள இரத்தினங்களையுடையகவசத்தை, மெய்யில்-உடம்பிலே, எழில்உற- அழகுமிக, புனைந்து- தரித்து,-(இவ்வாறு),தன்னை-,செருதொழில் கோலம் செய்தான்-போர்த்தொழிலுக்கு உரிய அலங்காரத்தைச் செய்து கொண்டான்; (எ-று.)

அருச்சுனன்சவ்வியசாசி யாதலால், 'தூணீரங்களைத்தோள்களிற்கட்டி', என்றது. சுடு சரம் - நெருப்பில்வைத்துக் காய்ச்சி வடித்துக் கூர்செய்த அம்பு என்றுமாம். தூணி - பாணப்புட்டில். தூக்கி - தொங்கவிட்டு. சிங்கம் நடை வலிமை நோக்குத் தைரிய காம்பீரியங்களால் உவமை.(196)

21.-அருச்சுனன்நிவாதகவசரைக்குறித்துவினவ, மாதலி அவர்களியல்பைக்கூறலுறுதல்.

***மோதுபோர்தனக்குவேண்டு முரட்படைபலவுங்கொள்ளாக்
கோதைவிற்றடக்கைவீரன் கொடிமணித்தெர்மேற்கொண்டு
மாதலிப்பெயராயந்த வஞ்சரெத்திசையரென்றான்
சூதனுமவனுக்கன்னோரியல்பெலாந்தோன்றச்சொல்வான்.***

(இ-ள்.)கோதை - நாணியையுடைய, வில் - காண்டீவத்தையேந்திய, தட - பெரிய, கை - கையையுடைய, வீரன்- அருச்சுனன், மோது போர்தனக்கு வேண்டும் - (பகைவர்களைத்)தாக்குகின்ற யுத்தத்திற்கு அவசியமான, முரண் படை பலஉம் - வலிமையையுடைய ஆயுதங்கள் பலவற்றையும், கொள்ளா-எடுத்துக்கொண்டு,-கொடிமணி தேர் மேல் கொண்டு-துவசத்தையும் மணிகளையுமுடைய(அவ்விந்திரனது) தேரின்மேலேறிக்கொண்டு, (சாரதியை நோக்கி), 'மாதலிபெயராய் - மாதலியென்னும் பேருள்ளவனே! அந்த வஞ்சர் - வஞ்சனையையுடைய அந்த நிவாதகவசர்கள், எ

திசையர்-எந்தத்திக்கிலே யுள்ளவர்கள்?' என்றான்-என்றுவினாவினான்: சூதன்உம் - அத்தேர்ப்பாகனும், அவனுக்கு - அவ்வருச்சுனனுக்கு, அன்னோர்இயல்பு எலாம் - அவ்வசுரர்களுடைய (இருப்பிடம் முதலிய) தன்மைகளையெல்லாம்,தோன்ற - விளங்க, சொல்வான் - சொல்வானானான், (எ - று.)-அதுமேற்கவியிற் காண்க. கோதை -கைக்கவசமுமாம்; "பூப்புனைமாலையும்மாலைபுனை மாதரும், தோற்புனைவின்னாண்டொடர்கைக் கட்டியுங், கோச்சேரன்பெயிர் மயிர் காற்றுங் கோதை"என்பது திவாகரமாதலின். மணி - அடிக்கும்மணி; கண்டை: இது - அழகிற்காகவும், வெற்றியை விளக்குதற்காகவுந் தேரிற் கட்டப்படும்;இனி மணித்தேர்-இரத்தினங்களைப்பதித்ததேர் எனவும், உறுதியமைந்த தேர் எனவுமாம். சூதன் - ஸூதன்;வடசொல். எத்திசைக்கேயென்றான்என்று பிரதிபேதம். (197)

22.-நிவாதகவசரின்இயல்பைக்கூறிவிட்டு மாதலி தேர்தூண்டுதல்.

தோயமாபுரமென்றுண்டு தொடுகடலழுவத்தொன்று
மாயமாபுரமேயொக்கு மப்புரமதனில்வாழ்வோர்
தீயவரென்றுசெப்பிச் சித்திரசேனன்றன்னைத்
தூயநன்னெறிகாட்டென்று சூதன்றேர்தூண்டுமெல்லை.

இதுவும், மேற்கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ-ள்.)'தொடுகடல் அழுவத்து-(சகரசக்கரவர்த்தியினது புத்திரர்களால்) தோண்டப்பட்ட கீழ்கடலினது பரப்பிலே, தோயமாபுரம் என்று - (நீரிடையேயுள்ள பெருநகரமாதலால்) தோயமாபுரமென்று பேர் கூறப்பட்டு, ஒன்று - ஒரு நகரம், உண்டு - உளது;(அது), மாயம் மா புரம் ஏ ஒக்கும்-வஞ்சனையமைந்ததொருபெரிய பட்டணத்தையே ஒக்கும்;அ புரம் அதனில் வாழ்வோர்-அந்நகரத்தில் வாழ்பவர்கள், தீயவர் - கொடுந்தன்மை யுடையவர்கள்,'என்று செப்பி-என்று (அருச்சுனனுக்குச்) சொல்லி, சித்திரசேனன் தன்னை-சித்திரசேனனென்பானொருகந்தருவனை நோக்கி, தூய நல் நெறி காட்டு என்று-குற்றமில்லாத நல்ல வழியைக் காண்பிப்பா யென்றுஞ்சொல்லி, சூதன்-மாதலி, தேர் தூண்டும் எல்லை- தேரைச் செலுத்துமளவில்,-(எ-று.)-"வானவமகளிரெல்லாம் நக்கார்"என மேற்கவியில் முடியும்.

சூரியகுலத்தில்தோன்றிய சகரனென்னும் அரசன் தனது மூத்தமனைவியின் மகனும் மிகுந்த துர்க்குணமுடையவனுமாகிய அஸமஞ்சனென்பவனைக்காட்டுக்குத் துரத்திவிட்டு அவன் மகனாகிய அம்சுமான் என்பவனோடும்தனது இளையமனைவியின்மைந்தர் அறுபதினாயிரவரோடும்அரசாண்டு வருகையில் அசுவமேதயாகஞ்செய்யத் தொடங்கிப் பூமிப்பிர தக்ஷிணத்தின் பொருட்டு நல்லிலக்கணமமைந்தவொரு குதிரையைச் செலுத்த, அதனைஇந்திரன் மாயையாற்கவர்ந்து பாதாளலோகத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த கபிலமகாமுனிவரது புறத்திலே ஒளித்துவைக்க, அது தேடும்பொருட்டுச் சென்ற சகரகுமாரர்கள் மண்ணுலகத்தும் விண்ணுலகத்துங் காணாமற்கலங்கிப் பூமியை வடகீழ்த்திசையில் நூறு யோசனைவிஸ்தாரம் தமது கைந்நகங்களால் தோண்டிப் பள்ளமாக்கி அதன் வழியாய்ப் பாதாளஞ் சென்றனரென்றும், அவர்கள் தோண்டிய அப்பள்ளமேநீரால்நிறைந்து கடலாகிச் சாகரமெனப் பெயர் பெற்றதென்றுங் கூறப்படுங் கதையையுட்கொண்டு, 'தொடுகடல்' எனப்பட்டது. சித்திரசேனன் - அருச்சுனனுக்குத் தேவலோகத்திலே சங்கீதவித்தை பயிற்றுவித்த ஆசிரியன். (198)

23.-'தேவர்களால்வெல்லமுடியாத அசுரரை ஒருநரன் வெல்லவல்லனோ?'என்று வானவமகளிர் சிரித்தல்.

மொய்திறற்கடவுளோர்முப் பத்துமுக்கோடியாலும்
செய்தமர்தொலைக்கவொண்ணாத்தெயித்தியர்சேனைதன்னை
எய்தொருமனிதன்வெல்வ தேழைமைத்தென்றுநக்கார்
மைதவழ்கருங்கட்செவ்வாய் வானவமகளிரெல்லாம்.

(இ-ள்.)'மொய்திறல் - மிகுந்த வலிமையையுடைய, கடவுளோர் முப்பத்துமுக்கோடியால்உம்-முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களாலும், அமர்செய்து தொலைக்கஒண்ணா-போர்செய்துஅழிக்க முடியாத, தெயித்தியர் சேனை தன்னை-அசுரர்களுடையசேனையை,ஒரு மனிதன் - (சேனாபலமில்லாமல் தனியனான)மனிதனொருவன்,எய்து - அம்பெய்து, வெல்வது-சயிக்க முயல்வது, ஏழைமைத்து-அறிவில்லாமையையுடையது,'என்று - என்று சொல்லி, மைதவழ் கரு கண் - மைபொருந்திய (இயற்கையிற்) கருமையான கண்களையும்,செவ் வாய் - சிவந்த வாயையுமுடைய, வானவ(ர்) மகளிர் எல்லாம்-தேவமாதர்களெல்லாரும், நக்கார்-சிரித்தார்கள்;(எ-று.)

முப்பத்துமுக்கோடி - மூன்றாகியபத்தும், அதனோடுகூடிய மூன்றுமாகிய கோடியென்க. முப்பத்து முக்கோடியாவார்-ஆதித்தியர் பன்னிருவரும், உருத்திரர் பதினொருவரும்,வசுக்கள் எண்மரும், அசுவினீதேவர்

இருவரும் ஆகிய முப்பத்துமூவரையுந் தலைவராகக் கொண்டு அத்தனைகோடியாக உள்ளவர்கள். தெயித்தியர் - தைத்யர் என்பதன் விகாரம்: (காசியபமுனிவரது மனைவிமார்களுள்)திதி என்பவளது மக்களென்று பொருள். ஏழைமைத்து - ஒன்றன்பாற் குறிப்புமுற்று. மை - அஞ்சனம். கருங்கட் செவ்வாய் - முரண்டொடை. (199)

24.-கோபுரவாயிலில்அருச்சுனன் வருகையில் தேவேந்திரனென்றுதேவர்கள் திரளுதல்.

மங்கையர்வாய்மைகேட்டு மணிக்குறுமுறுவல்செய்து
கங்கையம்பழனநாடன் கடிமதில்வாயில்செல்ல
அங்கவன்றன்னைக்கண்டவணிகழலமரரெல்லாம்
மங்குல்வாகனனென்றெண்ணிக் கதுமெனவந்துதொக்கார்.

(இ-ள்.)கங்கை அம் பழனம் நாடன் - கங்காநதியின் நீர் பாய்கின்ற கழனிகளையுடையகுருநாட்டையுடையவனாகியஅருச்சுனன்,-மங்கையர் வாய்மை கேட்டு-(அவ்வாறு சொல்லிச் சிரித்த) தேவஸ்திரீகளின் வார்த்தையைச் செவியுற்று, மணி குறு முறுவல்செய்து - அழகிய புன்சிரிப்பைச் செய்து, கடி மதில் வாயில் செல்ல - காவலையுடையமதிலினிடையேயுள்ள கோபுரத்துவாரத்திற் சென்றுசேர,-அங்குஅவன் தன்னைகண்ட-அவ்விடத்திலே அவனைப் பார்த்த, அணி கழல் அமரர் எல்லாம் - (காலில்)தரித்த வீரக்கழலையுடைய தேவர்களெல்லோரும், மங்குல் வாகனன் என்று எண்ணி-(அவனை) மேகத்தை வாகனமாகவுடைய இந்திரனென்றே நினைத்து,கதுமென வந்து தொக்கார் - விரைவிலே (அருகில்) வந்து கூடினார்கள்;(எ-று.)

வடிவொப்பமையினாலும்,மாதலி தேரூர அவ்விந்திரன் தேர் மீது செல்லுதலாலும் தேவர்கள் மங்குல்வாகனனென்று கருதினர்: இது, மயக்கவணி. கங்கையம்பழனம், அம்-நீர்;இனி, கங்கை பாயப்பெற்ற அழகிய கழனி யென்றுமாம். மங்கையர்-இளம்பருவமுடைய மகளிர்: மங்கைப் பருவத்துக்கு வயதெல்லை,பன்னிரண்டு முதற் பதின்மூன்றளவும். வாய் - அதிலிருந்து வருகிற சொல்லுக்கு இடவாகுபெயர்:மை - பகுதிப் பொருளுணர்த்தும் விகுதி. முறுவல் - சிரிப்பு: தன்னைப்பிறர் இகழ்ந்தமை காரணமாக உண்டாயிற்று. மணிக் குறுமுறுவல் செய்து - முத்துப்போலப் புன்சிரிப்புச்செய்து என்றுமாம்;சிரிக்குங்காலத்துப் பற்களின் வெள்ளொளி சிறிது வெளித் தோன்றுவதால். குருநாட்டின் எல்லை,கங்காநதி வரையிலும்போலும். கடி - பலபொருளுணர்த்தும் உரிச்சொல். இல்வாய் என்பது வாயில் என மாறியது: இலக்கணப் போலி. இங்கே, நகரத்துவாயில். அணி கழல் - அழகுசெய்யுங்கழலெனவுமாம். கழல் - வீரர்காலணி: இந்திரனுக்கு மேகம் வாகனமென்பது, கவிமரபு. கதுமென - விரைவுக்குறிப்பு. (200)

25.-தேவர்கள்வினாவ,அருச்சுனன் போர்க்கோலங் கொண்டகாரணத்தை மாதலி கூறுதல்.

கார்க்கோலமேனியானைக்கண்டபினையநீங்கிப்
போர்க்கோல மிவனுக்கெவ்வா றிசைந்ததுபுகறியென்று
தேர்க்கோலஞ் செய்வான்றன்னைச்செப்பினரவனும்போற்றி
வார்க்கோலபுரத்துவைகு மவுணரைவதைத்தற்கென்றான்.

(இ-ள்.)(அங்ஙனம்வந்து தொக்க தேவர்கள்),-கார்கோலம் மேனியானை- காளமேகம்போன்ற அழகிய திருமேனிநிறத்தையுடைய அருச்சுனனை,கண்ட பின் - (அருகிற்) பார்த்தபின்பு, ஐயம் நீங்கி - (இந்திரனோஎன்று கீழ் நிகழ்ந்த) சந்தேகம் ஒழிந்து, 'இவனுக்கு- இவ்வருச்சுனனுக்கு, போர் கோலம் - யுத்தத்திற்கு உரிய அலங்காரம், எ ஆறு இசைந்தது-யாது காரணமாகப் பொருந்திற்று? புகறி - சொல்வாய்', என்று-,தேர் கோலம் செய்வான்தன்னை- தேருக்கு உரிய அலங்காரத்தைச் செய்பவனாகியமாதலியைநோக்கி, செப்பினர் - வினாவினார்கள்;அவன்உம் - அந்த மாதலியும், போற்றி - (அருச்சுனனது சிறப்பை யெடுத்துப்) புகழ்ந்து, வார் கோலம் புரத்து வைகும் அவுணரை வதைத்தற்கு என்றான்-நீரிடையேயுள்ளஅழகிய தோயமாபுரத்தில் வாழ்கின்ற அசுரர்களைக்கொல்லுதற்பொருட்டு (அமைந்தது) என்று கூறினான்;(எ-று.)

"சேயிருவிசும்பிடைத்திரியுஞ்சாரணர், நாயகனிவன்கொலென்றயிர்த்து நாட்டமோ, ராயிர மில்லையென்றைய நீங்கினார்" என்றார் கம்பராமாணத்தும். போற்றி-தேவர்களைவணங்கி என்றுமாம். தேர் கோலம் செய்வான் - தான் முன்னிடத்திலே சாரதியாக வீற்றிருத்தலால் தேருக்கு அழகுசெய்து நிற்பவனென்றுமாம். (201)

26.-பகையைவிரைவில்வென்று மீளுமாறு தேவர்கள் அருச்சுனனைவாழ்த்திச் சன்மானித்து அனுப்புதல்.

***என்றவனுரைத்தமாற்ற மின்புறக்கேட்டுநெஞ்சில்
துன்றியவுவகைதூண்டச் சுருதியாலாசிசொல்லி
வென்றுமீள்கென்றுவாழ்த்தி விரைவினில்வீரன்றன்னைச்
சென்றிடுகென்றுதேவர் தத்தமிற்சிறப்புமீந்தார்.***

(இ-ள்.) தேவர்-தேவர்கள்,-அவன் - மாதலி, என்று உரைத்த மாற்றம் - இவ்வாறு சொன்ன வார்த்தையை, இன்புஉற - (செவிக்கு) இன்பம் மிக, கேட்டு-,-நெஞ்சில்துன்றிய உவகை தூண்ட - மனத்திலே மிகுந்த மகிழ்ச்சி தூண்டுதலினால்,சுருதியால் ஆசி சொல்லி - வேதமந்திரங்களைக் கொண்டு (அருச்சுனனுக்கு) ஆசீர்வாதங்களைச்சொல்லி, வென்று மீள்க என்று வாழ்த்தி - (அசுரர்களைச்)சயித்துத் திரும்பிவருவாயாக என்று வாழ்த்துச் சொல்லி, வீரன் தன்னை- வீரனாகியஅவனை,விரைவினில் சென்றிடுக என்று - துரிதத்திற் புறப்பட்டுப் போவாயாக என்றுஞ் சொல்லி, தத்தமில் சிறப்புஉம் ஈந்தார் - தங்கள் தங்களுக்கு இயன்றவளவிற் சன்மானங்கள் பலவற்றையும் (அவனுக்குச்) செய்தார்கள்;(எ-று.)

தம்பகைவர்களைவெல்லச் செல்லுகிறானென்றதனால்,நெஞ்சில் களிப்பு நிறைந்தது. 'தேவதத்தமுஞ்சிறப்பினீந்தார்'என்னும் பாடத்துக்கு- தேவதத்தமென்னுஞ் சங்கத்தையும் வெற்றிச் சிறப்புக்குத் துணைக்கருவியாம்படிதந்தார்கள் என்று பொருள்: இது, காண்டவதகனகாலத்து அக்கினி கொடுத்தது என்றலும் உண்டு.

27.-இதுவும்மேற்கவியும் - ஒருதொடர்:தேவர்கள் கூறுவது.

***சம்புவன்சம்புமாலி யெனும்பெயர்த்தனுசர்தம்மை
உம்பர்கோன்வதைத்தவந்நா ளூர்ந்ததெவ்வுலகுமேத்தும்
தும்பையஞ்சடையான்வெற்பைத் துளக்கியசூரன்மாள
விம்பவார்சிலையிராமன்வென்றநாளூர்ந்ததித்தேர்.***

(இ-ள்.) இதேர் (இப்பொழுது நீ ஏறியுள்ள) இந்த இரதம்,-சம்புவன் சம்புமாலி எனும் பெயர் தனுசர் தம்மை-ஜம்புவன் ஜம்புமாலி என்னும் பெயருள்ள அசுரரிருவரை, உம்பர் கோன் - மேலுலகத்துக்குத் தலைவனாகிய இந்திரன், வதைத்த அ நாள்- கொன்றஅந்தக்காலத்தில், ஊர்ந்தது - ஏறியது;(அன்றியும்), எ உலகுஉம் ஏத்தும் - எல்லாவுலகங்களிலு முள்ளவர்களுஞ் சிறப்பித்துக் கூறுகின்ற, தும்பை அம் சடையான் - தும்பைப் பூவைச் சூடிய அழகிய சடையையுடைய சிவபிரானது, வெற்பை - கைலாச கிரியை, துளக்கிய - அசைத்த, சூரன் - வலியவனாகியஇராவணன், மாள - இறக்க, விம்பம் வார் சிலைஇராமன் - வட்டமாக வளைந்தநீண்ட (கோதண்டமென்னும்) வில்லையுடையஸ்ரீராமபிரான், வென்ற நாள் - (அரக்கர்களைச்)சயித்த காலத்தில், ஊர்ந்தது- ஏறியது;(எ-று.)

இதனால்அருச்சுனனுக்கு இந்திரன் கொடுத்த தேரினது சிறப்புக்குக் கூறப்பட்டது. தனுசர்=தநுஜர்: (காசியபமுனிவர் மனைவிமார்களுள்)தநு என்பவளிடம் பிறந்தவரென்று பொருள். உம்பர் என்னும் மேலிடத்தின் பெயர், அங்குள்ள உலகத்துக்கு இடவாகுபெயர். 'எவ்வுலகுமேத்தும்' என்னும் அடைமொழியைச் சடையானுக்காயினும், வெற்புக்காயினும், சூரனுக்காயினும், இராமனுக்காயினும் கூட்டுக. சூரன் - ஸூரன் என்னும் வடமொழித் திரிபு. தன்திறத்தில் யாவரும் மனங்களித்திருக்கப் பெற்றவனென்பது, 'ராமன்'என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள்;சகல சற்குணங்களும் பொருந்தினவ னென்பது கருத்து. சிலைஎன்ற அடைமொழி, கோடாலியை ஆயுதமாகவுடைய பரசுராமனையும், கலப்பையைப் படையாகக் கொண்ட பலராமனையும்பிரித்தது.

பிரமனது கட்டளையால்இந்திரன், மாதலியுடனே தனது தேரை அனுப்ப, தாசரதி அதன்மேலேறிக்கொண்டு, பொருது இராவணனை வதைத்தானென்பது, ஸ்ரீராமாயணத்து யுத்த காண்ட வரலாறு. இராவணன் குபேரனைவென்றுஅவனது புஷ்பகவிமானத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கத்திற் கைலாசகிரியின் மேலாகச் செல்லும்பொழுது, அதன்மகிமையால் தான் ஏறிவந்த விமானம் தடைப்பட்டு அசையாமல் தம்பித்து நிற்க, அதன் காரணத்தை நந்திதேவர் சொல்லக் கேட்டும் அடங்காமற் கோபித்துத் தசகந்தரன், செருக்கினால்தனதுபோக்குக்குத் தடை செய்கின்ற கைலாசத்தை வேரோடு பறித்தெடுத்தெறிகிறேனென்று சபதஞ் செய்து மலையடிவாரத்தில்தன் இருபதுபுயங்களையுங்கொடுத்து அசைத்தான் என்பது, உத்தரராமாயண கதை. (203)

***28. ஆதலாலித்தேர்மேல்கொண் டடல்புனையவுணருக்குப் பேதியாக்கவசம்பெற்றுப்
பிறங்குபொன்முடியும்பெற்றாய்
கோதிலாயெங்கணெஞ்சிற் குறையெலாந்தீர்த்தியென்றார்
போதில்வாழயனுமொவ்வா வாய்மொழிப்புலவரெல்லாம்.***

(இ-ள்.) ஆதலால் - ஆகையினால், கோது இலாய் - குற்றமில்லாதவனே! இ தேர் மேல் கொண்டு - இந்தத் தேரின்மேல் ஏறிக்கொண்டு, அடல்புனை அவுணருக்கு பேதியா கவசம் பெற்று - வலிமைபொருந்திய அசுரர்களுக்குப் பிளக்கமுடியாத கவசத்தையும் பெற்று, பிறங்கு பொன் முடிஉம் பெற்றாய் - விளங்குகின்ற சுவர்ணமயமானகிரீடத்தையும் பெற்ற நீ, எங்கள் நெஞ்சில் குறை எலாம் தீர்த்தி - எங்கள் மனத்திலுள்ள குறைமுழுவதையுந் தீர்ப்பாய், என்றார்- என்று சொன்னார்கள்:(யாவரெனின்), போதில் வாழ் அயன்உம் ஒவ்வா - (திருமாலினது நாபித்தாமரை) மலரில் வாழ்கின்ற பிரமனும் ஒப்பாகாத, வாய் மொழி - வாயிலிருந்து வருஞ் சொற்களையுடைய, புலவர் எல்லாம் - தேவர்கள் யாவரும்;

இது, தங்கள்மனக்குறையைத் தீர்க்குமாறு தேவர்கள் அருச்சுனனை வேண்டியது. பெற்றாய்- வினையாலணையும்பெயர். குறை - அசுரர்களை வெல்ல வேண்டுதல். அயன் - அஜன்; இதற்கு - திருமாலினிடத்துத் தோன்றியவனென்று பொருள். 'மொழி'என்றவிடத்து 'வாய்'என வேண்டாது கூறினார், அருள்கொண்டு கூறினாலும்வெகுண்டுகூறினாலும் அவ்வப்பயன்களைப்பயந்தேவிடுகின்ற சாபாநுக்கிரக சக்தியுடையதெனத் தாம் வேண்டியதன் சிறப்பை முடித்தற்கு. இப்படிப்பட்ட நிறைமொழிகளின் சிறப்பைக் கருதியே, 'அயனுமொவ்வா'என்னும் அடைமொழி கொடுத்தது.

29.-இதுவும், மேற்கவியும் - குளகம். விசும்புவழியாத் தேர்மீது சென்றஅருச்சுனன் கடற்கரை சார்தலும் மாதலியை நோக்கிச்சில கூறலுறுதல்.

***வீரனுமுவகைதூண்ட விண்ணவர்மலர்த்தாள்போற்றிச்
சாரதிதடந்தேர்தூண்டத் தபனனில்விசும்பிற்சென்றான்
கார்நிறக்குன்றமொன்றைக் கனகவான்குன்றொன்றேந்திச்
சீருறப்பறந்துவானில் திசையுறச்செல்வதொத்தே.***

(இ-ள்.) வீரன்உம் - அருச்சுனனும்,-உவகைதூண்ட - மகிழ்ச்சிமிக, விண்ணவர் மலர் தாள் போற்றி - அந்தத் தேவர்களது தாமரைமலர்போலும் பாதங்களைவணங்கி,-சாரதி தட தேர் தூண்ட - மாதலி பெரிய தேரைச் செலுத்தாநிற்க, (அத்தேரின்மீது), தபனனில் - சூரியன்போல, விசும்பில் - ஆகாயமார்க்கத்தில், சென்றான்- போனான்;(அந்தத் தேரானது), கனகம் வான் குன்று ஒன்று - பொன்மயமான பெரிய மலையொன்று, கார் நிறம் குன்றம் ஒன்றை - கருமைநிறமுடையதொரு மலையை, ஏந்தி- எடுத்துக்கொண்டு, சீர் உற - அழகுமிகு, வானில் - ஆகாயத்திலே, திசை உற- (மேற்குத்) திக்கை நோக்க, பறந்து செல்வது - விரைந்து போவதனை, ஒத்து - போன்று,-(எ-று.)- 'போய்க்குறுகலும்'என மேற்கவியோடு முடியும்.

அருச்சுனனுக்குச்சூரியனுவமை - ஒளிக்கும் மிகவிரைந்து செல்லுந் தேரிலேறி வானத்தில் மேற்குத் திசையை நோக்கிச் செல்லுதற்கு மென்க. பின்னிரண்டடி - இல்பொருளுவமை. கார் நிறக்குன்றத்துக்கு - அருச்சுனனும், கனகவான்குன்றுக்கு-பொன்மயமான தேரும் உபமேயமாம். கனகவான் குன்று - மேருமலையென்னலாம். விண்ணவர் - விண்ணிலுள்ளவர்; விண் - வானம். எல்லாமலர்களுள்ளுந் தாமரை சிறத்தல்பற்றி, மலர் எனப் பட்டது. தடந்தேர்- உரிச்சொற்புணர்ச்சி. தபனன்-தபிப்பவன்; தபித்தல் - சுடுதல். வான் - பெருமை யுணர்த்தும்பொழுது உரிச்சொல்; இனி, பெயர்ச்சொல்லாய், வானத்தையளாவுங் குன்றென்றுமாம். (205)

வேறு.

***30. திரைகொ ழித்திடுஞ் சிந்துவின் சூழலில்
குரக தத்தடந்தேர்போய்க் குறுகலும்
மரக தக்கொண்டன்மாதலிக் கன்பினால்
விரகு றச்சிலமாற்றம் விளம்பினான்.***

(இ-ள்.) குரகதம் தட தேர் - குதிரைகளைப்பூட்டியுள்ள பெரிய அவ்விரதமானது, திரை கொழித்திடும் சிந்துவின் சூழலில்-அலைகளை(க் கரையில்) மோதுகின்ற கடலையடுத்த இடத்திலே, போய் குறுகலும்-போய்ச் சேர்ந்தவளவில்,-மரகதம் கொண்டல் - பச்சையிரத்தினமும் காளமேகமும் போன்ற அருச்சுனன், மாதலிக்கு - தேர்ப்பாகனைநோக்கி, அன்பினால்- அன்புடனே, விரகு உற - அறியும்படி, சில மாற்றம் விளம்பினான்- சில வார்த்தைகளைக்கூறினான்;(எ-று.)-அது மேற்கவியிற் கூறுகிறார்;

சூழல் -சூழ்ந்துள்ள இடம். குரகதம் - குளம்புகளால் நடப்பது என்று பொருள்; ஒற்றைக்குளம்புள்ளது என்று கருத்து. மரகதக்கொண்டல் என்ற தொடர்மொழி - உவமையாகுபெயராய் அருச்சுனனுக்கு வந்தது. அன்பினால்- மூன்றாமுருபு, அடைமொழிப் பொருளிலே வந்தது; அன்புடையவனாய்என்று கருத்து.

இதுமுதல்இருபத்தேழு கவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீர் மாச்சீரும், ஈற்றுச்சீர் விளச்சீரும், மற்றிரண்டும் மாச்சீரும் விளச்சீரும் விரவியும் வந்த அளவடி நான்கு கொண்ட கலிவிருத்தங்கள்.

31.-தோயமாபுரத்துஅவுணரியல்பைக் கூறுமாறு அருச்சுனன் வினவ,மாதலி கூறலுறல்.

இப்புரத்தி லவுண ரியல்பெலாம்
செப்பெனக்குத் தெரிதர வென்றலும்
அப்புரத்தவ ராண்மையுந் தோற்றமும்
செப்பலுற்றனன் திண்டிறற் றேர்வலான்.

(இ-ள்.)'இபுரத்தில் அவுணர் இயல்பு எலாம் - இந்த நகரத்திலுள்ள அசுரர்களது தன்மை முழுவதையும், எனக்கு-,தெரிதர-விளங்கும்படி, செப்பு-சொல்வாயாக',என்றலும்-என்று (அருச்சுனன்) சொன்ன வளவில்,- அ புரத்துஅவர் ஆண்மைஉம்-அந்நகரத்திலுள்ள அவ்வசுரர்களது பராக்கிரமத்தையும், தோற்றம்உம்-காட்சியையும், திண் திறல் தேர்வலான் - மிகுந்த வலிமையையுடைய தேர்செலுத்துந் தொழிலில் வல்லவனாகிய மாதலி, செப்பல் உற்றனன்-சொல்லத்தொடங்கினான்;(எ-று.)-அது மேலெட்டுக்கவிகளாற் கூறுகின்றார். தோற்றம் - தோன்றற்பாடு: தொழிற்பெயர்; வலிமையுமாம். திண்திறல் - ஒருபொருட்பன்மொழி. (207)

32.-எட்டுக்கவிகள்-தோயமாபுரத்தசுரரியல்பை மாதலிகூறுவன.

தெழித்தசொல்லினர் சீற்றவெந்தீயுக
விழித்தகண்ணினர் விண்முகிலைக்கவின்
அழித்தமேனிய ராழ்வெம்பிலத்தையும்
பழித்தகன்ற பெரும்பகுவாயினார்.

பத்துக்கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) (அவ்வசுரர்கள்),-தெழித்தசொல்லினர் - அதட்டிக் கூறுகின்ற சொற்களையுடையவர்;சீற்றம் வெம் தீ உக விழித்த கண்ணினர்-கோபத்தாற் கொடிய நெருப்புச்சிந்த விழிக்கின்ற கண்களையுடையவர்;விண் முகிலை கவின் அழித்த மேனியர்-(தமது கருநிறத்தால்) ஆகாயத்திற்செல்கின்ற காளமேகத்தை நிறங்கெடச்செய்த உடம்பை யுடையவர்;ஆழ் வெம்பிலத்தைஉம் பழித்து அகன்ற பெரு பகு வாயினார்-ஆழ்ந்து பயங்கரமாகவுள்ள பிலத்துவாரத்தையும் (தமக்கு ஒப்பாகாதென்று) நிந்தித்து (அதனிலும்) பரந்த பெரிய திறந்த வாயையுடையவர்;(எ-று.)

தெழித்தல் - பேரொலிசெய்தலுமாம். விண்முகிலைக்கவின் அழித்த மேனியர் என்பதற்கு - நீர்கொண்டமேகத்தினுங் கரிய உடம்புள்ளவர் என்று கருத்து. சொல்லினர் முதலிய பயனிலைகளுக்கெல்லாம்'அவ்வசுரர்கள்' எனத் தோன்றாஎழுவாய்வருவிக்க;அன்றி இவற்றை, மேல்38-ஆம் கவியிலுள்ள 'மூன்றுகோடியசுரர்'என்பதற்கு விசேஷணமாகக் கொள்ளினும் அமையும். பிலம் - பாதாளவழி. பகுவாய் - பேழ்வாய் (208)

33. மண்ணுநீரும் அனலுமருத்துடன்
விண்ணும்வேண்டின்விரைவின்முருக்குவார்
எண்ணெயூட்டிவிருட்குழம்பாலெழில்
பண்ணியாக்கைவகுத்தன்னபான்மையார்.

(இ-ள்.)மண்உம் - பிருதிவியும், நீர்உம்-அப்புவும், அனல்உம்- அக்கினியும், மருத்துடன்-வாயுவும், விண்உம் - ஆகாசமும், (ஆகிய பஞ்சமகாபூதங்களையும்),வேண்டின்-(அழிக்க), விரும்பினால்,விரைவின்- சீக்கிரத்தில், முருக்குவார் - அழிக்கவல்லவர்: இருள் குழம்பால்-இருளாகிய குழைசேற்றினால்,எழில் பண்ணி - வளர்ச்சி பெறச் செய்து, எண்ணெய் ஊட்டி-(மேலே) எண்ணெயைத் தடவி, வகுத்து அன்ன-அமைத்தாற் போன்ற, யாக்கை பான்மையார்-உடம்பின் தன்மையையுடையவர்;(எ-று.)

லயகாலத்தில்நிலம் நீரிலும், நீர் நெருப்பிலும், நெருப்புக் காற்றிலும், காற்று விசும்பிலும் ஒடுங்கு மென்பது நூல்வழக்காத லால், 'மண்ணுநீருமனலு மருத்துடன் விண்ணும்' என வைத்தார். மேனியினது கருமையும் வழுவழுப்பும் மினுமினுப்பும்பற்றி, 'எண்ணெயூட்டியிருட்குழம்பாலெழில் பண்ணியாக்கை வகுத்தன்னபான்மையார்' என்றது: தற்குறிப்பேற்றம். எழிலாவது - வளர்ந்தமைந்த பருவத்தும் இது வளர்ந்து மாறியதன்றி இன்னும் வளருமென்பது போன்று காட்டுதல். (209)

34. மற்புயாசலத் தின்வலியாலிகல்
சற்பராசன் றலைச்சுமைமாற்றுவார்
அற்பவாழ்வுடையம்போருகத்தர்தம்
கற்பகோடிகடையுறக்காண்குவார்.

(இ-ள்.) மல்- மற்போரிற்பயின்ற, புய அசலத்தின் - மலைபோலும் (தமது) தோள்களின், வலியால்-பலத்தினால்,இகல் சற்பராசன் தலைசுமை மாற்றுவார்-(கீழிருந்து பூமியைத் தாங்குகின்ற) வலிமையையுடைய பாம்புகளுக்கு அரசனாகியஆதிசேஷனது தலையின்பாரத்தைத் (தாம் பூமியைத் தாங்கித்) தவிர்க்க வல்லவர்: அற்பம் வாழ்வு உடை அம்போருகத்தர்தம் - மிகச் சிறிய வாழ்நாளையுடையபிரமர்கள் பலரது, கற்பம் கோடி-ஆயுள்நாள் பலவற்றை, கடை உற-முடிவுபோக, காண்குவார் - பார்க்குந் தன்மையுள்ளவர்;(எ-று.)

மல்தொழிலாவது- ஆயுதமின்றிக்கே கை கால் முதலிய உறுப்புக்களினாற்போர்செய்தல். புஜ + அசலம்=புஜாசலம்: தீர்க்கசந்தி: அது புயாசலம் எனத் திரிந்தது. அசலம் - சலியாதது. சற்பம் - ஸர்ப்பம்: எதுகை நோக்கிய விகாரம். சுமை-சுமக்கப்படுவது: ஐ - செயப்படுபொருளீறு. மற்றை யெல்லாப் பிராணிகளுடைய வாழ்நாளினும் பெரிதாகிய பிரமனது ஆயுளும் இவ்வசுரர்களது தீர்க்காயுசை நோக்குமிடத்துச் சிறிதாகத் தோன்றுமென்பார், 'அற்பவாழ்வுடையம்போருகத்தர்'என்றார். வாழ்வு-வாழும் நாளுக்குத் தொழிலாகுபெயர். அம்போருகம்=அம்போருஹம்: தாமரை;நீரில் முளைப்பதுஎன்று பொருள்: இது-காரணங் கருதியபொழுது அல்லி ஆம்பல் குவளைநெய்தல் முதலிய நீர்ப்பூங்கொடிகள் பலவற்றிற்குஞ் செல்லுதலாலும், காரணங் கருதாதபொழுது இடுகுறியளவாய்த் தாமரைக்கே செல்லுதலாலும் காரணவிடுகுறிப்பெயர். இக்கொடியின் பெயர், அதன்மலருக்குப் பொருளாகுபெயர்; முதலாகுபெயரெனினும் ஒக்கும்: இதுபோல்வனவற்றை முதலுக்குஞ் சினைக்கும்பொதுவென்பாரு முளர். அம்போருகமலரில் உதித்தவர், அம்போருகத்தர். கற்பம் - பிரமனாயுள்;பெரியதொரு காலவரையறை. கோடி - இங்கே, மிகப்பலவாகிய எண்ணிற்கு ஒன்று எடுத்துக் காட்டியவாறு. (210)

35. பாழியாடக வெற்பிற்படச்சிரங்
கீழதாகக்கிளர்மூச்சடக்கிநின்று
ஊழிநாளுந்தவ முயன்றோங்குவார்
ஆழிநீருமளவிடுந்தாளினார். *(இ-ள்.) பாழி- வலிமையையுடைய, ஆடகம் வெற்பில் - பொன்மலையாகியமகாமேருவிலே, பட - பொருந்த, சிரம் கீழது ஆக - தலைகீழாக,நின்று-,கிளர் மூச்சு அடக்கி - மேன்மேல் இடைவிடாது வருகின்ற சுவாசத்தைப் (பிராணாயாமத்தாற்)பந்தனஞ்செய்து, ஊழிநாள்உம் - கற்பகாலம் வரையிலும், தவம் முயன்று - தவத்தைச் செய்து, ஓங்குவார் - (தாந்தாம் வேண்டிய வரங்களைப்பெற்று)உயர்ச்சிபெறுபவர்;ஆழி நீர்உம் அளவிடும் தாளினார்- கடலின் நீரையும் அளவிட்டுத் தாண்டவல்ல (நீண்ட) கால்களையுடையவர்;(எ-று.)*

ஆடகம் -ஹாடகம்;இது - நால்வகைப் பொன்களுள் ஒன்று. அவை - ஆடகம், கிளிச்சிறை, சாதரூபம், சாம்பூநதம் என்பன. கீழது - கீழுள்ளது;குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்; அ-சாரியை. படர் சிரம் என்றும் பாடம். (211)

36. ஏதிசூல மெழுமழுவீட்டியின்
சாதிசக்கரந் தாங்குந்தடக்கையார்
மோதுபோரெனின் மொய்ம்புடன்முந்துவோர்
ஓதமேழு முடனுண்டுமிழுவோர்.

(இ-ள்.) ஏதி- வாளும், சூலம் - சூலமும், எழு - வளைதடியும், மழு - பரசுவும், ஈட்டியின் சாதி - ஈட்டியின் வகைகளும், சக்கரம் - சக்கரமும், (ஆகிய ஆயுதங்களை),தாங்கும் - தரிக்கின்ற, தட கையார் - பெரிய கைகளையுடையவர்;மோது போர் எனின் - (பகைவர்களைத்)தாக்குகின்ற யுத்தமென்று பேர்சொன்ன மாத்திரத்தில், மொய்ம்புடன் - வலிமையுடனே, முந்துவோர் - முற்பட்டு வருபவர்;ஓதம் ஏழ்உம் - ஏழு கடல்களையும், உடன் - ஒருசேர, உண்டு - குடித்து, உமிழுவோர் - மீண்டும் வெளியிற்காலும் ஆற்றலுடையவர்; (எ-று.)

ஏதி - ஹேதி: இவ்வாயுதப் பொதுப்பெயர், சிறப்பாய் வாளையுணர்த்திற்று. சூலம் - முத்தலைவேல். எழு - இருப்புத்தூணுமாம். மழு - ஒருவகைக் கோடாலி, எரியிரும்புப்படையுமாம். ஈட்டி - ஒருவகைவேல். ஈட்டியின் சாதி என்றது - பேரீட்டி, சிற்றீட்டி, எறியீட்டி என்னும் அதன் வகைகளை. சாதி - ஜாதி. உண் என்னும் பகுதி-உண்பன தின்பன பருகுவன நக்குவன எனத் தனித்தனி எடுத்துப் பகுத்துக் கூறுமிடத்துச் சிறப்புவினையும், அங்ஙனங் கூறாதவிடத்துவாயால் நுகரப்படும் பொருளெல்லாம் உணவு எனப்படுமாகலின் பொதுவினையுமாமாதலால், இங்கே, 'ஓதமேழும்பருகி' என்னாமல் 'உண்டு' எனப்பட்டது. உமிழுவோர், உ-சாரியை. (212)

37. கூருநல்லுரை கூறினுங்கூற்றுடன்
கார்தொறும்மிடி சேர்ந்தன்னகாட்சியார்
தேர்தொறுஞ்செருச் செய்யுமத்தேவரைப்
போர்தொறும்புறங் கண்டன்றிப்போகலார். *(இ-ள்.) கூரும்நல் உரை கூறின்உம் - மிக்க நல்ல வார்த்தைகளைச் சொல்வதானாலும்,கூற்றுடன் கார்தொறுஉம் இடி சேர்ந்து அன்ன காட்சியார் - யமனும் மேகந்தோறுந் தோன்றுகின்ற இடியுஞ் சேர்ந்தாலொத்த தோற்றமுடையவர்: தேர்தொறுஉம் செரு செய்யும் அ தேவரை- (தத்தமது) இரதங்களிலே (ஏறி வந்து) போர்செய்கின்ற அந்தத் தேவர்களை,போர்தொறுஉம் - ஒவ்வொரு யுத்தத்திலும், புறம் கண்டு அன்றி - முதுகுகாட்டியோடச் செய்தல்லாமல், போகலார் - (போர்க் களத்தினின்று மீண்டு) போகாதவர்;(எ-று.)*

நல்லசொற்சொல்லும்பொழுதும் கண்டத்தொனியால் யமனும் இடியுஞ்சேர்ந்த தொப்ப ரெனவே, தீயசொற் சொல்லும் பொழுது உள்ளதன்மை சொல்லவேண்டாதாயிற்று. அத்தேவர் என்றதில் அகரச்சுட்டு - அமிருதமுண்டதனால்அழியாவலிபெற்ற தேவர்களது சிறப்பை யுணர்த்திற்று:இனி, அழகிய தேவ ரெனினுமாம். பெரும்பாணுற்றுப்படையில் "அவ்வாய்வளர்பிறை"என்பதற்கு - 'அழகியஇடத்தையுடைய வளரும் பிறை'என்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர்உரையெழுதிப்போந்ததனால் அம் என்பதற்குப்போல, அ என்பதற்கும் அழகிய என்னும்பொருள் உண்டென்று உணர்க. (213)

38. மூன்றுகோடி யசுரர்முகிலெனத்
தோன்றுமேனியர் தோமறுமாற்றலர்
ஏன்றுபோர்பொரி னெவ்வெவ்வுலகையும்
கீன்றுசேரக்கிழிக்குமெயிற்றினார்.

(இ-ள்.) மூன்றுகோடி அசுரர் - மூன்றுகோடி என்னுந் தொகையுள்ள அவ்வசுரர்கள், முகில் என தோன்றும் மேனியர் - மேகம்போல(ப் பெரிதாக)த் தோன்றுகின்ற உடம்பையுடையவர்;தோம் அறும் ஆற்றலர் - குற்றமில்லாத வலிமையுடையவர்;ஏன்று போர்பொரின்-எதிர்த்துப் போர் செய்தால், எ எ உலகைஉம் - எந்த எந்த உலகங்களையும்,கீன்று - கீறி. சேர - ஒருசேர, கிழிக்கும் - கிழிக்கவல்ல, எயிற்றினார்-பற்களையுடையவர்; (எ-று.)

இங்கே,'முகிலெனத்தோன்றுமேனியர்'என்பது, கீழ் 32 - ஆம் கவியில் 'விண்முகிலைக்கவினழித்தமேனியர்'என்பதனோடுகூறியது கூறலென்னுங் குற்றமாகாமைப்பொருட்டு, அங்கே கருமைக்கும், இங்கே பெருந் தோற்றத்துக்கும் உவமைகூறியதென வேறுபாடுகொள்க. தோம்=தோஷம். ஆற்றல் - ஆற்று என்னும் பகுதியின் தொழிற்பெயர். ஏன்று, கீன்று-ஏல்,கீல்-பகுதிகள். ஏன்று என்பது, ஏற்றுஎனவும் வரும். கீலுதல்-கிண்டுதல், பிளத்தல். ஆற்றலுக்குக் குற்றமாவது, தோல்வி. (214)

39. செப்புரத்தினிற் செஞ்சடைவானவன்
முப்புரத்தை முனிந்தவந்நாளினுந் தப்புரத்தர் சதமகன்றன்னைவென்று
இப்புரத்தை யிவர்கவர்ந்தாரெனா.

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள்- குளகம்.

(இ-ள்.)செப்பு-(யாவராலுஞ் சிறப்பித்துச்) சொல்லப்படுகின்ற, உரத்தினின்-வலிமையையுடைய, செம் சடை வானவன்-சிவந்த சடையையுடைய சிவபெருமான், மு புரத்தை-திரிபுரத்தை, முனிந்த அ நாளின்உம் - கோபித்து எரித்த அக்காலத்திலும், தப்பு-(தாம் எரியாமல்) தப்பிப் பிழைக்கும்படியான, உரத்தர் - வலிமையுடையவர்களாகிய, இவர்- இவ்வசுரர்கள், சதமகன் தன்னைவென்று-இந்திரனைச்சயித்து, இ புரத்தை- இந்தத் தோயமாபுரத்தை, கவர்ந்தார்-(அவனுடைய ஆளுகையினின்றும்) அபகரித்துத் தமதாக்கிக் கொண்டார்கள், எனா- என்று(அருச்சுனனுக்குச்) சொல்லி,-(எ-று.)-இக்கவியில்'எனா'என்பதும், மேற்கவியில் 'போக்கி' என்பதும், அதன் மேற்கவியிலுள்ள 'நடத்தினன்'என்னும் வினைமுற்றைக் கொண்டு முடியும்.

ஸ தமகன்-நூறு(அசுவமேத) யாகங்களைச்செய்து இந்திர பதவி பெறுதலால் வந்த பெயர்;சதம்-நூறு, மகம்-யாகம். (215)

40.-அருச்சுனனோடுபொரவருமாறு மாதலி அவ்வசுரரிடத்துச்சித்திரசேனனைத்தூதனுப்புதல்.

தீதிலாத்திறற் சித்திரசேனனைக்
கோதிலாத குனிசிலைவீரற்கு

**மோதுபோர்தர மொய்ம்புடைவஞ்சர்பால்
தூதுபோகெனப் போக்கித்தொலைவிலான்.**

(இ-ள்.) தொலைவுஇலான் - (போருக்குத் தேர்செலுத்துவதாகிய தன்தொழிலிற் சிறிதுங்) குறைவுபடுதலில்லாத மாதலி,-தீது இலா திறல் சித்திரசேனனை- குற்றமில்லாத வலிமையையுடைய சித்திரசேனனென்னுங் கந்தருவனைநோக்கி,'கோதுஇலாத-குற்றமில்லாத, குனி சிலை- வளைந்த காண்டீவவில்லையுடையவீரற்கு- வீரனாகியஅருச்சுனனுக்கு, மோது போர் தர - தாக்கிச்செய்கின்ற யுத்தத்தைக் கொடுக்கும்படி, [அருச்சுனனுடனே எதிர்த்துவந்து போர்செய்தற்கு],மொய்ம்பு உடை வஞ்சர் பால் - வலிமையையுடைய வஞ்சகராகிய அசுரரிடத்து, தூது போகு-தூது செல்வாயாக,'என - என்றுசொல்லி, போக்கி - (அவனைமுன்னே) அனுப்பிவிட்டு,-(எ-று.)

இனி,மொய்ம்பு உடை வஞ்சர் -(பகைவரது) வலிமையை உடைக்கின்ற [அழிக்கின்ற]மாயையையுடையவர் எனவுமாம்: பால்- ஏழனுருபு. சித்திரசேனனென்னுஞ் சொல்லுக்கு - பலவகைச் சேனையுடையவனென்று பொருளாம். இவன், விசுவாவசு என்னுங் கந்தருவனது குமாரன்: சங்கீத பரதங்களில் வல்லவன்: அருச்சுனனுக்குஇசைநாடகங்களைக்கற்பித்துக் கொடுத்தவன். (216) **41.-**

**விண்ணிற்செல்லுந்தேரைப் பூமியில் மாதலி
செலுத்த, அருச்சுனன்நாணோசையெழுப்புதல்.**

**விண்ணின்மீது விரைவுறுந்தேரினை
மண்ணின்மீது நடத்தினன்மாதலி
அண்ணலுந்த னருஞ்சிலைநாணியின்
துண்ணெனோதைதொடரத்துரத்தினான்.**

(இ-ள்.)மாதலி - அந்த இந்திரன்சாரதி, விண்ணின்மீது விரைவு உறும் தேரினை-ஆகாயத்திலேவேகமாகச் செல்லுதலைப்பொருந்திய இரதத்தை, மண்ணின்மீது-பூமியின்மேலே, நடத்தினன்-(மந்தகதியாகச்) செலுத்தினான்: அண்ணல்உம்- பெருந்தன்மையுடைய அருச்சுனனும்,-தன்அரு சிலை- (பெறுதற்கு) அரிய தனதுவில்லினது, நாணியின்-நாணினது, துண்ணென் ஓதை-(கேட்போர்க்கு) அச்சத்தை விளைக்கின்றஓசை, தொடர - (சித்திரசேனனைத்தொடர்ந்து) செல்லும்படி, துரத்தினான்-(அவ்வோசையை) விரைவிற் செலுத்தினான்;(எ-று.)

வில்நாணியைக்கைவிரலால் தெறித்துப் பகைஞர் செவியிற்படும்படி பேரோசையைவிளைத்தானென்பதாம். தொடரத் துரத்தினான்என்றதனால் பின்னே புறப்பட்ட ஓசை முந்திச்சென்றமை பெறப்படும்: ஆனதுபற்றியே, 43-ஆங் கவியில் தூதர்க்குமுன் நாணோசைசெவிப்புகுந்தமை கூறப்படுகின்றது. விண்ணின்மீது, மீது - ஏழனுருபு. அண்ணல் - ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர். துண்ணெனல் - அச்சக்குறிப்பு. துரத்து - துர என்பதன் பிறவினை: து - பிறவினைவிகுதி. (217)

**42.-தேரொலியோடுநாணொலிசேர்ந்துதிசையெங்கும்
பேரொலியாதல்.**

**தேரினார்ப்பொலியுஞ்சிறுநாணெனும்
காரினார்ப்பொலியுங்கலந்தெங்கணும்
பாருமேற்றிசை யும்பகிரண்டமும்
சேருநாற்றிசை யுஞ்செவிடாக்கவே.**

இதுவும், மேற்கவியும் - குளகம்.

(இ-ள்.)தேரின் - (அருச்சுனன் ஏறிவந்த) இரதத்தினது, ஆர்ப்பு ஒலிஉம்-ஆரவாரமாகிய ஓசையும், சிறு நாண் எனும் காரின்-(அவன் கை வில்லினது) சிறிய நாணியென்கிற மேகத்தினது, ஆர்ப்பு ஒலிஉம்- (இடிபோன்ற) ஆரவாரமாகிய ஓசையும், பார்உம் - பூமியிலும், மேல் திசைஉம்-ஆகாயத்திலும், சேரும் நால் திசைஉம்-பொருந்திய நான்கு திக்குக்களிலும், பகிர் அண்டம்உம் - (ஆக இவ்வண்டத்தில்மாத்திரமே யன்றி) வெளியண்டங்களிலும், எங்கண்உம்- எவ்விடத்தும், கலந்து - சென்றுசேர்ந்து, செவிடு ஆக்க-(அங்கங்கேயுள்ள எல்லாப் பிராணிகளையும் அதிர்ச்சி மிகுதி யால்) செவிடுகளாகச்செய்ய,-(எ-று.)-'புக'எனமேற்கவியில் தொடரும்.

ஆர்ப்பொலி -இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை: ஆர்ப்பு- பேரிரைச்சல். பகிரண்டம் - வடசொற்றொடர். நாற்றிசை-கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு, வடக்கு என்பன;தென்கிழக்கு, தென்மேற்கு, வடமேற்கு, வடகிழக்கு என்னும் கோணத்திசை நான்கும் இவற்றில் அடங்கும். செவிடு- செவிப்புலனற்றது: உறுப்புக் குறை எட்டினுள் ஒன்று. (218)

43.-ஓசையைக்கேட்டஅசுரர் இந்திரன் பொரவருகிறானென்றுசினங்கொள்ளுதல்.

அந்தவோசை யவுணர்செவிப்புக
முந்தவோடி முடுகிமுறுவலித்து
இந்திரன்பொர வந்தனனென்றுதம்
சிந்தைகன்றி விழியுஞ்சிவந்திட்டார்.

(இ-ள்.) அந்தஓசை-தேரோசையோடு சேர்ந்த அந்த நாணோசை, முந்த - (சித்திரசேனனுக்கு) முற்பட, ஓடி - விரைந்து சென்று, அவுணர் செவி புக-அவ்வசுரர்களது காதிலே நுழைய, - (அவர்கள்), முடுகி-(தம்மில்) திரண்டு, முறுவலித்து - சிரித்து, இந்திரன் பொர வந்தனன் என்று- தேவேந்திரன் (தம்மோடு) போர் செய்தற்கு வந்தானாகுமென்று கருதி, (கோபத்தால்), தம் சிந்தை கன்றி-தங்கள் மனம் வெதும்பி, விழிஉம் சிவந்திட்டார்-(கண்களும்) சிவக்கப்பெற்றார்; (எ-று.)

தேவேந்திரன்தேரில் மாதலி பாகனாகச்செலுத்தத்தேர் அதிர்ந்துவரும்போது, அவுணர், தோற்ற தேவேந்திரனே மீளவும் பொர வருகின்றானென்றுகருதிச் சினந்தனரென்க. இங்கே முறுவலித்தல் - வீரத்திலெழுந்த வெகுளி நகை. 'விழி' என்னும் அஃறிணையெழுவாய் 'சிவந்திட்டார்'என்னும் உயர்திணைமுற்றைக்கொண்டதனால்,விழியும் சிவந்திட்டார்: திணைவழுவமைதி;இதற்கு "உயர்திணைதொடர்ந்த பொருள்முத லாறும், அதனொடுசார்த்தினத்திணைமுடிபின" என்னுஞ் சூத்திரம், விதி. (219)

44.-சித்திரசேனனென்றதூதுவன் சில சொல்லுதல்.

போயதூதனுஞ் செம்பொற்புரிசைசூழ்
தோயமாபுரந் தன்னிற்றுதைந்தவம்
மாயவஞ்சர் மறுகவெம்புண்ணின்மேல்
தீயையொப்பன சில்லுரைசொல்லுவான்.

(இ-ள்) போயதூதன்உம் - (முன்னே புறப்பட்டுச்) சென்ற தூதுவனான சித்திரசேனனும்,-செம்பொன் புரிசை சூழ் - சிவந்த பொன்னினாலாகிய மதில்கள் சூழ்ந்துள்ள, தோயமாபுரந்தன்னில்-பெரிய தோயமாபுரத்திலே, துதைந்த- நிறைந்த, அ மாயம் வஞ்சர்- மாயையினாற்செய்யும் வஞ்சனையையுடையஅவ்வசுரர்கள், மறுக-மனம் வேறுபடும்படி, வெம் புண்ணின்மேல் தீயை ஒப்பன - மிக வருத்துகின்ற விரணத்தின்மேல் வைத்த நெருப்பை ஒப்பனவாகிய, சில் உரை-சில வார்த்தைகளை,சொல்லுவான் - சொல்பவனானான்(எ-று.)-அது மேற்கவியிற் கூறுகின்றார்.

முன்னேதேர்நாணிகளின் தொனிகளைக்கேட்டுத் தேவராசன் போருக்கு வருகிறானென்றெண்ணிச்சீற்றங்கொண்ட அவ்வசுரர்களுக்கு மனிதனொருவன்போர்க்கு வந்துள்ளானென்று தூதன் சொல்லும் வார்த்தை அவ்வருத்தத்தின்மேல் மிகவருத்தத்தை மூட்டு மாதலால், 'புண்ணின்மேல் தீயையொப்பன'என்றார்:"இயம்பியசொல்மருமத்தி னெறிவேல் பாய்ந்த, புண்ணிலாம் பெரும்புழையிற்கன னுழைந்தாலெனச் செவியிற் புகுதலோடும்" என்றார்கம்பரும். போய, யகரவொற்று-இறந்தகாலவிடைநிலை. மாயம்- ஒருமந்திரசக்தி. (220)

45.-அருச்சுனனோடுபொரவருமாறு அவுணரிடம் தூதன் கூறுதல்.

ஒருகுலத்தினில் வேந்துமொவ்வாதுயர்
குருகுலத்திற் குனிசிலைவீரற்குத்
தருகயுத்தந் திறலுடைத்தானவர்
வருகமற்றும் வரூதினிதன்னொடும்.

இரண்டு கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ-ள்.)'ஒருகுலத்தினில் வேந்துஉம் ஒவ்வாது - எந்தக் குலத்திற் பிறந்த எவ்வரசனும் ஒப்பாகாமல், உயர் - சிறந்துள்ள, குரு குலத்தில் குனி சிலைவீரற்கு - குருகுலத்திற்பிறந்த வளைந்தவில்லையுடைய அருச்சுனனுக்கு, திறல் உடை தானவர் - வலிமையுடைய அசுரர்கள், யுத்தம் தருக - போரைக் கொடுப்பாராக;மற்றுஉம் - மேலும், வரூதினி தன்னொடுஉம்வருக - சேனையோடும்வருவார்களாக;'(எ-று.)

அசுரர்களே! நீங்கள் உண்மையாகப் போர்செய்யுந் திறமையையுடையீராயின் சேனையோடுவந்து எங்கள் அருச்சுனனோடு போர் செய்து வெல்லுங்கள், பார்ப்போம் என்றான். குரு என்பவன், சந்திரகுலத்திற் பிறந்த பிரசித்திபெற்ற ஓரரசன்: இவனால்,அக்குலம் 'குருகுலம்'என்றும், அந்நாடு 'குருக்ஷேத்திரம்'என்றும், அக்குலத்தவர் 'கௌரவர்'என்றும் பேர்கொண்டமை காண்க. தானவர் - தனுவின் மக்கள், தத்தி தாந் தநாமம்; இது, முன்னிலையிற்படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி; அண்மைவிளியுமாம். (221)

46.-அதுகேட்டஅசுரர் ஏளனஞ்செய்து சொல்லலுறல்.

என்றுதூதனிசைத்ததுகேட்டலும்
நன்றெனக்கை புடைத்துநகைத்திடாக் கன்றுநெஞ்சினர் கண்கள்செந்தீயுகத்
துன்றுகோபத் துடனவர்சொல்லுவார்.

(இ-ள்.) என்றுதூதன் இசைத்தது கேட்டலும் - இவ்வாறு தூதுவன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டமாத்திரத்தில், அவர் - அசுரர்கள்,-கன்றும் நெஞ்சினர் - வெதும்பின மனத்தையுடையவராய், கண்கள் செம் தீ உக - கண்களிலிருந்து சிவந்த நெருப்புப்பொறி சிந்த, துன்று கோபத்துடன் - மிகுந்த கோபத்தோடே, நன்று என - (நீ சொன்னவார்த்தை) நன்றாயிருந்ததென்றுசொல்லி, கை புடைத்து நகைத்திடா - கைகொட்டிச் சிரித்து, சொல்லுவார் - (சில வார்த்தைகளைச்)சொல்லுபவரானார்கள்; (எ-று.)-அவற்றை மேல்நான்குகவிகளிற் காண்க.

நன்று -இகழ்ச்சிக்குறிப்பு. நெஞ்சினர் - குறிப்புவினைமுற்றெச்சம்; [நன்- வினை-32.]கோபத்துடன், உடன் - மூன்றாம்வேற்றுமைச் சொல்லுருபு;விசேஷணப்பொருளது. (222)

47.-இதுமுதல்மூன்று கவிகள் - ஒருதொடர்:ஒரு மானுடன் பொரவருவதுகுறித்து அலட்சியமாகச்சொல்லி, அவுணர் சீறுதல்.

பூசையொன்று புலியின்குழாத்துடன்
ஆசைகொண்டு பொரவந்தழைப்பதே
வாசவன்பெரு வாழ்வுக்கெலாமொரு
நாசம்வந்து புகுந்ததெனாநகா.

(இ-ள்.) பூசைஒன்று - (ஒருதுணையுமில்லாமல்தனித்து நின்ற) ஒரு பூனை, புலியின் குழாத்துடன்- புலிக்கூட்டத்துடனே, பொர - போர்செய்தற்கு, ஆசை கொண்டு - விருப்பங்கொண்டு, வந்து அழைப்பது ஏ - (துணிந்து) வந்து கூப்பிடுவதா? வாசவன் பெரு வாழ்வுக்கு எலாம் - இந்திரனது பெரிய வாழ்க்கைகளெல்லாவற்றுக்கும், ஒரு நாசம் வந்து புகுந்தது - ஒரு அழிவு வந்துநேர்ந்தது, எனா- என்று சொல்லி, நகா - சிரித்து;(எ-று).-"என்றுகொதித்திட்டார்"(49) என்று முடியும்.

பலபராக்கிரமங்களில்லாத மனிதனொருவன்அவற்றில் மிகுந்த அசுரர்திரளோடு பொரவிரும்பி அழைப்பதா என்னும் பொருளைத்தந்ததனால்,முன்னிரண்டடி, 'பிறிதுமொழிதல்'என்னும் அலங்காரம்: இது, ஒட்டணியென்றும் சொல்லப்படும்: வடநூலார் 'அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸாலங்காரம்'என்பர்:உபமேயத்தைக் கூறாமல் உபமானத்தாற் பெறவைத்தல் இவ்வணியின் இலக்கணமாம். பூனை புலிக்கூட்டத்தைப் போருக்கு அழைத்தல் இல்பொருளுவமை. அழைப்பதே என்பதில் ஏகாரம்-வினாவகையால்,வியப்பைஉணர்த்திற்று. அருச்சுனனை இந்திரன்மைந்தனென்று அறிந்து, 'இந்திரன்வாழ்வுக்கெலாம் நாசம் வந்தது' என்றார். வாசவன் - அஷ்ட வசுக்களுக்குத் தலைவன்: அல்லது, எல்லா ஐசுவரியமு முடைய வன்;வசு - செல்வம். புகுந்தது - தெளிவுபற்றிய காலவழுவமைதி;[நன்- பொது - 33.] (223)

48. வரையுளானு மலரினுளானும்வெண்
டிரையுளானுஞ் செகுப்பருமெம்முடன்
தரையுளான்வந்து போர்பொரத்தக்கதோ
உரையுளாரென் றுரையீருணரவே.

(இ-ள்.) வரைஉளான்உம் - (கைலாச) கிரியிலுள்ள சிவனும், மலரின் உளான்உம் - தாமரைமலரிலுள்ள பிரமனும், வெள்திரை உளான்உம் - வெண்மையான பாற்கடலிலுள்ள திருமாலும், (என்னும் திரிமூர்த்திகளும்), செகுப்பு அரும் - (கூடிவந்து பொருதாலும்) அழித்தற்கு முடியாத, எம்முடன் - எங்களுடனே, தரை உளான் - பூமியிலுள்ளானொருமனிதன், வந்து போர் பொர தக்கதுஓ - வந்து போர்செய்யத் தகுமோ? [தகாதன்றோ];உரை

உளார் என்று - (இங்ஙனம் அலட்சியமாகப் பேசும்) பேச்சுடையார்கள் என்று, உணர உரையீர் - (உம்வீரனுக்குத்) தெரியச் சொல்வீராக;(எ-று.)

தூதனாகியசித்திரசேனனொருவனைநோக்கி 'உரையீர்'எனப் பன்மையாற் கூறியது, இகழ்ச்சிபற்றி: பால்வழுவமைதி; ஒருமைப் பாலிற் பன்மைப்பால் வந்தது: [நன்- பொது - 28.]உரைஉளார் - பேசுந்திறமுடைய தூதுவரே! என்று உணர உரையீர் - இவ்வாறு (அருச்சுனனுக்குத்) தெரியும்படி சொல்லுங்கள் எனவுமாம். வரை என்னும் கணுவின் பெயர் - சினையாகுபெயராய் மூங்கிலைக்குறித்து, அது பின் தானியாகுபெயராய் மூங்கில்விளையும்மலைக்குவருதலால், இருமடியாகுபெயர். அலரின் எனப் பிரித்தல். மோனைத்தொடைக்குக் பொருந்தாது. திரை யென்னும் அலையின்பெயர் - கடலுக்குச் சினையாகுபெயர்.இனி, வெண் திரை - வெண்மையாகிய அலைகளையுடையதெனஅன்மொழித்தொகையுமாம். பொர - தொழிற்பெயர்த்தன்மைப்பட்டு எழுவாயாயிற்று. நம்முடன் என்றும், தக்கனோஎன்றும், இன்றுரையீரென்றும் பாடம். (224)

49. தனுசர்தானைதனைமதியாதொரு
மனுசன்வந்து மலையமதிப்பதோ
அனுசருங்கொலையாடலவுணரும்
குனிசெயுஞ்சிலையென்றுகொதித்திட்டார்.

(இ-ள்) தனுசர்தானைதனைமதியாது - அசுரசேனைகளை ஒருபொருளாக எண்ணாமல்,ஒரு மனுசன் வந்து மலையமதிப்பதுஓ- மனிதனொருத்தன்வந்து (அதனோடு)போர் செய்ய எண்ணுவதோ? அனுசர்உம் - இளையோராகியஅசுரர்களும், கொலைஆடல் அவுணர்உம் - (பகையைச்) கொல்லுதற்றொழிலிற்பயிற்சியையுடைய (மூத்தோராகிய) அசுரர்களும், சிலை- (தங்கள் தங்கள்) வில்லை,குனி செயும்- வளைத்தலைச்செய்யுங்கள், என்று - என்று (தம் இனத்தாரை நோக்கிக்) கூறி, கொதித்திட்டார்-(அசுரர்கள்) கோபித்தார்கள்;(எ-று). செயும்-ஏவற்பன்மை. அனுசரும் அவுணரும் சிலைகுனியும்- முன்னிலையிற்படர்க்கைவந்தஇடவழுவமைதி. குனி - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். தம்பியரென்று பொருளுள்ள அநுசரென்பது, இங்கு இளையோரைக்காட்டிற்று. (225)

50.-தமதுசெல்வநாடுகளைப்பகை கவரக்கொடுத்த வில்வீரனாஎம்மை எதிர்க்க வருபவ னென்று அவுணர் ஏளனமாக் கூறுதல்.

செங்கணாகக்கொடியவன்செல்வமும்
தங்கணாடுங்கவரத்தரிப்பறப்
பொங்குகானிற் புகுஞ்சிலைவீரனோ
எங்களோடு மெதிர்க்கவந்தெய்தினான்.

இரண்டு கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) செம்கண் நாகம் கொடியவன் - (கோபத்தாற்) சிவந்த கண்களையுடையபாம்பின்வடிவத்தை யெழுதிய துவசத்தையுடைய துரியோதனன், தங்கள் நாடுஉம் செல்வம்உம் கவர - தங்களது தேசத்தையும் மற்றைச் செல்வங்களையும்பறித்துக்கொள்ள, தரிப்பு அற - நிற்பதற்கும் இடமில்லாமல், பொங்கு கானில் புகும்-(வெப்பம்) மிகுந்த காட்டிற் சென்ற, சிலைவீரன் ஓ - வில்வீரன்தானோ,எங்களோடுஉம் எதிர்க்க வந்து எய்தினான் - எங்களுடன் எதிர்த்துப் போர்செய்தற்கு வந்து சேர்ந்தான்?

செங்கண்என்பதை-நாகத்துக்காயினும், கொடியவனுக்காயினும் இயைக்க. "நாகக்கொடியவன்" என்றது- அவன்கொடியே அவனது கொடுந்தன்மையையும், நன்றியறிவின்மையையும், நா இரண்டுடைமையையும், வக்கிரகதியிற் செல்லுதலையும்குறிப்பிக்கு மென்றற்குப் போலும். நாகக்கொடியவன் - நாகம்போலக் கொடுந்தன்மையை யுடையவ னென்றுமாம். 'தங்கள்'என்றது, தருமன் முதலியோரையும் உளப்படுத்தி. தரிப்பு - தரிக்குமிடம்; தொழிலாகுபெயர்: தரித்தல் - தங்குதல். இங்கே 'வீரன்'என்றது, இகழ்ச்சி. (226)

51.-சேனைசூழப்பேராரவாரஞ்செய்துகொண்டு அவுணர் திரளுதல்.

என்றுகூறியிகலசுராதிபர்
துன்றுசேனைக்குழாம்புடைசூழ்வரச்

சென்றுகாந்தத்திரைக்கடலார்ப்பபோல்
ஒன்றயாருமொருங்குசென்றுற்றனர்.

(இ-ள்.) என்றுகூறி-,இகல் அசுர அதிபர் - வலிமையையுடைய அசுரத் தலைவர்கள்,யார்உம் - எல்லோரும், துன்று சேனைகுழாம் புடை சூழ்வர - நெருங்கிய சேனைகளின்கூட்டம் பக்கங்களிற் சூழ்ந்து வரும்படி, உக அந்தம் திரை கடல் சென்று ஆர்ப்ப போல -யுகமுடிவு காலத்தில் அலைகளையுடையகடல்கள் பொங்கி வெளியெழுந்து ஆரவாரிப்பனபோல (ஆரவாரித்து), ஒன்ற - நெருங்க, ஒருங்கு - ஓரிடத்தில், சென்று உற்றனர்-வந்து கூடினார்கள்; (எ-று.)

உகாந்தம்='யுகாந்தம்':என்றது, பிரளயத்தை. ஒன்ற-ஒருசேர என்றபடி, ஆர்ப்ப-பலவின்பால் வினையாலணையும்பெயர்;ஆர்ப்பது என்னுந் தொழிற்பெயரின் விகாரமாகவுமாம். (227)

52.-அசுரர்போருக்குப் புறப்படுதல்.

ஆனைதேர்பரியாளெனுநால்வகைத்
தானையோடுமெழுந்தனர்தானவர்
வானுமண்ணுந் திசையுமற்றெண்பெறும்
ஏனைலோகமுமெங்குநடுங்கவே.

(இ-ள்.)வான்உம் - தேவலோகமும், மண்உம் - பூலோகமும், திசைஉம் - திக்குக்களும், மற்று எண் பெறும் ஏனைலோகம்உம்-இன்னும் (இவற்றுடன் வைத்து) எண்ணப்பெறுகின்ற மற்றையுலகமாகிய பாதாளமும், எங்குஉம் - எல்லாவிடமும், நடுங்க-(அதிர்ச்சியால்) நடுக்க மடையும்படி, ஆனை-கஜம்,தேர்-ரதம், பரி-துரகம், ஆள்-பதாதி, எனும்-என்கின்ற, நால் வகை தானையோடுஉம்-சதுரங்கசைனியத்துடனே, தானவர்-அசுரர்கள், எழுந்தனர்-(போருக்குப்) புறப்பட்டார்கள்;(எ-று.)

ஆனை-யானையென்பதன் மரூஉ;மதத்தாற் கதஞ்சிறந்து தானும் போர்செய்யும் யானையைமுதலில் வைத்துக் கூறினார்;கம்பரும் "கசரததுரகமாக்கடல்கொள் காவலன்" என இவ்வாறு கூறியிருத்தல் காண்க: இது, தமிழர்வழக்கு;வடநூலார், 'ரதகசதுரகபதாதி'என முறைப்படுத்திக் கூறுவர். (228)

53.-அப்போதுபலவகை வாச்சியங்க ளொலித்தல்.

சங்கும்பேரியுந் தாரையுஞ்சின்னமும்
துங்கமாமுழ வுந்துடியீட்டமும்
அங்கண்மாமுர சும்முகவந்தத்தில்
பொங்கும்வேலையொலியிற்புலம்பவே.

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - குளகம்.

(இ-ள்)சங்குஉம் - சங்கங்களும், பேரிஉம் - பேரிகைகளும், தாரைஉம் சின்னம்உம் - தாரை திருச்சின்னம் என்னும் ஊதுகருவிகளும், துங்கம் மா முழவுஉம் - உயர்ந்த பெரிய மிருதங்கங்களும், துடி ஈட்டம்உம் - உடுக்கை முதலிய பறைகளின் கூட்டமும், அம் கண் மா முரசுஉம் - அழகிய அடிக்குமிடத்தையுடைய பெரிய முரசங்களும், (ஆகப் பலவகை வாத்தியங்கள்), உகம் அந்தத்தில் பொங்கும் வேலைஒலியின் - யுகமுடிவு காலத்திற் கிளர்ந்தெழு கின்ற கடல்களின்ஓசைபோல, புலம்ப - ஒலிக்கவும்,-(எ-று.)- இச்செய்யுளில் 'புலம்ப'என்பதும், மேற்செய்யுளில் 'மிடைய'என்பதும், அதன் மேற்கவியிலுள்ள 'வளைத்தார்'என்பதோடு முடியும்.

சங்கு, முரசு -வடசொற்றிரிபுகள். முழா என்னுங் குறியதன் கீழ் ஆக்குறுகி உகரமேற்று, 'முழவு'என நின்றது;[நன்- உயிர் - 22.]கண்- வாச்சியத்தில் அடிக்கப்படும் இடம்;வாரினாற்கட்டப்படுகிற கண்களுமாம். புலம்பல் - ஒலித்தல்;இனி, புலம்ப-(மேல் நிகழும் அசுரநாசத்தைக் கருதி) அழ என்றுமாம். பிரளய காலத்திற் கடல்பொங்கி உலகை யழிக்கு மென்பது, நூற்றணிபு (229)

54.-அசுரர்களின்பலவகைப்போர்க்கருவிகள் நெருங்குதல்.

சூலநேமியெழுமழுத்தோமரம்
கோலும்வார்சிலைகுந்தங்கொடுங்கணை
நாலுதானைநடுவுஞ்சுடரயில்
வேலும்வாளின் விதமுமிடையவே.

(இ-ள்.) சூலம்-சூலங்களும், நேமி - சக்கரங்களும், எழு - வளை தடிகளும், மழு - பரசுகளும், தோமரம் - தோமரங்களும், கோலும் வார் சிலை- வளைதற்குஉரிய நீண்ட விற்களும், குந்தம் - ஈட்டிகளும், கொடு கணை- கொடிய அம்புகளும், நாலு தானைநடுஉம் சுடர் அயில் வேல்உம் - நால்வகைச் சேனையின்நடுவிலும் விளங்குகின்ற கூர்மையையுடைய வேல்களும், வாளின் விதம்உம்-வாட்களின் வகைகளும், (ஆகிய பலவகை ஆயுதங்கள்), மிடைய - நெருங்கவும்-(எ-று.)

தோமரம்என்று-இருப்புலக்கைக்கும், கைவேலுக்கும், பேரீட்டிக்கும் பெயர். நாலு - நான்கு என்பதன் திரிபு. காத்தற்றொழிலன்றி அழித்தற்றொழில்பூண்ட முக்கட்கடவுட்குங் கூற்றுவனுக்குஞ் சூலவேல் படையாதலாலும் முருகற்கு வேல் ஆயுதமாதலாலும், சான்றோர்வேலையே சிறப்பப் பெரும்பான்மை கூறுதல்பற்றி, அதற்கு'நாலுதானைநடுவுஞ்சுடர்' என்னும் விசேஷணங்கொடுத்தார்;இனி, இவ்வடைமொழியை வாளுக்குங் கூட்டுதலும் ஒன்று. வாள்-ஈர்வாள், உடைவாள், எறிவாள் எனப் பலவகைப் படுதலால், 'வாளின்விதம்'என்றது. (230)

55.-அருச்சுனன்தனித்தேரை அசுரர்தேர்களெல்லாம் சுற்றிக்கொள்ளுதல்.

முந்துகோப வசுரர்முடுகுதேர்
உந்துவீர னொருதனித்தேரினை
வந்துசூழ வளைத்தார்மதுமலர்க்
கொந்துசூழ்வரி வண்டின்குழாத்தினே. *(இ-ள்.) முந்துகோபம் அசுரர் - முன்கோபத்தையுடைய அசுரர்கள், முடுகு தேர் - விரைந்துசெல்கின்ற தங்கள் தேர்களெல்லாம், உந்து வீரன் ஒரு தனி தேரினை- (மாதலியாற்) செலுத்தப்படுகின்ற அருச்சுனனது ஒப்பில்லாத வேறு துணையில்லாததேரொன்றை, வந்து சூழ-வந்து சுற்றி நிற்க,- மதுமலர் கொந்து சூழ் வரி வண்டின் குழாத்தின் - தேனினையுடைய பூங்கொத்தைச் சுற்றிலும் மொய்க்கின்ற இசைப்பாட்டையுடைய வண்டுகளின் கூட்டம்போல, வளைத்தார்- (அருச்சுனனைச்)சூழ்ந்துகொண்டார்கள்; (எ-று.) "அத்தினகர மகரமுனையில்லை"என்ற சூத்திரத்து 'அகரமுனை' என்றதன் உபலக்ஷணத்தால், 'குழாத்தின்'என்பதில் குலாம் என்பதன் மவ்வீறொற்றழிந்துநின்ற ஆகாரத்தின் முன் அத்துச்சாரியையின் முதலகரங்கெட்டது;உபலக்ஷணமாவது - ஒருமொழி, ஒழிந்த தன் இனங்களையுங்குறிப்பது:[நன்-பொது-7.]முந்துதோயவசுரர் என்று பிரதிபேதம். (231)*

56.-அவுணர்அருச்சுனன்மேற் கணைதூவுதல்.

நீலமால்வரை யொன்றிினெருக்கிவீழ்
காலமாமுகி லென்னக்கடியவர்
கோலும்வார்சிலைக்கொண்டலன்னான்மிசைச்
சூலநேமி சுடுசரந்தூவினார்.

(இ-ள்.)நீலம் மால் வரை ஒன்றில் - நீலநிறமுள்ள பெரியதொரு மலையின்மேல்,நெருக்கி - (ஒன்றோடொன்றுதம்மில்) நெருக்குண்டு, வீழ் - இறங்குகின்ற, காலம் மா முகில் என்ன - கார்காலத்துக் கரிய மேகங்கள்போல, கடியவர் - கொடுந்தன்மையுடைய அசுரர்கள், கோலும் வார் சிலை- வளைந்தநீண்ட வில்லையுடைய,கொண்டல் அன்னான்மிசை-மேகம்போன்றஅருச்சுனன் மேலே, சூலம் - சூலாயுதங்களையும்,நேமி - சக்கரங்களையும்,சுடுசரம் - (பகைவர்களை) அழிக்கின்ற அம்புகளையும்,தூவினார்-பெய்தார்கள்;(எ-று.)

நீலமலை- அருச்சுனனுக்கும், காலமுகில்கள் - அசுரர்களுக்கும் உவமை. நீலவரை - இந்திர நீலரத்தினமயமானதொரு மலையென இல்பொருளுவமையுமாம். மால் - உரிச்சொல். மா-பெரிய என்றுமாம். 'சிலைக்கொண்டலன்னான்'என்றதனால்,அருச்சுனனது காண்டீவத்துக்கு இந்திரவில் உவமையா மென அறிக. "விற்கொண்டமழையனான்" என்றார் கம்பரும். அருச்சுனனது பெருமை வலிமை அழித்தற்கருமை பற்றி மலையையும்,அசுரர்களது கருமை பெருந்தோற்றம் ஆரவாரம் அம்புமழை பொழிதல் பற்றி முகிலையும்உவமை கூறினார். (232)

வேறு.

57.-அருச்சுனனும்அவர்கள்மீது கணைதூவுதல்.

அக்கார் முகவீ ரனுமங் கவர்தம்
மைக்கார் முகிலென் னவழங் கியதிண்
மெய்க்காய் கணைசாபம்விசித் துவிடா
நக்கா னிவைநின் றுநவின் றனனே.

(இ-ள்.) அகார்முகம் வீரன்உம் - வில்வீரனாகியஅவ்வருச்சுனனும், அங்கு-அப்பொழுது, அவர்தம்-அவ்வசுரர்களது, மை கார் முகில் என்ன வழங்கிய-கரிய கார்காலத்து மேகமென்று (உவமை) சொல்லப்பட்ட, திண் மெய்-வலிய உடம்புகளை,காய்-அழிக்கும்படியான, கணை-அம்புகளை, சாபம் விசித்து - வில்லிற் பதியவைத்து, விடா-(அவர்கள்மேற்) பிரயோகித்து, (அவர்களைநோக்கி), நக்கான்-சிரித்து, நின்று-(சலியாமல் எதிர்) நின்று, இவை நவின்றனன்-இவ்வார்த்தைகளைக்கூறினான்;(எ-று)-அவற்றை மேலிரண்டுகவிகளிற் கூறுகின்றார்.

கார்-பெய்யும்பருவத்துக்கு ஆகுபெயர். எதுகைநயம்நோக்கி 'மெய்க்காய்'என வலி மிக்கது.

இதுமுதற்பதினெட்டுக்கவிகள் - பெரும்பாலும் எல்லாச்சீர்களும் மாச்சீர்களாகிய அளவடி நான்குகொண்ட கலிவிருத்தங்கள்.

58.-இரண்டுகவிகள்- அருச்சுனனுடைய வீரவாதம்.

திக்கோடியநுந் திறலும்புகழும்
தொக்கோடி யுடற்றுபடைத்தொகையும்
கைக்கோடியவெஞ் சிலையின்கணையான்
முக்கோடியுமின் றுமுருக்குவனால்.

இதுமுதல்நான்குகவிகள் - ஒரு தொடர்.

(இ-ள்) நும் -உங்களுடைய, திக்கு ஓடிய - எல்லாத்திசைகளிலும் பரவிய, புகழ்உம்-கீர்த்தியையும், திறல்உம் - யுத்த சாமர்த்தியத்தையும், தொக்கு ஓடி உடற்று படை தொகைஉம் - திரண்டு விரைந்துவந்து (பகைவர்களைப்)பொருது அழிக்கின்ற சேனைகளின்கூட்டத்தையும், மு கோடிஉம் - மூன்று கோடியென்னுந் தொகையையும், கை-(எனது) கையிலுள்ள, கோடிய-வளைந்த,வெம் - கொடிய, சிலையின்- வில்லினின்று (எய்யப்படுகிற), கணையால்-அம்புகளினால்,இன்று - இப்பொழுதே, முருக்குவன் - அழிப்பேன்;(எ-று.)

புகழாவது-இம்மைப்பயனாய்இவ்வுலகத்தில் நிகழ்ந்து என்றும் இறவாமல் நிற்குங் கீர்த்தி. படை - ஆயுதமுமாம். (234)

59. முன்போர்தொறும்வந்து முனைந்துவெரீஇ
வென்போகியவிண் ணுறைவீரரலேன்
பொன்போலுநும்மே னிபொடிச்செய்திடாப்
பின்போகுவனென் றிவைபேசலுமே. *(இ-ள்.) முன்- முன்னே, போர் தொறுஉம் - யுத்தங்கள் தோறும், வந்து-எதிர்த்துவந்து, முனைந்து-(உங்களோடு)பொருது, வெரீஇ-பயந்து, வென் போகிய-முதுகுகொடுத்துத் தோற்றோடிப்போன,விண் உறை வீரர் அலேன்-தேவலோகத்தில் வசிக்கின்ற வீரர்கள் போன்றவனல்லேன், (யான்); (எத்தன்மையனெனின்), பொன் போலும் நும் மேனி-பொன்போலருமையான உங்களுடம்பை, பொடி செய்திடா-தூளியாகச் செய்து விட்டு, பின்-அதன் பின்பு, போகுவன்-(இங்கு நின்றும்) மீள்வேன், என்று இவை பேசலும் - என்று இவ்வீரவாதங்களை(அருச்சுனன்) சொன்ன வளவில்,-(எ-று.)-இது, மேல் 61-ஆம் கவியிலுள்ள 'இசைத்தலும்'என்பதனோடுதொடரும். வென்போகியவரை 'வீரர்'என்றது, இகழ்ச்சி. (235)*

60.-அசுரர்கள்அருச்சுனனைநோக்கி இகழ்ந்துகூறுதல்.

தழல்வந்தருள்பா வைதடந்துகிலும்
குழலுங்கவர்தந் தடல்கூருமுமக்கு

அழறுன்றியகா னமளித்தவரைக்
கழல்வெஞ்சிலைவீரகடிந்திலையே.

(இ-ள்.) தழல்வந்தருள் பாவை - அக்கினியிலே அவதரித்தருளிய சித்திரப்பிரதிமைபோலழகிய (உங்கள் மனைவியாகிய)திரௌபதியினது, தட துகில்உம் - பெரிய சேலையையும்,குழல்உம் - கூந்தலையும்,கவர்தந்து - (உங்கள் முன்னிலையில்)பிடித்து இழுத்து அவிழ்த்து, அடல் கூறும் உமக்கு-வலிமை மிகுந்த உங்களுக்கு, அழல் துன்றிய கானம் அளித்தவரை - தீ நிரம்பிய காட்டை இடமாகக்கொடுத்த துரியோதனாதியரை,கழல் வெம்சிலைவீர-வீரக்கழலையும்கொடிய காண்டீவத்தையுமுடைய வீரனே! கடிந்திலைஏ- (நீ) அழித்தாயில்லையே;(எ-று.)

'உன்வீரம்என்னவீரம்' என்று இகழ்ந்தார். உனக்கும் உனது உடன்பிறந்தவர்களுக்கும் மனைவிக்கும்பெரும் பரிபவங்களைச் செய்தவர்களைஅழிக்க வல்லமையில்லாத உனக்கு வீரவாதம் முழங்க என்ன வாயுண்டு என்றவாறு: இனி உனக்குத் தீங்கு செய்தவர்களைவிட்டு உனக்கு நேரில் ஒரு தீங்குஞ்செய்யாத எங்கள்மீது போருக்குஎழுவது வீரமன்று என்று கருத்துக்கொள்வாருமுளர். பாவை - உவமையாகுபெயர். 'கடந்திலை'என்றும் பாடம்.
(236)

61.-ஐந்துகவிகள்- அருச்சுனனுக்கும் அசுரர்க்கும் கடும்போர் விளையஅசுரர்பொருதற்கு அஞ்சினா ரென்று கூறும்.

என்னாவசுரேசரிசைத்தலுமே
மன்னாகவவீரனும்வார்சிலைநாண்
தன்னாகமுறத்தழுவத்தழல்வாய்
மின்னார்கணைதூவிவெகுண்டனனே. *(இ-ள்.) என்னா- என்று, அசுர ஈசர் - அசுரத்தலைவர்கள், இசைத்தலும் - சொன்னவளவிலே,-மன்ஆகவம் வீரன்உம் - நிலைபெற்ற போரில்வல்ல அருச்சுனனும், வார் சிலைநாண்-நீண்ட வில்லின் நாணி, தன் ஆகம் உற தழுவ-தனது மார்பை நன்றாகப்பொருந்தும்படி, (அதனைமிக்கு இழுத்து), தழல் வாய் மின் ஆர் கணைதூவி - நெருப்புப்போற் கொடிய நுனியையுடைய (ஒளியால்) மின்னல்போன்ற அம்புகளை(அவர்கள்மீது) சொரிந்து, வெகுண்டனன் - கோபித்தான்;(எ-று.)*

அசுரர்கள்போலவார்த்தையாலன்றிச் செய்கையினால்தனது கோபத்தை வெளிக்காட்டினானென்பார், 'கணைதூவி வெகுண்டனன்' என்றார்:இனி, வெகுண்டு கணைதூவினன் என விகுதி பிரித்துக் கூட்டுவாரு முளர்.
(237)

62. பொய்த்தானவர்போ ரரியன்னவன்மேல்
மொய்த்தார்முகில்செங் கதிர்மூடுவபோல்
வைத்தாரைவடிக் கணைவாண்மழுவேல்
உய்த்தார்வரைமே லுருமேறெனவே.

(இ-ள்.)முகில் - மேகங்கள், செம் கதிர்-சிவந்த கிரணங்களையுடைய சூரியனை,மூடுவ போல் - மறைப்பனபோல, பொய்தானவர்- வஞ்சனையையுடையஅசுரர்கள், போர் அரி அன்னவன மேல் - யுத்தத்திற் சிங்கத்தையொத்த அருச்சுனன்மேலே, மொய்த்தார்-நெருங்கி, வை தாரை வடி கணை-கூர்மையானநுனியையுடைய நெருப்பிற் காய்ச்சியடிக்கப்படுதலையுடையஅம்புகளையும்,வாள்-வாட்களையும்,மழு- மழுக்களையும்,வேல்- வேல்களையும்,வரை மேல் உரும்ஏறு என- மலையின்மேல்விழுகின்ற பேரிடிகளைப்போல,உய்த்தார்- செலுத்தினார்கள்; (எ-று.)

பொய்த்தானவர் என்பதற்கு-(இனி விரைவில் அழிதலினாற்) பொய்யாகும் அசுர ரென்றுமாம். முகில் செங்கதிர் மூடுதல், விரைவில் மூட்டம் வாங்குமென்று தெரிவித்தற்கு வந்த உவமை. வை-உரிச்சொல்: ஏறு - ஆண்பெயர்;பெரியதை ஆணென்றல், ஒருமரபு:'ஆணலை'என்பதுங் காண்க. அரியன்னவன் - யானைமுதலிய பெருவிலங்குகளையும் அழிக்கவல்ல மிருகேந்திரனாகியசிங்கம்போலப் பெரும்பகைவர்களையும் அழிக்கவல்ல பெருவீரன்; இனி,பகையொடுக்குவதில் திருமால் போன்றவனென்றுமாம். உருமுற்றெனவே என்று பிரதிபேதம்.
(238)

63. என்முன்னவனென் முனெனாவெவரும்
முன்முன்வரமுந் தமுருக்கினனால்
தன்முன்னொருவீரர்தராதலமேல்
வின்முன்னினிலா விறல்வில்விசயன்.

(இ-ள்.) வில்முன்னின் - வில்வித்தையைப்பற்றி ஆலோசிக்குமிடத்து, தராதலம் மேல்-நிலவுலகத்திலே, தன் முன்- தனக்கு எதிரில், ஒரு வீரர்நிலா-ஒருவீரரும் நிற்கப்பெறாத,விறல் வில் விசயன்- வெற்றியைத் தருகின்ற வில்லையுடையவிசயனென்னும் ஒரு பெயரையுடைய அருச்சுனன்,-எவர்உம்-அசுரர்கள்பலரும், என்முன் அவன் என்முன் எனா-அவ்வருச்சுனன்எனக்கு முன்னே (போர்செய்க) எனக்குமுன்னே (போர்செய்க) என்று சொல்லிக் கொண்டு, முன் முன் வர-ஒருவர்முன்னே ஒருவர் தன்னைஎதிர்த்து வந்துகொண்டிருக்க,-(அவர்களையெல்லாம்), முந்த-முற்பட முருக்கினன்-கொன்றுகொண்டே வந்தான்;(எ-று.)

இலாஎனப்பிரித்து - விற்போர் விஷயத்தில் ஒரு வீரரையும் தன்னினுஞ் சிறந்தவராக உடையவனாகாதஎன்று உரைப்பாருமுளர். (239)

64. **ஒருதேர்கொடுவீ ரனுடன்றவர்தம்**
கரிதேர்பரியா ளணிகையறமுன்
நிருதேசரைவென் றவனேரெனமேல்
வருதேரணிதோறு மலைந்திடவே.

இதுவும், மேற்கவியும்- குளகம்.

(இ-ள்.)வீரன்-அருச்சுனன், ஒரு தேர் கொடு-(தனது) ஒரு தேரின்மீதிலிருந்து கொண்டே, மேல் வரு தேர் அணிதோறுஉம் உடன்றவர்தம்-மேன்மேல் வருகின்ற தேர்வரிசைகளிலெல்லாமிருந்து போர்செய்த அசுரர்களுடைய, கரி தேர் பரி ஆள் அணி - கஜ ரத துரக பதாதியாகிய சதுரங்க சைனியம்,கையற - அழியும்படி,-முன்நிருத ஈசரை வென்றவன் நேர் என-முன்னே (இராவணாதி) ராக்ஷசத்தலைவர்களைச் சயித்த ஸ்ரீராமபிரான் உவமையென்னும்படி, மலைந்திட-போர்செய்ய,-(எ- று.)-'மலைந்திட'என்பது வருங்கவியில் 'குளித்திடலால்'என்பதனோடு தொடரும்.

ஒரு தேர் கொடுஎன்றது - பகைவர்கள்தேர் பலவற்றைத்தான் அழித்தும் தன் தேருக்குச் சிறிதும் அவர்களால் அழிவு நேராமற் காத்து என்றபடி. கொடு - கொண்டு: விகாரம். நிருதர்-நைர்ருதர்: வடமொழித்திரிபு: நிருருதி என்னும் திக்பாலகியினது மரபில் தோன்றியவர். (240)

65. **வீரன்சரம்வஞ் சகர்மெய்ம்முழுதும்**
கூரும்படிசென் றுகுளித்திடலால்
ஆரும்பொரவஞ் சினரப்பொழுதில்
தேருந்தினரெண் ணிறெயித்தியரே.

(இ-ள்.)வீரன் சரம்-அருச்சுனனது பாணங்கள், வஞ்சகர் மெய் முழுதுஉம் - வஞ்சனையையுடையஅசுரர்களது உடம்பு முழுவதிலும், கூரும்படி - மிகும்படி, சென்று குளித்திடலால்-போய்த்தைத்து முழுகிவிட்டதனால்,ஆர்உம் பொர அஞ்சினர் - (தானவர்கள்) எவரும் எதிர்த்துப் போர் செய்தற்குப் பயப்பட்டார்கள்;அ பொழுதில்- அந்தச்சமயத்தில், எண் இல் தெயித்தியர் - கணக் கில்லாததிதிமக்களாகிய அசுரர்கள், தேர் உந்தினர்-தேரை எதிரிற் செலுத்தி வந்தார்கள்;(எ-று.)-தைத்தியர்என்ற இது-தயித்தியர் எனப் போலிபெற்று, மோனைப்பொருத்தம்நோக்கி, தெயித்தியர் எனத் திரிந்துநின்றது. (241)

66.-போர்செய்யஅஞ்சிய தானவரைநோக்கி அஞ்சாதவர் கூறியது.

என்னேயொருமா னுடனுக்கெவரும்
கொன்னேயடலாண் மைகொடுக்குமதோ
இன்னேயிவனாவியழித்திமையோர்
முன்னேவயவா கையுமுற்றுவமால்.

மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ-ள்.)என்னே - (இது) என்ன செய்கை? ஒரு மானுடனுக்கு - மனிதனொருவனுக்கு,எவர்உம் - (அசுரர்கள்) யாவரும், கொன்னே - வீணாக,அடல் ஆண்மை - பல பராக்கிரமங்களை,கொடுக்குமதுஓ - இழப்பது தகுதியோ? இன்னே - இப்பொழுதே, இவன் ஆவி அழித்து - இவனது உயிரை உடம்பினின்று ஒழித்து, [கொன்றுஎன்றபடி],இமையோர் முன்னே-தேவர்களது முன்னிலையிலே,வயம் வாகைஉம் - வெற்றிக்கு அடையாளமான வாகைப்பூமாலையையும்,முற்றுவம் - குறைவின்றி அணிவோம்;(எ-று.)-'என்றுகூறி'என வருவிக்க. ஆல் - அசை: தேற்றமுமாம்.

என்-எவனென்னும் அஃறிணைமுற்றின்விகாரம்; ஏ-சாரியை. கொன் - பயனின்மைப்பொருள் குறிப்பதோர் இடைச்சொல்; இமையாக்கண்ணராகலின், 'இமையோர்'என்றார்: இவ்வினையாலணையும்பெயரில்எதிர்மறை யாகாரம் புணர்ந்து கெட்டது: விகுதிமுதலாகாரம் ஓவாயிற்று. இனி, இமையில் (மூடாமையாகிய) விசேஷமுடையவரென்றுமாம். முன், இங்கே-இடமுன். வாகை என்னும் மரத்தின்பெயர், இங்கே, இருமடியாகுபெயர். வென்றோர் வாகைமாலைசூடுவரென்பது, தமிழர்மரபு. முற்றுவம் - நீங்களும் யாமும் என முன்னிலையாரைத்தம்மோடு உளப்படுத்தி அதற்கு உரிய அம்விகுதி பெற்றுவந்த தன்மைப்பன்மைமுற்று;[நன்-வினை- 13.] (242)

67.-இதுமுதல்ஐந்துகவிகள் - தானவருடன் அருச்சுனனுக்குக்கடும்போர் விளைய, அவன் அவர்களொழியுமாறுபிரமாஸ்திரந் தொடுத்தமை கூறும்.

காளப்புயலென் னநிறங்கரியார்
மீளப்படைகொண் டுவிரைந்துவெகுண்டு
ஆளித்திறன்மொய்ம் பனையங்கடலால்
வாளக்கிரியென் னவளைந்தெவரும். *(இ-ள்.)காளம் புயல் என்ன-கரிய (கார்காலத்து) மேகம் போல, நிறம் கரியார் - கருமைநிறத்தையுடையவர்களாகிய, எவர்உம்- தைத்தியர்களெல்லோரும், மீள படைகொண்டு-(முன் எடுத்து வந்தவை போதாமல்) மறுபடியும் பல ஆயுதங்களைஎடுத்துக்கொண்டு, விரைந்து- துரிதமாக வந்து, வெகுண்டு - கோபித்து, ஆளி திறல் மொய்ம்பனை- சிங்கத்தைப்போன்ற சாமர்த்தியத்தையும் வலிமையையுமுடைய அருச்சுனனை,வாளம் கிரி என்ன-சக்கர வாளமலைபோல,வளைந்து- (இடைவிடாமற்) சூழ்ந்துகொண்டு, அங்கு- அப்பொழுது [அவ்விடத்தில்], அடலால் - போர்செய்ததனால்,-(எ-று.)-'ஆர்த்தார்'என வருங் கவியோடு இயையும்.*

என்ன -உவமவுருபு. மீள - (பகைவன்) பின்னிடையஎன்றுமாம். வாளக்கிரி - ஏழுதீவுகளையுஞ்சூழ்ந்த ஏழு சமுத்திரங்களுக்கும் அப்புறத்தில் பூமிக்குக் கோட்டைமதில்போலச் சுற்றியிருப்பதொரு மலை. (243)

68. ஆர்த்தாரகல்வா னமுமாழ்கடலும்
தூர்த்தார்சுடர்வெம் படைகொண்டெவரும்
தேர்த்தானவர்வா னுறைதேவருமெய்
வேர்த்தாரினிமேல் விளைவேதெனவே.

(இ-ள்.) தேர்தானவர் எவர்உம் - (முன்னே போர்செய்ய அஞ்சிய) தேரின்மீதுள்ள தானவர்களெல்லாரும், ஆர்த்தார் - அஞ்சாது பல (தைத்தியர்கள் பொருதலைநோக்கி ஆனந்தத்தால்) ஆரவாரித்தார்கள்; சுடர் வெம்படை கொண்டு - (அருச்சுனன் மீது எறிந்த) ஒளியையுடைய கொடிய ஆயுதங்களால், அகல் வானம்உம் - பரந்த ஆகாயத்தையும், ஆழ் கடல்உம் - ஆழ்ந்த கடலையும்,தூர்த்தார் - நிறைத்தார்கள்;(அதுகண்டு), வான் உறை தேவர்உம் - ஆகாயத்திலிருந்து போர்காண்கின்ற தேவர்களும், இனி மேல் விளைவுஏது என-இனிமேல் (அருச்சுனனுக்கு) உண்டாகும் அபாயம் யாதோவென்று சங்கித்து, மெய்வேர்த்தார்-உடம்பு வேர்வையடைந்தார்கள்;(எ-று.)

மெய்வேர்த்தல்-அச்சம்பற்றிய மெய்ப்பாடு. இனியென்பது, எதிர்காலப் பொருள்குறிப்பதோர் இடைச்சொல். விளைவு- உண்டாதல்: உண்டாகுஞ் செயலுக்குத் தொழிலாகுபெயர். (244)

69. கூற்றொப்பனபல்படைகொண்டவன்மேல்
சீற்றத்தொடெறிந் தனர்தீயவரும்
ஆற்றற்சிலைவீரனுமவ்வவெலாம்
மாற்றிச்சரமா ரிவழங்கினனால்.

(இ-ள்.)தீயவர்உம் - கொடிய அசுரர்களும், கூற்று ஒப்பன- (நாசத்தைச் செய்தலால்) யமனைஒப்பனவாகிய, பல் படை- பல ஆயுதங்களை, கொண்டு - (கைகளில்) எடுத்து, அவன் மேல் - அவ்வருச்சுனன்மீது, சீற்றத்தொடு - கோபத்துடனே, எறிந்தனர் - வீசினார்கள்; ஆற்றல் சிலைவீரன்உம்-வலிய வில்லையுடையஅருச் சுனனும், அவ் அவ்எலாம்-அந்த அந்த ஆயுதங்களையெல்லாம், மாற்றி- (தான் விடும் அம்புகளால்) விலக்கி, சரம் மாரி வழங்கினன்-(அவர்கள்மீதும்) பாணவருஷத்தைப் பொழிந்தான்;(எ-று.)

அடுக்கிவந்தஅவ் என்பது - சுட்டடியாப்பிறந்த பலவின்பாற் பெயர். (245)

70. அவன்விட்டசரங் களறுத்தணிதேர்
கவனப்பரிபா குகலக்கமுறப்

பவனத்துடனங் கிபரந்ததுபோல்
துவனித்தவர்வெம் படைதூவுதலும்.

இதுவும், மேற்கவியும் - ஒரு தொடர்.

(இ-ள்.)அவர்-அசுரர்கள், அவன் விட்ட சரங்கள்-அருச்சுனன் எய்த அம்புகளை,அறுத்து-(தாங்கள் விடும் ஆயுதங்களால்) துணித்துத்தள்ளி, துவனித்து-ஆரவாரஞ்செய்து, அணி தேர் - (அவனது) அழகிய தேரும், கவனம் பரி- விரைந்த நடையையுடைய குதிரைகளும், பாகு - சாரதியும், கலக்கம் உற - கலங்கு தலையடையும்படி, பவனத்துடன் அங்கி பரந்தது போல் - காற்றோடுநெருப்புப் பரவியதுபோல [மிகவும்அதிகமாக விரைவிற் பரவும்படி],வெம் படை தூவுதலும்-கொடிய ஆயுதங்களை,(அவன்மேற்) சொரிந்தவளவில், (எ-று.)-'படையைத்தொட்டான்'என மேற்கவியோடு இயையும்.

பாகு - யானைதேர் குதிரைகளைச்செலுத்துந் தொழில்;அது, இங்குப் பாகனுக்குப் பண்பாகுபெயர். அங்கி=அக்நி. துவனித்து-த்வநி என்னும் வடமொழிப் பெயர்ச்சொல்லடியாகப் பிறந்த வினையெச்சம். (246)

71. கட்டார்முதுகார் முகவீரனுமுன்
கிட்டாவுலகோர் புகழ்கேழ்கிளர்சீர்
முட்டாமரைமேன் முனிவன்படையைத்
தொட்டானசுரே சர்தொலைந்துகவே.

(இ-ள்.) கட்டுஆர்-கட்டு அமைந்த, முது கார்முகம்-பழமையான காண்டீவத்தையுடைய, வீரன்உம் - அருச்சுனனும், முன் கிட்டா- (அவர்களுக்கு) எதிரில் நெருங்கி, அசுர ஈசர் தொலைந்துஉக-அவ்வசுரத் தலைவர்கள்அழிந்து விழும்படி, உலகோர் புகழ் - எல்லாவுலகங்களிலுமுள்ளார் யாவருந் துதிக்கின்ற, கேழ் கிளர் - ஒளி விளங்குகின்ற, சீர்- சிறப்பையுடைய, முள் தாமரை மேல் முனிவன்- முள்ளையுடையதாமரைமலரின் மீது தோன்றிய பிரமதேவனது, படையை - அஸ்திரத்தை, தொட்டான்-பிரயோகித்தான்;(எ-று.)

முதுகார்முகம் -மிகப்பழையதாயிருந்தும் எந்தப்போரிலுந் துணிபடாத வலிமை யுடையதென்றபடி. (247)

72.-பிரமாஸ்திரத்தினால்போர்க்களம் பட்ட நிலை.

காற்றாய்மிகமண்டுகடுங்கனலாய்க்
கூற்றாயவராவிகுடித்துகுசெஞ்
சேற்றாலொருபாதிசிவந்ததுபார்
ஏற்றானொருபங்கெனவெங்கணுமே.

(இ-ள்.)(அப்பிரமாஸ்திரம்),-காற்று ஆய் - (விரைந்து செல்லுதலால்) காற்றையொத்தும், மிக மண்டு கடு கனல் ஆய் - (எரிப்பதனால்) மிகுதியாகப் பற்றியெரிகின்ற கொடிய நெருப்பையொத்தும், கூற்று ஆய்- (கொல்லுதலால்) யமனையொத்தும், அவர் ஆவி குடித்து-அவ்வசுரர்களது உயிரைப் பருகிவர,-உகுசெம் சேற்றால்- (அவர்களுடம்பினின்று)சிந்துகின்ற சிவந்த இரத்தக்குழம்பினால்,பார்-(யுத்த) பூமி, ஏற்றான்ஒரு பங்கு என - ருஷபத்தை வாகனமாகவுடைய சிவபிரானது ஒரு பாகம்போல, ஒரு பாதி எங்கண்உம் - ஒரு பாதியிடம் முழுவதும், சிவந்தது-செம்மை நிறமடைந்தது; (எ-று.)

ஆய் -உவமவுருபு. குடித்து = குடிக்க: எச்சத்திரிபு. செஞ்சேறு - செந்நீர்ச்சேறு. ஒருபாதி - அசுரர்களுள்ள பாகம் மாத்திரம்; அருச்சுனனுள்ள பாகத்தில் இரத்தம் இல்லையென்க. ஏறு என்னும் ஆண்மைப்பெயர் பசுவிற்கு உரியதாதலை,"எருமையுமரையும்பெற்ற மன்ன"என்னுந் தொல்காப்பியத்தால் அறிக. அர்த்தநாரீசுவரனாகிய சிவனது உருவத்தில் தானாகியவலப்பாகம் சிவந்தும், பார்வதியாகிய இடப்பாகம் கறுத்தும் இருத்தலால், 'ஏற்றானொருபங்கென'என்றார். இனி, ஏற்றானொருபங்கெனஎன்பதற்கு - (மாவலிபக்கல் மூவடி) மண்ணைஇரந்த திருமாலினது வலப்பாகம்போல என்றும் உரைக்கலாம்;"பிறைதங்கு சடையானைவலத்தே வைத்து"எனப் பெரியார் பணித்தார். ஏற்றான்- பிக்ஷாடனஞ்செய்தவனெனச் சிவபிரானுமாம். (248)

73.-பிரமாஸ்திரம் படுத்திய பாடு.

நூறாயிரதேரணிநூறியுமேல்
ஆறாதசினத்துடனக்கணைபோய்
மாறாயவர்மார்பமும்வாண்முகமும்
சீறாவெதிர்சென்றுசெறிந்ததுவே.

(இ-ள்.) அ கணை- அந்தப் பிரமாஸ்திரம்,-நூறுஆயிரம் தேர் அணி - இலட்சம் தேரின்வரிசைகளை,நூறிஉம்-பொடியாக்கியும், மேல் ஆறாதசினத்துடன்-அதன்பின்புந் தணியாத கோபத்துடனே, போய்-சென்று, மாறு ஆயவர்-பகையான அசுரர்களது, மார்பம்உம்-மார்பையும், வாள் முகம்உம்-ஒளியையுடைய முகத்தையும் (நோக்கி), சீறா-கோபித்து,எதிர் சென்று-(அம்மார்பு முகங்களின்) எதிரிற் போய், செறிந்தது-(அவற்றில்) அழுந்திற்று;

நூறாயிரதேர்= நூறாயிரந்தேர்: செய்யுளாதலின் விகாரம் பெற்று வந்தது. மாறு - மாற்றார்க்குப்பண்பாகுபெயர். இனி, மாறுஆய்-பகையுடையதாய், அவர்-அவ்வசுரர்களுடைய என்றும் உரைக்கலாம். வாள்-உரிச்சொல்.
(249)

74.-இருகோடியசுரர்திரண்டுஅருச்சுனனோடுபொர நெருங்குதல்.

குருகோடியையுங் குருதிக்கடல்வாய்
ஒருகோடிதயித் தியராருயிருண்டு
அருகோடியவாளி யடர்ப்பதுகண்டு
இருகோடியுமுற் றனமற்றிவன்மேல்.

(இ-ள்.) அருகுஓடிய வாளி-(அவ்வசுரர்களது) சமீபத்திலே விரைந்துசென்ற அந்த அஸ்திரம், குருகோடு இயையும் குருதி கடல்வாய்- (கழுகு முதலிய புலாலுண்ணும்) பறவைகளோடு பொருந்திய இரத்தசமுத்திரத்திலே, ஒரு கோடி தயித்தியர் ஆர்உயிர் உண்டு-ஒருகோடி அசுரர்களது அருமையான உயிரை (உடம்பினின்று எடுத்து) உட்கொண்டு, அடர்ப்பது-அழித்துவருவதை, கண்டு-பார்த்து, இருகோடிஉம்-(அசுரர்களது மற்றை) இரண்டுகோடித் தொகையும், இவன்மேல்-அருச்சுனன்மேலே, உற்றன-வந்து நெருங்கின;(எ-று.)-மற்று-அசைநிலை;வேறு என்னும் பொருள தாக்கி, மற்றிருகோடி யென இயைத்தலுமாம். (250)

வேறு.

75.-இதுமுதற்பதினான்குகவிகள்- பலவகைப் படைகள் கொண்டு அருச்சுனனும்அசுரசேனைகளும்பொர, அசுரசேனைதேய்ந்தமை கூறும்.

இருண்டதுமண்ணும் விண்ணு மெல்லையெண்டிசையு மெங்கும்
புரண்டது குருதிவெள்ள மூழிவெங் கடலிற் பொங்கி
முரண்டகுதேரோன் றன்னைமொய்த்தவெம் பனிபோன் மூடித்
திரண்டதுதிருகி மீண்டுந் திறலுடைத் தகுவர் சேனை.

(இ-ள்.)மண்உம் - பூமியும், விண்உம்-ஆகாயமும், எல்லை எண்திசைஉம் - எட்டுத்திக்குகளின் எல்லைகளும்,இருண்டது - (தனித்தனி இறந்துபோன அசுரர்திரளால்) இருட்சியடைந்தது;குருதி வெள்ளம்-(அவர்களது) இரத்தப்பெருக்கம், ஊழி வெம் கடலின்-பிரளயகாலத்துக் கொடிய கடல்போல, பொங்கி (மேன்மேல்) அதிகப்பட்டு, எங்குஉம்- எவ்விடத்தும், புரண்டது-(அளைகளோடு)பரவிற்று;திறல் உடை தகுவர் சேனை-வலிமையையுடைய(மற்றை இருகோடி) அசுரர்களுடைய சைனியம், முரண் தகு தேரோன் தன்னை-வலிமைபொருந்தியதேரையுடைய சூரியனை, மொய்த்த-(சுற்றிலும்) நெருங்கி மறைத்த, வெம் பனி போல்-கொடிய பனி போல, (முரண் தகு தேரோன் தன்னை)- வலிமைபொருந்திய தேரையுடைய அருச்சுனனை,மூடி-மறைத்து, மீண்டுஉம் - மறுபடியும், திருகி திரண்டது- சுற்றிலும் வளைந்துகூடிற்று.(எ-று.) சூரியனைமொய்த்த பனி-இடையூறொன்றுஞ்செய்யமாட்டாமைக்கும் விரைவிலழிதற்கும் உவமை.

இது முதல்இருபத்து மூன்று கவிகள்-இச்சருக்கத்தின் முதற் கவிபோன்ற அறுசீராசிரிய விருத்தங்கள். (251)

76. **எங்கெங்கேயெங்கேவல்வின்மனிதனென்றெதிர்ந்தோர்யார்க்**
அங்கங்கேயங்கேயாகி யவரொடுமடுபோர்செய்தான் /கும்

சங்கங்கேய்செங்கைநல்லார் விடுத்தனசுரும்பின்சாலம்
கொங்கெங்கேயெங்கேயென்று தனித்தனிகுடையுந்தாரான்.

(இ-ள்.)'வல்வில் மனிதன் - வலிய வில்லையுடையமனுஷ்யன், எங்கு எங்கே எங்கே - எவ்விடத்துள்ளான் எவ்விடத்துள்ளான்?'என்று சொல்லி, (தனித்தனி தேடிக்கொண்டு, எதிர்ந்தோர் யார்க்குஉம் - எதிர்த்துவந்த அசுரர்களனைவர்க்கும்,அங்கு அங்கே அங்கே ஆகி - அவரவர் கருதிய அந்தந்த முன்னிடத்திலே சென்று, அவரொடுஉம் - அவர்களுடனே, அடு போர் செய்தான் - கொல்லுகின்ற யுத்தத்தைப் பண்ணினான்;(யாரென்னில்), சங்கு-சங்கவளையல்கள்,அங்கு- முன்னிடத்தில், ஏய் - பொருந்தப்பெற்றுள்ள, செம் கை - சிவந்தகைகளையுடைய,நல்லார் - அழகிய பெண்கள், விடுத்தன- தூதனுப்பியவையாகிய, சுரும்பின் சாலம் - வண்டுகளின் கூட்டம், கொங்கு எங்கே எங்கே என்று - தேன் எவ்விடத்தே (உள்ளது) எவ்விடத்தே (உள்ளது) என்று, தனி தனி - தனியேதனியே, குடையும் - ஆராய்ந்து உண்கின்ற, தாரான் - பூமாலையையுடையஅருச்சுனன்;(எ-று.)

பின்னிரண்டடிகளால், கண்ட மகளிர் யாவராலுங் காதலிக்கப்படுகின்ற அருச்சுனனது கட்டழகு கூறப்பட்டது. தேனெங்கேயெங்கேயென்று தேடிவருகின்ற வண்டுகளுக்கெல்லாம் திருப்தியாகத் தேனைக் கொடுக்கின்ற மாலையையுடையவன் போரெங்கே யெங்கேயென்று தேடிவருகின்ற அசுரர்க்கெல்லாம் திருப்தியுண்டாம்படி போரைக் கொடுத்தான் என ஒருவகைச் சாதுரியந் தோன்றக் கவி கூறினார். சங்கு - அதனாலாகிய வளைக்குக்கருவியாகுபெயர். நல்லாள் என்று இலக்குமிக்குப் பெயராதலால், நல்லார் என்பது - பெரும்பாலும் மகளிரையே யுணர்த்தும். குடையுந் தார்- பெயரெச்சம் இடப்பெயர் கொண்டது: குடைதற்கிடமான மாலையென்க. (252)

77. **கார்முகக்கொண்டலன்னான்மிசைக்கடுங்கணைகளேவித்**
தேர்முகத்தியக்கமாற்றித் திதிமைந்தர்வெம்போர்செய்யப்
போர்முகத்தொருவரொவ்வாப் புரிசிலைவீரன்றானும்
கூர்முகப்பகுவாய்மாயோன் கொடுங்கடும்பகழிகோத்தான்.

(இ-ள்.) திதிமைந்தர்-திதி என்னும் காசியப முனிவர் மனைவியது புத்திரர்களாகிய அசுரர்கள், கார்முகம் கொண்டல் அன்னான்மிசை- வில்லையுடையமேகம்போன்ற அருச்சுனன் மேலே, கடு கணைகள்ஏவி-கொடிய அம்புகளைப்பிரயோகித்து, தேர் முகத்து இயக்கம் மாற்றி-(அவனது) தேரினது முன்செல்லுதலைத்தடுத்து, வெம் போர் செய்ய-கொடிய யுத்தத்தைப்பண்ண, போர்முகத்து ஒருவர் ஒவ்வா- போர்களத்திலே ஒருவரும் (தனக்கு) ஒப்பாகப் பெறாத,புரி சிலை வீரன்தான்உம்-கட்டமைந்த வில்லையுடையஅருச்சுனனும், கூர் முகம்- கூர்மையாகிய நுனியையும், பகுவாய்-பிளவுபட்ட வாயையுமுடைய, கொடு- கொடிய, கடு-வேகத்தையுடைய, மாயோன் பகழி- திருமாலினது அஸ்திரத்தை, கோத்தான்-தொடுத்தான்; (எ-று.)

மாயோன்பகழி-வைஷ்ணவாஸ்திரம். விரைவுணர்த்தும் 'கடி'என்னும் உரிச்சொல், கடும் எனத் திரிந்தது. (253)

78. **விண்ணிடத்தசனிநாகர் மேல்வெகுண்டிடுவதென்ன**
எண்ணுடைச்சேனைவெள்ளமெங்கனுந்தானேயாகி
வண்ணவிற்படையிராமன் வாரிதிவெள்ளம்வீத்த
பண்ணெனப்படுத்தந்தப் பைந்துழாய்ப்பரமன்வாளி.

(இ-ள்.) பைதுழாய் பரமன்-பசிய திருத்துழாய் மாலையையுடைய யாவரினுஞ் சிறந்த திருமாலைத்தெய்வமாகவுடைய, அந்த வாளி-அந்த அஸ்திரம் ஒன்று,-விண்ணிடத்துஅசனி-மேகத்தினிடத்தே தோன்றுகிற இடி ஒன்றுதானே, நாகர்மேல் - பாதாள லோகத்திலுள்ள சர்ப்பசாதியார் பலர்மேலும், வெகுண்டிடுவது என்ன-கோபித்திடுவதுபோல, எண் உடை சேனைவெள்ளம் எங்கண்உம் - (இரண்டுகோடி யென்னுங்) கணக்கையுடைய சேனைக்கூட்டம்எவ்விடத்தும், தான்ஏ ஆகி-தானே சென்று நின்று, வண்ணம் வில் படை இராமன்- அழகிய கோதண்டமென்னும் வில்லைஆயுதமாகவுடைய ஸ்ரீராமபிரான், வாரிதி வெள்ளம் வீத்த-கடல் நீர்வெள்ளத்தை ஒழியச்செய்த, பண் என-விதம்போல, படுத்தது- (அசுரசேனையை)அழித்தது;(எ-று.)

விண்மேகத்துக்கு இடவாகுபெயர். நாகராவார் - படமும் வாலு முடையராய் மனுஷ்யரூபமும் தெய்வப்பிறப்புமான தொரு சர்ப்பசாதியார். பாம்புகள் இடியோசையைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அஞ்சி அழியு மென்பது, நூற்றுணிபு;எண் உடை-"எண்பதுகோடிநினைந்தெண்ணுவன"எனக் கூறியுள்ளவாறு பல எண்ணங்களையுடையஎன்றுமாம். வாரிதி- நீர்தங்குமிடம்: வாரி-நீர். இராவணனாற்கவர்ந்துபோகப்பட்ட சீதாபிராட்டி இலங்கையிலிருக்கிற செய்தியை அனுமான் சென்று அறிந்துவந்து சொன்ன பின்பு, இராமபிரான் வானரசேனையுடனேபுறப்பட்டுச் சென்று கடற்கரையையடைந்து கடலைக்கடக்கஉபாயஞ் சொல்லவேண்டுமென்று வருணனைப்பிரார்த்தித்து அங்குத் தருப்பசயனத்திலே படுத்து ஏழுநாள் வரையிலே பிராயோபவேசமாகக் கிடக்க, கடலரசனாகியவருணன்

அப்பெருமானது மகிமையை அறியாமல் உபேக்ஷயாயிருக்க, சக்கரவர்த்தித் திருமகனார்அதனைக்கண்டுகோபங்கொண்டு வானரர் நடந்து செல்லும்படி கடலைவற்றச் செய்வே னென்றுஆக்கிநேயாஸ்திரத்தை எடுத்துத்தொடுத்து விடுக்கத் தொடங்கினமாத்திரத்தில், மிக வெப்பங்கொண்டவனாய்வருணன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடிவந்து அவரைச் சரணமடைந்து அணைகட்டுதற்குஉடன்பட்டா னென்பது, ஸ்ரீ ராமாயண கதை. (254)

79. தசையும்வெம்பிணமுந்துன்றத் தனித்தனிப்பெருகியெல்லாத்,
திசைதொறுங்குருதிநீத்தந் திரைக்கடற்சென்றுமண்ட,
அசைவிலாவவுணர்மீண்டு மந்தரத்தொளித்துநின்று,
விசையவில்விசயன்றன்மேல்வெகுண்டுவெம்படைகள்
விட்டார்.

(இ-ள்.)(அந்த அஸ்திரத்தினால்),தசைஉம் - சதைகளும், வெம்பிணம்உம் - பயங்கரமானபிணங்களும், துன்ற - (எங்கும்) நிறைய, குருதி நீத்தம் - இரத்தவெள்ளம், எல்லாம் திசைதொறுஉம் - திக்குக்களெல்லாவற்றிலும், தனி தனி பெருகி - தனியே தனியே வழிந்தோடி, திரை கடல் சென்று மண்ட - அலைகளையுடையகடல்களிலே போய்ச்சேர, (அதன் பின்பு), அசைவு இலா அவுணர்-(அழிந்தவர்போக) அழிதலில்லாத அசுரர்கள், மீண்டுஉம்-மறுபடியும், அந்தரத்து ஒளித்து நின்று - (மாயையினால்)ஆகாயத்திலே மறைந்து நின்று, விசையம் வில் விசயன் தன்மேல்-வெற்றியைத் தருகின்ற வில்லையுடையஅருச்சுனன்மேலே, வெகுண்டு - கோபித்து, வெம் படைகள் விட்டார்-கொடிய ஆயுதங்களை எறிந்தார்கள்;(எ-று.) (255)

80. விட்டவெம்படைகளெல்லாம் விண்ணிடைச்சுண்ணமாகக்
கட்டழகுடையவீரன் மகேந்திரக்கணையால்வீக்க
எட்டுணைப்பொழுதில்வஞ்சரெழியின்படைமேல்வீச
வட்டவார்சிலையினானுமண்டழற்படையான்மாற்ற.

இதுவும், மேற்கவியும்-குளகம்.

(இ-ள்.)விட்ட வெம் படைகள் எல்லாம் - வீசிய கொடிய ஆயுதங்கள் யாவும், விண்ணிடை-ஆகாயத்தில்தானே [தன்மேல்விழுதற்கு முந்தியே], சுண்ணம் ஆக - பொடியாய்ப் போம்படி, கட்டு அழகு உடைய வீரன்- மிகுந்த அழகையுடைய அருச்சுனன், மகேந்திரன் கணையால்-சிறந்த இந்திரனைத்தெய்வமாகவுடைய மகேந்திராஸ்திரத்தால், வீக்க-அழிக்க,- வஞ்சர் -வஞ்சனையுள்ளஅசுரர்கள், எள் துணைபொழுதில்- எள்ளளவுகாலத்தில் [கணப்பொழுதினுள்ளே],எழிலியின் படை மேல் வீச- (வருணணைத்தெய்வமாகவுடைய) மேகாஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்க, வட்டம் வார் சிலையினான்உம்- வட்டவடிவமாக வளைந்தநீண்ட வில்லையுடைய அருச்சுனனும், மண்டு அழல் படையால் - பற்றியெரிகின்ற அக்கினியைத் தெய்வமாகவுடைய ஆக்நேயாஸ்திரத்தால், மாற்ற - (அதனை)விலக்க,-(எ- று.)-'ஏவ'என மேலிற்கவியில்தொடரும்.

என் - மிக்கசிறுமைக்கு எடுத்துக் காட்டுவதொரு அளவை.

81. மண்டிமேலெழுந்திங்கெல்லா வுலகையுமடிக்குமாயச் சண்டவாயுவின்பேர்வாளி தானவரவன்மேலேவ
அண்டமுந்துளங்கவோங்கு மருவரைப்பகழிவிட்டான்
எண்டிசைமுழுதுந்தன்பேரெழுதுபோர்விசயனென்பான்.

(இ - ள்.)இங்கு - இப்போர்க்களத்தி லிருந்துகொண்டே, மேல் எழுந்து - மேலே வீசி, மண்டி-நெருங்கி, எல்லா உலகை உம் - உலகங்களெல்லாவற்றையும், மடிக்கும் - அழிக்கவல்ல, மாயம் - தீங்குசெய்தலையுடைய,சண்டம் - உக்கிரமான, வாயுவின் பேர் வாளி - வாயுவின் பெயரையுடைய பெரிய வாயவியாஸ்திரத்தை, தானவர் - அசுரர்கள், அவன்மேல் ஏவ - அருச்சுனன் மீது பிரயோகிக்க,-எண் திசை முழுதுஉம் - எட்டுத்திக்குக்கள் முழுவதிலும், தன் பேர் எழுது - (கீர்த்தியினால்)தனது பேரை எழுதிய, போர் - போரில்வல்ல, விசயன் என்பான் - அருச்சுனனென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுபவன், -அண்டம்உம் துளங்க ஓங்கும் - உலகவுருண்டையிலுள்ளார் யாவரும் (கண்டு) நடுங்கும் படி உயர்ந்துள்ள, அருவரை பகழி - (அழித்தற்கு) அரிய மலைமயமான சைலாஸ்திரத்தை, விட்டான் - (அவ்வாயவ்யாஸ்திரத்துக்கு எதிராக) விடுத்தான்;(எ - று.)

மலைகாற்றைத் தடுத்தலினால்,வாயுவின் அஸ்திரத்திற்குச் சயிலஅஸ்திரம் மாறாகுமென்க. தானவர், தைத்தியர் என்பவற்றிற்குப் பொருள் வேறுபாடு உண்டாயினும், அவ்வேறுபாட்டைக் கருதாமற் பொதுப்படக் கூறுதலும்,

ஒருகவிசமயமாம். 'என்பான்'எனச் செயப்படுபொருள் வினைமுதல்போலக்கூறப்பட்டது. அண்டருந்துளங்க என்றும் பாடம். (257)

82. காற்றும்வெங்கனலுங்காரு மிடியுங்கன்மழையுமெங்கும் தோற்றியவிருளுமின்னுந் திசைதொறுஞ்சூழ்ந்துபொங்கக்
கூற்றும்வாய்குழறியஞ்சக் கொடியமாமாயவாளி
ஆற்றல்சாலரியன்னான்மேலெறிந்தடலவுணரார்த்தார்.

(இ - ள்.)அடல் அவுணர் - வலிமையையுடைய அசுரர்கள்,- காற்றுஉம் - வாயுவும், வெம் கனல்உம் - வெவ்விய அக்கினியும், கார்உம் - மேகமும், இடியும்-, கல்மழைஉம் - சிலாவருஷமும், எங்குஉம் தோற்றிய இருள்உம் - எவ்விடத்துங் காணப்பட்ட அந்தகாரமும், மின்உம் - மின்னலும், திசைதொறுஉம் - எல்லாத்திக்குக்களிலும், சூழ்ந்து பொங்க - சுற்றிலும் நிறையவும்,- கூற்றுஉம் - யமனும், வாய் குழறி அஞ்ச - பயந்து வாய் குளறவும், கொடிய மா மாயம் வாளி - கொடுந்தன்மையையுடைய பெரிய மாயைவடிவமான மோஹாஸ்திரத்தை, ஆற்றல் சால் அரி அன்னான்மேல்- வலிமைமிகுந்த சிங்கத்தை யொத்த அருச்சுனன் மேலே, எறிந்து - பிரயோகித்து,-ஆர்த்தார் - (இனிவெல்லலாமென்னும் உறுதியால்) ஆரவாரஞ்செய்தார்கள்; (எ - று.)-வாய்குழறியஞ்ச - விகுதி பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. (258)

83. கன்மழைசொரிந்துவேகக் கனன்மழைவீசியெங்கும் மின்மழைசிந்திமிக்க வசனியின்மழைகள்வீழ்த்திச்
சென்மழைசிதறியெல்லாத் திசைதொறும்பரந்துகொற்ற
வின்மழைபொழிவான்றன்னைவளைந்ததுவெய்யமாயை.

(இ - ள்.)வெய்ய மாயை - கொடிய அந்த மாயையானது,- கல் மழை சொரிந்து - சிலாவருஷத்தைப் பொழிந்துகொண்டும், வேகம் கனல் மழை வீசி - உக்கிரமான அக்கினிவருஷத்தைப் பெய்துகொண்டும், எங்குஉம் - எவ்விடத்தும், மின் மழை சிந்தி - மின்னலின் மழையைச் சொரிந்துகொண்டும், மிக்க அசனியின் மழைகள் வீழ்த்தி - மிகுந்த இடியின் மழைகளைத்தள்ளிக்கொண்டும், செல் மழை சிதறி - மேகத்தினின்று பெய்யும் நீர்மழையை வர்ஷித்துக்கொண்டும், எல்லாத் திசைதொறுஉம் பரந்து - திக்குக்களெல்லாவற்றிலும் பரவி, கொற்றம் வில் மழை பொழிவான் தன்னை- வெற்றியைத்தருகின்ற வில்லினின்றும் அம்புமழையைச் சொரிகின்ற அருச்சுனனை,வளைந்த- சூழ்ந்துகொண்டது;(எ-று.)

எங்கும் என்பதனைப்பிறவற்றுக்குங் கூட்டுக. (259)

84. கோதிலாவிரதம்பூண்ட குரகதக்குழாமுமுட்கிச்
சூதனுந்தடந்தேரூருந்தொழின்மறந்துயங்கிவீழத்
தாதவிழலங்கலானுமற்றவன்றன்னைத்தேற்றித்
தீதிலாவமோகபாணஞ்சிந்தையாற்றொழுதுவிட்டான்.

(இ - ள்.)(அம்மோஹாஸ்திரத்தால்), கோது இலா இரதம் பூண்ட - (தனது) குற்றமில்லாத தேரிற் பூட்டப்பட்டுள்ள, குரகதம் குழாம்உம் - குதிரைக் கூட்டமும், உட்கி - அஞ்சி, சூதன்உம்-சாரதியாகிய மாதலியும், தட தேர் ஊரும் தொழில் மறந்து - பெரிய இரதத்தைச் செலுத்துகின்ற செய்கையை மறந்து, உயங்கி வீழ - மயங்கி (த் தேரின் முன்னிடத்தே) விழ,-தாது அவிழ் அலங்கலான்உம் - பூந்தாதுகள் சொரியப்பெற்ற மாலையையுடையஅருச்சுனனும், அவன் தன்னைதேற்றி - அப் பாகனை மயக்கந் தெளியச் செய்து, தீது இலா - குற்றமில்லாத, அமோக பாணம் - (மாயையை நீக்கவல்ல) அமோஹாஸ்திரத்தை, சிந்தையால் தொழுது - மனத்தால் வணங்கி [அதற்குரியதேவதையைத் தியானித்து],விட்டான் - (மோஹாஸ்திரத்திற்கு எதிராக) விடுத்தான்;(எ - று.)

கீழ்ப்பத்தொன்பதாங்கவியில் "ஆயிரம்பத்து வெம்போரடற் பரி பூண்டதேர்"என்றாராதலால்,இங்கே குரகதக்குழாம்என்றார். 'குலாம்' என்னும் பாடத்துக்கு, குலம் என்பதன் விகார மென்க. அமோகபாணத்துக்குத் தீதாவது - மாயையை முழுவதும் போக்கமாட்டாமை; அக்குற்றமில்லாத தென்க. யோக பாணம் என்றும் பாடம். (260)

85. மாயவல்லிருளையெல்லாம்வான்கதிர்ச்செல்வனென்னச்
சேயவப்பகுவாய்வாளிதிசைதொறுங்கடிந்தவெல்லை ஆயவம்முறைமைதப்பா வறம்பொருளின்பமுற்றும்
தூயவரிதயமென்னத் தொலைந்ததுசூழ்ந்தமாயை.

(இ - ள்.)சேய - (பகைவரிரத்தந் தோய்தலாற்) சிவந்துள்ள, பகுவாய்- பிளப்புள்ள வாயையுடைய, அ வாளி - அந்த அமோஹாஸ்திரம்,-வான் கதிர் செல்வன் என்ன - ஆகாயத்திலே விளங்குகின்ற கிரணங்களையே செல்வமாகவுடைய சூரியன்போல, மாயம்வல் இருளைஎல்லாம் - (மோஹாஸ்திரத்தின்) மாயையாலாகிய வலிய [அழித்தற்குஅரிய] அந்தகாரம் முழுவதையும், திசை தொறுஉம்-எல்லாத் திக்குக்களிலும், கடிந்த எல்லை- நாசஞ் செய்தவளவில்,- ஆய அ முறைமை தப்பா - (நூல்களிற் கூறியது) ஆகிய அந்த நல்லொழுக்க நெறி தவறாமல்,அறம் பொருள் இன்பம் முற்றும் - தருமம் அர்த்தம் காமம் என்னம் மூன்று புருஷார்த்தங்களையும்குறைவற நுகர்ந்து (வீடுபேற்றின் பொருட்டுத்) துறந்த, தூயவர் - பரிசுத்தகுணமுடையவர்களது, இதயம் என்ன - மனத்திலே (மாயை ஒழிதல்) போல, சூழ்ந்த மாயை தொலைந்தது- (அருச்சுனனை) வளைந்துகொண்டமாயை (அவ்விடத்தே) ஒழிந்தது;(எ - று.)

சேய -குறிப்புப்பெயரெச்சம்; செம்மை - பகுதி: சேய்மை என்னும் பண்பின் அடியாப்பிறந்த தெனக் கொண்டு, தூரத்திலுள்ளவெனப் பொருளுரைத்து, அமோஹாஸ்திரம் தூரத்திலிருந்துகொண்டே சூரியன் இருளைப்போக்குவதுபோலமாயையை ஒழித்ததுஎனக் கருத்துக்கொள்ளலும் ஒன்று. வல்லிருள் என்பது - சூரியன் சந்திரன் அக்கினி என்னும் முச்சுடர்களுக்கும் அழியாத இருள் என்றபடி. இல்லறநெறியால் அறிவுமுதிர்ந்துழியல்லது துறக்கப்படாமையின், 'ஆயவம்முறைமைதப்பா வறம்பொருளின் பமுற்றுந் தூயவர்'என்றார்,துறந்தாரை;இதுபற்றியன்றே 'துறவறமாவது- மேற்கூறிய இல்லறத்தின் வழுவாதொழுகி அறிவுடையராப் பிறப்பினையஞ்சி வீடுபேற்றின்பொருட்டுத் துறந்தார்க்கு உரித்தாய அறம்' என்றார்,பரிமேலழகரும். தூயவர் - மனமாசு நீக்கியவர்;மெய்யுணர்வு பெற்றவர். அவர்கள் மனத்தில் ஒழியும் மாயையாவது - விபரீதஞானம். அறமாவது - மனு முதலிய நூல்களில் விதித்தன செய்தலும், விலக்கியன ஒழிதலும். பொருளாவது - அறவழியாற் சேர்க்கப்பட்ட மணி பொன் முதலியன. இன்பமாவது-ஒருகாலத்து ஒரு பொருளால் ஐம்புலன்களும் அநுபவித்தற் சிறப்புடையதான காமவின்பம். (261)

86. வஞ்சவாளவுணர்வெம்போர் மறந்துமெய்ம்மயங்கிமீண்டும்
நெஞ்சினிலறிவுதூண்டநிரைநிரைதடந்தேர்தூண்டிச்
செஞ்சரஞ்சூலம்விட்டே றெழுமழுத்திகிரிவாளம்
அஞ்சனக்குன்றன்னான்மேலெறிந்துடனார்த்தகாலை.

இதுவும் மேலைக்கவியும்- குளகம்.

(இ - ள்.) வஞ்சம் - வஞ்சனையையும்,வாள் - ஆயுதங்களையுமுடைய, அவுணர் - அசுரர்கள், வெம் போர் மறந்து - கொடிய போர்த்தொழிலை மறந்து, மெய் மயங்கி - உடம்பு மயங்கியிருந்து,

மீண்டுஉம் -மறுபடியும், நெஞ்சினில் அறிவு தூண்ட - மனத்திலே அறிவு உண்டாகி ஏவியதனால்,நிரை நிரை - வரிசை வரிசையாக, தட தேர் - பெரிய தேர்களை,தூண்டி-செலுத்திவந்து, செம் சரம் - (பகைவ ருதிரந் தோய்தலாற்) சிவந்த அம்புகளையும்,சூலம்-சூலங்களையும்,விட்டேறு - வேல்களையும்,எழு - வளைதடிகளையும்,மழு - மழுக்களையும்,திகிரி - சக்கரங்களையும்,வாளம் - வாள்களையும்,அஞ்சனம் குன்று அன்னான் மேல-மைம்மயமான மலையையொத்தஅருச்சுனன்மேலே, எறிந்து - வீசி, உடன் - ஒருசேர, ஆர்த்த காலை- ஆரவாரித்தபொழுது, (எ-று.)- இதில் 'காலை'என்பது, மேற்கவியில் 'காணொணாது,''காணலாம்'என்பவற்றோடு முடியும்.

வாள் -இங்கே, ஆயுதப்பொதுவாய் நின்றது;இது - அவுணர்க்குச் சாதியடை:இனி, வாள்போலுங் கொடிய அவுணரென்றுமாம். வெம்போர் மறந்து மெய்ம்மயங்கியதற்குக் காரணம் - தாம் அருச்சுனன்மீது பிரயோகித்த மாயை அவன் பிரயோகித்த அமோஹாஸ்திரத்தால் அவன்பாற்சென்று பயன்படாமல் தம்பால் மீண்டு வருதலா லாகும். விட்டேறு - ஈட்டியென்பாருமுளர்.

87. கடுஞ்சிலைவிரைவும்வீரன்கைத்தொழில்விரைவுமேன்மேல்
விடுங்கணைவிரைவுமெண்ணில்விபுதர்க்குங்காணொணாதால்
கொடுந்தொழிலசுரர்மெய்யிற் குளித்தசெஞ்சரமுமன்னோர்
படும்படுந்துயருமெங்குங் காணலாம்பாருளோர்க்கும்.

(இ - ள்.) எண்ணில் - ஆலோசிக்குமிடத்து,-வீரன் - அருச்சுனனது, கடு சிலைவிரைவுஉம் - கொடிய வில்லினது (அம்பெய்யும்) வேகமும், கை தொழில் விரைவுஉம்-(அம்பை எடுத்தல் தொடுத்தல் விடுத்தல் முதலிய) கையாற் செய்யுந் தொழிலினது வேகமும், மேல்மேல் விடும் கணை விரைவுஉம்-ஒன்றன்மேலொன்றாகவிடப்படுகிற அம்புகள் செல்லும் வேகமும், விபுதர்க்குஉம் - விசேஷ புத்தியையுடைய (மேலுலகத்தில் வாழ்கிற இமையாக்கண்ணராகிய) தேவர்களுக்கும், காண ஒணாது- பார்க்க முடியாது;கொடு தொழில் அசுரர் மெய்யில் குளித்த செம் சரம்உம்-கொடிய தொழில்களையுடையஅசுரர்களது உடம்பிலே மூழ்கிய சிவந்த

அம்புகளையும்,அன்னோர்படும் படும் துயர்உம் - அவ்வசுரர்கள் (அதனால்)மிகுதியாக அனுபவிக்கின்ற துன்பங்களையும்,எங்குஉம் - எவ்விடத்தும், பார் உளோர்க்குஉம் - நிலவுலகத்திலேயுள்ள (சிற்றறிவினரும் இமைக்குங்கண்ணரு மாகிய) மனிதர்களுக்கும், காணல் ஆம் - பார்த்தல் கூடும்;(எ - று.)

இக்கவியை "மாலுமக்கணம் வாளியைத் தொட்டதுங், கோலவிற்கால் குனித்ததுங் கண்டிலர், காலனைப்பறித்தக்கடியாள்விட்ட, சூல மற்றன துண்டங்கள் கண்டனர்" என்னுங் கம்பராமாயணக் கவியோடு ஒப்பிடுக. எண் இல் எனப்பிரித்து, அளவிறந்த தேவரென்றுமாம். படும்படும் - அடுக்கு, மிகுதிபற்றியது. (263)

88. ஆய்ந்தநூலறிஞர்க்கீந்த வரும்பொருளென்னமேன்மேல்
வேந்தர்கோன்பகழியொன்றுகோடியாய்விளைந்ததெங்கும்
மாந்தர்கைக்கொடாதபுல்லர் வனப்பிலாச்செல்வம்போலத்
தேய்ந்ததுவஞ்சநெஞ்சத் திறலுடைத்தனுசர்சேனை.

(இ - ள்.)வேந்தர் கோன் பகழி - அரசர்களுக்குட் சிறந்தோனாகிய அருச்சுனனது அம்பு,-நூல் ஆய்ந்த அறிஞர்க்கு ஈந்த- சாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்த அறிவையுடைய பெரியோர்களுக்குத் தானஞ்செய்த, அரு பொருள் என்ன - (பெறுதற்கு) அரிய செல்வம்போல, ஒன்று கோடி ஆய் - ஒன்றுதானே மிகப் பலவாய், எங்குஉம் - அப்போர்க்களம் முழுவதிலும், மேல்மேல் விளைந்தது- மேலேமேலே பெருகிற்று;வஞ்சம் நெஞ்சம் - வஞ்சனையையுடையமனத்தையும், திறல் உடை - வலிமையையுமுடைய, தனுசர்சேனை-அசுரர்களுடையசேனையானது,மாந்தர் கை கொடாத - எந்த மனிதருடைய கையிலுந் தானஞ்செய்யாத, புல்லர் - கீழ்மக்களுடைய, வனப்பு இலா செல்வம்போல - அழகில்லாத பொருள் போல, தேய்ந்தது - குறைந்தது;(எ-று.)

*அறிவுஒழுக்கங்களினாற்சிறந்த ஸத்பாத்திரங்களில் தானஞ் செய்யப்பட்ட பொருளின் பயன் மிகவும் பெரியதா மென்பதை "இனைத்துணைத்தென்பதொன்றில்லைவிருந்தின், றுணைத்துணைவேள்விப் பயன்","அறப்பயனுந்,தான்சிறி தாயினுந் தக்கார்கைப் பட்டக்கால், வான்சிறிதாப் போர்த்து விடும்,""பார்த்தெதிர்,வியந்தவர் வெருக்கொள விசும்பினோங்கினா, னுயர்ந்தவர்க்குதவிய வுதவி யொப்பவே" என்பவற்றால்அறிக. அங்ஙனந் தானஞ்செய்யாத லோபியினது செல்வம் அழிந்துவிடுமென்பது "கொடுப்பதூஉந்துய்ப்பதூஉ மில்லார்க் கடுக்கிய, கோடியுண்டாயினுமில்","கிளைஞர்க்குதவாதான் செல்வமும், ***உள்ளன போலக் கெடும்"என்பனகொண்டு அறியப்படும்;இதுபற்றியே, கீழ் இராயசூயச் சருக்கத்தில் "இடாதவன்றனமெனக்கரந்தனர்களேனை மன்னவர்கள்யாருமே"என்றதும். மாந்தர் -ஒருமையில்லாமல் எப்பொழுதும் பன்மையிலேயே வரும் பெயர்;இதுதொல்காப்பியனார் கொள்கை. ஒருமையிலும் வரு மென்கின்றனர்,இக்காலத்து ஒரு சாரார். (264)*

89.-இதுவும்,மேற்கவியும் - குளகம்:இறந்தவர்போக எஞ்சினவர்போர்க்குவர, அவர்களைஅருச்சுனன் கண்டதுண்டமாக்குதல்.

படாதொழியவுணர்மீண்டும் பரிபவப்படுத்தாயெம்மை
அடாவினியுன்னையின்னேயாருயிர்குடித்துமென்னாக்
கடாமலைவயவன்மீதுகடும்படைபலவும்விட்டார்
தொடாநெடும்பகழிதன்னாற்சூரனுந்துணித்துவீழ்த்தி.

(இ - ள்.) படாது ஒழி அவுணர் - (கீழ் இறந்தவர்கள் போக) இறவாமல் தப்பிய அசுரர்கள், (அருச்சுனனைநோக்கி), 'எம்மை மீண்டுஉம்பரிபவப்படுத்தாய் - எங்களைமறுபடியும் அவமானப்படுத்தினாய்; அடா-! இனி-., உன்னை- ,இன்னே - இப்பொழுதே, ஆர் உயிர் குடித்தும் - அருமையான உயிரைப் பருகுவோம்,'என்னா - என்று சொல்லிக்கொண்டு, - கடாம் மலைவயவன்மீது - மதசலத்தையுடைய மலைபோன்றவலிமையையுடைய அருச்சுனன்மேலே, கடு படை பலஉம் விட்டார் - கொடுமையான ஆயுதங்கள் பலவற்றையும் எறிந்தார்கள்; சூரன்உம் - அருச்சுனனும், நெடு பகழி தொடா - நீண்ட பாணங்களைத் தொடுத்து, தன்னால்- அதனால்,துணிந்து வீழ்த்தி - (அவர்கள் எறிந்த ஆயுதங்களைப்)பிளந்து தள்ளி,-(எ - று.)- 'கண்டங்கண்டான்'(90) என முடியும்.

கீழ் 74-ஆங்கவியில் ஒருகாற் பரிபவப்படுத்தியது கூறியதனால், இங்கே 'மீண்டும்பரிபவப்படுத்தாய்'என்றார். இனி, மீண்டும் விட்டார் என்றும் இயைக்கலாம். அடா - முன்னிலையிடைச்சொல்:இகழ்ச்சிதோன்ற நின்றது. ஆருயிர் குடித்த லென்பது - ஒருசொல் தன்மைப்பட்டு, கொல்லுதலென்னும் பொருளதாய், உன்னைஎன்னுஞ் செயப்படுபொருளுக்கு முடிக்குஞ் சொல்லாயிற்று. யானையை'மலை'என்றது - பெருமையும், வலிமையும், நீர்ப்பெருக்கமும் பற்றி. யானை- வீரனுக்கு, நடை வலிமை காம்பீரியங்களால் உவமை. வயவன் - வய என்ற

உரிச்சொல் பகுதி. இனி, வயம் பகுதியெனக் கொண்டு, ஜயத்தையுடையவனென்றாகவுமாம். தொடா - இறந்தகால வினையெச்சம்: இனி, எதிர்மறைப் பெயரெச்சமாகக் கொண்டு இதுவரையில் ஒருகாலத்தும் எடுத்துத் தொடுக்காத அம்புகளால் எனவுமாம். (265)

89. உரங்களுந்தோளுங்கண்ணு முதரமுமதரத்தோடு
சிரங்களுந்தாளுநாளுஞ்செய்தவமுயன்றுபெற்ற
வரங்களுமறையுமேன்மேல் வான்படைக்கலங்கள்வீசும்
கரங்களுஞ்சரங்கள்கொண்டுகணத்திடைக்கண்டங்கண்டான்.

(இ-ள்.) (அருச்சுனன் அசுரர்களுடைய), உரங்கள்உம் - மார்புகளையும், தோள்உம் - தோள்களையும், கண்உம்- கண்களையும், உதரம்உம் - வயிறுகளையும், அதரத்தோடு - வாய்களையும், சிரங்கள்உம் - தலைகளையும், தாள்உம்- கால்களையும், நாள்உம் - ஆயுள் நாளையும், செய் தவம் முயன்றுபெற்ற வரங்கள்உம் - செய்தற்கு உரிய தவத்தைச் செய்து பெற்ற வரங்களையும், மறைஉம்-மந்திரங்களையும், மேல் மேல் வான் படைக்கலங்கள் வீசும் கரங்கள்உம்- (இடைவிடாமல்) ஒன்றன்மேலொன்றாகச்சிறந்த ஆயுதங்களைஎறிகின்ற கைகளையும், சரங்கள் கொண்டு - (தனது) அம்புகளினால், கணத்திடை - நொடிப்பொழுதிலே, கண்டம் கண்டான் - பல துண்டுகளாகச் செய்தான்; (எ- று.) 'செய்தவமுயன்றுபெற்ற'என்னும் அடைமொழியை மறைக்கும் கூட்டுக. படைக்கலம் - சேனைக்கருவியெனக்காரணப்பெயர்: படுத்தற்றொழிற்குக்கருவியெனினுமாம். கொண்டு - மூன்றாம்வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. கண்டங் காணுதலாவது - பயன்படாதபடி அழித்தல். (266)

91.-அற்றகுறைஅவயவத்தோடு கூடியதனால்முக்கோடி யசுரச்சேனையும்மீண்டும் போர்க்குவர, அருச்சுனன் சிந்தை கொள்ளல்.

அற்றனகுறைகளெல்லா மவயவம்பொருந்திமீண்டும்
உற்றனமூன்றுகோடி சேனையுமுருத்தெழுந்த
வெற்றிவேற்குமரனன்ன விசயனுங்கைசலித்து
மற்றிதற்கென்செய்வேனென் றினைவுடன்மதிக்குமேல்வை.

இதுவும், மேற்கவியும்- குளகம்.

(இ - ள்.)அற்றன குறைகள் எல்லாம் - அவயவங்களறுபட்ட குறையுடம்புகளெல்லாம், அவயவம் பொருந்தி மீண்டுஉம் உற்றன - (அறுக்கப்பட்ட) அவ்வவ்வுறுப்புக்களோடு கூடி மறுபடியும் போர்செய்யப் பொருந்தினவாய், மூன்று கோடி சேனைஉம்- முக்கோடியசுர சைனியமும், உருத்து எழுந்த - கோபித்து (அருச்சுனன்மீது) எழுந்தன;(அதுகண்டு), வெற்றிவேல் குமரன் அன்ன விசயன்உம் - ஜயத்தைத்தருகின்ற வேலாயுதத்தையுடைய சுப்பிரமணியனையொத்த அருச்சுனனும், கை சலித்து - கை தளர்ந்து, மற்று இதற்கு என் செய்வேன் என்று - இனி இதற்கு யாது செய்வேன் என்று, இனைவுடன்- வருத்தத்துடனே, மதிக்கும் ஏல்வை- ஆலோசிக்குஞ் சமயத்தில்,- (எ - று.)-'அசரீரியுரைத்தது' என மேலிற் கவியோடு இயையும்.

உற்றன -முற்றெச்சம். மற்று - இங்கே, பின் என்னும் பொருளது. இனைவு- தொழிற்பெயர்: வு-விகுதி. (267)

92.-இரண்டு கவிகள்- அசரீரி அசுரர்களின் வரத்தையும் அவர்களைக்கொல்லவேண்டிய உபாயத்தையும் கூறுவன.

வென்றிகொள்வீரவாகை வீரவில்விசயகேளாய்
தென்றிசைமறலிபாலித் தீயவஞ்சகர்முன்பெற்ற
வன்றிறற்படையுமிக்க வரமுமெய்வலியுமுண்டால்
என்றசரீரிபின்னு மின்னவையுரைத்ததம்மா.

(இ - ள்.)அசரீரி - அரூபியாகிய ஆகாசவாணி,-(அருச்சுனனை நோக்கி), 'வென்றிகொள் - ஜயத்தை யடைவதற்குக்காரணமான, வீரம் - பராக்கிரமத்தைக் குறிக்கின்ற, வாகை-வாகைப்பூ மாலையையும், வீரம் வில் - வலிய வில்லையுமுடைய, விசய - அருச்சனனே! கேளாய் - (யான் சொல்வதைக்) கேட்பாயாக: தென்திசை மறலிபால் - தெற்குத் திக்குப்பாலகனாகிய யமனிடத்தில், இ தீய வஞ்சகர் - கொடிய வஞ்சனையையுடையஇந்த அசுரர்கள், முன் பெற்ற - முற்காலத்தில் பெற்ற, வன் திறல் படைஉம் - மிக்க வலிமையையுடையஆயுதங்களும், மிக்க வரம்உம் -

மிகுந்த வரங்களும், மெய் வலிஉம் - தேகபலமும், உண்டு - உள்ளன, என்று - என்றுகூறி, பின்னும் - மீண்டும், இன்னவை - இவ்வார்த்தைகளை,உரைத்தது - சொல்லிற்று;(எ-று.)-அவைமேற்கவியிற்கூறுகின்றார்.

மறல் - கொலைத்தொழில்;அஃது உடையவன், மறலி: இ - பெயர் விகுதி, பெற்ற என்பதை, வரம் மெய்வலி இவற்றுக்குங் கூட்டுக. அசரீரி - சரீரம் அற்றது. அம்மா - இடைச்சொல்: ஈற்றசை: வியப்புப்பொருளதாகவுமாம். ஆல் - தோற்றம். (268)

93. வெய்யவெம்படைகட்கெல்லாம் விளிகிலர்மெய்ந்நூறாகக்
கொய்யினுமுருவமீண்டுங் கூடுவர்குறிப்பினின்று
கையினாவுடன்வாய்சென்றுகலந்திடுங்கணத்தினம்பால்
எய்திடுகென்றுவீரற் குறுதியுமிசைத்ததன்றே.

(இ-ள்.)(இவ்வசுரர்கள்),-வெய்யவெம் படைகட்கு எல்லாம் - மிகவுங் கொடிய ஆயுதங்களனைத்துக்கும்,விளிகிலர்-இறக்கமாட்டார்கள்;மெய் நூறு ஆக கொய்யின்உம் - உடம்பை நூறு துண்டாக அறுத்தாலும், உருவம் மீண்டுஉம் கூடுவர் - வடிவம் முன்போலவே மறுபடியும் பொருந்தப்பெறுவர்:(இவர்களை),இனாவுடன்- பரிகாச வார்த்தையுடனே, கை வாய் சென்று கலந்திடும் கணத்தின் - கையானது வாயைச்சென்று கூடுகின்ற சமயத்தில், குறிப்பில் நின்று - கவனத்தோடு இருந்து, அம்பால் எய்திடுக - அம்புகளினால்எய்வாயாக, [அப்பொழுதுஅம்பெய்தால் அழிந்துவிடுவர்],என்று-,வீரற்கு - அருச்சுனனுக்கு, உறுதிஉம்- (பகைவரைக் கொல்லுதற்கு) நல்ல உபாயத்தையும், இசைத்தது - (அசரீரி) சொல்லிற்று;(எ-று.)-அன்றே- ஈற்றசை.

வெய்ய வெம் -ஒருபொருட்பன்மொழி. விளிதல் இறத்தலாதலை, "உலகின்,விளிநோக்கி யின்புறூஉங் கூற்று"என்ற விடத்துங் காண்க. உருவம் - ரூபம். இனா- நகைச்சொல். கையில் நாவுடன் வாய்சென்று என்றுபிரித்து, நாவுடன் வாயிற் கை சென்று கலந்திடுங் காலத்து எனினுமாம். (269)

94.-அருச்சுனன்தேரைத் திரியவோட்டிப் போர்க்குச் சித்தனாக,அவுணர் வீரன்புறங்கொடுத்தானென்று கருதுதல்.

வானிடத்தரூபிசொன்ன வாசகமனத்திற்கொள்ளாத்
தேனுடைத்தெரியல்வீரன் றேரினைத்திரியவோட்டிக்
கானிடைக்கடவுள்வேடன் றருங்கணைகரத்திற்கொண்டு
தானுடைத்தனுவிற்பூட்டி யனுப்படச்சமைந்ததோரார்.

இதுவும், மேற்கவியும் - குளகம்.

(இ-ள்)வானிடத்து - ஆகாயத்தினிடத்திலே, அரூபி - அசரீரியாகிய ஆகாயவாணி, சொன்ன-,வாசகம்-வார்த்தையை மனத்தில்கொள்ள-மனத்திலே (செயற்பாலதென்று) கொண்டு,-தேன் உடை தெரியல் வீரன் - தேனினையுடையமாலையையுடையஅருச்சுனன்,- தேரினை-ரதத்தை,திரிய ஓட்டி-திரும்பச் செலுத்தி, கானிடை கடவுள் வேடன் தரும் கணைகரத்தில் கொண்டு (கைலாசகிரியைச் சார்ந்த) தவவனத்திலே சிவபிரானாகியவேடன் தனக்குத் தந்தருளிய பாசுபதாஸ்திரத்தைக் கையிலே எடுத்து, தான் உடை தனுவில் பூட்டி - தான் உடைத்தாயிருக்கின்ற வில்லிலே தொடுத்து, அனு பட சமைந்தது - பிற்பட்டுப் போர்செய்யச் சித்தனாயிருந்ததை,ஓரார்-(அசுரர்கள்) அறியாதவர்களாய்,-(எ-று.)-'ஆவலங்கொட்டியார்த்தார்'என அடுத்த கவியோடு இயையும்.

அருச்சுனனுக்குப்பாசுபதந் தருங் காலத்துப் பரமசிவன் வேட வடிவம் பூண்டு வந்ததனால்,'கடவுள்வேடன்'என்றார். அனுப்படச்சமைதலாவது -"ஊக்கமுடையானொடுக்கம்பொருதகர், தாக்கற்குப் பேருந் தகைத்து" என்றவாறு போர்செய்கின்ற ஆட்டுக்கடா தன்பகைகெடப் பாய்தற்பொருட்டு பின்னே கால்வாங்குந் தன்மைபோல வலிமிகுதியுடைய அரசன் தன் பகைவர் மேற் செல்லும்பொருட்டுக் காலம்பார்த்துப் பின்னடைந்திருத்தல். அனுப்படுதல் - பின்படுதல்;அனு - பின்னென்னும் பொருள் தருவதோர் வடமொழி யிடைச்சொல். அனுப்பட என்பதற்கு - பின்புறமாகக் கணை வெளிப்பட என்று பொருள் கூறுதலும் உண்டு: இவன் பின்புறமாக வாளிதொடுத்ததை 17 - ஆம்போர்ச்சருக்கத்து 225- ஆங் கவியிலுமறிக. ஓரார் என்றதனால்,தம்முன் நிற்கமாட்டாமல், அருச்சுனன் தோற்றுப் புறங்கொடுப்பதாகக் கருதினார்அவுணர் என்க. மனத்திற் கொள்ளுதல் - அங்கீகரித்தல். (270)

95.-அருச்சுனன்புறங்கொடுத்ததாகக் கருதியதனால் அவுணர் ஆவலங்கொட்டியார்த்தல்.

தானவர்சமுகத்தோடு சமர்புரிந்தாற்றாதஞ்சி
மானவன்முதுகுதந்தா னென்றுவாளசுரரெல்லாம் [ங்கி
வேனில்வேளனையான்றன்மேல்வெகுண்டுவெங்கடலிற்பொ
ஆனதங்கைவாய்சேர்த்தி யாவலங்கொட்டியார்த்தார்.

(இ-ள்.)'மானவன்- மனிதன்'தானவர் சமுகத்தோடு - அசுரர் கூட்டத்துடனே, சமர் புரிந்து - போர்செய்து, ஆற்றாது-முன் நிற்கமாட்டாமல், அஞ்சி - பயந்து, முதுகு தந்தான் - புறங்கொடுத்தான்,' என்று - என்று எண்ணிக்கொண்டும் சொல்லிக் கொண்டும், வாள் அசுரர் எல்லாம் - ஆயுதங்களையுடையஅசுரர்கள் யாவரும்,-வேனில்வேள் அனையான்தன்மேல்- வசந்தகாலத்துக்குரிய மன்மதனையொத்துஅழகிய அருச்சுனன்மேலே, வெகுண்டு - கோபித்து, வெம் கடலின் பொங்கி - கொடிய (பிரளயகாலத்துக்) கடல்போலச் சீறியெழுந்து, ஆன தம் கை வாய் சேர்த்தி - பொருந்திய தத்தமது கையைத் தத்தம் வாயினிடத்துச் சேர்த்து, ஆவலம் கொட்டி ஆர்த்தார் - இகழ்ச்சியொலியை யுண்டாக்கி ஆரவாரித்தார்கள்;(எ-று.) சமுகம்-ஸமூஹம்;வேனில் - இங்கே, சித்திரை மாதமும் வைகாசிமாதமுமாகிய இளவேனிற்பருவம். மன்மதனுக்கு வேனிற்காலத்திலே போர்த்தொழிற்கண்ணே ஊக்கமுங் களிப்பும் உண்டாதல்பற்றி, அப்பொழுது அவனுடம்பு பூரித்து அழகுசிறந்து விளங்குமாதலால். 'வேனில்வேள்' என்றார். வேள் - யாவராலும் விரும்பப்படுங் கட்டழகுடையவன்;அல்லது ஆடவர்க்கும்மகளிர்க்கும் ஒருத்தருக்கொருத்தர் விருப்பத்தை விளைப்பவன். 'வேனில்வேள்'என்றது, குமரவேளைவிலக்கிநின்றது. ஆவலங்கொட்டி யார்த்தலாவது - தோற்றவர்க்கு அவமானந் தோன்ற வென்றவர் வாயினால் ஒருவகைச் சத்தத்தையெழுப்பி ஆரவாரித்து ஆடுதல். செருக்குத்தோன்ற ஒலிசெய்தலுமாம். ஆவலம்-'சீழ்க்கை','வீளை'என்பன போல்வதொரு கொக்கரிப்பு என உணர்க. கனலிற்பொங்கி என்று பிரதிபேதம். (271)

96.-அருச்சுனனெய்தபாசுபதாஸ்திரத்தால் அவுணரங்கம்பொடியாதல்.

உரம்பட்டவஞ்சர்சேனையொருப்பட்டவுறுதிநோக்கித்
திரம்பட்டசிலைக்கைவீரன்சிலீமுகந்தெறித்தபோதச்
சரம்பட்டதனுசரங்கஞ் சங்கரன்செங்கையம்பால்
புரம்பட்டபரிசுபட்டுப் பொடிந்தனபொடியாய்மன்னோ.

(இ-ள்.) உரம்பட்ட - வலிமைமிகுந்த, வஞ்சர் - வஞ்சகராகிய அசுரர்களது, சேனை-,ஒருப்பட்ட - (தான் கருதியபடியே அவமதிப்பொலியோடு கையை வாயிலேவைத்து) ஒருமைப்பட்ட, உறுதி - நன்மையை, நோக்கி - பார்த்து,- திரம்பட்ட சிலைகை வீரன் - உறுதிபொருந்திய வில்லையுடையகையையுடைய அருச்சுனன்,-சிலீமுகம் தெறித்தபோது - அம்பை எய்தமாத்திரத்தில்,- அ சரம் பட்ட தனுசர் அங்கம் - அந்த அம்பு படப்பெற்ற அசுரர்களது உடம்புகள், சங்கரன் செம் கை அம்பால் புரம் பட்ட பரிசு பட்டு - சிவபிரானது சிவந்த கையினாலெய்யப்பட்ட(திருமாலாகிய) அம்பினால்திரிபுரம் அடைந்த தன்மையை யடைந்து, பொடி ஆய் பொடிந்தன - நீறாயொழிந்தன;(எ-று.)- மன், ஓ -ஈற்றசைகள்.

ஒருப்படுதல் -ஒருங்கே தன்மனப்படியாதல். திரம்-ஸ்த்திரம். சிலீமுகம் - ஸிலீமுகம்:கூர்மையை முனையிலேயுடையதென்று பொருள். இங்கே, பாசுபதம். பொடிதல்-தூளாதல். (272)

97.-அருச்சுனனெய்தபாசுபதாஸ்திரத்தின் செய்கை.

உருத்ததுமிகவுமண்ட முடைந்திடவுடன்றுபொங்கிச்
சிரித்ததுதனுசர்மெய்யுஞ் சிந்தையுஞ்சேரப்பற்றி
எரித்ததுதூநீராடி யிவனிடந்தன்னில்வந்து
தரித்ததுமீண்டுமந்தச் சங்கரன்செங்கைவாளி.

(இ-ள்.)சங்கரன் செம் கை - சிவபிரானது சிவந்தகையாற் கொடுக்கப்பட்ட, அந்த வாளி - அந்தப் பாசுபதாஸ்திரமானது,- மிகவும் உருத்தது -மிகவுங் கோபித்துச் சென்று, உடன்று-பகைத்து, பொங்கி - கொதித்து, அண்டம் உடைந்திட-(அதிர்ச்சியால்) அண்டகோளம் உடையும்படி, சிரித்தது - நகைத்து, தனுசர் - அசுரர்களது, மெய்உம்- உடலையும்,சிந்தைஉம்-மனத்தையும், சேர பற்றி எரித்தது - ஒருசேரப் பற்றி யெரியச்செய்து, தூ நீர் ஆடி - பரிசுத்தமாகிய நீரிலே முழ்கி, இவனிடந்தன்னில் - அருச்சுனனிடத்திலே, மீண்டும் வந்து தரித்தது - திரும்பவும் வந்து தங்கிற்று;(எ-று.)

உருத்தது,சிரித்தது, எரித்தது - முற்றெச்சங்கள். (273)

வேறு.

98.-அசுரரெல்லாம்இறந்து வீரசுவர்க்கஞ் சேர்ந்தமை.

துவசத்தொடுதேர் களம்வீழச்சு டர்நி வாத
கவசத்தொடுமெய் கடல்வீழக் கடுகி யற்றைத்
திவசத்திவறாவரமங்கையர் வீழச் சென்றார்
அசவத்துடனந் தகனூரி லசுர ரெல்லாம்.

(இ-ள்.)அசுரர் எல்லாம் - அசுர்கள் யாவரும்,-துவசத்தொடுதேர் களம் வீழ - கொடிகளுடனே (தமது) தேர்கள் போர்க்களத்தில் விழவும், சுடர் நிவாத கவசத்தொடு மெய் கடல் வீழ-விளங்குகின்ற காற்றும் உட்புகவொண்ணாதகவசத்துடனே (தமது) உடம்புகள் கடலிலே விழவும், அரமங்கையர் இவறாவீழ- தெய்வப்பெண்கள் பெருவிருப்பங்கொண்டு (தம்மேல்) வந்து விழவும், அவசத்துடன்-(தம்) வசத்திலில்லாமல், அற்றை திவசத்து - அன்றைத்தினத்தில், கடுகி - விரைந்து, அந்தகன் ஊரில் - யமலோகத்தில், சென்றார்- போனார்கள்;(எ-று.)

யுத்தத்திற்புறங்கொடாமற் போர்செய்து இறந்தவர்கள் உடனே தெய்வப்பெண்கள் கையைப்பற்றிக் கொண்டு வீர சுவர்க்கத்திற் செல்கின்றனர் என்பது நூல்மரபாதலின், 'இவறாவரமங்கையர்வீழ' என்றார்;அங்ஙனஞ் செல்லுங்காலத்து யமபுரத்தின் வழியாகவே செல்லவேண்டுதலால், 'அந்தகனூரிற்சென்றார்'எனப்பட்டது. அவசத்துடன் என்றது-விதிவசப்பட்டு: அல்லது அருச்சுனனெய்த அம்பின் வசப்பட்டு: அன்றிக்கே, தேவதா ஸ்திரீகளது பாணிக்கிரகணத்தாலாகிய ஆனந்தத்தினால்மனம் பரவசப்பட்டு என்றவாறாம். அன்று+திவசம்=அற்றைத் திவசம். [நன்- உயிர் -34,35]திவஸம் - வடசொல். இவறா,இவறு - பகுதி;இவறல் - ஆசைப்பெருக்கம்.

இதுமுதற் பதினாறுகவிகள்- பெரும்பாலும் மூன்றாஞ்சீரொன்று புளிமாங்கனிச்சீரும், மற்றை நான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய நெடிலடி நான்குகொண்டு வந்த கலிநிலைத்துறைகள். (274)

99.-அருச்சுனனைப்பற்றியதேவர்களின் கொண்டாட்டம்

ஆர்த்தாரணிகூரலர்மாமழை யால்விசும்பைத்
தூர்த்தார்துதித்தார்மதித்தார்நனி துள்ளுகின்றார்
போர்த்தானவர்தஞ்செருக்காற்படு புன்மையெல்லாம்
தீர்த்தானிவனென்றகல்வானுறை தேவரெல்லாம்.

(இ-ள்.) அகல்வான் உறை தேவர் எல்லாம் - பரந்த மேலுலகத்தில் வசிக்கின்ற தேவர்கள் யாவரும்,-'இவன்- இவ்வருச்சுனன், போர் தானவர்தம் செருக்கால் படு புன்மை எல்லாம்-யுத்தத்தில்வல்ல அசுரர்களது கர்வத்தால் (நாம் இதுவரையிலும்) அனுபவித்துவந்த துன்பங்களனைத்தையும்,தீர்த்தான் - நீக்கினான்,'என்று - என்று எண்ணியுஞ் சொல்லியும், ஆர்த்தார்-ஆரவாரஞ்செய்து, அணி கூர் அலர் மா மழையால்-அழகுமிக்க சிறந்த கற்பகப்பூமாரியால், விசும்பை தூர்த்தார்- ஆகாயத்தை நிறைத்து, துதித்தார் - (அருச்சுனனைப்)புகழ்ந்து, மதித்தார்- கௌரவித்து, நனி துள்ளுகின்றார்- (ஆனந்தத்தால்) மிகவுங் குதிக்கின்றவரானார்;(எ-று.)-வெகுநேரம்ஆனந்தக் கூத்தாடியமை தோன்ற 'துள்ளுகின்றார்'என்றார். (275)

100.-இரத்தப்பெருக்கின் வருணனை.

கூரும்படையுங்குடையுங்கொடி யுங்கொழித்துத்
தேருங்கரியும்பரியுந்திசை தோறுமுந்தி
ஊருங்குருதிக்கடல்பொங்கி யுவர்க்கடன்மேற்
போரும்பொரப்போயணியோடு புகுவபோலும்.

(இ-ள்.) *ஊரும்- (கடலைநோக்கிச்) செல்லுகின்ற, குருதி கடல்- இரத்தசமுத்திரமானது,-கூரும்- மிகுந்த, படைஉம்- ஆயுதங்களையும், குடைஉம் - குடைகளையும்,கொடிஉம் - துவசங்களையும்,கொழித்து - முன்னே செலுத்தி வருதலினாலும்,-தேர்உம்- தேர்களையும்,கரிஉம் - யானைகளையும்,பரிஉம் - குதிரைகளையும்,திசைதோறும்உம் - எல்லாத் திக்குகளிலும், உந்தி - அலைத்துத்தள்ளுதலினாலும்,-உவர்கடல் மேல் - உப்புக் கடலின்மீது, பொங்கி - (தனக்கு ஒப்பாகமாட்டாதென்று) சீறியெழுந்து, போர் உம் பொர - யுத்தத்தையுஞ் செய்யும்பொருட்டு, அணியோடு போய் புகுவ-சைனியத்துடனே மேற்சென்று சேர்வதை, போலும்-ஒக்கும்;(எ-று.)*

அருச்சுனனால்வெட்டி வீழ்த்தப்பட்ட அசுரரின் உடலிலிருந்து பெருகும் குருதியின் கடல், படை குடை கொடிகளைக்கொழித்தலாலும் தேர் முதலியவற்றைத் திசைதோறும் உந்துவதாலும் உவரிக்கடல்மீது பொரச் செல்வது போலுமென்றவாறு. தற்குறிப்பேற்றவணி. திரைதோறும் என்றும் பாடம். (276)

101.-போர்களத்துஅருச்சுனன் வெற்றியோடு நிற்றல்.

தத்திக்குருதிக்கடல்பொங்கத் தனித்தனிநின்று
எத்திக்கினும்வெம்பிணக்குன்ற மெழிலொடோங்கப் பத்திப்படமேற்பருந்தின்குலம் பந்தர்செய்யக்
கொத்துற்றதண்டார்த்திறற்கோதண்ட வீரனின்றான்.

(இ-ள்.) குருதிகடல் - இரத்தவெள்ளம், தத்தி பொங்க - பாய்ந்து பெருகவும்,-எதிக்கின்உம் - எல்லாத் திசைகளிலும், வெம் பிணம் குன்றம் - மலைபோன்றகொடிய பிணக்குவைகள், தனி தனி நின்று - வெவ்வேறாக நின்று, எழிலொடு ஓங்க-எழுச்சியோடு உயர்ந்து தோன்றவும்,-பருந்தின் குலம்-பருந்துகளின் கூட்டம், மேல் - ஆகாயத்திலே, பத்தி பட - வரிசை வரிசையாக, பந்தர் செய்ய - (நிழலின் பொருட்டுப்) பந்தல் போகட்டாற்போல இடைவிடாது பரவவும்,- கொத்துஉற்ற தண் தார் திறல் கோதண்டம் வீரன் - பூங்கொத்து நிறைந்த (தேனினாற்)குளிர்ந்த மாலையையணிந்தவலிமையையுடைய வில்லையுடையஅருச்சுனன், நின்றான்- (போர்க்களத்திலே) நின்றான்;(எ-று.)

கோதண்டமென்னும் இராமனது வில்லின் பெயரால் அருச்சுனனது காண்டீவத்தைக் கூறினார்,'துஷ்டநிக்கிரகசிஷ்டபரிபாலனத்தில் இவன் இராமன் போல்வான்'என்னுஞ்சிறப்புத் தோன்றுதற்கு. பக்தி - பங்க்தி. (277)

102.-அசுரமங்கையரின் அரற்றொலி.

மின்போனுடங்கவிடைவேல்விழி நீர்ததும்பப்
பொன்போலுருவங்கருகும்படி பூழிபோர்ப்ப
அன்போடவுணர்மடமாத ரரற்றுமோதை
என்போலுமென்னினிடிபோல்வந் திசைத்ததெங்கும்.

(இ - ள்.) அவுணர் மடம் மாதர் - (இறந்துபோன) அசுரர்களின் மனைவிமார்களாகியஇளையமகளிர், இடை - (தங்களது) இடுப்பு, மின்போல் நுடங்க - கொடிமின்னல்போலத் துவளவும்,- வேல் விழி - வேலாயுதம் போன்ற கண்கள், நீர் ததும்ப-கண்ணீர் நிறையவும், பொன்போல் உருவம் கருகும்படி - பொன்னையொத்தநிறமமைந்த மேனி கறுக்கும்படி, பூழி போர்ப்ப - புழுதி மூடவும், (வந்து விழுந்து புரண்டு), அன்போடு - (கணவர்பாலுள்ள) அன்புடனே, அரற்றும் - கதறியழுகின்ற, ஓதை-ஓசை,-என் போலும் என்னின் - எதனையொக்குமென்றால், இடிபோல் - இடியோசையைப்போல, எங்கும் வந்து இசைத்தது - எவ்விடத்துஞ் சென்று ஒலித்தது;(எ-று.)

இடைக்கு மின்உவமை - ஒளியும் மெல்லிதாயிருத்தலும் பற்றியும், விழிக்கு வேலுவமை - கூர்மையுங் காமநோயையுண்டாக்கி ஆடவரை வருத்தலும் பற்றியும், உருவத்துக்குப் பொன் உவமை - நிறமும் அருமையும் பற்றியும் என்க. மின் - மின்னுவது, வினைமுதற் பொருள்விகுதி புணர்ந்து கெட்டது. அன்பாவது - உறவினரிடத்து மனமகிழ்ச்சி நிகழ்த்திப் பிணிப்பித்து நிற்கும் நேயம். வன்போடு எனப்பிரித்து - வலிய துன்பத்தோடு என்று உரைக்க லாம். மடம்-அழகும், பேதைமை யென்னும் பெண்மைக்குணமும் ஆகவுமாம். (278)

103.-அசுரமாதரின்புலம்பலால் அருச்சுனன் சினந்தீர்ந்து இரக்கங்கொள்ளுதல்.

இவ்வாறவுணர்மடமாத ரிரங்கியேங்க
மைவாள்விழியின்வழியஞ்சன வாரிபாயத்
தெவ்வாறியபின்னருந்தீர்ந்தில தீர்ந்தவன்றே
கைவார்சிலையான்கடுங்கோபமுங்கண்சிவப்பும்.

(இ - ள்.)தெவ் ஆறிய பின்னர்உம் - பகைவர்களாகிய அசுரர்கள் ஒழிந்தபின்பும், தீர்ந்தில - நீங்காதவையாகிய, கை வார் சிலையானகடு கோபம்உம் - கையில் நீண்ட வில்லையுடையஅருச்சுனனது பெருங்கோபமும், கண்சிவப்புஉம் - (அதனாலாகிய)கண்ணின் செம்மையும்,- இ ஆறு அவுணர் மடம் மாதர் இரங்கி ஏங்க - இவ்விதமாக இளைய அசுரமகளிர் துக்கித்து அழவும், மை வாள் விழியின் வழி - (அவர்களது) மையிட்ட வாளாயுதம் போன்ற கண்களின்வழியே, அஞ்சனம் வாரி - மையைக் கரைத்துவருகின்ற கண்ணீர், பாய - பெருகவும், (கண்டதனால்), அன்றே தீர்ந்த-அப்பொழுதே தணிந்தன;(எ - று.)

இதனால்,அருச்சுனனுக்குத் தேவர்களின் வேண்டுகோளாற் பகைவர்கள்பக்கல் உண்டாயிருந்த ஆறாக்கோபத்தையும்,இயல்பாயுள்ள பேரருளுடைமையையும் வெளியிட்டார். விழிக்கு வாளுவமை - கூர்மையும் ஆடவரை வருத்தலும் பற்றி. தெவ்-பகைமையுணர்த்தும் உரிச்சொல்; பகைவர்க்குப் பண்பாகுபெயர். விழியின் வழி - கண்களினின்று ஒழுகுகின்ற என்றுமாம். (279)

104.-தேரைநாகரூர்க்கு நடத்துக என்று அருச்சுனன் கூறல்.

அன்னார்நகரத்தழகுந்தொல்லரணுநோக்கி
மின்னாரும்வேலன்விறன்மாதலிதன்னைமீண்டு
நன்னாகரூரிற்றடந்தேரைநடாத்துகென்னச்
சொன்னானவனுந்துனைதேர்நனிதூண்டுமெல்லை.

இதுவும், மேற்கவியும்- குளகம்.

(இ - ள்.)மின் ஆரும் வேலன் - ஒளிநிரம்பிய வேலாயுதத்தையுடைய அருச்சுனன்,-அன்னார்நகரத்து அழகுஉம் - அவ்வசுரர்களது தோயமாபுரத்தின் அழகையும், தொல் அரண்உம் - பழமையான (மதிலும் கடலகழியுமாகிய) அரண்களையும்,நோக்கி - பார்த்து, (பின்பு), விறல் மாதலி தன்னை- ஜயத்தையுடைய தேர்ப்பாகனைநோக்கி, நல் நாகர் ஊரில்-நல்ல தேவர்களது நகரத்திலே, தட தேரை - பெரிய இரதத்தை, மீண்டு நடாத்துக - திரும்பச் செலுத்துவாயாக, என்ன - என்று, சொன்னான்-;அவன்உம் - மாதலியும், துனைதேர் - (இயல்பிலே) விரைந்துசெல்லுந் தேரை, நனி தூண்டும் எல்லை- நன்றாகச்செலுத்திவருமளவில்,-(எ-று.) 'காணாவினவ' என மேற்கவியோடு இயையும். மின் ஆரும் - மின்னலையொத்த என்னவுமாம். நடாத்துக=நடத்துக. (280)

105.-அந்தரத்தில்ஓரூரைக்கண்டு அருச்சுனன் மாதலியை வினவுதல்.

செம்பொற்புரிசைதிகழ்கோபுரச் செம்பொன்மாடத்து
அம்பொற்கொடிசேர்நகரந்தரத் தொன்றுகாணா
வம்பிற்பொலிதார்த்தடந்தேர்விடு மாட்சியானை
விம்பத்திறல்வார்சிலைவீரன்வினவவன்னான்.

(இ - ள்.)விம்பம் - வட்டமாக வளைதலையுடைய,திறல் - வலிமையுள்ள, வார் - நீண்ட, சிலை- வில்லைக்கொண்ட,வீரன் - அருச்சுனன்,-செம் பொன் புரிசை - சிவந்த பொன்னினாலாகிய மதில்களிலும், திகழ் கோபுரம் - விளங்குகின்ற கோபுரங்களிலும், செம்பொன் மாடத்து - சிவந்த பொன்னின்மயமான வீடுகளிலும், அம்பொன் கொடி - அழகிய பொன்னினாலாகியகாம்பையுடைய வெற்றித்துவசங்கள், சேர் - பொருந்தியுள்ள, நகர் ஒன்று - பட்டணம் ஒன்றை, அந்தரத்து - ஆகாயத்திலே, காணா- பார்த்து,-வம்பின் பொலி தார் - வாசனையோடு விளங்குகின்ற வெற்றிமாலையையணிந்த,தட தேர் விடு மாட்சியானை- பெரியதேரைச்செலுத்துகின்ற பெருமைக்குணமுடைய மாதலியை, வினவ - (இதன் வரலாறு யாதென்று) கேட்க,-அன்னான்- அவன்,-(எ-று.)- 'கூறுவானானான்'என வினைவருவித்து முடிக்க. அது மேல் ஐந்து கவிகளிற் கூறுகின்றார்.

இரண்டாம்அடியில், பொன்-அதனாலாகியதுவசதண்டத்துக்குக் காரணவாகுபெயர். (281)

106.-ஐந்துகவிகள் -அந்தரத்துத்தோன்றிய இரணியபுரத்தைப்பற்றி மாதலிகூறுதலைத்தெரிவிக்கும்.

மன்னுந்தனுசகுலமாதரில் வஞ்சநெஞ்சக்
கன்னங்கரியகுழற்காலகை காமர்சோதிப்

பொன்னங்கொடிபோலெழில்கூர்நுண் ணிடைப்புலோமை
என்னும்பெயராரிருவோருள ரென்றுமுள்ளார்.

(இ - ள்.) மன்னும் - நிலைபெற்ற,தனுச குலம் மாதரில் - அசுரகுலத்து மகளிருள், வஞ்சம் நெஞ்சம் - வஞ்சனையையுடைய மனத்தையும், கன்னங்கரிய குழல் - மிகவுங்கறுத்த கூந்தலையுமுடைய, காலகை - காலகையும், காமர் சோதி - விரும்பப்படுகிற [அழகிய] ஒளியையுடைய, பொன் அங் கொடி போல் - அழகிய பொற்கொடிபோல, எழில் கூர் நுண் இடை - அழகு மிக்க மிகச் சிறியதான இடையையுடைய, புலோமை - புலோமையும், என்னும் பெயரார் - என்கிற பேருள்ளவர்களும், என்றும் உள்ளார் - எப் பொழுதும் இறவாமற்பிழைத்துள்ளவர்களுமாகிய, இருவோர்-இரண்டு பேர், உளர்-உண்டு;(எ - று.)

'கன்னங்கரிய'என்றது - மிகு கறுப்பின் குறிப்பாய் வழங்கி வருவதொரு சொல்விழுக்காடு. என்றும் உள்ளார் - (புகழினால்) எப்பொழுதும் நிலைபெற்றுள்ளவரென்றுமாம். (282)

107. அம்மாதர்தந்தைதனைநோக்கியனந்தகாலஞ்
செம்மால்வரையிற்றவஞ்செய்தனர் செய்தநாளில்
மைம்மான்விழியார்தமக்கந்த வனசவாணன்
எம்மாலிசைத்தற்கிசையாத வரங்களீந்தான்.

(இ - ள்.) அமாதர் - அப்பெண்களிருவரும், தந்தைதனைநோக்கி - (படைத்தற்கடவுளாதலால் யாவர்க்கும்) பிதாவாகிய பிரமதேவனைக்குறித்து, அனந்த காலம் - அளவிறந்த காலம், செம் மால் வரையில்-சிவந்த பெரிய மேருமலையிலேயிருந்து, தவம் செய்தனர் - தவத்தைப் பண்ணினார்கள்: செய்த நாளில் - (அங்ஙனம்) பண்ணிய காலத்தில், மை மான் விழியார் தமக்கு-அஞ்சனமிட்ட மான் பார்வையொத்த கண்களையுடைய அம்மகளிர்க்கு, அந்த வனசம் வாணன் - தாமரை மலரில் வாழ்கின்ற அப்பிரமன், (பிரசன்னனாகி),எம்மால் இசைத்தற்கு இசையாத வரங்கள் ஈந்தான் - என்போலியராற் சொல்லுதற்கு முடியாத பலவரங்களைத்தந்தான்: (எ-று.)

செம்பொன்வரையென்பார், 'செம்மால்வரை'என்றார். மான் - அதன் பார்வைக்கு முதலாகுபெயர். வநஜம் - நீரிற் பிறப்பது;வநம் - நீர். (283)

108. தம்மக்களாயவசுரேச ரதிதிதந்த
அம்மக்கடம்மாலழியாமையு மாடகத்தான்
மும்மைப்புரம்போல்விசும்பூர்தரு மொய்ம்பினிந்தச்
செம்மைப்புரமுங்கொடுத்தானத் திசைமுகத்தோன்.

(இ - ள்.) தம் மக்கள் ஆய - தம்மிருவரது புத்திரர்களாகிய, அசுர ஈசர் - அசுரத்தலைவர்கள்,அதிதி தந்த அ மக்கள் தம்மால் - அதிதி யென்னும் காசியபர்மனைவிபெற்ற புத்திரர்களாகிய அத்தேவர்களால், அழியாமைஉம் - அழிவடையாதிருத்தலாகிய வரத்தையும், ஆடகத்தால் - பொன்னாலாகிய,மும்மை புரம் போல் விசும்பு ஊர்தரு மொய்ம்பின் - திரிபுரம்போல ஆகாயத்திலே பறந்து செல்லும் வலிமையையுடைய, இந்த செம்மை புரம் உம் - அழகுள்ள இந்த இரணிய நகரத்தையும், அத்திசை முகத்தோன் - நான்கு முகங்களையுடைய அப்பிரமன், கொடுத்தான் - (அப்பெண்களுக்குத்) தந்தான்;(எ - று.)

அதிதியின்மக்களாதலால், தேவர்களுக்கு 'ஆதித்தியர்'என்றும், 'ஆதிதேயர்'என்றும் பெயர்கள் உண்டு. அம் மக்கள்- அழகிய மக்கள் என்றுமாம். (284)

109. பொன்காலுமெய்யர்பொறிகால்பொலங் குண்டலத்தர்
முன்காலனையுஞ்சமர்மோதிமுருக்குமொய்ம்பர்
மின்கால்படையர்விடங்காலும் விழியர்வெம்போர்
வன்காலகேயரெனும்பேர்திசை வைத்தவீரர்.

(இ - ள்.)வெம் போர் வல் - கொடிய போரிலே வல்ல, காலகேயர் எனும் பேர் திசை வைத்த - (காலகையின் மக்களாதலால் வந்த) காலகேயர் என்னும் (தமது) பேரை எல்லாத்திசைகளிலும் பரவவைத்த, வீரர்-வீரர்கள்,- பொன் காலும் மெய்யர் - பொன்னொளியைவீசும் உடம்புள்ளவர்;பொறி கால் பொலம் குண்டலத்தர் - ஒளியை வீசுகின்ற பொன்னினாலாகிய குண்டலங்களையுடையவர்;முன்-விரைந்து சென்று, காலனைஉம்- யமனையும்,சமர் மோதி - போரில் தாக்கி, முருக்கும் - அழிக்கவல்ல, மொய்ம்பர் - வலிமையையுடையவர்;மின் கால் படையர் - ஒளியை

வீசுகிற ஆயுதங்களையுடையவர்;விடம் காலும் விழியர் - (கோபமிகுதியால்) விஷத்தை வெளிப்படுத்துகிற கண்களையுடையவர்;(எ-று.)

110. வருமுப்பொழுதுமறையந்தண ரங்கைவாரி
உருமுப்புயல்போற்கவர்வோர்முன் னுகாந்தநாதன்
பொருமுப்புரத்திலுறைதானவர் போலும்வீரர்
இருமுப்பதினாயிரம்வஞ்சகரிங்குமுண்டால்.

(இ - ள்.) வரு- (மாறிமாறி) வருகின்ற, மு பொழுதுஉம் - (காலை நடுப்பகல் மாலைஎன்னும்) மூன்று காலங்களிலும், மறை அந்தணர் - வேதம் வல்ல பிராமணர்கள், அம் கை-(தமது) அகங்கைகளால் (சந்தியாவந்தனத்தில்) எடுத்துவிடுகின்ற, வாரி - (அர்க்கியப்பிரதான) ஜலத்தை, உருமு புயல்போல் - இடியையுடைய மேகங்கள் (கடலினீரை முகந்து பருகுதல்) போல, கவர்வோர் - பறித்துக்கொள்பவர்களும், முன் - முன்னே, உக அந்தம் நாதன் - யுகமுடிவுகாலத்துக்குத் தலைவனாகிய சிவபிரான், பொரு - போர்செய்து அழித்த, மு புரத்தில் உறை தானவர்போலும் - திரிபுரத்தில் வசித்த அசுரர்கள்போன்ற, வீரர் - வீரர்களும் ஆகிய, இரு முப்பதினாயிரம்வஞ்சகர் - வஞ்சனையையுடைய அறுபதினாயிரவர்அசுரர்கள், இங்குஉம் - இவ்விரணியபுரத்திலும், உண்டு - உளர்;(எ-று.)-ஆல் - தேற்றம்.

வருமுப்பொழுது -ஒன்றன்பின் ஒன்றாகவருகின்ற பிராதஸ்ஸந்தியை, மத்தியாஹ்நம், ஸாயம்ஸந்தியை என்னும் திரிகாலம். அந்தணர் - அழகிய தண்மையை [குளிர்ந்தஅருளை]உடையவர் என, பிராமணர்க்குக் காரணவிடுகுறிப்பெயர்:இனி, அந்தத்தை அணவுவார் - அந்தணர்:என்றது - வேதாந்தத்தையே பொருளாக மேற்கொண்டுபார்ப்பார் எனினுமாம். சருவசங்காரகாலத்து அழித்தற்றொழில்செய்யுங்கடவுளாதலால், உருத்திரனை 'உகாந்தநாதன்' என்றார். (286)

111.-மாதலியின்சொற்கேட்ட அருச்சுனன் அவரை முடித்த பின்பேஅமராவதி செல்வேனென்று வஞ்சினங் கூறல்.

தன்றேர்வலவன்மொழிகேட்டுத் தயங்குநீலக்
குன்றேயனையான்கொடும்போர்வஞ்சினங்கள்கூறி
இன்றேயிவராவியுந்தென்புலத் தேற்றிப்பின்னர்
அன்றேயினிநானமராவதி செல்வதென்றான்.

(இ - ள்.)தன் தேர் வலவன் மொழி கேட்டு - (இங்ஙனம்) தனது தேர்ப்பாகனாகியமாதலி சொன்ன வார்த்தையைச் செவியுற்று, தயங்கு நீலம் குன்றுஏ அனையான்- விளங்குகின்ற நீலநிறமுள்ள மலையையேயொத்த அருச்சுனன், கொடு போர் வஞ்சினங்கள் கூறி - கொடிய யுத்தத்துக்கு உரிய பல சபதங்களைச்சொல்லி,'இன்றுஏ- இப்பொழுதே,இவர் ஆவிஉம்- இவ்வசுரர்களது உயிரையும், தென் புலத்து ஏற்றி-தென்திசையிலுள்ள யமலோகத்திற் சேரச்செய்துவிட்டு, பின்னர் அன்றுஏ-பின்பன்றோ,இனி-, நான்-, அமராவதி - சுவர்க்கலோகத்துள்ள நகரத்துக்கு, செல்வது - போவது',என்றான்- என்று பிரதிஜ்ஞை செய்தான்;(எ-று.)

அமராவதி -அமரர்களையுடையதுஎனத் தேவேந்திரனது இராசதானிக்குக் காரணக்குறி. (287)

112.-அருச்சுனன்அந்நகர்மீது தேரை யேவுக என்ன, மாதலி அங்ஙனேசெய்தல்.

இந்தப்புரத்தின்மிசைத்தேரினையேவுகென்னாக்
கந்தற்குவமைதகுதிண்டிறற் காளைகூறச்
சிந்தைக்குமுந்துந்தடந்தேரைத் தனுசர்வைகும்
அந்தப்புரத்தில்விடுத்தான்மற் றவனுமாதோ.

(இ - ள்.)'இந்தபுரத்தின்மிசை - இந்நகரத்தின் மேலே, தேரினை ஏவுக - தேரைச் செலுத்துவாயாக,' என்னா- என்று, கந்தற்கு உவமை தகு திண் திறல் காளை- (எல்லா வீரர்களுக்கும் உபமானமாகச் சொல்லப்படுகிற) முருகக்கடவுளுக்கும் உபமானமாகத்தக்க மிக்க வலிமையையுடைய வீரனானஅருச்சுனன், கூற-சொல்ல,-அவன்உம்-

மாதலியும், சிந்தைக்குஉம் முந்தும் தட தேரை - மனத்தினும் விரைந்து செல்லுந் தன்மையுடைய பெரிய இரதத்தை, தனுசர் வைகும் அந்த புரத்தில் - அசுரர்கள் வசிக்கின்ற அவ்விரணியபுரத்திலே, விடுத்தான்-செலுத்தினான்; (எ-று.)

கந்தன்=ஸ்கந்தன். உபமேயத்தினும் உபமானம் சிறந்திருத்தல்வேண்டு மென்பது அலங்கார நூலாரது துணிபாதலால், அருச்சுனனது சிறப்புத் தோன்ற, 'கந்தற்குவமைதகுதிண்டிறற்காளை'என்றார். காளை- உவமவாகுபெயர். நினைத்தமாத்திரத்தில் எவ்வளவு தூரத்திலுள்ள பொருளினிடத்துஞ் சென்று சேரு தல்பற்றி, மனம்மிக்கவிரைவுக்கு உவமை கூறப்படும். மற்று - அசை. 'மற்றவன்'என எடுத்து - தேரிலுள்ளவரிருவருள் வீரனொழியப்பாகனாய் நின்றவன் எனினுமாம். (288)

113.-தேர்நாணொலிகளைக்கேட்டுக்காலகேயர் திடுக்கிடுதல்.

தேராரவாரத்துடனேதிண் சிலைவலான்றன்
போராரவாரச்சிலைநாணொலிமீதுபோக
வாராரவாரத்திடிகேட்ட வரவமொத்தார்
காராரவாரமெனப்பொங்குமக் காலகேயர்.

(இ - ள்.)திண் சிலைவலான் தன் - வலிய வில்லில்வல்ல அருச்சனனது தேர் ஆரவாரத்துடனே - தேரின்பேரொலியோடே, போர் ஆரவாரம் சிலைநாண் ஒலி - போரிற் கொண்டாட்டத்தையுடைய வில்லினது நாணியின் ஓசையும், மீது போக - அந்நகரத்தின்மேற்செல, கார் ஆரவாரம் என பொங்கும் அக்காலகேயர் - மேகத்தினது கிளர்ச்சிபோல மேலெழுந் தன்மையையுடைய அந்தக் காலகேயர்கள், ஆர் ஆரவாரத்து இடி கேட்ட - நிறைந்த ஒலியையுடைய இடியைச் செவியுற்ற, அரவம் - நாகங்களை,ஒத்தார் - போன்றார்கள்;[திடுக்கிட்டார்என்றபடி] ; (எ-று.)

இரண்டாம்அடியில் 'பேராரவாரம்'என்னும் பாடம், மோனைத்தொடைக்குப்பொருந்தாது. (289)

வேறு.

114.-ஓசையைப்பற்றிக் காலகேயர் பலவாறு சங்கித்தல்.

இந்தவோதை யெழிலி யேழு மூழி நாளி டித்தெழும்
அந்தவோதை யோவதன்றி யாழி பொங்கு மோதையோ
கந்தன்வானின் மீது தேர்க டாவு கின்ற வோதையோ
எந்தவோதை யென்ற யிர்த்த யிர்த்து வஞ்சர் யாவரும்.

இதுமுதல்,நான்குகவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.)வஞ்சர் யாவர்உம் - வஞ்சகராகிய அசுரர்களெல்லோரும், இந்த ஓதை - இவ்வோசை,-எழிலிஏழ்உம் ஊழிநாள் இடித்து எழும் அந்த ஓசை ஓ - ஏழுமேகங்களும் யுகாந்த காலத்தில் இடி யிடித்தலாலுண்டாகின்ற அவ்வோசையோ? அது அன்றி - அதுவல்லாமல், ஆழி பொங்கும் ஓதை ஓ - (அக்காலத்தில்) கடல் மேற்பொங்குவதனாலுண்டாகும்ஓசையோ? (அல்லது), கந்தன் வானின் மீது தேர் கடாவுகின்ற ஓதை ஓ - (தேவசேனாதிபதியாகிய)சுப்பிரமணியமூர்த்தி ஆகாசமார்க்கத்திலே தேரைச் செலுத்திவருகிற ஓசைதானோ? எந்த ஓசை - (இவ்வோசைகளுள்) எவ்வோசையாம்? என்று அயிர்த்து அயிர்த்து - என்று பலவாறு சங்கித்து,-(எ-று.)- 'தெழித்து'என மேற்கவியோடு தொடரும். ஏழுமேகங்களாவன- சம்வர்த்தம், ஆவர்த்தம், புட்கலாவர்த்தம், சங்காரிதம், துரோணம், காளமுகி, நீலவர்ணம் என்பன; இவை முறையே மணி, நீர், பொன், பூ, மண், கள், தீ இவற்றைப் பொழிவன. சருவசங்கார காலத்தில் மேகங்களேழும் ஒருங்கேயெழுந்து அவ்வவற்றிற்கு உரிய மழையை இடைவிடாது பொழிந்து உலகங்களைஅழிக்கு மென்பதும், கடல் பொங்கியெழுந்து உலகை மூடு மென்பதும், நூற்கொள்கை. அயிர்த்து அயிர்த்து - அடுக்கு, மிகுதிபற்றியது அயிர்த்துயிர்த்து என்றும் பாடம்.

இதுமுதற்பதினேழுகவிகள் - பெரும்பாலும் ஏழாஞ்சீர் கூவிளச்சீரும், மற்றையாறும் மாச்சீர்களுமாகி வந்த எழுசீராசிரிய விருத்தங்கள். (290)

115-மூன்றுகவிகள் - காலகேயர் சினந்து போர்க்குப் பரபரப்புக்கொண்டுவருவதைத் தெரிவிக்கும்.

***தெழித்துரப்பியெயிறுதின்று வைதுசெய்யகண்கள்தீ
விழித்துமீசைநுனிமுறுக்கி வெய்யவீரவாளுறை
கழித்தெழுந்துபொங்குகின்ற காளகூடமென்னவே
கொழித்தழன்றுமண்ணும்விண்ணு மின்றுகோறுநாமெனா.***

(இ-ள்.) தெழித்து - கோபங்கொண்டு, உரப்பி - அதட்டி, எயிறுதின்று - பற்களைக்கடித்து, வைது - வசைமொழிகளைச்சொல்லி, செய்ய கண்கள் தீ விழித்து - சிவந்த கண்கள் (கோபத்தால்) நெருப்புச்சிந்த விழித்துப்பார்த்து, மீசை நுனி முறுக்கி-மீசையினுடைய நுனியை (க்கையால்) திருகி, வெய்ய வீரம் வாள் உறை கழித்து - கொடிய வலிமையையுடைய வாளைஉறைநீக்கியெடுத்து, எழுந்து-(தத்தமிருப்பிடத்தைவிட்டு) எழுந்து, பொங்குகின்ற காளகூடம் என்னஏ - (பாற்கடலிற்) கொதித்தெழுந்த காளகூடமென்னும் பெருவிஷம்போல, கொழித்து - (தீயை) வீசி, அழன்று - சீறி, 'மண்உம்- நிலவுலகத்தாரையும், விண்உம் - வானுலகத்தாரையும், இன்று - இப்பொழுது, நாம்-,கோறும் - கொல்வோம்,'எனா- என்றுசொல்லி,-(எ-று.)-'ஓடுவாரும்'(116) என மேலே தொடரும்.

'உரப்பியெயிறுதின்று வைது கண்கடீவிழித்து'என்பது வரையில் சினத்தின்செயல். மீசை முறுக்குதல் முதலியன, வீரத்தின்செயல். மீசை - மிசை [மேலிடத்து]உள்ளது: இது, மேல் உதட்டின் மீதுள்ள மயிரைக் காட்டும். உறை - படைக்கூடு; இது, ஆயுதம் உறுதற்கு இடமாதல்பற்றி வந்த பெயர். உறுதல் - பொருந்துதல், விழித்தல் - உருட்டிப்பார்த்தல்.(291)

***116. ஓடுவாருமந்தவோதை யெதிருடன்றுறுக்கியே
நாடுவாருநமர்களாண்மை நன்றுநன்றெனாநகைத்து
ஆடுவாருமமரர்வாழ்வு பாழ்படுத்துமாயுதம்
தேடுவாருமெண்ணிறந்த தேர்களேறுவாருமே.*** *(இ-ள்.) அந்தஓதை எதிர் - அவ்வோசையுண்டான இடத்துக்கு எதிர்நோக்கி, ஓடுவார்உம் - ஓடுபவர்களும், உடன்று - பகைத்து, உறுக்கி - கோபித்து, நாடுவார்உம் - (அவ்வோசையுண்டாதற்குக்காரணத்தை) ஆராய்பவர்களும், நமர்கள் ஆண்மை நன்று நன்று எனா- நம்மவர்களது பராக்கிரமம் மிகநன்றாயிருந்ததுஎன்று, நகைத்து ஆடுவார்உம் - (தம்மில்) சிரித்துப் பேசுபவர்களும், அமரர் வாழ்வு பாழ்படுத்தும் - தேவர்களது வாழ்க்கையைப் பாழாக்கிவருகிற, ஆயுதம் - ஆயுதங்களை,தேடுவார்உம் - தேடி யெடுப்பவர்களும், எண் இறந்த தேர்கள் ஏறுவார்உம் - அளவில்லாத தேர்களில் ஏறுபவர்களுமாய்,-(எ-று.)- 'உந்திமுந்தினார்'என, மேலிற்கவியில் முடியும்.*

ஆய் என்னும்வினையெச்சம்,வருவிக்கப்பட்டது. நம்மவர் பராக்கிரமம் பிறர் அஞ்சாது வந்து எதிர்க்கும்படியாயிற்றேயென்று, இகழ்ச்சி தோன்ற 'நன்றுநன்று'என்றார்;பிறகுறிப்பு. ஆடுதல் - வார்த்தையாடுதல். 'உறுக்கிமேல்'என்று பிரதிபேதம்.

***117. கூளிகோடியுய்ப்பகுஞ்ச ரங்கள்கோடியுய்ப்பபேர்
ஆளிகோடியுய்ப்பவாயு கதிகொடந்தரத்தின்மேல்
வாளிபோதும்வாசிகோடி கோடியுய்ப்பவாவுதேர்
ஒளியாகவானினெல்லைமறையவுந்திமுந்தினார்.***

(இ-ள்.) கூளிகோடி உய்ப்ப - பலபெருங்கழுகுகள் இழுத்துப் பறந்து செல்வனவும், குஞ்சரங்கள் கோடி உய்ப்ப - பலயானைகள்இழுத்துச் செல்வனவும், பேர் ஆளி கோடி உய்ப்ப - பெரிய சிங்கங்கள் பல இழுப்பனவும், வாயு கதி கொடு - காற்றுச்செல்லும் வேகத்தைப் பெற்று, அந்தரத்தின்மேல் - ஆகாயத்திலே, வாளி போதும் - அம்புபோல நேர் செல்லுகின்ற, வாசி கோடி கோடி - மிகப் பலவாகிய குதிரைகள், உய்ப்ப - இழுப்பனவுமாகிய, வாவு தேர் - தாவிச் செல்லுகின்ற தேர்களை,ஒளி ஆக - ஒழுங்காக, வானின் எல்லைமறைய - ஆகாயத்தின் எல்லைமறையும்படி, உந்தி- செலுத்தி, முந்தினார்- முற்பட்டு வந்தார்கள்;(எ-று.)

அந்த அசுரர்களின் தேர்கள் கூளி முதலியவைகளால் ஈர்க்கப்பட்டுச் சென்றன என்க. கூளி பூதமுமாம். குஞ்சரம் - மத்தகங்களுக்குக் கீழிருக்கின்ற குழிகளுள்ள தென்றும், காட்டுப் புதர்களிற் சஞ்சரிப்பதென்றும் காரணப்பொருள்படும். வாளி போதல்-வட்டமா யோடுதலுமாம். வாசி - வாஜி; வடசொல். ஆயதேர் என்று பிரதிபேதம். (293)

118.-அவ்வசுரர்கள்மனத்தில் அருச்சுனனைபற்றி நிகழும் எண்ணம்.

***அந்தகன்பொரறற்குநம்மை வல்லனல்லனபயமுன்
தந்தவிந்திரன்றனக்கு மொக்குமன்னதன்மைதான்***

கந்தனென்னிலாறிரண்டு கண்கள்கைகளில்லைமேல்
எந்தவீரனம்மொடின்றெ திர்க்குமிந்தவீரனே. *(இ-ள்.)அந்தகன் - யமன், நம்மை-,பொரற்கு - போர் செய்து எதிர்ப்பதற்கு, வல்லன் அல்லன் - சமர்த்தனல்லன்;அபயம் முன் தந்த - (நம்மால்) முன்னே அபயங்கொடுக்கப்பட்ட, இந்திரன் தனக்குஉம் - தேவேந்திரனுக்கும், அன்ன தன்மை - (நம்மோடு பொரமாட்டாத) அத்தன்மை, ஒக்கும் - பொருந்தும்; (ஆதலால் இவன் யமனும் இந்திரனுமல்லன்);கந்தன் என்னில் - முருகக்கடவுள் என்போமென்றால், ஆறு இரண்டு கண்கள் கைகள் இல்லை-(ஆறுமுகனாதற்குத்தக) பன்னிரண்டு கண்களும் அத்தனை கைகளும் இல்லை: (ஆதலால் அவனுமல்லன்) இன்று நம்மொடு எதிர்க்கும் இந்த வீரன் - இப்பொழுது நம்முடனே எதிர்க்கிற இவ்வீரன், மேல் எந்த வீரன் - இம்மூவருமல்லாத எந்த வீரனோ? (எ-று.)-என்றுஐயப்படுதலும் தெளிதலுமானார்கள்அவுண ரென்க.*

அபயந்தருதல் -பயப்படாதேயென்று வாக்குதத்தஞ் செய்தல். மேல்-வேறென்னும் பொருள்பட நின்ற இடைச்சொல். (294)

119.-அவ்வசுரர்களின்வனப்பைக்கண்டு அருச்சுனன் கருத்துநொந்துகூறலுறுதல்.

எண்டயங்குமெயிறுவெண்ணி லாவெறிப்பவெயின்மணிக்
குண்டலங்களழகெறிப்ப மகுடகோடிகுலவிமேல்
மண்டியெங்கும்வெயிலெறிப்ப வஞ்சர்தம்வனப்பெலாம்
கண்டுகண்டருச்சுனன்க ருத்துநொந்துகூறுவான்.

(இ-ள்.) எண்தயங்கும் எயிறு - வலிமைமிக்க பறக்கள், வெள் நிலா எறிப்ப - வெண்மையான சந்திரகாந்திபோன்ற ஒளியை வீசவும், வெயில் மணி குண்டலங்கள் - சூரியகாந்தியை யொத்து விளங்குகின்ற இரத்தின குண்டலங்கள், அழகு எறிப்ப - அழகை வீசவும், மகுடம் கோடி - கிரீடத்தின் நுனி, குலவி - விளங்கி, மேல் மண்டி - மேலே பொருந்தி, எங்கும்-, வெயில் எறிப்ப - சூரியனொளிபோன்றஒளியை வீசவும், வஞ்சர் தம் வனப்பு எலாம் - வஞ்சகர்களாகிய அவ்வசுரர்களின் இவ்வழகுகளை யெல்லாம், கண்டுகண்டு - நன்றாகப்பார்த்து, அருச்சுனன்-,கருத்து நொந்து - மனம் வருந்தி, கூறுவான் - (சில வார்த்தை) சொல்வானானான்; (எ-று.),-கண்டுகண்டு- அடுக்கு, மிகுதிப்பொருளது. (295)

120.-அருச்சுனன் அவ்வசுரரின்வனப்பைக் கண்டு இவர்களைக்கொல்லவேணுமேயென்று நொந்து கூறுதல்.

கன்னல்வேளைவென்றவிக்கவின்படைத்தகாட்சியும்
மின்னுபூண்விளங்குமார்பும் விபுதருக்குமில்லையால்
என்னபாவமிவரையாவி யீடழிப்பதென்றுபோர்
மன்னர்மன்னன்முன்னுரைத்த வாய்மையுங்குறிப்புறா. இதுமுதல் நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ-ள்.)'கன்னல்வேளைவென்ற - கரும்புவில்லையுடைய மன்மதனைச்சயித்த, இ கவின் படைத்த காட்சிஉம் - அழகுபெற்ற இத்தோற்றமும், மின்னு பூண் விளங்கும் மார்புஉம் - பிரகாசிக்கிற ஆபரணங்கள் விளங்குகிற மார்பும், விபுதருக்குஉம் இல்லை- (இவ்வசுரர்களுக்கு இருப்பதுபோலத்) தேவர்களுக்கும் இல்லை;ஆல் - ஆதலால், இவரை - இவர்களை,ஆவி ஈடு அழிப்பது - உயிரின் வலியை நாசஞ்செய்வது [கொல்லவேண்டுவது],என்ன பாவம் - (முற்பிறப்பிற்செய்த) என்ன தீவினையின்பயனோ?'என்று - என்று சொல்லி, போர் மன்னர் மன்னன் - போரில் வல்ல அரசர்களுக்குட் சிறந்தவனானஅருச்சுனன், முன் உரைத்த வாய்மைஉம் - (இவர்களைக்கொல்வேனென்று) முன்னே சொன்ன சபத வார்த்தையையும், குறிப்புறா-மனத்திற்கருதி,-(எ-று.)- 'குறிப்புறா'என்பது, மேல் 123- ஆம் கவியில் 'செவிக்கொளா' என்பதனோடுமுடியும்.

முன் உரைத்தவாய்மை - கீழ் நூற்றுப்பதினோராங்கவியிற் காண்க. (296)

121.-அருச்சுனன்மீதுபகழிதூவி அவ்வசுரர்கள் கூறலுறுதல்.

வில்வளைத்துநின்றநீலவெற்பரொன்றைவிண்ணிடைச்
செல்வளைத்ததென்னவந்துதீயவஞ்சர்யாவரும்

**மல்வளைத்தசிகரவாகுகிரியின்மீதுமார்பினும்
கொல்வளைத்தபகழிதூவியின்னநின்றுகூறுவார்.**

(இ-ள்.) வில்வளைத்துநின்ற - வில்லைவணக்கிநின்ற, நீலம் வெற்பர் ஒன்றை - ஒரு நீலமணிமலையை,விண்ணிடை- ஆகாயத்திலே, செல் வளைத்ததுஎன்ன - மேகங்கள் சூழ்ந்ததுபோல, தீய வஞ்சர் யாவர்உம் - கொடிய வஞ்சனையுடையஅசுரர்களனைவரும், வந்து - வந்து (அருச்சுனனைவளைத்துக்கொண்டு),மல் வளைத்த- மற்போரை மிகப்பயின்ற, சிகரம் கிரி வாகுவின்மீதுஉம்-சிகரத்தையுடைய மலைகள் போன்ற (அவனது) தோள்களிலும், மார்பின்உம் - மார்பிலும், கொல் வளைத்தபகழி தூவி -கொல்லனால்நிருமிக்கப்பட்ட அம்புகளைச் சொரிந்து, நின்று - நிலைநின்று,இன்ன கூறுவார்-இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லுவார்கள்;(எ-று.)-அவை மேற்கவியிற் காண்க.

கொல் -இரும்பைக் காய்ச்சி யடித்துச் செய்யும் வேலை; கொல்லனுக்கு இங்கு ஆகுபெயர். செல் - செல்லுவது: மேகத்துக்குக் காரணக்குறி. சிகரவாகுகிரியின் - உருபுபிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. வெற்பர், அர் - சாரியை. (297)

122.-அருச்சுனனைஇரணியபுரத்தசுரர் அலட்சியப்படுத்திப்பேசுதல்

**உழுவைகண்டவுழைகள்போல வோடியோடிமேருவின்
முழைதொறும்புகுந்ததேவ ரேவல்கொண்டுமொய்ம்புடன்
இழிவில்சந்தனங்கடாவி யிங்குவந்ததென்னடா
புழுவிலொன்றுமொன்றுபூத லத்துளானொருத்தனீ.**

(இ-ள்.)புழுவில் ஒன்றும் - புழுக்களிலே சேர்ந்த [புழுக்களில் ஒன்றையொப்ப எங்களால் மதிக்கப்படுகிற],ஒன்று பூதலத்து உளான்- பொருந்திய நிலவுலகத்திலே யுள்ளவனாகிய,ஒருத்தன் நீ - (வேறு துணையில்லாத)நீ ஒருவன், உழுவை கண்ட உழைகள் போல - புலியைப் பார்த்த மான்கள்போல, ஓடி ஓடி -(எங்களைக்கண்டுபயந்து) மிகுதியாக ஓடி, மேருவின் முழைதொறுஉம் புகுந்த - மேருமலையின்குகைகள்தோறும் புகுந்து ஒளித்த, தேவர் - தேவர்களது, ஏவல்கொண்டு - ஏவுதலினால், மொய்ம்புடன் - வலிமையுடனே, இழிவு இல் சந்தனம் கடாவி - குற்றமில்லாததொரு தேரைச் செலுத்தி, இங்கு வந்தது-,என் அடா - யாதடா? (எ-று.)

என்னடா என்பது- இகழ்ச்சிதோன்ற நின்றது. சந்தனம்=ஸ்யந்தநம்: வடமொழி. பூதலத்துளானொருத்தன்நீ - முன்னிலையிற்படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதி. 'புழுவிலொன்றுமன்று'என்றும் பாடம். (298)

123.-அருச்சுனன்மறுமொழி.

**என்றுகாலகேயர்நின்றி சைத்தசொற்செவிக்கொளா
நன்றுகாலகேயர்சொன்ன வாய்மைநன்றெனாநகைத்து
ஒன்றுகாலம்வந்ததிங்கு ருத்துநானுடன்றுமைக்
கொன்றுகாலனூரிலுங்களாவி யுங்கொடுக்கவே.**

(இ-ள்.) என்று- இவ்வாறு, காலகேயர்-,நின்று - எதிரில் நின்று, இசைத்த - சொன்ன, சொல் - வார்த்தையை, செவி கொளா - காதிலேகொண்டு [கேட்டு],-(அருச்சுனன்),-காலகேயர்சொன்ன வாய்மை நன்று நன்று எனா- காலகேயர்கள்சொன்ன வார்த்தை மிகவும் நன்றாயிருந்ததென்றுஎண்ணி, நகைத்து - சிரித்து, (அவர்களைநோக்கி), 'நான்-,இங்கு-இப்போர்க்களத்தில், உருத்து - கோபித்து, உடன்று பகைத்து, உமை கொன்று - உங்களைக்கொலைசெய்து,உங்கள் ஆவிஉம்- உங்களுடைய உயிரையும், காலன் ஊரில் - யமபுரத்திலே, கொடுக்க - செலுத்துதற்கு, ஒன்று காலம் - பொருந்திய காலம், வந்தது - வந்துவிட்டது,' (எ-று.)-'என்றுமறுமொழி கூறினான்'என வருவித்து முடிக்க. (299)

124.-அருச்சுனன்கூறியது கேட்டுக் காலகேயர் படைவிடுதல்.

**காலகேயர்விசயனின்று கட்டுரைத்தவுறுதிகேட்டு
ஆலகாலமெனவுருத்த ழன்றுபொங்கியயின்முனைச்
சூலநேமிபாலம்வெய்ய சுடுசரந்துரத்தினார்
நீலமேனிசெம்புணீரி னானிறஞ்சிவக்கவே.**

(இ-ள்.)காலகேயர்-,விசயன் நின்று கட்டு உரைத்த உறுதிகேட்டு - அருச்சுனன் அஞ்சாமல் நின்று திடமாகச் சொல்லிய உறுதிவார்த்தையைச் செவியுற்று, ஆலகாலம் என - (பாற்கடலில் தோன்றிய)விஷம்போல, உருத்து - கோபித்து, அழன்று - கொதித்து, பொங்கி - மேலெழுந்து,-நீலம்மேனி- அருச்சுனனது நீலநிறமுள்ள உடம்பு, செம் புண் நீரினால்-

விரணங்களினின்றும் பெருகுகின்ற சிவந்த இரத்தத்தால், நிறம் சிவக்க - செம்மைநிற மடையும்படி, அயில் - வேல்களையும்,முனை-கூர் நுனியையுடைய, சூலம் - சூலங்களையும்,நேமி-சக்கரங்களையும்,பாலம்-மழுக்களையும்,வெய்ய சுடு சரம்-கொடிய (பகைவரை) வருத்துகிற அம்புகளையும்,துரத்தினார்- (அவன்மீது) பிரயோகித்தார்கள்;(எ-று.)

ஆலகாலம்=ஹாலாஹலம். பாலம்=பிண்டிபாலம். (300)

125.-அவுணருடையஆயுதவேகத்தின் வருணனை.

விண்சுழன்றுதிசைசுழன்று வேலையுஞ்சுழன்றுசூழ்
மண்சுழன்றுவரைசுழன்று வானினின்றவானுளோர்
கண்சுழன்றுயாதினுங்க லங்குறாதகலைவலோர்
எண்சுழன்றுமற்றுமுள்ள யாவையுஞ்சுழன்றவே.

(இ-ள்.) (அவர்கள் ஆயுதங்களைமேல் வீசிய வேகத்தால்), விண்சுழன்று-ஆகாயங் கலங்கி, திசை சுழன்று - திக்குக்கள் நிலைதடுமாறி, வேலைஉம்சுழன்று - கடலுஞ் சுழற்சிபெற்று, சூழ் மண் சுழன்று - (அக்கடல்) சூழ்ந்த பூமி சுற்றி, வரை சுழன்று - மலைநிலைபெயர்ந்து, வானில் நின்ற வான் உளோர் கண் சுழன்று - ஆகாயத்திற் பொருந்திய சுவர்க்கலோகத்திலுள்ள தேவர்களது இமையாக்கண்கள் திகைப்படைந்து, யாதின்உம் கலங்குறாதகலைவலோர்எண் சுழன்று - எந்தக் காரணத்தினாலும்நிலைமாறுதலில்லாதநூல்வல்ல யோகியர்களது மனமுஞ் சலித்து, மற்றுஉம் உள்ள யாவைஉம் - இன்னும் உள்ள எல்லாப் பொருள்களும், சுழன்ற-சுழற்சிபெற்றன;(எ-று.)-சொற்பின்வருநிலையணி. (301)

126.-அருச்சுனன்அவர்கள் படைக்கலங்களுக்கு விலகி, அம்புபொழிதல்.

அவர்விடுத்தபடைகள்யாவு மழியவானிடைக்கணைக்
கவர்தொடுத்துவிலகிமீள வவர்கள்காயமெங்கணும்
துவர்நிறத்தகுருதிசோர் தரச்சரந்துரத்தினான்
தவரினுக்கிராகவன்கொ லெனவருந்தனஞ்சயன். *(இ-ள்.)தவரினுக்கு - வில்வித்தையில், இராகவன் கொல் என - ஸ்ரீராமபிரானோஎன்று சொல்லும்படி, வரும் - அவதரித்த, தனஞ்சயன் - அருச்சுனன்,-அவர்விடுத்த - அவ்வசுரர்கள் (தன்மேல்) எறிந்த, படைகள் யாஉம் - ஆயுதங்களனைத்தும்,அழிய - அழியும்படி, வானிடை - ஆகாயத்திலே, கணை- அம்புகளை,கவர் தொடுத்து - ஒன்று பலவாம்படி விடுத்து, விலகி - (அவர்களின் ஆயுதங்களுக்குத் தான் இலக்காகாமல்) நீங்கி, மீள - பின்பு, அவர்கள் காயம் எங்கண்உம்-அவர்களுடம்பு முழுவதிலும், துவர் நிறத்த குருதி - சிவந்த நிறத்தையுடைய இரத்தம், சோர்தர-வழியும்படி, சரம் துரத்தினான்-அம்புகளைஎய்தான்;(எ-று.)*

கவர்தொடுத்தலாவது - ஒன்றிலிருந்து பலதோன்ற விடுதல். துவர் நிறத்த - பவழம்போன்ற நிறத்தையுடைய என்றுமாம். கணைக்கவர்- இரட்டையம்பு என்று உரைப்பாருமுளர். தவர் - வில். இராகவன் - ரகுமகாராசனது குலத்தில் அவதரித்தவனென்று பொருள். (302)

127.-அருச்சுனனம்புபடவேஅவுணர் ஆகாயத்தி லெழுந்து பூமி நீர்இவற்றில் தம் பட்டணத்தோடு மறைந்துமாயைபுரிதல்.

பார்த்தனெய்தவாளிமெய் படப்படப்பதைத்துமீது
ஆர்த்தெழுந்துநகரினோடுமந்தரத்தினெல்லைபோய்
வார்த்தரங்கவேலையூடுமண்ணினூடுமறையவத்
தூர்த்தர்செய்தவஞ்சமாயை சொல்லலாகுமளவதோ.

(இ-ள்.)பார்த்தன் எய்த வாளி - அருச்சுனன் எய்த அம்புகள், மெய் பட பட - (தம்) உடம்பில் மிகுதியாகப் படுவதனால்,அ தூர்த்தர் - வஞ்சகர்களாகிய அவ்வசுரர்கள், பதைத்து - வருந்தி, ஆர்த்து ஆரவாரித்து, மீது எழுந்து - மேலே கிளம்பி, நகரினோடுஉம்- (தங்கள்) பட்டணத்துடனே, அந்தரத்தின் எல்லைபோய் - ஆகாயத்தினிடத்தே சென்று, வார் தரங்கம் வேலையூடுஉம் - நீரலைகளையுடைய கடலினிடத்தும், மண்ணினூடுஉம் - பூமியிலும், மறைய - மறைவாக (நின்று), செய்த-,வஞ்சம் மாயை-வஞ்சனையுள்ளமாயையானது, சொல்லல் ஆகும் அளவதுஓ - சொல்லுதற்குக்கூடிய அளவையுடையதோ? [அன்றென்றபடி].

பார்த்தன் -பிரதையின் மகன் என்றுபொருள்: பிரதை - குந்தி; இது - அருச்சுனனுக்குக் காரணக்குறி. *(303)*

128.-அவுணரின்இந்திரஜாலம்.

அண்ணறேரின்முன்னதாகு மளவிறந்ததேரொடும்
விண்ணின்மீதுதிசையளக்கும் வெற்பின்மீதுபொலியுமெக்
கண்ணுமாகுமக்கணத்தின் மீளவுங்கரந்திடும்
எண்ணலாவதன்றதன் றியற்றுமிந்த்ரசாலமே. *(இ-ள்.) (அவ்வசுரர்களோடு கூடிய இரணியபுரமானது),- அண்ணல் தேரின் முன்னது ஆகும் - (ஒருகால்) அருச்சுனனது தேருக்கு எதிரில் உள்ளதாய்க் காணப்படும்;(உடனே), அளவு இறந்த தேரொடுஉம் - கணக்கில்லாத தேர்களுடனே, விண்ணின் மீது - ஆகாயத்திலே, திசை அளக்கும் - (முழுவதும் பரவி) எல்லாத்திக்குக்களையும்அளவிடும்; வெற்பின்மீது பொலியும் - (மற்றொருகால்)ஒருமலையின்மேலேவிளங்கும்; எ கண்உம் ஆகும் - (வேறொருகால்)எவ்விடத்துங் காணப்படும்;அ கணத்தில் - அந்த க்ஷணத்தில்தானே, மீளஉம் கரந்திடும்-திரும்பவும் மறைந்து விடும்;அது அன்று இயற்றும் - அன்றைத்தினத்தில் அவ்விரணியபுரம் செய்த, இந்த்ர சாலம் - மகாமாயையானது, எண்ணல் ஆவது அன்று - நினைப்பதற்குங்கூடியதன்மையுடையதன்று;*

எண்ணலாவதன்றுஎன்றதனால்,சொல்லலாவதுஞ் செய்யலாவது மன்றென்பது தானே பெறப்படும். இந்திரசாலமாவது - உள்ளதை இல்லாததாகவும் இல்லாததை உள்ளதாகவும்ஒன்றை மற்றொன்றாகவும் அற்புதங் காட்டுவதொரு மாயவித்தை: ஆன்மாவை மயங்கச்செய்வதென்பது, இத்தொடர்க்குப் பொருள். அது - அப்புரத்திலுள்ளார்க்கு, இடவாகுபெயர். *(304)*

129.-தன்ஒற்றைவில்லைக்கொண்டுஅருச்சுனன் எங்குஞ் சரமாரிபொழிதல்.

அந்தவஞ்சர்புரியுமாயை வகையறிந்தருச்சுனன்
சிந்தைகன்றிவிழிசிவந்து தெய்வவாகைவில்லையும்
மைந்துடன்குனித்துவாளி வாயுவேகமுடன்விடுத்து
எந்தவெந்தவுலகுமப்பு மாரியாவியற்றினான்.

(இ-ள்.) அந்தவஞ்சர் புரியும் - வஞ்சனையையுடையஅவ்வசுரர்கள் செய்கின்ற, மாயை வகை - மாயையின் விதத்தை, அறிந்து-,அருச்சுனன்-, சிந்தை கன்றி - மனங் கொதித்து, விழி சிவந்து - கண்கள் செம்மை நிறமடைந்து, தெய்வம் வாகை வில்லைஉம்- தெய்வத்தன்மையையும் வெற்றிமாலையையுமுடையகாண்டீவத்தையும், மைந்துடன் குனித்து - பலத்தோடு வளைத்து,வாளி - அம்புகளை,வாயு வேகமுடன் - காற்றை யொத்த வேகத்துடனே, விடுத்து - தொடுத்து, எந்த எந்த உலகுஉம்- (அந்நகரஞ் செல்லுகின்ற) எல்லா இடங்களையும்,அப்பு மாரி ஆ இயற்றினான்- பாணவர்ஷமயமாகச் செய்தான்;(எ-று.)

அப்பு மாரி -அம்புகளின் மழை; வேற்றுமையில் மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. மாரியால் என்றும் பாடம். (305)

130.-அருச்சுனன்திறனைஅவுணர்மதித்துக் கூறல்.

தனிதமேகமன்னதேரு மொன்றுதாவில்குன்றுபோல்
குனிதருங்கடுப்பின்மிக்க கொடியவில்லுமொன்றுமேல்
கனிவுறுஞ்சரக்குழாம் விசும்பினெல்லைகாட்டுமோர்
மனிதன்வின்மைநன்றுநன் றெனாமதித்துவஞ்சரே. இதுவும், மேற்கவியும் - குளகம்.

(இ-ள்.)வஞ்சர் - அசுரர்கள்,-'தனிதம்மேகம் அன்ன - இடியையுடைய மேகத்தையொத்த, தேர்உம் ஒன்று - (எதிரியினது) தேர் ஒன்றுதான்: தா இல் குன்று போல் - அழிதலில்லாத மேருமலைபோல, குனிதரும் - வளைந்த,கடுப்பில் மிக்க - (அம்பெய்யும்) வேகத்தில் மிகுந்த, கொடிய வில்உம் ஒன்று - பயங்கரமான வில் ஒன்றுதான்: (இங்ஙனாகவும்), மேல் கனிவு உறும் - மிக முதிர்தலைப்பெற்ற, சரம் குழாம் - அம்புகளின் கூட்டங்களை,விசும்பின் எல்லை- ஆகாயத்தினிடம் முழுவதும், காட்டும் - பரவுமாறு செய்கிற, ஓர் மனிதன் வின்மை - ஒருமனிதனது விற்றொழிலின் திறம், நன்று நன்று - நன்றாயிருந்ததுநன்றாயிருந்தது,'எனா- என்று, மதித்து - சிறப்பாக எண்ணி,-(எ-று.)- (சொரியாப்பிளிறினர்'என முடியும்.

தனிதம்=ஸ்தநிதம்: வடமொழி. தனிதமேகமன்னதேர் என்றது - ஆகாயத்தில் விரைந்து செல்லுதலும் பேராரவாரமும் பற்றி. திரிபுர சங்கார காலத்தில் மகாமேருகிரி சிவபிரானுக்கு வில்லாகியிருந்ததனால், 'தாவில்குன்றுபோற்குனிதரும் வில்'என்றார். தா - உரிச்சொல். 'கண்டுபோர்''கட்டுபோர்'என்றும் பாடம். (306)

வேறு.

131.-அவுணர்அம்புமழைபொழிந்து கர்ச்சித்தல்.

புருவவில் வளைவுற விழிகனல் பொதுளக்
கருமுகி லனையவர்கடுகினர் முடுகிச்
சரமழை யிடிமழை தழன்மழை சொரியாப்
பெருமழை யெனநனி பிளிறின ரெவரும்.

(இ-ள்.) கருமுகில் அனையவர்- கறுத்த மேகத்தையொத்தவர்களாகிய, எவர்உம் - எல்லா வசுரர்களும்,-புருவம்வில் வளைவுஉற - (தங்கள் தங்கள்) புருவமாகிய வில் (கோபத்தால் மேல் நெறித்து) வளைதலையடையவும், விழி கனல் பொதுள-கண்களில் நெருப்பு நிறையவும், முடுகி கடுகினர்-மிகவும் வேகமாக வந்து, சரம் மழை - அம்பு மழையையும், இடி மழை - இடிமழையையும், தழல் மழை - நெருப்பு மழையையும், சொரியா-பொழிந்து,- பெருமழை என - பெரிய மேகம்போல, நனி பிளிறினர் - மிகுதியாகக் கர்ச்சித்தார்கள்: (எ-று.)-புருவம்- ப்ரூ என்னும் வட மொழித்திரிபு.

இதுமுதற்பதின்மூன்றுகவிகள் - பெரும்பாலும் ஈற்றுச்சீரொன்று புளிமாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய அளவடிநான்குகொண்ட கலிவிருத்தங்கள்;இவற்றில் ஈற்றெழுத்து ஒன்று ஒழிய மற்றையெழுத்துக்கள் பெரும்பாலும் குற்றெழுத்துக்களாகவே வந்தது, குறுஞ்சீர்வண்ணம். இடையிடையே வந்த ஐகாரக் குறுக்கங்களும் மாத்திரை யொப்புமையால் குற்றெழுத்தோடு ஒப்பவே கொள்ளப்படும். (307)

132.-அருச்சுனன்அம்புசெலுத்திப் பொருதல்.

இவருயிர்கவர்தர விடமிதுவெனவே
நவையறுதிறலுடை நகுசரமுகையா
அவரவரகலமு மணிகிளர்கரமும்
தவருடன்விழவிழ வொருதனிபொருதான்.

(இ-ள்.)(அப்பொழுது அருச்சுனன்), 'இவர்உயிர் கவர் தர - இவ்வசுரர்களின் உயிரை வாங்குவதற்கு, இடம்-தக்கசமயம், இது - இதுவாம்,'என - என்று எண்ணி,-நவை அறு திறல் உடை - குற்றமற்ற வலிமையையுடைய, நகு சரம் - விளங்குகின்ற அம்புகளை,உகையா- செலுத்தி,-அவர்அவர்-அவ்வசுரர்களின், அகலம்உம் - மார்பும், தவருடன் - (பிடித்த) விற்களுடனே, அணி கிளர் கரம்உம் - அழகுவிளங்குகின்ற கைகளும், விழவிழ - மிகுதியாக விழும்படி, ஒரு தனி பொருதான்- ஒப்பில்லாதபடி தனியனாய்நின்று போர்செய்தான்;(எ-று.)

கவர்தல் -கொள்ளைகொள்ளுதல்.காலமும் இடமாதல்பற்றி, இங்கே 'இடம்'எனப்பட்டது. இனி, முதலிரண்டடிக்கு - இவருயிரை யொழித்தற்கு இடம் இதுவென்னும்படி (மார்பில்) அம்பு செலுத்தி யென்றுமாம். அம்பின் வலிக்குக் குற்றமாவது-குறித்த இலக்கிற்சென்று படாமையும், பட்டும் அதனை அழியாமையுமாம். நகுசரம் - வினைத்தொகை;இதில், பகைவரது கிளர்ச்சியை நோக்கிப் பரிகசித்துச் சிரிக்கின்ற அம்பு என்னும் பொருளுந் தொனிக்கும். ஒருதனி - தன்னந்தனி என்றாற்போலமிகுதனியுமாம். உதையா என்றும் பாடம். (308)

133.-அருச்சுனனதுகணையைவிலக்கி, அவுணர் எதிராகப் படைதொடுத்தல்.

அவன்விடுமடுகணையடையவுநொடியில்
பவனனதெதிர்சரு கெனநனிபறியக்
கவனமொடெழுபரி ரதகதிகுலையத்
துவனியொடெறிபடை யெதிரெதிர்தொடவே.

இதுவும், மேற்கவியும் - குளகம்.

(இ-ள்.) அவன்விடும்-அருச்சுனன் எய்கின்ற, அடு கணை அடையஉம் - கொல்லுகின்ற அம்புகளெல்லாமும், நொடியில் - நொடிப்பொழுதினுள்ளே, பவனனது எதிர் சருகு என-காற்றுக்கு எதிரிலே அகப்பட்ட சருகுகள்போல, நனி பறிய - மிகவும் மீண்டு செல்லும்படியும்,- கவனமொடு எழுபரி - விரைந்த நடையோடு செல்லுகிற குதிரைகளைப் பூட்டிய, ரதம் - (அருச்சுனனது) தேரினுடைய, கதி - செல்லுகை, குலைய- கெடும்படியும்,- துவனியொடு- ஆரவாரத்துடனே, எறி படை - பிரயோகித்தற்குரிய ஆயு தங்களை,எதிர் எதிர் - எதிரே எதிரே, தொட - (அசுரர்கள்) தொடுக்க,- (எ-று.)-'மகபதிமகனும்அவுணரும் பொருதனர்'என வருங் கவியோடு இயையும்.

நொடி -இயற்கையில் ஒருவன் ஒருமுறை கையை நொடித்தற்கு வேண்டும் பொழுது. பவனன் - அசுரர் எய்யும் அம்புக்கும், சருகு - அருச்சுனன் எய்யும் அம்புக்கும் உவமை. சருகு - உலர்ந்த இலை. பரிய என்றும் பாடம். (309)

134.-அருச்சுனனுடன்அவுணர் கடும்போர் விளைத்தல்.

வரிசிலைவிறலுடைமகபதிமகனும்
எரிவிழியவுணரு முறைமுறையிகலிப்
பொருதனர்ரகுபதி புதல்வனுமடுபோர்
நிருதருமெதிர்பொரு மமர்நிகரெனவே.

(இ-ள்.) வரிசிலைவிறல் உடை - கட்டமைந்த வில்லின்வலிமையையுடைய, மகபதி மகன்உம் - இந்திரகுமாரனான அருச்சுனனும், எரி விழி அவுணர்உம் - நெருப்பைச் சிந்துகின்ற கண்களையுடையஅசுரர்களும், முறை முறை - கிரமந்தப்பாமல், இகலி- பராக்கிரமித்து,-ரகுபதிபுதல்வன்உம் - ரகுகுலத்துக்குத் தலைவனான தசரதசக்கரவர்த்தியினது திருமகனானஸ்ரீராமபிரானும், அடு போர் நிருதர்உம் - கொல்லுகின்ற போர்த்தொழிலில் வல்ல இராக்கதர்களும், எதிர் பொரும் - எதிர்த்துச்செய்த, அமர் - போர், நிகர் என - ஒப்பு என்னும்படி, பொருதனர் - போர்செய்தார்கள்;

முறைமுறைஎன்பதற்கு - இவர்விட்ட ஆயுதங்களைஅவன் தான்விடும் அம்புகளால் விலக்கி இவர்கள் மேலும் அம்பெய்தலும், அவன் எய்த அம்புகளைஇவர்கள் விலக்கி அவன்மீதும் படையெறிதலும் ஆக இங்ஙனம் மாறி மாறி என்னும் பொருள் கொள்ளலாம். 'ரகுகுல புதல்வனும்'என்றும் பாடம். (310)

135.-இதுமுதல்ஆறு கவிகள் - அருச்சுனன் பாசுபதத்தைத்தியானித்து அவுணர்மீது எறிய, அவர்கள் சிரங்கள் சிதறியமைகூறும்.

இப்படைகளினுயி ரழிகிலரிவரென்று
அப்படைகளையொழிதரவடலுடையார்
மெய்ப்புகும்விறலது விடையவனருளும்
கைப்பகழியைமன னுறநனிகருதா.

இதுமுதல்நான்குகவிகள் - குளகம்.

(இ-ள்.)'இவர்- இவ்வசுரர்கள், இ படைகளின்-(சாதாரணமான) இந்த அம்புகளினால்,உயிர் அழிகிலர் - இறக்கமாட்டார்கள்,'என்று - என்று (அருச்சுனன்) எண்ணி, அ படைகளைஒழி தர-அந்த அம்புகளைஎய்தல் நீங்க- ,அடல் உடையார் மெய் புகும் விறலது -வலிமையையுடைய அப்பகைவர்களது உடம்பில் உருவச்சென்று தொழில்செய்யும் வலிமையையுடையதாகிய, விடையவன் அருளும்-(முன்னே தனக்குச்) சிவபிரான் அளித்த, கை பகழியை - கையில் வரச் சித்தமாகவுள்ள அஸ்திரத்தை, மனன் உற-மனம்பொருந்த, நனி கருதா - மிகுதியாகத் தியானித்து,-(எ-று.)மகிழா என மேலே இயையும்.

அடல் உடையார்என்பதற்கு - தங்கள் வலிமை யொழியாதவர் என்று முரைக்கலாம். விடையவன் - ருஷபத்தை வாகனமுங் கொடியுமாகவுடையவன்: அவனருளும் பகழி - பாசுபதம். வைப்பகழி யென்னும் பாடத்துக்கு, கூர்மையுடைய அம்பென்க. ஒழி தரக் கருதா என்க. (311)

136. முச்சிரமுடையது மூவிருதிரடோள்
அச்சிரமுடனெதி ரழல்பொழிதறுகண்
நச்சரவனையதுநகமிறுமுனைவாய்
வச்சிரமனையதுவருதலுமகிழா.

(இ-ள்.)(தியானித்தமாத்திரத்தில்), மு சிரம் உடையது - மூன்று தலைகளையுடையதும்,மூ இரு திரள் தோள் - திரண்டுள்ள ஆறு தோள்களையுடைய,அச்சிரமுடன் - உடம்புடனே, எதிர்-காணப்படுகிற, அழல் பொழி தறுகண் நஞ்சு அரவு அனையது- நெருப்பைச் சொரிகின்ற அஞ்சாமைதோன்றுகிற கொடுங் கண்களையும்விஷத்தையுமுடைய பாம்பை யொத்ததும், நகம் இறும்-மலைகள்அறுபடுதற்குக் காரணமான, முனைவாய் - கூர்மையையுடைய நுனியைக்கொண்ட, வச்சிரம்-வச்சிராயுதத்தை, அனையது-ஒத்ததுமாகியஅப்பாசுபதாஸ்திரம், வருதலும் - முன்னே வந்த வளவில், மகிழா - (அருச்சுனன்) மகிழ்ச்சியடைந்து,-(எ-று.)-பரவி விட என்க.

நெடுங்காலம்நிலைத்துவாழாமல்விரைவில் அழிதல்பற்றி உடம்பிற்கு அசிரம் என்று பெயர்: ந+சிரம்=அசிரம்: வடமொழிச்சந்தி; ந - எதிர்மறையுணர்த்தும்:சிரம் - வெகுகாலம். இங்கே, அசிரமென்பது - எதுகைப்பொருத்தம் நோக்கி 'அச்சிரம்'என விரித்தல் விகாரம்பெற்றது; இனி, நிலையற்றதென்றபொருளதான அஸ்திரம் என்பதன் திரிபு எனினுமாம். நச்சரவு - தவறாமற்கொல்லுதற்கும், வச்சிரம்-கூர்மை வலிமைகளுக்கும் உவமை. வச்சிரம்-இந்திரனாயுதம். முற்காலத்தில்மலைகளெல்லாம்பறவைகள் போலச் சிறகுகளுடையனவாகி அவற்றாற்பறந்துதிரிந்து பலவூர்களின்மீதும் உட்கார்ந்து ஆங்காங்குள்ள உயிர்களைஅழித்துவர, அதனைஅறிந்த தேவேந்திரன் சினந்து சென்று, தனது வச்சிராயுதத்தால் அவற்றின் இறகுகளைஅறுத்துத் தள்ளிவிட்டானென்பது கதை யாதலால், வச்சிரத்துக்கு 'நகமிறுமுனைவாய்' என்னும் அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. நகம் - நடவாதது என மலைக்குக்காரணக்குறி. 'அச்சுரமுடன்'என்றும் பாடம். (312)

137. பசுபதியருளிய பகழிமுன்வரலும்
விசயனுநறைவிரி மலர்கொடுபரவித்
திசைதொறுமமர்புரி திறலுடைவடிவேல்
அசுரர்தமுடலுக வடலுடன்விடவே.

(இ-ள்.) பசுபதி அருளிய பகழி - சிவபிரான் கொடுத்தருளிய அந்த அஸ்திரம், முன் வரலும் - எதிரில் வந்த அளவில்,-(அதனை),விசயன்உம் - அருச்சுனனும், நறை விரி மலர்கொடு - தேனொழுகுகின்ற பூக்களினால், பரவி - அருச்சித்து, திசைதொறுஉம் - (தன்னைச்சுற்றிலும்) எல்லாத் திக்குக்களிலுமிருந்து, அமர் புரி, - போர் செய்கின்ற, திறல் உடை - வலிமையையுடைய, வடி வேல்-கூர்மையையுடைய வேலாயுதத்தையுடைய, அசுரர்தம் - அசுரர்களது, உடல் உக - உடல் அழியும்படி, அடலுடன் - வலிமையுடனே, விட - பிரயோகிக்க,-(எ-று.)-போய்ப்புக்கதுஎன்க.

பசுபதி-ருஷபத்துக்குத் தலைவன்: அல்லது, உயிர்களுக்குத் தலைவன்; பசு என்னும் வடமொழி இப்பொருள்களையுணர்த்துதலை"பசு ஏறு சீவன் ஆவாம்"என்னும் நிகண்டினால்அறிக. 'பசுபதியருளிய பகழிமுன்வரலும்'என்றது அநுவாதம்;தொடர்ச்சியை விளக்க வந்தது. நறைவிரிதல்-வாசனைவீசுதலுமாம். (313)

138. அக்கணைவிசையுடனகல்வெளிமிசைபோய்
நக்கதுபிறையெயி றிளநிலவெழவே
முக்கணுமழலுக முரணொடுமுடுகிப்
புக்கதுதனுசர்த முடல்பொடிபடவே.

(இ-ள்.) அ கணை- அந்த அஸ்திரம், விசையுடன் - வேகத்துடனே, அகல் வெளிமிசை-பரந்த ஆகாயத்திலே, போய்-சென்று, பிறை எயிறு இள நிலவு எழ-இளஞ்சந்திரன்போன்ற பற்களினின்றும் இளமையான நிலாப்போன்ற வெள்ளொளி தோன்றும்படி, நக்கது-சிரித்து, மு கண்உம் அழல் உக - (தனது) மூன்றுகண்களினின்றும் நெருப்புச் சிந்தும்படி, முரணொடு-வலிமையுடனே,தனுசர் தம் உடல் பொடிபட-அசுரர்களது உடம்பு தூளாம்படி, முடுகி புக்கது-உக்கிரமாய்ப் பிரவேசித்து: (எ-று.)

எயிற்றுக்குப்பிறையுவமை, வளைவுக்கும்ஒளிக்கும் வெண்மைக்கு மென்க. சிரிக்குங் காலத்துப் பற்களின் வெள்ளொளி சிறிது வெளித்தோன்றுதலால், 'நக்கதுபிறையெயிறிளநிலவெழவே'என்றார். முக்கணும் என்பதற்கு - மூன்றுமுகம்படைத்த அந்த அஸ்திரத்துக்கு ஒவ்வொரு முகத்திலும் மூன்றுகண்களிருந்தன என்க. முக்கணும், உம்-முற்றுப்பொருளது. (314)

139. மாருதம்விசையுடன் வடவனல்கொளுவிக்
கார்தொறுநிரைநிரை கடிகுவததுபோல்
தேர்தொறுமமர்புரி யவுணர்கடேகத்து
ஓரொருகணையொருநொடியினிலுறவே. இதுவும், மேற்கவியும்- குளகம்.

(இ-ள்.) மாருதம் - காற்றானது, விசையுடன்-வேகத்துடனே, வட அனல் கொளுவி - வடவாமுகாக்கினியைத் துணையாகக்கொண்டு, கார் தொறுஉம் - மேகங்களிலெல்லாம், நிரை நிரை - வரிசை வரிசையாக, கடிகுவது அதுபோல் - அழிவையுண்டாக்குகிற அத்தன்மைபோல, தேர்தொறுஉம் அமர் புரி அவுணர்கள் தேகத்து - தேர்களிலெல்லாமிருந்து போர்செய்கின்ற அசுரர்களது உடம்புதோறும், ஓர் ஒரு கணை-ஒவ்வொரு அம்பு, ஒரு நொடியினில்-ஒரு நொடிப்பொழுதிலே, உற-(அந்த அஸ்திரத்தினதுதிவ்விய சக்தியால்) பொருந்த,-(எ-று.)- சிதறி, பொதுள, கஞலின என்க.

படபாநலம்என்னும் வடமொழி, தமிழில் 'வடவனல்'எனச் சிதைந்து வழங்கிற்று; அது, கடலினிடையே பெண்குதிரையொன்றின் முகத்திலுள்ளதும், மழை முதலியவற்றால்வருகிறநீரினாற்கடல் பொங்காதபடி அந்நீரை உறிஞ்சுவதும், யுகாந்தகாலத்தில் அங்கு நின்று எழுந்து உலகங்களை யொழிப்பதுமாகிய தீ; படபா-பெண்குதிரை, அநலம் - நெருப்பு. வடவனல் என்பதற்கு - வடக்கிலுள்ள அக்கினி யென்று உரைப்பாருமுளர். மிக விரைவிலழித்தற்கு, காற்று நெருப்போடு சேர்தலைஉவமை கூறினார். கொளுவுதல்-கூட்டிக்கொள்ளுதல். கடிகுவது, கு-சாரியை. (315)

***140.** மகபதியரிசிறை வரைநிகரெனவே*
திகைதொறுமவுணர்கள் சிரநனிசிதறிப்
புகையொடுதெறுகன லகல்வெளிபொதுளக்
ககபடலமுமுறை கஞலினகளமே.

(இ-ள்.)(அவ்வம்புகளினால்), மகபதி அரி சிறை வரை நிகர் என- இந்திரனால்அறுக்கப்பட்ட இறகுகளையுடையமலைகள்ஒப்பென்னும்படி, திகைதொறுஉம் - எல்லாத்திக்குக்களிலும், அவுணர்கள் சிரம் - அசுரர்களது தலைகள், நனி சிதறி-மிகவுஞ் சிந்தி, தெறு கனல் - (அகப்பட்டவற்றை) அழிக்கின்ற நெருப்பு, புகையொடு - புகையுடனே, அகல் வெளி - பரந்த ஆகாயவெளியிலே, பொதுள - நிறையாநிற்க,-ககபடலம்உம் - (கழுகுமுதலிய புலாலுண்ணும்) பறவைகளின் கூட்டமும், களம் - போர்க்களத்தில், முறை-ஒன்றன்பின் ஒன்றாக, கஞலின-நெருங்கின;(எ-று.)

க கம்என்பதற்கு - ஆகாயத்திற் செல்லுவதென்று பொருள்; கம்- ஆகாசம். ககபடலம் - பலவினீட்டத்தற்கிழமைப்பொருளில் வந்த ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகை; வடமொழித்தொடர். (316)

141.-படுகளச்சிறப்பு.

ஆடினவறுகுறை யலகைகளுடனின்று
ஓடினதிசைதொறு முகுகுருதியினீர்
நீடினபிணமலைநிரைநிரைநெறிபோய்த்
தேடினகதிர்களு மிசைவழிசெலவே. *(இ-ள்.) அறுகுறை-தலையற்றஉடற்குறைகள், அலகைகளுடன்- பேய்களுடனே, நின்று-ஒக்கநின்று, ஆடின-ஆனந்தக்கூத்தாடின: உகு குருதியின் நீர்-(இறந்த உடம்புகளினின்று) பெருகுகின்ற இரத்த வெள்ளங்கள், திசை தொறுஉம்-எல்லாத்திக்குக்களிலும், ஓடின-பெருகின; பிணம் மலை- மலைபோன்றபிணக்குவியல்கள், நிரை நிரை - வரிசை வரிசையாக, நீடின- உயர்ந்தன;(அவ்வுயர்ச்சியினால்), கதிர்கள்உம்- (சூரியசந்திரர்முதலிய) சோதிகளும், மிசை வழி செல - ஆகாயமார்க்கத்திற் செல்லுதற்கு, நெறி-வழியை, போய்-மேலே சென்று, தேடின-;(எ-று.)*

அறுகுறை-கபந்தம். கோபத்தோடு விரைந்து போர்செய்து நின்ற வீரர்களது உடம்புகள் தலையறுபட்டபின்பும்பதைபதைத்துக் கைகால்கள் துடிப்பனவற்றை 'ஆடினவறுகுறை'என்றார். பிணங்களைத்தின்னும் பொருட்டு வந்த பேய் கூட்டங்கள் தமக்கு மிகுந்த இரை இங்குக் கிடைத்ததென்று களித்து நர்த்தனஞ்செய்தலால், 'அலகைகளுடனின்று' எனப்பட்டது. பின்னிரண்டடி-உயர்வுநவிற்சி. (317)

142.-அருச்சுனனதுசிலைவலிகண்டுமாதலி அவனை வணங்குதல்.

மாதவமிகுதிற லசுரரைமறலிக்கு
ஓதனமிடுமவ னொருசிலைவலிகண்டு
ஆதபனருணனி லணிகிளருயர்தேர்ச்
சூதனும்விசயன திணையடிதொழுதான்.

(இ-ள்.) மாதவம்-பெரிய தவத்துடனே, மிகு திறல்-மிக்க வலிமையையுமுடைய, அசுரரை - அசுரர்களை,மறலிக்கு - யமனுக்கு, ஓதனம் இடும் அவன் - விருந்துணவாகக் கொடுத்து வருகின்ற அருச்சுனனது, ஒரு சிலைவலி - ஒப்பற்ற வில்லினது வலிமையை, கண்டு - பார்த்து,-ஆதபன்அருணனில் - சூரியனது சாரதியாகிய அருணன்போல, அணி கிளர் - அழகுமிக்க, உயர் தேர் சூதன்உம் - உயர்ந்த தேரின் பாகனானமாதலியும், விசயனது இணைஅடி தொழுதான் - அவ்வருச்சுனனது இரண்டு பாதங்களிலும் விழுந்து வணங்கினான்;(எ-று.)

மறலிக்குஓதனமிடுதல் - கொன்று யமலோகத்திற்கு அனுப்புதல். ஓதனம் - சோறு. ஆதபன் - நன்றாகத்தபிப்பவன். அருணனில், இல் - ஐந்தனுருபு. ஒப்புப்பொருளது. கண்டு தொழுதான் என இயையும். (318)

143.-அருச்சுனனால்தமதுபகை நீங்கினமைகண்டு தேவர் அகமகிழ்தல்.

தள்ளினர்தமதுயர் சலமினியிலதென்று
உள்ளினர்விசயன துறுதியுமுரனும் அள்ளினரமுதென வகநனிமகிழாத்
துள்ளினரிமையவர் சுரபதிமுதலோர்.

(இ-ள்.) சுரபதி முதலோர் - தேவராசனானஇந்திரன் முதலியவராகிய, இமையவர் - தேவர்கள், தமது உயர் சலம்- தங்களது மிக்க பகை, இனி இலது என்று - இனிமேல் இல்லையென்னும்படி,தள்ளினர் - ஒழித்தவர்களாய், விசயனது உறுதிஉம் உரன்உம் - அருச்சுனனது பராக்கிரமத்தையும் பலத்தையும், உள்ளினர் - நினைத்து,அமுது அள்ளினர் என - அமிருதத்தைப் பானஞ் செய்தவர்போல, அகம் நனி மகிழா - மனம் மிகவும் மகிழ்ந்து, துள்ளினர் - ஆனந்தக்கூத்தாடினர்;(எ-று.)

சுரபதிமுதலோர் இமையவர் 'இனி,சலம் [பகை]இலது'என்று உள்ளினராய், தம - தம்முடைய, துயர் - துயரத்தை, தள்ளினர்-போக்கி,- விசயனதுஉறுதியும் உரனும் அகத்தால் அமுது என அள்ளினராய் நனிமகிழாத் துள்ளின ரென்றலும் ஒன்று. (319)

வேறு.

144.-அவ்வுணரின்இரணியபுரம் கரத்தல்.

தேனமர்கமலத் தோங்குந் திசைமுகன் வரத்தி னாலோ
மானவன்விசய னுய்த்த வடிநெடுஞ் சரத்தி னாலோ
தானவர்தானையெல்லா மடிந்தவத் தளர்வி னாலோ
போனது கரந்து வஞ்ச ரிரணிய புரமு மன்னோ.

(இ-ள்.) தேன்அமர்-தேன் பொருந்திய, கமலத்து-(திருமாலினது நாபித்) தாமரை மலரிலே, ஓங்கும்-சிறப்பாக வீற்றிருக்கின்ற, திசைமுகன் - பிரமன், (அசுரர்களுக்குக் கொடுத்திருந்த), வரத்தினால்ஓ-வரம்முடிந்து விட்டதனாலோ? (அல்லது), மானவன் விசயன் உய்த்த - மனிதனாகிய அருச்சுனன் உபயோகித்த, வடி நெடு சரத்தினால்ஓ- கூர்மையான நீண்ட அம்பின் தன்மையாலோ? தானவர் தானைஎல்லாம் - (தன்னிடத்தில் பல நாளாய் வாசஞ்செய்து கொண்டிருந்த) அசுரர்களது கூட்டம் யாவும், மடிந்த - இறந்ததனாலாகிய,அ தளர்வினால்ஓ- அந்த வருத்தத்தாலோ? வஞ்சர் இரணியபுரம்உம் - வஞ்சகர்களாகிய அவ்வசுரர்களது இரணியபுரமென்னும் அந்நகரமும், கரந்துபோனது-மறைந்து போய்விட்டது, (எ-று.);மன், ஓ - ஈற்றசைகள்.

ஆதியிற்பிரமன் கொடுத்திருந்த வரத்தின்படியே அருச்சுனனெய்த அம்பால் அசுரர்கள் அழிந்தமாத்திரத்தில் தானும் மறைந்து போன அவ்விரணியபுரமானது, தன்னில் நெடுங்காலமாக வசித்திருந்த அசுரர்கள் வேரோடு அழிந்தார்களென்னுந் தளர்ச்சியால் தானும் உடனழிந்தது போன்றது என்றவாறு. ஒரு காரியத்துக்குப் பலகாரணங்களைக்கூறி இன்னதென்று துணியாமல் ஐயத்தோடு நிறுத்தியதனால், ஐயவேதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. மானவன் என்பதற்கு-மானத்தையே முக்கியகுணமாகவுடையவ னென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மடிந்த தளர்வு- பெயரெச்சம் காரணப் பொருளது. இதுமுதற்பதினெட்டுக் கவிகள்-இச்சருக்கத்தின் முதற்கவி போன்ற அறுசீராசிரிய விருத்தங்கள். (320)

145.-அருச்சுனன்வில்லினின்று நாணியைக் கழற்றி இளைப்பாறியிருத்தல்.

வாணகைதளவம்வாங்கு மவுணர்தம்மகளிர்தெய்வப்
பூணொடுகுழைகள்வாங்கப்புனைவயவாகைவாங்கும்
நாணுயர்தனுவின்வாங்கி நயந்திளைப்பாறிநின்றான்
தூணொடுபறம்புவாங்குஞ்சுடர்மணிக்கடகத்தோளான்.

(இ-ள்.) தூணொடு- தூண்களையும்,பறம்பு - மலைகளையும், வாங்கும்-ஒக்கின்ற, சுடர் மணி கடகம் தோளான்- விளங்குகின்ற இரத்தினங்களைப்பதித்த கடகமென்னும் அணியை யணிந்த தோள்களையுடையஅருச்சுனன், - வாள் நகை - (தமது) ஒளியையுடைய பற்களுக்கு, தளவம்-முல்லையரும்புகளும், வாங்கும்-தோற்கும்படியான, அவுணர்தம் மகளிர் - அசுரப் பெண்கள், தெய்வம் பூணொடு- தெய்வத்தன்மையையுடைய [சிறந்த]ஆபரணத்துடனே, குழைகள்- காதணிகளையும்,வாங்க-கழற்றிவிடும்படி, புனைவயம் வாகை வாங்கும்- அணிதற்குரிய வெற்றியைக் குறிக்கின்ற வாகைப் பூமாலையைச்சூடிய, உயர் தனுவின் - உயர்ந்த வில்லினின்றும், நாண்-நாணியை, வாங்கி-இறக்கிவிட்டு, நயந்து-மகிழ்ந்து, இளைப்புஆறி நின்றான்- (தேரினின்று இறங்கிச்) சற்றுச் சிரமம் தீர்ந்து நின்றான்;(எ-று.)

தளவு-அரும்புக்குமுதலாகுபெயர்: அம்-சாரியை. பல்லுக்கு முல்லையரும்புஉவமை - வெண்மைக்கும், அழகுக்கு மென்க. 'வாணகை தளவம் வாங்கும்'என்னும் அடைமொழி, அசுரமாதரது இயற்கையழகை விளக்கி நின்றது. தெய்வப்பூண் - விசுவகருமன் மயன் முதலிய தேவத்தச்சர்களால் நிருமிக்கப்பட்ட ஆபரணம்: தெய்வப்பூண் வாங்க - மாங்கலியத்தை யிழக்க வென்றபடியுமாம். கணவனையிழந்தவர் காதோலை நீக்க வேண்டுமென்பது, நூற்றுணிபு. மாங்கலியத்தை நீக்குதல் பிற்காலமரபு. ஈற்றடியில், வாங்கும்-உவமவுருபு: "பாம்புருவடங்கவாங்கிய நுசுப்பின்" என்ற விடத்துப் போல. பறம்பு-சிறப்புப்பெயர் பொதுப்பொருளில் வந்த தென்னலாம்: பாரியென்ற வள்ளலின் மலை,பறம்பு எனப் பெயர் பெறும். (321)

146.-அருச்சுனனாற்கொல்லப்பட்ட அவுணரைப் பற்றிய கவிக்கூற்று.

பார்கொண்டதசுரர்மெய்யிற் பரந்தசெங்குருதிவெள்ளம்
கார்கொண்டவிசும்புகொண்ட தவர்பிணக்காயம்வானோர்
ஊர்கொண்டதுரிமையோடு மவருயிர்மீண்டுமென்றால்
தார்கொண்டவமரர்க்கெவ்வா றிவன்பகைதடிந்ததம்மா. *(இ-ள்.)அசுரர் - (இறந்துபோன) அசுரர்களது, மெய்யின் உடம்பில் நின்றும், பரந்த-பரவிய, செம்-சிவந்த, குருதி வெள்ளம்-இரத்த வெள்ளமானது, பார் கொண்டது - பூமி முழுவதையும் தனதாகக் கொண்டு பரவிற்று: அவர் பிணம் காயம் - அவர்களது பிணமாகிய உடம்பு, கார்கொண்ட விசும்பு கொண்டது - மேகங்கள் பரவிய ஆகாயமுழுவதையும் (தனக்கு) இடமாகக் கொண்டு உயர்ந்து குவிந்தது;அவர் உயிர்-அவர்களது உயிர், மீண்டும்-மறுபடியும், வானோர்ஊர் - தேவலோகத்தை, உரிமையோடுஉம்- சுவாதந்திரியத்துடனே, கொண்டது-(இடமாகக்) கொண்டது, என்றால்-என்றுசொன்னால். தார் கொண்ட அமரர்க்கு- கற்பகப் பூமாலையைச்சூடிய தேவர்களுக்கு, இவன்-அருச்சுனன், பகை தடிந்தது- பகைவர்களைஒழித்தது, எவ்வாறு- எப்படி? அம்மா-ஆச்சரியம்! (எ-று.)*

இறந்தபின்பும்அவ்வசுரர்களது இரத்தம் பூமியிலும், உடம்பு ஆகாயத்திலும், உயிர் சுவர்க்கத்திலும் வியாபித்தனவாதலின் இவன் அவர்களைஒழித்தானென்பது எவ்வாறு? என வஞ்சப்புகழ்ச்சியணி மூலமாக அருச்சுனனது சிறப்பை எடுத்துக்கூறியவாறு. பிணக்காயம்- இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை: உயிர் நீங்கினதாகிய உடம்பென்க. (322)

147.-அருச்சுனன்சுவர்க்கஞ் செல்லத் தேரேறுகையில், சித்திரசேனன்முந்திச்சென்று அவ்வருச்சுனன் செய்த செயலெல்லாஞ்சொல்லல்.

இவ்வகையசுரசேனையாவையுமிரியநூறிக்
கொய்வரும்வரிவில்வீரன் குரகதத்தேர்மேற்கொண்டான்
வைவருமுனைவேற்சித்ரசேனன்வாசவனுக்கோடி
நைவருதுயரநீங்க நவின்றனன்புரிந்தவெல்லாம்.

(இ-ள்.)கொய்வரும்-(பகைவர் தலைகளை)அறுத்து வருதலையுடைய, வரி வில்-கட்டமைந்த வில்லையுடைய,வீரன்- அருச்சுனன், இ வகை - இந்தவிதமாக, அசுரசேனையாவைஉம் - அசுரர்களது சேனைகளெல்லாவற்றையும்,இரிய - கெடும்படி, நூறி - அழித்து, குரகதம் தேர் மேல் கொண்டான்-(ஊருக்கு மீளும்பொருட்டுக்) குதிரைகளைப் பூட்டிய (தனது) தேரின்மேலேறினான்: (அப்பொழுது), வை வரு முனை வேல்-கூர்மை பொருந்திய நுனியுள்ள வேலாயுதத்தையுடைய, சித்ரசேனன் - சித்திரசேனென்னுங் கந்தருவனாகியதூதன், புரிந்த எல்லாம்-(அருச்சுனன்)

செய்த செயல்களையெல்லாம்,வாசவனுக்கு-இந்திரனுக்கு, நைவரு துயரம் நீங்க-மனந்தளர்கின்ற துன்பம் நீங்கும்படி, ஓடி நவின்றனன் - முன்னே விரைந்துபோய்ச் சொன்னான்;(எ-று.)

கொய்வு அரும்எனப்பிரித்து, பகைவரால் துணித்தற்கு அருமையான வில்லெனவுமாம். புரிந்த - பெயர். இங்கே 'தேர்மேற்கொண்டான்' என்றதனால்,கீழ் 145ஆம் கவியில் 'இளைப் பாறி நின்றான்'என்றவிடத்து 'தேரினின்றுஇறங்கி'என வருவிக்க. (323)

148.-செய்தியுணர்ந்தஇந்திரன் நகரை யலங்கரிப்பித்து அருச்சுனனைஎதிர்கொள்ளல்.

சித்திரசேனன்மாற்றஞ் செவிக்கமுதாகக்கேட்டுப்
பத்திகொள்விமானச்சோதிப் பைம்பொன்மாநகரிகோடித்து
எத்திசையவருமேனையிமையவர்குழாமுஞ்சூழ
வித்தகவிசயன்றன்னைவிபுதர்கோனெதிர்கொண்டானே.

(இ-ள்.)விபுதர் கோன் - தேவராசனானஇந்திரன்,-சித்திரசேனன் மாற்றம் - சித்திரசேனனது வார்த்தையை, செவிக்கு அமுது ஆக-காதுக்கு அமிருதத்தை யொப்ப, கேட்டு-,பத்தி கொள் விமானம் சோதி-வரிசையாயிருத்தலைக்கொண்டுள்ள விமானங்களின் ஒளியோடுகூடிய, பைம்பொன் மா நகரி - பசும் பொன்மயமான பெரிய (தனது) அமராவதி நகரத்தை, கோடித்து-(தனது பரிஜனங்களைக்கொண்டு) அலங்கரித்து, எ திசையவர்உம்-எல்லாத் திக்குப் பாலகர்களும், ஏனைஇமையவர் குழாம்உம்-மற்றைத் தேவர்கூட்டமும், சூழ-(தன்னைச்)சுற்றியிருக்க, வித்தகம் விசயன் தன்னை- ஞானத்தையுடைய அருச்சுனனை,எதிர் கொண்டான்-எதிரில் வந்து அழைத்துப்போவானானான்.(எ-று.)

தேவாமிருதம்நாவுக்கு இனிமைதருவதுபோலத் தூதன் சொல் செவிக்கு இனிமைதருவ தென்பார், 'சித்திரசேனன்மாற்றஞ் செவிக்கமுதாகக்கேட்டு'என்றார். அலங்கரிக்கும் விதத்தை "பூழிகளடக்கிச் செம்பொற் பூரணகும்பம் வைத்து, வாழையுங் கமுகு நாட்டி மணியொளித் தீபமேற்றிச், சூழ வன்பதாகை கட்டித் தோரணம் பலவு நாற்றி, யேழுயர் மாட மூதூ ரெங்கணுங் கோடித்தாரே"என மேல் நிரைமீட்சிச் சருக்கத்திற் கூறுவதனால்அறிக. எத்திசையவர்-அஷ்டதிக் பாலகர்களுள் அக்கினி, யமன், நிருருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் என்னும் தன்னையொழிந்தஎழுவரும். எதிர்கொள்ளுதல், மரியாதை. (324)

149.-எதிர்கொண்டஅருச்சுனனைஇந்திரன் தழுவுதல்.

கின்னரமிதுனமின்சொற் கீதங்களினிதுபாடத்
துன்னியெங்கெங்குஞ்சேரத் துந்துபிக்குழாநின்றார்ப்பப்
பன்னருமறைகடெய்வ முனிவரர்பகர்ந்துவாழ்த்த
மன்னவர்மன்னன்றன்னைவாசவன்றழுவிக்கொள்ளா.

இதுவும், மேற்கவியும்- குளகம்.

(இ-ள்.)கின்னர மிதுனம் - கின்னரமிதுனங்கள், இன்சொல் கீதங்கள் - இனிமையான சொற்களையுடையஇசைப்பாட்டுக்களை,இனிது பாட - (கேட்டற்கு) இனிமையாகப் பாடவும், துந்துபி குழாம் - தேவமுரசங்களின் கூட்டம், சேர-ஒருசேர, எங்கு எங்குஉம் துன்னி -எவ்வெவ்விடத்தும் நெருங்கி, நின்று - நிலைநின்று, ஆர்ப்ப - ஆரவாரிக்கவும்,-தெய்வம்முனிவரர் - தெய்வத்தன்மையையுடைய சிறந்த இருடிமார், பன்ன அரு மறைகள்- சொல்லுதற்கு அருமையான வேதமந்திரங்களை,பகர்ந்து - சொல்லி, வாழ்த்த - ஆசீர்வதிக்கவும்,-வாசவன்- இந்திரன், மன்னவர் மன்னன் தன்னை- அரசர்கட்குட் சிறந்தவனானஅருச்சுனனை,தழுவிக்கொள்ளா - அணைத்துக்கொண்டு,-(எ-று.)-'கடகரிப்பிடரின்வைத்து'என வருங் கவியோடியையும்.

கின்னரமிதுனம்- ஒரு தேவசாதி; இதனை,"நன்னரம்புடைய தும்புருவோடு நாரதனுந் தந்தம் வீணைமறந்து, கின்னரமிதுனங்களுந் தந்தங் கின்னரந் தொடுகிலோ மென்றனரே"எனப் பெரியார் பணித்ததனாலும்அறிக. கின்னரங் கொண்டு பாடி ஆணும் பெண்ணும் ஒன்றையொன்று பிரியாது திரிதலாலே கின்னரமிதுனமெனப் பெயர்; மிதுனம்- ஆணும் பெண்ணுமான இரட்டை. (325)

150.-யானைப்பிடரில்வைத்து அருச்சுனனை ஊர்வலஞ்செய்ய, ஒருவிஞ்சையன் 'மானுடனுக்குஇது தகுமோ?'எனல்.

கையுடைக்கயிலையன்னகடகரிப்பிடரின்வைத்து
மையுடைக்கொண்டல்வாக னகர்வலஞ்செய்தபோதின்
மெய்யுடைக்கலைகள்வல்லான்விஞ்சையனொருவன்கண்டு[றான்.
பொய்யுடைத்தலத்தோர்க்கின்ன பொறுக்குமோபுனிதவென்

(இ-ள்.) மைஉடை கொண்டல் வாகன் - கருமை நிறத்தையுடைய மேகத்தை வாகனமாகவுடைய இந்திரன், கை உடை கயிலைஅன்ன - துதிக்கையையுடைய கைலாசகிரியையொத்த, கடம் கரி - (ஐராவதமென்னும்) மதயானையினது,பிடரின் - பிடரியின்மேலே, வைத்து - (அருச்சுனனை) வீற்றிருக்கச் செய்து, நகர் வலம் செய்த போதின்-அமரவாதிப் பட்டணத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து வந்தபொழுதில்,-மெய்உடை கலைகள் வல்லான் - உண்மைப்பொருள்களையுடையசாஸ்திரங்களில் வல்லவனாகிய, விஞ்சையன் ஒருவன் - வித்யாதரனொருத்தன்,கண்டு - (அதனைப்) பார்த்து, (பொறுக்காமல் இந்திரனைநோக்கி),'புனித-பரிசுத்த குணங்களையுடையவனே!பொய் உடை தலத்தோர்க்கு- நிலையில்லாமையையுடையபூலோகத்திலுள்ளவர்களுக்கு, இன்ன- இப்படிப்பட்ட சிறப்புக்கள், பொறுக்கும்ஓ - தகுமோ? [தகா],'என்றான்- என்று சொன்னான்;(எ-று.)

கையுடைக்கயிலைஎன்றது - இல்பொருளுவமை. பிறமலைகளைக் கூறாமற்கயிலையைஉவமை கூறியது, ஐராவதத்தினது வெண்மை நிறத்தை விளக்க. கயிலையன்னகரி என்றது, இந்திரன் யானைக்குக்குறிப்பு, விஞ்சை-வித்யா. (326)

151.-இந்திரன்சினந்து அவ்விஞ்சையனுக்கு மறுமொழி கூறலுறுதல்.

விஞ்சையனுரைத்தமாற்றம் விபுதர்கோன்செவியிற்சென்று
நஞ்செனப்புகுதலொடு நயனங்கள்செந்தீக்கால
நெஞ்சினிலறிவிலாதாய் நீயிதுகேட்டியென்னா
மஞ்செனக்கரியமெய்யான் மனங்கனன்றினையசொல்வான்.

(இ - ள்.)விஞ்சையன் உரைத்த மாற்றம் - (இங்ஙனம்) வித்யாதரன் சொன்ன வார்த்தை, சென்று - போய், விபுதர் கோன் செவியில்- தேவேந்திரனது காதுகளிலே, நஞ்சு என புகுதலோடும்-விஷம்போல (வருத்தத்தை யுண்டாக்கிக் கொண்டு) பிரவேசித்த மாத்திரத்தில் [அதனைக்கேட்டஅளவிலென்றபடி],மஞ்சு என கரிய மெய்யான் - மேகம்போலக் கறுத்த உடம்பையுடைய இந்திரன், நயனங்கள் செம் தீ கால - கண்கள் சிவந்த நெருப்பை உமிழும்படி (மிகக் கோபித்து அவ்விஞ்சையனைநோக்கி), 'நெஞ்சினில்அறிவு இலாதாய்-மனத்திற் புத்தியில்லாதவனே! நீ இது கேட்டி-நீ (யான் சொல்லும்) இதனைக் கேட்பாயாக',என்னா- என்று சொல்லி, மனம் கனன்று - நெஞ்சு கொதித்து, இனையசொல்வான்-இவ்வார்த்தைகளைக்கூறுவானானான்; (எ-று.)-அவற்றை, மேல் இரண்டு கவிகளிற் கூறுகின்றார்.

இந்திரனதுநிறம் கருமையாதலைக்கம்பராமாயணத்தில் "வில்லாலெொளிர்மேகமெனப்பொலிவான்"என்றதனாலும்அறிக. நயனங்கள் - இந்திரனது ஆயிரங்கண்கள். (327)

152.-இரண்டு கவிகள்- ஒருதொடர்:இந்திரன், அருச்சுனனைமானுடனெனலாகாதென்று காரணத்துடன் கூறித்தன்கோயிலிற் கொண்டுபுகல்.

ஆதிநாயகன்மாமாய னமரர்தந்துயருமேனைப்
பூதலமடந்தைக்குற்ற புன்மையுந்தீர்ப்பானெண்ணிச்
சீதைதன்கொழுநனானதிண்டிறலிராமன்போல
ஓதநீருலகின்மீண்டு மருச்சுனனுருவங்கொண்டான்.

(இ-ள்.) ஆதிநாயகன்-முதற்கடவுளாகிய, மா மாயன் - சிறந்த திருமால்தானே,-அமரர்தம் துயர்உம்-தேவர்களது துன்பத்தையும், ஏனை- மற்றை, பூதலம் மடந்தைக்கு உற்ற புன்மை உம்-பூமிதேவிக்கு நேர்ந்த துன்பத்தையும், தீர்ப்பான் - நீக்க, எண்ணி - நினைத்து,-சீதைதன் கொழுநன் ஆன திண் திறல் இராமன்போல-சானகிப்பிராட்டிக்குக் கணவனானமிக்க வலிமையையுடைய ஸ்ரீராமபிரானாகஅவதரித்ததுபோல, ஓதம் நீர் உலகில் - கடலினீர் சூழ்ந்த

நிலவுலகத்தில், மீண்டுஉம் - மறுபடியும், அருச்சுனன் உருவம் கொண்டான் - அருச்சுனனது ரூபமாக அவதரித்தான்;(எ-று.)

ஆதிநாயகன்என்றது - யாவர்க்கும் முதல்வராகிய திரிமூர்த்திகளுள்ளும் தலைவனென்றவாறு. முன்னொருகாலத்தில் தேவர்க ளெல்லோரும்இராவணன் முதலிய ராக்ஷசர்களின் உபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை வணங்கி வேண்ட, அவர் அவர்களுக்கு அபயப்பிரதானஞ்செய்து பூமியில் இலட்சுமணன் பரதன் சத்துருக்கனன் என்கிற மூன்று தம்பிகளுடனே அயோத்தியரசனாகிய தசரதசக்கரவர்த்திக்குத் திருமகனாய்த்திருவவதரித்தார். அவர்தாம், ஸ்ரீராமபிரான், சனக மகாராசர் ஒருகால் யாகஞ்செய்யச் சாலை யமைப்பதற்காகப் பூமியை உழுதபொழுது பூமியினின்று கலப்பையுழுபடைச்சாலில் தோன்றினாள். அதனால்,'சீதை'எனப் பெயர்; சீதை - ஸீதா:உழுபடைச்சால். ஏககாலத்தில் பூமியில் துஷ்ட அசுரர்களும் கெட்ட அரசர்களும் பலர் தோன்றி விண்ணுலகத்தார்க்கும் மண்ணுலகத்தார்க்கும் பல வருத்தங்களைஇழைத்து வருகையில் பூமிதேவி தன்மேலிருக்கின்ற அக்கொடியவர்களாலுண்டான மிகுந்தபாரத்தைப்பொறுக்க மாட்டாதவளாய்த் துன்பமுற்றுப் பிரமன் முதலான தேவர்கள் முகமாக ஸ்ரீமந்நாராயணனைத்துதிசெய்துபிரார்த்திக்க, அவ்வெம்பெருமான் பூபாரத்தைத் தீர்க்கும்பொருட்டுக் கிருஷ்ண பலராமர்களாகவும் அருச்சுனனாகவும்திருவவதாரஞ் செய்தாரென்பது சரிதை. அருச்சுனன் இந்திரனது அமிசமாய்ப் பிறந்தவனாயினும்,அவன் திருமாலின் அமிசமுமாதலை,கண்ணபிரான் அருச்சுனனைநோக்கி "உன்னையான் பிரிவதில்லையொருமுறைபிரிந்து மேனா,ணன்னிலா வெறிக்கும் பூணாய் நரனுநாரணனு மானோம்,""பின்னொருபிறப்பின் யாமே யிராமலக்குமப்பேர் பெற்றோ,மிந்நெடும் பிறப்பி னீயும் யானுமா யீண்டு நின்றோம்" என்பதனாலும்அறிக். (328)

153. ஆதலான்மனிதனென்றிவ் வருச்சுனன்றன்னையின்னே
நீதியாலமரர்யாரு நெஞ்சினிலிகழலென்று
மாதர்கள்வீதிதோறு மலர்மழைசொரிந்துவாழ்த்தக்
கோதிலாவமரர்கோமான்கொண்டுதன்கோயில்சேர்ந்தான்.

(இ - ள்.) ஆதலால் - விஷ்ணுவின் அவதாரமாகையால், இ அருச்சுனன் தன்னை- இவ்வருச்சுனனை,இன்னே- இப்பொழுது, மனிதன் என்று-சாதாரணமானுடனென்று கருதி, நீதியால்-(அம் மனிதனுக்குரிய) முறைமையால், அமரர் யார்உம் - தேவர்களனைவரும்நெஞ்சினில் இகழல் - மனத்தில் அலட்சியஞ் செய்யவேண்டாம், என்று - என்றுசொல்லி,-கோது இலா அமரர் கோமான் - குற்றமில்லாத தேவேந்திரன்,-மாதர்கள் - தெய்வப் பெண்கள், வீதிதோறுஉம் - எல்லா வீதிகளிலும், மலர் மழை சொரிந்து - மலர்களைமழைபோலப் பொழிந்து, வாழ்த்த - மங்கலவாழ்த்துக் கூறாநிற்க, கொண்டு - (அருச்சுனனை)அழைத்துக்கொண்டு, தன் கோயில் சேர்ந்தான் - தனது அரண்மனையைஅடைந்தான்;(எ-று.)

இகழல் - எதிர்மறை வியங்கோள். "பயனில்சொற்பாராட்டுவானை, மகனெனல்"என்றவிடத்து 'எனல்'என்பதுபோல. கோ+இல்=கோயில்; அரசனது வீடு. (329)

154.-அருச்சுனனுடன்ஆசனத்தமர்ந்தபின் இந்திரன் மாதலியை நோக்கிவிசயற்குற்ற போர்த்தொழிலைநீ புகல்க எனல்.

அரிமுகக்கனகபீடத் தண்ணலையிருத்தியண்டர்
இருபுடைமருங்குநிற்ப விந்திரனிருந்தபின்னர்
மருவுபொற்றடந்தேரூரு மாதலிதன்னைநோக்கிப்
புரிசிலைவிசயற்குற்றபோர்த்தொழில்புகனீயென்றான்.

(இ - ள்.)இந்திரன்-, அரி முகம் கனகம் பீடத்து - சிங்கத்தின் வடிவந்தோன்றச் சித்திரித்துச் செய்யப்பட்ட பொன்மயமான ஆசனத்தில், அண்ணலைஇருத்தி - அருச்சுனனைவீற்றிருக்கச் செய்து,-அண்டர் - தேவர்கள், இருபுடை மருங்குஉம் - இரண்டு பக்கங்களினிடங்களிலும், நிற்ப - நின்றுகொண்டிருக்க, இருந்த பின்னர் - (தானும் அவ்வாசனத்தில்) உடன் வீற்றிருந்தபின்பு,-மருவு பொன் தட தேர் ஊரும்-பொருந்திய பொன்மயமான பெரிய தேரைச் செலுத்துகிற, மாதலிதன்னைநோக்கி - மாதலியைப் பார்த்து, 'நீ-,புரி சிலைவிசயற்கு உற்ற - கட்டமைந்த வில்லையுடைய அருச்சுனனுக்கு நேர்ந்த, போர் தொழில் - யுத்தத் தொழிலின் விதத்தை, புகல்-சொல்வாய்',என்றான்- என்றுசொன்னான்;

அரிமுகப்பீடம்- சிங்காதனம். மருவு - யாவராலும் விரும்பப்படுகிற, பொன் எனவுமாம். (330)

155.-மூன்றுகவிகள் -ஒருதொடர்:மாதலிஅருச்சுனன் திறனைவியந்து கூற, தேவர் பலரும் அருச்சுனனுக்குப் படைகளும் வரங்களும்உவந்து ஈதல் கூறும்.

மற்றவன்றொழுதுபோற்றிவானவர்குழுவுக்கெல்லாம்
கொற்றவவென்னாலின்றுகூறலாந்தகைமைத்தன்றால்
உற்றெதிர்மூன்றுகோடி யசுரருமுடனேசேர
இற்றதுகண்டேன்பின்னர் வில்லினாணிடியுங்கேட்டேன்.

(இ - ள்.) அவன் - அந்த மாதலி, தொழுது - (இந்திரனை)வணங்கி, போற்றி - துதித்து, 'வானவர்குழுவுக்கு எல்லாம் கொற்றவ-தேவர்கள் கூட்டத்துக்கெல்லாம் அரசனே! (அருச்சுனனுக்கு நிகழ்ந்த போர்த்தொழில்), என்னால்இன்று கூறல்ஆம் தகைமைத்து அன்று - என்னால் இப்பொழுது சொல்லுதற்குக் கூடிய தன்மையையுடையதன்று:(ஆயினுஞ் சிறிது சொல்லுவேன்):மூன்றுகோடி அசுரர்உம்-(தோயமாபுரத்திலுள்ள நிவாதகவசராகிய) முக்கோடியசுரர்களும், எதிர்உற்று-(அருச்சுனனுக்கு) எதிரிலே வந்து, உடனே-, சேர-ஒருசேர, இற்றது - அழிந்ததை, கண்டேன்- பார்த்தேன்:பின்னர்-பின்பு, வில்லின் நாண் இடிஉம் கேட்டேன் - (அருச்சுனனது) வில்லின் நாணியின் இடிபோன்ற ஓசையையுஞ் செவியுற்றேன்;(எ - று.) இதில்,அசுரரழிதலாகிய காரியத்தை முன்னும், வில்லின் தொழிலாகிய காரணத்தைப் பின்னும் நிகழ்ந்தனவாகச் சொல்லியதனால், மிகையுயர்வுநவிற்சியணி. இதில், காரணகாரியங்களின் முன்பின்நிகழ்தலாகிய முறைபிறழ்வு, காரியவிரைவைத் தெரிவிக்க வந்தது. மற்று-அசை. இடி- உவமையாகுபெயர். (331)

156. ஆயதுநிகழ்ந்தபின்ன ரயனருள்வரத்தினாலே
ஏயவாள்வலியின்மிக்க விரணியபுரத்துள்ளோரைத்
தீயவெம்பகழியொன்றாற்செற்றனனிமைப்பின்முற்றும்
மாயமோமனிதன்வில்லின் வன்மையோதெரிந்ததில்லை.

(இ - ள்.) ஆயது நிகழ்ந்த பின்னர் - ஆகிய அச் செய்கை நடந்தபின்பு, அயன் அருள் வரத்தினால்ஏய - பிரமன் கொடுத்தருளிய வரத்தினாலேபொருந்திய, வாள் வலியின் மிக்க-ஆயுதபலத்தினால்மிகுந்த, இரணியபுரத்து உள்ளோரை-இரணியபுரத்திலுள்ள காலகேயர் அறுபதினாயிரவரை,தீய வெம் பகழி ஒன்றால்-மிகவுங்கொடிய அஸ்திரம் ஒன்றினால்,இமைப்பின் - நொடிப் பொழுதினுள்ளே, முற்றுஉம் - முழுதும், செற்றனன் - அழித்தான்:(அங்ஙனமழித்தது), மாயம்ஓ - மாயையினாலாகியதோ? மனிதன் வில்லின் வன்மைஓ - மனிதனாகிய அருச்சுனனது வலிய வில்லின் பலத்தாலாகியதோ? தெரிந்தது இல்லை- எனக்குத் தெரியவில்லை; (எ- று.)

ஏய-ஏய்என்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்த இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்: யகரவிடைநிலைபகுதிக்கும் விகுதிக்குமிடையிலே புணர்ந்து கெட்டது:இனி, இதனைச்செயவெனெச்சமாகக் கொண்டு, பொருந்தவெனவுரைத்து, மிக்க வென்பதனோடுஇயைத்தலுமாம். தீய வெம்-ஒருபொருட் பன்மொழி. இமைப்பு- ஒரு மனிதன் இயல்பாகக் கண்களின் இமைகளைஒருகால் மூடித்திறந்தற்கு வேண்டும்பொழுது. (332)

157. என்றுகொண்டுயர்தேர்ப்பாக னிசைத்தனயாவுங்கேட்டு
வன்றிறலமரர்கோமான் மனமகிழ்ந்திருந்தபோதில்
துன்றியவமரர்யாருந் தனித்தனிசுருதியோடும்
வென்றிடுபடையுமற்றும் வேண்டுவபலவுமீந்தார்.

(இ - ள்.)உயர் தேர் பாகன் - சிறந்த ரதசாரதியான மாதலி, என்று கொண்டு இசைத்தன - என்று சொல்லியவையாகிய, யாஉம்- எல்லாவற்றையும், கேட்டு-, -வல் திறல் அமரர் கோமான் - மிக்க வலிமையையுடைய தேவேந்திரன், மனம் மகிழ்ந்து இருந்த போதில் - இதயஞ் சந்தோஷித்திருந்த சமயத்தில்,-துன்றிய அமரர் யார்உம்- (அங்குவந்து) நெருங்கியுள்ள தேவர்களனைவரும்,தனித்தனி - தனியேதனியே, சுருதியோடுஉம் - வேதமந்திரங்களுடனே, வென்றிடு படைஉம்-(பகைவரை) வெல்லுதற்கு ஏற்ற ஆயதங்களையும்,மற்றுஉம் வேண்டுவ பலஉம்- இன்னும்வேண்டுவன பலவற்றையும், ஈந்தார்- கொடுத்தார்கள்;(எ - று.) கொண்டு - அசை: "என்றுகொண்டினையகூறி" என்னுங் கம்பராமாயணக்கவியிற்போல. இனி, உட்கொண்டு [கருதி] என உரைத்தலும், கேட்டுக்கொண்டு என இயைத்தலுமாம். வேண்டுவசாரியை பெறாதபலவறிசொல். (333)

158.-அருச்சுனன்தருமரிடஞ் செல்ல விடை கேட்டல்.

தேவர்பால்வரமுமெல்லாச் சிறப்புமின்னருளும்பெற்ற
காவலன்கடவுள்வேந்தன் கழலிணைபணிந்துபோற்றித்

தாவரும்புரவித்தானைத்தருமன்மாமதலைபொற்றாள்
மேவரவேண்டுமின்னே விடையெனக்கருளுமென்றான்.

(இ - ள்.)தேவர்பால் - தேவர்களிடத்தில், வரம்உம் - வரங்களையும், எல்லாம் சிறப்புஉம் - மற்றை எல்லா மேன்மைகளையும்,இன் அருள்உம்- இனிய கருணையையும்,பெற்ற-, காவலன்-அரசனாகியஅருச்சுனன், கடவுள் வேந்தன்-தேவராசனானஇந்திரனது, கழல் இணை-திருவடிகளிரண்டையும், பணிந்து-வணங்கி, போற்றி-துதித்து, '(யான்),தாவரும்-தாவிவருகின்ற, புரவி தானை-குதிரைச்சேனையையுடைய,தருமன்மா மதலை-யமனதுசிறந்த குமாரராகிய யுதிட்டிரரது, பொன் தாள்-அழகிய திருவடிகளை, மேவரவேண்டும்-அடையவேண்டும்:(ஆதலால்), இன்னே-இப்பொழுதே, எனக்கு-, விடை அருளுக-உத்தரவு கொடுத்தருள்வாயாக,'என்றான்-என்று சொன்னான்:(எ - று.)

காவலன்-காத்தற்றொழிலையுடையவன்:அன்றிக்கே காத்தலில் வல்லவன். கழல்-வீரர்காலணி:பாதத்திற்குத் தானியாகு பெயர். தா அரும் எனப்பிரித்து - (அசுவநூலிற்கூறிய) குற்றம் இல்லாத புரவி யென்றுமாம். புரவி-மற்றை மூன்று அங்கங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். பொன் தாள் - பொற்கழலணிந்ததாளென்றுமாம். வேண்டும்-ஒருவகை வியங்கோள்வினைமுற்று. (334)

159.-சிலநாள்அங்குத் தங்கியிருக்குமாறு சொல்லி இந்திரன்அருச்சுனனுக்கு மாளிகைமுதலியன ஈதல்.

மைந்தனங்குரைத்தமாற்ற மனனுறமகிழ்ந்துகேட்டுத்
தந்தையுமின்னஞ்சின்னாட் டங்குகவிங்கென்றேத்திச்
செந்திருவனையதோற்றத்தெய்வமென்போகமாதர்
ஐந்தொடாயிரரும்வேறோரம்பொன்மாளிகையுமீந்தான்.

(இ - ள்.)மைந்தன் - (தன்) மகனாகியஅருச்சுனன், அங்கு- அவ்வாறு, உரைத்த-சொன்ன, மாற்றம் - வார்த்தையை, தந்தைஉம்- பிதாவாகிய இந்திரனும், மனன்உற-மனத்திலே பொருந்தும்படி, மகிழ்ந்து கேட்டு- மகிழ்ச்சியுடனேசெவியுற்று,-'இங்கு-இவ்வுலகத்தில்,இன்னம் சில நாள் தங்குக - இன்னுஞ் சிலதினந் தங்குவாயாக,'என்று -என்று சொல்லி, ஏத்தி-புகழ்ந்து, செம் திரு அனையதோற்றம்-செம்மைநிறமுடைய இலக்குமியை யொத்த அழகிய காட்சியையும், மெல்-(மெய் வாய் கண்மூக்குச் செவி யென் னும்ஐம்பொறிகளாலும் அனுபவிக்கப்படுகிற ஸ்பரிசம் ரசம் ரூபம் கந்தம் சப்தம் என்னும் ஐவகை) மென்மைகளையுமுடைய,போகம்- சுகானுபவத்திற்குஉரிய, தெய்வம் மாதர் - தெய்வப்பெண்கள், ஐந்தொடு ஆயிரர்உம்-ஐயாயிரம்பேரையும், வேறு ஓர் அம்பொன் மாளிகைஉம்- அழகிய பொன்னினாலாகியதொருவேறு தனி வீட்டையும், ஈந்தான் - (அருச்சுனனுக்குக்) கொடுத்தான்;

தெய்வமாதர்-தேவஸ்திரீகள். போகமாதர் - பொதுமகளிர்;போகம்- கலவிச்சிற்றின்பம். "சாயல்மென்மை"என்னுந்தொல்காப்பியச் சூத்திரவுரையைக் கொண்டு, மென்மையென்பது சுவையொளியூறோசைநாற்றமென்னும் ஐவகையையும் உணர்த்து மென அறிக. (335)

160.-இங்ஙன் அருச்சுனனுக்குத் தந்தபின் தேவேந்திரன் உரோமசரிடத்துஅருச்சுனன் பெருமையைக் கூறல்.

வரோதயமானதெய்வ வான்படைமறைகள்பின்னும்
புரோசனப்பகைவற்கீந்து புரந்தரனிருந்தபின்னர்ச்
சரோருகரண்டம்விண்டா லொருமயிர்சலிக்குஞ்செங்கை
உரோமசமுனியைநோக்கி யுரைத்தனனுற்றவெல்லாம்.

(இ - ள்.)புரந்தரன் - இந்திரன்,-வர உதயம் ஆன-சிறந்த உற்பத்திக்கிரமத்தையுடையவையாகிய, தெய்வம் - தெய்வத்தன்மையையுடைய, வான்-சிறந்த, படை-ஆயுதங்களையும்,மறைகள் - மந்திரங்களையும்,பின்னும் - மீண்டும், புரோசனன் பகைவற்கு - புரோசனன் என்பவனுக்கு பகைவனாகியஅருச்சுனனுக்கு, ஈந்து-கொடுத்து, இருந்த பின்னர்-வீற்றிருந்தபின்பு,-சரோருகர் அண்டம் விண்டால்- பிரமதேவர் படைத்த அண்டகோளம் ஒருகால் அழிந்தால், ஒருமயிர் சலிக்கும்-ஒருமயிர் உதிர்கின்ற, செம் கை- சிவந்த கையையுடைய, உரோமசமுனியை நோக்கி - ரோமசர் என்னும் ரிஷியைப் பார்த்து, உற்ற எல்லாம் - நடந்த செய்கைகளையெல்லாம்,உரைத்தனன்-சொன்னான்; (எ -று.)

வரோதயம்-குணசந்திபெற்ற வடமொழிப்புணர்ச்சி. உதயம் - உதித்தல்;தோற்றம். கீழ் ஐந்தாங்கவியில் "தெவ்வையடுந்திறற்படையு நல்கி"என்றதனைநோக்கி, இங்கே 'பின்னும்ஈந்து'என்றார். புரோசனன் என்பவன் - திருதராஷ்டிரனது மந்திரி: இவன், வாரணாவதமென்னும் நகரத்தில் அரக்கினாற்செய்து பாண்டவர்களுக்கு இடமாகக் கொடுக்கப்பட்ட மாளிகையில் அவர்களுக்குத் துணையாகத் துரியோதனனால்அனுப்பிவைக்கப்பட்டவன்: இவன் தனது எசமானனது கட்டளைப்படி,பாண்டவர்களும் குந்திதேவியும் தூங்குகின்ற சமயத்தில் அவ்வீட்டில் நெருப்புப் பற்றவைத்து அவர்களையெரித்து அழித்து விடுவதற்கு இருந்தான்:அவ்வஞ்சனையைவிதுரராலறிந்து பீமசேனன் ஒருநாளிரவில் அந்தப்புரோசனன் முதலியோர் தூங்குகையில் தீப்பற்றவைத்துவிட்டுத் தாயையும் உடன்பிறந்தவர்களையும் எடுத்துக்கொண்டு சுரங்கத்தின் வழியாய்த் தப்பி வெளிச்சென்றான். இச்சரித்திரத்தையுட்கொண்டு, அருச்சுனனை'புரோசனப்பகைவன்' என்றாரென்க;இதற்கு வேறு கதை பொருத்தமாகக் கூறுவராயிற் கொள்க. சரோருகர்-தாமரை மலரில் வாழ்பவர். ஸரோருஹம் - பொய்கையில் முளைப்பது;தலைமைபற்றிவந்தகாரணப்பெயர். ரோமஸர் - (உடம்பில்) மிக்க மயிருடையவர் என்பது பொருள். ஒவ்வொரு பிரளயத்திற்கு இவரது உடம்பினின்று ஒவ்வொரு மயிர் உதிரு மென்றும், இங்ஙனம் உடம்புமயி ரெல்லாம் உதிர்ந்தபின்பு இவருக்கு ஆயுள்முடியுமென்றும் கூறுப;இது பற்றியே, "எல்லாவுலகுமுடிந்திடு நாளு மீறி லாதான்"என்பர், மேல் புட்பயாத்திரைச்சருக்கதிலும், ஒரு காலத்திற் பிரமதேவன் எல்லாவுலகங்களையும்படைத்திட்டுத் தன்னைப்போலமிக்க ஆயுளையுடையார்வேறு ஒருவரும் இல்லையென்று பெருஞ்செருக்குக் கொள்ள, அக்கருவத்தை ஒழித்தருளத் திருவுளங்கொண்டு திருமால் பிரமனைஉரோமச மகாமுனிவரிடம் அழைத்துப் போக, அங்குப் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் அம்முனிவர் 'பிரமர்களென்றுசிலர் நீர்க்குமிழிகள்போலே கணந்தோறுந் தோன்றி மறைபவராயிருப்பர்கள்' என்று கூறவே, பிரமன் செருக்கொழிந்தன னென்பது, ஒருவரலாறு: இதனை "நான்முகனாள்மிகத்தருக்கை யிருக்கு வாய்மை நலமிகுசீ ருரோமசனால் நவிற்றி"என்னும் பெரியதிருமொழியாலும் அறிக. இம்முனிவர், ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் அமிசமெனப் படுவர். (இவர் பெயர் லோமஸரெனவும் வழங்கும்.) படைக்கலன்கள் பின்னும் என்றும் பாடம். (336)

161.-இந்திரன்அருச்சுனன்பால் நிகழ்ந்தவற்றைத் தருமனுக்கு உரைக்குமாறுசொல்ல, உரோமசரும் போதல்.

**வரிசிலைவிசயன்வந்துவான்றவம்புரிந்தவாறும்
அரிவையோர்பாகனன்பா லவற்கருள்புரிந்தவாறும்
இரியவென்பகையையெல்லா மிவன்றனிதடிந்தவாறும்
தருமனுக்குரைத்தியென்னத் தபோதனமுனியும்போனான்.**

(இ-ள்.)'வரி- கட்டமைந்த, சிலை-வில்லையுடைய,விசயன்- அருச்சுனன், வந்து - (யுதிட்டிரனைவிட்டு) வந்து, வான் - சிறந்த, தவம் - தவத்தை, புரிந்த - செய்த, ஆறுஉம் - விதத்தையும், அரிவை - உமாதேவியாகிய மனைவியை,ஓர் பாகன் - (தனது) ஒரு பக்கத்தில் [வாமபாகத்தில்]உடைய சிவபிரான், அன்பால்-பிரீதியினால்,அவற்கு - அவ்வருச்சுனனுக்கு, அருள்புரிந்த ஆறுஉம்-கருணைசெய்தவிதத்தையும்,- இவன்- இவ்வருச்சுனன், என்பகையை எல்லாம் - எனது பகைவர்கள் யாவரையும், இரிய - கெடும்படி, தனி - தானொருவனாக,தடிந்த ஆறுஉம்- அழித்த விதத்தையும், தருமனுக்கு - யுதிட்டிரனுக்கு, உரைத்தி - சொல்வாய்',என்ன - என்று (இந்திரன்) சொல்ல,-தபோ தனம் முனிஉம் - தவத்தையே செல்வமாகக் கொண்டுள்ள அவ்வுரோமச முனிவரும், போனான்- (காமியவனத்துக்குச்) சென்றார்;(எ - று.) அரிவை-இங்கே,பருவப்பெயராகாமற் பெண்ணென்னுமாத்திரையாய் நின்றது. தந்தையே மைந்தனாகப்பிறக்கிறானென்னும்நூல் வழக்குப்பற்றி, தருமபுத்திரனை'தருமன்'என்றார். 'அரிவையோர்பாகன்'என்பதிலுள்ள கதை:-பிருங்கியென்னும்மகாமுனிவர் பரமசிவனைமாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்யக் கண்ட பார்வதீதேவி 'முனிவர்என்னைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்யாமைக்கு ஏது என்ன?'என்றுவினவ, உருத்திரமூர்த்தி 'இஷ்டசித்திபெறவிரும்புபவர் உன்னையும்மோக்ஷம்பெற விரும்புபவர் என்னையும்வழிபடுவர் என்ன, அதுகேட்ட தேவி, பெருமானோடு பிரியாதிருக்குமாறு தவம்புரிந்து வாமபாகம் பெற்றாரென்பது.

*பாசுபதம்பெற்றபின் சுவர்க்கலோகத்துக்கு அருச்சுனனையழைத்துச் சென்று அஸ்திராதிகளைக்கொடுத்து ஊர்வசியின் சாபத்தையும் வரமாக மாற்றியபின், தேவேந்திரன்,நிவாதகவசர் முதலிய அசுரரை நாசஞ்செய்வித்தற்காக அந்தச்சுவர்க்கலோகத்திலேயே அருச்சுனனை யிருத்திக் கொண்டு, அவ்வருச்சுனனது பிரிவினால்வருந்தும் தருமன் முதலானோரைச்சமாதானப்படுத்துமாறு ரோமசமுனியை விடுத்தானென்று வியாசபாரதம் கூறும்.
(337)*

நிவாதகவசர்காலகேயர்வதைச் சருக்கம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது

புட்பயாத்திரைச்சருக்கம்

மலரின்பொருட்டுப் பிரயாணஞ்செய்ததைக் கூறுகின்றதொரு நூற்கூறுபாடு என்பது, பொருள். புட்பம்=புஷ்பம்: யாத்திரை=யாத்ரா: சருக்கம்=ஸர்க்கம்; மூன்றும் வடசொற்றிரிபுகள். இம்மூன்று சொற்கள் தொடர்ந்ததொரு தொடர்மொழியிலுள்ள இரண்டு புணர்ச்சியும், செயப்படுபொருளில் [விஷயமாகவுடைமையாகியசம்பந்தப்பொருளில்] வந்த ஆறாம்வேற்றுமைத் தொகையாம்; புஷ்பத்தினது யாத்திரையினது சருக்கம் என விரிக்க: புட்பத்தைக் குறித்த யாத்திரையைப்பற்றிய சருக்கம் என விரித்தால், இரண்டும் - இரண்டனுருபும் பயனும் உடன்தொக்க தொகையாம்.

1.-கடவுள் வணக்கம்

மற்கொண்டுவகுத்தனையசிகரத் திண்டோள் வாளரக்கன்குலத்
தோடு மடிய முன்னம்,
விற்கொண்டு சரந்தொடுத்துப் புரையில் கே ள்வி விண்ணவர்தந்
துயர்தீர்த்த வீரராமன்,
கற்கொண்ட வகலியை தன் னுருவ மீளக் கவின்கொள்ளக்
கொடுத்ததிருக் கமலபாதம்,
சொற் கொண்டு துதித்தெழுந்து துள்ளி நாளுந் தொழுமவரே
யெழுபிறவித் துவக்கற் றாரே.

(இ-ள்.) மல்கொண்டு - வலிமையென்ற குணத்தைக் கொண்டு, வகுத்(த)து அனைய- இயற்றப்பட்டதுபோன்ற, சிகரம்- மலையொத்த,திண் தோள் - வலிய தோள்களையுடைய,வாள் அரக்கன் - (சந்திரகாசமென்னும்) வாட்படையையுடைய இராட்சதனாகியஇராவணன், குலத்தோடுஉம் - குலத்துடனே, மடிய - இறந்திடுமாறு, முன்னம் - முன்பு, வில்கொண்டு - (கோதண்டமென்ற) வில்லினால்,சரம் தொடுத்து - அம்பை எய்து, புரைஇல் கேள்வி விண்ணவர்தம் துயர் தீர்த்த-குற்றமற்ற நூற்கேள்வியையுடைய தேவர்களின் துன்பத்தைப் போக்கியருளிய, வீரம் ராமன்-வீரகுணத்தைக் கொண்ட ஸ்ரீராமனுடைய, கல் கொண்ட அகலியை கல்வடிவத்தைப் பெற்ற அகலிகை, தன் உருவம் - நிஜவடிவத்தை, மீள - மறுபடியும், கவின்கொள்ள - அழகுபொருந்தப்பெறுமாறு, கொடுத்த-, திரு கமலம் பாதம் - சிறந்த தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளை,சொல்கொண்டு - சொல்லினால்,துதித்து-புகழ்ந்து, (அங்ஙனம் புகழ்வதனாலான களிப்பினால்),எழுந்து துள்ளி - துள்ளியெழுந்து, நாள்உம்-பிரதிதினமும், தொழுமவர்ஏ - தொழுபவர்களே, எழு பிறவி - ஏழுவகைப்பட்ட பிறவிகளிலே, துவக்கு-சம்பந்தம், அற்றார்-நீங்கினவராவர்;(எ - று.)

ஸ்ரீராமனதுதிருவடிகளைப்புகழ்ந்து துள்ளியெழுமவர், அகலிகை சாபவிமோசனம்பெற்று நிஜவடித்தை யடைந்தாற்போல, தமக்கு நேர்ந்துவரும் பிறவித்துயர் நீங்கி மீளாவுலகமாகிய நற்கதி சேர்வரென்பதாம். ஸ்ரீராமனுடைய கமலபாதத்துக்கு அகலியை தன்னுருவமீளக் கவின்கொள்ளக் கொடுத்த, என்ற அடைமொழி கொடுத்தது, கருத்துடையடைமொழியாம். ஆன்மாவிற்கு வரக்கூடிய ஏழுபிறவிகளாவன - தேவர் மக்கள் விலங்கு புள் ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவரம் என இவை.

இதுமுதல் இருபதுகவிகள் - பெரும்பாலும் ஒன்று இரண்டு ஐந்து ஆறாஞ்சீர்கள்காய்ச்சீர்களும், மற்றவை மாச்சிர்களுமாகி வந்த கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எண்சீராசிரிய விருத்தங்கள். (338)

2.-கவிக்கூற்று: அருச்சுனன் இந்திரனருகிலினிதிருப்ப, தருமன் ஆரணியத்திற்புரிந்ததைக் கூறுவோ மெனல்.

இப்பால்வெஞ்சிலைவிசயன்றுறக்கமீதிலிந்திரன்றனருகிருப்பவி
மையோரூரில்,
அப்பானற்றவம்புரியுந்தழல்கூர்வேள்வி யந்தணர்தங்
குழாஞ்சூழவழகார்மண்ணில்,
ஒப்பாருமிலாதமடமயிலினோடுமுயர்வனத்தினிடை
நாளுமொருநாள்போலத்,
தப்பாமலறம்வளர்க்கும்நீதி வேந்துத்தம்பியரும் புரிந்ததினிச்
சாற்றுகிற்பாம்.

(இ-ள்.) வெம்சிலைவிசயன் - கொடிய வில்லையுடையஅருச்சுனன், இப்பால் - இங்கு, துறக்கம்மீதில்-விண்ணுலகில்,- இமையோர்ஊரில் - தேவர்களின் வாழிடமான அமராவதிநகரில், இந்திரன்தன் - இந்திரனுடைய, அருகு -

சமீபத்திலே, இருப்ப - இராநிற்க,-அப்பால்- அங்கு, அழகு ஆர் மண்ணில் - அழகுநிரம்பிய பூலோகத்தில், நல் தவம் புரியும் - சிறந்த தவத்தைச் செய்பவர்களாய், தழல் கூர் வேள்வி அந்தணர்தம் - அக்கினிமிகுதியாக எரிகின்ற யாகங்களைப்புரியும் பிராமணர்களுடைய, குழாம் - கூட்டம், சூழ - சூழ்ந்திருக்க,- மடம்மயிலினோடுஉம்மயில்போன்ற சாயலையுடையளான திரௌபதியுடனே, உயர் வனத்தினிடை - பெரு வனத்தினிடையிலே, நாள்உம் - பிரதிதினமும், ஒருநாள்போல-,தப்பாமல்- தவறாமல்,அறம் வளர்க்கும் - தருமத்தை நடத்துகின்ற, ஒப்பு ஆர்உம் இலாத-ஒத்தவராக எவரையும் பெறாமையையுடைய,நீதிவேந்துஉம் - நியாயநெறி தவறாத யுதிட்டிரமகாராஜனும், தம்பியர்உம்-,புரிந்தது - செய்ததை, இனி-, சாற்றுகிற்பாம் - சொல்வோம்;(எ-று.)

அருச்சுனன்சுவர்க்கலோகத்தில் அமராவதிநகரில் இந்திரனருகிலே இனிதிருப்ப, பூலோகத்திலே யுதிட்டிரன் தருமபத்தினி திரௌபதியுடனே யிருந்து இல்லறத்தை ஒருநாள் நடத்துவது போலவே எந்நாளும் தவறாது நடத்துபவனாய்த்தம்பியரோடும் செய்த செயல் இனிக் கூறப்படுமென்பதாம். வேள்வியில் அவிசினால்அக்கினி மிகவும் வளர்க்கப்படு மாதலால், 'தழல் கூர்வேள்வி'என்றது. விசயனின்பமெய்தி என்றும், புரிந்துஎன்றும் பிரதிபேதம். (339)

3.-யுதிட்டிரன்அருச்சுனனைப்பிரிந்த வருத்தத்தோடு சிந்தனைகொண்டுதம்பியருடனிருக்கையில் ரோமசமுனிவன் அங்குவந்தடைதல்.

விறல்விசயன்றனைப்பிரிந்தவருத்தமேன்மேல்விஞ்சவொருதஞ்
சமறவெம்பியம்பொன்,
சிறகிழந்தபறவையெனத்துணைவரோடுந்திறல்வேந்தன்
சிந்தனையுற்றிருந்தகாலைப்,
பொறையறிவுநிறைதரும முடையவாய்மைப்போர்வேந்தேயஞ்
சலெனப்புகழ்ந்துவாழ்த்தி,
மறையொருபொன்வடிவுகொடுவந்ததென்ன
மாமுனியுமிமைப்பினி டை வந்துற்றானே.

(இ-ள்.) விறல் விசயன்தனை- வலிமையுள்ள அருச்சுனனை,பிரிந்த வருத்தம்-,மேல்மேல் விஞ்ச-,ஒரு தஞ்சம் அற- (அந்த வருத்தத்தைப் போக்கும்) பற்றுக்கோடு ஒன்றும் இல்லாமல், வெம்பி - மனங்கன்றி, அம் பொன் சிறகு இழந்த பறவை என- அழகிய பொன்போலருமையான சிறகையிழந்த பறவையைப்போல, துணைவரோடுஉம்- (அருச்சுனனையொழிந்தவீமன் முதலிய) தம்பிருடனே, திறல் வேந்தன் - வலிமையையுடைய யுதிட்டிராசன், சிந்தனைஉற்று - சிந்தனைகொண்டு, இருந்த காலை-இருந்தபோது,-மாமுனிஉம் - (உரோமசனென்ற) சிறந்த முனிவனும்,-'மறைஒரு பொன் வடிவு கொடு வந்தது என்ன-வேதமே ஒரு அழகிய வடிவத்தை யெடுத்துக்கொண்டு வந்ததென்று கருதுமாறு, பொறை அறிவு நிறை தருமம் உடைய வாய்மை - பொறுமையும் அறிவும் நிறைந்த தருமமும் உடைமையாகக்கருதும் சத்தியமும் ஆகிய இவற்றையுடைய, போர்வேந்தே - போர்செய்யவல்ல அரசனே! அஞ்சல் - (அருச்சுனனைப் பிரிந்த வருத்தத்தால்) அஞ்ச வேண்டா,'என - என்று சொல்லியவண்ணம், புகழ்ந்து வாழ்த்தி- (அந்தத் தருமனைத்)துதித்து வாழ்த்துக்கூறி,-இமைப்பினிடை-இமைக்கும் நேரத்திற்குள், வந்துஉற்றான்- (சுவர்க்கலோகத்திலிருந்து தருமனிருக்கும் வனத்துக்கு) வந்து சேர்ந்தான்;(எ-று.)

'விசயன்செய்தியையெல்லாம் தருமனுக்கு உரைத்தி'என்று தேவேந்திரன் கூறியவுடனே, தாமதமின்றி அந்த உரோமசமுனிவன் தருமனிருக்குமிடம் வந்து, அப்போது அத்தருமன் சிந்தனையைமுகத்தில் தேக்கி யிருந்ததனால்அஞ்சலென்று தேற்றிப் புகழ்ந்து வாழ்த்தின னென்க. புகழ்ந்து வாழ்த்தி வந்துற்றான்என்ற இடத்து விகுதிபிரித்துக் கூட்டி, வந்துற்றுப் புகழ்ந்து வாழ்த்தினனென்னலாம்: இனி, வரும்போதே தருமனைப்புகழ்ந்து வாழ்த்தியவண்ணம் அம்முனிவன் வந்தானென்பார் இவ்வாறு கூறினாரென்பாருமுளர். இமைப்பினுடன் என்றும் பாடம்.(340)

4.-வந்தமுனிவனைத்தருமன் முதலியோர் வணங்க, அம்முனிவன் ஆசிகூறிஇருக்கையி லமர்தல்.

வந்தபெருங்கடவுண்முனிவரவுநோக்கி வாள்வேந்துந்தம்பியரு
மகிழ்ச்சிகூர்ந்து,
சிந்தைவிழிமலரொடுபேருவகைபொங்கச் சென்றெ திர்
போய்வணங்கலுஞ்சிதைவிலாத,
அந்தமுனிவரனுமவர்க்கன் பாற்றுன்பமணுகாத
வந்தமிலாவாசிகூறிப்,

***புந்தியுடனளித்தசெழும் புனிதகோலப்
புலித்தவிசினிருந்தடைவேபுகன்றானெல்லாம்.***

(இ-ள்.) வந்த-,பெருங் கடவுள் முனி - பெருமைபெற்ற தெய்வத்தன்மையுள்ள உரோமசமுனிவனது, வரவு - வருகையை, நோக்கி - பார்த்து,-வாள் வேந்துஉம் - வாட்படையையுடையயுதிட்டிர ராசனும், தம்பியர்உம் - தம்பிமாரான வீமன் முதலியோரும், மகிழ்ச்சிகூர்ந்து - மகிழ்ச்சி மிகுந்து,-சிந்தை- மனத்திலும், விழி மலரொடு- மலர்போன்ற கண்களிலும், பேர் உவகை மிக்கமகிழ்ச்சி, பொங்க - அதிகரிக்க, சென்று - நடந்து, எதிர்போய் - (அம்முனிவனுக்கு) எதிராகப்போகி, வணங்குதலும் - வணங்கினவுடனே,-சிதைவு இலாத - அழிவில்லாத, அந்த முனிவரன்உம் - அந்த உரோமசனென்ற இருடிச்சிரேட்டனும், அவர்க்கு-அந்தப் பாண்டவர்க்கு, அன்பால் - மனப்பிரீதியோடு, துன்பம் அணுகாத - துன்பம்சேராத, அந்தம் இலா - அளவில்லாத [மிகப்பல],ஆசி- வாழ்த்துக்களை,கூறி-சொல்லி,-புந்தியுடன்-மனப்பூர்வமாக,அளித்த- (தருமன்) கொடுத்த, செழும் புனிதம் கோலம் புலி தவிசின்-சிறந்த பரிசுத்தமான அழகிய புலித்தோலாசனத்தில், இருந்து-,அடைவே-, எல்லாம்-,புகன்றான்-;(எ-று.)

உரோமசமுனிவன்அடைவேபுகன்றவை இவை யென்பது மேலிற் செய்யுளில் விளங்கும். அருச்சுனனது பிரிவினால்பாண்டவர்க்குக் காமியவனவாசம் இன்னாதாக,தருமன் தம்பியருடன் அங்குநின்றும் அப்பாற்செல்ல நிச்சயித்துத் தௌமியமுனிவனிடம் தெரிவித்துக்கொள்ள, அம்முனிவன் பல புண்ணிய தீர்த்தங்களையும்ஆச்சிரமங்களையும் கூறாநிற்கையில்லோமசமுனிவன் இந்திரன்மொழியையனுசரித்து அருச்சுனன் பாசுபதம் பெற்றமை முதலியகூறி, இந்திரன்கூறிய செய்தியையுந் தெரிவித்தானென்று வியாசபாரதம் கூறும். 'துன்பமகலமிக'என்றும் பாடம். (341)

5.-இரண்டுகவிகள்- ஒருதொடர்: உரோமசன் அருச்சுனுடைய செய்திகளைச்சொல்லி, இந்திரன் விருப்பின்படிதான்வந்தமை தெரிவித்தல்.

***வாள்விசயன்புரவிசயன்றன்னைநோக்கிமன்னுதவம்புரிந்ததுவு
மகிழ்ச்சிகூர்ந்தவ்,
வேள்விசயந்தவிர்த்தபிரானருளால்வேண்டும்
விறற்படைகளளித்ததுவும்விபுதர்கோமான்,
நாள்விசயம்பெறக்கொடுபோயும்பரூரினளிமகுடம்புனைந்ததுவு
நாளுந்தன்பொன்,
தோள்விசயந்தொலைத்ததிறலவுணர்சேனை
சுடுசரத்தாற்றொலைத்ததுவுஞ்சூழ்ந்த யாவும்.***

(இ-ள்.) வாள்விசயன்-ஒளிபொருந்திய அருச்சுனன், புரம் விசயன் தன்னைநோக்கி - திரிபுரத்தைவென்றவனாகியசிவபிரானைக்குறித்து,மன்னு - நிலைபெற்ற,தவம் - தவத்தை, புரிந்ததுஉம் - செய்ததையும், மகிழ்ச்சி கூர்ந்து - மகிழ்ச்சிமிகுந்து, அ வேள் விசயம் தவிர்த்த பிரான் - அந்த மன்மதனுடைய வெற்றியைப் போக்கிய சிவபிரான், அருளால் - அருளோடு, வேண்டும்-(அருச்சுனன்) விரும்பிய, விறல் படைகள்- வலிமையுள்ள படைக்கலங்களை,அளித்ததுஉம் - கொடுத்ததையும், விபுதர்கோமான் - தேவர்கட்குத் தலைவனானஇந்திரன், உம்பர் ஊரின் கொடு போய் - தேவலோகத்து அமராவதிக்குக் கொண்டுபோய், நாள்-நல்ல நாளிலே, விசயம் பெற - வெற்றிபெறுமாறு, நளி மகுடம் புனைந்ததுஉம்- சிறந்த கிரீடத்தைத் தரிப்பித்ததையும், நாள்உம் - பலகாலும், தன் - இந்திரனது, பொன் தோள் விசயம் தொலைத்த- அழகிய தோள்வலிமையாற் பெறலாகும் வெற்றியை யொழித்த, திறல் - வல்லமையையுடைய, அவுணர் - (நிவாதகவசர் காலகேயர் என்ற) அசுரரின், சேனை- தொகுதியை, (அருச்சுனன்), சுடு சரத்தால் - எரிக்கவல்ல அம்புகளைக்கொண்டு, தொலைத்ததுஉம்- ஒழித்ததையும், சூழ்ந்த யாஉம் - மற்றுமுள்ள எல்லாவற்றையும்,-(எ-று.)-'வரைவழியேவருவதுவும்'என மேலே தொடரும்.

சிவபிரான்துவத்திலிருக்கையில்உமையினிடம்காதல் விளைவிக்கும்பொருட்டுத் தேவர்களின் தூண்டுதலால் அப்பிரான்மீது மன்மதன் மலரம்பைத் தொடுக்க, அப்போது அச்சிவபெருமான் தன் நெற்றிக் கண்ணினால்அந்த மதனனையெரித்தானாதலால், 'வேள்விசயந்தவிர்த்தபிரான்'என்றார். சூழ்ந்தயாவும் என்றது-ஊர்வசியாற் காதலிக்கப்பட்டுச் சாபம்பெற்றுச் சாபவிமோசனமும் பெற்றமையைக் காட்டுமென்னலாம். நளிர்மகுடம் என்றும் பாடம். (342)

***6. தன்னருகேயமரரெலாமினிதுபோற்றத் தனஞ்சயனங்கிருந்த
தற்பின்றயங்குஞ்சோதி,
மன்னுமெழிற்காந்தர்ப்பமென்னுநாம வரை
வழியேவருவது வுமருவுகாதல்,***

***உன்னுடையபெருந்துயரந்தணுயுமாறு முரைத்தருள்கவெனவும்பர்கோமானுன்பால்,
என்னைவிடுத்தனன்வந்தேனென்றானெல்லாவுலகு
முடிந்திடுநாளுமீறிலாதான்.***

(இ-ள்.)தனஞ்சயன் - அருச்சுனன், தன் அருகுஏ - தனது சமீபத்திலிருந்து, அமரர்எலாம் - தேவர்கள் யாவரும், இனிது போற்ற - இனிமையுறத் துதிக்க, அங்கு - அத்தேவலோகத்தில், இருந்ததன் பின் - சிலகாலந் தங்கியிருந்தபிறகு,- தயங்கும்சோதி-விளங்குகின்ற ஒளியையும், மன்னும் எழில்-பொருந்திய அழகையுமுடைய, காந்தர்ப்பம் என்னும் நாமம் வரை வழிஏ - காந்தர்ப்பமென்று பேர்கொண்ட மலையின்வழியாக, வருவதுஉம் - (திரும்பிப் பூலோகத்துக்கு) வரப்போவதையும்,-மருவுகாதல் - (அவ்வருச்சுனனிடம்) பொருந்திய அன்பையுடைய, உன்னுடைய-, பெருந்துயரம் - (அவ்வருச்சுனனுடைய பிரிவினாலாகிய)மிக்க துன்பம், தணியும் ஆறுஉம் - ஆறியிருக்குமாறும், உரைத்தருள்க - சொல்வாயாக, என - என்று சொல்லி, உம்பர்கோமான் - தேவேந்திரன், உன்பால் - உன்னிடத்து, என்னை- ,விடுத்தனன்-அனுப்பினான்: (அதனால்), வந்தேன்-,என்றான்- என்று (தான்) வந்த வரலாற்றைக் கூறினான்: (யாவனென்னில்),-எல்லாஉலகுஉம் முடிந்திடும் நாள்உம் ஈறு இலாதான் - உலகம்யாவும் அழிந்திடும் பிரளய காலத்தும் தனக்கு இறுதிவரப் பெறாதவனானஅந்த ரோமசமுனிவன்;(எ-று).

அருச்சுனன்தான் எந்தக் கருத்தோடு சென்றானோஅந்தக் கருத்து முற்றி முன்னிலும் பலமடங்கு மேன்மை பெற்றுள்ளானாதலால்,அந்நிலையை நினைந்துநீ துயரம் தவிர்ந்து நிற்க என்று உன்னிடம் சொல்லுமாறு என்னைவிடுத்தானென்பது,'உன்னுடையபெருந்துயரந்தணியுமாறு முரைத்தருள்க'என்றதன் கருத்து. தணியுமாறும் என்ற உம்மை-விடயம் விளங்குமாறு கூறுவதன்றி என்று எச்சப்பொருளைத்தரும்: இனி, இசை நிறையாகவுமாம். (343)

7.-நான்குகவிகள்-முனிவன்மொழியால் பாண்டவர் வருத்தமாறிப்புறப்பட்டு, உரோமசன்காட்டப் பலதீர்த்தங்களிலும்நீராடிக் காந்தர்ப்பமலையில்தங்குதல் கூறும்.

***மாமுனிதன்மொழிகேட்டுப்புரையில்கேள்வி மன்னவனுந்தம்பி
யரும்வருத்தமாறிக்
காமியமென்றுரைபெறுசீர்வனத்தைநீங்கிக்கட வுண்முனி
தன்னோடுங்கணத்தினேகி,
நாமமதுகரதீர்த்தமுதலா வுள்ளநற்றீர்த்தமெவற்றினும்
போய்நானமாடித்,
தாமமதிதவழ்சிகரத் திந்த்ரகீலசயிலத்தின்சுனைகெழுதண்
சாரல்சார்ந்தார்.***

(இ-ள்.) மாமுனி தன் - சிறந்த உரோமச முனிவனுடைய, மொழி- வார்த்தையை, கேட்டு-,புரை இல் கேள்வி - குற்றமற்ற நூற்கேள்வியையுடைய, மன்னவன்உம்-யுதிட்டிரராசனும், தம்பியர்உம்- தம்பிமார்களும், வருத்தம் மாறி- (தம்) வருத்தந்தணிந்து,- கணத்தின்-அந்தப்போதில் தானே, காமியம் என்று உரை பெறு சீர் வனத்தை நீங்கிஏகி- காமியமென்று சொல்லப்படுகிற சிறந்த வனத்தை விட்டுப்போய், கடவுள் முனி தன்னோடுஉம்- தெய்வத்தன்மையையுடைய அந்த உரோமச முனிவனுடனே, நாமம்-பிரசித்தமான, மதுகரதீர்த்தம் முதல் ஆ உள்ள - மதுகர தீர்த்தம் முதலாகவுள்ள, நல் தீர்த்தம் எவற்றின்உம்- சிறந்த தீர்த்தங்களெல்லாவற்றிலும், போய்-சென்றடைந்து, நானம் ஆடி- ஸ்நானம் செய்து, தாமம் மதி தவழ் சிகரத்து-ஒளி பொருந்திய சந்திரன் ஊர்ந்து செல்லுகின்ற சிகரத்தையுடைய, இந்த்ரகீலசயிலத்தின்- இந்திரகீலமலையின்,சுனைகெழு - சுனைபொருந்திய,தண் சாரல்-குளிர்ந்த சாரலை,சார்ந்தார்-;(எ-று.)

கடவுண்முனிதன்னோடும்ஏகி என்றதனால்,அம் முனிவன் இன்னது இது என்று காட்டிச் செல்லப் பாண்டவர் சென்றனரென்பது, பெறப்படுமென்பர். லோமச முனிவர் இந்திரன் கூறிய செய்தியைச் சொன்னபின் யுதிஷ்டிராதியரை யழைத்துக் கொண்டு தீர்த்தயாத்திரை செய்து வருமாறு அருச்சுனன் கூறியதைத் தெரிவிக்க, லோமசர் முதலியவரோடு யுதிஷ்டிரர் தீர்த்தயாத்திரைசெய்தா ரென்று வியாசபாரதம் கூறும். இந்திரநீலசயிலத்தின் என்று பிரதிபேதம். (344)

***8. அக்கிரியின்புதுமையெலாமடைவேநோக்கி
யங்குள்ளவருவிநறும்புனலுமாடித்,
தக்கபுகழ்விசயனருந்தவம்புரிந்த சாரலிதுவெ
ன்றுதவமுனிவன்சாற்ற,***

மிக்ககளியுவகைதிகழ்நெஞ்சராகிவிசயனைக்
கண்டனர்போலவிரும்பிக்கண்டு,
தொக்கமுனிகணத்தொடும்போய்த்தசாங்கனென்னுந்தொல்லை
முனிதபோவனத்தின்சூழல்சார்ந்தார்.

(இ-ள்.) அகிரியின் - இந்திரகீல பருவதத்தின், புதுமை எலாம் - அதிசயங்களையெல்லாம், அடைவுஏ - முறையாக, நோக்கி - பார்த்து, அங்கு உள்ள - அம்மலையிலுள்ள,அருவி ஸ்நானஞ்செய்து, 'தக்கபுகழ் விசயன் - தகுதியான புகழடைந்த அருச்சுனன், அருந்தவம் புரிந்த-,சாரல் - தாழ்வரை, இது-,'என்று-,தவம் முனிவன் - தவத்தையுடைய அந்த உரோமசமுனிவன், சாற்ற-சொல்ல,-மிக்ககளி உவகை நிகழ் நெஞ்சர் ஆகி- மிக்க பெருமகிழ்ச்சி பொருந்திய மனத்தை உடையவராய், (பாண்டவர், விசயனைகண்டனர் போல-அருச்சுனனையேநேரிற் கண்டனர் போல, விரும்பி கண்டு-(அவ்விடத்தை) அன்புகொண்டுபார்த்து, தொக்க - (தம்முடன்) கூடியிருந்த, முனிகணத்தொடுஉம்-முனிவர் கூட்டத்துடனே, போய்-,தசாங்கன் என்னும் தொல்லைமுனி-தசாங்கனென்று பேர்படைத்தபழமையான முனிவனுடைய, தபோவனத்தின் - தவஞ்செய்யும் வனத்தின், சூழல் - பிரதேசத்தை, சார்ந்தார்-;(எ-று).

அருச்சுனன்தவஞ்செய்த இடத்தை அவனைப்போலப்பாண்டவர் கண்டன ரென்றதனால்,பாண்டவர்க்கு அருச்சுனனிட மிருந்த அன்புமிகுதிவிளங்கும். புதுமை - பண்பாகுபெயர். களியுவகை - ஒருபொருட்பன்மொழி. (345)

9. அங்குள்ளதபோதனர்தம்பாதம்போற்றியவருரைக்குமாசியும்
பெற்றப்பாலேகி,
எங்குள்ளகடவுணெடும்புனலும்யாறு மெப்புனலுந்
தப்பாமலினிதினாடி,
வங்கமெறிகடல்கடைந்துவானோர்க்கெல்லாமரு
ந்துவிருந்தருளியமந்தரமுங்காட்டிக்,
கங்கைநதிகுதிபாயுஞ்சிகரச்சா ரற்
காந்தர்ப்பமெனும் வரையுங்காட்டினானே.

(இ-ள்.)அங்குஉள்ள - அந்த இந்திரகீலமலையிலிருக்கின்ற, தபோதனர்தம் - முனிவர்களுடைய, பாதம் - பாதங்களை,போற்றி - துதித்து, அவர் உரைக்கும் - அம்முனிவர் அருள் கொண்டு கூறும், ஆசிஉம் - வாழ்த்துக்களையும்,பெற்று-,அப்பால் ஏகி-அப்புறம் போய், எங்கு உள்ள-சென்ற பலவிடங்களிலுமுள்ள, கடவுள் நெடும் புனல்உம்- தெய்வீகம் பொருந்திய சிறப்புப் பெற்ற அருவித்தீர்த்தங்களிலும், யாறுஉம்- நதிகளிலும், எப்புனல்உம் - (மடுமுதலாகவுள்ள) எல்லாத்தீர்த்தங்களிலும், தப்பாமல்-ஒன்றுவிடாமல், (பாண்டவர்), இனிதின் ஆடி - இனிது ஸ்நானஞ் செய்து நிற்க,-(உரோமசமுனிவன்), வங்கம் எறி கடல் கடைந்துவானோர்க்குஎல்லாம் மருந்து விருந்து அருளிய மந்தரம்உம் காட்டி - அலைவீசுகிறகடலைக்கடைந்து தேவர்கள் யாவர்க்கும் அமிருதத்தை விருந்துணவாகத்தந்த மந்தரமாலையைக்காட்டி, (பிறகு அருச்சுனன் சுவர்க்கலோகத்திருந்துஇறங்கப்போகின்ற), கங்கை நதி குதி பாயும் சிகரம் சாரல் காந்தர்ப்பம் எனும் வரைஉம்-கங்காநதி குதித்துப் பாயப்பெற்ற சிகரத்தையும் தாழ்வரையையுங்கொண்ட காந்தர்ப்பமென்கிற மலையையும்,காட்டினான்-;(எ-று.)

மேலேமந்தரமுங்காட்டி வரையுங்காட்டினானென்றுவருவதனால், இந்தப் பாண்டவர்கள் நீராடியதும் 'இதுஇந்தத் தீர்த்தம், இது இந்தத் தீர்த்தம்'என்று அந்தக் கடவுள் முனிவன் காட்டக்கண்ட தீர்த்தங்களிலேயே யென்பது பெறப்படும். காட்டினவன் உரோமசனே யென்பது மேற்கவியால் விளங்கும். ஆடி=ஆட;பிறகருத்தாவின் வினையைக்கொண்டு முடிதற்கு உரிய செயவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சமாகத்திரிக்க. கந்தமாதன வரையும் என்று பாடமிருப்பின் நலம். (346)

10. அந்தவுயர்கிரியினெடுஞ்சாரறோறுமருந்தவஞ்செய்முனி
வரரையடைவேகாட்டி,
இந்தவனந்தனக்கெமையாளுடையான் குன்ற மீரைம்பதி
யோசனையென்றெடுத்துக்காட்டிக்,
கந்தனெனவெக் கலையும்வல்லஞானக்
கடவுண்முனிவிசாலயனாலயமுங்காட்டி,
உந்து நெறிச்சொங்கோலாயிதனிலோராண்
டிருத்தியெனவுரோமசனுமுரை த்திட்டானே.

(இ-ள்.) அந்தஉயர் கிரியின்-அந்த ஓங்கிய காந்தர்ப்பமலையின், நெடுஞ் சாரல் தோறுஉம்-நீண்ட தாழ்வரைதோறும், அருந்தவஞ் செய் - அருமையான தவத்தைச் செய்கின்ற, முனிவரரை- இருடிச் சிரேட்டரை,அடைவுஏ காட்டி -

முறையே இன்னாரின்னாரென்று தெரிவித்து, இந்த வனம் தனக்கு - இந்தத் தபோவனத்துக்கு, எமை ஆள்உடையவன் குன்றம்-எம்மையடிமையாகவுடைய சிவபெருமானுடைய கைலாசமலை,ஈர் ஐம்பது யோசனைஎன்று எடுத்துக் காட்டி - நூறுயோசனைதூரத்தி லுள்ளதாகும் என்று எடுத்துச் சொல்லி,-கந்தன்என கலைஉம்வல்ல ஞானம் கடவுள் முனி - முருகக்கடவுளென்று சொல்லும்படி எல்லா வித்தைகளிலும் வல்லவனானபேரறிவுபடைத்த தெய்வவிருடியாகிய, விசாலயன் - விசாலயனென்ற முனிவனின், ஆலயம்உம் - இருப்பிடத்தையும், காட்டி- ,உரோமசன்உம்-,நெறி உந்து - நன்னெறியிற் செலுத்துகின்ற, செங்கோலாய் - செங்கோலையுடயவனே! இதனில் - இந்தக் காந்தர்ப்பமலையிலே,ஓர் ஆண்டு இருத்தி என-ஒரு வருஷகாலம் தங்கியிருப்பாயென்று, உரைத்திட்டான்- சொன்னான்;(எ-று.) (347)

11.-பாண்டவர்காந்தர்ப்பகிரியின் வனத்திலிருக்கையில் பொன்மலரொன்றுவீழ்ந்ததைக் கையிற்கொண்டு திரௌபதிசிந்தித்தல்.

அம்முனிவன்மொழிப்படியேவரம்பில்கேள்வி
யறன்மகனுந்தம்பியருமரிவையோடும்,
எம்முகமுந்தம்முகமாவிலையுங்காயுமினியகனி யுடன
ருந்தியிருக்குநாளில்,
மைம்முகில்வாகனன்கனகமுடிமேலம் பொன் வனசமல
ரொன்றுதழன்மயின்முன்வீழச்,
செம்மலரைச்செங் கண்மலர்தன்னானோக்கிச்
செய்யமலர்க்கரத்தேந்திச்சிந்தித்தாளே.

(இ-ள்.) அமுனிவன் மொழி படியே - அந்த உரோமசமுனிவனது வார்த்தையின்படியே, வரம்பு இல் கேள்வி அறன்மகன்உம் - அளவில்லாத நூற்கேள்விகளையுடையதருமபுத்திரனும், தம்பியர்உம் - வீமன் முதலியோரும், அரிவையயோடுஉம் - திரௌபதியுடனே, எ முகம்உம் - அக்காட்டினிடம் முழுவதும், தம் முகம் ஆ - தமது சொந்தவிடத்தை யொத்துத் தம் வயத்திலிருக்க, இலைஉம்காய்உம் இனிய கனியுடன் அருந்தி - இலைகளையும்காய்களையும்சுவையினிய பழங்களையும்உண்டு, இருக்கும் நாளில்-(அவ்வனத்தில்) வாழ்ந்திருக்கும் நாட்களிலொருநாள்,-மை முகில் வாகனன் கனகம் முடிமேல் - கருநிறமுடைய மேகத்தை வாகனமாகவுடைய இந்திரனது பொன்னாலாகியகிரீடத்தையணிந்த சிரசின் மேலிருத்தற்கு உரிய, அம்பொன் வனசம் மலர் ஒன்று - அழகிய பொன்மயமானதொரு தாமரைப்பூ, தழல் மயில் முன் - நெருப்பினின்றவதரித்த மயில்போலுஞ் சாயலையுடையதிரௌபதியினெதிரில், வீழ - வீழ்ந்திட,-(அவள்)செம் மலரை - சிவந்த அந்தப் பூவை, செம் கண் மலர்தன்னால்-(தனது)செந்தாமரைமலர்போன்ற கண்களினால்,நோக்கி - பார்த்து, செய்ய மலர் கரத்து ஏந்தி - சிவந்த தாமரைமலர்போன்ற (தன்) கையிலே யெடுத்துக்கொண்டு, சிந்தித்தாள் - (அதைக் குறித்து வியப்புடன் பின்வருமாறு) என்னுபவளானாள்;(எ-று.) இந்திரனுக்குமேகத்தை வாகனமாகக் கூறுதல், புராணங்களின் கொள்கை. முடி என்பது, மயிர்முடியப்படுவதென்னுங் காரணம்பற்றித் தலைக்கும்,அதிலணியப்படுதல்பற்றி ஆகுபெயராய்க் கிரீடத்துக்கும் பெயராம். இங்கே, முடி - கிரீடம். வனசம்-வநஜம்;நீரிற் பிறப்பதென்று காரணக்குறி. வியாசபாரதத்தில் இம்மலரைக் குறிக்குமிடத்து 'ஸௌகந்திகம்' என்றும், 'பத்மம்'என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது: இத்தொடர்கட்கு - தாமரையினத்தைச் சேர்ந்த செங்கழுநீர் மலரென்று ஒரு சாராரும், நல்லமணமுடைய தாமரையென்று மற்றொருசாராரும் பொருள் கூறுகின்றனர். ஆதலால், இப்பாடலிலுள்ள வனசம் என்பதற்குத் தாமரையென்று பிரசித்தமாயுள்ள பொருளைவிட்டு,124, 125-ஆம் பாடல்களால் முறையே "பொற்றருநண்பின் வழங்கி"என்றும், "அண்ணற் றருப்பெற்ற பின்"என்றும் வருவதற்கு ஏற்ப, 'வனசம்- வனத்திலுண்டாகும் கேட்டுப்பூ'என்று பொருளுரைத்தல் சிறவாதெனத் தோன்றுகின்றது; இந்நூலில் 84-ஆம் பாடலில் "கந்தவான்பொழிலும் நன்னீர்க்கடிமலர்த்தடமும்"என்று வருவதும், 138-ஆம் பாடலில் "வாவிச் செழுந்தாமமலர்நல்கி"என்று வருவதும், 'நீர்ப்பூ'என்று கொள்ளவேண்டு மென்பதனையேவற்புறுத்தும்: ஆதலால், 124, 125-ஆம் பாடல்களிலுள்ள தரு என்பது - மலர்க்கொடியையே காட்டுமென்று கொள்ளுதலே ஏற்கு மென்க. கனகமுடிமேல் வனச மலர் என்பதற்கு - சுவர்க்கலோகத்திலுள்ள பூப்போன்ற பூஎன்று கருத்துக்கொள்ளினுமாம். மை முகில் வாகனன் கனக முடிமேல் வனசம் என்பது - இந்திரனது முடிமேலுள்ள வனசம் என்றவாறு. மயில் - ஆகுபெயர். முன் - இடமுன். செய்ய - குறிப்புப் பெயரெச்சம்.(348)

12.-அம்மலரைக்கண்டுமனத்தினாற்போற்றியதிரௌபதி வீமனுக்குக் காட்டிச்சொல்லலுறுதல்.

இந்தமலருலகனைத்துமீன்றகோலவெழின்மலரோவிரவிதிருக்
கரத்தில்வைகும்,
அந்தமலரோவமுதிற்பிறந்தபாவை யமர்ந்துறையு

மணிமலரோவவனிதன்னில்,
எந்தமலருங்கருகக்கமழாநின்ற தெங்கெங்குமிதன்
மணமேயென்றுபோற்றிக்,
கந்தவகன்மைந்தனுக்குக்கன லோனல்குங் கனங்குழைசென்று
வகையுடன்காட்டிச்சொல்வாள்.

(இ-ள்.)'இந்தமலர்-,உலகு அனைத்துஉம்ஈன்ற கோலம் எழில் மலர் ஓ - உலகமுழுவதையும் உண்டாக்கிய மிக அழகிய (திருமாலின் நாபித்) தாமரைமலரோ? இரவி திரு கரத்தில் வைகும் அந்த மலர் ஓ - சூரியனுடைய கையிலிருக்கின்ற அந்த மலர்தானோ? அமுதின் பிறந்த பாவை அமர்ந்து உறையும் அணி மலர் ஓ-திருப்பாற்கடலில் தோன்றிய திருமகள் மனம் விரும்பி வாழ்கின்ற அழகிய அந்த மலர்தானோ? அவனி தன்னில் - பூமியிலேயுள்ள, எந்த மலர்உம் - எந்த தாமரைப்பூவும், கருக - (தனக்கு முன்னே) கருகித் தோன்றும்படி, எங்கு எங்குஉம் - எல்லாவிடத்தும், இதன் மணம்ஏ கமழாநின்றது-இந்த மலரின் நறுமணமே வீசாநின்றது', என்று போற்றி -என்று (அதன் நறுமணங் குறித்துச் சிந்தித்துக்) கொண்டாடி,-கனலோன்நல்கும் கனம்குழை-அக்கினியினால் தரப்பெற்றவளும் பொற்குழையுடையவளுமான திரௌபதி,-உவகையுடன் சென்று - (அபூர்வமான மலரைக்கண்டதனாலான)வியப்புடனே போய், கந்தவகன் மைந்தனுக்கு - காற்றின் குமாரனானவீமசேனனுக்கு, காட்டி - (அம்மலரைக்) காட்டி, சொல்வாள்-(பின்வருமாறு) கூறுபவளானாள்;(எ-று.)- அதனைமேற்கவியிற் காண்க.

சிறப்புற்றதிருமாலினுந்தித்தாமரை, செங்கதிரோன்கரத்துத் தாமரை, திருமகளுறையுந்தாமரை என்ற இவைகள் தெய்த்தாமரைமலர்களாதலால், திரௌபதி தன்முன்வீழ்ந்த வனசமலரை, அவற்றோடொக்குமென்று கருதினாள். 'எந்தமலருங்கருக'என்றதனால்,இந்த மலரின் நறுமணத்துக்குமுன் மற்றை மலரின் மணம் கருகித் தோன்றுமென்று இலக்கணைவழக்காகக்கூறியதென்க: இனி, அம்மலரின் செந்நிறத்தைக் குறித்தபடியுமாம். அமுது-பாற்கடலுக்கு, இலக்கணை.கந்தவ்ஹன்- நறுமணத்தைத்தாங்குபவன்: காற்றுக்குக் காரணக்குறி. கனங்குழை- அன்மொழித்தொகை. (349)

13.-திரௌபதிஇதையொத்தமலரைத்தருக என்று வீமன் கையிற் கொடுக்க,அவன் அதுகுறித்து உரோமசனை வினவுதல்.

இம்மலருக்கொருமலருமவனிதன்னி லெதிரில்லையென்றிதழா
யிரத்தின்மிக்க,
அம்மலரைக்கைம்மலரிற்கொடுத்தீதொக்கு மணி
மலர்நீயெனக்கருளவேண்டுமென்னச்,
செம்மலையிற்றிகழ்சிகரத்திண்டோள்வீமன் றெய்வமுனி
புங்கவன்றன்றிருத்தாள்போற்றி,
மெய்ம் மலரைத்திருமுன்புவைத்துநின்றுவினவினானவனு
மெதிர்விளம்புவானே.

(இ-ள்.) இமலருக்கு ஒரு மலர்உம் அவனிதன்னில் எதிர் இல்லை என்று - 'இந்தப்பூவுக்குஒரு பூவும் பூமியிலே ஒப்பானது இல்லை'என்று கூறி, இதழ் ஆயிரத்தின் மிக்க அ மலரை கை மலரில் கொடுத்து - ஆயிரமிதழ்களோடு கூடிச் சிறந்த அந்தப்பூவை (வீமசேனனது) செந்தாமரைமலர்போலுங் கையிலே கொடுத்து, ஈது ஒக்கும் அணி மலர் நீ எனக்கு அருளவேண்டும் என்ன - 'இம்மலரையொத்தஅழகிய மலரை நீ எனக்குக் கருணைசெய்துகொடுக்கவேண்டும்'என்று (திரௌபதி) பிரார்த்திக்க,-செம்மலையின்திகழ் சிகரம் திண் தோள் - அழகியதொரு மலையிலேவிளங்குகிற கொடுமுடிபோன்று வலிய தோள்களையுடைய, வீமன்-வீமசேனன், தெய்வம் முனிபுங்கவன்தன் திரு தாள்போற்றி- தெய்வத்தன்மையையுடைய அந்த உரோமசனென்ற இருடிச்சிரேஷ்டனது திருவடிகளைவணங்கி, மெய் மலரை திரு முன்பு வைத்து நின்று - உண்மையான அந்தமலரை (அம்முனிவனது) சந்நிதனத்திலே வைத்துவிட்டு நின்றுகொண்டு, வினவினான்- ('இதன்வரலாறு யாது?'என) அவனைக் கேட்டான்;அவன்உம் எதிர் விளம்புவான் -அம்முனிவனும் (அவ்வினாவுக்கு)விடை கூறுபவனானான்; (எ-று.)-அதனைமேலே காண்க.

உலகமெங்கும்அகப்படாத இந்த மலரின் சிறப்பை நோக்குமிடத்து 'இதுமாயையினாலாகியமலரோ?'என்று ஐயங்கொள்ள இடமுண்டாதலின், அதனையொழித்தற்கு'மெய்ம்மலர்'என்றான்: மலரென்றால்இதுவே மலர், மற்றையவை மலரல்லவென்னும் பொருளும் இத்தொடரில் தோன்றும். அம்மலர் என எடுத்து, அழகிய பூவென்றுங் கொள்ளலுமாம். செம்மலையென்பதை-செம்பொன் மலையெனக்கொள்வாருமுளர். அவனி - அவநி: மன்னவராற் பாதுகாக்கப்படுவதென்று காரணப்பொருள்படும் வடசொல். புங்கவன் என்பதற்கு - ஆண்பசு

[எருது] போன்றவனென்று பொருள்: சிங்கம், புலி, யானை, காளைஇச்சொற்கள் மனிதனுக்கு வரும்போது சிறப்புப்பொருளையுணர்த்துதல், மரபு. (350)

14.-உரோமசன்அம்மலரைப்பற்றிக் கூறுதல்.

என்பலவுமியாமுரைப்பதிந்தப்பூவினியல்பினையும்
பெருமையையுமியக்கர்தங்கண்,
மன்பதியிலுளதன்றிவரம்பிலாத வானுலகிலுள
தென்னின்மற்றுமுண்டோ,
உன்பிறருக்கிதுகோடற்கெளிதோமாயனும்பர்பதிபுகுந்தொரு
பைந்தோகைக்கீந்த,
பின்பிதனைக்கண்டறிவாரில்லையென்றுபேசினான்
யாவரொடும்பேச்சிலாதான்.

(இ-ள்.) யாம்-, இந்த பூவின்-, இயல்பினையும்-, பெருமையையும்-, பலஉம் - பலபடியாக, என்உரைப்பது-?(இப்பூ),- இயக்கர்தங்கள் மன்பதியில் - யட்சர்கட்குத் தலைவனானகுபேரனுடைய நகரான அளகையிலே, உளது-; அன்றி - அல்லாமல், வரம்பு இலாத - (சிறந்த பொருள்களில் இன்னதுதான் உள்ளது என்று) வரையறுத்துச் சொல்லமுடியாத, வான் உலகில் - தேவலோகத்தில், உளது - கிடைப்பதாகும்; என்னின் - இவ்வாறானால், மற்றுஉம் உண்டுஓ - மேலும் சொல்லவேண்டுவது உண்டோ? உன் பிறருக்கு - உன்னைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவர்க்கு, இது-இம்மலர், கோடற்கு-கொண்டு வருதற்கு, எளிதுஓ- எளிதாகுமோ? மாயன்-ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான், உம்பர்பதிபுகுந்து- தேவலோகத்திலே புகுந்து, ஒரு பைந் தோகைக்கு - ஒப்பற்ற இளைய மயில்போன்ற சாயலையுடையளானசத்தியபாமைக்கு, ஈந்த- (பாரிசாதமரத்தையே) தந்த, பின்பு-, இதனை- இதுபோன்ற சிறந்த புஷ்பத்தை, கண்டு அறிவார் இல்லை-, என்று-, பேசினான்- கூறினான்: (யாவனென்னின்),-யாவரொடுஉம் பேச்சு இலாதான் - எவரோடும் பேசுதலில்லாத உரோமசமுனிவன்;(எ-று.)

இதனால், இந்தப்பூ அளகையிலுள்ள தென்றும், உன்னாற்கொள்ள முடியுமென்றும், இது வானுலகத்திலுள்ள தெய்வப்பூவோடொப்பது என்றும் கூறியவாறாயிற்று: முதலில் இயக்கர் தங்கள் பதியிலுள்ளது என்றுகூறி, பிறகு 'வானுலகிலுள்ள'என்று கூறினான். இதனால், 'கிடைப்பதற்குஅரிய இந்தப்பூப்போன்ற சிறந்த மலர்வானுலகிலுள்ளது'என்று கருத்துக்கொள்ள வேண்டுமேயின்றி இதுவே வானுலகத்திலுள்ளது என்று கொள்ளுதல் இயலாது.

இங்ஙன்சிறந்த வானுலகத்து மலரை ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் சத்தியபாமைக்குத் தந்ததை மூன்றாமடிகூறிற்று: மாயவன் மலரைப் பைந்தோகைக்கீந்த சரிதை வருமாறு:-கண்ணன்நரகாசுரனையழித்தபின்பு அவனால்முன்பு கவரப்பட்ட (இந்திரன் தாயான அதிதிதேவியின்) குண்டலங்களைஅவ்வதிதிதேவிக்குக் கொடுக்கும்பொருட்டுச் சத்தியபாமையுடனே கருடன் தோள்மேலேறித் தேவலோகத்துக்குச் செல்ல, அங்கு இந்திராணி சத்தியபாமைக்குச் சகல உபசாரங்களையும்செய்தும் தேவர்க்கேயுரியதென்று தான் சூடியிருந்த பாரிசாதப்பூவைப் போன்ற பூவைக் கொடாமலிருக்க, சத்தியபாமை அந்தப்பூவில் விருப்புற்றவளாய், 'இவ்வகைமலரைத் தரும் இந்தப் பாரிசாதத்தருவைத் துவாரகைக்குக் கொண்டு போகவேண்டும்'என்ன, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அந்தத்தருவை வேரொடு பெயர்த்துக் கருடன் தோள்மேல் வைத்தருள, அப்போது இந்திராணி தூண்டிவிட்டதனால்வந்து மறித்துப் போர் செய்த இந்திரனைச்சகலதேவ சைனியங்களுடன் சங்கநாதத்தாலே பங்கப்படுத்திப் பின்பு பாரிஜாத மரத்தைத் துவாரகைக்குக் கொண்டுவந்து சத்தியபாமை வீட்டுப் புறங்கடைத் தோட்டத்தில் நாட்டியருளின னென்பது. (351)

15.-உரோமசமுனிவனால்அளகையிலுள்ளதாக வறிந்து வீமன் அம்மலரைக்கொணருமாறு செல்லுதல்.

இயக்கர்பதிதனிலுளதென்றிசைத்தமாற்ற மின்புறக்கேட்டொரு
காலுமீறிலாத,
வயக்கொடுவஞ்சராசனமும்வன்போர்வாகை மறத்
தண்டுங்கரத்தேந்திமடந்தைநெஞ்சில்,
துயக்கமறவிக்கணத்திற் றெய்வபோகசுரபிமலரளித்
திடுவனென்றுசொல்லிச்,
சயக்கரடமுறு தறுகட்சயிலமன்னசதாகதிமைந்தனுமிமைப்
பிற்றினிச்சென்றானே.

(இ-ள்.) சயம்- வெற்றியையும், கரடம் - மதத்தையும், உறுதறுகண் - மிக்க அஞ்சாமையையுமுடைய, சயிலம் - மலைபோன்றயானையை,அன்ன- ஒத்த, சதாகதி மைந்தன்உம் - வாயுகுமாரனானவீமனும்,-இயக்கர்பதிதனில் உளது என்று இசைத்த மாற்றம் - யக்ஷர்களுடைய ஊராகிய அளகாபுரி பட்டணத்தில் (இம்மலர்) இருக்கிறதென்று (உரோமச முனிவன்) சொன்னவார்த்தையை, இன்பு உற கேட்டு-மகிழ்ச்சிமிகக் கேட்டு, ஒரு கால்உம் ஈறுஇலாத- ஒருபொழுதும் அழிதலில்லாத, வய கொடு வெம்சராசனம்உம்-வலிமையையும் மிக்க கொடுமையையுமுடைய வில்லையும், வல் போர் வாகை - வலிய போரில் வெற்றிமாலைசூடுதற்குரிய, மறம் தண்டுஉம் - வலிமையையுடைய கதாயுதத்தையும், கரத்து ஏந்தி - கைகளிலே எடுத்துக்கொண்டு, மடந்தை நெஞ்சில் துயக்கம் அற-மனைவியான திரெளபதியினது மனத்திலேயுள்ள தளர்ச்சியொழியும்படி, தெய்வம் போகம் சுரபி மலர் இ கணத்தில் அளித்திடுவன் என்று சொல்லி - 'தேவர்கள்அநுபவிப்பதற்குரிய நறுமணத்தையுடைய இதுபோன்ற பூவை இந்தக் கணப்பொழுதிலேயே (சென்று) கொணர்ந்து கொடுப்பேன்' என்று சொல்லி, இமைப்பின்-ஒருமாத்திரைப் பொழுதிலே, தனி - தனியாக, சென்றான்- புறப்பட்டுப் போனான்;(எ-று.)

முனிவனதுவார்த்தையைக்கேட்டதும் வீமன் எளிதில் அளகாபுரிக்குப்போய் அவ்வகை மலரைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கலாமென்று கருதி மகிழ்ந்ததனால்,'இன்புறக்கேட்டு'என்றார். வீமன் கதைக்குச் சத்துருகாதினி என்றுபெயர்;பகைவரைக் கொல்வது என்று பொருளாம். சராசனம்=ஸராஸநம்: அம்புகளைத்தள்ளுவதென்று அவயவப் பொருள்படும். தைவபோகஸுரபி என்ற வடசொற்றொடர்திரிந்துவந்தது. சயம் என்பதை ஜயமென்பதன் திரிபாகக் கொள்ளாமல், ஸயமென்ற வடசொல்லின் திரிபு எனக் கொண்டால், (துதிக்)கை என்று பொருளாம். வலிமையும் பருமையும் கம்பீரமான தோற்றமும் மதநீரருவி பெருகுதலும் அழித்தற்கருமையும்பற்றி, யானைக்குமலையுவமை. யானையை 'சயக்கரடமுறுதறுகட்சயிலம்'என்றது - வெளிப்படை;பிறகுறிப்பின் பாற்படும். ஸதாகதி-எப்பொழுதுஞ் சஞ்சரித்தலுடையவன். இங்கே வீமனை 'சதாகதிமைந்தன்'என்று பெயராற் கூறினது - பிதுஸ்ஸதகுணம் புத்ர:' என்றவாறு தந்தையாகிய வாயுவினும் பல மடங்கு அதிகமாக விரைந்து நடந்துசெல்லும் வல்லமையுள்ளான் மைந்தனானவீமனென்பதற்கு: கருத்துடையடைகொளி தனிச்சென்றான்என்றதனால், இவன் அசகாய சூரனென்பது விளங்கும். (352)

16.-வீமன்விரைந்து சென்றதன் வருணனை

கைக்காற்றுந்தொடைக்காற்றுமூச்சுக்காற்றுங் கனகமணிவரை
போலக்கவின்கொள்சோதி,
மெய்க்காற்றும்பரந்தெழுந்துவனத்தி லுள்ள வெற்புநெடுந்
தருவனைத்துமொடிந்துவீழ,
எக்காற்றுமுடன் றெழுந்தவுகாந்தகால மெனச்சென்றானினவளை
களெண்ணில்கோடி,
செய்க்காற்றுஞ்செழுந்தரளநிலவுவீசச்சேதாம்பல்பகன்
மலருஞ்செல் வநாடன்.

(இ-ள்)செய்க்கு - கழனிகளிலே, எண் இல் கோடி - அளவில்லாத [அநேக]கோடிக் கணக்காகிய, இனம் வளைகள்- கூட்டமாகிய சங்குகளும், ஆற்றும் செழு தரளம்-(அவைகளாற்) பெறப்பட்ட மிகுந்த பெரிய முத்துக்களும், நிலவு வீச - சந்திர காந்தி போன்ற குளிர்ந்த வெள்ளொளியை வீசுதலால், சேது ஆம்பல் பகல் மலரும் - (அதனைச் சந்திரனொளியென்றேகருதி மயங்கிச்) செவ்வாம்பற் பூக்கள் (உண்மையான சந்திரனொளியில்லாத)பகற்பொழுதிலேயே மலர்தற்கிடமான, செல்வம் நாடன் - (நிலவளம் நீர் வளம் முதலிய பல வளங்களையுமுடைமையால்)மிக்க செல்வத்துக்குக் காரணமான குருநாட்டையுடைய வீமசேனன்,-கைகாற்றுஉம் - கைகள் வீசுதலினாலுண்டாகிறகாற்றும், தொடை காற்றுஉம் - தொடைகள் வீசுதலினாலுண்டாகிறகாற்றும், மூச்சு காற்று உம்-பெருமூச்சுவிடுகிறதினாலுண்டாகிறகாற்றும், கனகம் மணி வரை போல் கவின் கொள் சோதி மெய் காற்றுஉம் - பொன்மயமான அழகிய மகாமேரு மலைபோலஅழகு பொருந்திய ஒளியையுடைய உடம்பு அசைவதனாலுண்டாகியகாற்றும், (ஆகிய இவையெல்லாம்), பரந்து எழுந்து- பரவியெழுவதனால்,வனத்தில் உள்ள வெற்பு நெடுந் தரு அனைத்துஉம் ஒடிந்து வீழ - (அவன் செல்லும் வழியில்) காடுகளிலுள்ள மலைகளும் உயர்ந்த மரங்களும் ஆகிய எல்லாம் முறிந்து விழும்படியாகவும்,-எ காற்றுஉம் உடன்று எழுந்து உகாந்த காலம் என - (அதனைக்கண்டு எல்லோரும்) எல்லாக்காற்றுக்களும் மோதியெழப்பெறுகிற பிரளயகாலம் இது என்று சொல்லும்படியாகவும், சென்றான்-(வடதிசையிற்)போனான்;

முதலிரண்டடிகளால்,வீமசேனனது அளவில்லாத வலிமை விளங்குகின்றது, 'கனகமணிவரைபோல'என்ற உபமானத்தால் வீமனது நிறம் பொன்னிறமென்பது அறிக. காற்றும் என்றதை-பலதிசைக் காற்றுக்களாகக் கொள்க. சருவசங்கார காலத்தில் ஒருசேரப் பலகாலம் பெருங்காற்று அடிக்க, அதனால்அநேக உயிர்கள் அழியுமென்பது, புராணங்களின் கொள்கை. செய் - கழனியென்னும் பொருளதாதலை'நன்செய்','புன்செய்' என வழக்கிலும் காண்க. மிகுந்த நீர்வளமுள்ள இடங்களில் தங்கும்படியான சங்குகளும் ஆம்பல்களும் கழனிகளிலேயுள்ளனவாகக் கூறினது, அந்நீர்வளத்தை உணர்த்துதற்கென்க. சங்கு, முத்துப் பிறக்குமிடங்களில் ஒன்று. சந்திரனைக்கண்டமாத்திரத்தில் மலருந்தன்மையுடைய ஆம்பல்மலர்கள் வெள்ளியசங்குகளையும் முத்துக்களையும்பார்த்துச்

சந்திரனொளியெனமயங்கினவாகக்கூறினது, மயக்கவணி. வனவசாஞ் செய்யும் வீமனை'செல்வநாடன்'என்றது, இனித் துதியோதனர் நூற்றுவரையுங் கொல்லும் இவன் அவர்களது நாடு முழுவதுக்கும் உரியவனென்னுங் கருத்தால். (353)

17.-வீமன்விரைந்துசென்று காஞ்சனவனத்தையுங் கடந் திடுதல்.

இலங்கைநகர்தன்னில்விறலிராமதூத னிகலரக்கன்சோலையெலா மிறுத்தவாபோல்,
நிலங்குலுங்கவரைகுலுங்கவனத்தினுள்ள நெடுந் தருக்கள் யாவையும்வேருடனேராக்கி,
விலங்கினொடுபுள்ளினமுமுடையத்தாக்கிமெய்ந்நடுங்கித் தடுமாறிவெம்பியுள்ளம்,
கலங்கிவிழக்கனமதிர்வபோலவார்த்துக் காஞ்சனப் பேரெழில்வனமுங்கடந்திட்டானே.

(இ-ள்.)இலங்கை நகர் தன்னில் - இலங்காபுரியிலே, விறல் இராமதூதன் - வெற்றிபொருந்திய ராமதூதனாகியஅநுமான், இகல் அரக்கன் சோலைஎலாம்-மாறுபாட்டையுடைய அரக்கனான இராவணனுடைய (அசோகவனிகையென்ற) சோலைமுழுவதையும், இறுத்த ஆ போல் - முறித்த விதம்போல,-நிலம்குலுங்க-பூமி அசையவும், வரைகுலுங்க-மலைசலிக்கவும்,வனத்தின்உள்ள நெடுந்தருக்கள் யாவைஉம்- காட்டிலுள்ள பெரிய மரங்கள் எல்லாவற்றை யும், வேருடன்-,நேர் ஆக்கி-அழித்து,-விலங்கினொடு-மிருகங்களினுடனே, புள் இனம்உம்- பறவைக் கூட்டங்களும், உடைய-அழியும்படி, தாக்கி-மோதி, மெய் நடுங்கி உள்ளம் வெம்பி தடுமாறி கலங்கி விழ கனம் அதிர்வ போல ஆர்த்து-உடல்நடுங்கி உள்ளம் கரிந்து தடுமாற்றமடைந்து கலங்கி விழும்படி மேகம் இடிப்பது போலப் பேராரவாரஞ்செய்துகொண்டு, காஞ்சனம் பேர் எழில் வனம்உம் - காஞ்சனமென்று பேரையுடைய பெரிய அழகிய வனத்தையும், கடந்திட்டான்-;(எ-று.)

இந்தவீமசேனன் செல்லும் விசையினால்,நிலங்குலுங்குதல் முதலியன நிகழலாயின என்க. அடையத் தாக்கி என்று பிரதிபேதம். (354)

18.-வீமசேனன்கதலிவனத்தைக் காணுதல்.

அவ்வனத்தையிகந்தனந்தகாதமேகி யங்கிடைவிட்டுத்தரத் தினப்பாலேகி,
மெய்வனப்புமடல்வலியுமிகுத்தவாகை வீமனெனும் பேர்திசையின் விளக்கும்வீரன்,
மைவனப்பினுடன்படியுஞ்சினைக்கைவாச மலர்ப்பொழிலினொருமருங்கேமத்தமாவின்,
கைவனப்புந்தழைசெவியுமருப்புஞ்சேரக்கவினளிக் குங்குலைக்கதலிக்காடுகண்டான்.

(இ-ள்.) மெய்வனப்புஉம் - உடலழகும், அடல் வலிஉம்-(பகைவரை) அழிக்க வல்ல உடல் வலிமையும், மிகுத்த- மிக்குள்ள, வாகை- வெற்றியையுடைய, வீமன் எனும் பேர் திசையின் விளக்கும்வீரன் - வீமனென்கிற (தன்) பெயரைத் திக்குகளில் விளங்கச் செய்பவனாகியஅந்த வீரன்,-அவனத்தை இகந்து - அந்தக் காஞ்சன வனத்தைவிட்டு, அனந்தம் காதம் ஏகி - பல காததூரஞ்சென்று, அங்கு இடைவிட்டு- அவ்விடத்தைவிட்டு, உத்தரத்தின்-வடதிசையாக, அப்பால் ஏகி- அப்புறஞ்சென்று,-மை-மேகம்,வனப்பினுடன்-அழகிய நிறத்தோடு, படியும்- தங்கப்பெற்ற, சினை- கிளைகளின்,கை-பக்கங்களிலே, வாசம் மலர் - நறுமணமுள்ள மலர்களைக்கொண்ட,பொழிலின் - சோலையின், ஒருமருங்கே - ஒருபக்கத்திலே, மத்தம்மாவின்- மதம் பிடிக்குந் தன்மையுள்ள யானையின்,கை வனப்புஉம்- கையினழகும், தழை செவிஉம் - தழைந்த காதுகளும், மருப்புஉம்-தந்தங்களும், சேர-சேர்தலால், கவின் - அழகை, அளிக்கும் - தருகின்ற, குலைகதலி காடு - குலைபொருந்திய கதலீவனத்தை, கண்டான்-;(எ-று.)

பின்னிரண்டடிகள் - கதலீவனத்தின் தன்மையைக் கூறுவன. கதலீவனமென்பதனை,கதலிக்காடு என்றார். தூரத்திலிருந்து காணும்போது தழைந்தஇலைகள்யானைக்காதுகளையும்,அடித்தண்டு நிலம்படியும் யானைக்கைகளையும்,குலைகள்யானைமருப்புக்களையும் போலுதலால், கதலிவனம் 'மத்தமாவின்கைவனப்பும்தழைசெவியும் மருப்புஞ்சேரக் கவினளிக்குங் குலைக்கதலிக்காடு'எனப்பட்டது.

பலபொழில்கள்சுற்றியிருக்க அவற்றினிடையே இந்தக் கதலிக்காடு இருப்பதுஎன்பதனை,'பொழிலினொரு மருங்கே கதலிக்காடு'என்பது, விளக்கும். (355)

19.-வீமன்கதலீவனத்துக் காவலரை உயிரொழித்துக் கர்ச்சித்தல்.

அக்கதலிவனந்தனக்குக்காவலாய வடலரக்கரனேகருடனடு
போர்செய்து,
மிக்கதலங்குருதியினால்வெள்ளமாக்கிவெகுண்டவர்த
மாவியையும் விண்ணி லேற்றித்,
திக்கதலமுதலாமெவ்வுலகுமேங்கச்சிங்கநாதமுஞ்செய்தான்
செய்த காலை,
உக்கதலைமணியுரகராசற்கென்றாலும்பர்படுந்துயர
மெம்மாலுரைக்கலாமோ.

(இ-ள்.) அகதலி வனம் தனக்கு - அந்தக்கதலிவனத்துக்கு, காவல் ஆய - பாதுகாவலைச்செய்துகொண்டிருந்த,அடல் அரக்கர் அனேகருடன் - வலிமை பொருந்திய ராட்சசர்பலரோடும், அடு போர் செய்து - (அவருயிரை) அழிக்கவல்ல போரைச் செய்து,-மிக்கதலம் - பூமியின் பெரும்பகுதியை, குருதியினால்வெள்ளம் ஆக்கி - இரத்தவெள்ளம்பரவும்படிசெய்து, வெகுண்டவர்தம் ஆவியைஉம் - (தன்னோடு)கோபித்துப்பொருத அரக்கரின்உயிர்களையும்,விண்ணில் ஏற்றி - வீரசுவர்க்கத்தை யடையுமாறுசெய்து, திக்கு - கீழைத்திக்கிலிருப்பதாகிய, அதலம்முதல்ஆம்-அதலம்முதலான, எ உலகுஉம்-எந்த உலகமும், ஏங்க- ஏக்கமடையும்படி, சிங்கநாதமும் செய்தான்-;செய்த காலை- அப்படிச் சிங்கநாதஞ் செய்தபோது, (அந்தஒலியின் அதிர்ச்சியினால்),உரகராசற்கு- ஆதிசேஷனுக்கு, தலைமணி - சிரசிலிருக்கும் மாணிக்கம், உக்க-சிந்தின; என்றால்-இவ்வாறுநிகழ்ந்ததானால்,-உம்பர்படும் துயரம்-மேலுலகத்திலுள்ளவரான தேவர்கள் படுகின்ற துயரத்தை, எம்மால்-, உரைக்கல் ஆம்ஓ-சொல்ல முடியுமோ? (எ-று.)

எல்லாப்பாரத்தையுங்கீழிருந்துசுமக்கும் ஆதிசேஷனது முடிமணியே வீமன்செய்த சிங்கநாதத்தால் உக்கதென்றால்,எப்போதும் சுகத்தையே யனுபவித்துக்கொண்டிருக்குந் தேவர்கள் மேனோக்கியெழுந்தன்மையுள்ள அந்தச் சிங்கநாதவொலியால் மிகவும் வருந்தினார்களென்பதுசொல்லாமலே விளங்கு மெனத் தொடர்நிலைச்செய்யுட்பொருட்பேறணிபடக் கூறினார். (356)

20.-வீமன்செய்தசிங்கநாதத்தால் யாவும் கலங்குதல்.

வரைகலங்கவனங்கலங்கக்கலங்குறாதமண்கலங்கவிண்கலங்க
மகரமுந்நீர்த்,
திரைகலங்கத்திசைகலங்கவீறிலாத செகங்கலங்கவுகங்
கலங்கச்சிந்தைதூயோர்,
உரைகலங்கவுளங்கலங்கத்துளங்கிமெய்யிலூன்கலங்கவிலங்
கொடுபுள்ளினங்கள்யாவும்,
நிரைகலங்கவுலகினு யிர்படைத்ததம்மினிலைகலங்காதன
வுண்டோநிகழ்த்தினம்மா.

(இ-ள்.) வரைகலங்க - மலைகள்நிலைகுலையவும்,வனம் கலங்க - காடுகள் நிலைகலங்கவும்,கலங்குறாதமண் - அசையுந் தன்மையில்லாத இந்தப்பூமியும், கலங்க-,விண் கலங்க-,மகரம் முந்நீர் திரை கலங்க - சுறாமீனைக்கொண்ட கடலின் அலைகலங்கவும், திசை கலங்க - திக்குக்கள் கலங்கவும், ஈறுஇலாத - முடிவில்லாத [மிகப்பலவான],செகம் - உலகங்களெல்லாம், கலங்க-,உகம் கலங்க - காலமும்நிலைகலங்கவும்,-சிந்தைதூயோர் உரை கலங்க - மனந்தூய்மையரான பெரியோரின்பேச்சுங் கலங்கவும்,-உளம்கலங்க - (அவர்களுடைய) மனமுங் கலங்கவும்,- துளங்கி மெய்யில் ஊன் கலங்க - அசைதலுற்று உடம்பிலுள்ள தசை கலங்கவும், விலங்கொடு புள் இனங்கள் யாஉம் - மிருகங்களோடு பறவைக்கூட்டங்களெல்லாமும், நிரை கலங்க - கூட்டங் கூட்டமாய்க் கலங்கவும்,-(இங்ஙன்),- உலகின்- உலகிலே, உயிர் படைத்த தம்மின் - உயிர்படைத்தபொருள்களில், நிகழ்த்தின் - சொல்லுமிடத்து, நிலைகலங்காதன உண்டுஓ-? [இல்லை];(எ-று.)

அம்மா -வியப்பிடைச்சொல்: ஒருவனுடைய சிங்கநாதத்தால் இங்ஙனம் எல்லாம் நிலைகலங்கலாயிற்றேஎன்று வியந்தவாறு. சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி. உலகத்திலே உருவத்தையும் பெயரையும்படைத்த எல்லாப்பொருட்கும் உயிருண்டென்பது வேதாந்திகளின்கொள்கை யாதலால், 'வரைகலங்க'என்று தொடங்கிய கவி, 'உலகினுயிர்படைத்ததம்மினிலைகலங்காதனவுண்டோ'என்று முடித்தார். (357)

வேறு.

21.-ஆறுகவிகள்- குளகம்: அவ்வொலிகேட்ட அநுமான் வீமசேனன் செல்லும்வழியிலிருத்தல்.

அந்தவோதையப் பொழிலிடைத் தவம்புரிந் தருளும்
மந்தராசல மனையதோண்மாருதி கேட்டு
விந்தமன்னதிண் புயாசல வீமனுக் கெதிர்போய்
முந்தமற்றவன் வருநெறி யதனிடை முன்னி.

(இ-ள்.) அபொழிலிடை - அந்தக் கதலிவனத்திலே, தவம் புரிந்தருளும் - தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தருளுகிற, மந்தர அசலம் அனைய தோள் மாருதி - மந்தரமலையையொத்ததோள்களையுடையஅனுமான், அந்த ஓதை - (வீமசேனனாலுண்டான)அந்தப்பேரொலியை, கேட்டு - செவியுற்று, விந்தம் அன்ன திண் புயஅசலம் வீமனுக்கு எதிர்போய் - விந்திய கிரியையொத்த வலிய தோள்களாகிய மலைகளையுடைய அவ்வீமசேனனுக்கு எதிரிற்சென்று, முந்த அவன் வரும் நெறியதனிடை முன்னி - முதலில் அவன் வருகிற வழியில் நெருங்கி,-(எ-று.)-'நீட்டி'என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

தவம்புரிதல்,இந்தக்கற்பாந்தத்தில் பிரமனது பதவியைப் பெறுதற்கென்க. தவமாவது - தன்உயிருக்குவருந் துன்பங்களைப் பொறுத்துப் பிறஉயிர்களைஓம்புதலாதலின்'புரிந்தருளும்' எனப்பட்டது; இனி, 'அருள்'துணைவினையெனினுமாம்;பெரியோர்களின் செயலைக் கூறுமிடத்து 'அருள்'என்பதைத் துணைவினையாகச்சேர்த்துக் கூறுதல், மரபு. மந்தரமலைபாற்கடலைக்கடைந்து கலக்கினது போல் அனுமானது வலியபெரியதோள்கள் போர்க்கடலைக் கலக்கியதென்பார் 'மந்தராசலமனையதோள்'என்றார். மாருதி - மாருதனது மகனென்று பொருள்;மாருதன் - வாயுதேவன். கேசரி யென்னும் வானரவீரனது மனைவியானஅஞ்சநாதேவியினிடத்து வாயுதேவனுக்குப் பிறந்தவன் அநுமானென்க: இப்பெயர் - பீமசேனனுக்கும் வழங்கும். வீமனது தோள்வலிமை அநுமானது வடிவத்தைக்கண்ட மாத்திரத்தில் இனி அடங்குதலால், அதற்கு, அகத்தியரது வடிவத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் அடங்கிய விந்திய மலையைஉவமை கூறினாரென்க;இல்லாவிட்டால், புயாசலம் என வலிமைக்கு உவமை கூறுதலோடு 'விந்தமன்ன'என்ற உவமையுங் கூறியதற்குப் பயனின்றாம். இனி, விந்தாசலம் அன்ன திண்புயம் வீமன் என மொழி மாற்றினுமாம்.

இதுமுதல்இருபத்தொன்பது கவிகள் - பெரும்பாலும் முதற் சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் மாச்சீர்களும், மற்றை மூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய கலிநிலைத்துறைகள். (358)

22. வெற்பிரண்டினில்வேலைமுன்கடந்ததாணீட்டிப்
பொற்புயாசலமிரண்டையு மிருவரைபோக்கி
அற்பவாழ்வுடையரக்கன்மா நகரழலூட்டும்
சிற்பவாலதிதிசையெலாஞ் சென்றுநின்றோங்க.

(இ-ள்.)வெற்பு இரண்டினில் - இரண்டுமலைகளிலே,முன்-(இராம தூதனாகஇலங்கையிற்சென்ற) முற்காலத்தில், வேலைகடந்த - கடலைக் கடந்த, தாள் - பாதங்களை,நீட்டி-,பொன் புயாசலம் இரண்டைஉம் - பொன்போலழகிய மலைபோன்றகைகளிரண்டையும், இரு வரை போக்கி - இரண்டுமலைகளிலேசெலுத்தி, அற்பம் வாழ்வுஉடை - அற்பமான வாழ்க்கையையுடைய, அரக்கன் - இராவணனுடைய, மா நகர் - பெரிய நகரை, அழல் ஊட்டும்- அழலையுண்ணுமாறு[எரிக்குமாறு]செய்த, சிற்பம் - தொழில்செய்வதில் திறமையுள்ள, வாலதி - (தன்) வால், திசைஎலாம் - திக்குகளிலெல்லாம், சென்று - போய், நின்று இருந்து, ஓங்க-ஓங்கா நிற்க,- (எ-று.)-'இருந்தனன்'என மேற்கவியில் முடியும்.

இதனால்,அப்போது பேருருவுகொண்டிருந்தனன் அநுமான் என்பது, பெறப்படும். இவன் இராமதூதனாய்இலங்கைபுக்கு அந்நகரையெரியூட்டியமை பிரசித்தம். சிற்பம்-சிறுமை என்றாருமுளர். (359)

23. எம்பிரான்றனக்கொழியவே றியாவர்க்குந்தெரியாச்
செம்பொன்மாமணிக்குண்டல மிருபுறந்திகழ

விம்பமால்வரைமீதொரு மேருவேயொக்கும்
அம்பொன்மால்வரையிருந்தென விருந்தனனனுமான்.

(இ-ள்.)எம்பிரான் தனக்கு ஒழிய-நமக்கெல்லாந் தலைவரான திருமாலொருவருக்கே யல்லாமல், வேறு யாவர்க்குஉம் தெரியா - வேறு ஒருவர்க்கும் கட்புலப்படாத [தெய்வத்தன்மையுடைய],செம்பொன் மா மணி குண்டலம்-சிவந்த பொன்னாலாகியசிறந்த இரத்தி னங்களைப்பதித்த இரண்டு குண்டலங்கள், இரு புறம் திகழ - இரண்டு பக்கங்களிலும் விளங்க,-விம்பம்மால் வரை மீது - வட்டவடிவமான பெரியதொரு மலையின்மேல்,ஒருமேருஏ ஒக்கும் அம்பொன் மால் வரை இருந்து என - மகாமேருமலையையேபோல்வதொரு அழகிய பொன்மயமான பெரியமலைதங்கியிருந்தாற்போல, அநுமான் இருந்தனன்- அனுமான் வீற்றிருந்தான்;(எ-று.)

"காஞ்சநாத்ரிகமநீயவிக்ரஹம்[பொன்மலைபோலழகியதிரு மேனியையுடையவன்]" என்றபடி அநுமான் பொன்மலைபோல்பவனாதலால், மலையின்மேல்அநுமான் இருந்ததற்கு, மால்வரைமீது இருக்கும் மேருவேயொக்கும் மற்றொருமால்வரையை யொத்திருந்த தென இல்பொருளுவமை கூறினார்.

இங்கே 'எம்பிரான்'என்றது - விஷ்ணுவின் ஏழாவது திருவவதாராமான ஸ்ரீராமனை.திரிவிக்கிரமாவதாரஞ்செய்த திருமாலையொழியவேறெவர்க்குங் கண்ணுக்கெட்டாத குண்டல மென்றும் முன்னிரண்டடிகட்கு உரைக்கலாம்: இங்ஙனங்கொள்ளின், மிக்க ஓங்கிய வடிவுடன் அநுமான் இருந்தானென்க. இவ்வநுமான் குழந்தைப்பருவத்தில் இளஞ்சூரியனைக்கனிந்த பழமென்று கருதிப் பிடிக்கப் பாய்ந்தபொழுது, அதனையறிந்துசினந்த இந்திரனது வச்சிராயுதத்தினாலடிக்கப்பட்டுச் சிதைந்து வீங்கிய கன்னமுடைய னாதலால்,இவனுக்கு ஹநுமானென்று திருநாமம். அனுமான்=ஹநுமாந்: வடசொற்றிரிபு: இதற்குக் கன்னத்தில் வேறுபாடு உடையவன் என்பது பொருள்;ஹநு - கன்னம்:மாந்- வடமொழிப் பெயர் விகுதி. விம்பம்=பிம்பம்:வட்டமென்று பொருள். மேரு வென்பது பொன்மயமான தாய்ப் பூமியின்மத்தியிலுள்ளதொரு மலை. (360)

24.-ஆரவாரஞ்செய்துகொண்டு செல்லும் வீமன் தன் முன்னே அநுமானைக்கண்டு திகைத்து நிற்றல்.

குகைத்தடங்கிரியனையதோள்கொட்டியார்த்துரப்பி
நகைத்துநாகமுநாகமு நடுங்கிடநடந்து
மிகைத்தவாளரிபோல்வரும் வீமன்முன்கண்டு
திகைத்துநின்றனன்மறமையுந் திறமையுமுடையான்.

(இ-ள்.)குகை-குகைகளையுடைய,தட-பெரிய, கிரி அனைய- மலையையொத்த,தோள்-தோளை,கொட்டி-தட்டி, ஆர்த்து- ஆரவாரஞ்செய்துகொண்டும், உரப்பி-அதட்டிக்கொண்டும், நகைத்து - சிரித்துக்கொண்டே, நாகம்உம் - வானுலகும், நாகம்உம் - பாதாளலோகமும், நடுங்கிட-,மிகைத்த-(வலிமையினால்)மேம்பட்ட, வாள் அரி போல் - கொடிய சிங்கம்போல, நடந்துவரும் - (கம்பீரமாக) நடந்து செல்லுகின்ற, வீமன்-,மறமைஉம் - வீரகுணத்தையும், திறமைஉம் - சாமர்த்தியத்தையும், உடையான் - உடையவனாகியஅநுமானை,முன் - முன்னிடத்திலே, கண்டு - (தான் போகமுடியாமல் குறுக்கிட்டிருப்பதைப்) பார்த்து, திகைத்து நின்றனன்-;(எ-று.) கிரிக்குக்குகை, இயற்கையடைமொழி, 'நகைத்துநாகமு நடுங்கிட நடந்தனனடந்து'என்று பிரதிபேதம். (361)

25.-அனுமான்வீமனைக்கண்டு'நீயார் அடா?'என்று வினவுதல்.

அண்டர்தானவரரக்கரு மணுகுறாவனத்தில்
எண்டிசாமுகமெங்கணு மிரிந்திவார்த்து
மண்டிமேல்வருமானுட னாரடாவென்றான்
சண்டவாயுவின்றனயனைமற்றவன்றமையான்.

(இ-ள்)சண்டம் வாயுவின் தனயனை- உக்கிரமான வாயுவினது குமாரனானவீமனைநோக்கி, அவன் தமையன் - (வரும்வழியிலிருந்த) அவனது முன்னவனானஅநுமான், 'அண்டர்தானவர் அரக்கர்உம் அணுகுறாவனத்தில்-தேவர் அசுரர் இராக்கதர் என்னும் இவர்களும் கிட்டவரவொண்ணாதஇக்கதலிவனத்திலே, எண் திசாமுகம் எங்கண்உம் இரிந்திட ஆர்த்து - எட்டுத்திக்குகளினிட முழுவதும் அஞ்சியோடும்படி ஆரவாரித்து, மண்டி மேல் வரும் - நெருங்கி எதிரில் வருகிற, மானுடன் மனிதனே! (நீ), ஆர் அடா - யாரடா?' என்றான்என்று வினவினான்: (எ-று)-மற்று-அசை.

இங்ஙனம்அனுமான் தோன்றினது, வீமசேனன் வழியிடையில் யாதோரிடையூறுமின்றி இனிது காரியம் முடித்துச் செல்ல வேணுமென்னும் விருப்பத்தினாலேயேயென்பது, முதனூலில் விளங்கும். அண்டர்- அண்டகோளத்தின்

மேலிடத்திலுள்ளவர். எண்டிசாமுகம்-நான்கு பெருந்திசையும் நான்கு கோணத்திசையும். தமையன்-தம்ஐயன் எனப்பிரித்துத் தமது தலைவனெனக்கொண்டுகாரணப் பெயராக்குக. (362)

26.-வீமன்'நீயார்?'என்று அவ்வனுமானைமாறு வினாவுதல்.

தம்முனாகியவானரஞ்சாற்றியவுரைகேட்டு
எம்முனாகிவந்திருந்தநீயார்கொலென்றிசைத்தான்
தெம்முனாயினுஞ்செவ்விமென்தேகமாமகளிர்
தம்முனாயினுநாத்தவறாவடல்வீமன்.

(இ-ள்) தெம்முன் ஆயின்உம் - பகைவரின் முன்பானாலும்,செவ்வி மெல் தேகம் மா மகளிர்தம் முன் ஆயின்உம்- அழகிய மென்மையான சரீரத்தையுடைய சிறந்த பெண்களது முன்பானாலும்,நா தவறா-நாக்கினாற் சொல்லும்வாய்மை தவறுதலில்லாத, அடல் வீமன்-வலிமையுடைய வீமசேனன்,-தம்முன்ஆகியவானரம் சாற்றிய உரை கேட்டு-தனக்குத் தமையனானஅனுமான் சொன்ன வார்த்தையைச் செவியுற்று, எம் முன் ஆகி வந்து இருந்த நீ யார் கொல் என்று இசைத்தான்-எமக்கு எதிரிற் பொருந்தி வந்திருந்த நீ யாவனோ? என்று அவனைஎதிர் வினவினான்; (எ-று.) "மனமெண்ணுகினும்,மெய்மையலதுரையாநா"என்றாற்போன்ற நாவின்தூய்மை இயல்பை யுணர்த்துவதற்கு, 'நாத்தவறா'எனப்பட்டது. "விவாககாலத்திலும் மகளிரூடல்தீர்த்தலிலும் உயிர்காத்தற் பொருட்டிலும் எல்லாப் பொருளையும்ஒருங்கே இழக்க நேருகையிலும் பொய்மைகூறலுந் தகும்" என்ற நீதி நூலின் விலக்கும் இவனிடத்து இன்றென்பார், 'தெம்முனாயினுஞ்செவ்விமென்தேக மாமகளிர், தம்முனாயினும் நாத்தவறாவடல்வீமன்'என்றார்: இத்தொடரில், இவன் வீரர்களையும் மகளிர் போலவே எளிமையாகக் கருதுபவனென்ற கருத்துந்தோன்றும். இங்கு, அடல் வீமன் என்றது, சத்தியத்தின் திண்மையை விளக்குதற்கென்க. தம்முன் - தமதுமுன் பிறந்தவன்: முன் - காலவாகுபெயர். வாநரம் என்னும் வடசொல்லுக்கு - மனிதன்போல வடிவுள்ளதென்று பொருள். தெவ்+முன்=தெம்முன். போகமாமகளிர் என்று பிரதிபேதம். (363)

27.-'என்வாலைக்கடந்துபோ, பார்ப்போம்'என்று அநுமான் கூறுதல்.

துன்னும்வெஞ்சிலைவலிகொலோதோளிணைவலியோ
என்னைநீபுகலாரடாவென்பதிங்கெவனோ
உன்னைநீயறியாநெறியுணர்விலாமனிதா
மன்னும்வாறனைக்கடந்துபோவல்லையேலென்றான்.

(இ-ள்)'இங்கு- இவ்விடத்திலே, என்னை-என்னைநோக்கி,நீ ஆர் அடா புகல் என்பது - 'நீயாரடா? சொல்'என்று (நீ) கேட்பது, துன்னும் வெம் சிலைவலி கொல் ஓ-(உன்னிடம்) பொருந்தின கொடிய வில்லின் வல்லமையினாலோ? தோள் இணைவலிஓ - (வேறு உவமையில்லாத ஒன்றோடொன்றொத்த)இரண்டு தோள்களின் வலிமையினாலோ? எவன்ஓ - இன்னும் எந்தக் காரணத்தினாலோ? உன்னைநீ அறியா நெறி உணர்வு இலா மனிதா - உன்னுடைய தன்மையை நீ யறியாத வழியறியாத மனிதனே! வல்லைஏல்- (நீ) வலிமையுடையையாவையானால்,மன்னும் வால்தனை கடந்து போ - (இங்குப்) பொருந்தின (எனது) வாலைத்தாண்டிப்போ', என்றான்- என்று (வீமனைநோக்கி அனுமான்) கூறினான்;

நான் வினாவியதற்குஉன்னைஇன்னானென்றுதெரிவிக்காமல் மாறாக 'நீயார்?' என்று என்னைஅலட்சியமாக வினவுகின்றாயே? இதற்குக் காரணம் நீ உன்னைவலியவனாகநினைத்திருப்பதன்றோ? அங்ஙனம் உண்மையில் வலியவனாயிருப்பின்என் வாலைக்கடந்து செல், பார்ப்போம் என்று அநுமான் கூறினனென்க. உன்னைநீ யறியா என்ற தொடரில், உன்னைஎன் தம்பி யென்று அறிந்து கொள்ளாத என்ற பொருளும் அடங்கியுள்ளது. 'அறியாநெறி'என்றெடுத்து, அறியாத நிலைமையையுடைய [புத்தியில்லாத],மனிதனே! என்று உரைப்பாருமுளர். முதனூலுக்கு ஏற்ப 'வால்தனைக்கடந்து'என்பதற்கு - (என்) வாலைஅப்பாற் கிடக்க விட்டு என்று கருத்துக்கொள்ளுதலும் ஏற்கும். வல்லை-வன்மையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த முன்னிலைக்குறிப்புமுற்று. நீயறியாய் என்று பிரதிபேதம். (364)

28.-அநுமான்வாலையன்றிச்சாதாரணமான குரங்கின் வாலைக்கடத்தல் எனக்கு அரிதேயோ? என்று வீமன் கூறுதல்.

உரங்கொள்வீமனம்மாருதி யுரைத்தசொற்கேளா
வரங்கொள்வார்சிலையிராகவன்மாப்பெருந்தூதன்
தரங்கவாரிதிதாவுமென் றம்முன்வாலன்றிக்
குரங்கின்வாலிதுகடப்ப திங்கரியதோகூறாய்.

இரண்டு கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ-ள்) உரம்கொள் வீமன் - வலிமையைக் கொண்டுள்ள வீமசேனன்,-அமாருதி உரைத்த சொல் கேளா - அந்த அநுமான் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு, வரம் கொள் வார் சிலைஇராகவன் மா பெரு தூதன் - (அகத்திய முனிவனிடத்தினின்று) வரமாகப் பெற்ற கட்டமைந்த நீண்ட (கோதண்டமென்னும்) வில்லையுடையஸ்ரீராமனது சிறந்த பெரிய தூதனாகிய,தரங்கம் வாரிதி தாவும் என் தம்முன் - அலைகளையுடைய கடலைக்கடந்திட்ட எனது தமையனானஅனுமானினது, வால் அன்றி - வால் மாத்திரம் கடப்பதற்கு அரியதேயல்லாமல், குரங்கின் வால் இது கடப்பது இங்கு அரிய ஓ-சாதாரணக் குரங்காகிய உனது இந்த வாலைக் கடப்பது எனக்கு இப்போது அருமையானதோ? கூறாய்-சொல்லு;(எ-று.)- 'என்றுதன்றிருத்துணைவனின்றிசைத்ததுகேட்டு'என்று மேலே தொடரும்.

உரம் - தேகபலமும், ஆயுதபலமும். விசுவகருமனால் நிருமிக்கப்பட்டுச் சிவபிரானைச்சயித்துப் பின்பு திருமாலின் கையிலிருந்தது பரசுராமன் பக்கல் வந்து பல அரசர்களையும்வென்று பின்னர் இராமபிரானிடம் அவராற் கொடுக்கப்பட்டதொரு வில் உண்டு: அதனை அவரிடத்திலிருந்து பெற்றுச் சென்ற வருணன் பின்பு கரன் முதலிய இராட்சதர்களின் வதத்தின் பொருட்டு அகத்திய மகாமுனிவர்மூலமாக அவ்விராகவமூர்த்திக்கே கொணர்ந்து கொடுத்தன னென்ற வரலாறுபற்றி, 'வரங்கொள்வார்சிலையிராமன்'என்றது. தசரத சக்கரவர்த்தியின் திருக்குமாரனானஸ்ரீராமன் தந்தையின் சொல்லைக்காக்கவேணுமென்று கானகஞ் சேர்ந்து பஞ்சவடியில் வசிக்கும்போது தன்னைமணந்துகொள்ள வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தித்த சூர்ப்பணகையின் செவிமுதலிய உறுப்புக்களையறுப்பித்தான்: பின்னர் அவளுக்காகப் பரிந்து வந்த கரன் முதலிய கொடிய இராக்கதர் பலரையும் கொன்றொழித்தானாக, பின்பு சூர்ப்பணகையினால்தூண்டப்பட்டு இராவணன் பெருங்காதல் கொண்டு சீதையைக் கவர்ந்து சென்றான். கவர்ந்து சென்ற சீதையைத் தேடும்பொருட்டு வாநர ராசனானசுக்கிரீவன் வாரை வீரர் களைஆங்காங்குத் தூதனுப்புகையில் தென்திசையில் இரண்டு வெள்ளம் வானரசேனையுடன்அனுப்பப்பட்ட அங்கதன் ஜாம்பவான் நீலன் அநுமான் முதலியோரில் அனுமான் கடல்கடந்து இலங்கையை யடைந்து சீதையைத் தேடிக் கண்டு செய்தி சொல்லி அடையாள மோதிரத்தைக் கொடுத்துத்தேற்றி அவளிடம் செய்தியும் சூளாமணியும் பெற்றுக்கொண்டு மீண்டு வந்து இராமனிடம் அச்செய்தியைச் சொல்லினான்:அதுபற்றி, 'இராகவன்மாப்பெருந்தூதன்தரங்கவாரிதி தாவும் என்தம்முன்' எனப்பட்டான். வாரிதி-வடசொல்;நீர் தங்குமிடமென்று பொருள். (365)

29.-வீமன்கூறியது கேட்ட அநுமான் மனிதனைச்சுமந்த அக்குரங்கை என்னோடுஒப்பச்சொல்லலாமோ? எனல்.

என்றுதன்றிருத்துணைவனின்றிசைத்ததுகேட்டு
நன்றுநன்றுநீநவின்றது நன்றெனநகையாத்
துன்றுவார்சிலைமனிதனைச்சுமந்துதோள்வருந்தும்
புன்றொழிற்சிறுகுரங்கையோவென்னொடும்புகல்வாய்.

(இ-ள்.) என்று-,தன் திரு துணைவன்- தனது சிறந்த உடன்பிறந்தோனானவீமசேனன், நின்று - எதிர்நின்று, இசைத்தது- சொன்னதை, கேட்டு-,'நன்றுநன்றுநீ நவின்றது நன்று'என நகையா- நன்றாயுள்ளதுநீ கூறுவது நன்றாயுள்ளதுஎன்று ஏளனமாகச் சிரித்து,-துன்று வார் சிலைமனிதனை-(நாணி)நெருங்கிய நீண்ட வில்லையேந்திய மனிதனானராமனை,சுமந்து - தாங்கி, (அதனால்),தோள் வருந்தும்- தோள்வருத்தமடைந்த, புல்தொழில் சிறு குரங்கைஓ - அற்பத்தொழிலையுடையசிறியகுரங்கையா,என்னொடுஉம்புகல்வாய் - என்னிடத்துப் பாராட்டிச் சொல்வாய்? (எ-று.)-என்றுதான் வேறொருவானரன்போலத்தோன்றும்படி வீமனிடம் கூறினானனென்க.நன்று நன்றிதுநவின்றதுவென மிகைநகையா என்று பிரதிபேதம். (366)

30.-இரண்டுகவிகள்-ஒருதொடர்: வீமன் மிகச்சிரித்து இராகவ அநுமார்களின்பெருமைகளைச்சொல்ல,அநுமான் மீண்டும் வினாதல்.

குரக்குநாயகனவ்வுரை கூறலுங்கேட்டுத்
தரைக்குநாயகன்றடம்புயங் குலுங்கிடநகையா

அரக்கர்நாயகனூரழ லூட்டியிவ்வகிலம்
புரக்குநாயகன்றன்னையோவிழித்துநீபுகல்வாய்.

(இ-ள்) குரங்குநாயகன் - வானரசிரேட்டனானஅனுமான், அ உரை - (புன்றொழிற்குரங்கையோஎன்னொடும்புகல்வாய்என்ற) அந்த வார்த்தையை, கூறலும் - சொன்னவுடனே,-கேட்டு- தரைக்கு நாயகன் - பூமிக்குத் தலைவனானவீமசேனன், தட புயம்-, (தனது) பெரிய தோள்கள், குலுங்கிட - குலுங்கும்படி, நகையா - பெருஞ்சிரிப்புச் சிரித்து,-அரக்கர் நாயகன் ஊர் - ராட்சதர் தலைவ னானஇராவணனுடையஊரை, அழல் ஊட்டி - நெருப்புக்கு இரையாக்கி,- இ அகிலம் புரக்கும் நாயகன் தன்னைஓ- இந்தஉலகத்தையெல்லாம் இடர்தீர்த்துப் பாதுகாப்பவனானஅனைவர்க்குந்தலைவனானஸ்ரீராமனையா, இழித்து- (ஒருமனிதனென்று) தாழ்மையாக, நீ புகல்வாய்-நீ சொல்லுவாய்? (எ-று.)

ரட்சணகர்த்தாவாகிய திருமாலே ஸ்ரீராமனாகத்திருவவதரித்து வந்திருக்கையில் அப்பிரானைச்சாதாரணமனிதன்போற் பேசுவது இழுக்கு என்பான் 'அகிலம்புரக்குநாயகன்றன்னையோவிழித்து நீ புகல்வாய்' என்றான். (367)

31. பின்னும்வார்சிலையிராகவன்பெருமையுமனுமான்
மன்னுதோளிணைவலிமையுமாருதிசாற்ற
அன்னபோழ்தினிலகமகிழ்ந் தருளுடனோக்கி
என்னகாரியம்வந்ததிங் கியார்கொனீயென்றான்.

(இ-ள்.)(என்றுகூறி),-பின்உம்- மேலும், வார் சிலைஇராகவன் பெருமைஉம் - நீண்ட வில்லையேந்தியஸ்ரீராமனுடைய பெருமையையும், (அந்த ஸ்ரீராமனைத்தாங்கிய), அனுமான் - அனுமானுடைய, மன்னு - நிலைபெற்ற,தோள் இணைவலிமைஉம்-இரண்டு தோள்களின் வலிமையையும், மாருதி-வாயுகுமாரனானவீமசேனன், சாற்ற - சொல்ல,- அன்னபோழ்தினில்-அப்போது, (அனுமான்), அகம் மகிழ்ந்து-மனஞ் சந்தோஷித்து, அருளுடன் நோக்கி-(அந்த வீமசேனனைக்)கருணைகொண்டு கடாட்சித்து, 'இங்குவந்ததுஎன்ன காரியம்-இங்கு வந்தது என்ன காரியத்தைக் கருதியோ? நீ யார் கொல்-நீ யாவனோ?'என்றான்-என்று மீண்டும் வினவினான். (368)

32.-வீமசேனன்தன்னைஇன்னானென்றுதெரிவித்தல்.

தாமமாருதியுரைத்தசொற் றம்பியுங்கேட்டு
நேமிமாநிலம்புரக்கும்நன் னீதிவேற்றரும
நாமநாயகற்கிளையவனரனுக்குமூத்தோன்
வீமன்வாயுவின்புதல்வன்யா னென்றன்விறலோன்.

(இ-ள்.)தாமம் மாருதி - ஒளியுடன்கூடிய அநுமான், உரைத்த - சொன்ன, சொல் - சொல்லை,தம்பிஉம் - அவர் தம்பியாகிய வீமசேனனும், கேட்டு-,'நேமிமா நிலம் புரக்கும்-வட்டவடிவாகவுள்ள பெரிய இந்நிலவுலகத்தைப் பாதுகாக்கின்ற, நல் நீதி - சிறந்த நீதியையுடையனான, வேல்-வேற்படையையுடைய, தருமன் நாமம் நாயகற்கு - தருமனென்று பேருள்ள தலைவனுக்கு,இளையவன்- அடுத்த தம்பியாவேன்: நரனுக்கு மூத்தோன் - அருச்சுனனுக்கு முன்பிறந்தவன்: வீமன் - வீமசேனனென்பது என் பெயர்: யான் வாயுவின் புதல்வன்-',என்றனன் - என்று (தன்னைஇன்னானெனத்)தெரிவித்தான்: (யாவனென்னில்),-விறலோன்- வலிமையை யுடையவனாகியவீமசேனன்;(எ-று.) இதனால்,முதலில் 'யார்கொல்நீ'என்ற அநுமான் வினாவிற்கு விடையிறுத்தவாறு. தாமம் - வெற்றிமாலையுமாம். (369)

33.-அனுமான்வீமனைநோக்கி'ஸ்ரீராமன்புகழை உனக்கு யார் சொன்னவர்?'என்று வினவல்.

அன்னவாசகமவனுரைத் தலுமிகலனுமான்
கன்னபாகமுஞ்சிந்தையு முந்துறக்களித்து
மின்னுவார்சிலையிராகவன்மெய்ப்பெருஞ்சீர்த்தி
சொன்னவாறுநன்றுனக்கிதார் சொற்றவரென்றான்.

(இ - ள்.)அன்ன வாசகம் - அவ்வார்த்தையை, அவன்-அந்த வீமன், உரைத்தலும் - சொன்னவுடனே,-இகல் அநுமான்- பராக்கிரமத்தையுடைய அநுமான்,-கன்னபாகம்உம்-காதின் பகுதியும், சிந்தைஉம் - மனமும், முந்துற - முற்பட, களித்து-மகிழ்ச்சியடைந்து,-மின்னு வார் சிலைஇராகவன் மெய் பெருஞ் சீர்த்தி - மின்னுகின்ற நீண்ட விற்படையையுடைய இராமபிரானுடைய உண்மையான பெரியமிக்க புகழை, சொன்ன ஆறு-(நீ) சொல்லியவகை,

நன்று-இனிது: உனக்கு-, இது-இந்தராகவன் பெருஞ் சீர்த்தியை, ஆர் சொற்றவர்-சொன்னவர் யாவர்? என்றான்- என்று வினாவினான்;(எ - று.)

கன்னபாகம் =கர்ணபாகம்: வடசொற்றொடர். "சீர்த்திமிகுபுகழ்" என்பது, தொல்காப்பியம். *(370)*

34.-பரத்துவாசன்சொல்லக் கேட்டுளேனென்று வீமசேனன்விடையிறுத்தல்.

வரத்தினாலருமறையினால்வார்சிலைபயிற்றும்
பரத்துவாசன்முன்பகர்தரக் கேட்டனன்பலகால்
திரத்தினாலுயரிராகவன்சிலைவலியென்றான்
உரத்தினாலொருவீரருமொப்பிலாவுரவோன்.

(இ - ள்.) உரத்தினால்- வலிமையிலே, ஒரு வீரரும்-, ஒப்புஇலா - (தனக்கு) உவமையாகப் பெறாத, உரவோன் - வலிமையையுடையவனாகிய வீமசேனன்,-'திரத்தினால்உயர் - உறுதிப்பாட்டினால்மேம்பட்ட, இராகவன் - இராமபிரானுடைய, சிலைவலி - வில்லின் வல்லமையை, வரத்தினால்- மேன்மையாக, அரு மறையினால்- அருமையானவேத மந்திரங்களோடு, வார் சிலை- நீண்டவில்லை, பயிற்றும்-பழக்கிய, பரத்துவாசன் - துரோணன், முன் - முன்பு, பகர் தர - சொல்ல, பலகால் கேட்டனன்-பலமுறை கேட்டுள்ளேன்', என்றான்- என்று கூறினான்;(எ-று.)

பாண்டவர்க்குவில்வித்தை பயிற்றுவித்த ஆசிரியனாகியதுரோணன் பரத்துவாசகுமார னாதலால்அவன் 'வார்சிலைபயிற்றும் பரத்துவாசன்' எனப்பட்டான்: ஆகவே, பரத்துவாசன், என்பது - பரத்வாஜன் என்பதன் விகாரம். துரோணன் பரத்துவாச குமாரனென்பதை"பரதநாதவேதபரத்துவாசனென்பான், விரத வேள்விதன்னின் மேனகையாலான, சுரததாது வீழ்ந்த துரோண கும்பந்தன்னில், வரதனொருவன் வந்தான் வசிட்டமுனியோடொப்பான்" என்று ஆதிபருவத்தில் வந்தது கொண்டும் அறியலாம். *(371)*

35.-இரண்டுகவிகள்-ஒருதொடர் : அநுமான் தன்னைத் தெரிவித்தல்.

குந்திகான்முளைகூறியவாசகங்கேட்டுப்
புந்தியாலுயரஞ்சனைபுதல்வனும்புகல்வான்
சிந்துசீகரத்சிந்துமுன் கடந்துசெந்தீயால்
உந்துவாள்வலிநிருதரூ ரொருங்குசுட்டவனும்.

(இ - ள்.) குந்தி கான்முளை- குந்தியின் குமாரனானஅந்தப் பீமசேனன், கூறிய - சொன்ன, வாசகம் - வார்த்தையை, கேட்டு-, புந்தியால் உயர் - அறிவினால்மேம்பட்ட, அஞ்சனைபுதல்வன்உம்- அஞ்சனாதேவியின்புதல்வனானஅனுமானும், புகல்வான் - (பின் வருமாறு) சொல்பவனானான்:-'சிந்துசீகரம் - (அலைகளின்மூலமாகத்) தெறிக்கின்ற நீர்த்திவலைகளையுடைய, சிந்து - கடலை, முன் கடந்து-, செந் தீயால் - (அரக்கர் தன் வாலிற் கொளுத்திய) செந்நிறத் தீயைக்கொண்டு,-உந்து- மேலெறிகின்ற, வாள் வலி - வாட் படையின் வலிமையையுடைய, நிருதர் - அரக்கருடைய, ஊர்-இலங்காபுரியை, ஒருங்கு - ஒருசேர, சுட்டவன்உம் - எரியுமாறு செய்தவனும்,-(எ-று.)-'சிந்தைசெய்பவனும்'என்று மேலே தொடரும்.

கான்முளைஎன்பது - சந்ததி முளைப்பதற்குக்காரணமானது என்ற காரணம்பற்றி, மகவைக் காட்டும். அநுமான் வீமன் என்ற இருவரும் வாயு புத்திரராயினும், ஒருத்தர் குந்தியின் புதல்வரும், மற்றொருத்தர் அஞ்சனையின்புதல்வரும் என்ற வேறுபாடு உடைமையால், அத்தன்மையை இந்தச் செய்யுளில் விளக்கினார். (372)

36. அந்தவார்சிலையிராமனுக்கடிமையாயென்றும்
சிந்தையாலவன்றிருப்பதஞ் சிந்தைசெய்பவனும்
உந்தையாகியவாயுவுக் குற்பவித்தவனும்
இந்தவாழ்வுடையனுமனே யென்றனனிகலோன்.

(இ - ள்.) அந்த வார் சிலைஇராமனுக்கு அடிமை ஆய் - அவ்வாறு (உன்னாற்புகழ்ந்து) கூறப்பட்ட நீண்ட வில்லையுடையஇராமனுக்கு அடியவனாகி, என்றுஉம் - எப்பொழுதும், சிந்தையால் - மனத்தினால், அவன் திரு பதம் சிந்தை செய்பவன்உம் - அவனது திருவடிகளைத் தியானஞ் செய்பவனும், உந்தை ஆகிய வாயுவுக்கு உற்பவித்தவன்உம் - உனது தந்தையான வாயுதேவனுக்குப் பிறந்தவனும், இந்த வாழ்வு உடை அனுமன்ஏ - இந்த

வாழ்க்கையையுடைய அனுமானாகியநானே',என்றனன் - என்று கூறினான்:(யாவனென்னில்),-இகலோன் - வலிமையையுடைய ஆஞ்சனேயமூர்த்தி; இந்த வாழ்வுடை- உனக்கு எதிரிற் காணப்படும் இவ்வுடலின் தோற்றத்தையுடைய என்றபடி. இது, தன்னைப்பிறன் போல் வைத்துக் கூறியது. அந்த-அசுரச்சுட்டு, பிரசித்தியைக் காட்டிற்று. அடிமை - அடியவனுக்குப் பண்பாகுபெயர். உந்தை - உன் தந்தை என்பதன் மரூஉ. (373)

37.-வீமன் அநுமானைவணங்குதல்.

என்றவாசகமிருசெவிக் கமுதெனக்கேட்டுத்
துன்றுநெஞ்சினிலுவகையன் றுதித்தனன்றுள்ளி
என்றும்யாமுயறவப்பய னிருந்தவாவென்னாச்
சென்றிறைஞ்சினன்றிரைக்கடல் கடந்தசேவடிமேல்.

(இ - ள்.)என்ற வாசகம் - என்று (அனுமான்) சொன்ன வார்த்தை, இரு செவிக்கு அமுது என - (தனது) இரண்டு காதுகளுக்கும் அமிருதம்போலிருக்க, (வீமன்), கேட்டு-, நெஞ்சினில்துன்று உவகையன் - மனத்தில் மிக்குப்பொருந்தின மகிழ்ச்சியையுடையவனாய்,துதித்தனன் - (அவ்வனுமானைத்)தோத்திரஞ்செய்து, துள்ளி- ஆனந்தக் கூத்தாடி, 'என்றுஉம்யாம் முயல் தவம் பயன் இருந்த ஆ(று) என்னா-எப்பொழுதும் [பலகாலமாக]நாம் முயன்றுசெய்த நற்றவத்தின் பயன் இருந்தவிதம் (என்னே!)'என்று அதிசயித்துக்கூறி, சென்று - அருகிற்போய், திரை கடல் கடந்த சே அடிமேல் இறைஞ்சினன் - அலைகளையுடையகடலைத் தாண்டியிட்ட (அவ்வனுமானின்) சிவந்த திருவடிகளின்மேல் விழுந்து வணங்கினான்; (எ-று.)

செவிக்கு அமுதுஎன - அமிருதம் நாவுக்கு இனிமை தருவது போல 'அவ்வனுமான்நானே'என்று சொன்னவார்த்தை காதுக்கு இனிமைசெய்ய. துள்ளுதல்-மகிழ்ச்சிபற்றிய மெய்ப்பாடு. பல பிறப்புக்களிற் பலகாலஞ்செய்த பெருந்தவமாகிய காரணம் இருந்தாலன்றி அனுமானுடைய தரிசனம் கிடைக்காதென்ற கருத்தால், வியந்தான். (374)

38.-'இங்குவந்தகாரணம் என்ன?'என்று வீமனை அநுமான் வினாவுதல்.

தம்பியைத்துணைத்தாழ்தடக்கைகளாலெடுத்து
வம்புசேர்மணிமால்வரை மார்புறவணைத்துப்
பம்புசெந்தழற்கானிடைப் பதமலர்சிவப்ப
எம்பிநீதனிநடந்தவா றென்கொலென்றிசைத்தான்.

(இ - ள்.)தம்பியை - (அவ்வாறு வணங்கிய தன்) தம்பியாகிய வீமனை,(அனுமான்), தாழ் தட துணைகைகளால் எடுத்து- (முழங்காலளவும்) நீண்டு தொங்குகின்ற பெரிய (தனது) இரண்டு கைகளாலும் (அன்புடன்) எடுத்து, வம்பு சேர் மணி மால் வரை மார்பு உற அணைத்து- (வெற்றிப்பூமாலையணிந்திருந்தலால்) வாசனைபொருந்தின அழகிய பெரிய மலையோடொத்த(தனது) மார்பிலே அழுந்தத் தழுவி,-'எம்பி-என்தம்பியே!நீ-, செம் தழல் பம்பு கானிடை - செந்நிறமுள்ள தீப்பொருந்திய இக்காட்டிலே, பதம் மலர் சிவப்ப - தாமரை மலர்போன்ற (உனது) கால்கள் செந்நிறமடையும்படி, தனி நடந்த ஆறு - (வேறு துணையில்லாமல்)ஒன்றியாய் நடந்துவந்தது, என்கொல - என்னகாரணத்தாலோ?'என்று இசைத்தான் - என்று வினாவினான்;(எ-று.)

கைகள்முழந்தாள்வரை நீண்டிருத்தல், உத்தம புருஷலக்ஷணம். வம்புசேர்மணிமால்வரைமார்புஎன்பதற்கு - (உலகத்தில் இதுவரை யில்லாமற்) புதுமையாய்ப் பொருந்தினதொரு ரத்தின மயமான பெரியமலைபோன்ற மார்பு என்று உரைத்தலுமாம். செந்தழல்-காட்டுத்தீ. எம்பி-அண்மைவிளி (375)

39.-கானகத்தையடைந்த காரணத்தை வீமசேனன் கூறுதல்.

தாயத்தாரும்வெவ்வஞ்சனைச்சகுனியுங்கூடி
மாயத்தாலொருகவறுகொண் டெங்கண்மண்கொண்டு
நேயத்தானெடுங்கானக நேர்ந்தனரென்றான்
சீயத்தாலரசிழந்திடுஞ் சிம்புளேறனையான்.

(இ-ள்.)சீயத்தால்-சிங்கத்தினால்,அரசு இழந்திடும்- தலைமையொழியப்பெற்ற,சிம்புள்ஏறு அனையான்- ஆண்சரபத்தை யொத்தவனாகியவீமசேனன்,-நேயத்தால்-(அனுமானிடத்து) அன்புடன்,-'தாயத்தார்உம்-

(துரியோதனன்முதலிய) பங்காளிகளும், வெவ்வஞ்சனைசகுனிஉம்-கொடிய வஞ்சகக்குணத்தையுடைய சகுனியும், கூடி-ஒன்றுசேர்ந்து, மாயத்தால் - மோசவழியால், ஒரு கவறு கொண்டு- ஒப்பற்ற சூதாட்டத்தை மேற்கொண்டு, எங்கள் மண் கொண்டு-எங்கள் இராச்சியத்தையும் பறித்துகொண்டு, நெடுங்கானகம்-நீண்ட காட்டினிடத்தை, நேர்ந்தனர் - (எங்கட்கு வசிக்குமாறு) தந்தார்கள்,'என்றான்-என்று கூறினான்; (எ-று.)

'கானிடைப்பதமலர்சிவப்பத் தனி நடந்தவாறு என்கொல்'என்ற வினாவை,'கானகத்தில்நடந்தவாறு என்கொல்,'என்றும் 'தனிநடந்தவாறு என்கொல்?'என்றும் இரண்டாகப் பிரித்துக் கொண்டு, முதல் வினாவிற்கு இச்செய்யுளால் விடையிறுத்து, அடுத்தவினாவுக்குஅடுத்த செய்யுளால் விடையிறுக்கப்படும். சரபம்-இரண்டு தலைகளையும்சிறகுகளையும்கூரிய நகமுள்ள எட்டுக் கால்களையும்மேல்நோக்கிய கண்களையுமுடையதொரு மிருகவிசேடம்:இதனைப்பறவை யென்றலும் உண்டு. இது, சிங்கத்தை எளிதிற் கொல்லுந் திறமுடையது. இவ்வாறு சிறப்புப் பொருந்திய சரபம் சிங்கத்தினால்தன்தலைமையொழியப்பெற்றாற்போலத்துரியோதனாதியரால் தலைமையொழியப்பெற்றோம்பாண்டவராகிய நாங்களென்று வீமன் கூறுகின்றானென்க. இவ்வுவமையால், தமக்கு இந்நிலைமைநேர்ந்தது விதிவசத்தாலென்று கூறியவாறு. சரபமாய் வந்த சிவபிரானை நரசிங்கமூர்த்தியான திருமால் அடக்கி னமையையுட்கொண்டுஇவ்வுவமை கூறினார்போலும், "வேள்குன்ற சரபத்தைப் பிளந்த சிங்கவேள்குன்றத்தினார்க்கு"என்றார்,பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார். வில்லிபுத்தூரார் வைணவராயினும் பிறன்கோட்கூறலாகச் சிவபிரானைமேன்மையாகக் கூறுவர். (376)

40.-இதுவும் அடுத்தகவியும்-ஒரு தொடர்:தான் மலரின் பொருட்டுவந்ததைச்சொல்ல, அநுமான்கூறத் தொடங்குதல்.

திகந்தமெட்டினுந்தன்மண மொல்லெனச்செல்லச்
சுகந்தபுட்பமொன்றியாமுறை வனத்தினிற்றோன்றத்
தகைந்தவப்புதுமலர்தனைத்தழன்மகள்காணா
வகைந்தவித்துணைமலரெனக்கருளுதியென்றாள்.

(இ - ள்.)திக் அந்தம் எட்டின்உம்-திக்குகளினெல்லைகளெட்டிலும், தன் மணம் ஒல்லென செல்ல - தன் பரிமளம் விரைவாகச் சென்று பரவும்படி, சுகந்தம் புட்பம் ஒன்று - நல்ல வாசனையுடையதொருமலர், யாம் உறை வனத்தினில் தோன்ற - நாங்கள் வசிக்கின்ற காட்டிலே வந்து காணப்பட, தகைந்த அ புதுமலர் தனை-(காண்பாரதுகண்ணையும் மனத்தையுந் தன்னிடத்தொழிய வேறிடத்திற் செல்லவொட்டாது) தடுத்திட்ட அந்தப்புதுமையான பூவை, தழல் மகள் காணா-அக்கினியினிடத்தே அவதரித்த குமாரியான திரௌபதி கண்டு, வகைந்த இ துணைமலர் எனக்கு அருளுதி என்றாள்-சிறப்புப்பொருந்தின இத்தன்மையான மலர்களை எனக்கு (த்தேடிக்கொண்டுவந்து) கொடுத்தருளுவா யென்று (என்னை நோக்கிக்) கூறினாள்;(எ-று.)

தகைந்த-பெருமைபெற்ற என உரைத்தலுமாம்:விரிந்த என்று பொருளுரைப்பாருமுளர். நான்காமடியில், அகைந்த என்று பிரித்து, எழுந்த என்று உரைத்தாருமுளர். புதுமலர் - இதுவரை காணப்படாத மலர்: அதிசயிக்கத்தக்க மலர். (377)

41. ஆதலாலிவண்யானுமின் றணுகினனென்று
நீதியாலுயர்தம்முனைநெடுந்தகைபோற்றக்
கோதிலாதவக் குரிசிலுங்குமரனைநோக்கித்
தீதிலாயிதுகேட்கெனச் செப்புவன்மாதோ.

(இ - ள்.)ஆதலால் - ஆகையினால்,இவண் - இவ்விடத்தில், இன்று-இப்பொழுது, யான்உம் அணுகினன் - நானும் வந்த சேர்ந்தேன், என்று-என்று சொல்லி, நீதியால் உயர்தம்முனை- நியாயத்தாற் சிறந்த தமையனானஅநுமானை,நெடுந்தகை-பெருமைக்குணமுடைய வீமன், போற்ற-துதிக்க,-கோது இலாத அ குரிசில்உம்- குற்றமில்லாத பெருமையிற் சிறந்த அவ்வனுமானும், குமரனைநோக்கி-இளையவனானவீமனைப்பார்த்து, தீது இலாய் இது கேட்க என - குற்றமில்லாதவனே! (யான் சொல்லும்) இவ்வார்த்தையைக் கேட்பாயாக என்றுகூறி, செப்புவன் - (சிலவார்த்தைகள்) கூறுபவனானான்;(எ-று.)-அதனைஅடுத்த கவிகளிற் காண்க. நெடுந்தகை - பண்புத்தொகையன்மொழி. இலாய் - விளி. கேட்கென, அகரவீறு-தொகுத்தல். மாதுஓ-ஈற்றசை. (378)

42.-மூன்றுகவிகள்-அநுமான் வார்த்தை: அம்மலருள்ள இடம்முதலியவற்றைக் கூறுதலைத் தெரிவிக்கும்.

அருநிதிக்கிழவன்றன தளகைமாநகரில்
மருமிகுத்தநீணமஞ்சன வாவியின்கரையில்
தருமலர்ப்பெருஞ்சோலையிற்றங்குமம்மலர்சென்று
உரிமையுற்றதுகோடன்மற் றும்பர்க்குமரிதால்.

(இ-ள்.)அருநிதி கிழவன்தனது அளகை மா நகரில்-அருமையான நிதிகளுக்குத் தலைவனானகுபேரனது (இராசதானியான) பெரிய அளாகபுரியிலே, மலர் தரு பெரு சோலையில்- மலர்மரங்களையுடைய பெரியதொரு சோலையிலே,மரு மிகுந்த நீள் மஞ்சனம் வாவியின் கரையில்-வாசனையைமிகவீசுகிற பெரிய நீராடுதற்குரிய தடாகத்தினது கரையிலே, அம் மலர் - அந்த அழகிய பூ, தங்கும்-பொருந்தியுள்ளது; சென்று-(அங்குப்) போய், உரிமை உற்று-சுதந்திரம்பெற்று, அது கோடல்- அம்மலரைப் பெறுதல், உம்பர்க்குஉம் அரிது - மேலுலகத்திலுள்ள தெய்வத்தன்மையுடைய தேவர்களுக்கும் அருமையானது;(எ-று.)

'பாடக்கிரமத்தினும்பொருள்கொள்ளும்முறை வலியுடைத்து'என்ற நியாயத்தை யனுசரித்து, மூன்றாமடியைமுன்னும், இரண்டாமடியை அதன்பின்னும் எடுத்துக்கொண்டு பொருள் உரைக்கப்பட்டது. வாவியின் கரை என்றது-நீர்நிலையின் நடுவரையிற் செல்ல வேண்டாவென்றற்கு. இனி, இக்கவியின் இரண்டு மூன்றாமடிகளைஉள்ளபடியே பொருள்கூறி, இம்மலர் 'கோட்டுப்பூவேயாகும்,நீர்ப்பூவன்று'என்று சாதிப்பாரு முளர். குபேரனுக்கு 'நிதிபதி'என்று வடமொழியிற் பெயராதலால், அவனை 'அருநிதிக்கிழவன்'என்றார். குபேரனது உத்தியானவனம், சைத்திரரத மெனப்படும்;அது-சாதியொருமை. மற்று, ஆல்-அசைகள். (379)

43. ஈறிலாவிகலரக்கரோ டியக்கர்தங்காவல்
கூறும்வாசகம்பொய்ப்பவர் கூர்தவமுயலும்
பேறிலாதவர்பேரரு ளிலாதவர்பிறிதும்
ஆறிலாதவர்தமக்குமங் கணுகுதலரிதால்.

(இ-ள்.) இகல்- வலிமையையுடைய, ஈறுஇலா - இறுதியில்லாத [மிகப்பல],அரக்கரோடு-அரக்கருடனே, இயக்கர்தம் - இயக்கருடைய, காவல் - காவலைக்கொண்ட,அங்கு - அவ்விடத்திலே,-கூறும் வாசகம் பொய்ப்பவர்-சொன்னசொல் தவறுபவர்க்கும், கூர்தவம் முயலும் பேறுஇலாதவர்-மிக்க தவத்திலே முயலுகின்ற பாக்கியமில்லாதவர்க்கும், பேர் அருள் இலாதவர் - பெருமைபெற்ற கருணையில்லாதவர்க்கும்,பிறிதுஉம் ஆறு இலாதவர் தமக்குஉம்-மற்றும் நன்னெறியிலே செல்லமாட்டாதவர்க்கும், அணுகுதல் - நெருங்குவது,அரிது-முடியாது;(எ-று.)-ஆல்-ஈற்றசை: தேற்றமுமாம்.(380)

44. அறிவும்வாய்மையுந்தூய்மையு மன்புமின்னருளும்
பொறையுஞானமுங்கல்வியும் புரிபெருந்தவமும்
நெறியுமானமும்வீரமு நின்னவாதலினால்
பெறவுனக்கரிதாயதே தென்றனன்பெரியோன்.

(இ-ள்.)அறிவுஉம் - புத்தியும், வாய்மைஉம் - சத்தியமும்,- தூய்மைஉம்-மனச்சுத்தியும், அன்பும்-,இன் அருள்உம் - இனிய கருணையும்,பொறைஉம்-பொறுமையும், ஞானம்உம்-கல்வியறிவும், கல்விஉம்-,புரி பெருந்தவம்உம் - செய்கின்ற மிக்கதவமும், நெறிஉம்- நீதியும், மானம்உம்-ரோஷமும், வீரம்உம்-பராக்கிரமமும், நின்ன- நின்னிடத்திலுள்ளன: ஆதலினால்-,உனக்கு பெற அரிது ஆயது ஏது- உனக்குப்பெறுதற்கு அருமையாயிருப்பது எது? என்றனன்-என்று கூறினான்:(யாவனெனில்),-பெரியோன்- பெருந் தோற்றமுள்ளவனாகிய அநுமான்;(எ-று.)- பெரியோன் மூத்தோனெனினுமாம்.

இதனால்,அறிவு முதலியவற்றைப் பெற்றுள்ள உன்னால்அந்தமலர் பெறுதற்கு எளிதேயென்று கூறியவாறு. அறிவு என்பது-இயற்கையறிவையும், ஞானம் என்பது - கல்வி கேள்விகளினாலாகியசெயற்கையறிவையுங் காட்டுமென்க. நின்ன - பலவின்பால்முற்று. (381)

45.-இரண்டுகவிகள்-ஒருதொடர்: ஏற்றதுணை இருத்தலால்யாவர்காத்தாலும் மலரைக் கவர்வே னென்று வீமன் கூறுதல்.

முன்னவன்புகலுறுதிகூர் மொழியெலாங்கேட்டுப்
பின்னவன்றொழுதிவையிவைபேசினன்பின்னும்

மன்னர்மன்னவனறமுண்டு மறமுண்டுவழக்கே
உன்னினுன்னருளுண்டுதிண் டோளுரமுண்டால்.

(இ-ள்.)முன்னவன் - தமையனாகியஅநுமான், புகல் - கூறிய, உறுதி கூர்-நிச்சயம்மிக்க, மொழிஎலாம் - வார்த்தைஎல்லாவற்றையும், கேட்டு-,- பின்னவன்-தம்பியாகிய வீமன், தொழுது - (அநுமானை)வணங்கி, இவை இவை-இவ்விவ்வார்த்தைகளை,பின்னும் பேசினன்-மேலும் பேசலானான்: மன்னர் மன்னவன் - அரசர்க்குட் சிறந்தவனானதருமபுத்திரனுடைய, அறம் - தருமம், உண்டு - இருக்கிறது:மறம் உண்டு - ரோஷம் உள்ளது: வழக்குஏ உன்னின்-முறைமையாக ஆலோசித்தால்,-உன் அருள் உண்டு- (உன்னுடைய) கருணையுண்டு: திண் தோள் உரம் உண்டு - என்னுடைய வலியதோளின் வலியும் உள்ளது;(எ-று.)

இவையெல்லாம்மலரைக்கொணர்தற்குத் துணையாகுமென்றவாறு. 'திண்டோளுரமுண்டு'என்று தன்தோள்வலிமையைச் சொல்லுவதால், மறம்என்பது-ரோஷத்தை யென்க. (382)

***46.** தேவர்க்காக்கினுந்தெயித்தியர் காக்கினுஞ்சிறந்த*
மூவர்க்காக்கினுமுறைமுறை மொழிந்தமூவுலகில்
யாவர்காக்கினுமிக்கணத் தியக்கரூரெய்திக்
காவின்மேற்பயில்கடிமலர் கவருவேனென்றான்.

(இ-ள்.)தேவர் காக்கின்உம்-தேவர்கள் காவல்புரிந்தாலும், தெயித்தியர் காக்கின்உம்-அசுரர்கள் காவல் புரிந்தாலும், சிறந்த மூவர் காக்கின்உம்- தேவர்களுட் சிறந்த (சிவன் விஷ்ணு பிரமன் என்ற) திரிமூர்த்திகள் காவல் புரிந்தாலும், முறைமுறை மொழிந்தமூ உலகில்-முறைமுறையே சொல்லப்பட்ட மூவுலகத்திலும், யாவர் காக்கின்உம்-எப்படிப்பட்ட மேன்மையுடையோர் காவல்புரிந்தாலும், இ கணத்து - இந்நொடியுலேயே, இயக்கர் ஊர் எய்தி - இயக்கரின் ஊரையடைந்து, காவின்மேல்-சோலையிலே,பயில்-இருக்கின்ற, கடிமலர்-நறுமணமுள்ள மலரை, கவருவேன் - பறித்துக்கொண்டு வருவேன், என்றான்- என்றுகூறினான்;(எ-று.)

உம்மைகள் -சிறப்புப்பொருளன. மோனைநோக்கி,'தெயித்தியர்'என வந்தது. (383)

47.-அநுமான்'நீவிரும்பிய வரத்தைக் கேள்'எனல்.

ஆண்டவன்புகலுறுதியு மாண்மையுங்கேட்டு
நீண்டதோள்வயமாருதி நெடிதுவந்தருளிப்
பாண்டவன்றனைப்பண்புறப்பரிவினானோக்கி
வேண்டுநல்வரம்வேண்டுக வீண்டைநீயென்றான்.

(இ-ள்.) ஆண்டு- அப்போது, அவன் - அந்த வீமசேனன், புகல் - கூறிய, உறுதிஉம் - உறுதியுள்ள வார்த்தையையும், ஆண்மைஉம் - வீரந் தோற்றுஞ் சொல்லையும்,கேட்டு-,-நீண்டதோள்வய மாருதி - நீண்ட தோள்களையும்வலிமையையுமுடைய அனுமான், நெடிது உவந்தருளி - மிக மகிழ்ந்து,-பாண்டவன்தனை- பாண்டுகுமாரனாகியஅந்த வீமசேனனை, பண்புஉற - நல்லதன்மைகள் பொருந்துமாறு, பரிவினால்நோக்கி- அன்போடு பார்த்து, 'ஈண்டை- இப்பொழுது, வேண்டும் - (உன் மனம்) விரும்புகின்ற, நல் வரம் - சிறந்த வரத்தை, நீ- ,வேண்டுக - கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்வாயாக',என்றான்- என்று கூறினான்,(எ-று.)

ஆண்மை -ஆண்மைதோன்றக் கூறுஞ் சொற்களுக்கு ஆகுபெயர். வயம் என்று பிரித்தால், வெற்றியென்று பொருள். (384)

48.-போரில்அருச்சுனன் தேர்க்கொடிமீது எழுந்தருளிக் கூத்தாடுமாறு வீமன்வரம் வேண்டுதல்.

நெடியகானகநீங்கியா நெறியினேரலரைக்
கடியவெஞ்செருப்புரிபெருங் குருதிவெங்களத்தில்
அடிகளாங்கெழுந்தருளிவந் தருச்சுனன்றடந்தேர்க்
கொடியின்மீதுநின்றுவந்துகூத் தாடுதிரென்றான். *(இ-ள்.) யாம்- நாங்கள், நெடிய கானகம் நீங்கி - (காட்டில் வசிக்கவேண்டிய நாட்களையெல்லாம்வசித்துக் கழித்து இந்த) நெடிய காட்டை விட்டுப்போய்,-நெறிஇல் நேரலரை - நன்னெறியிற் செல்லுதலில்லாத (எம்) பகைவரை, கடிய வெம் செரு புரி பெருங் குருதி வெம் களத்தில் - மிகக்கொடிய போரைச் செய்தற்கு இடனானதும்மிக்க இரத்தவெள்ளம் பாயப்பெற்றதுமான கொடிய*

போர்க்களத்திலே, ஆங்கு - அப்போது, அடிகள் - பெரியோரே! எழுந்தருளிவந்து-,அருச்சுனன் தட தேர் கொடியின்மீது - அருச்சுனனுடைய பெரிய தேரின் கொடிமீது, நின்று-,உவந்து - மகிழ்ந்து, கூத்தாடுதிர் - கூத்தாடுவீராக, என்றான்-என்று (வீமன் அனுமானிடம்) வரம் வேண்டினான்;(எ-று.)

நெறியின் -முறைமையாக, செருப்புரி எனினுமாம். (385)

49.-அவ்வரத்தைவீமனுக்கு அனுமான்தர, இலங்கையில் தீயிட்டபோதுகொண்ட உருவத்தைக் காட்டுமாறு வீமன் வேண்டுதல்.

நீட்டுமவ்வரமவனுக்கு நேர்ந்தனனனுமான்
மீட்டுநல்வரமொன்றுமுன் வேண்டினன்வீமன்
ஈட்டுமாநிதியிலங்கைதீ யிட்டநாளிசைந்த
மோட்டுருத்தனைக்காட்டுகென்றிறைஞ்சினன்முதல்வன்.

(இ-ள்.)நீட்டும்-(வீமன்) கேட்ட, அ வரம் - அந்தவரத்தை, அவனுக்கு - அந்த வீமசேனனுக்கு, அனுமான்-,நேர்ந்தனன்-(தந்ததாக) உடன்பட்டுக் கூறினான்: முதல்வன் - (வீரரில்) மேம்பட்டவனான,வீமன்-, மீட்டுஉம் - மறுபடியும், 'ஈட்டும்- மிகுதியாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ள, மா நிதி- மிக்க செல்வத்தையுடைய, இலங்கை-இலங்கையிலே, தீ இட்ட நாள் - நெருப்பு வைத்த காலத்தில், இசைந்த - கொண்டிருந்த, மோடு உருதனை- பருத்த உருவத்தை, காட்டுக - காட்டுவாயாக,'என்று-,இறைஞ்சினன் - வணங்கினவனாகி,-நல்வரம் ஒன்று - சிறந்த ஒரு வரத்தை, முன்- அவ்வனுமானெதிரே, வேண்டினன்-;(எ-று.)

இறைஞ்சினன் -முற்றெச்சம். காட்டுகென்று - வியங்கோளின் அகரவீறு தொகுத்தல். 'இலங்கைதீயிட்ட நாள்'என்றபோதிலும், கடல்கடந்த வுருவத்தைக் காட்டு என்று வினாவியதாகக்கருத்துக் காணலாம்: அப்போது பேருருக்கொண்டமையே பிரசித்தம். (386)

வேறு.

50.-உடனேஅனுமான் திரிவிக்கிரமனைப்போல் பேருருக்கொள்ளுதல்.

என்றடல்வீம னிசைத்திடு முன்னம்
ஒன்றியிவ் வேழுல கங்களு மொன்றாம்
மன்றுளதார்புனைவாமன னைப்போல்
நின்றுநிமிர்ந்தன னித்தமு முள்ளான். *(இ-ள்.) என்று-,அடல் வீமன் - வலிமையையுடைய வீமசேனன், இசைத்திடும் முன்னம்-சொல்லுதற்கு முன்பு [சொன்னவுடனேஎன்றபடி],- நித்தம்உம்உள்ளான் - எப்போதும் உள்ளவனான[சிரஞ்சீவியாகிய] அநுமான்,-இஏழ் உலகங்கள்உம் ஒன்றி ஒன்றுஆம் - இந்த ஏழுலகங்களிலும் பொருந்தி ஒன்றாகவுள்ள,மன்று உள தார் புனை வாமனனைபோல் - வாசனையுள்ளமாலையையணிந்தவாமனனைப்போல, நின்று நிமிர்ந்தனன் - எழுந்து நின்று உயரலானான்;(எ-று.)*

மன்று -மன்றல்: மன்றம் எனவும் வரும். வாமனன் என்பது திருமாலின் ஐந்தாமவதாரம்: அவன் மகாபலிபக்கல் சென்று தன் காலடியில் மூவடிமண் கொடுக்குமாறு அவ்வரசனிடத்து வேண்டிப் பெற்றுத் திரிவிக்கிரமனாகிப்பேருருவெடுத்து மண்ணெல்லாம் ஓரடியாகவும், விண்ணெல்லாம் மற்றோரடியாகவும்அளந்து மற்றோரடிமண்கொடுப்பதாக அந்த மகாபலியைச் சிறைவைத்தானென்ப. பிரமசாரியான வாமனனுக்குத் தார் இல்லையாயினும், திருமாலாயிருக்கும் நிலையில்தார் உண்டு என்க.

இதுமுதல்முப்பத்திரண்டு கவிகள் - பெரும்பாலும் ஒன்று மூன்றாஞ்சீர்கள்விளச்சீர்களும், மற்றவை மாச்சீர்களுமாகிவந்த கலிவிருத்தங்கள். (387)

51.-அநுமானதுபெருந்தோற்றம்.

படியினதெல்லைபதத்தினதெல்லை
மடியினதெல்லையவ்வானினதெல்லை

அடியினதெல்லையளப்பரிதென்றான்
முடியினதெல்லை மொழிந்திடலாமோ.

(இ-ள்.)பதத்தினது - அடிவைப்பினுடைய, எல்லை- பரப்பளவு,- படியினது எல்லை- பூமியின் பரப்பின் அளவாகும்: மடியினது எல்லை-, அ வானினது எல்லை- அந்த வானினெல்லையளவாகும்: அடியினது - காலின், எல்லை-,அளப்பு அரிது - அளத்தற்கு முடியாது, என்றால்-, முடியினது - சிரசின், எல்லை-,மொழிந்திடல் ஆம்ஓ - சொல்லுதற்கு முடியுமோ? (எ-று.)

பதம் என்றது -நிலத்தில் கால் ஊன்றுகின்ற பகுதி. அடி என்றது - உடம்பின் காலில் ஒருகூறாய்,அதனால்கால் என்று வழங்குதற்கு உரியதாய் முழங்காற்குக் கீழ்ப்பட்டுள்ள பாகம். அந்தக்கால் சாதாரணமாகக் கண்ணாற் காணுதற்கு எளியது: அப்பகுதியே கண்ணாற் காணமுடியாதென்பது திண்ணமாதலால், முடியினதெல்லையைப்பற்றிச்சொல்லமுடியுமோ? முடியாதென்கிறார்: தொடர்நிலைச்செய்யுட்பொருட்பேறணி. (388)

52.-அநுமானுடம்பைச்சுற்றிய வாலின் தோற்றம்.

அந்தரமெங்கு மடக்கியமெய்யில்
சுந்தரவாலதி சுற்றியதோற்றம் முந்தியநீளுடல் வாசுகிமுன்னாள்
மந்தரவெற்பை வளைத்ததுமானும்.

(இ-ள்.)அந்தரம் எங்குஉம் அடக்கிய மெய்யில்-ஆகாயத்தினிட முழுவதையும் தன்னதாக்கிக்கொண்ட (அநுமானுடைய) உடம்பிலே, சுந்தரம் வாலதி சுற்றிய தோற்றம் - அழகிய வால் சுற்றிக்கொண்டிருந்த காட்சி,- முன்நாள்-(தேவாசுரர்கள் பாற்கடலைக்கடைந்த) முற்காலத்தில், மந்தரம் வெற்பை - மந்தரமென்ற மலையை,முந்திய வாசுகி நீள் உடல் - விரைவு பொருந்திய வாசுகியின் நீண்ட உடலானது, வளைத்தது- சுற்றிக்கொண்டிருந்ததை, மானும் - ஒக்கும்;(எ-று.)

அநுமானுக்குமந்தரமலையும்,அவனுடலைச்சுற்றியவாலுக்கு அந்த மந்தரமலையைச்சுற்றிய வாசுகியினுடலும் உவமையெனக் காண்க. (389)

53.-அநுமானுடலின்வருணனை.

நீளகல்வான நெருங்கமருங்கே
தோள்புறம்வாலதி சூழ்தரநிற்போன்
நாளொடுதாரகை ஞாயிறுமுதலாம்
கோளணிசூழ்வரு குன்றமுமொத்தான்.

(இ-ள்.) நீள்அகல் வானம் - நீண்ட பரந்த வானம், மருங்கு நெருங்க - பக்கத்தில்தானே நெருங்கவும், தோள் புறம் - தோளினிடத்தே, வாலதி சூழ்தர-வால் (வட்டமாகச்) சூழவும், நிற்போன்-நிற்பவனாகியஅனுமான்,- நாளொடு - (அசுவினி முதலிய) நட்சத்திரங்களுடனே, தாரகை - (மற்றுமுள்ள) நட்சத்திரங்களும், ஞாயிறு முதல்ஆம் கோள் - சூரியன் முதலிய நவக்கிரகங்களும், அணி - முறையாக, சூழ்வரு - பிரதட்சிணஞ்செய்கின்ற, குன்றம்உம் - மேருமலையையும்,ஒத்தான் - ஒத்திருந்தான்;(எ-று.)

சிரசுவானத்திலே நெருங்க, தோளினிடத்து வாலதி சூழ்தர நிற்கும் அனுமான், தன்சிகரம் வானத்து நெருங்கத் தோட்பகுதியிலே நாள் தாரகை கோள் என்ற இவை சூழ்ந்து வரப்பெறும் மேருமலையைப்போன்றனன் என்க. (390)

54.-வானவர்அனுமானுருவைக்கண்டு வியத்தல்.

இவ்வகைமுன்ன மிலங்கையெரித்தான்
பைவருநாகர் பணஞ்சுளியத்திண்
மெய்வகைகொண்டது கண்டுவியந்தார்
மைவகைசேரகல் வானவரெல்லாம்.

(இ-ள்.) முன்னம் இலங்கை எரித்தான் - முன்பு இலங்காபுரியை யெரித்தவனாகியஅனுமான்,-இ வகை - இவ்வாறு, பை வரு நாகர் பணம் சுளிய - படம்பொருந்திய நாகலோகத்துள்ளவரான அஷ்டமகாநகர்களின் படங்கள் (சுமை மிகுதியாற்)சுருங்க, திண் - வலிய, மெய்வகை - உடம்பின் வடிவத்தை, கொண்டது - கொண்டதை, மை வகை சேர் அகல் வானவர் எல்லாம் - மேகங்களின் வகை சேர்தற்கு இடமான அகன்ற வானுலகத்தவரான தேவர்களெல்லாம், கண்டு-,வியந்தார் - ஆச்சரியமடைந்தார்;

அநுமானது வலியபேருருவத்தின் சுமை பூமியின் கீழிருந்து தாங்கும் நாகர்களின் படங்களையமுத்துவதனால்,அவை சுருங்குமென்க. சம்வர்த்தம் முதலாக மேகங்கள் எழுவகைப்படுமாதலால், 'மைவகைசேரகல்வான்'என்றது. நாகர் பணங்கள் சலிக்க என்று பிரதிபேதம். (391)

55.-வீமன்அநுமானைக்காலிளைவுக்குமேற் காணமாட்டாமை.

மேலளவாது விளங்கியசொன்மெய்ந்
நூலளவாகிய நுண்ணறிவோர்போன்
மாலளவன்றி வணங்குதலில்லான்
காலளவல்லது கண்டிலன்வீமன்.

(இ-ள்.) மேல்அளவாது - மேலெழுந்தவாறு போகாமல் [ஆழ்ந்து ஊடுருவிப்போய்],விளங்கிய - (அதனால்புத்திக்குத்) தெளிவாகத் தெரிந்த, சொல்- (பல அருமையான விஷயங்களைச்)சொல்லுகின்ற, மெய் நூல் - தத்துவ சாஸ்திரங்களின், அளவு ஆகிய - அளவிலே பொருந்திய, நுண் அறிவோர் போல் - நுட்பமான அறிவையுடையவர்போல,-வீமன்-,-மால் அளவு அன்றி வணங்குதல் இல்லான் - (ஸ்ரீராமபிரானாகிய)திருமாலின் பெருமையை (வியந்து அவனை)அன்றி (வேறொருகடவுளை) வணங்குதலில்லாத அந்த அநுமானுடைய, கால் அளவு அல்லது - காலினளவையன்றி, கண்டிலன் - மேலே காணமாட்டாதவனாயினான்;

நுண்ணறிவோர்போல மாலளவன்றி வணங்குதலில்லான் என்று கூட்டாது, நுண்ணறிவோர் பரம்பொருளின் திருவடிகளிலேயே பக்தி செலுத்துபவராதல்போல, வீமனும் காலளவே கண்டனன் என்று உரைத்தலும் ஒன்று. மேலளத்தல் - ஆழ்ந்து நோக்காது நுனிப்புல் மேய்ச்சலாக அறிதல். "கற்றநூலளவேயாகுமா நுண்ணறிவு","கற்றனைத்தூறுமறிவு" என்பன காண்க.

56.-வீமன்அந்த அநுமானது சோதிமேனியைக் கண் கொண்டுபார்க்கமுடியாது சுருக்கிக் கொள்ளுமாறு வேண்டுதல்.

அருக்கனின்மும்மடி யாரொளிவீசும்
உருக்கிளர்மேனியை யூடுறநோக்கா
வெருக்கொடுதாண்மிசை வீழ்ந்தனன்மீண்டும்
சுருக்குகவென்று துதித்தனன்வீமன். *(இ-ள்.) அருக்கனின்- சூரியனைக்காட்டிலும், மும் மடி - மூன்று மடங்கு மிகுதியாக, ஆர் ஒளி வீசும் - மிக்க பேரொளியை வீசுகிற,-உரு கிளர் மேனியை - உருவத்தோடு விளங்குகின்ற உடலை,ஊடு உற நோக்கா - உள்ளுறப் பார்க்கமுடியாமல், வீமன்-,-வெருகொடு-(புத்தியில்) அச்சமடைந்து, மீண்டுஉம் தாள்மிசை வீழ்ந்தனன் - மறுபடியும் (அந்த அநுமானது) பாதங்களில் வீழ்ந்து, சுருக்குக என்று துதித்தனன்- இந்தப் பேருருவத்தைச்) சுருக்கிக் கொள்வாயாக என்று தோத்திரஞ் செய்தான்; (எ-று.)*

கீழ் 49-ஆங்கவியில் "மோட்டுருத்தனைக்காட்டுக என்றிறைஞ்சினன் முதல்வன்" என்று பேருருவைக் காட்டுமாறு அனுமானைவீமன் இறைஞ்சினமை கூறப்பட்டதனால்,'மீண்டும்தாண்மிசை வீழ்ந்தனன்' என்றது. (393)

57.-அநுமான்தன் மேனியை யொடுக்கிக் கொள்ளுதல்.

அந்தமுமாதியு மற்றவருக்கஞ்
செந்தமிழ்செய்து திரட்டினரைப்போல்
அந்தரம்வானு மகண்டமுமொன்றா
உந்தியமேனி யொடுக்கினனம்மா.

(இ-ள்.)அந்தம்உம் ஆதிஉம் அற்றவருக்கு - ஆதியந்தமில்லாத கடவுளின் திறத்திலே, அம் செந் தமிழ் செய்து - அழகிய செந்தமிழ்ப் பிரபந்தத்தை யியற்றி, திரட்டினரை போல் - தொகுத்துள்ள ஞானியரைப்போல, அந்தரம் வான்உம் அகண்டம்உம் - அந்தரமென்று சொல்லப்படும் வானத்தையும் இந்த நிலவுலகத்தையும், ஒன்றுஆ உந்திய - ஒன்றாகச்செலுத்திய, மேனி - (தன்) மேனியை, ஒடுக்கினன் - சுருக்கிக் கொண்டான்;

கடவுள்ஞானமுள்ளபெரியோர் அக்கடவுளின் திறத்துப் பக்திப் பாடல்கள் பல பாடித் திரட்டினும் தாம் அடங்கி நிற்பது போலஇவனும் அடங்கிநின்றானென்பதாம். அந்தமுமாதியுமற்றவருக்கு அம் செந்தமிழ்செய்து திரட்டினர் என்றது - நம்மாழ்வாரைக் குறிக்குமென்னலாம்: இனி முதலாழ்வார்களைக்காட்டு மென்னவுமாம்: வேறுவகை கூறுவாருமுளர். தமிழ்-திவ்யபிரபந்தத்திற்குக் காரணவாகுபெயர். அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்: பேருருவை இவன் வேண்டியமாத்திரத்து ஒடுக்கினமை பற்றியது. (394)

58.-தன்பிழையைப் பொறுக்குமாறு வீமன் அநுமானிடம் வேண்டுதல்.

இந்திரசால மியற்றினரைப்போல்
மைந்தொடுதொல்லையில்வடிவுகொள்பொழுதத்து
அந்தமிலாயடி யேன்பிழையெல்லாம்
புத்தியுறாதுபொறுத்தருளென்றான்.

(இ-ள்.)இந்திரசாலம் இயற்றினரை போல் - மாயவித்தை செய்தவரைப்போல, மைந்தொடு - (தன்) வலிமையுடனே, தொல் லையில்வடிவு கொள் பொழுதத்து - பழமையான (தன்) வடிவை அநுமான் கொண்டபோது,- (அந்தஅநுமானைநோக்கி வீமசேனன்), அந்தம் இலாய் - அழிவில்லாதவனே [சிரஞ்சீவியே!] அடியேன் பிழைஎல்லாம் - நான் உன்னைப்பற்றிஅலட்சியமாகக் கருதிச்செய்த பிழையையெல்லாம், புந்திஉறாது- மனத்திற்கொள்ளாமல், பொறுத்தருள் - பொறுத்தருள்வாய், என்றான்-; (எ-று.)

அநுமானைச்சாதாரண குரங்கெனக் கருதி முந்துறப் பேசியது முதலியவற்றை மனத்திற்கொண்டு, வீமசேனன், இங்ஙனம் அபராதக்ஷாமணம் செய்துகொள்ளுகின்றனன். (395)

59.-அனுமான்பாதங்களில் வீமன் விழ, அவன் கூறலுறுதல்.

திருவடிதன்னிரு சேவடியிற்போய்
மருவடிதார்புனைமாருதிதொழவே
அருள்வடிவாகி யகண்டமுமெங்கும்
ஒருவடிவானவ னுற்றுரைசெய்வான்.

(இ-ள்.)திருவடிதன் - அனுமானுடைய, இரு சே அடியில்-இரண்டான செவ்விய பாதங்களில், போய்- கிட்டி, மரு வடி தார் புனைமாருதி - வாசனையைவெளிப்படுத்துகின்ற மாலையையணிந்தவாயுகுமாரனான வீமசேனன், தொழ - தண்டனிட,-அருள்வடிவு ஆகி அகண்டம்உம் எங்குஉம் ஒரு வடிவு ஆனவன் - அருளே ஒரு வடிவு எடுத்தாற்போலப் பேரருளுடையவனாகிப்பூமி முழுவதும் எல்லாவிடத்தும் அமையுமாறு ஒப்பற்ற பேருருவெடுத்த அந்த அனுமான், உற்று - மனம்பொருந்தி, உரைசெய்வான் - (பின்வருமாறு) பேசுவானானான்;(எ-று.)-அனுமான் பேசுவதை மேற்செய்யுளிற் காண்க.

திருவடி என்பது- அனுமானுக்கு வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தில் வழங்கும்பெயர்: இவர் இராமபிரானுக்கு வாகனமாகி அப்பிரானது திருவடிகளையேந்தினவராதலால், இப்பெயர் பெறுவர், மாருதி விழவே என்றும் அருவடிவாகி என்றும் பிரதிபேதம். (396)

60.-அனுமான்அருளியது.

உன்னருகேபயி லும்பியரோடும்
மின்னருகேபயில் வேந்தொடும்வாழ்வுற்று
என்னருகேவரு கென்றனனென்றும்
தன்னருகேத முறாததவத்தோன்.

(இ-ள்.)என்றுஉம் - எப்போதும், தன் அருகு-தன் சமீபத்திலும், ஏதம் - குற்றமென்பது, உறாத- பொருந்தப்பெறாத,தவத்தோன் - தவத்தையுடையவனாகியஅநுமான்,-(வீமனைநோக்கி), 'உன்அருகு - உனது சமீபத்திலே, பயில் - பழகுகின்ற, உம்பிய ரோடுஉம் - உனதுதம்பிமாரோடும், மின் அருகு பயில் - மின்னல் போன்ற திரௌபதிதன் னருகே (அக்கினிகாரியத்தின் பொருட்டுப்) பொருந்தப்பெற்ற, வேந்தொடுஉம் - யுதிட்டிரராசனோடும்,வாழ்வுஉற்று - (இவ்வுலகில் வாழவேண்டியநாள் முழுவதிலும்) வாழ்ந்திருந்து, (பிறகு), என் அருகு வருக-,என்றனன் - என்று கூறினான்;(எ-று.)

மின் -உவமையாகுபெயர். வேந்து - பண்பாகுபெயர். (397)

61.-இயக்கரூர்க்குச்செல்லவழிகூறுமாறு வீமன் அநுமானைவேண்டுதல்.

அங்கவனம்மொழி கூறலுமையா
எங்கணுநின்னுய ரின்னருளுண்டே
பங்கயமாநிதி வாழ்பதியெய்தச்
சங்கையினன்னெறி சாற்றுகவென்றான்.

(இ-ள்.) அங்கு- அப்போது, அவன் - அந்த அனுமான்,- அ மொழி - அவ்வார்த்தையை, கூறலும் - சொன்னவுடனே,- (வீமசேனன்அனுமானை நோக்கி),-'ஐயா! நின் உயர் இன் அருள் எங்கண்உம் உண்டு ஏ- உன்னுடைய உயரிய இனிய அருள் (எனக்கு) எங்கும் உள்ளதன்றே! (ஆதலால்), பங்கயம் மா நிதி வாழ் - பதுமநிதியுள்ளதான, பதி - ஊரை, எய்த - அடைதற்கு, சங்கை இல் நல் நெறி - சந்தேகிக்க வேண்டுவது இல்லாத நல்ல வழியை, சாற்றுக - சொல்வாயாக',என்றான்-;(எ-று.)

பங்கயமாநிதி- பதுமநிதி: இது நவநிதிகளுள் ஒன்று: குபேரன் நவநிதி நாயக னாதலால்,அங்குப் பதுமநிதியும் உள்ளதென்க. (398)

62.-இதுமுதல்மூன்று கவிகள் - ஒருதொடர்: அநுமான் வாசமலருள்ளஇடத்திற்குச் செல்லும் நெறிகூறி அம்மலரைக்கொள்ளுதற்கு உரிய உபாயத்தையும் கூறுவது.

என்றலுமிந்த வனத்தினதெல்லை
ஒன்றியவோசனையோரிருநூறு
சென்றபின்யோசனைசிற்சிலசென்றால்
மன்றன்மலர்பொழில் வாவியின்மன்னும்.

(இ-ள்.)என்றலும்-என்று (வீமன் அநுமானை)வினாவியவுடனே,-இந்த வனத்தினது - இந்தக்கதலீ வனத்தின், எல்லை- எல்லையினின்றும்,ஒன்றிய ஓர் இருநூறு ஓசனைசென்றபின் - பொருந்திய இருநூறு யோசனைதூரங் கடந்து சென்றபின்பு, யோசனைசில் சிலசென்றால்-(பின்னுஞ்) சிலயோசனைதூரம்கடந்து போனால்,(அங்கு, மன்றல் மலர் - நறுமணமுள்ள இதுபோன்ற மலர், பொழில் வாவியின் - சோலையிலுள்ள நீர்நிலையிலே,மன்னும்- பொருந்தியிருக்கும்;(எ-று.) மன்றல்மலர்ப்பொழில் என்று பாடமுரைத்து, மன்றல் மலரைக்கொண்ட பொழிலானது, வாவியின் - வாவியோடு, மன்னும் என்பாருமுளர். ஓசனை=யோசனை: நாற்காததூரம்: மரூஉமொழி. (399)

63. அப்பொழில்காவ லரக்கரனேகர்
எப்பொழிலுந்திறை கொள்ளுமெயிற்றார்
துப்புடனேயவ ராவிதொலைத்தால்
செப்பியமாமலர் சென்றுறலாகும்.

(இ-ள்.) அபொழில் காவல் - அந்தச் சோலையைப் பாதுகாத்தலையுடைய,அரக்கர் அனேகர் - அனேகராட்சசர் (உளர்): (அவர்கள்),-எபொழில்உம்-எல்லாவுலகத்தையும், திறைகொள்ளும் - திறையாகக் கொள்ளுகின்ற [தின்றுகொல்லவல்ல],எயிற்றார்- பற்களையுடையவர்: அவர் ஆவி - அந்த அரக்கரினுயிரை, துப்புடன் - வலிமையுடனே, தொலைத்தால்- அழித்தால், செப்பிய-(நீ) கூறிய, மா மலர் - சிறந்த மலரை, சென்றுஉறல் ஆகும்- போய்ப் பெறலாகும்;(எ-று.)

காவலர்அக்கர் என்று பிரிக்கவும் இடனுண்டு: அங்ஙன் பிரிப்பின், அக்கர் - யக்கர் என்னவேண்டும். (400)

64. அல்லதுநீடள காபதிதானும்
மெல்லியலும்பொழின் மேவியபோது
நல்லுறவாகி நயத்தொடுசென்றான்
மல்லன்மலர்தரு வோடுவழங்கும்.

(இ-ள்.)அல்லது - இவ்வாறு கொள்ளாவிடின், நீடு அளகாபதிதான்உம்-பெருமை பொருந்திய அளகைக்குத் தலைவனாகிய குபேரனும், மெல்இயல்உம்-அவனது (மனைவியாகிய)பெண்ணும், பொழில் மேவிய போது - அந்தச் சோலையிலேவந்து தங்கியபோது, (அவர்களோடு), நல் உறவு ஆகி - நல்ல நட்புறவுபூண்டு, நயத்தொடு - வணக்கத்தோடு, சென்றால்- (அவரிருக்கு மிடத்துக்குப்) போனால், (அவன்), மல்லல் மலர் - வளப்பம்பொருந்திய அந்த மலரை, தருவோடு - (அதுதோன்றிய) கொடியுடனே, வழங்கும்-கொடுப்பான்; (எ-று.)

இது, சமாதானவழியாற் பூவைக்கொள்ள உபாயங்கூறியது. தருவோடு கற்பகதருவோடு என்று கூறுவாருமுளர்: இனி இந்த மலர் கற்பகதருவினுடையதென்றும், குபேரனிடமும்உள்ளதென்றும் ஒரு சாரார் கொள்கின்றனர். (401)

65.-நெறிமுதலிய கூறிய அநுமான் வீமனுக்கு விடை கொடுத்தல்.

உறுதியுமொன்னல ரூக்கமுமேகும்
நெறியினதெல்லையினீர்மையுநெறியில்
குறிகளும்யாவையு மன்பொடுகூறி
அறிவுடையான் விடையன்பொடளித்தான். *(இ-ள்.)உறுதிஉம் - (மலரைப் பெறுதற்கு உரிய) நல்ல உபாயங்களையும், ஒன்னலர் ஊக்கம்உம் - பகைவர்களது கலங்காத் திண்மையையும், ஏகும் நெறியினது எல்லையின்நீர்மைஉம்-செல்ல வேண்டும் வழியினது அளவின் தன்மையையும், நெறியில் குறிகள்உம் - வழியிலுள்ள அடையாளங்களையும், யாவைஉம் - மற்றுமுள்ள எல்லாவற்றையும், அன்பொடுகூறி-அன்புடனே சொல்லி,-அறிவு உடையான் - (ஐயந்திரிபில்லாத) ஞானத்தையுடைய அனுமான்,-அன்பொடுவிடை அளித்தான் - அன்புடனே (தம்பிக்கு) விடை கொடுத்தனுப்பினான்;(எ-று.)*

அனுமான்இளமையிற் சூரியனிடத்து எல்லா நூல்களையும்ஐயந்திரிபு அற ஓதி உணர்ந்த உயர்வுதோன்ற, அவனை'அறிவுடையான்'என்றார். இனி, அறிவு உடையான் - என்றுந் தனது இயற்கையறிவு கெடாதவனென்றுமாம். விடை - விடுத்தல்: ஐ - தொழிற்பெயர்விகுதி. ஒன்னலர் - ஒன்றலர்: மரூஉ: எதிர்மறை வினையாலணையும்பெயர்; சேராதவர் என்பது பொருள். (402)

66.-வீமன்அநுமானுக்கு முகமன்கூறிச் செல்லுதல்.

மொய்ம்புடைமாருதி தாளிணைமுன்னா
வெம்பியகானிடை மேவியபயனிங்கு
எம்பெருமானுனையெய்தினனென்னா
நம்பியுநாழிகை யொன்றினடந்தான்.

(இ-ள்.)நம்பிஉம் - ஆடவரிற் சிறந்த வீமனும், மொய்ம்பு உடை மாருதி தாள் இணைமுன்னா- வலிமையையுடைய அனுமானது இரு திருவடிகளைத்தியானித்துக்கொண்டு, 'எம்பெருமான்- எமது தலைவனே! வெம்பிய கானிடை மேவிய பயன் - வெப்பம் பொருந்திய காட்டிலே (நான்) வந்ததன் பயனாக,உனைஇங்கு எய்தினன்- உன்னைஇவ்விடத்திலே அடைந்தேன்,'என்னா-என்று(உபசார வார்த்தை) கூறி, நாழிகை ஒன்றில் நடந்தான் - ஒரு நாழிகைப்பொழுதினுள்ளே நடந்துசென்றான்;(எ-று.)

நாழிகை -இருபத்துநான்கு நிமிஷங்கொண்ட நேரம்;நாடிகா என்னும் வடமொழிச் சிதைவென்பர். மொய்ம்புஉடைமாருதி - (பகைவருடைய) வலிமையை அழிக்குந்தன்மையுள்ள அனுமான் என்றுமாம். எம்பெருமான் - அண்மைவிளி. (403)

67.-சக்கரமலையின்புறத்தைவீமசேன னடைதல்.

அக்கணமாசுவி னாசுகன்மைந்தன்
மிக்குயர்விஞ்சையர் நாட்டிடைவிட்டுத்
திக்குறைநாகர் திரண்டுதுதிக்குஞ்
சக்கரநாக மதன்புடைசார்ந்தான்.

(இ-ள்.) அகணம்-அந்தக்ஷணத்திலே, ஆசுவின் - விரைவாக, ஆசுகன் மைந்தன் - வாயுகுமாரனாகியவீமசேனன்,-மிக்கு உயர்-மிகச்சிறந்த,விஞ்சையர் நாடு-வித்தியாதரர்நாட்டை, இடைவிட்டு- கடந்து, திக்குஉறை நாகர்- திக்குக்களில்வாழ்கின்ற தேவர்கள், திரண்டு-, துதிக்கும்-(தன்னைத்)துதிக்கின்ற, சக்கரநாகம் அதன்புடை- சக்கரமலைக்குப் பக்கத்திலே, சார்ந்தான்-சேர்ந்தான். (404)

68.-திவாகரமலையெல்லையைக்குறுகல்.

தவாமறைவாணர் தவம்புரியுந்தண்
கவானுடைநீள்குக ரத்துயர்கலைசேர்
உவாமதிசூழ்வரு மோங்கலொடொக்குந்
திவாகரமால்வரை சேர்ந்திடுமெல்லை.

ஆறுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ-ள்.)தவா-அழிதலில்லாத, மறை-வேதங்களைக்கொண்டு,வாணர்- வாழ்ச்சிபெறுபவரான முனிவர், தவம் புரியும் - தவஞ்செய்கின்ற, தண்- குளிர்ந்த, கவான்உடை-பக்கத்தையுடையதும், நீள்குகரத்து-நீண்ட குகைகளையுடையதும்,உயர் கலைசேர் உவா மதி சூழ்வரும் ஓங்கலொடு ஒக்கும் - மிக்க[பதினாறான]கலைகள்சேர்ந்தபூர்ணிமைச்சந்திரன் சூழ்ந்துவரப்பெற்ற (மேரு) மலையோடுஒப்பதுமான,திவாகரம் மால் வரை- திவாகரமென்ற பெருமலையை,சேர்ந்திடும் எல்லை- சேரும்போது,-(எ- று.)-"அரித்துவசன்றனைநோக்கி அரக்கன் இவை கட்டுரை செய்வான்" என எழுபத்து மூன்றாங்கவியில் முடியும்.

சந்திரனைக்கூறியது, சூரியனுக்கும் உபலட்சணம். மேருமலையைச் சூரியன் முதலிய கிரகங்கள் சுற்றிவருகின்றன என்பதும், சூரியன் மேருமலையைச்சுற்றி வருவதால்தான் பகலும் இரவும் உண்டாகின்றன என்பதும் நூற்கொள்கை. மதிக்குக்கொடுத்த அடைமொழியால் சிறப்புப்பொருள் பெறப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. (405)

69.-இதுமுதல்நான்குகவிகள்-புண்டரீகனென்னும் அரக்கனது வருணனை.

அஞ்சனமேகமொ டாலமளாவி
வஞ்சனைகொண்டுவகுத்தனமெய்யான்
குஞ்சிகள்வானி னிடைக்கொடியோடிச்
செஞ்சுடர்காறரு கின்றசிரத்தான்.

(இ-ள்.)அஞ்சனம் மேகமொடு - கறுத்த மேகத்தோடு, ஆலம்- விஷத்தை, அளாவி-கலந்து வஞ்சனைகொண்டு - வஞ்சனைக்குணத்தையும் உடன்சேர்ந்து, வகுத்து அன-படைக்கப்பட்டாற்போன்ற, மெய்யான் - உடம்பையுடையவனும்,-குஞ்சிகள்- (செம்பட்ட) மயிர்கள், வானின் இடை- ஆகாயத்திலே, கொடி ஓடி-மின்னற் கொடிபோலப் போய், செஞ்சுடர்- செந்நிற ஒளியை, கால் - வெளிப்படுத்துதலை,தருகின்ற-செய்கின்ற, சிரத்தான் - சிரத்தையுடையவனும்,- (எ-று.) இதனால்புண்டரீகவரக்கனுடைய உடம்பினிறம் சிரசு வஞ்சனைக் குணம் என்ற இவை கூறப்பட்டன;விஷத்தைக் கருநிறமுடையதென்ப. மேகமொடு, அஞ்சனம்-மையையும் எனவுமாம். கொடியோடி - நீளமாகப் போய் எனினுமாம். கால் - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். (406)

70. **குளிர்வரையொன்றிய நீள்குகரம்போல்**
அளவில்பெரும்பகு வாயதின்மதியின்
பிளவெனலாவளையும்பிறழுந்தண்
இளநிலவென்ன விலங்குமெயிற்றான்.

(இ-ள்.)குளிர் வரை ஒன்றிய - குளிர்ந்த மலையிலேபொருந்திய, நீள் குகரம் போல்- நீண்ட குகைபோலே, அளவுஇல் பெரு - அளவில்லாது மிகப்பெரிய, பகுவாய்அதின் - பிளவுபட்ட வாயிலே, மதியின் பிளவு எனல் ஆ, வளையும்-

சந்திரனுடையபிளவு [பிறைச்சந்திரன்] என்று சொல்லுமாறு வளைந்துள்ள, பிறழும் - விளங்குகின்ற, தண் இள நிலவு என்ன இலங்கும் - குளிர்ந்த பிறை போல வெள்ளொளி வீசுகிற, எயிற்றான்- கோரப்பற்களை யுடையவனும்,-(எ-று.)

வளையும்எயிறு, பிறழும் எயிறு, இளநிலவென்ன விலங்கும் எயிறு என்க. இள நிலவு- இலக்கணையால், பிறைச்சந்திரனாயிற்று.

71. ஆறிருகாத மகன்றுயர்தோளான்
நூறிருகாத நொடிக்குணடப்பான்
ஏறுடையான்முதல் யாவர்களெனினும்
மாறொடுகாதிமலைந்திடவல்லான்.

(இ-ள்.) ஆறுஇரு காதம் அகன்று உயர் தோளான் - பன்னிரண்டு காததூரம் விலகி உயர்ந்துள்ள தோள்களையுடையவனும், நொடிக்குள்நூறு இருகாதம் நடப்பான்-நொடிப் போதிற்குள் இருநூறு காததூரம் நடக்கும் வல்லமையுடையவனும், ஏறு உடையான் முதல் யாவர்கள் எனின்உம் மாறொடுகாதி மலைந்திடவல்லான் - ரிடபத்தை வாகனமாகவுடையவனான சிவபிரான் முதல் யாவர் எதிர்த்துவந்தாலும் (அவரோடு) மாறுபாடுகொண்டு மோதிப் போர்புரியும் வல்லமையையுடையவனுமாகிய,-(எ-று.)

ஆறிருகாதம்,நூறிருகாதம்-பண்புத்தொகைகள். ஏறுடை யானைக் கூறியது - சங்காரமூர்த்தி யாதலால். அகன்றிடு என்றும் பாடம். (408)

72. எண்டிசையுந்திறை கொண்டிகலோடும்
புண்டரிகப்பெயர் நாடுபொறித்தோன்
திண்டிறன்மாருதி சேய்வருவானைக்
கண்டனனங்கழல் கான்றிடுகண்ணான்.

(இ-ள்.)இகலோடுஉம் - (தன்) பராக்கிரமத்தினால், எண்திசைஉம்- எட்டுத் திக்கிலும், திறை கொண்டு-வரிப் பொருளைப் பெற்றுக் கொண்டு, புண்டரிகன் பெயர் நாடு பொறித்தோன் - புண்டரீகனென்ற (தன் பெயரை நாட்டில் எழுதிவைத்திருப்பவன்,-திண்திறல் மாருதி சேய் வருவானை- மிக்க வலிமையுடைய வாயுபுத்திரனான வீமசேனன் வருபவனை, கண்டனன்-கண்டு, அங்கு- அப்போது, அழல் கான்றிடு கண்ணான்-நெருப்பைவெளிப்படுத்துகின்ற கண்களையுடையவனாய்,-(எ-று.)

மாருதிசேய்-மாருதியென்னப்படுகிற சேய்என்று இருபெயரொட்டு: சேய்என்பது குமாரன் என்ற வடசொல்போலத் தமிழில் வழங்குவது என்க: இது செம்மைநிறமுடைய முருகக்கடவுளைமுதலிற் காட்டி, பிறகு இலக்கணையால்அவன்போல் அழகு வலிமை முதலியனவுள்ள மைந்தனைக் காட்டும். இனி மாருதி- வாயுகுமாரனானவீமன், சேய்வருவானை- சேய்மையில் வருபவனைஎன்றுமாம். கண்டனன்-முற்றெச்சம். கண்ணான் என்பதைக் குறிப்பு முற்றாகமுடித்தலும் ஒன்று. (409)

73.-புண்டரீகனென்றஅவ்வரக்கன் வீமசேனனை நோக்கிக்கூறலுறுதல்.

உருத்துமுகிற்குல முருமுடன்மட்கச்
சிரித்திதழ்கவ்வி யெயிற்றிணைதின்றாங்கு
அரித்துவசன்றனைநோக்கியரக்கன்
கருத்துடனின்றிவை கட்டுரைசெய்வான்.

(இ-ள்.)முகில் குலம் - மேகங்களின் கூட்டம், உருமுடன்-இடியுடனே, மட்க-மங்கும்படி, உருத்து சிரித்து - சினங்கொண்டு சிரித்து, இதழ் கவ்வி- (பற்களால்) உதட்டைக் கடித்தும், எயிறு இணைதின்று-இரண்டு கோரப்பற்களைமென்றும், ஆங்கு-அப்போது, அரி துவசன் தனைநோக்கி- சிங்கக் கொடியை யுடையவனானவீமசேனனைப்பார்த்து, அரக்கன்-அந்தப் புண்டரீகனென்ற இராட்சதன், நின்று- இருந்தவண்ணம், கருத்துடன்- மனப்பூர்வமாக, இவை-இவ்வார்த்தைகளை, கட்டுரை செய்வான்-உறுதிச் சொற்களாகக் கூறுபவனானான்;(எ-று.)-புண்டரீகனென்னும்அரக்கன் கூறுவனவற்றை மேற்கவியிற் காண்க.

சிரித்தல்இதழ்கவ்வுதல் எயிற்றிணைதின்னுதல்- சினக்குறி. வீமன் தனது பலபராக்கிரமங்கட்கு அறிகுறியாகச் சிங்கத்தைத் துவசத்திற் கொண்டனன்போலும். உட்குடன்மட்க என்று பிரதிபேதம். (410)

74.-புண்டரீகவரக்கன்கூறிய உரை.

யானுறைகானக மென்றிமையோரும்
தானவர்தாமு மிதற்கிடைசாரார்
மானுடனீயிவண் வந்ததுசுவையாம்
ஊனிடவோவிஃ துரைத்திடுகென்றான். *(இ - ள்.)'இமையோர்உம்-இமையாக்கண்ணராகியதேவரும், தானவர் தாம்உம் - அசுரர்களும், யான் உறை கானகம் என்று - நான் வசிக்கின்ற காடு என்ற காரணத்தினால்,இதற்குஇடை - இந்தக் காட்டினிடத்தில், சாரார் - சேரமாட்டார்கள்:(அப்படியிருக்க), மானுடன் நீ-மனிதனாகியநீ, இவண் - இந்தக் காட்டினிடத்தே, வந்தது-,-சுவைஆம்-உருசிபொருந்திய, ஊன்- மாமிசத்தை, இடஓ - (எனக்குக்) கொடுப்பதற்குத்தானோ?: இஃது - இந்தக்காரணத்தை, உரைத்திடுக - சொல்வாயாக,'என்றான்- என்றுகூறினான்;(எ - று)-உரைத்திடுகென்றான்-தொகுத்தல். (411)*

75.-உன்னுயிரையுண்ணவே வந்தேனென்று வீமன் மாறு கூறுதல்.

வென்றியரக்கன் விளம்புதல்கேளாக்
குன்றனதோள்கள் குலுங்கநகைத்தாங்கு
உன்றனதாவியு முண்டிடவந்தேன்
என்றனன்முன்ன மிடிம்பனைவென்றோன்.

(இ-ள்.)வென்றி அரக்கன்-வெற்றிபொருந்திய ராட்சதனாகிய புண்டரீகன், விளம்புதல் - கூறியதை, கேளா - கேட்டு,- குன்று அன தோள்கள் குலுங்க நகைத்து - மலையையொத்ததோள்கள் அசையும்படி சிரித்து,-ஆங்கு - அப்போது, 'உன்தனது ஆவி உம் உண்டிடவந்தேன் - உன்னுடைய உயிரையும் உண்ணும் பொருட்டு வந்துள்ளேன்,'என்றனன் - என்று கூறினான்:(யாவனென்னில்),-முன்னம் இடிம்பனைவென்றோன்- முன்பு இடிம்பாசுரனைவென்று ஒழித்தவனாகியவீமசேனன்;(எ - று.)

ஆவியும் என்பது- எச்சவும்மை:உன்வலியையொழிப்பதன்றி ஆவியையும் உண்ண என்க:இனி, எச்சப்பொருளோடு உயர்வு சிறப்புப்பொருளது என்றுகொண்டு, முன்னம் இடிம்பனாவியையுண்டதன்றி உன்னாவியையும்என்று பொருள்காணினுமாம். (412)

76.-இரண்டுகவிகள்-வீமன் புண்டரீகன் என்ற இருவரும் பொருதமை கூறும்.

மற்றதுகூற மறத்தொடரக்கன்
உற்றெதிரோடி யுறுக்கியபோதக்
கொற்றவனுங்கதை கொண்டுடன்மண்டிப்
பற்றினன்வந்தவ னாவிபறிப்பான்.

(இ - ள்.) அதுகூற - அவ்வார்த்தையை (வீமசேனன்) சொல்ல,-மற்று - பின்பு, அரக்கன் - புண்டரீகனென்ற ராட்சதன், மறத்தொடு - வலிமையோடு, உற்று - பொருந்தி, எதிர் ஓடி - (வீமனுக்கு) எதிரே போய்,- உறுக்கிய போது-கோபித்த சமயத்தில்,- அ கொற்றவன்உம் - வெற்றிபொருந்திய அந்த வீமனும்,-கதை கொண்டு - கதாயுதத்தைக் (கையிற்) கொண்டு, வந்தவன் ஆவி பறிப்பான் - எதிர்வந்தவனான புண்டரீகனென்பானுடைய உயிரைக் கவரும்பொருட்டு,உடன் மண்டி - சேர நெருங்கி, பற்றினன் - (போரில்) மூண்டான்;(எ - று.)-மற்று-வினைமாற்றுமாம். (413)

77. குன்றொடுகுன்றமர்கூடுவதேபோல்
நின்றுநெடும்பொழு தாகமலைந்தும்
வன்றிறலுந்தம வாகுவின்வலியும்
ஒன்றுமிளைத்திலரொத்தவுரத்தார்.

(இ - ள்.)குன்றொடுஒருமலையுடனே,குன்று - மற்றொருமலை, அமர் கூடுவது ஏ போல்-போருக்குப் பொருந்துவது போல,-நின்று நெடும் பொழுது ஆக மலைந்துஉம்- நிலையாகப்பொருந்தி நெடுநேரமாகப் போர்செய்தும்,-ஒத்த உரத்தார்-சமமான வலிமையையுடையரான அவ்விருவரும், வல் திறல்உம் - கொடியவலியும், தம வாகுவின் வலிஉம்- தம்முடைய தோள் வலியும், ஒன்றுஉம் இளைத்திலர்-சிறிதும் இளைத்தாரில்லை;(எ - று.)

தம் -ஆறனுருபுஏற்ற பெயர். *(414)*

78.-அப்போதுஅசரீரி சொல்லலுறல்.

***எல்லையிலாவமரிங்கிவரிவ்வாறு
ஒல்லையின்மோதியுடன்றிடுபோழ்தில்
தொல்லையிலோர்முனிசொல்லியசாபம்
மல்லலரூபி வழங்கியதன்றே.***

(இ - ள்.)இங்கு - இவ்விடத்து, இவர் - வீமனும் புண்டரீகனென்ற அரக்கனும், இவ்வாறு-இவ்வகையாக, எல்லைஇலா அமர்-முடிவில்லாத போரை, ஒல்லையின்- விரைவாக, மோதி - தாக்கி, உடன்றிடு போழ்தில் - பொருகின்ற சமயத்தில்,-தொல்லையில்- முற்காலத்தில், ஓர்முனி - ஒருமுனிவன், சொல்லிய-, சாபம் - சாபத்தை, மல்லல் - வலிமைபொருந்திய, அரூபி - அசரீரியானது, வழங்கியது - சொல்லிற்று;(எ - று.)-அன்றே- ஈற்றசை.

அசரீரிசொல்வது தவறாதாதலால் 'மல்லலரூபி'எனப்பட்டது. அரூபி - ரூபமற்றது:அசரீரியென்றபடி. *(415)*

79.-அசரீரிசொல்லிய வார்த்தை.

***ஒன்றினுமாவி யுனக்கிவனொல்கான்
துன்றிடுதோண்மிசை தோமரமேவிக்
கொன்றிடுவாயினி வாயுகுமாரா
என்றதுவானி னிடத்தசரீரி.***

(இ - ள்.)வானினிடத்து - ஆகாயத்தினிடத்தே, அசரீரி-அசரீரியானது, 'இவன்- இந்த அரக்கன், ஒன்றின்உம் - வேறு எந்த வகையினாலும், உனக்கு-உன்னால்,ஆவி ஒல்கான்-உயிரொழியான்:இனி-, துன்றிடு- நெருங்கிய, தோள்மிசை - தோள்மீது, தோமரம்-தோமரத்தை, ஏவி - செலுத்தி, வாயுகுமாரா-! கொன்றிடுவாய் - கொல்வாய்,'என்றது-என்று கூறிற்று;(எ - று.) இது வானத்திலேசரீரமில்லாததாய்க் கேட்கப்படுதலால், ஆகாயவாணியென்றும், அசரீரியென்றும் கூறப்படும். தோமரம்-படையென்ற பொருளில் வந்தது: சிறப்புப்பெயர்பொதுப்பொருளது:"தொட்ட கொடுங்கதை தோளுறுமுன்னர்...விழுந்தான்"(81) என மேல் வருவதால் இங்ஙன்கொள்ளவேண்டும். தோளில் படை செலுத்தப்பட்டால் உயிரிழக்குமாறு இவனுக்கு முனிவன் சாபமென்க. *(416)*

80.-வீமசேனன்புண்டரீகவரக்கனுடைய தோள்மேற் கதையை ஏவுதல்.

***அங்கசரீரி யரற்றியமாற்றம்
சங்கையுறாதுசமீரணிகேட்டுப்
பங்கயநாம நிசாசரபதிதன்
துங்கவயப்புய மேற்கதைதொட்டான்.***

(இ-ள்.)அங்கு-அவ்விடத்து, அசரீரி-ஆகாயவாணி, அரற்றிய- உரக்கச்சொன்ன, மாற்றம்-வார்த்தையை, சமீரணி- வாயுகுமாரனான வீமசேனன், சங்கை உறாதுகேட்டு - சங்கை கொள்ளாமல் செவியேற்று, பங்கயநாம நிசாசரபதி தன்- புண்டரீகனென்று பேருள்ள அரக்கனுடைய, துங்கம் - உயர்வாகிய, வயம்-வெற்றிபொருந்திய, புயமேல் - தோளின்மீது, கதை தொட்டான் - கதைகொண்டு மோதினான்;(எ - று.)

அசரீரிவார்த்தையில் நம்புதல்கொண்டு புயமேற் கதையைக் தொட்டானென்பார் 'சங்கையுறாதுகதை தொட்டான்'என்றார். சமீரணி=ஸமீரணி:ஸமீரணனுடையகுமாரன்என்று அவயவப் பொருள்: ஸமீரணன்- வாயுதேவன். அரற்றிய சாபம் என்று பிரதிபேதம். *(417)*

81.-வீமன்கதைமேலேதீண்டுதலும் புண்டரீகன் வீழ்ந்திடுதல்.

***தொட்டகொடுங்கதை தோளுறுமுன்னர்ப்
பட்டுளநொந்து பதைத்தடல்வஞ்சன்***

வட்டநெடுங்கட லூடுமருத்தன்று
இட்டபெருங்கிரி யென்னவிழுந்தான்.

(இ - ள்.)தொட்ட - (வீமசேனன்) தாக்கிய, கொடுங் கதை-கொடிய தண்டாயுதமானது, தோள் உறும் முன்னர் - தோளிற் படுதற்குமுன்னமே [தோளிற்பட்டவுடனே],-பட்டு - (கதை) தீண்டுதலால், உளம் நொந்து- மனம்வருந்தி, பதைத்து- துடித்து, அடல் வஞ்சன் - வலிமையையுடைய வஞ்சனைக்குணமுடையவனாகியஅந்தப்புண்டரீகராட்சதன்,- வட்டம் நெடுங் கடலூடு - வட்டவடிவாகவுள்ள பெரிய கடலிலே, மருத்து - வாயுதேவன், அன்று - முற்காலத்தில், இட்ட- கொண்டு செலுத்திய, பெருங் கிரி என்ன - பெரியமலைபோல,விழுந்தான்-;(எ-று.)
முற்காலத்தில்மலைகளெல்லாம்பறவைகள்போல இறகுடை யனவாயிருந்து அவற்றால்உலகமெங்கும் பலவிடத்தும் பறந்து திரிந்து தமக்கு விருப்பமான இடங்களின்மே லுட்கார்ந்து அவ்விடங்களையும் அவற்றிலுள்ள பிராணிகளையும்பாழாக்கிவருகையில் அத்துன்பத்தைப் பொறுக்க மாட்டாத முனிவர் தேவர் முதலியோரது வேண்டுகோளால் தேவேந்திரன் தனது வச்சிராயுதத்தினால்அவற்றைச் சிறகறுத்துத் தள்ளிவருகையில் மைநாகமென்னும்மலைவாயுதேவனது உதவியால் ஓடிச்சென்று கடலினுள்ளே ஒளிந்த தென்பது கதை;இம்மலை அவ்வாயுகுமாரனானஅனுமான் இராமபிரானது நியமனத்தின்படி சீதாபிராட்டியைத் தேடும் பொருட்டு இலங்கைக்குச் செல்லுதற்குக் கடலைத் தாண்டும் பொழுது இடைவழியிலே அக்கடலினின்று அவருக்கு உதவிக் கைம்மாறுசெய்யக் கருதி முயன்ற தென்பதை, இராமாயணத்திற் காணலாம். முன்னொருகால்வாயுதேவனுக்கும் ஆதிசேக்ஷனுக்கும் தமக்குள் யார்பலசாலியென்று விவாத முண்டாக அதனைப்பரீக்ஷித்தறியும்பொருட்டு வாயுதேவன் மேருமலையின்சிகரத்தைப் பெயர்த்துத்தள்ளுவ தென்றும் ஆதிசேக்ஷன் அதுபெயரவொட்டாமற் காத்துக்கொள்வ தென்றும் ஏற்பாடு உண்டாகி, அங்ஙனமே இருவரும் தத்தம் வலிமையைக் காட்டத் தொடங்கியபொழுது, ஆதிசேக்ஷன் தனது ஆயிரம்படங்களாலும் மேருமலையின்ஆயிரஞ் சிகரங்களையுங்கவிந்து பெயரவொட்டாமற் பலநேரங் காக்க, பின்பு வாயுதேவன் தன்வலிமையால் அம்மலைச்சிகரங்கள்மூன்றைப்பெயர்த்துக் கொண்டுபோய்த் தென்திசையில் தள்ளிவிட்டா னென்றும், அவற்றுள் கடலினிடையே தள்ளப்பட்டதொரு சிகரத்தின்மீதே இலங்கைத்தீவு ஏற்பட்ட தென்றும், அச்சிகரமே திரிகூடமென்றும் திரிகோணமென்றும் பெயர்பெறு மென்றுங் கூறுவதொரு கதையையுங் கொள்ளலாம். வட்டம்-வருத்தம். (418)

வேறு.

82.-அரக்கனைக்கொன்றபின்வீமன் அப்பாற்செல்லல்.

ஏற்றத்தோ டிகலி யிவ்வா றிடைவழி யதனில் வந்து
சீற்றத்தோ டெதிர்ந்த வெம்போர்த் திண்டிற லரக்கன்
றன்னைப்
பாற்றுக்கும் பகுவாய்ப் பேய்க்கும் பருந்துக்கும் வருந்து
கின்ற
கூற்றுக்கும் விருந்து செய்தக் கொற்றவேற் குரிசில்
போனான்.

(இ - ள்.) அகொற்றம் வேல் குரிசில் - வெற்றியுடைய வேலாயுதத்தையுடைய பெருமையிற்சிறந்த அவ்வீமன், இ ஆறு-இந்தப்படி, ஏற்றத்தோடு - பெருமையுடனே, இகலி - போர் செய்து, இடைவழியதனில் வந்து சீற்றத்தோடு எதிர்ந்த வெம்போர் திண்திறல் அரக்கன் தன்னை- நடுவழியிலேவந்து கோபத்துடனே எதிர்ப்பட்ட கொடிய போரையும் மிக்க வலிமையையுமுடைய புண்டரீகனென்னுமிராக்கதனை,வருந்துகின்ற பாற்றுக்குஉம் பகு வாய் பேய்க்கும்உம் பருந்துக்குஉம் கூற்றுக்குஉம் விருந்து செய்து - (பசியால்) வருந்துகிற கழுகுகளுக்கும் திறந்த வாயையுடையபேய்களுக்கும் பருந்துகளுக்கும் யமனுக்கும் விருந்துணவாக அளித்து [கொன்றுவிட்டு],போனான்- அப்பாற் சென்றான்;(எ - று.)

பெரியவடிவமாதலால், இத்தனைக்கும்உணவாம். வருந்துகின்ற என்பதைப் பிறவற்றிற்குங் கூட்டுக;பகுவாய் என்பதையும் அப்படியே கூட்டலாம். வருந்துகின்ற என்பதற்கு -(இவ்வரக்கனுயிரையுணவாகக் கொள்ளவேண்டுமென்னும் அவாவால்)வருந்துகிற என்றும் கூறுவர். கூற்றுவருந்துவது இதுவரையில்இவ்வரக்கனையுண்ணமுடியாமையால் என்க. வழியிடை - இடைவழியெனமுன்பின்னாகமாறினது, இலக்கணப்போலி. இதுமுதல்இருபத்தைந்துகவிகள்-பெரும்பாலும் முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் விளச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள்;இவற்றில்மூன்று ஆறாஞ்சீர்கள்தேமாச்சீர்களாகவே நிற்கும். (419)

83.-வீமன்அளகாபுரியைக் காணுதல்.

எண்டிசையமரர்போற்று மிந்துமால்வரைசென்றெய்திப்
புண்டரீகன்றனாடுபொருக்கெனநெருக்கியப்பால்
தெண்டிரையளித்ததெய்வச் செல்வமாநிதிகளோங்கும்
அண்டர்மாநகருமொவ்வா வளகைமாநகரங்கண்டான்.

(இ - ள்.)(வீமன்),-எண் திசை அமரர் போற்றும் - எட்டுத் திக்குக்களிலுமுள்ள (இந்திரன் முதலிய) தேவர்களாற் புகழப்படுகின்ற, மால் இந்து வரை-பெரிய சந்திரசைலமென்னும்மலையை,சென்று எய்தி - போய்ச் சேர்ந்து, புண்டரீகன் தன் நாடு பொருக்கென நெருக்கி - புண்டரீகனென்னும் அரக்கனுடைய நாட்டின் எல்லையைவிரைவாகக் கடந்து, அப்பால் - அதன்பின்பு, தெள் திரை அளித்த தெய்வம் செல்வம் மா நிதிகள் ஓங்கும் - தெளிவான அலைகளையுடையபாற்கடலாற் பெறப்பட்ட தெய்வத்தன்மையுள்ள செல்வம்நிறைந்த பெரியநிதிகள் சிறந்திருக்கப்பெற்ற, அண்டர் மா நகர்உம் ஒவ்வா அளகை மா நகரம் - தேவர்களுடைய பெரிய அமராவதிநகரமும் (தனக்கு) ஒப்பாகப்பெறாதசிறந்த அளகாபுரியை, கண்டான் - பார்த்தான்;(எ-று.)

எண்திசையமரர்- அஷ்டதிக்குப் பாலகர்;அவராவார் - கிழக்கிலிருந்து முறையே இந்திரன், அக்கினி, யமன், நிருருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசாநன்என்பவர். இந்து - சந்திரன்;வடசொல். வரை - மலை. சந்திரசைலம் - புண்டரீகனது நாட்டுக்கு வடதிசையெல்லையாகவுள்ளது. பொருக்கென - விரைவுக்குறிப்பு இடைச்சொல். புண்டரீகன்றனாடும்பொருக்கெனநோக்கியென்ற பாடத்துக்கு - பிரமலோகத்தையும் விரைந்துபார்த்து என்று உரைத்து, மிகவோங்கிய மலையிலேறியதனால்பிரமலோகமும் பார்க்கலாயிற்றென்க. நிதிகள் - சங்கநிதி பதுமநிதி முதலியன. அண்டர் + மாநகர் =அண்டமாநகர்;உயர்திணையீறுவிகாரப்பட்டது. உம்மை - உயர்வு. அளகை - குபேரன்நகரம். (420)

84.-வீமன் தான்நாடிவந்த மலர்ப்பொழிலையடைதல்.

அந்தமாநகரின்றென்பா லகல்விசும்புறநின்றோங்கும்
விந்தமாமென்னநின்று விளங்குதோள்வீமசேனன்
முந்தைமாருதிநண்போடு மொழிவழியெய்தியந்தக்
கந்தவான்பொழிலுநன்னீர்க் கடிமலர்த்தடமுங்கண்டான்.

(இ - ள்.)அகல் விசும்பு உற நின்று ஓங்கும் - (முன்னொரு காலத்தில் மலையரசனாகியஇமவானோடுபகைத்துச் சூரியசந்திராதியரது கமனமுந் தடைப்படும்படி) பரந்த ஆகாயத்தை யளாவ உயர்ந்துநின்ற, விந்தம் ஆம் என்ன- விந்தியபருவதத்தை யொக்கும் (இது) என்னும்படி, நின்று விளங்கு - நிலைபெற்றுவிளங்குகின்ற, தோள் - புயங்களையுடைய, வீமசேனன்-, முந்தை மாருதி நண்போடு மொழி வழி எய்தி - முன்பு அனுமான் (தன்னிடத்து) அன்புடனே சொன்ன வழியிற் சேர்ந்து, அந்த மா நகரின் தென்பால்-அந்தப்பெரிய அளகாபுரியின் தென்புறத்திலே, கந்தம் வான் அந்த பொழில்உம் - பரிமளத்தையுடைய உயர்ந்த (தான் குறித்துவந்த) அச்சோலையையும்,நல் நீர் கடிமலர் தடம்உம்-(அதிலுள்ள) சிறந்தநீரையும் வாசனையுடையபூக்களையுமுடையதடாகத்தையும், கண்டான்- பார்த்தான்; (எ - று.)

விந்தம்=விந்த்யம்:வடமொழித்திரிபு. இங்கே 'அகல்விசும்புற நின்றோங்கும்விந்தம்'என்றது - அகத்தியமகாமுனிவரால் அடக்கப்படுவதற்கு முன்பு அம்மலைஎழுந்த நிலையை. முந்தை - ஐயீற்றுடைக்குற்றியலுகரம். முந்தை மாருதி என்பதற்கு - பழமையான அனுமா னென்றும், தனக்குமுன்பிறந்த அனுமா னென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். கடி - உரிச்சொல். தெற்கு+பால்=தென்பால்;[நன்- உயிர்-35.] (421)

85.-நான்குகவிகள் -அப்பொழிலைக்காப்பவரின் வருணனை.

ஆயிடைக்குறுகுமெல்லையப்பொழில்துப்பிற்காப்போர்
சேயிடைப்பரந்தமார்பர் சேணிடைக்கடந்ததோளர்
வாயிடைப்பிறைகளென்ன வளைந்தவாளெயிற்றர்வஞ்சத்
தீயிடைச்சோரிதோய்ந்து திரண்டெனச்சுழல்செங்கண்ணர்.

(இ - ள்.) அஇடை குறுகும் எல்லை- (வீமன்) அவ்விடத்தைச் சேருமளவில், அ பொழில் துப்பின் காப்போர் - அந்தச் சோலையை வலிமையாற் காப்பவர்களும், சேய் இடை பரந்த மார்பர் - நெடுந்தூரம் பரவின மார்பையுடையவர்களும், சேண் இடை கடந்த தோளர் - ஆகாயத்தினிடத்தையுங் கடந்து உயர்ந்த தோள்களையுடையவர்களும், வாயிடை பிறைகள் என்ன வளைந்தவாள் எயிற்றர் - வாயிலே பிறைச்சந்திரர்போல வளைந் துள்ள ஒளியையுடையகோரதந்தங்களையுடையவர்களும், வஞ்சம் தீயிடை சோரி தோய்ந்து திரண்டு என

சுழல் செம் கண்ணர் - வஞ்சனையையுடைய நெருப்பிலே இரத்தமானது தோய்ந்து திரண்ட உருப்பெற்றாற்போலச் சுழல்கின்ற சிவந்த கண்களையுடையவர்களும்,-(எ-று.)-ஆயிடைக் குறுகுமெல்லைஎன்றதொடர் 'சோலையெல்லாம்மொய்த்தார்'என, மேல் 89-ஆங் கவியில் முடியும். அப்பொழில் துப்பிற்காப்போர் என்பது முதலியன அரக்கர்க்கு விசேடணம்.

பிறைகள் எனப்பன்மையாகக் கூறினது, இல்பொருளுவமை. சொரிவது சோரி, ஏதுப்பெயர். 'தீயிடைச்சோரி தோய்ந்து திரண்டு' என்ற உவமை - மிக்கசெந்நிறத்தையும், பயங்கரத் தன்மையையும் விளக்குதற்கு. வாயிடைஎயிற்றர் என இயையும். சுழல் கண்-விழிசுழலுங்கண். தீக்கு வஞ்சனை-அருகிலுள்ளபொருள்களையெல்லாந்தன்வயத்த தாக்கல்: இனி, வஞ்சம் என்னும் அடைமொழியைக் கண்ணுக்கும் இயைக்கலாம். அ+இடை=ஆயிடை: நீண்ட சுட்டின்முன் யகரந்தோன்றிற்று: [நன்- உயிர் -13] சேய்-சேய்மையென்னும் பண்புப்பெயர் ஈறுபோயிற்று. இடை - இடம். பிறைவா ளென்ன என்றும் பாடம். (422)

86. சூழிருட்பிழம்புநஞ்சு தோய்ந்தன்னதுவக்கருன்னுன்
நாழிகையொன்றினெல்லா வுலகையுநலியுமீட்டார்
வாழிமந்தரமத்தாக வாசுகிகயிறாமாயோன்
ஆழிநீர்கடைந்தநாளு மமுதெழக்கடைந்தவீரர்.

(இ-ள்.) சூழ்இருள் பிழம்பு - (உலகத்தைச்) சூழ்ந்து நிறைந்திருக்கிற இருளின் திரளும், நஞ்சு - விஷமும், தோய்ந்து அன்ன - (ஒன்றோடொன்று) கலந்தாற்போன்ற, [மிகக்கரிய],துவக்கர் -உடம்பையுடையவர்களும், உன்னின் - ஆராய்ந்து நோக்குமிடத்து, நாழிகை ஒன்றின்-ஒருநாழிகைப்பொழுதினுள்ளே, எல்லா உலகைஉம் நலியும் - உலகங்களையெல்லாம் வருத்தவல்ல, ஈட்டார் - வலிமையுடையவர்களும், மந்தரம் மத்து ஆகி-மந்தரகிரி மத்தாயிருக்க, வாசுகி கயிறு ஆ - வாசுகியென்னும் பாம்பைக் கடைகயிறாக(க்கொண்டு), மாயோன் - மாயையையுடைய திருமால், அமுதுஎழ - அமிர்தமுண்டாகும்படி, ஆழி நீர் கடைந்த நாள்உம் - கடல் நீரைக் கடைந்தகாலத்திலும், கடைந்த - (உடனிருந்து) கடைந்த, வீரர்-வீரத்தன்மையுடையவர்களும்,-(எ-று.) வாழி- அசை.

துவக்கு=த்வக்: வடமொழித்திரிபு; தோலின்பெயரான இது, சினையாகுபெயராய், உடம்பைக் குறிக்கும்: "தோல்வற்றிச்,சாயினிஞ் சான்றாண்மைகுன்றாமை"என்றவிடத்து 'தோல்'என்பது போல. ஈடு - தேகவலிமை மத்து-மந்தம் என்னும் வடமொழித் திரிபு. கடைகயிறாகிய வாசுகியென்னும் பாம்பின் தலையைப்பிடித்துநின்ற அசுரர்க்கும் வாலைப் பிடித்துநின்ற தேவர்க்குங் கடைதற்கேற்ற ஆற்றலில்லாமையைக் கருதித் திருமால் இரண்டுவடிவங் கொண்டுஇருபக்கத்திலும்நின்று திருப்பாற்கடலைக்கடைந்தருளின ரென்க. இவ்வரக்கர் அங்கு அசுரர்க்கு உதவியாய்க் கடைந்தன ரென்ப. பின் இரண்டடியால், இக்காவலாளரின் நீண்டஆயுளுடைமையும், மிக்க வலியுடைமையும் உணர்த்தப்பட்டன. நீர்-நீர் வடிவமான[திரவரூபமான] பால். (423)

87. மறத்தொடுவஞ்சமான நண்பெனவளர்த்துநாளும்
அறத்தொடுபகைக்குநெஞ்சர் பிலத்தினுமகன்றவாயர்
புறத்தினின்முகத்தர்மார்பிற் புழைமுழைமூக்கரின்ன
திறத்தினர்குஞ்சிச்செந்தீச் சிரத்தினர்வரத்தின்மிக்கோர்.

(இ-ள்.) மறத்தொடு - பாவத்துடனே, வஞ்சம்-வஞ்சனையையும், மானம் - அகங்காரத்தையும், நண்பு என - (தமக்குச்) சினேகமாக, வளர்த்து - விருத்திசெய்து, நாள்உம்-தினந்தோறும், அறத்தொடு பகைக்கும்- தருமத்துடனே மாறுகொள்கின்ற, நெஞ்சர்-மனத்தையுடையவர்களும், பிலத்தின்உம் அகன்ற வாயர் - பெருங்குகையைக்காட்டிலும் விசாலமான வாயையுடையவர்களும், புறத்தினில் முகத்தர்-முதுகிலே முகத்தையுடையவர்களும், மார்பில் புழை முழை மூக்கர் - மார்பிலே பெருந்துளையையுடையமலைக்குகைபோன்ற மூக்கையுடையவர்களும், இன்ன திறத்தினர் - இவை போன்ற பலவகை விகாரங்களை யுடையவர்களும், குஞ்சி செம் தீ சிரத்தினர்- தலைமயிர்முடியாகியசிவந்த நெருப்பைத் தலையிலுடையவர்களும்,வரத்தின் மிக்கோர்-சிறந்தவரங்களால் மிகுந்தவர்களும்;

மறத்தொடுவஞ்சம் மானம் நண்பென வளர்த்து என்பதற்கு- அதருமத்தைத் தமக்குப் பெருமையாகவும் வஞ்சனையைத்தமக்குச் சினேகமாகவும் வளர்த்து என முறைநிரனிறைப்பொருள்கோளாக்கியு முரைக்கலாம். ஆன நண்பு என எடுத்து - தக்கதுணையெனினுமாம். பிலம் - பாதாளவழியுமாம். மார்பில் மூக்கர் என்க. குஞ்சி-ஆண்மயிர். (424)

88. கரங்களாயிரத்தர்நண்ணுங் கால்களாயிரத்தர்குஞ்சிச்
சிரங்களாயிரத்தர்பூழைச் செவிகளாயிரத்தர்வென்றி
உரங்களாயிரத்தரூழி தவமுயன்றுரிமைபெற்ற
வரங்களாயிரத்தர்மிக்க மறைகளாயிரத்தர்மன்னோ.

(இ-ள்.)கரங்கள் ஆயிரத்தர் - ஆயிரங்கைகளையுடையவரும், நண்ணும் கால்கள் ஆயிரத்தர்-பொருந்தின ஆயிரங்கால்களையுடையவரும், குஞ்சி சிரங்கள் ஆயிரத்தர் - மயிர்முடியையுடைய ஆயிரந்தலைகளையுடையவரும், பூழை செவிகள் ஆயிரத்தர்- பெருந்துளையையுடையஆயிரங்காதுகளையுடையவரும், வென்றி உரங்கள் ஆயிரத்தர் - சயத்தைவிளக்குகின்ற ஆயிரம்மார்புகளையுடையவரும், ஊழி தவம் முயன்று-நெடுங்காலந் தவத்தை முனைந்துசெய்து,உரிமை பெற்ற- (தமக்கு) உரியவனாக அடைந்த, வரங்கள் ஆயிரத்தர்-ஆயிரம்வரங்களை யுடையவரும், மிக்க மறைகள் ஆயிரத்தர் - பயன் மிகுந்தஆயிரம்மந்திரங்களையுடையவரும்,-(எ-று.)-மன்,ஓ - ஈற்றசை.

இங்கே ஆயிரம்என்றது - மிகப் பலவென்னும் பொருளையுணர்த்தும். பூழை-புழையென்பதன் நீட்டல். வென்றி உரங்கள் ஆயிரத்தர் - வெற்றியைத்தரும் பலவகை வலிமைகளையுடையார் எனவுமாம். ஊழி- யுகம் கற்பம் முதலிய காலத்தின் பேரெல்லையைக்குறிக்கும். (425)

89.-அப்போதுஅக்காவலாளர் மானுடநாற்றத்தை யறிந்துதிரளுதல்.

வைத்தாரைவாளம்வில்வேன் மழுவெழுதிகிரிசூலங்
கைத்தாரைபடக்கொண்டென்றுங் கண்ணிமையாதுகாப்போர்
மைத்தாரைமாரியெப்பார் மானுடநாற்றங்கேட்டு
மொய்த்தாரக்கடவுள்வாச மொய்ம்மலர்ச்சோலையெல்லாம்.

(இ-ள்.)வை-கூர்மையாகிய, தாரை-நுனியையுடைய, வாளம்- வாளாயுதத்தையும், வில் - வில்லையும்,வேல் - வேலையும்,மழு- மழுவையும், எழு வளை தடியையும், திகிரி-சக்கரத்தையும், சூலம்- சூலத்தையும், கை-(தமது) கைகளிலே, தாரை பட - ஒழுங்கு பொருந்த, கொண்டு-ஏந்திக்கொண்டு, என்றுஉம்-எப்பொழுதும், கண் இமையாது காப்போர் - விழித்தகண் மூடாமற் காவல் செய்பவர்களும், தாரை மை மாரி ஒப்பார் - நீர்ப்பெருக்கை யுடைய கரியமேகத்தை (நிறத்தில்) ஒப்பவர்களும் (ஆகிய அரக்கர்கள்), மானுடன் நாற்றம் கேட்டு-மனிதனது கந்தத்தையறிந்து, அ கடவுள் வாசம் மொய் மலர் சோலைஎல்லாம் - தெய்வத்தன்மையுள்ள பரிமளமுடைய அடர்ந்த பூக்களையுடையஅந்தச்சோலையினிடம் முழுவதிலும், மொய்த்தார்-சூழ்ந்து நெருங்கினார்கள்; (எ-று.)

மனிதகந்தத்தை மோந்து உணருந்தன்மையர் அரக்கரென்க. நாற்றங் கேட்டு என மூக்கின் வினையைச்செவியின் வினையாகக்கூறியது, ஓர் மரபுவழுவமைதி;புலன்மாறிவந்த வழக்கு எனப்படும்: "நாற்றங்கேட்டலுந் தின்ன நயப்பது"என்றார்கம்பரும். கடவுள் வாசம் - மற்றை மலர்களெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்திருக்கும் பரிமளம். கடவுட்சோலையென்றும் இயைக்கலாம். மழு - பரசு என்னும் படை. (426)

90.-பொழிற்காவலாளர்வீமனைக்காணுதல்.

மண்டியெங்கெங்குமேன்மேன் மறிகடன்முகக்குநீலக்
கொண்டலிற்குமுறியார்த்துக் குறுகியகொடியநீசர்
சண்டவேகத்தினெய்துஞ் சதாகதிதனயன்றன்னைக்
கண்டனர்சூலபாச காலனைக்கண்டதன்னார்.

(இ-ள்.) எங்குஎங்குஉம்-(அச்சோலையின்)எல்லாவிடங்களிலும், மண்டி - நெருங்கி, மேல் மேல்-வரவர, மறி கடல் முகக்கும் நீலம் கொண்டலின்குமுறி ஆர்த்து குறுகிய - அலைகள்மடங்குகின்ற கடல்நீரை மொண்டு பருகிய நீலநிறமுள்ள காளமேகம்போலக் கர்ச்சித்து ஆரவாரித்துக்கொண்டு சமீபித்த, கொடிய நீசர்-கொடுந்தன்மையுள்ள அதமர்களான அவ்வரக்கர்கள், சண்டம் வேகத்தின் எய்தும் - உக்கிரமான வேகத்துடனே வருகின்ற, சதாகதி தனயன் தன்னை-வாயுகுமாரனான வீமனை,சூல பாச காலனைகண்டது அன்னார்-சூலாயுதத்தையும் காலபாசத்தையும் ஏந்திய யமனைக்கண்ட தன்மையை யொத்தவர்களாய், கண்டனர்-பார்த்தார்கள்;(எ-று.)

விரைவில்வீமன் இவ்வரக்கர்க்கு இறுதியை விளைத்தலால்,சூலபாச காலனைக்கண்டதன்னாரென உவமை கூறினார். கொண்டல்- நீர்கொண்டது எனக் காரணப்பெயர். நீசர் - குணந்தொழில்களில் இழிவுடையோர். பாசம் - கயிற்று வடிவான ஓர் நமனாயுதம்;இது, உயிர்களைக்கட்டியிழுத்துக் கொண்டுபோவது. (427)

91.-வீமனைநோக்கிஅவர்கள் அதட்டிக் கடுமையாகச் சொல்லிப் பின்னுங்கூறலுறுதல்.

எற்றவென்பாருஞ்சூலத் தெறியவென்பாருமெய்திப்
பற்றவென்பாருமாவி பறிக்கவென்பாரும்யாக்கை
சுற்றவென்பாருஞ்சென்னி துணிக்கவென்பாருமாகி
உற்றனரரக்கர்நூறாயிரருருத்துரைக்கலுற்றார்.

(இ-ள்.)உற்றனர் அரக்கர் நூறு ஆயிரர்-வந்துநெருங்கினவர்களான அந்த லட்சம் ராக்ஷசர்கள், எற்ற என்பார்உம்-(இம்மனிதனை)அடிக்க என்பவர்களும், சூலத்து எறிய என்பார்உம்-சூலாயுதத்தால் வீசி மோதுக என்பவர்களும், எய்தி பற்ற என்பார்உம் - (அருகிற்) சென்று பிடிக்க என்பவர்களும், ஆவி பறிக்க என்பார்உம்-உயிரை வாங்குக என்பவர்களும், யாக்கை சுற்ற என்பார்உம் - இவனுடம்பைக் கட்டுக என்பவர்களும், சென்னி துணிக்க என்பார்உம்-தலையைவெட்டுக என்பவர்களும், ஆகி- ஆய். உருத்து உரைக்கல் உற்றார்- கோபித்துச் சொல்லத் தொடங்கினார்கள்;(எ-று.)-அதனை,மேலிற்கவியிற் காண்க.

எற்ற, எறிய,பற்ற, சுற்ற - அகரவீற்று வியங்கோள்கள். பறிக்க, துணிக்க - ககரவீற்று வியங்கோள்கள். (428)

92.-வீமனைஅரக்கர்கள் அதட்டி வினாவுதல்.

இந்திரன்முதலாவுள்ள விமையவர்தாமுமிந்தக்
கந்தவான்சோலைகண்ணானோக்கவுங்கருதிநைவார்
வந்ததென்மதியிலாத மானுடாவுன்றனாவி
சிந்துமுன்செப்புகென்னாத்தெழித்தனர்தீயோரெல்லாம்.

(இ-ள்.)'இந்திரன்முதல் ஆ உள்ள இமையவர்தாம்உம் - இந்திரன் முதலாகவுள்ள தேவர்களும், இந்த கந்தம் வான் சோலைகண்ணால் நோக்கஉம் கருதி நைவார் - வாசனையையுடையஉயர்ந்த இச்சோலையைக்கண்களாற் பார்த்தற்கு நினைத்தாலும்(நம்மால்) வருந்துவார்கள்: (அங்ஙனமிருக்க), மதி இலாத மானுடா - அறிவில்லாத மனிதனே! வந்தது என் - (நீ இங்கே) வந்த காரணம் என்ன? உன்தன் ஆவி சிந்தும் முன் செப்புக - உனது உயிர் (எம்மால்) அழிதற்குமுன்பு சொல்லுக,'என்னா- என்றுகூறி, தீயோர் எல்லாம் - கொடிய அவ்வரக்கர் யாவரும், தெழித்தனர் - (வீமனை)அதட்டினார்கள்;(எ-று.)

இமையவர்தாமும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. நோக்கவும் என்ற உம்மை - இழிவுசிறப்பு. 'கண்ணால்'என்ற அவசியமில்லாத பதம், அவர்கள் கண்கள் இச்சோலையைப்பார்த்தற்கேற்ற சிறப்புடையன அல்லஎன்னும் இழிவை யுணர்த்தும்: அன்றி, மனத்தால் நோக்குதலினும் வேறுபாடு தோன்ற, 'கண்ணால்நோக்க'என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். (429)

93.-அவ்வரக்கரின்பொருளில்லாச் சொல்லைக்கேட்டு வீமன் சிரித்தல்.

அருளிலாவரக்கரிவ்வா றகங்கரித்தரற்றுமிந்தப்
பொருளிலாவுரைகட்கெல்லா முத்தரம்புகலானாகி
இருளிலாமுத்தமன்ன வெயிற்றரும்பிலங்கநக்கான்
தெருளிலாமதனைமுன்னமெரித்திடுஞ்சிவனைப்போல்வான்.

(இ-ள்.)தெருள் இலா-தெளிந்த அறிவில்லாமல் (தன்னையெதிர்த்துப்) பொருத, மதனை- மன்மதனை,முன்னம் - முன்னொருகாலத்திலே, எரித்திடும் - (உடம்பை) எரித்த, சிவனை-பரமசிவனை,போல்வான் ஒப்பவனாகிய[பேராற்றலுடைய]வீமன்,-அருள்இலா அரக்கர் - கருணையில்லாதஇராக்கதர்கள், அகங்கரித்து - செருக்குக் கொண்டு, இ ஆறு அரற்றும்-இந்தவிதமாகப் பிதற்றுகின்ற, இந்த பொருள் இலா உரைகட்கு எல்லாம் - பயனில்லாத இப்பேச்சுகளுக்கெல்லாம், உத்தரம் புகலான் ஆகி - விடைகூறாதவனாய்,இருள் இலா முத்தம் அன்ன அரும்பு எயிறு இலங்க - கருநிறமில்லாத [மிக்கவெள்ளொளியையுடைய] முத்துக்களையொத்தமுல்லையரும்புபோன்ற (தனது) பற்கள் சிறிது வெளிவிளங்கும்படி, நக்கான் - சிரித்தான்;(எ-று.)

இருளில் ஆம் முத்தம் - இருளில் விளங்குதலைக்கொண்ட முத்தமுமாம். அழித்தற்றொழிலுடைமையாலும், சிரித்துப்பகை வரையழித்தலாலும், சிவனை ஈண்டு உவமைகூறியது. இங்கே, சிரிப்பு - வீரத்துஎழுந்த வெகுளிநகை. சிவபிரானது திவ்வியசக்தியை இத்தன்மையதென உணராது மற்றவர்களைப்போலவே அப்பிரானையும் வசப்படுத்தலாமெனக் கருதின அவிவேகத்தைப் பற்றி, 'தெருளிலாமதன்' என்றது. மானுடனான வீமனை அலட்சியப்படுத்தி அவ்வரக்கர் கூறியபடி நிகழாமல் வீமனே அவர்களை வெல்லுதலால் அவருரை பொருளிலாவுரை யாகும். (430)

94.-வீமன்கூறிய மறுமொழி.

தனிதமேகம்போலார்க்கும் நுமதுயிர்சரத்திற்சாய்த்திப்
புனிதவான்பொழிலில்வாசப் புதுமலர்கொய்யவந்தேன்
குனிதவர்கொண்டுமுன்னுங் குலங்கரிசறுத்தவீரன்
மனிதனோவானுளானோமறத்திரோவஞ்சரென்றான்.

(இ-ள்.)'தனி தம் மேகம் போல் - இடியையுடைய மேகங்கள் போல ஆர்க்கும் - ஆரவாரிக்கிற, நுமது - உங்களுடைய, உயிர்-பிராணனை, சரத்தின் - (எனது) அம்புகளால், சாய்த்தி - ஒழியச் செய்து, புனிதம் வான் பொழிலில் - பரிசுத்தமாகவுள்ள சிறந்த இச்சோலையிலே,வாசம் புது மலர் கொய்ய - பரிமளத்தையுடைய புதிதாய்மலர்ந்த பூக்களைப்பறித்தற்கு, வந்தேன்-;முன் - முன்காலத்திலே [திரேதாயுகத்திலே],குனி தவர் கொண்டு - வளைந்த(கோதண்டமென்னும்) வில்லைக்கொண்டு, நும் குலம் - உங்கள் கூட்டத்தை [ராக்ஷசசமூகத்தை],கரிசு அறுத்த - குற்றம் நீங்க அழித்த, வீரன் - வீரத்தன்மையுள்ள இராமபிரான், மனிதன்ஓவான் உளான்ஓ- மனிதனோதேவனோ? [தேவனல்லன்,மனிதனேயன்றோ]; வஞ்சர் - வஞ்சனையுடையவர்களே! மறத்திர்ஓ- (அதனை)மறந்து விட்டீர்களோ?'என்றான்- என்று (அரக்கரை நோக்கி வீமன்) கூறினான்; (எ-று.)

இராமன் மனிதனாயினும்இராவணாதிராக்ஷசர்பலரை வேரறுத்ததுபோல, நானும் மனிதனாயினும்அரக்கராகிய உங்களையெல்லாம் அழித்திட வல்லே னென்றவாறாம். கொடிய அரக்கராகிய உங்களை ஒழித்தபின்பே சோலைபரிசுத்தமாகு மென்பான், 'நுமதுயிர்சரத்திற்சாய்த்தி' என்றதன்பின் 'புனிதவான்பொழில்'என்றான். ஸ்தநிதம் - வடசொல். சாய்த்தி-பிறவினை வினையெச்சம். 'சாய்த்து'என்றும் 'கருவறுத்த' என்றும் பாடங்கள் உண்டு. குனி தவர்-வினைத்தொகை.முன் உம் என்றும் பிரிக்கலாம். (431)

95.-இதுமுதல்ஆறுகவிகள் - அரக்கர் வீமனைச்சூழ்ந்து கொண்டு பொரஅவ்வீமன் அவர்களையழித்தமைகூறும்.

மாவிந்தமனையபொற்றோண்மாருதிவாய்மைகேட்டுப்
பூவிந்தவனத்தினீயோ பறித்தியென்றழன்றுபொங்கி
நாவிந்தவுரைதந்தின்னு மிருப்பதோநரனுக்கென்னாக்
கோவிந்தனெடுத்தகுன்றிற் கொண்டலின்குழாத்திற்சூழ்ந்தார்.

(இ-ள்.) மாவிந்தம் அனைய- உயர்ந்த விந்தியமலையையொத்த, பொன் தோள் - அழகிய புயங்களையுடையமாருதி - வாயுகுமாரனான வீமனது, வாய்மை - வாயிலிருந்து வந்த வார்த்தையை, கேட்டு-(அரக்கர்கள்) செவியுற்று, 'நீஓ இந்த வனத்தில் பூ பறித்தி- நீயா இச்சோலையில்மலர் கொய்திடுவாய்!'என்று - என்றுகூறி, அழன்று பொங்கி - சீற்றங்கொண்டு எழுந்து, இந்த உரை தந்து இன்னும் நரனுக்கு நா இருப்பதுஓ என்னா-'இப் பேச்சுப்பேசிஇதன்பின்பும் இந்த மனிதனுக்கு நாக்குத் துணிக்கப்படாமலிருப்பது தகுதியோ!'என்றுங் கூறி, கோவிந்தன் எடுத்த குன்றில் கொண்டலின் குழாத்தின் - கண்ணபிரான் (குடையாக) எடுத்துப்பிடித்த கோவர்த்தன மலைமீது(சூழ்ந்த) மேகக்கூட்டம் போல, சூழ்ந்தார்-(வீமனைச்) சூழ்ந்துகொண்டார்கள்;(எ-று.)

திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்களெல்லாருங் கூடி மழையின் பொருட்டாக இந்திரனையாராதித்தற்கென்று சமைத்தசோற்றைக் கண்ணன் அவனுக்கு இடாதபடி விலக்கிக் கோவர்த்தனமலைக்குஇடச்சொல்லித் தானே ஒரு தேவதாரூபமாய் அமுதுசெய்தருள, அவ்விந்திரன் பசிக்கோபத்தாலே புஷ்கலாவர்த்தம்முதலிய மேகங்களுக்கும் கண்ணனுக்கு இஷ்டரான இடையருக்கும் இடைச்சியர்க்கும் தீங்கு தரும்படி கல்மழையை ஏழுநாள் இடைவிடாது பெய்வித்தபொழுது, கண்ணன் கோவர்த்தனமென்னும் மலையைஎடுத்துக் குடையாகப் பிடித்து மழையைத்தடுத்து எல்லா வுயிர்களையும்இடையூறு சிறிதுமின்றிக் காத்தருளின னென்பது கதை. கோவிந்தன் என்னும் வடசொல்லுக்கு - உயிர்களைக்காப்பவனென்றும், பசுக்களைக்காப்பவனென்றும், பூமியைக் காப்பவனென்றும் பொருள் கொள்ளப்படும். பருமையும் வலிமையும் பற்றிக் கோவர்த்தனத்தை வீமன்வடிவுக்கும், கருமையும் பருமையும்பற்றி மேகத்தை அரக்கர்க்கும் உவமை கூறினார்.நீயோ, ஓகாரம் - இழிபு. கோவிந்தன்றடுத்த என்று பிரதிபேதம். (432)

96. வானகமறையவீசி வான்படைக்கலங்கள்வால
சேனனேமுதலாவுள்ள சேனையின்றலைவரார்த்தார்
கானுடைத்தொடையலானுங் காலனுக்காவியன்ன
தானுடைத்தண்டமேந்திப் புகுந்தனன்சலிப்பிலாதான்.

(இ-ள்.) (அப்பொழுது), வாலசேனன்ஏ முதல்ஆ உள்ள - வாலசேனனென்பவனை ஆதியாகவுடைய, சேனையின் தலைவர் - இராக்கத சேனைத்தலைவர்கள், வான் அகம் மறைய - ஆகாயத்தினிடம் முழுவதும் மறைபடும்படி, வான் படைக்கலங்கள் வீசி-சிறந்த ஆயுதங்களை வீசியெறிந்துகொண்டு, ஆர்த்தார் - ஆரவாரித்தார்கள்; சலிப்பு இலாதான்-(போர் செய்வதில்) வெறுத்தலில்லாதவனான, கான்உடை தொடையலான்உம்-வாசனையையுடையமாலையையுடையவீமனும், காலனுக்கு ஆவி அன்ன தான் உடைதண்டம் ஏந்தி-யமனுக்கு உயிரையொத்து உதவுவதான தான் உரிமையாகக் கொண்டுள்ள (சத்துருகாதிநியென்னுங்) கதாயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு, (அவ்வரக்கர் கூட்டத்தில்), புகுந்தனன்-;(எ-று.)

வாலசேனன் -பாலஸேநன் என்னும் வடசொல்லின் திரிபு: இளையோர்குழாத்தையுடையவனென்று பொருள். யமனாற் கொல்லத்தகாதவர்களையும்கொன்று தருதலால், யமனுக்கு இது இன்றியமையாத துணைஎன்பார்'காலனுக்குஆவியன்ன தண்டம்'என்றார்.

97. தண்டினாலவர்கள்விட்டபடையெலாந்தகர்த்துமீள
மண்டினானுழுவைகண்டவாளுகிர்மடங்கலொப்பான்
மிண்டினாருடலம்யாவுமெய்தலைதம்மினொன்றக்
கிண்டினான்மூளைச்சேற்றிற்கிடத்தினான்படுத்துமன்னோ.

(இ-ள்.)உழுவைகண்ட-புலிகளை(த்தன்னைச்சூழ்ந்துநெருங்கிப் போர்செய்ய)ப் பார்த்த, வாள் உகிர் மடங்கல்-வாளாயுதம் போலக் கூர்மையான நகங்களையுடையசிங்கத்தை, ஒப்பான் - போல்பவனாகிய வீமன்,-தண்டினால்-(தனது)கதாயுதத்தாலே,அவர்கள் விட்ட படைஎலாம் தகர்த்து - அவ்வரக்கர்கள் வீசின ஆயுதங்களையெல்லாம்உடைத்திட்டு, மீள மண்டினான்-மறுபடிமிகநெருங்கினவனாய்,மிண்டினார்உடலம் யாஉம் -(தன்னை)நெருங்கிச் சூழ்ந்த அரக்கர்களின் உடம்புகளையெல்லாம்,மெய் தலைதம்மின்ஒன்ற-உடம்பும் தலையும்(கீழே விழுந்து) தமக்குட்சேரும்படி, கிண்டினான்கீண்டெடுத்து, மூளை சேற்றில் படுத்து கிடத்தினான் -(அவர்களின்) மூளைகளாகிறசேற்றிலே தள்ளி விழுந்து கிடக்கச் செய்தான்;

தண்டு -தண்டம்;வடசொல் விகாரம். பலத்திற்குறைந்த அரக்கர்க்குப் புலிகளும், ஆற்றலில் மிக்க வீமனுக்குச் சிங்கமும் உவமையாம். மூளையென்றது, தலையினின்றுவழிந்த ஒருவகை நிணத்தை. மன், ஓ - ஈற்றசைகள். (434)

98. தாக்கினான்சிலரைத்தண்டாற்றடக்கையாற்சிலரைவானில்
தூக்கினான்கறங்கினின்றுசுழற்றினான்சிலரையெற்றி
நூக்கினான்சிலரைத்தாளானொறுக்கினான்சிலரைவாளால்
வீக்கினான்சிலரையாவிவேறிட்டான்சிலரைவீமன்.

(இ-ள்.)வீமன்-,சிலரை - சில அரக்கர்களை,தண்டால் - (தனது) கதையினால்,தாக்கினான்- மோதியடித்தான்;சிலரை-,தட கையால் - பெரிய (தனது) கைகளால், வானில் தூக்கினான்- ஆகாயத்தையணுகத் தூக்கிப்பிடித்தான்; சிலரை-,நின்று -(தான்) நிலைநின்று,கறங்கின் சுழற்றினான்- காற்றாடிபோலச்சுழலச்செய்தான்;சிலரை-,எற்றி நூக்கினான்- (கையால்) அடித்துத் தள்ளினான்;சிலரை-,தாளால் நொறுக்கினான்- காலால் மிதித்துத் துவைத்தான்;சிலரை-,வாளால் வீக்கினான் - வாளாயுதத்தினால்வெட்டினான்;சிலரை-,ஆவி வேறு இட்டான் - (உடம்பினின்றும்) உயிர் வேறாம்படிசெய்தான்;(எ-று.) (435)

99. பிடித்தனன்சிலரையள்ளிப் பிசைந்தனன்சிலரைமண்ணில்
அடித்தனன்சிலரையங்க மகைத்தனன்சிலரையெண்ணம்
முடித்தனன்சிலரைப்போக முகிழ்த்தனன்சிலரைக்கண்டம்
ஒடித்தனன்சிலரையஞ்ச வுறுக்கினன்சிலரைமன்னோ.

(இ-ள்.)(வீமன்), சிலரை-,பிடித்தனன் - (தன்கையால் ஒரு பிடியாகப்) பிடித்தான்;சிலரை-,அள்ளி பிசைந்தனன் - ஒருங்கு எடுத்துப் பிசைந்தான், சிலரை-, மண்ணில் அடித்தனன்-நிலத்தில் மோதினான்;சிலரை - அங்கம் அகைத்தனன்-அவயவங்களைஒடித் தான்;சிலரை-,எண்ணம் முடித்தனன் - (அவர்கள்கொண்ட) எண்ணத்தைப் பாழாக்கினான்;சிலரை-,போக முகிழ்த்தனன் - அழிந்துபோம்படி ஒடுக்கினான்;சிலரை-,கண்டம் ஒடித்தனன்-கழுத்தை முறித்தான்;சிலரை-, அஞ்ச உறுக்கினன் - பயப்படும்படி அதட்டினான்;(எ-று.)

இச்செய்யுளிலும் இதற்குமுந்தின செய்யுளிலும் சிலரையென வந்த சொல்லும்பொருளும் மீண்டும் பலவிடத்தில் வந்தது, சொற்பொருட்பின் வருநிலையணி. போகம் முகிழ்த்தனன் என்று பிரித்து - வீரசுவர்க்க இன்பம் அரும்பச்செய்தன னெனினும் அமையும். மன், ஓ-ஈற்றசை. (436)

100. கரக்கழுந்ததனினானுங்கனவரைத்தோளினானும்
வரக்கொடுங்கதையினானுமராமரப்பணையினானும்
உரக்கடுங்காலினானுமொருக்கினானுரைப்பதென்னோ[னோன்.
அரக்கரையென்றாற்பின்னைவிடுங்கொலோவனுமன்பின்.

(இ-ள்.) கரம்கழுந்து அதனினான்உம்- (தனது) கைகளாகிய தண்டங்களாலும், கனம் வரை தோளினான்உம்- பெரிய மலைகள்போன்ற (தனது) தோள்களாலும், வரம் கொடு கதையினான்உம்- சிறப்பான கொடிய (தனது) கதாயுதத்தாலும், மராமரம், பணையினான்உம்- மராமரமென்னும் மரத்தினது கிளைகளாலும்,உரம் கடுகாலினான்உம்- வலிமையையுடைய கடுமையான (தனது) கால்களாலும், ஒருக்கினான்-(அரக்கர்களைவீமன்) அழியச்செய்தான்;உரைப்பது என்ஓ-(இனி நாம்) சொல்லவேண்டுவது யாது உளது? அரக்கர் என்றால்- (வந்து எதிர்ப்பவர்) இராக்கதராயிருந்தால், பின்னை- பின்பு, அனுமான் பின்னோன்-அனுமானதுதம்பியானவன் [வீமன்],விடும்கொல் ஓ - (அவர்களைஉயிரோடு) விட்டிடுவானோ? [விடானென்றபடி];(எ-று.)

தன்னையெதிர்த்துப் பொருதுவந்த இராவணன்மகனானஅக்ஷகுமாரன் முதலிய சிறந்த இராக்கத வீரர் பலரையும் விடாமல் விரைவிற் கொலைசெய்தஅநுமான்போலவே, அவன் தம்பியாகிய வீமனும் தன்னையெதிர்த்தஅரக்கர் பலரையும் விடாது பலவகையால் அழியச்செய்தா னென்றவாறாம். இங்கு வீமனை'அனுமன்பின்னோன்'என்றது - கருத்துடையடைகொளியணியாம். கரக்கழுந்ததனினானும்- கையிலுள்ள தனுர்த்தண்டத்தாலும் என்றுமாம். ஒருக்கினான்,ஒருங்கு என்பதன் பிறவினையானஒருக்கு - பகுதி: ஒருக்குதல்-ஒடுங்கச்செய்தல். அரக்கரை, ஐ-சாரியை (437)

101.-வீமனைவேறு இலட்சம் அரக்கவீரர் மீண்டும் சூழ்தல்.

இப்படிக்கெதிர்த்தசேனையாவையுமிமைக்குமுன்னம்
துப்புடன்றொலைத்துவாயுசுதனின்றவுறுதிநோக்கி
மைப்படிவரைகள்போல்வார் வாளெயிற்றரக்கர்பின்னும்
கைப்படைகொண்டுநூறாயிரரொருகணத்திற்சூழ்ந்தார். *(இ-ள்.) இப்படிக்கு - இந்தவிதமாய், எதிர்த்த சேனை யாவைஉம் - (தன்னை) எதிர்த்த சேனைகள் எல்லாவற்றையும், இமைக்கும் முன்னம் - கண்ணைமுடித்திறக்கும்பொழுதினுள்ளே, துப்புடன் தொலைத்து-வலிமையுடனே கொன்று, வாயு சுதன் நின்ற- வாயுகுமாரனான வீமன் சலியாது நிலைநின்ற, உறுதி - உறுதியை, நோக்கி-பார்த்து,-மை படி வரைகள் போல்வார் - மேகங்கள்படிந்த மலைகள்போலப் பெரியகரிய வடிவமுடையவராகிய, வாள் எயிறு அரக்கர்-ஒளியையுடைய கோரதந்தங்களையுடைய இராக்கதர்கள், பின்னும் நூறாயிரர்-வேறுமொரு லக்ஷம்பேர், கை படை கொண்டு - கைகளில் ஆயுதங்களை யேந்திக்கொண்டு, ஒரு கணத்தின்-ஒரு கணப்பொழுதினுள்ளே, சூழ்ந்தார்-(வீமனைவந்து) சூழ்ந்தார்கள்; (எ-று.)*

இப்படிக்கு என்பதில், கு-சாரியை. இமைக்குமுன்னம்-விரைவு விளக்கும். இப்படியெதிர்ந்தசேனை என்றும் பாடம். (438)

102-அரக்கர்சூழ்ந்ததைக்கண்டு வீமன் வில்லையெடுத்து நாணியைத்தெளிதல்

அவர்வெகுண்டழன்றுமேன்மேலலைகடல்போலவார்த்துப்
பவர்கொண்டபனகமென்னச்சூழ்வரும்பரிசுபாராக்
கவர்கொண்டதொடையலானுங்கதையொழிந்திலங்கசெங்கைத்
தவர்கொண்டுநெடுநாணண்டந்தகர்தரத்தழங்கவார்த்தான்.

(இ-ள்.) அவர்-அவ்விராக்கதர்கள், வெகுண்டு அழன்று - மிகவுங் கோபித்து, மேல்மேல்-மேலேமேலே (இடைவிடாமல்), அலைகடல் போல ஆர்த்து-அலையலைக்கின்ற கடல்கள்போல ஆரவாரஞ்செய்து, பவர் கொண்ட பனகம் என்ன - நெருங்குதலைக் கொண்ட பாம்புகள்போல, சூழ்வரும் - (தன்னைச்) சூழ்ந்துவருகிற, பரிசு-விதத்தை, பாரா-பார்த்து,-கவர் கொண்ட தொடையலான்உம்- (காண்போர்மனத்தைக்) கவருந்தன்மையைக் கொண்ட (மிகஅழகிய) பூமாலையையுடைய வீமனும், கதை ஒழிந்து - கதாயுதத்தைநீங்கி, இலங்கு செம்மை-விளங்குகின்ற சிவந்த (தனது) கையிலே, அவர் கொண்டு - வில்லையேந்திக்கொண்டு, நெடு நாண் - நீண்டவில்காணியை, அண்டம் தகர்தர தழங்க-அண்டகோளங்கள் (அதிர்ச்சியாற்) பிளவுபடுமாறு முழங்கும்படி, ஆர்த்தான் - (கைவிரலால்) தெறித்து ஆரவாரித்தான்; (எ-று.)

வெகுண்டு அழன்று-ஒருபொருட்பன்மொழி. பவர்என்பதைப் பவன் என்பதன் உயர்வுப்பன்மையாகக் கொண்டு, பவர்கொண்டபனகம் என்பதற்கு - சிவபிரானால் ஆபரணமாகக்கொள்ளப்பட்ட நாகங்கள் போல என்று உரைப்பாருமுளர். பனகம்-பந்நகம்; வடசொல்லிகாரம்: கால்களால் நடவாததென்றும், வளைவாகச்செல்வதென்றும் பொருளுரைப்பர்; முந்தின பொருளுக்கு பத்நக என்றும், பிந்தினபொருளுக்கு பந்நக என்றும் பிரிக்க. இனி, பல்+நகம் என்பவை புணர்ந்த பன்னகம்என்ற தொடர் விகாரப்பட்டுவந்ததாகக்கொண்டு, பலமலைகள் என்பாருமுளர். கவர் - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். (439)

103.- தெறித்த நாணொலியால் விளைந்தமை.

அன்னநாணோதையெங்கமண்டமும்பொதுளத்தாக்க
மன்னுநாகங்களெட்டுமதம்புலர்ந்துயங்கிவீழத்
துன்னும்வாய்நஞ்சுகக்கிச்சுழன்றுமண்சுமக்குங்கொற்றம்
பன்னகாதிபனுமுள்ளம்பதைத்துவெம்படங்கள்சோர்ந்தால்.

(இ-ள்.) அன்ன நாண் ஓதை - அந்த வில்நாணியின் ஓசையானது எங்குஉம்-எல்லாவிடத்திலும், அண்டம்உம் - எல்லவண்டங்களிலும், பொதுள - நெருங்கும்படி, தாக்க-(போய்ப்பாவி) மோத, (அவ்வதிர்ச்சி யாற்பயந்து), மன்னும் நாகங்கள் எட்டுஉம்-(எட்டுத்திக்குக்களிலும்) நிலை பெற்ற எட்டுயானைகளும், மதம் புலர்ந்து - மதநீர்வறண்டு, உயங்கி வீழ - மயங்கிச்சோர்ந்தவிழ, மண் சுமக்கும் கொற்றம் பன்னக அதிபன்உம் - பூமியைச்சுமக்கின்ற வெற்றியையுடைய நாகங்களுக்கரசனான ஆதிசேஷனும், உள்ளம் பதைத்து-மனம்நடுங்கி, தன்னும் வாய் நஞ்சு கக்கி-நெருங்கின வாய்களினின்று விஷத்தை வெளியிட்டு, சுழன்று-தலைசுழன்று, வெம்படங்கள் சோர்ந்தான்-பயங்கரமான படங்கள் சாய்ந்து விழுந்தான்; (எ-று.)

நாணோதை அண்டமெங்குந் தாக்க, நாகங்கள்வீழ,பன்னகாதிபனுக்கு சோர்ந்தானென்க. நாகங்கள் எட்டு-கிழக்கு ஆதி முறையே ஐராவதம், புண்டரிகம், வாமகம், குமுதம், அஞ்சநம், புஷ்பந்தம், சார்வபௌமம், சுப்பீரதீபம் என்பன. நகம்-அசையாதது: மலை; அதில் வாழ்வது; நாகம்: யானை; தத்திதாந்தவடசொல். பன்னகாதிபன் படங்கள் சோர்ந்தான். உயர்திணைதொடர்ந்த அஃறிணைச்சினைப்பெயர் அவ்வுயர்திணைமுடியையே பெற்ற திணைவழுவமைதி; (நன்-பொது-27.) அகண்டமும் பொதுள என்றும் பாடம். (440)

104.-வீமனெய்த சரத்தால் அரக்கச்சேனை தளர்ந்தமை.

உரம்படச்சரங்கண்மேன்மேலுறுக்கிவெல்வீமனுந்தச்
சிரங்களிற்றோளின்மார்பிற்கண்களிற்செருகச்சென்று
கரன்படைக்குழாத்துமுன்னங்காகுத்தன்கதிர்கொள்கூர்வாய்ச்
சரம்படத்தளர்ந்ததென்னத்தளர்ந்தததளர்வில்சேனை.

(இ-ள்.) வெல் வீமன் - வெற்றியையுடைய வீமசேனன், உறுக்கி - கோபித்து, சரங்கள் - பாணங்களை, உரம் பட - வலிமை பொருந்த, மேல்மேல்-மேலேமேலே, உந்த-பிரயோகிக்க, (அவ்வம்புகள்), சிரங்களில் - (அரக்கர்களுடைய) தலைகளிலும், தோளில்-தோள்களிலும், மார்பில் - மார்புகளிலும், கண்களில். கண்களிலும், சென்று செருக - போய்த்தைத்தலால், அ தளர்வு இல் சேனை - (இதுவரையிலுந்) தளர்ச்சியில்லாதிருந்த அந்த இராக்கதசேனையானது, கரன் படை குழாத்து - கரனுடைய சேனைக்கூட்டத்திலே, முன்னம்-முற்காலத்தில், காகுத்தன்-ஸ்ரீராமபிரானது, கதிர்கொள் கூர் வாய் சரம்-ஒளியைக்கொண்ட கூர்மையான நுனியையுடைய அம்புகள், பட-படுதலால், தளர்ந்தது என்ன-(அச்சேனை) தளர்ச்சிபெற்றது போல, தளர்ந்தது-(தான்) தளர்ச்சிபெற்றது; (எ-று.) கரன் என்னுஞ் சொல்லுக்கு-கொடியவ னென்று பொருள்; இவன் இராவணனுக்கு உடன்பிறந்த முறையாகும் ஒராக்கன்: இவனை இராவணன் சூர்ப்பணகைக்குப் பாதுகாவலாகத் தண்டகாரணியத்தில் ஜகஸ்தாநத்தில் பலசேனைகளோடு வைத்திருந்தான்; கோதாவரிதீரத்திற் பஞ்சவடியில் வசித்திருந்த இளையபெருமாள் சூர்ப்பணகையை மூக்கு முதலிய சிலஉறுப்புக்களை யறுத்திட்டதை யறிந்து, அதுகாரணமாக இவன் தூஷணன் திரிசிரன் என்பவர்களோடும் பதினாலாயிரங்கோடி சேனைத்தலைவர்களோடும் இராமபிரானை வந்துஎதிர்த்து மிகவிரைவில் மிகஎளிதில் அவ்வெம்பருெமானாற் கொல்லப்பட்டுக் கூட்டத்தோடு ஒழிந்துபோனா னென்பது வரலாறு. காகுத்தன் - காகுத்ஸ்தன் என்னும் வடமொழித் திரிபு; ககுத்ஸ்தனென்பவனது வமிசகுமார னென்று பொருள்: சூரியகுலத்தரசனாகிய புரஞ்சயனென்பவன் எருதுவடிவங்கொண்டுவந்த இந்திரனை வாகனமாகக் கொண்டு அவனது முசுப்பின்மே லேறிச்சென்று போர்செய்ததனால், ககுத்ஸ்தனென்று பெயர்பெற்றான்: ககுஸ்த்தன்-எருதுமுசுப்பின்மேலிருப்பவன்: ககுத்-திமில், ஸ்தன்-இருப்பவன். (441)

105.-இதுவும், மேற்கவியும்-சூளகம்: மீண்டும் அரக்கர் பொர, அவரை வீமன் அழித்தமை.

***சக்கரஞ்சூலம்பாசந்தண்டம்வேல்கப்பணம்வாண்
முற்கரங்கணையம்விட்டேறெழுக்கொழுமுசுண்டிகுந்த
மெக்கரங்களினுமேந்தியாவருமிவன்மேலேவி
யக்கணந்தன்னின்மீண்டுமகங்கரித்தார்த்தகாலை.***

(இ-ள்.) அ கணம் தன்னில் - அந்த க்ஷணத்திலே, மீண்டும்-மறுபடியும், யாவர்உம் - எல்லோரும், அகங்கரித்து - செருக்குக்கொண்டு (தளர்ச்சியொரிந்து), சக்கரம்-சக்கரத்தையும், சூலம்-சூலத்தையும், பாசம் - பாசாயுதத்தையும், தண்டம்-கதையையும், வேல்-வேலையும், கப்பணம் - கப்பணிமென்னும் முள்ளாயுதத்தையும், வாள்-வாளையும், முற்காம் - இருப்புலக்கையையும், கணையும்-வளை தடியையும், விட்டேறு-எறியீட்டியையும், எழு-இருப்புத்தடியையும், கொழு-இருப்புக்கொழுவையும், முசுண்டி - முசுண்டியென்னும் ஆயுதத்தையும், குந்தம்-பேரீட்டியையும், எக் கரங்களின்உம்-எல்லாக்கைகளிலும், ஏந்தி-எடுத்து, இவன்மேல் ஏவி-இவ்வீமன் மேற் பிரயோகித்து, ஆர்த்த காலை-ஆரவாரித்தபொழுது,-(எ-று.)- ஆர்த்தகாலை துணித்துச் சிரித்தன னென மேற்கவியோடு இயையும்.

'கப்பணம்-இரும்பால் ஆனைநெருஞ்சிமுள்ளாகப் பண்ணியது' என்பர் நச்சினார்க்கினியர். முற்காம்-முத்கரம் என்னும் வடசொற் சிதைவு. கணையம் என்பதில், அம்-சாரியையாயின், அம்பென்க. கொழு என்பதைக் கொழுமையன்னும் பண்புப்பெயரின் விகாரமாக்கி, முகண்டிக்கு அடைமொழியென்னலுமாம். (442)

***106. அப்படைத்தொகைகளெல்லாம்மறுத்தறுத்தவர்கடத்த
மெய்ப்படச்சரங்கள்சிந்திச்சிரங்கள்வெவ்வேறதாக்கி
யிப்படிக்கரக்கர்சேனையாவையுந்துணித்துமீண்டுஞ்
செப்படிப்பவரினின்றுசிரித்தனன்சிங்கம்போல்வான்.***

(இ-ள்.) சிங்கம் போல்வான்-சிங்கத்தையொப்பவனாகிய வீமசேனன், அ படை தொகைகள் எல்லாம்-அந்த ஆயுதங்களின் கூட்டங்களை யெல்லாம், அறுத்து அறுத்து - துண்டுதுண்டாக்கி, அவர்கள் தத்தம் மெய்பட - அவ்வவ்வரக்கர்களது உடம்புகளிற் படும்படி, சரங்கள் சிந்தி-பாணங்களைப் பிரயோகித்து, சிரங்கள் வெவ்வேறாது ஆக்கி - (அவர்கள்) தலைகளை (அவர்களின் உடம்புகளின்று) வேறுவேறாகச்செய்து, இப்படிக்கு அரக்கர் சேனை யாவைஉம் மீண்டுஉம் துணித்து - இவ்விதமாக இராக்கதர்சேனைகளையெல்லாம் மறுபடியும் அழித்து, செப்படிப்பவரின் நின்று-செப்படிவித்தை செய்பவர்போல (ச் சிறிதும் சிரமமில்லாமல் இவ்வளவு தொழிலையுஞ் செய்து) நின்று, சிரித்தனன்-சித்தான்; (எ-று.)

இங்குக் கூறிய உவமையால் வீமனுக்கு அரக்கரைவென்றமை ஒரு வினோதமாக இருந்ததன்றிச் சிறிதும் சிரமமின்மை வெளியாம். இந்த நகை, வீராட்டகாசமெனப்படும். வேறு+வேறு=வெவ்வேறு; இது, மருஉவில் அடங்கும். செப்படிவித்தை-மாயவித்தை: ஜாலம்:கண்கட்டிவிதைதை; செப்பிடுவித்தை யென்றும் வழங்கும். வெவ்வேறவாக்கிஎன்றிருப்பின்நலம். (443)

வேறு

107.-அரக்கர் சேனை யொழியவே, பொழிற்காவலர் குபேரனுக்கு நிகழ்ந்தமை மொழிதல்.

***அந்தவ யப்படை யவ்வா றாதல் கண்டு
கந்தம லர்ப்பொழில் காக்குங் காவ லாளர்
புந்திம யக்குற நொந்து புகுந்த வெல்லா
முந்தியி யக்கர்பி ரானுக் கோடி மொழிந்தார்.***

(இ-ள்.) வய-வலிமையுடைய, அந்த படை அந்த இராக்கத சேனையும், அ ஆறு ஆதல்-அப்படியாயி எதை (எளிதில் அழிக்கப் பட்டதை), கண்டு - பார்த்து, கந்தம் மலர் பொழில் காக்கும் காவலாளர்-வாசனையையுடைய பூக்களையுடைய அச்சோலையைப் பாதுகாக்கின்ற காவற்காரர்கள்,-புத்தி மயக்கு உற - (தங்கள்) அறிவுமயக்கத்தை யடைய, நொந்து-வருந்தி, முந்தி ஓடி-விரைந்துசென்று, இயக்கர் பிரானுக்கு-யக்ஷர்களுக்கரசனான குபேரனுக்கு, புகுந்த எல்லாம் மொழிந்தார்-நடந்த செய்திகளையெல்லாங் கூறினார்கள்; (எ-று.)

முந்தி ஓடி-ஒருவரினும் ஒருவர் முறப்பட்டுச்சென்று. மயக்கு-முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்.

இதுமுதற் பதினெட்டுக்கவிகள்-பெரும்பாலும் முதலிரண்டுசீர்கள் விளச்சீர்களும், மற்றவை மாச்சீர்களு மாகிய நெடிலடி நான்குகொண்ட கலிநிலைத்துறைகள். (444)

108.-இதுவும்,மேற்கவியும்-குளகம்: வீமன் செய்கையைக் காவலாளர் கூற,குபேரன் வெகுளல்.

எம்பெருமானிது கேட்டியென்றிறைஞ்சி
வம்பவிழ்சோலையிடத்தோர்மனிதன்வந்து
பம்பியசேனையிடத்தேழ்மதமும்பாயும்
உம்பலின்வாவிபு குந்துழக்குகின்றான்.

(இ-ள்.)'எம்பெருமான்- எங்கள் தலைவனே! இது கேட்டி (யாம் சொல்லும்) இதனைக்கேட்பாய்,'என்று - என்றுகூறி, (சோலைக் காவற்காரர்), இறைஞ்சி - (குபேரனை)வணங்கி, 'வம்புஅவிழ் சோலை இடத்து - வாசனைவீசுகிற (நமது) பூஞ்சோலையினிடத்திலே,ஓர் மனிதன் வந்து - ஒரு மநுஷ்யன் வந்து, வாவி புகுந்து - (அச்சோலையிலுள்ள) பொய்கையிலு மிறங்கி, பம்பிய சேனைஇடத்து - நெருங்கிப்பொருத (நமது) சேனையினிடத்திலே,ஏழ் மதம்உம் பாயும் உம்பலின் - எழுவகை மதங்களும் பாயப்பெற்றதோ ராண்யானைபோல,உழக்குகின்றான்- கலக்குகின்றான்;(எ-று.)-'என்றுஇசைத்தல் கேட்டு'என மேலே தொடரும்.

ஏழ்மதம் -இரண்டு கண்கள், இரண்டு கன்னங்கள், இரண்டு துதிக்கைத் துளைகள்,ஆண்குறி என்னும் ஏழிடங்களினின்று பாய்வன. இனி, வாவி புகுந்து ஏழ்மதமும் பாயும்உம்பலின் பம்பிய சேனையிடத்து உழக்குகின்றான்என அந்வயித்து, ஒருபெரிய நீர் நிலையிலிறங்கிமிக்க மதத்தையுடைய யானைஅதனைக்கலக்குமாறு போல நிறைந்த நமது சேனையிற்புகுந்து அதனைக்கலக்குகிறான்என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (445)

109. என்றவர்வாய்கைபு தைத்திசைத்தல்கேட்டுக்
குன்றுடனொன்றுபுயங்குலுங்கநக்குக்
கன்றியசிந்தைய னங்கிகால்செங்கண்ணான்
ஒன்றியமங்குலி னீடுருத்துரைத்தான்.

(இ-ள்.) என்று-,அவர்-அக்காவற்காரர், வாய் கை புதைத்து - (தமது) வாயைக் கையால் மறைத்துக்கொண்டு, இசைத்தல்-சொன்னதை, கேட்டு - (குபேரன்) செவியுற்று, குன்றுடன் ஒன்று புயம் குலுங்க நக்கு - மலைகளோடொத்த(தனது) தோள்கள் குலுங்கும்படி (வெகுளியாற் பெருஞ்சிரிப்புச்) சிரித்து, கன்றிய சிந்தையன் - தபித்த மனமுடையவனும், அங்கி கால் செம் கண்ணான்- நெருப்பையுமிழுஞ் சிவந்த கண்களையுடையவனுமாய்,ஒன்றிய மங்குலின் நீடு உருத்து - (நீரோடு) பொருந்தின மேகம் (இடியைக் கொள்ளுமாறு) போல மிகக் கோபங்கொண்டு, உரைத்தான்-(சில வார்த்தைகளைச்)சொல்பவனானான்; (எ-று.)- அவற்றைமேற்கவியிற்காண்க.

வாய் கைபுதைத்தல்-பெரியோர்களிடத்துத் தமது வணக்கத்தை விளக்குவது. கோபத்தால் மிகச் சிவந்த கண்களின் மிக்க பயங்கரத் தன்மையையஅங்கிகால்செங்கண்ணானென்றுவருணித்தார். சிந்தையன், கண்ணான்- குறிப்புவினைமுற்றெச்சங்கள். (446)

110.-வந்தமனிதனைப்பிடித்துக்கொணருமாறு குபேரன் சங்கோடணனென்பானுக்குக் கூறல்.

தன்றுணைநின்றசங்கோடணனைநோக்கி
வன்றிறல்கூரடல் வேகமனிதன்றன்னைச்
சென்றவனாவிசெகுத்தல்செய்யாதின்னே
துன்றுபுயங்கடு வக்கியெய்தச்சொன்னான்.

(இ-ள்.)(குபேரன்),-தன்துணைநின்ற சங்கோடணனைநோக்கி - தனக்கு அருகில் நின்ற சங்கோடணனென்னுஞ் சேனைத்தலைவனைப் பார்த்து, சென்று - போய், வன் திறல் கூர் அடல்வேகம் மனிதன் தன்னை - மிகுந்த பலம்பொருந்தின கொடிய வேகத்தையுடைய மனிதனை, அவன்ஆவி செகுத்தல் செய்யாது-அவனுடைய உயிரை அழித்தல் செய்யாமல், இன்னே - இப்பொழுதே, துன்று புயங்கள் துவக்கி - வலிமைமிக்க தோள்களைக்கட்டி, எய்த-

கொண்டுவரும்படி, சொன்னான்- கட்டளையிட்டான்;(எ-று.)-தன்துணைநின்ற - தனக்குத் துணையாய்நின்ற என்றுமாம். (447)

111.-சங்கோடணன்சேனையுடன்சோலையடைதல்.

அந்தவியக்கர்பி ரானுமக்கணத்தில்
வந்துநிதிக்கிழ வன்றன்பாதமன்னித்
துந்துபிகொட்டவ ளப்பில்சேனைசூழ
உந்தியிமைப்பின்ம லர்த்தண்சோலையுற்றான்.

(இ-ள்.) அந்தஇயக்கர் பிரான்உம்-யக்ஷசேனைக்குத்தலைவனான அச் சங்கோடணனும், அ கணத்தில்-அந்தக்ஷணத்திலேயே, வந்து- கிட்டவந்து, நிதிக் கிழவன் தன்பாதம் மன்னி-நிதிகளுக்கு உரிய தலைவனானகுபேரனது திருவடிகளைஅடைந்து [தெண்டனிட்டு],துந்துபி கொட்ட-(போருக்குரிய) துந்துபிவாத்தியங்கள் அடிக்கப்படவும், அளப்பு இல் சேனைசூழ-அளவில்லாத சேனைகள்(தன்னைச்)சூழ்ந்து வரவும், உந்தி- (அச்சேனைகளைச்)செலுத்திக் கொண்டு, இமைப்பின்-ஒரு மாத்திரைப் பொழுதினுள்ளே, மலர் தண் சோலைஉற்றான்-குளிர்ந்தஅந்தப் பூஞ்சோலையையடைந்தான்;(எ-று.)-துந்துபிகொட்ட-பேரிகைமுழங்க. (448)

112.-இயக்கர்தலைவர்வீமனைவளைந்துகொள்ளல்.

மன்னுகு ருக்கள்கு லத்துமன்னர்மன்னன்
தன்னையியக்கர்கு லத்திலெண்ணுந்தலைவர்
துன்னுப டைக்கட லோடும்பொங்கிச்சூழ்ந்தார்
மின்னிமு ழக்கியி டிக்குமேகம்போல்வார்.

(இ-ள்.)மின்னி முழக்கி இடிக்கும் மேகம் போல்வார்-மின்னு தலைச்செய்துஆரவாரித்து இடியிடிக்கின்ற மேகங்களைத்தனித் தனி யொப்பவரான,இயக்கர் குலத்தில் எண்ணும் தலைவர்-யக்ஷர்களுடைய மரபிலே நன்குமதிக்கப்படுகிற சேனைத்தலைவர்கள்,துன்னு படை கடலோடுஉம்-நெருங்கிநின்ற (தமது) சேனாசமுத்திரத்துடனே,பொங்கி- (போரில்) ஊக்கம்மிக்கு, மன்னு குருக்கள் குலத்து மன்னர் மன்னன் தன்னை-நிலைபெற்றகுருவென்னும் அரசனது மரபிலே பிறந்த அரசர்களுக்கெல்லாந் தலைவனானவீமசேனனை,சூழ்ந்தார்-வளைந்துகொண்டார்கள்;(எ-று.)

குரு-சந்திரகுலத்துப் பிரசித்திபெற்ற ஓரரசன்- வீமனை'குருக்கள் குலத்து மன்னர்மன்னன்'என்றது, அவனது பெருந்தகைமையை விளக்க. படைக்கடல்-கடல்போற் பரவிய சேனை. மன்னு-(அவ்விடத்தில்) வந்து சேர்ந்த, மன்னன் என்றுமாம். படைக்கலமோடும் என்று பிரதிபேதம். (449)

113.-இயக்கரிடைநின்றவீமன் வருணனை.

மானவ ரக்கர்கு லத்தைவானிலேற்றி
ஊனொடிரத்தமு குக்குஞ்சோலையூடே
தானைவளைத்திடநின்றசாபவீரன்
யானையினங்கள்வளைக்கும்யாளிபோன்றான்.

(இ-ள்.) மானம் அரக்கர் குலத்தை வானில் ஏற்றி- அகங்காரத்தையுடைய இராக்கதர்கூட்டத்தை (முன்னே போரிற்கொன்று) வீரசுவர்க்கத்திற் சேரச்செய்துவிட்டு, ஊனொடுஇரத்தம் உகுக்கும் சோலையூடே-(அவ்வரக்கர்களது)தசையுங் குருதியுஞ் சிந்திக்கிடக்கப்பெற்ற அச்சோலையிலே,தானைவளைத்திட-(இப்பொழுது)இயக்கர்சேனை (தன்னைச்)சூழ்ந்திட, நின்ற-(அதனிடையிலே) நின்ற, சாபம் வீரன்-வில்லில் வல்ல வீரனானவீமன், யானைஇனங்கள் வளைக்கும்யாளி போன்றான்- யானைக்கூட்டங்களாற்சூழப்படும்யாளியைப் போன்றான்;(எ-று.)

யாளி-யானையைக்கொல்வதும்,சிங்கம்போல்வதும், துதிக்கையுடையதுமாகியதொரு மிருகவிசேடம். பல யானைகள்ஒருங்கு சூழ்ந்தும் ஒருயாளியை ஒன்றும் ஊறுசெய்யமாட்டாமல் அதனால்தாம் அழிக்கப்படுவதுபோல, பல இயக்கர்கள் கூடிவளைத்தும்வீமனையாதும் நலிவுசெய்ய இயலாது அவனால்தாம் மேல் அழிதல் பற்றி, இவ்வுவமை கூறப்பட்டது. யாளி-சிங்கமென்றுங் கொள்ளலாம். யுத்தகளத்திற் பின்வாங்காமற் போர்செய்துநின்று பகைவரால் இறந்தவர் வீரசுவர்க்கமடைவ ரென்னும் நூற்றுணிபால், 'அரக்கர்குலத்தை வானிலேற்றி'என்றார். (450)

114.-தன்னைவளைந்தஅரக்கர்மேல் வீமன் சரங்களை வீசுதல்.

விண்ணிலி யக்கர்ப டைக்கலங்கள்வீசி
எண்ணிலர்சுற்றும்வ ளைத்தெதிர்ந்தபோதில்
வண்ணவ ரிச்சலைகோலிவாயுமைந்தன்
துண்ணெனவுட்கவ டிச்சரங்கடொட்டான். *(இ-ள்.)விண்ணில் - ஆகாசமார்க்கத்திலே, எண் இலர் இயக்கர் - அளவிறந்தவரான [அநேக]யக்ஷர்கள்,படைக்கலங்கள் வீசி-ஆயுதங்களை மேல் எறிந்துகொண்டு, சுற்றும் வளைத்து-(தன்னைச்)சுற்றிலும் சூழ்ந்து, எதிர்ந்தபோதில்-(தன்னை)எதிர்த்தபொழுது,-வாயுமைந்தன் - காற்றின் மகனானவீமன், வண்ணம் வரி சிலைகோலி-அழகிய கட்டமைந்த வில்லை வளைத்து,துண்ணென உட்க-(அவர்கள்) திடுக்கிட்டு நடுங்கும்படி, வடி சரங்கள் தொட்டான்-கூர்மையான அம்புகளை(அவர்கள்மேல்) எய்தான்;*

துண்ணென -அச்சக்குறிப்பிடைச்சொல். தொட்டான், தொடு-பகுதி. சுற்றும்-சுற்றிலும்;எப்புறத்தும். (451)

115.-இயக்கசேனைகளிற்சிலசேனையொழியச்சில நிலைகெட்டுஓடுதல்.

தொட்டசரங்கடு ளைத்துமார்புந்தோளும்
முட்டவிசும்பின தெல்லையெங்குமூடப்
பட்டதொழிந்துப டாதசேனையெல்லாம்
கெட்டனபட்டது ரைக்கவுண்டோகேட்கின்.

(இ-ள்.)தொட்ட சரங்கள்-(வீமனாற்)பிரயோகிக்கப்பட்ட அம்புகள், மார்புஉம் தோள்உம் துளைத்து-(அவ்வியக்கர்களது) மார்பையுந் தோள்களையுந்தொளைசெய்து,விசும்பினது எல்லைஎங்குஉம் முட்ட மூட - ஆகாயத்தினிடம் முழுவதிலும் பொருந்தும்படி பரவி மறைக்க, பட்டது ஒழிந்து-(அவ்வியக்கர் சேனைகளுள்)இறந்தது தவிர, படாத சேனை எல்லாம் - இறவாத சேனைகள்பலவும், கெட்டன-உறுதிநிலைகெட்டு முதுகிட்டோடின;பட்டது-(அச்சேனைகள்அப்போது) அடைந்த நிலைமையை,கேட்கின் - வினாவினால், உரைக்க உண்டுஓ - (நம்மாற்) சொல்ல வகையுண்டோ? [இல்லை];

ஒழிந்து -ஒழிய, எச்சத்திரிபு, ஓ-எதிர்மறை. (452)

116.-சங்கோடணன்புறங்கொடுத்தல்.

மன்னளகாபதி சேனைநாதன்மார்பில்
தன்னடையாளமு றத்தண்டாலேதாக்க
மின்னிடைநாகம்வெ ருக்கொண்டென்னமீண்டான்
தன்னெதிர்வீரரி லாதசங்கோடணன்றான்.

(இ-ள்.) மன்அளகாபதி சேனைநாதன்மார்பில்-பெரிய அளகாபுரிக்கு அரசனானகுபேரனது படைத்தலைவனாகியசங்கோடணனது மார்பிலே, தன் அடையாளம் உற தண்டாலே தாக்க-தனது தழும்பு படும்படி (வீமன்) கதாயுதத்தாலே அடிக்க,-தன்எதிர் வீரர் இலாத சங்கோடணன்தான் - தனக்கு எதிரில் எந்த வீரரும் (இது வரையிற் போரில்) நிற்கப்பெறாத அச்சங்கோடணன்,-மின்னிடைநாகம் வெரு கொண்டு என்ன - (மேகம்) மின்னுகையில் பாம்பு (இடிக்கு) அச்சங்கொண்டாற்போல, மீண்டான் - (அஞ்சிப் புறங்கொடுத்துத்) திரும்பினான்;(என்று.) தன் எதிர்வீரர் இலாத - தனக்கு ஒப்பானவீரர் எவரையும்பெறாத என்றும் உரைக்கலாம். மின் - இலக்கணையால்இடியைக் காட்டிற்று. இடியொலியைக் கேட்பினும் நாகம் அஞ்சியொடுங்கும். (453)

117.-இதுவும்,மேற்கவியும்-குளகம்: வீமனோடு சமாதானஞ்செய்துகொள்ளும்படி சங்கோடணன் குபேரனுக்குக் கூறுதல்.

கருத்தொடுசென்றள கேசன்பாதகமலம்
சிரத்தினில்வைத்திவை நின்றுசெப்பலுற்றான்

உருத்திரன்மானுட வுருவங்கொண்டதன்றேல்
வரத்திவன்மானுட னல்லன்மன்னவென்றே.

(இ-ள்.)சென்று - போய், அளகேசன் பாதகமலம் - அளகாபுரிக்கு அரசனானகுபேரனது திருவடித்தாமரைமலர்களை,கருத்தொடு-மனத்தில் அன்புடனே, சிரத்தினில் வைத்து-(தனது) தலையின்மேற்கொண்டு [சாஷ்டாங்கமாகத்தெண்டனிட்டு],நின்று-(அருகில்) நின்று, இவை - இவ்வார்த்தைகளை,செப்பல் உற்றான்-கூறத்தொடங்கினான்:-(அவை யாவையெனின்), 'மன்ன-அரசனே! உருத்திரன் மானுட உருவம் கொண்டது - (அழித்தற்றொழிற்கடவுளான)சிவபெருமான் இம்மனித வடிவத்தைக்கொண்ட தன்மையாதல்வேண்டும்;அன்றுஏல் - அவ்வாறன்றி, வரத்து இவன்-மேன்மையுடைய இவ்வீரன், மானுடன் அல்லன்-சாதாரண மனிதனாகமாட்டான்,'என்று - என்றுகூறி,-(எ-று.)-என்றான்என மேற்கவியில் தொடரும்.

அளகா+ஈசன்=அளகேசன்: உருத்திரன்=ருத்திரன்: [நன்-பத-21,22]. வரத்து-வருதலையுடையஎன்றுமாம்;தொழிற்பெயர்.

118. பண்புடனிக்கணம் வேண்டுநிதிகள்பலவும்
நண்பொடவற்கெதிர் சென்றுநல்காயென்னின்
விண்புகுமிப்புரம் வேந்தவென்றான்மெய்யில்
புண்புகவுட்கியு ழைக்கும்வேழம்போல்வான்.

(இ-ள்.)'வேந்தே-அரசனே! பண்புடன்-நற்குணத்துடனே, இ கணம்- இந்தக்ஷணத்திலே, அவற்கு எதிர் சென்று-அம்மனிதனுக்கு எதிரிற்போய், வேண்டும் நிதிகள் பலஉம்-(அவன்) விரும்பும் பலவகைச் செல்வங்களையும், நண்பொடு-சினேக வகையால், நல்காய் என்னின்-(நீ)கொடாதொழிவையானால், இ புரம் - இந்த நகரத்துப் பிராணிவர்க்கம்முழுவதும், விண் புகும் - (இறந்து) மேலுலகத்தையடையும்,'என்றான்-என்று(குபேரனைநோக்கிக்) கூறினான்: (யாரென்னில்), மெய்யில் புண் புக உட்கிஉழைக்கும் வேழம் போல்வான்- (தன்) உடம்பில் விரணமுண்டாக (அதனால்)ஒடுங்கி வருந்துகின்ற யானையை ஒப்பவனாகியசங்கோடணனென்னுஞ்சேனைத்தலைவன்;(எ-று.) சங்கோடணன்இயற்கையில் மிக்கஉடல்வலிமையையும் அடங்காப் பெருஞ் சீற்றத்தையும் கம்பீரமான தோற்றத்தையு முடையவனாதலாலும், இப்பொழுது வீமன் கதையால் மார்பிலடிபட்டு வலியொடுங்கினமையாலும், புண்புகவுட்கியுழைக்கும்வேழம் இவனுக்கு உவமை கூறப்பட்டது. நல்காய்- முன்னிலையொருமை யெதிர்மறைமுற்று; எதிர்மறை ஆகாரம் புணர்ந்து கெட்டது. புரம்-இடவாகுபெயர். உட்கியிளைக்கும்என்று பிரதிபேதம்.(455)

119.-வீமன்விருப்பத்தையறிய உருத்திரசேனனென்னும் மகனைக்குபேரன் விடுத்தல்.

கோதிலியக்கனி யாவுங்கூறக்கேட்டுத்
தாதையுருத்திர சேனன்றன்னைநோக்கி
மாதர்மலர்ப்பொழி லூடுவந்தமனித்தன்
ஏதிலருத்திய னென்னக்கேட்டியென்றான்.

(இ-ள்.) கோதுஇல் இயக்கன்-குற்றமில்லாத (சங்கோடணனென்னும்) அந்த யக்ஷன், யாஉம் கூற-இவையெல்லாவற்றையுஞ் சொல்ல, கேட்டு-, உருத்திரசேனன் தன்னைநோக்கி-ருத்திரசேனனென்னும் (தனது) இளைய குமாரனைப்பார்த்து, தாதை-(அவனது) தந்தையான குபேரன், 'மாதர் மலர்ப்பொழிலூடுவந்த மனித்தன் -(கண்பார்க்கு) விருப்பத்தை விளைக்கின்ற(நமது) பூஞ்சோலையிலேவந்த மனிதனை,ஏதில் அருத்தியன் என்ன கேட்டி-எந்தப் பொருளில் விருப்பமுடையவ னென்று (நீ போய்க்) கேட்பாய்,'என்றான்-என்றுகூறினான்;(எ-று.)

ருத்திரசேனனென்பதற்கு - கொடுமையான சேனைகளையுடையவனென்றுபொருள். மனித்தன்-மனிதன் என்பதன் விரித்தல்.

120.-உருத்திரசேனன்வீமனைச்சென்றுகாணுதல்.

தந்தையுரைத்தருள் வாய்மைதலைமேற்கொள்ளா
மைந்தனுமப்பொழி லூடுசென்றுமன்னிச்
சிந்தியரக்கர்சி ரங்கள்குன்றஞ்செய்து
கந்தனிநிற்கும றத்தினானைக்கண்டான்.

(இ-ள்.)தந்தை - (தனது) பிதாவான குபேரன், உரைத்தருள- (அன்போடு) சொல்லிய, வாய்மை-வார்த்தையை, தலைமேல்-கொள்ளா- தலையின்மேற்கொண்டு [கௌரவித்து],மைந்தன்உம் - குமாரனான உருத்திரசேனனும், அ பொழிலூடு சென்று மன்னி - அந்தச் சோலையினிடத்திற்போய்ச் சேர்ந்து, அரக்கர் சிரங்கள் சிந்தி குன்றம் செய்து கந்தனின் நிற்கும் மறத்தினானை-இராக்கதர்களதுதலைகளை அறுத்துத் தள்ளி மலைபோலக்குவித்து முருகக் கடவுள்போல (ப்பராக்கிரமங்கொண்டு) நிற்கிற வலிமையையுடைய வீமனை,கண்டான் - பார்த்தான்;(எ-று.)

வாய் -வாயிலிருந்துவருஞ் சொல்லுக்கு ஆகுபெயர்;மை - பகுதிப்பொருள்விகுதி. தலைமேற்கொள்ளுதல்-சிரசாவகித்தல். "தந்தைசொல்மிக்க மந்திரமில்லை"என்றவாறு பிதிருவாக்கியத்தை நன்கு மதித்தமை தோன்ற, 'தந்தையுரைத்தருள்வாய்மை தலைமேற்கொள்ளா' என்றது. (457)

121.-உருத்திரசேனன்வீமனைவினாவுதல்.

கண்டுமருத்தருள் காளைதன்னைநோக்கி
வண்டுமிடைப்பயி லாதகாவில்வந்து
மிண்டுமரக்கர்கு லத்தைவீணேயாவி
கொண்டுபடுத்தனையார்நீகூறுகென்றான்.

(இ-ள்.) கண்டு- (அங்ஙனம்) பார்த்து, (உருத்திரசேனன்), மருத்து அருள் காளைதன்னைநோக்கி - வாயுதேவன் பெற்ற குமாரனான வீமனைப்பார்த்து, 'வண்டுஉம்இடை பயிலாத காவில் வந்து-வண்டுகளும் உள்ளிடத்திலே வந்து நுழையப்பெறாத[மிக்ககாவலையுடைய] இச்சோலையிலே(நீ) வந்து, மிண்டும் அரக்கர் குலத்தை-(அங்குக் காவலாக) நெருங்கியுள்ள இராக்கதர்கூட்டத்தை, வீணே ஆவி கொண்டு படுத்தனை- வீணாய்உயிரை (உடம்பினின்றுங்) கொண்டு [கொன்று]அழித்தாய்;நீ யார் கூறுக-நீ யார் சொல்வாயாக,'என்றான்- என்று கூறினான்;(எ-று.)

காளை-இளவெருது;வீமனுக்கு உவமையாகுபெயர். 'வண்டும்'என்ற சிறப்பும்மை, அதற்குப் பூவிடத்துரிய தன்மையை விளக்கும். காக்கப்படுவது, கா;காரணக்குறி. (458)

122.-வீமசேனன்உருத்திரசேனனுக்குத் தன்னைத் தெரிவித்தல்.

நின்னளகாபதி மைந்தர்சாபநீக்க
முன்மருதூடுதவழ்ந்த வாகைமொய்ம்பற்கு
இன்னருண்மைத்துனன் மண்ணில்யாரும்போற்றும்
மன்னவன்வீமன்மருத்தின் மைந்தனென்றான்.

(இ-ள்.)'நின்அளகாபதி மைந்தர் சாபம் நீக்க - உனது தந்தையான இந்த அளகாபுரிக்கு அரசனானகுபேரனது குமாரர்களின் சாபத்தை ஒழித்தற்பொருட்டு, முன் - முன்னொருகாலத்திலே, மருது ஊடு தவழ்ந்த - மருத மரங்களினிடையே தவழ்ந்து சென்ற, வாகை மொய்ம்பற்கு-(வெற்றிக்கு அறிகுறியான) வாகை மரப்பூமாலையைச்சூடிய தோள்களையுடைய கண்ணபிரானுக்கு, இன் அருள் மைத்துனன் - இனிய கருணைக்கு விஷயமான மைத்துனனாவேன்: மண்ணில் யார்உம் போற்றும் மன்னவன் - நிலவுலகத்தில் எல்லோரும் புகழும் அரசகுலத்தவனாவேன்; வீமன் - வீமனென்னும் பெயருடையேன்: மருத்தின் மைந்தன் - வாயுகுமாரனா வேன் (யான்),'என்றான்-என்று(வீமன்) கூறினான், (எ-று.)

கண்ணன்குழந்தையாயிருக்குங் கலாத்தில் துன்பப்படுத்துகின்ற பல விளையாடல்களைச்செய்யக் கண்டு கோபித்த யசோதை ஒருநாள் கிருஷ்ணனைத்திருவயிற்றிற் கயிற்றாற்கட்டிஓருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலையிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருதமரத்தின் நடுவேஎழுந்தருளியபொழுது, அவ்வுரல் குறுக்காய்நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினால்அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில், முன் நாரத சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க் கிடந்த நளகூபரன் மணிக்கிரீவன் என்னுங் குபேரபுத்திர ரிருவரும் சாபந்தீர்ந்து சென்றன ரென்பது கதை;அத்தை மகனைமைத்துனனென்பது முற்காலத்து வழக்கம். கண்ணனது தந்தையான வசுதேவருக்குக் குந்தி உடன்பிறந்த முறையாதல் பற்றி, வீமன் கண்ணனுக்கு மைத்துனனாவன். மைத்துனன், மன்னவன், வீமன், மருத்தின் மைந்தன் - தன்மையிற் படர்க்கை. (459)

123.-வீமனைஉருத்திரசேனன் அங்குவந்த காரணம்வினாவ,வீமன் கூறினமை.

மாயவனற்புதனாதன்கண்ணன்வையம்
தாயவன்மைத்துன னாகினையதனிநீ
ஏயவனத்தினில் வந்ததென்கொலென்றான்
தூயவனுற்றன யாவுந்தோன்றச்சொன்னான்.

(இ - ள்.)'ஐய-ஐயனே!நீ-, மாயவன் - மாயையுடையவனும், அற்புதன் - ஆச்சரியகரமான குணஞ் செயல்களையுடையவனும்,நாதன் - (யாவர்க்குந்) தலைவனும்,வையம் தாயவன் - உலகங்களைஅளவிட்டவனும் ஆகிய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணபகவானுக்கு, மைத்துனன் ஆகின் - அத்தைமைந்தனாவையானால், தனி - தனியே, ஏய வனத்தினில் வந்தது - பொருந்தின இச்சோலையில்வந்திட்டது, என்கொல்-என்ன காரணத்தாலோ?' என்றான்- என்று வினவினான்:(அப்பொழுது), தூயவன்- பரிசுத்தகுணமுடைய வீமன், உற்றன யாஉம்-நடந்த செய்திகளையெல்லாம், தோன்றச்சொன்னான்-;

அற்புதன்-அத்புதன்;கண்ணன்-க்ருஷ்ணன்: வடசொற்றிரிபுகள். வாமனனானதிருமால் பலிசக்கரவர்த்தியினிடம் மூவடி மண்பெற்றுத் திரிவிக்கிரமனாகிஆகாயத்தையளவி வளர்ந்து, ஓரடியால் மண்ணையும் மற்றோரடியால்விண்ணையும்அளந்து மூன்றாமடிக்காகஅவன் சொன்னபடி அவன் தலைமேற்காலைவைத்துஅவனைப்பாதாளத்திலழுத்தி அடக்கினா னாதலால்,'வையந்தாயவன்'என்றது. தாயவன்- தா-பகுதி: இதுவே உகரச்சாரியை பெற்றுத் தாவு என நிற்பது. ஏய - ஏய் என்னும் பகுதியடியாப் பிறந்த இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்;ய் என்னும் இறந்தகால இடைநிலைவரத்தனிக்குறிலைச்சாராதபகுதியீற்றுகரங் கெட்டது. (460)

124.-வீமன் வேண்டியமலரை அவனுக்குக் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு,உருத்திரசேனன் நிகழ்ந்த செய்தியைத் தாதையிடங் கூறல்.

மற்றவனவ்வுரை கூறமகிழ்வொடந்தண்
பொற்றருநண்பின் வழங்கிப்போகென்றருளி வெற்றியுருத்திர சேனன்மீண்டுவந்தாங்கு
உற்றதுதாதை தனக்குரைந்திருந்தான்.

(இ - ள்.)அவன்-அவ்வீமன், அ உரை கூற-அந்தவார்த்தைகளைச் சொல்ல, வெற்றி உருத்திரசேனன்-சயத்தையுடைய ருத்திரசேனன், மகிழ்வொடு - மகிழ்ச்சியுடனே, அம் தண் பொன் தரு-அழகிய குளிர்ந்த பொன்போலருமையான மலர்களை,நண்பின்-சினேக வகையால், வழங்கி - (அவ்வீமனுக்குக்) கொடுத்து, போகு என்று அருளி - 'நீபோவாய்'என்று அன்போடு சொல்லி, மீண்டு வந்து - திரும்பிவந்து, ஆங்கு உற்றது - அங்கு நடந்தசெய்தியை, தாதை தனக்கு - (தன்) தந்தையான குபேரனுக்கு, உரைத்து - சொல்லி, இருந்தான் - வீற்றிருந்தான்; (எ - று.)

தரு -நீர்க்கொடி மலர்க்கு ஆகுபெயர். ஒருசாரார் இக்கவியிலும் அடுத்த கவியிலும் 'தரு'என்றதனால்,வீமன் விரும்பிவந்த மலர் கோட்டுப்பூஎன விளங்கும் என்ப. பொற்றரு நண்பின்வழங்கி என்றதனால், வனசமலரை யீந்தா னென்பது தானே பெறப்படு மென்பாரும் உண்டு. பல அரக்கரும் சில இயக்கரும்போல உருத்திரசேனன் வீமசேனனோடு போர்செய்து தோல்வியடையாமையின், அவனைவெற்றியுருத்திர சேனனென்றார். (461)

வேறு.

125.-தான் வேண்டியமலரைப் பெற்றபின், வீமன் அங்குள்ளபொய்கையில் நீராடி இளைப்பாறுதல்.

அண்ணற்றருப்பெற்ற பின்னந்த வயமீளி யக்காவினில்/குடித்து
தண்ணித்திலப்பொய்கை படிவுற்றின் னமுதன்ன தண்ணீர்
எண்ணற்றகழுதாட லதுகண்டி ருந்தங்கி ளைப்பாறினான்
மண்ணுக்கும்விண்ணுக்கும் மறலிக்கு முறவான வடிவாளினான்.

(இ - ள்.)மண்ணுக்கும்உம்-பூலோகத்துக்கும், விண்ணுக்கும்உம்- தேவலோகத்துக்கும், மறலிக்குஉம் - யமனுக்கும், உறவு ஆன - (துணையாய்)உதவுவதான, வடி வாளினான்-கூர்மையான வாளாயுதத்தையுடையவனான,அந்த வயம் மீளி - வெற்றியையுடைய வீரனானஅவ்வீமன், அண்ணல் தரு பெற்ற பின்-பெருமையையுடைய அப்பூவைப் பெற்றபின்பு, அ காவினில் தண் நித்திலம் பொய்கை படிவுற்று - அந்தச் சோலையிலுள்ளகுளிர்ந்த முத்துப்போலத் தொளிவான நீரையுடைய நீர்நிலையிலேநீராடி, இன் அமுது அன்ன தண் நீர் குடித்து - இனிமையான தேவாமிருதத்தை யொத்த [நற்சுவையுள்ள]குளிர்ந்த (அப்பொய்கையின்) நீரைப் பருகி, எண் அற்ற கழுது ஆடல் அதுகண்டு - அளவிறந்த பேய்கள் (அப் போர்க்களத்திற்) கூத்தாடுதலைப் பார்த்துக்கொண்டு, அங்கு இருந்து-

அச்சோலையில்தங்கி, இளைப்பு ஆறினான்-(போர்செய்த)சிரமம் தணிந்துநின்றான்:(எ-று.)-'கழுகாடல்' என்றும் பாடம்.

வீமன்வாள்மண்ணுக்கும் விண்ணுக்கும் உறவாதல் - பூலோகத்தவர்க்கும் தேவலோகத்தவர்க்கும் தீங்கிழைக்கின்ற அரக்கர் முதலிய கொடியவர்பலரை அழித்து நல்லோர்களைக்காத்திடுதலாலும், அது யமனுக்கு உறவாதல் - அவனது கொலைத்தொழிலைத்தான் மேற்பூண்டு நடத்துதலாலு மென்க. அளவிறந்த பேய்கள் வந்து ஆடுதல், தமக்கு மிக்க தசையுணவு கிடைத்ததனாலாகியகளிப்பின் மிகுதியாலாகும். மறல்-கொடுமை:அதையுடையவன், மறலி.

இதுமுதற் பதினான்குகவிகள்- பெரும்பாலும் முதல் நான்கு சீரும் மாங்காய்ச்சீர்களும், ஈற்றுச்சீரொன்று மாங்கனிச்சீருமாகிய நெடிலடி நான்குகொண்ட கலிநிலைத்துறைகள். (462)

126.-வீமனைக்காணாதுதருமபுத்திரன் திரௌபதியை வினாவல்.

இவ்வாறிவன்செய்கையிவன்வந்த தறியாமலெழில்கூர்வனத்து
அவ்வாறுபயில்கின்றவருள்வாரி தானுற்றவதுகூறுவாம்
கைவார்கதைக்காளையைக்கண்ணுறச்சூழல்காணாதுமுன்
செவ்வாய்மடப்பாவைநின்றாளைநீகூறெனச்செப்பினான்.

(இ - ள்.)இவன் செய்கை-இவ்வீமனது செய்தி, இ ஆறு-இவ்விதமாம்; எழில் கூர் வனத்து - அழகுமிக்க காட்டிலே, அ ஆறு பயில்கின்ற - அவ்விதமாகப் பொருந்தி வசிக்கிற, அருள் வாரி - கருணைக்கடலான தருமபுத்திரன், இவன் வந்தது அறியாமல் - இவ்வீமன் (இங்ஙனம் இங்கு) வந்ததையுணராமல், உற்ற அது-அடைந்த அக்கவலையை,கூறுவாம்- சொல்லத் தொடங்குவோம்:கை வார் கதை காளையை- கையில் நீண்ட கதாயுதத்தையுடைய இளவீரனானவீமனை,சூழல் - (தாம்) வசிக்குமிடத்திலே, கண்உற காணாது- கண்களிற்படும்படி காணாமல், (தருமபுத்திரன்), முன் செம் வாய் மடம் பாவை நின்றாளை- எதிரில்நின்ற சிவந்த வாயையுடைய இளையசித்திரப்பதுமைபோலழகிய திரௌபதியை (நோக்கி), நீ கூறு என செப்பினான்-(வீமன்சென்றஇடத்தை) நீ சொல்வாயென்று வினவினான்;(எ-று.)

எழில்கூர்வனம்என்றது, இங்கே காந்தர்ப்பமலையைச்சார்ந்த காட்டை. அவ்வாறு என்ற சுட்டு, கீழ்ப் பதினோராங்கவியில் "அம்முனிவன்மொழிப்படியே வரம்பில் கேள்வி யறன்மகனுந் தம்பியருமரிவையோடு, மெம்முகமுந் தம்முகமா விலையுங்காயு மினியகனியுடனருந்தி யிருக்கு நாளில்"என்றதைச் சுட்டும். வாரி-வடசொல்:கடலுக்கு ஆகுபெயர். மடம் - ஒரு பெண்மைக்குணமாகவுமாம்; இது-மற்றைப் பெண்குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (463)

127.-திரௌபதிநிகழ்ந்தன உரைத்தல்.

வானின்றுமலரொன்றுதன்முன்பு மின்போலவந்துற்றதும்
தானின்றிம்மலர்போலமலர்தேடி நீயின்றுதருகென்றதும்
தேனின்றதொடையானுமளகேச னகர்மீதுதனிசென்றதும்
கானின்றகுழலாளுமன்னற்கு முன்கட்டுரைத்தாளரோ. *(இ-ள்.)வான்நின்று-ஆகாயத்திலிருந்து, மலர் ஒன்று - ஒரு பூ, மின்போல-மின்னல்போல (விளக்கமுடையதாய்), தன் முன்பு - தனது எதிரில், வந்துஉற்றதுஉம்-வந்து விழுந்ததையும், தான்நின்று-தான்(வீமன்முன் சென்று) நின்று, நீ இ மலர்போல மலர் தேடி இன்று தருக என்றதுஉம் - 'நீ இந்தப் பூவைப்போல இருக்கும் பூவைத்தேடி இன்றே கொணர்ந்து கொடுக்கவேண்டும்'என்று சொன்னதையும், - தேன் நின்ற தொடையான்உம்-தேன் இடைவிடாதுநின்ற பூமாலையையுடைய வீமசேனனும், அளகேசன் நகர்மீது-குபேரனது நகரமாகிய அளகையை நோக்கி, தனி சென்றதுஉம்-ஒன்றியாய்ப் போனதையும், (ஆகிய இவற்றை), கான் நின்ற குழலாள்உம்-பரிமளம் இடைவிடாதுநின்ற கூந்தலையுடைய திரௌபதியும், மன்னற்கு முன் - தருமராசனெதிரிலே, கட்டுரைத்தாள் - திறம்படக் கூறினாள்;(எ - று.)*

'இம்மலர்போலுமலர்'எனப் பாடங் கொள்ளலாம். தனிவேறு துணையில்லாமல். கான்-செயற்கைமணத்தோடு இயற்கை மணமும்;உத்தம சாதிமகளிரின் கூந்தலில் இயற்கை நறுமணமுண் டென்றல், மரபு. அரோ- ஈற்றசை. (464)

128.-அருச்சுனன்பிரிவால் மனம்நொந்திருந்த தருமன் வீமன் பிரிவால்பின்னும் வருந்துதல்.

கருமத்தின்வடிவானமடமங்கை யிவ்வாறுகழறாதமுன்
உருமுத்துவசன்மைந்தன்முன்போக வன்போடுமுளநொந்துளான்
மருமத்துவேல்தைத்தபுண்மீது கனலுற்றதெனமாழ்கினான்
தருமத்தினுருவாகியெழுபாரு நிலையிட்டதனியாண்மையான்.

(இ - ள்.)கருமத்தின் வடிவு ஆன - ஊழ்வினையினது உருவத்தையொத்த, மட மங்கை-பேதைமைக்குணத்தையுடைய இளம் பெண்ணானதிரௌபதி, இ ஆறு கழறாதமுன் - இந்தப்படி சொல்லும்முன்னே [சொன்னவுடனேயென்றபடி],உருமு துவசன் மைந்தன் - இடியின் வடிவத்தையெழுதின கொடியையுடைய இந்திரனது குமாரனான அருச்சுனன், முன் போக - முன்னே (தன்னைவிட்டு) நீங்கிச் சென்றதனால், அன்போடுஉம் உளம் நொந்து உளான்-(அவனிடத்துள்ள) அன்பினால் மனம்வருந்தியுள்ளவனான, தருமத்தின் உரு ஆகி எழு பார்உம் நிலைஇட்ட தனி ஆண்மையான்-அறத்தின் வடிவமாய் எழுவகைத் தீவுகளாகிய பூமி முழுவதும் அழியாது நிலைநிறுத்தினஒப்பில்லாத பராக்கிரமத்தையுடைய தருமபுத்திரன், மருமத்து வேல் தைத்த புண்மீது கனல் உற்றது என மாழ்கினான்-மார்பிலேவேலாயுதம் தைத்தபுண்ணின்மேல் நெருப்புப் பொருந்தியதுபோல மிகவருந்தினான்; (எ -று.)

முன்னமேஅருச்சுனனாகியதம்பி தன்னைநெடுநாளாகப் பிரிந்து சென்றிருத்தற்காக அவனிடத்து அன்போடு மனம்வருந்தும் யுதிஷ்டிரன், இப்போது முதல் தம்பியான வீமனும் விட்டுப் பிரிந்த செய்தியைத் திரௌபதி கூறக் கேட்டறிந்து அவ்வருத்தத் தின்மேல்மிக்கவருத்த முற்றானென்பதாம். மூன்றாமடி,துன்பத்தின்மேல் துன்பமடைதற்கு உவமை. "த்வாபரேத்ரௌபதீ ம்ருத்யு:"என்றபடி பூமிக்குப் பாரமாகவுள்ள துரியோதனாதிதுஷ்டவரசர்கள் பலர் இனிப் பாரத யுத்தத்தில் வேரொடு அழிதற்கு மூலம் இராச சபையில் துரியோதனனாற் பரிபவப்படுத்தப்பட்ட திரௌபதியே யாதலால், இவள் அக்கொடியவர்கள் முற்பிறப்பிற் செய்த தீவினைபோலஅவர்களைஅழிப்பவ ளென்பார், 'கருமத்தின்வடிவான மடமங்கை'என்றார்;அன்றியும், பாண்டவர் துரியோதனனாற்சூதாட்டத்தில் நாட்டையிழந்து வனத்தில் வருந்துதற்குக் காரணம், முன்னொருகாலத்துஇந்திரப்பிரத்த நகரத்தில் மாயையில் வல்ல மயனாலேற்படுத்தப்பட்ட பாண்டவர் மாளிகைக்குப் பகைமைகொண்ட துரியோதனன்வந்தபொழுது அங்குள்ள நிலத்தைச் சலமாகவும் சலத்தை நிலமாகவும் வழியைச் சுவராகவும் சுவரை வழியாகவும் இங்ஙனம் ஒன்றை மற்றொன்றாகமாறுபாடாக் கருதி வருந்தித் திகைத்ததை உள்ளிருந்த திரௌபதி நோக்கிப் பரிகாசமாகச் சிரித்ததுவே யாதலால், இவள் பாண்டவர் செய்த ஊழ்வினைபோல்பவளென்னுங்கருத்தால், 'கருமத்தின்வடிவான மட மங்கை' என்றதாகவுங்கொள்ளலாம். இங்கே இங்ஙனங் கூறியது, வீமனைப் பிரிந்து தருமன் வருந்துதலாகிய தீவினைப்பயன்திரௌபதியனுப்பியது காரணமாக நேர்ந்தமையி னென்க. இனி, கருமத்தின் வடிவான மடமங்கை- இல்லற வாழ்க்கைக்குரிய நற்செய்கைகள் தாம் ஒரு பெண்வடிவங்கொண்டு வந்தாற்போன்ற திரௌபதி யென்று உரைப்பாருமுளர்: வேள்விச்சடங்கின் பயனாகத்தோன்றியவளென்னலுமாம். எழுபார்-சம்பு, பிலக்ஷம், குசம், கிரௌஞ்சம், சாகம், சால்மலி, புஷ்கரம் என்பன. (465)

129.-அப்போதுதருமன் நினைக்கக்கடோற்கசன் வந்துசேர்தல்.

வாளிப்பரித்தேர்மனிவ்வாறு துயரெய்திமனனஞ்செயக்
கூளிக்குழாம்வானின்மிசையுய்த்த தென்னக்கொடித்தேரின்மேல்
காளக்கருங்கொண்டல்போல்வந்து வீமன்றருங்காளைமுன்
ஆளிப்பெருங்கொற்றவெற்றித் திருத்தாதையடிமன்னினான்.

(இ - ள்.)வாளி பரி தேர் மன்-அம்புபோல விரைந்து செல்கின்ற குதிரைகளைப்பூட்டிய தேரையுடைய தருமராசன், இ ஆறு துயர் எய்தி- இந்தப்படி துன்பமடைந்து, மனனம் செய - (கடோற்கசனை) நினைத்தல்செய்திட,-வீமன்தரும் காளை- வீமசேனன் பெற்ற குமாரனான அக்கடோற்கசன், கூளி குழாம் வானின்மிசை உய்த்தது என்ன - பேய்களின் கூட்டம் ஆகாசமார்க்கத்திலே கொண்டுவந்து செலுத்திய தென்று (கண்டோர்) சொல்ல, கொடி தேரின்மேல்-(பேய்களைக்குதிரைகளாகப் பூட்டப்பட்டுள்ள) துவசத்தையுடைய (தனது) இரதத்தின்மேல், காளம் கரு கொண்டல் போல்-கார்காலத்துக் கரிய நீர்கொண்ட மேகம்போல, வந்து- (விரைவில்) வந்து, முன் - முதலில், ஆளி பெரு கொற்றம் வெற்றி திரு தாதை-சிங்கம்போன்ற சிறந்த வலிமையையும் சயத்தையுமுடைய சிறந்த (தனது) பெரிய தந்தையான தருமனது, அடி-பாதங்களில், மன்னினான்- சேர்ந்தான்;(எ-று.)

தருமபுத்திரன்நினைத்தமாத்திரத்திற்கடோற்கசன் எதிரில் வந்து வணங்கினானென்பதாம். மநநம் - வடசொல். கூளி-பேய்;"வாணிருத சேகரன்றனது தேரின்மேற், பந்தி பந்தி பதினாயிரம்பதின்மடங்கு கூளிகள் பரிக்கவா, னுந்தி"என்பர், மேல் மணிமான்வதைச் சருக்கத்தும், மேல் மணிமான்வதைச் சருக்கத்தினிறுதியில் "துணங்கைகொண்டலகை கோடி வானின்மிசை துள்ளி யூரு மிரதத்தின்மே, விணங்கி"என வருதலால், இங்கே கூளியென்பதற்குப் பெருங்கழுகென்று உரைத்தல் பொருந்தாது. காலம் - காளம்: லகரத்துக்கு ளகரம் போலி; இனி, ஒருபொருட்பன்மொழியாய், காளக்கரு -

மிகக்கரிய என்றுங் கொள்ளலாம். வீமசேனன் மற்றைப் பாண்டவர் நால்வரையுங் குந்தியையுந் தோளிலேந்திக் கொண்டு அரக்குமாளிகையினின்று தப்பிச் செல்லுகையில், இடிம்பவனமென்னும் பெரிய காட்டை யடைந்து, அங்குத் தன்னை வந்து எதிர்த்த இடிம்பனென்னும் அரக்கனைக் கொன்று தள்ளி, அவ்வரக்க னுடன்பிறந்தவளாகிய இடிம்பி யென்பவள் தன்னைக்காதலித்து மணஞ்செய்யக் கருதினாளைச்சேர்ந்து, அவளிடம் கடோற்கசனென்னும் மகனைப்பெற்றான்: அவன் பின்பு தனது தாதையான வீமனையும், மற்றை அவனுடன் பிறந்தவரையும் விட்டுப் பிரிந்து செல்லுகையில் அன்போடு வணங்கி அவர்கள் தன்னைவேண்டிய காலத்து நினைக்கும்படியாகவும், அங்ஙனம் நினைத்தமாத்திரத்தில் தான் வந்து உதவுவதாகவும் வாக்குத்தத்தஞ் செய்துபோயின னென்பது, கீழ் ஆதிபருவத்து வரலாறாம். என நற்கொடி என்று பிரதிபேதம். (466)

130.-வந்தகடோற்கசனிடத்து வீமன் சென்றிருப்பதைக் கூறித் தருமன்பின்னும் உரைக்கலுறுதல்.

மின்றாரைபடவெண்ணிலாவீசுமேகங்கொலெனவந்துமுன்
நின்றானைமுகநோக்கிநீதிக்கொர்வடிவாமனிவைகூறுவான்
உன்றாதைதமியேனொடுயவாமலொருவாசமலர்கொண்டிடச்
சென்றானெனச்சிந்தைநொந்தன்புடன்பின்னுமிவைசெப்புவான்.

(இ - ள்.) மின் தாரை பட - மின்னலின் ஒழுங்குபொருந்த, வெள் நிலா வீசும்-வெண்மையான சந்திரகாந்தியையும் வீசுகின்ற, மேகம் கொல் என - மேகமோ என்று உவமை கூறும்படி, முன் வந்து நின்றானை- (செம்மயிர் முடிபொருந்த வெண்மையான கோர தந்தங்களி னொளியுடனே கரியநிறத்தனாய்) எதிரில்வந்து நின்ற கடோற்கசனை, முகம் நோக்கி - முகத்தைப் பார்த்து,-நீதிக்கு ஓர் வடிவு ஆம் மன் - நியாயங்களினது ஒப்பற்ற உருவத்தையொத்த தருமராசன்,-இவை கூறுவான் - இவ்வார்த்தைகளைச்சொல்பவனாய்,'உன்தாதை - உனது தந்தையான வீமன், தமியேனொடுஉயவாமல் - என்னோடுஆராயாமல், ஒரு வாசம் மலர் கொண்டிட- நறுமணத்தையுடையதொருபூவைக் கொணர்தற்பொருட்டு, சென்றான்- (அளகாபுரிக்குப்) போய்விட்டான்,'என- என்று கூறி,-சிந்தை நொந்து - மனம் வருந்தி, அன்புடன் - பிரீதியுடனே, பின்னும் - மீண்டும், இவை செப்புவான் - இவ்வார்த்தைகளைச்சொல்பவனானான்;,(எ-று.)-அவற்றை மேற்கவியிற் கூறுகிறார்.

செம்பட்டமயிருக்கு மின்தாரையையும், வெள்ளெயிற்றுக்கு வெண்ணிலாவையும், கரிய பெரிய வடிவத்துக்குக் காளமேகத்தையும் உவமை கூறினார். நீதிக்கு ஓர்வடிவாம் நிருபன் - நீதி தவறாதஅரசனென்றபடி; கீழ் "தருமத்தினுருவாகி"என்பதற்குங் கருத்து இவ்வாறே. தனக்கு இரண்டுகைகள் போன்ற வீமஅருச்சுனர் இருவரையும் பிரிந்ததனாலாகிய எளிமைதோன்ற, 'தமியேன்'என்றான். உயவாமல், உயவு - பகுதி: இது உசாவு என்பதன் மரூஉ. வடியா நிருபன் என்றும், உரையாமலென்றும் பாடம். (467)

131.-வீமனுக்குஇடையூறு நேரும்முன் அங்ஙன் நேராதிருக்க நாம்அளகை செல்வோமென்று தருமன் அவன் தேரிலேறுதல்.

எம்பிக்கொரிடையூறுவந்தெய்து முன்யாமியக்கேசனூர்
வம்புற்றமலர்வாவிசென்றெய்தி விரைவோடுவருவோமெனா
வெம்புற்றபைங்கானினிடை மின்னுமிளையோருமுடன்மேவவே
கம்பிக்குநெஞ்சோடவன்றேரின் மீதக்கணத்தேறினான்.

(இ-ள்.)'எம்பிக்கு- எனது தம்பியான வீமனுக்கு, ஒர் இடையூறுவந்து எய்தும்முன் - யாதாயினுமொரு தீங்கு நேர்தற்கு முன்னமே,- (நேராதிருக்கும்படி), யாம்-நாம், இயக்கேசன் ஊர் -யக்ஷராஜனான குபேரனது அளகாநகரத்திலுள்ள, வம்பு உற்ற - பரிமளம் மிக்க, மலர் - பூக்களையுடைய,வாவி - பொய்கையை, விரைவோடு சென்று எய்தி- விரைவிற் போயடைந்து, வருவோம்-மீண்டுவருவோம்'எனா- என்று (கடோற்கசனைநோக்கிக்) கூறி, வெம்பு உற்ற பைங்கானின் இடை - தாபம் பொருந்தின பசுமையான அந்தக்காட்டில், மின்உம்-மின்னற்கொடிபோன்ற திரௌபதியும், இளையோர்உம்- (தனது) தம்பிமாரான நகுலசகதேவர் இருவரும், உடன் மேவ - பிரியாது வசிக்க, கம்பிக்கும் நெஞ்சோடு - (வீமனைப்பற்றின கவலையால்) நடுங்குகின்ற மனத்துடனே, அவன் தேரின் மீது-அந்தக் கடோற்கசனது இரதத்தின்மேல், அ கணத்து-அந்த க்ஷணத்திலேயே, ஏறினான்- (தருமபுத்திரன்) ஏறினான்;(எ-று.)

தருமன்அளகைக்குச் செல்லக் கடோற்கசனொடு தேரின்மீதேறினனென்பதாம். மேல் 138-ஆங் கவியில் "அன்றந்த விடம்விட்டிமைப்போதி லத்தேரின் மிசையேறியே, மின்றந்த விடையாளுமிளையோருமுறைகானினிடை மேவினான்"என வருதலால், இச்செய்யுளின் மூன்றாமடிக்கு- திரௌபதியும் நகுலசகதேவரும் அக்காட்டினின் தன்னுடன்வர எனப் பொருள் கூறலாகாது. (468)

132.-தருமன்கடோற்கசனோடுதேரில் அந்தரவழியாயச் செல்லுதல்.

கரக்கும்பகம்பக்கடாயானைமன்னன்கருத்தோடுசென்று
அரக்கன்றடந்தேரிலவனோடுநீடந்தரத்தேகினான்
பரக்கும்பெரும்புண்யமும்பாவ முந்தாவில்பகிரண்டமும்
புரக்கும்பரஞ்சோதியும்பொங்கு மாமாயையும்போலவே.

(இ-ள்.)பரக்கும் பெரு புண்யம்உம் பாவம்உம் (போல)- பரவுந்தன்மையுள்ள பெரிய நல்வினையின்வடிவமும் தீவினையின் வடிவமும் போலவும், தா இல் பகிர் அண்டம்உம் புரக்கும் பரம்சோதிஉம் பொங்கும்மா மாயைஉம் போல - அழிதலில்லாத (இந்த அண்டத்தை மாத்திரமேயன்றி மற்றை) வெளியிலுள்ள அண்ட கோளங்களையும்காக்குந் தன்மையுள்ள (எல்லா வொளிகளினும்) மேம்பட்ட ஒளிவடிவமான பரப்பிரமமும் (பலவகையாகப்) பரிணமிக்குந் தன்மையுள்ள பெரியமாயையின் வடிவமும் போலவும்,-கரம்கும்பம் கம்பம் கடாம்யானைமன்னன்- துதிக்கையையும் மத்தகத்தையும் அசையுந்தன்மையையும் மதநீர்ப்பெருக்கத்தையுமுடைய ஆண் யானைக்குஒப்பான தருமராசன், கருத்தோடு சென்று-விருப்பத்துடனே போய், அரக்கன் தட தேரில்- இராக்கதனாகியகடோற்கசனுடைய பெரியதேரின் மேலே, அவனோடு- அக்கடோற்கசனுடனே, நீடு அந்தரத்து- நீண்ட ஆகாயவழியிலே, ஏகினான்- சென்றான்;

தருமூர்த்தியும்க்ஷத்திரியதேஜசையுடையவனுமான யுதிட்டிரனுக்கு நல்வினையின்வடிவமும் ஒளிவடிவமான பரமான்மாவும், அரக்கமகனான கருநிறமுடைய கடோற்கசனுக்குத் தீவினையின்வடிவமும் மாயையும் உவமையெனக் காண்க. கும்பம் - குடம் போன்ற வடிவமுடையது; மத்தகத்துக்குக் காரணக்குறி: உவமவாகுபெயர். கம்பம்-வடசொல்: எப்பொழுதும் அசைந்துகொண்டிருத்தல் யானையின்இயல்பு; இனி, கம்பம் என்பதற்கு-கட்டுத்தறியிற் கட்டிவைத்தற்குரிய என்றும், கட்டுத்தறியை முறிக்குந் தன்மையுள்ள என்றும், தூண்கள் போன்ற கால்களையுடைய என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பாவம் மாயை என்ற இவற்றைக் கருநிறமுடையன என்றல் நூல்மரபு. உவமையணி. (469)

133.-தருமகடோற்கசரேறினதேர் குபேரன்சோலையை யடைதல்.

கானெல்லைசெல்லாதுகதிரோனெடுந்தேரெனக்கங்கைசேர்
வானெல்லையுவோடியொருநாலுகடிகைக்குள்வயமன்னுதேர்
ஊனெல்லையில்லாதுபுகமண்டிமிகமண்டுமுதிரத்துடன்
தேனெல்லையில்லாதுகுக்கும்பெருஞ்சூழல்சென்றுற்றதே.

(இ-ள்.) வயமன்னுதேர்-வலிமைபொருந்தின அத்தேரானது,-கான் எல்லைசெல்லாது - அக்காட்டினிடத்திலே [பூமியில்]செல்லாமல், கதிரோன் நெடு தேர் என-ஆயிரங்கிரணங்களையுடையவனான சூரியனதுபெரியஇரதம்போல, கங்கை சேர் வான் எல்லைஉற- தேவகங்காநதி பொருந்தின ஆகாயத்தினிடத்திலே பொருந்த, ஓடி - விரைந்து, ஒரு நாலு கடிகைக்குள்-நான்கு நாழிகைக்குள்ளே, ஊன் எல்லை இல்லாது மண்டி புக மிக மண்டும் உதிரத்துடன்,-(கொல்லப்பட்டவீரர்களது) தசைகள் அளவில்லாது நெருங்கிக் கிடக்க (அவற்றினின்று) மிகுதியாகப் பெருகுகிற இரத்தத்துடனே, (பூக்களினின்று) தேன் எல்லைஇல்லாது உகுக்கும் பெரு சூழல் - மதுவை அளவில்லாற் சொரிகின்ற பெரிய அக்குபேரன் சோலையினிடத்தை, சென்று உற்றது - போய்ச்சேர்ந்தது; (எ-று.)

கடிகை - இருபத்துநான்கு நிமிஷங்கொண்ட நேரம். உதிரம் - வடசொற்றிரிபு. சூழல்-சூழ்ந்துள்ளதெனக் காரணக்குறி. (470)

134.-இதுவும்,மேற்கவியும்-குளகம்: தருமன் வீமனைக் கண்டு தளர்வுஆற,கடோற்கசன் தந்தையைக் கண்டு இன்புறல்.

ஆனைக்குழாநூறுமரியேறெனப்பொங்கியளகேசன்வெஞ்
சேனைக்குழாநூறியதனூடுபயில்வாயுசிறுவன்றனைத்

தானைப்பெருங்கொற்றமன்கண்டுதானுற்றதளர்வாறினான்
ஏனைத்திருத்தாதையைக்கண்டுதேர்நின்றிழிந்தின்புறா.

(இ-ள்.) ஆனைகுழாம் நூறும் அரி ஏறுஎன - யானைக்கூட்டத்தை யழிக்கின்ற ஆண்சிங்கம்போல, பொங்கி அளகாஈசன் வெம்சேனைகுழாம் நூறி-கோபித்துக் குபேரனது கொடிய சேனைக்கூட்டத்தை அழித்து, அதனூடு பயில்-அச்சோலையினிடத்திலேதங்கியுள்ள, வாயு சிறுவன்தனை- காற்றின் மகனானவீமனை,தானைபெரு கொற்றம் மன் -சேனைகளையுஞ் சிறந்த வெற்றியையுமுடைய யுதிட்டிரராசன், கண்டு-பார்த்து, தான் உற்ற தளர்வு ஆறினான்- தான் அடைந்திருந்த மனக்கவலைத்தளர்ச்சி நீங்கினான்;(கடோற்கசன்), ஏனை- மற்றை, திரு தாதையை - (தனது) சிறந்த தந்தையான வீமனை,கண்டு-பார்த்து, இன்புஉறா-மகிழ்ச்சியடைந்து, தேர்நின்று இழிந்து - தேரினின்றும் இறங்கி,-(எ-று.)-'அடிமன்ன'என மேலைக்கவியில் இயையும்.

அதனூடு என்றது,கீழ்க்கவியில் 'சூழல்'என்றதை நோக்கின சுட்டு. ஏனையென்னும்இடைச்சொல், வினைமாற்றுப்பொருளது. (471)

135.-தன்னைவாசமலரோடு வணங்கிய வீமனைக்கண்டு தருமன் கூறலுறுதல்.

மைக்காளமுகிலன்னமகனுந்த னடிமன்னவயவீமனும்
கைக்கானினறைவாசமலர்கொண்ட றன்காளைகழனல்கியே
முக்காலும்வலம்வந்துமுறையோடுதொழுவானைமுகநோக்கிநின்று
எக்காலுநாவந்ததிசையாத விசையோனுமிவைகூறுவான். *(இ-ள்.) மைகாளம் முகில் அன்ன-அஞ்சனத்தையும் காளமேகத்தையும் (நிறத்தில்) ஒத்த, மகன்உம் - (தனது) குமாரனான கடோற்கசனும், தன் அடி மன்ன-தனது பாதங்களிற் பொருந்தி வணங்க, வயம் வீமன்உம் - சயத்தையுடைய வீமசேனனும், கானில் நறை வாசம் மலர் கைகொண்டு-அச்சோலையிலுள்ளதேனையும்மணத்தையுமுடைய பூக்களைக்கைகளில் எடுத்துக்கொண்டு வந்து, அறன் காளைகழல் நல்கி- தருமபுத்திரனது பாதங்களிலேயிட்டு அருச்சித்து, முக் கால்உம் வலம்வந்து- மூன்று தரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, முறையோடு - சாஸ்திரவிதிப்படியே, தொழுவானை-(சாஷ்டாங்கமாக)நமஸ்கரிப்பவனை,முகம் நோக்கி நின்று - முகத்தைப் பார்த்துநின்று, நா வந்தது எக் கால்உம் இசையாத இசையோன்உம்-வாயில் வருகிற வசைச்சொற்களைஎப்பொழுதுங் கூறுதன்மையில்லாத கீர்த்தியையுடைய யுதிட்டிரனும், இவை கூறுவான் - (அப்போது) இவ்வார்த்தைகளைச்சொல்பவனானான்;(எ-று.)-அவை மேற்கவியிற் கூறப்படும்.*

வீமன் தொழுவானை-தொழுவானாகியவீமனையென்க. எக்காலும் - பிறர் தீங்குசெய்த காலத்திலு மென்றபடி. எக்காலும் நாவந்ததிசையாத இசையோன்-ஒருபொழுதிலுங் கண்டபடி கடுஞ்சொல்லைக்கூறி யறியாத பொறுமைக் குணத்தின் பெருமையையுடையவ னென்றபடி. (472)

136.-தன்கட்டளையின்றிப்பெண்வார்த்தையால் தனித்துவந்துபொருததுபற்றித் தருமன் வீமனைச் சினத்தல்.

என்னேவலாலன்றியிமையோரு மெய்தாதவிக்காவினீ
மின்னேவலால்வந்துவிரகாக வினைசெய்தவிதுமேன்மையோ
உன்னேவல்புரிவாருமுளரும்பி மாரென்றுருத்தானரோ
தன்னேவலாலிந்தவுலகேழும் வலம்வந்ததனியாழியான்.

(இ-ள்.)'இமையோர்உம்எய்தாத இ காவில்-தேவர்களும் நுழையக்கூடாத [மிக்ககாவலையுடைய]இந்தச் சோலையிலே,நீ-,என் ஏவலால் அன்றி-எனது அநுமதியினாலல்லாமல், மின் ஏவலால்-மின்னற் கொடிபோன்ற திரௌபதியினது கட்டளையால்,விரகுஆக வந்து- கபடமாகவந்து, வினைசெய்த- (போர்முதலிய) தொழில்களைச்செய்த, இது - இச்செய்கை, மேன்மைஓ - சிறப்பாமோ? உன் ஏவல் புரிவார்உம் உம்பிமார் உளர்-(தங்கள் தமையனான)உனது கட்டளையைச் செய்பவர்களும் உன் தம்பியர் இருக்கின்றனரன்றோ?'என்று -என்றுசொல்லி, உருத்தான்-கோபித்தான்: (யாரென்னில்), தன் ஏவலால் இந்த உலகு ஏழ்உம் வலம் வந்த தனி ஆழியான்-தனது கட்டளையால் இந்த ஏழு தீவுகளையுடையஉலக முழுவதிலுஞ் சூழ்ந்துவருந் தன்மையதான ஒப்பற்ற ஆஜ்ஞா சக்கரத்தையுடைய தருமன்;(எ-று.)

உனதுதம்பியராகிய அருச்சுனனாதியர்உன்ஏவற்படி நடக்க, எனது தம்பியாகிய நீமாத்திரம் எனது ஏவலின்றி யொழுகுவது தகுதியோவென்றவாறு. மின்ஏவலால் வந்து விரகாக என்றது, தையல்சொற்கேட்ட இழிதகைமையை

விளக்கும் 'மின்'என்றது அவளுடைய தேக காந்தியிலே ஈடுபட்டு வீமன் அங்ஙனஞ்செய்தானென்பதை யுணர்த்துதற்கு. விரகு-தந்திரம். ஆணையைச்சக்கரமென்றல், மரபு. இவ்வுலகம் ஏழுதீவுகளையுடைமைபற்றி 'உலகேழும்'என்றார்: ஆகவே, இங்கு உலகுஎன்பது தீவுஎன்று அதன் ஏகதேசத்தை யுணர்த்திற்றென்க: "மாயோன்மேயகாடுறை யுலகமும்"என்ற இடத்துப்போல. அரோ-ஈற்றசை. (473)

137.-தருமன்முனிவாறித் தாம் வசித்திருந்த காட்டை மீண்டடைதல்.

என்றிந்தவுரைகூறிமுனிவாறி யிறையோனுமிகலோனுடன்
சென்றந்தண்மலர்வாவிபடிவுற்று வாசத்திருத்தார்புனைந்து
அன்றந்தவிடம்விட்டிமைப்போதி லத்தேரின்மிசையேறியே
மின்றந்தவிடையாளுமிளையோருமுறைகானினிடைமேவினான்.

(இ-ள்.) என்றுஇந்த உரை கூறி-என்று இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லி, முனிவு ஆறி - (உடனே) கோபந்தணிந்து, இறையோன்உம் - (யாவர்க்குந்) தலைவனானதருமனும், இகலோனுடன் சென்று - வலிமையையுடைய வீமனுடனேபோய், அம் தண் மலர் வாவி படிவுற்று - அழகிய குளிர்ந்த பூக்களையுடையஅப்பொய்கையிலே நீராடி, வாசம் திரு தார் புனைந்து- வாசனையையுடையஅழகிய (அப்பொய்கையிலுள்ள) மலரைச் சூடி, அன்று - அப்பொழுதே, அந்த இடம் விட்டு-அவ்விடத்தை நீங்கி, இமைப்போதில் - ஒரு நொடிப்பொழுதிலே, அ தேரின்மிசை ஏறி - அந்தக் கடோற்கசனது இரதத்தின்மே லேறிக்கொண்டு, மின் தந்த இடையாள்உம் இளையோர்உம்உறை கானினிடை மேவினான்- மின்னலையொத்தஇடையையுடைய திரௌபதியும் (தனது) இளைய தம்பிமாரான நகுலசகதேவரும் வசிக்கின்ற அக்காட்டில் வந்திட்டான்;

இகலோன் -கடோற்கச னென்பாரு முளர். மின் தந்த இடை, தந்த- உவமவுருபு. தார் என்னும் மாலையின்பெயர்,அதற்குக்கருவியான பூவுக்கு இங்கே காரியவாகுபெயர். (474)

138.-தருமன்உரோமசனைவணங்கி, திரௌபதிக்கு மலரளித்து,கடோற்கசனுக்கு விடைதந்தனுப்புதல்.

மேவிப்பெருந்தெய்வமுனிபாதமலர்சென்னிமிசைவைத்துமென்
காவிக்கயற்கண்ணிணைச்சேயி தழ்ப்பாவைகளிகூரவே
வாவிச்செழுந்தாமமலர்நல்கி யொல்காதுவலிகூருநல்
ஆவிக்கின்னமுதானநிருதற்கு விடையன்றளித்தானரோ.

(இ-ள்.)(யுதிட்டிரன்), மேவி - வந்துசேர்ந்து, பெரு தெய்வம் முனி பாதம் மலர் சென்னிமிசை வைத்து - சிறப்புள்ள தேவ விருடியான உரோமசமகாமுனிவனது திருவடித்தாமரைப் பூவைத்(தனது) தலைமேற் கொண்டுவணங்கி, மெல் காவி கயல் இணைகண் சேய் இதழ் பாவை களிகூர - மென்மையான நீலோற்பல மலரையும் கயல்மீனையும்போன்ற ஒன்றோடொன்றொத்தகண்களையும் சிவந்தஅதரத்தையுமுடைய சித்திரப்பதுமைபோலழகிய திரௌபதி களிப்பு மிகும்படி, வாவி செழு தாமம் மலர் நல்கி-அப்பொய்கையிலிருந்து கொணர்ந்த அழகிய மாலையாகத்தொடுத்தற்குரிய பூக்களை(அவளுக்கு)க் கொடுத்து, ஒல்காது வலி கூரும் - தளர்ச்சியில்லாமல் வலிமைமிகுந்த, நல் ஆவிக்கு இன் அமுது ஆன - சிறந்த (தனது) உயிருக்கு இனிமையான அமிருதத்தையொத்து உதவின, நிருதற்கு - அரக்கனாகியகடோற்கசனுக்கு, அன்று - அப்பொழுது, விடை அளித்தான் - அனுமதி கொடுத்தனுப்பினான்; (எ-று.)-அரோ- ஈற்றசை.

இங்கே,'வாவிச்செழுந்தாமமலர்நல்கி'என்றதனால்,வீமன் கொண்டுவந்தது நீர்ப்பூவேயென்பது தெளிவாம். கீழ்க்கவியிலிருந்து தொடர்ச்சியாய், பிரதானனானதருமன் உரோமசமுனிவரை வணங்கியதையும், திரௌபதிக்குப் பூவளித்ததையும், கடோற்கசனுக்கு விடையளித்ததையும் கூறியதிலேயே வீமன் உரோமசமுனிவரை வணங்கியது முதலியவையும் அடக்கப்படவேண்டும், கீழ்க்கவியில் 'மேவினான்'என முடித்து, இக்கவியில் 'மேவி'என எடுத்துத் தொடர்ச்சிப்படுத்துக் கூறினமையின். இக்கவியில் பாதமலர் சென்னிமிசை வைத்தல், மலர் நல்குதல், விடையளித்தல் என்னும் வினைக்கெல்லாம்கீழ்க்கவியில் 'இறையோன்'என்றதனாற்குறித்த யுதிட்டிரனே எழுவாயாதல் ஏற்கும். தருமபுத்திரனிடத்து வீமசேனன்தான் தேடிய மலர்களைக்கொடுத்ததனால், திரௌபதியினிடம் தருமனே அம்மலர்களைக்கொடுத்தா னென்க. இனி, இக்கவியில் வீமனெனத் தோன்றாஎழுவாய்வருவித்தல்வேண்டு மென்பாருமுளர். நல்லாவி யென்றது, எவர்க்கும் உயிரினுமினியது வேறின்றாதலின். தருமபுத்திரனது உயிர்த்துணைவனானவீமனது க்ஷேமத்தை அறிதற்குக் கடோற்கசனே ஆபத்பந்துவாய் உதவினமையின், 'நல்லாவிக்கின்னமுதானநிருதன'என்றது. சேய்தழற் பாவை என்றும் பாடம். (475)

வேறு.

139.-பாண்டவர்அங்குத்தானே திரௌபதியுடன் தங்கியிருத்தல்.

மின்புரை மருங்குன் மின்னும் வேந்தரு மந்தக் கானில்
அன்புடைமுனிவன் கூற வவன்மலர்ப் பாதம் போற்றித்
துன்பமுந்துனியு மாறி நாடொறுந் தோகை பாகன்
தன்பெருங் கதையுங் கேட்டுத் தங்கின ரென்ப மாதோ.

(இ-ள்.) மின்புரை மருங்குல் மின்உம்-மின்னலையொத்த இடையையுடைய திரௌபதியும், வேந்தர்உம் - (அருச்சுனனொழிந்த) பாண்டவர்களும், அன்பு உடை முனிவன் கூற - (யாவரிடத்தும்) அன்பையுடைய உரோமசமுனிவன் (பல தரும நெறிகளை)உபதேசிக்க (க் கேட்டு), அவன் மலர் பாதம் போற்றி-அம்முனிவனுடைய தாமரைமலர்போன்றதிருவடிகளைவணங்கி, துன்பம்உம் துனிஉம் மாறி- துன்பங்களும் கவலையும்ஒழிந்து, நாள்தொறுஉம் - தினந்தோறும், தோகைபாகன்தன் பெரு கதைஉம் கேட்டு-தோகையுள்ள மயில்போலுஞ் சாயலையுடையஉமாதேவியைஇடப்பாகத்திற் கொண்ட சிவபிரானது சிறந்த சரித்திரத்தையுங் கேட்டுக்கொண்டு, அந்த கானில்-அக்காட்டிலே, தங்கினர்- தங்கியிருந்தார்கள்;(எ-று.)-என்ப- அசை. மாது, ஓ - ஈற்றசை.

தோகைபாகன்தன் பெருங்கதை-திரிபுரசங்காரம் போல்வன. தோகை - மயிலிறகு;இங்கே இருமடியாகுபெயர். தோகைபாகன் பெருங்கதை கேட்டது-பாசுபதம்பெற அருச்சுனன் அப்பிரானைக்குறித்துச் சென்றிருத்தலினாலாகும். உம்மையால், பிற புண்ணிய சரித்திரங்களையுங் கொள்ளலாம். முன்னே 'மின்புரைமருங்குல்'என வந்ததனால்,பின்பு 'மின்'என்றது - பெண்ணென்னுமாத்திரையாய் நின்றது.

இக்கவி -கீழ் எண்பத்திரண்டாங் கவிபோன்ற அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம். (476)

புட்பயாத்திரைச்சருக்கம் முற்றிற்று.

நான்காவது

சடாசுரன் வதைச்சருக்கம்

சடாசரன்என்பவனது கொலையைக்கூறும் பாகமென்று பொருள். சடாசுரன் என்பதை ஜடா அசுரன் என்று பிரித்து, சடை முடியையுடைய அசுரனென்று பொருள் கொள்க. அசுரன் என்பது - அ சுரன் எனப் பிரிந்து தேவனல்லாதவ னென்றும், பாற்கடல் கடைந்த காலத்து அதனினின்று உண்டான மதுவைப் பானஞ் செய்யாதவ னென்றும், அசு ரன் எனப் பிரிந்து (பகைவர்) உயிரைக் கவர்பவ னென்றும் பொருள்தரும். சடாசுரன் வதை - தொக்குநின்ற ஆறாம்வேற்றுமையுருபு,செயப்படுபொருளில் வந்தது. இவன் திரௌபதியை யெடுத்துக் கொண்டுபோனதுபற்றி, இவனைவீமன் கொன்றான். இவனைமேல் அரக்கனெனக் கூறியிருப்பினும் இங்கே அசுரனென்றது, இரண்டு சாதியாரும் கொடுந்தொழில் செய்யும் இனத்தவராதலின் என்க.

1.-கடவுள்வாழ்த்து.

அழுதும்வாண்முறுவ லரும்பியுங் களித்து மாடியும்பாடியு
மகிழ்ந்தும்,
தொழுதுமா தரித்தும் விழுந்துமே லெழுந்துந் துதித்திடத் தன்
பதந்தருவான்,
முழுதுமா யெங்கு முச்சுட ராகி மூலமாய் ஞாலமாய் விண்ணாய்,
எழுதொணாமறைக்கு மெட்டொணாவடிவத்தெம்பிரானும்பர்நா
யகனே. *(இ-ள்.)அழுதுஉம்-(தன்னைக்காணாதபொழுதுவிரகதாபத்தாற்) புலம்பியும், வாள் முறுவல் அரும்பிஉம் - (தன்னைக்கண்டபொழுது) ஒளியையுடைய புன்சிரிப்பைச் செய்தும், களித்துஉம்-களிப்படைந்தும், ஆடிஉம் - ஆநந்தக்கூத்தாடியும். பாடிஉம்-(பலவகைக்) கானங்கள் பாடியும், மகிழ்ந்துஉம் - மகிழ்ச்சியடைந்தும், தொழுதுஉம் - (தன்னை) வணங்கியும், ஆதரித்தும் - (தன்னை)மிக விரும்பியும், விழுந்துஉம்- (தேகம்பரவசமாய்க்) கீழ்விழுந்தும், மேல் எழுந்துஉம்-பின்பு எழுந்துநின்றும், துதித்திட - (தன்னைத்)தோத்திரஞ் செய்ய, தன் பதம் தருவான் - (இப்படிப்பட்ட கோபஸ்திரீகள் முதலிய தன்னடியார்களுக்குத்) தனது திருவடிகளைக்கொடுத்தருளிய கடவுள், (யாரென்னில்),-முசுடர் ஆகி - (சூரிய சந்திர அக்கினியரென்னும்) மூன்று ஒளிகளின் வடிவமாய், ஞாலம்ஆய்-பூமியின் வடிவமாய், விண் ஆய் - ஆகாயத்தின் சொரூபமாய், எங்குஉம்-எவ்விடத்துமுள்ள, முழுதும் ஆய் - எல்லாப்*

பொருள்களின் உருவமுமாய், மூலம் ஆய் - (இவையெல்லாவற்றிற்கும்) ஆதிகாரணமாய், எழுதுஒணாமறைக்குஉம்எட்டஒணாவடிவத்து - எழுதுதற்கரிய வேதங்களுக்கும் எட்டமுடியாத சொரூபத்தையுடைய, எம்பிரான் - எமது தலைவனும்,உம்பர் நாயகனே - தேவாதி தேவனுமான ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவே; (எ-று.)

இது இந்தச்சருக்கத்தின் கடவுள் வணக்கம். கடவுளின் தன்மையைத் தெளிவாகக் கூறுவதனால்அவ்வாறுள்ள கடவுளைவணங்குவோ மென்றது புலனாம். களிப்பு - மிக்க ஆநந்தம். தன்பதம்-தனது வாழிடமான பரமபதமென்றுங் கொள்ளலாம். பஞ்சபூதங்களுள் முதலதாகிய பிருதிவியை 'ஞாலமாய்'என்றும், ஈற்றதாய ஆகாயத்தை 'விண்ணாய்'என்றும், இடையதாகிய அக்கினியை 'முச்சுடராகி'என்றதிற் சேர்த்தும் கூறியதில், கூறப்படாத மற்றையிரண்டையும் அடக்குக. எழுதொணா,எட்டொணா- செயவெனெச்சத்தின் ஈறு தொகுத்தல். ஒணா- ஒன்றாத: மரூஉ. வேதம் எழுதாக்கிளவியாய் அநந்தமாயிருத்தலின், எழுதொணாமறை யெனப்பட்டது. மறைக்கும், உம்மை - எல்லாப்பொருள்களையுமறிந்து உண்மை கூறுகிற அதன் சிறப்பை விளக்கும். தன்பதந்தந்தான் என்று பிரதிபேதம்.

இதுமுதல் இருபதுகவிகள் - பெரும்பாலும் இரண்டு நான்கு ஏழாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், மற்றவை நான்கும் விளச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எழுசீராசிரிய விருத்தங்கள். (477)

2.-இருடியர்பாண்டவரிடம் கொடியமிருகங்களினின்று அபயம்வேண்டுதல்.

இந்தநீள்வனத்தின்மன்னவரிவ்வாறின்பமுற்றிருந்தவந்நாளில்,
அந்தமாவனத்தின்சூழலிற்பயிலு மருந்தவமுனிவரர்பலருந்,
தந்திபேருழுவையாளியெண் கிவற்றாற்
றாமிடருழந்துமெய்தளர்ந்து,
வந்துமாமகிபர்க்கபயமென்றவர் வாழ் வனத்திடைப்
புகுந்துமன்னினரால். *(இ-ள்.) இந்தநீள் வனத்தில்-இப்பெரிய காட்டிலே, மன்னவர் - இராசகுலத்தாராகிய பாண்டவர்கள், இ ஆறு - இந்தப்படி, இன்பம் உற்றுஇருந்த-இன்பமடைந்திருந்த, அ நாளில்-அந்தக் காலத்தில், அந்த மாவனத்தின் சூழலில் பயிலும் அரு தவம் முனிவரர் பலர்உம்-அந்தப் பெரிய காட்டினிடத்திற் பொருந்திவசிக்கிற (பிறராற்) செய்தற்கரிய தவத்தைச் செய்யுந் தன்மையுள்ள பல இருடிச் சிரேஷ்டர்களும்,-தந்திபேர் உழுவை ஆளி எண்கு இவற்றால்தாம் இடர் உழந்து-யானைகள்பெரும்புலிகள் சிங்கங்கள் கரடிகள் என்கிற இக்கொடுவிலங்குகளால் தாம் துன்பத்தை யனுபவித்து, மெய்தளர்ந்து-உடம்புதளர்ச்சியையடைந்து, வந்து-,மா மகிபர்க்கு அபயம் என்று - பெருமையையுடைய பாண்டவராசர்களுக்கு(த் தாம்) அடைக்கலப் பொருளென்றுகூறி, அவர் வாழ் வனத்திடைபுகுந்து மன்னினர்-அப்பாண்டவர் வசிக்கிற காட்டினிடத்துச் சேர்ந்து தங்கினார்கள்; (எ-று.)- ஆல்-ஈற்றசை. (478)*

தந்தி -தந்தமுடையது. மகிபர்=மஹீபர் -பூமியைக் காப்பவரென்று பொருள்: மஹீ-பூமி. (478)

3.-முனிவர்வேண்டியவாறு தருமன் அபயமளித்தல்.

அருந்தவமுனிவரெனைப்பலரிவ்வாறபயமென்றழுங்கு
சொற்கேட்டுப்,
பெருந்திறலரசனவர்பதம்வணங்கிப்பேசுகநுங்குறையென்னப்,
பொருந்தியகொடியவிலங்கினாற்றமக்குப்
புகுந்துளயாவையும்புகன்றே,
வருந்தியதுயரந்தவிர்த்திநீயென்றார்மன்னனுமக்குறை
நேர்ந்தான்.

(இ-ள்.) அருதவம் முனிவர் எனைபலர்-அருமையான தவத்தையுடைய மிகப்பல முனிவர்கள், இ ஆறு -இந்தப்படி, அபயம் என்று-அடைக்கலமென்றுகூறி, அழுங்கு - வருந்துகிற, சொல் - சொல்லை, கேட்டு-,பெரு திறல் அரசன்-மிக்க வல்லமையுடைய தருமராசன், அவர் பதம் வணங்கி-அவர்களுடைய திருவடிகளைநமஸ்கரித்து, நும் குறை பேசுக என்ன-உங்கள் குறையைச் சொல்லுங்களென்று சொல்ல,- (அம்முனிவர்கள்), பொருந்திய கொடிய விலங்கினால்தமக்கு புகுந்துஉள யாவைஉம் புகன்று - நிலைபெற்றகொடுந்தன்மையுள்ள மிருகங்களினால் தங்களுக்கு நேர்ந்துள்ள தீங்குகளெல்லாவற்றையுங் கூறி, வருந்திய துயரம் தவிர்த்தி நீ என்றார்- (நாங்கள்)வருத்தமடைகிற துன்பத்தை நீ ஒழித்திடுவாயென்று சொன்னார்கள்: மன்னன்உம் அ குறை நேர்ந்தான் -

தருமராசனும் அந்த அவர்கள் குறையைத் தீர்ப்பதற்கு உடன்பட்டான்; (எ-று.)-எனை-எத்தனையென்பதன் மரூஉ. (479)

4.-முனிவரிடுக்கணைத்தீர்க்குமாறுஏவிவீமனையனுப்பி விட்டுத் தருமன்இருக்க, ஓரிராக்கதன் வந்து வஞ்சனைச்செயல்புரிதல்.

மறத்துடன்றொழுதுவணங்கிமுன்னின்ற வாயுவின்மதலையை நோக்கித்,
திறத்தகுமுனிவரிடுக்கணீயையசென்றுதீர்த்திடுகவென் றேவி,
அறத்தினதுருவாயகண்டமும்புரக்கு மரசனாங்கிருந்துழிவந்து,
புறத்தொருநிருதன்புகுந்தவஞ்சனையும்புரிந்ததும்புகலலாமளவோ.

(இ-ள்.)அறத்தினது உரு ஆய் - தருமதேவதையினது சொரூபமாய், அகண்டம்உம் புரக்கும் - உலகமுழுவதையுங் காக்கவல்ல, அரசன் - யுதிட்டிரராசன், தொழுது-வணங்கி, மறத்துடன் முன் நின்ற வாயுவின் மதலையைநோக்கி - (தன்னைக்)கைகூப்பி நமஸ்கரித்துப் பராக்கிரமத்துடனே எதிரிலேநின்ற வாயுகுமாரனானவீமனைப்பார்த்து, ஐய நீ சென்று திறம்தகு முனிவர் இடுக்கண் தீர்த்திடுக என்றுஏவி -'ஐயனே! நீ போய்ப் பெருமை பொருந்தின முனிவர்களது துன்பத்தைத் தீர்த்திடுவாய்' என்று நியமித்து (அவனையனுப்பிவிட்டு), ஆங்கு இருந்த உழி - அவ்வனத்திலே வசித்திருந்த பொழுது,-புறத்துஒரு நிருதன் வந்து புகுந்த - வெளியிலிருந்து ஓரரக்கன் வந்து பிரவேசித்த, வஞ்சனையும்-,புரிந்ததுஉம் - (அவன்) செய்தசெயலும், புகலல்ஆம் அளவுஓ-(நம்மாற்) சொல்லுதற்குக்கூடின அளவையுடையதோ? [அன்றென்றபடி];-

ஆயினுஞ்சிறிதுசொல்லுவே னெனக் கவி ஒருவாறு அவையடக்கங் கூறியவாறாம். (480)

5.-இரண்டுகவிகள்- சடாசுரன் வருணனை.

தோளிரண்டினுநாடொறுமிரண்டந்தண் சுரும்பிணை விரும்பினன்சுமந்து,
தாளிரண்டுடையதொருகருங்குன்றஞ் சரிப்பபோலகண்ட முஞ்சரிப்பான்,
கோளிரண்டஞ்சிப்பிறையிரண்டகல்வான் குகை யிடைப்புகுவதேபோல,
வாளிரண்டன்னவெயிறிரண்டொளிகூர் வாணிலாவழங்கியவாயான்.

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள்-குளகம்.

(இ-ள்.)நாள்தொறும்-தினந்தோறும், தோள் இரண்டின்உம் - (தனது) தோள்களிரண்டிலும், இணைஅம் தண் இரண்டு சுரும்பு-(ஒன்றோடொன்று) ஒத்த அழகிய குளிர்ந்த இரண்டு மலைகளை,விரும்பினன் சுமந்து - விருப்பத்தோடு எடுத்து, தாள் இரண்டு உடையது ஒரு கரு குன்றம் சரிப்பதுபோல்-இரண்டுகால்களையுடையஒரு கரிய [பெரிய]மலை சஞ்சரிப்பது போல, அகண்டம்உம் சரிப்பான்-உலகமுழுவதிலுஞ் சஞ்சரிக்குந் தன்மையுள்ளவனும், கோள் இரண்டு அஞ்சி-(ராகுகேதுக்களென்னும்) இரண்டு கிரகங்களுக்குப் பயந்து, பிறை இரண்டு-இரண்டு பிறைச்சந்திரர், அகல் வான் குகையிடை புகுவதுபோல-பரந்த ஆகாயத்திலளாவியதொரு மலைக்குகையினிடத்தேபிரவேசிப்பதுபோல, வாள் இரண்டு அன்ன எயிறு இரண்டு - இரண்டு வாளாயுதத்தைப் போன்ற [கூர்மையையுடைய] கோரதந்தங்கள் இரண்டு, ஒளி கூர் வாள் நிலா வழங்கிய - பிரகாசம்மிக்க ஒள்ளிய சந்திரகாந்தி போன்ற வெண்ணிறக் காந்தியை வீசுதற்கிடமான, வாயான் - வாயையுடையவனும்,-(எ-று.)- சரிப்பான்,வாயான் என்பவை - மேற்கவியில் வரும் 'சடாசுரனெனும்பெயர்ச்சழக்கன்' என்பதற்கு விசேஷணம்.

இரண்டாமடியும்,மூன்றாமடியும்,இல்பொருளுவமை. முதலடி - அவனது உடல்வலிமை மிகுதியை விளக்கும். சரிப்ப-சரிப்பது: தொகுத்தல். 'சுரும்பினை' என்றும், 'இரண்டண்டஞ்சுரும்பென விரும்பினன்'என்றும், 'வானிலா' என்றும் பாடம். சுரும்பு-மலை. (481)

6. முருக்கினாண்மலருங்கறுத்திடச்சிவக்குமொய்யழல்பெய் செழுங்கண்ணன்,

அரக்கினாலுருக்கிக்கம்பிசெய்தென்னவவிர் பொலங்
குஞ்சியன்வஞ்சத்,
திருக்கினாலறங்கள்யாவையுஞ்செகுக்குந்
தீயவன்றீமையேபுரிந்து,
தருக்கினாலமரர்யாரையுஞ்செகுக்குஞ்
சடாசுரனெனும் பெயர்ச்சழக்கன்.

(இ-ள்.) முருக்கின் நாள் மலர்உம்-பலாசமரத்தினது புதிய [அன்று மலர்ந்த](மிகச்சிவந்த) பூவும், கறுத்திட-கரியதென்னும்படி, சிவக்கும் - மிகச்சிவந்த நிறமுள்ள, மொய் அழல் பெய் செழுகண்ணன் - நெருங்கின தீயையுமிழ்கிற பெருங்கண்களையுடையவனும், அரக்கினால்உருக்கி கம்பி செய்து என்ன - அரக்கை உருக வைத்து அதனாற்கம்பிகள் செய்தாற்போல, அவிர் - விளங்குகிற, பொலம் குஞ்சியன் - பொன்னிறமான செம்பட்டமயிர்முடியுடையவனும், வஞ்சம் திருக்கினால்-வஞ்சனையின் மாறுபாடுகளால், அறங்கள் யாவைஉம் செகுக்கும் - தருமங்களெல்லாவற்றையும் அழிக்கின்ற, தீயவன்-கொடுங்குணமுடையவனும் ஆகிய, தீமைஏ புரிந்து தருக்கினால்அமரர் யாரைஉம் செகுக்கும் - தீங்குகளையேசெய்து அகங்காரத்தால் தேவர்களெல்லோரையும் அழிக்கின்ற, சடாசுரன் எனும் பெயர் சழக்கன் - சடாசுரனென்னும் பெயரையுடைய மூர்க்கன்,-(எ-று.)-'எய்தி, கொண்டு, பறந்தனன்' என மேற்கவியில் முடியும்.

முருக்கினாண்மலரும் கறுத்திடச்சிவக்குங்கண் - கருமையோடு செம்மைக்கு எவ்வளவு வேறுபாடு உண்டோ, அவ்வளவு வேறுபாடு முருக்கமலரின் செந்நிறத்தோடு அரக்கன்கண்ணின் செந்நிறத்துக்கு உள்ளதென்பது கருத்து. இரண்டாமடி-தற்குறிப்பேற்றம். சழக்கன்- வழக்குக்கு மாறுபாடாக நடப்பவன். (482)

7.-சடாசுரன்திரௌபதியை வானத்துத் தூக்கிக்கொண்டுபோதல்.

அந்தணர்வடிவங்கொண்டிலங்கையில்வா ழாதிவாளரக்கனைப்
போலச்,
செந்தழளித்தமடமயிலிருந்த சிற்பவண்சாலையினெய்திக்,
கொந்தவிழலங்கற்கொற்றவரறியா வகையொருகோண்
மறைபிதற்றிப்,
பைந்ததொடிதனைக்கொண்டந்தரந்தன்னிற் பறந்தனன்
பழியுண ராதான்.

(இ-ள்.) பழிஉணராதான் - பழியின் கொடுமையை அறியாதவனாகிய அவ்வரக்கன்,-இலங்கையில்வாழ் ஆதி வாள் அரக் கனைப்போல- இலங்கா நகரத்திலே வாழ்ந்த பழமையான கொடிய இராக்கதனாகியஇராவணன் (துறவிவேடம் பூண்டு இராமனது பர்ணசாலையையடைந்து சீதையை எடுத்துச்சென்றது) போல, அந்தணர் வடிவம் கொண்டு - அந்தண வுருவத்தைத் தரித்து, செம் தழல் அளித்த மட மயில் இருந்த சிற்பம் வண் சாலையின்எய்தி - செந்நிறமுடைய அக்கினி பகவானாற்பெறப்பட்ட இளையமயில்போலுஞ் சாயலையுடைய திரௌபதி வசித்திருந்த கைத்தொழிலமைந்த அழகிய பர்ணசாலையி லடைந்து, கொந்துஅவிழ் அலங்கல் கொற்றவர் அறியாவகை ஒரு கோள் மறை பிதற்றி - பூங்கொத்துக்கள் மலரப்பெற்ற மாலையையுடைய(அங்குள்ள தருமன் நகுல சகதேவர் என்னும்) அரசர் (தன்னைக்)காணவொண்ணாதபடி வஞ்சனைக்குரியதொருமந்திரத்தை உச்சரித்துவிட்டு, பைந்தொடிதனை கொண்டு அந்தரம்தன்னில் பறந்தனன் - பசுமையான தொடியென்னும் வளையலையணிந்ததிரௌபதியை யெடுத்துக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கத்திலே பறந்துசென்றான்;(எ-று.)

திரௌபதிக்குத் தன்பால் முதலிற் சங்கையுண்டாகாமைப் பொருட்டு, பெற்றம் புலித்தோல் போர்த்துப் பயிர்மேய்தல்போல அரக்கன் அந்தணவடிவங் கொண்டா னென்க. பழியுணராதான் பைந்தொடிதனைக் கொண்டு பறந்தனன் - பிறனில்விழைதலால் தனக்குப் பெரும்பழி நேர்வதன்றித் தன் விருப்பம் முற்றுப்பெறாதென்பதையறியாதவனாய்ப் பாஞ்சாலியைத் தூக்கிக்கொண்டோடின னென்க. தான் கவர்வது தருமனாதியர்க்குத்தெரிந்தால் தடுத்திடுவாரென்று அவர்கள் தான் வருவதைக் காணாதவாறுமறையை யுச்சரித்தான். கொடுஞ்செயலுக்கு உபயோகித்தது பற்றி 'பிதற்றி'என்றார். அந்தணர் என்பதற்குப் பிராமணர் என்று பொருள் கொள்ளாமல், "அந்தணரென்போரறவோர்"என்றபடி முற்றத்துறந்த முனிவருக்குச் சிறப்புப்பெயரென்றலும் ஒன்று. கொத்து- கொத்து: மெலித்தல். பைந்தொடி-அன்மொழித்தொகை. (483)

8.-நகுலசகதேவர்வில்லேந்தி அந்தச்சடாசுரனது இருபுறத்தும் நெருங்கிநிற்றல்.

அபயமென்றவளந்தரத்தின்மீதரற்று மவ்வுரைகேட்டுமாத்திரி தன்,
உபயமைந்தரும்வார்சிலைகரத்தேந்தியுருத்தெழுந்துருமென வோடி,
இபநடுங்கிடமுன்வளைத்திடுங்கொற்றத்தியாளிபோலிருபுறஞ் சூழ்ந்து,
நபமுகிலென்னமின்னொடும்பெயர்வான்றனக்கெதிர்நின் றிவைநவில்வார்.

மூன்று கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ-ள்.)(அப்பொழுது), அவள் - அத்திரௌபதி, அந்தரத்தின்மீது- ஆகாய வெளியிலிருந்து, அபயம் என்று அரற்றும் - (தனக்கு) அபயமளித்தல் வேண்டுமென்று புலம்பிக்கூவுகிற, அ உரை - அந்த வார்த்தையை, கேட்டு-செவியுற்று, மாத்திரி தன் உபய மைந்தர்உம் -மாத்திரியினது இரட்டைப் பிள்ளைகளும்,[நகுல சகதேவர் இருவரும்],வார் சிலைகரத்து ஏந்தி-நீண்டவில்லைக்கையிலே யெடுத்துக்கொண்டு, உரும் என உருத்து-இடிபோலக் கோபத்தோடு கர்ச்சித்து, எழுந்து - புறப்பட்டு, ஓடி-விரைந்து சென்று, இபம் நடுங்கிட முன் வளைத்திடும்கொற்றத்து யாளி போல்- யானை(மிக்க அச்சமடைந்து) நடுங்கும்படி (அதனை)முன்னேவந்து எதிர்த்துத் தடுக்கிற வெற்றியையுடைய யாளியென்னும் விலங்குபோல, இருபுறம் சூழ்ந்து-(அவனது) இரண்டு பக்கத்திலும் நெருங்கி, நபம் முகில் என்ன மின்னொடுஉம்பெயர்வான் தனக்கு எதிர் நின்று-கார்காலத்து மேகம் மின்னலுடனே யெழுதல்போலத் திரௌபதியுடனே மேலெழுந்து செல்லுகிற அவ்வரக்கனுக்கு எதிரில்நின்று, இவை நவில்வார்-இவ்வார்த்தையைக் கூறுபவரானார்கள்; (எ - று.)- அவற்றை மேற்கவியிற் காண்க.

மாத்திரி-மத்திரதேசத்தரசன் மகள். இவள், பாண்டுவின் இரண்டாம் மனைவி;சல்லியனுடன் பிறந்தவள். இபம்- அரக்கனுக்கும். யாளிகள்- நகுலசகதேவர்க்கும் உவமை. நபம்-நபா:என்னும் வடசொல்லின் திரிபு: இது, ஆவணிமாசத்தின்பெயர்:இலக்கணையாய்க்கார்காலத்தைக் குறித்தது. நபம்முகில்-ஆகாயத்திற் செல்லும் மேகமுமாம்.   (484)

9.-நகுலசகதேவர்யுத்தசன்னத்தராகி அவ்வரக்கனைப்பழித்தல்.

மறையவர்வடிவங்கொண்டுவந்தருளில் வஞ்சநீவஞ்சனையாகப்,
பிறர்பெருந்தாரம்வெளிவியந்தரத்திற் பெயர்வதுபெருமையோபித்தா,
நெறியலாநெறிசெய்துன்குலத்தொருபோர் நிருதன்முன்பட்டதுநினையாய்,
முறையலாதியன்றுன்னுயிரினைமுடிக்குமுரணுடைத்தறுகண்மா மூர்க்கா.

(இ-ள்.) அருள்இல் வஞ்ச-கருணையில்லாதவஞ்சனையுடையவனே! நீ-, மறையவர் வடிவம் கொண்டு வந்து- வேதம்வல்ல அந்தணரின் உருவத்தை யெடுத்துவந்து, வஞ்சனைஆக-, பிறர் பெரு தாரம் வெளவி- அயலாரது கற்பிற்சிறந்த மனைவியைக்கவர்ந்தெடுத்து, அந்தரத்தில் பெயர்வது-ஆகாயத்தில் எழுந்து செல்வது, பெருமைஓ - ஒரு பெருமையாகுமோ?பித்தா-அறிவு மயக்கமுடையவனே! முறை அலாது இயன்று - நீதியல்லாத காரியத்தைப் பொருந்தி, உன் உயிரினைமுடிக்கும்- உனது உயிரை ஒழித்துக்கொள்ளவிருக்கிற, முரண் உடை- மாறுபாட்டையுடைய, தறுகண் - அஞ்சாமையையுமுடைய, மா மூர்க்கா - பெரிய மூர்க்க குணமுடையவனே! முன் - முன்காலத்தில், உன் குலத்து- உனது குலத்திலே, போர் ஒரு நிருதன் - போர்செய்யவல்ல ஓர் அரக்கன் [இராவணன்],நெறி அலா நெறி செய்து - முறைமையல்லாத காரியத்தைப் பண்ணி [இராமனுக்குமனைவியானசீதையைக் கவர்ந்துசென்று], பட்டது - அடைந்த அழிவை, நினையாய்- எண்ணுவாயாக;(எ-று.) தாரம் - தாரா:என்னும் வடசொற்றிரிபு. அலாது - எதிர் மறைக்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்;ஆ - சாரியை. நினையாய். எதிர்மறை முற்றெச்சமாய், நினைக்காமலென்றுமாம். (485)

10.-அப்போதுமறையவரிடுக்கண் தீர்த்து மீண்டுவரும் வீமன் நிகழ்வதுகாணுதல்.

என்றிவாறுரைத்துச்சரத்தின்மாமாரி யிருவரும்விரைவுடனேவக்,
கன்றிவாளரக்கன்கனமெனவதிர்ந்து கண்சிவந்துருத்
தெழுமெல்லை,
ஒன்றிவாழ்மறையோரருந்துயரொழித்தாங்
கொருநொடிப்போழ்தி னின்மீளும்,
வென்றிவாள்வீமனுற்றதும்நிருதன் வெகுள்வதும்விசும்
பிடைக்கண்டான்.

(இ-ள்.) என்றுஇ ஆறு உரைத்து-என்று இந்தப்படி சொல்லி, இருவர்உம்-(நகுல சகதேவர்) இரண்டுபேரும், சரத்தின் மா மாரி-மிக்க பாண வருஷத்தை, விரைவுடன் ஏவ-துரிதமாகப் பிரயோகிக்க,-வாள் அரக்கன் - வாள்போலுங் கொடிய அச்சடாசுரன், கன்றி-மனம்வெதும்பி, கனம் என அதிர்ந்து-மேகம்போலக் கர்ச்சித்து, கண் சிவந்து உருத்து - கண்கள் சிவந்து கோபித்து, எழும் எல்லை- (போருக்கு மேல்) எழுகிறவளவில்,- ஒன்றி வாழ் மறையோர் அரு துயர் ஒழித்து - (அவ்வனத்திற்) பொருந்தி வாழ்கிற முனிவர்களது (கொடுவிலங்குகளாலாகிய ஒழித்தற்கு) அரிய துன்பத்தை ஒழியச்செய்து, ஆங்கு ஒரு நொடிபோழ்தினில்மீளும்- அவ்விடத்தினின்று ஒருமாத்திரைப் பொழுதினுள்ளே மீண்டும் வருகிற, வென்றி வாள் வீமன்-வெற்றியைத் தருகிற ஆயுதத்தையேந்திய வீமசேனன்,- உற்றதுஉம்-நேர்ந்த செய்தியையும், விசும்பிடை நிருதன் வெகுள்வதுஉம் - ஆகாயத்திலே அரக்கன் கோபிப்பதையும், கண்டான் - பார்த்தான்; (எ -று.) *(486)*

11.-வீமன் சினந்துசடாசுரன்மேல் நெருங்கிச் செல்லுதல்.

கண்டனனிரண்டுகண்களுங்கருத்துங் கனன்றுசெந்தீச்சுடர்
காலக்,
கொண்டவெஞ்சினத்தீக்கதுவியெண்டிசையுங் குலைகுலைந்
துடன்வெரூஉக்கொள்ள,
அண்டமுங்குலுங்கநகைத்தெதிர்ந்துரப்பி
யார்த்தனனழன்றுதோள்கொட்டி,
மண்டிமேனடந்தானுகாந்தகாலத்துமருத்தெனமருத்தின்
மாமைந்தன்.

(இ-ள்.)மருத்தின் மா மைந்தன் - வாயுவினது சிறந்தகுமாரனான வீமன்,-கண்டனன் - (அவற்றைப்) பார்த்து, இரண்டு கண்கள்உம் கருத்தும்உம் கனன்று செம் தீ சுடர் கால - (தனது) கண்களிரண்டும் மனமும் எரிந்து சிவந்த அக்கினிச்சுவாலையையுமிழும்படி, கொண்ட வெம் சினம் தீ கதுவி - (தான்) கொண்ட கொடிய கோபாக்கினி மூண்டு, எண் திசைஉம் குலைகுலைந்துஉடன்வெரூஉ கொள்ள-எட்டுத் திக்குக்களிலுமுள்ள பிராணிகளெல்லாம் நடு நடுங்கி ஒருங்கு அச்சத்தையடையவும், அண்டம்உம் குலுங்க-அண்ட கோளங்களும் அதிரவும், நகைத்து-பெருஞ்சிரிப்புச்சிரித்து, எதிர்ந்து - (அவ்வரக்கனுக்கு) எதிர்சென்று, உரப்பி - அதட்டி, ஆர்த்தனன் -ஆரவாரித்து, அழன்று - சீறி, தோள் கொட்டி - (தனது) தோள்களைத்தட்டி, உக அந்த காலத்து மருத்து என - பிரளயகாலத்துப் பெருங்காற்றுப்போல, மேல் மண்டி நடந்தான் - மேல் நெருங்கிச் சென்றான்; (எ-று.)

திசை-இடவாகுபெயர். வெரூஉ-சொல்லிசையளபெடை. *(487)*

12.-வீமன் சடாசுரனைநோக்கிஉன்னைக் கொல்வேனெனல்.

பகன்விறலிடிம்பன்பண்பில்புண்டரீக னிவருயிர்பறித்தளகேசன்,
நகரிடையரக்கர்யாரையுஞ்சேர நல்லுயிரொல்லையிற்செகுத்து,
வகைபடமறலியுடனுறவாக்கி வானுலகளித்தனனின்ற,
சிகையுனதுயிருமிக்கணத்தளிப்பன் றென்புலக்கிழவனுக்
கென்றான்.

(இ-ள்.)'பகன்-பகாசுரனும்,விறல் இடிம்பன்-வெற்றியையுடைய இடிம்பாசுரனும், பண்பு இல் புண்டரீகன் - நற்குணமில்லாத புண்டரீகனென்னும் அரக்கர் தலைவனும்,இவர் - (என்கிற) இவர்களுடைய, உயிர் - உயிரை, பறித்து - (உடம்பினின்று) நீக்கிவிட்டு [இவர்களைக் கொன்று என்றபடி],அளகேசன் நகரிடை அரக்கர் யாரைஉம் - அளகாபுரிக்குத் தலைவனானகுபேரனது நகரத்திலேயுள்ள இராக்கதரெல்லோரையும், சேர - ஒருசேர, ஒல்லையில்- விரைவிலே, நல் உயிர் செகுத்து -நல்லஉயிரை யொழித்து [கொன்றுஎன்றபடி],வகை பட - வலிமைபொருந்த,

மறலியுடன் உறவு ஆக்கி-யமனோடுஉறவினராம்படி செய்து [இவர்களையமனைச்சேரும்படி செய்து], வான் உலகு அளித்தனன்-தேவலோகத்திலுள்ள வீரசுவர்க்கத்துக்குக்கொடுத்தேன்; உனதுஉயிர்உம்-உன்னுடைய பிராணனையும்,நின்ற சிகை - எஞ்சிநின்ற சிகையாக, இ கணத்து - இந்த க்ஷணத்திலேயே, தென் புலம் கிழவனுக்கு-தெற்குத் திக்குக்கு உரிய தலைவனானயமனுக்கு, அளிப்பன் - கொடுப்பேன்',என்றான்- என்று (வீமன் வீரவாதங்) கூறினான்;(எ-று.)

வேத்திரகீயநகரத்தின் புறத்திலுள்ளதோர் வனத்தில் வசித்துக் கொண்டு பகாசுரனென்பவன் அவ்வூரிலுள்ளவீடுகளிலிருந்து நாள்தோறும் ஒருவண்டி யுணவையும், ஓரிளமகனையும்தனக்கு முறைப்படி திறையாகப் பெற்று உண்டு வாழ்ந்திருந்தான்;இருக்கையில் பாண்டவர்கள் அரக்குமாளிகையினின்று தப்பியுய்ந்து பிராமண வேடம்பூண்டு குந்தியோடுகூட அவ்வூரில் ஓரந்தணன் மனையிற்சென்று தங்கியிருக்க, ஒருநாள் அவ்வீட்டுக்குரிய முறை நேர்ந்தது:நேரவே, தன் மகனுக்கு அழிவுண்டாவதனைநோக்கி வருந்திப் புலம்பிய அவ்வீட்டு வேதியன் மனைவியினதுசோகத்தைத் தணித்துக் குந்தி தன்மகனானவீமனையனுப்ப, இவன் சென்று அவனுக்கென்றுகொடுத்தஉணவையெல்லாந்தானுண்டு அவனுடன் பொருது அவனையழித்துஅவ்வூரவர்க்கு இடையூறில்லாதபடி செய்தன னென்பது கதை. வகைபட-பல போர்வகை பொருந்த என்றுமாம். சிகை - எஞ்சிநிற்பது:சேடம்:இது இப் பொருளில் வருதலை"சிகைகடந்தவூடலில்"என்று பரிபாடலிலுங் காணலாம். ஒருபொருளைஒருத்தன் விலைக்குக்கொடுக்கும் போது அவர்கொள்ளும் அளவு பண்டம் கொடுத்தபின் மற்றும் சிறிது கொடுப்பது உண்டு. அது பிசிர் என்று வழங்கப்படும். சிகை என்பது இங்கு அப்பொருளில் வந்ததென்னலாம். இனி, ஒருசாரார் கொழுந்து என்று பொருள் கூறுவர்:அன்றி, அனற்கொழுந்து [அக்கினிச்சுவாலை]:இங்கே, நுனி யெனினுமாம். இனி, சிகை உனது-சடைமுடியையுடைய உன்னுடைய என்றுமாம். (488)

13.-எட்டுக்கவிகள்- இருவர்க்கும் போர்நிகழ, வீமன் சடாசுரனையழித்தமை கூறும்.

நெடும்பணைப்பொருவின்மராமரமொன்று
நெறியிடைநேர்ந்ததங் கதனைப்,
பிடுங்கினன்விசும்பிலெறிந்தவன்றன்னைப்பிளந்தனன்பிளந்
தவப்பொழுதில்,
அடும்படைத்தடக்கையரக்கனுந்திருகி யணங்கை
விட்டக்கணத்தழன்று,
படும்பணைக்குன்றமொன்றுவேரோடும்பறித்த
வன்மேற்படவெறிந்தான்.

(இ-ள்.) நெடுபணைபொருவு இல் மராமரம் ஒன்று-நீண்ட கிளைகளையுடையஒப்பில்லாத ஒரு ஆச்சாமரம், நெறியிடை நேர்ந்தது- வழியிலே யெதிர்ப்பட்டதாக, அங்கு அதனைபிடுங்கினன்- அவ்விடத்திலுள்ள அம்மரத்தை (வீமன் வேரோடு) பறித்தெடுத்து, விசும்பில் எறிந்து - ஆகாயத்தில் வீசி, அவன்தன்னைபிளந்தனன் - அச்சடாசுரனை (உடம்புபிளக்க) அடித்தான்:பிளந்த அ பொழுதில்-அங்ஙனம் அடித்த அந்தப்பொழுதிலே, அடும் படை தட கை அரக்கன்உம் - கொல்லுந் தன்மையுள்ள ஆயுதத்தையேந்தவல்ல பெரிய கைகளையுடைய அவ்விராக்கதனும், திருகி- மனம் மாறுபட்டு, அணங்கை விட்டு - திரௌபதியைக்கீழேவிட்டு, அ கணத்து - அந்த க்ஷணத்திலே, அழன்று - கோபங்கொண்டு, படும் பணைகுன்றம் ஒன்று வேரோடுஉம் பறித்து- (எதிரில்) நேர்ந்த பெரிய மலையொன்றைஅடியோடு பிடுங்கியெடுத்து, அவன் மேல் பட எறிந்தான்-அவ்வீமன்மேற் படும்படி அதனைவீசினான்;(எ-று.)

அணங்கு -பெண்களிற் சிறந்தவள், நேர்ந்தது-முற்றெச்சம். (489)

14. விட்டகுன்றினைத்தன்மேற்படாவண்ணம்விசும்பிடைப்
பொடிபடக்கதையால்,
தொட்டனன்பின்னும் விசும்பினின்றவன்றன்
றோளிணையொசிதரத்தாவிக்,
கட்டினன்குறங்கைக்குறங்கினால்வீசிக்
கம்பமுற்றகிலமுங்கலங்கக்,
கிட்டினன்றலத்தின் மிசையடலரக்கன்
கீழ்ப்படமேற்படவிழுந்தான்.

(இ-ள்.)விட்ட குன்றினை-(சடாசுரன்)வீசியெறிந்த அந்தமலையை, தன்மேல் படா வண்ணம் - தன்மேலே படாதபடி, விசும்பிடை பொடி பட- ஆகாயமார்க்கத்திலே பொடியாய் விடுமாறு, (வீமசேனன்), கதையால் தொட்டனன் -

கதாயுதத்தால் தாக்கி, பின்உம்-அதன்பின்பு, விசும்பில்நின்றவன் தன்தோள் இணைஒசி தர தாவி - ஆகாயத்தில்நின்ற அவ்வரக்கனது இரண்டு தோள்களும் முறியும்படி(மேலெழுந்து அவன்மேற்) பாய்ந்து, கட்டினன் - (அவனைத் தன் கைகளால் இறுகக்) கட்டி, குறங்கை - (அவனது) தொடைகளை, குறங்கினால்- (தனது) தொடைகளால், வீசி - வேகமாகத் தாக்கி, அகிலம்உம் கம்பம் உற்று கலங்க-எல்லாவுலகமும் (அதிர்ச்சியால்) நடுக்கமடைந்து கலங்கும்படி, கிட்டினன்-நெருங்கி, தலத்தின்மிசை-பூமியிலே, அடல் அரக்கன் கீழ் பட - வலிமையையுடைய சடாசுரன் கீழே பொருந்தவும், மேல் பட - (தான்) அவன் மேலே பொருந்தவும், விழுந்தான்- ;(எ-று.) (490)

15. முன்னம்வாளெயிற்றோரரக்கனைவெள்ளி
மால்வரைமுனிந்ததென்றதற்குப்,
பொன்னின்மால்வரையோரரக்கனைத்தானும்புவிப்
படுத்தரைப்பதேபோலக்,
கன்னம்வாய்நெரியக்கரங்களான்மலக்கிக்
கழுத்தையும்புறத்தினிற்றிருப்பித்,
துன்னுதோளிணையுந்தாளும்வன்னெஞ்சுஞ்
சுளிதரத்தாளினாற்றுகைத்தான்.

(இ - ள்.)'முன்னம்- முன்னொருகாலத்திலே, வாள் எயிறு ஓர் அரக்கனை- கூர்மையையுடைய தந்தங்களையுடையஓர் இராக்கதனை [இராவணனை], வெள்ளி மால் வரை - வெள்ளி மயமான பெரிய கைலாசமலை,முனிந்தது - கோபித்து அழுத்திற்று,'என்றதற்கு - என்ற அச்செய்கைக்கு, (போட்டியாக), பொன்னின் மால்வரை - பொன் மயமான பெரிய மகாமேருகிரி, ஓர் அரக்கனை- ஓர் இராக்கதனை,தானும்-, புவி படுத்து - பூமியிற் கிடக்கச்செய்து, அரைப்பதுஏ போல - (அவனை) நெரிப்பதுபோல, கன்னம் வாய் நெரிய - (சடாசுரனது) கன்னங்களும் வாயும் நெரிபடும்படி, கரங்களால் மலக்கி-(தன்) கைகளாற் கலங்கச்செய்து, கழுத்தைஉம் புறத்தினில் திருப்பி - (அவனது) கண்டத்தையும் பின் பக்கத்தை நோக்கும்படி திருப்பிவிட்டு, துன்னு தோள் இணைஉம்-(அவனது) பொருந்திய இரண்டு புயங்களும், தாள்உம்-கால்களும், வல்நெஞ்சு உம்- வலிய மனமும், சுளிதர-ஒடியும்படி, தாளினால்-(தன்)கால்களினால், துகைத்தான்-(அவனைவீமன் மிதித்துத்) துவைத்தான்;

தற்குறிப்பேற்றவணி. இராவணன் குபேரனோடுஎதிர்த்துப்பொருது அவனைவென்றுஅவனது புஷ்பகவிமானத்தைப் பறித்து அதன் மேலேறிக்கொண்டு கைலாசமலைக்குமேலாகஆகாசமார்க்கத்திலே விரைந்து மீண்டு வருகையில், அம்மலையின்மகிமையால் விமானந் தடைப்பட்டு நிற்க, அதற்குக் காரணம் இன்னதென்று அறியாது திகைக்கையில், நந்திதேவர் எதிரில்வந்து 'சிவபிரானுக்குத்தங்குமிடமான திருக்கைலாயத்தின் பெருமையிது'என்று சொல்லவுங் கேளாமல், தசமுகன், தனது பிரயாணத்துக்குத் தடையாகிய இம்மலையைஇப்பொழுதே வேரோடு பறித்து எடுத்து அப்பால் எறிந்துவிட்டுத் தடையின்றி மேற்செல்வேனென்று கூறி விமானத்தினின்றும் இறங்கித் தனது இருபது கைகளையும்அம்மலையின்கீழ்க் கொடுத்து அதனைப்பெயர்த்து அசைக்க, அதனையுணர்ந்தஉருத்திரமூர்த்தி சினந்து தன்கால்விரலாற் சிறிது அழுத்தவே, அரக்கன் மலையின்கீழ் அகப்பட்டுக் கைந்நசுங்கி மிக வருந்தி வெகுகாலம் புலம்பிப் பின்னர்ச் சாமவேதகானத்தாற் சிவ னருளைப்பெற்றுவிடுபட்டுப் போயின னென்பது வரலாறு. வீமனது நிறம் செந்நிற மாதலின், பொன்னின்மால்வரை உவமை கூறப்பட்டது. கன்னம் - கபோலம். நெஞ்சு - தானியாகுபெயராய், மார்புமாம். (491)

16. விழுந்தவாளரக்கன்றருக்குநெஞ்சொடிந்து வெகுண்டி
வன்றனைத்தளிமீண்டும்,
எழுந்துதோள்கொட்டியார்த்தழன்றுருமே
றெனக்கொதித்திடுதலும்வீமன்,
அழுந்தவெவ்விரலாற்பிடித்தவன கலத்
தடிகொடுமிதித்து வெண்பிறையின்,
கொழுந்துபோலெயி றோரிரண்டையுங்
கஞ்சன் குஞ்சரமெனப் பிடுங்கினனால்.

(இ-ள்.)விழுந்த வாள் அரக்கன் - கீழேவிழுந்த கொடிய அவ்விராக்கதன், தருக்கு நெஞ்சு ஒடிந்து - செருக்கையுடைய (தனது) இதயம் சிறிது முறிபட்டு, வெகுண்டு-கோபித்து, இவன் தனைதளி - இவ்வீமனைக்கீழே தள்ளி, மீண்டுஉம் எழுந்து - மறுபடியும் எழுந்து, தோள் கொட்டி ஆர்த்து - (தனது) தோள்களைத்தட்டி யாரவாரித்து, அழன்று - கோபித்து, உரும் ஏறு என-பேரிடி போல, கொதித்திடுதலும் - உக்கிரங்கொண்டவளவில், - வீமன் - வீமசேனன், - அழுந்த - (அவனுடம்பு) நசுங்கும்படி, வெவ் விரலால் பிடித்து-கொடிய கைவிரல்களால் (அவனைப்) பிடித்து, அவன் அகலத்து அடிகொடு மிதித்து - அவன் மார்பிலே (தன்) கால்களால் மிதித்து, வெள் பிறையின் கொழுந்து போல் எயிறு ஓர் இரண்டைஉம்-வெண்ணிறமான இளஞ்சந்திரனையொக்கின்ற அவனது கோர தந்த மிரண்டையும், கஞ்சன் குஞ்சரம் என - கம்ஸனாலேவப்பட்ட யானையைப்போல[அதன்தந்தங்களைக்கண்ணன் பிடுக்கினது போல], பிடுங்கினன்- பறித்தான்; (எ-று.)

வில்விழாவென்கிற வியாஜம்வைத்துக் கம்சனால்வரவழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ண பலராமர்கள் கம்ஸனரண்மனையைநோக்கிச் செல்லுகையில், அவனது அரண்மனைவாயில்வழியில் தம்மைக் கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்ட குவலயாபீடமென்னும் மதயானைதம்மீது கோபித்துவர, அவ்யாதவவீரர் அதனையெதிர்த்துஅதன் தந்தங்களிரண்டையுஞ் சேற்றிலிருந்து கொடியையெடுப்பதுபோல எளிதிற் பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக் கொண்டு அடித்து அவ்யானையைஉயிர்தொலைத்துஉள்ளே போயினரென்பது கதை. கஞ்சன் - கம்ஸன்:இவன், வசுதேவரது மனைவியானதேவிக்கு உடன்பிறந்தவனாதலின்,கண்ணனுக்கு மாமனாவன். அகலம்-அகற்சி; விசாலமானமார்புக்குத் தொழிலாகுபெயர். தளி - தள்ளி: கொடு - கொண்டு:விகாரம். ஆல் - ஈற்றசை. (492)

***17.* புலவுகால்வயிரவாளெயிறிரண்டு முதலொடும்போனவா**
ணிருதன்,
நிலவிலாநிசியுமின்னிலாவிடிகொ ணீலமாமுகிலையு
நிகர்த்தான்,
குலவுதோள்வாயுகுமரன்மேன்மீளக்கொதித்தெழுந்திரு
கரங் கொண்டு,
மலையின்மேலுருமுற்றென்னமற்றவன்றன்மார்பகஞ்சுழி
தரப்புடைத்தான். *(இ-ள்.) புலவுகால் - (தசையுண்ணுதலாற்) புலால் நாற்றத்தை வீசுகிற, வயிரம் வாள் எயிறு இரண்டுஉம் - வயிரம்போல் உறுதியான கூர்மையான (தனது) தந்தங்கள் இரண்டும், முதலொடுஉம் போன-வேரோடு ஒழியப்பெற்ற, வாள் நிருதன் - கொடுமையையுடைய அவ்விராக்கதன்,-நிலவுஇலா நிசிஉம் - சந்திரகாந்தியில்லாத இராத்திரியையும், மின் இலா இடி கொள் நீலம் மாமுகிலைஉம்- மின்னலில்லாத இடித்தலைக்கொண்ட நீலநிறமுள்ள பெரிய மேகத்தையும், நிகர்த்தான் - ஒத்தவனாய்,-மீள- மறுபடி, கொதித்து எழுந்து - கோபங்கொண்டு எழுந்திருந்து, இரு கரம் கொண்டு - (தனது) இரண்டு கைகளால், மலையின்மேல்உரும் உற்று என்ன - மலைமேலே இடிவிழுந்தாற்போல, குலவு தோள் வாயு குமரன்மேல் - விளங்குகின்ற தோள்களையுடையவாயுவின் குமாரனானவீமசேனன்மீது, அவன்தன் மார்புஅகம் சுழிதர-அவனது மார்பினிடம் குழிபடும்படி, புடைத்தான் - தாக்கினான்;(எ-று.)-மற்று - அசை.*

நிலவும்மின்னலும் வெண்மையாக விளங்குங் கோரப் பல்லுக்கும், நிசியும் முகிலும் கரிய வடிவுகொண்ட அரக்கனுக்கும் உவமை. இடிகொள் முகிலென முகிலைவிசேடித்தது, அரக்கன் கர்ச்சனையாரவாரமுடைமையின். வயிரம்-வச்சிராயுதமும் மரவயிரமுமாம் வாயின் வாளெயிறு என்றும் பாடம். 'சுளிதர'என்றபாடத்துக்கு - ஒடிய வென்க. (493)

***18.* முட்டியால்வஞ்சமூர்க்கனுஞ்சமர மொய்ம்பனு**
முறைமுறை யாக,
மட்டியேமுதலாவுள்ளமற்றொழிலின்வல்லனவல்லனபுரிந்து,
கட்டியேகுறங்குகுறங்குடன்பகைப்பக்கரங்கரத்தொடுநனி
பிணங்க,
ஒட்டியேமுடுகியொரு வருக்கொருவருரத்துடன்மோதினா
ருரவோர்.

(இ - ள்.)உரவோர் - வலிமையையுடையவர்களாகிய, வஞ்சம் மூர்க்கன்உம்- வஞ்சனைக்குணமுள்ளமூர்க்கனானசடாசுரனும், சமரம் மொய்ம்பன்உம்-போரில் ஆற்றலையுடையவீமனும், முறை முறை ஆக-மாறி மாறி, முட்டியால்-(தமது) கைப்பிடியால், மட்டிஏ முதல் ஆ உள்ள மல்தொழிலின்-மட்டியென்பதை முதலாகவுடைய மற்போர்த்தொழில்வகைகளுள், வல்லன வல்லன புரிந்து - (தாந்தாம்) வல்லவிதங்களைச்செய்து, குறங்கு குறங்குடன் பகைப்ப - ஒருவர் தொடை ஒருவர்தொடையுடனே மாறுபடும்படி, கட்டி - கட்டிக்கொண்டும், கரம் கரத்தொடு நனி பிணங்க ஒட்டி - ஒருவர்கைகள் மற்றொருவர்கைகளோடு நன்றாகமாறுபடும்படிபின்னிக்கொண்டும், முடுகி - உக்கிரங்கொண்டு, ஒருவருக்கு ஒருவர்-ஒருத்தருக்கொருத்தர், உரத்துடன்-உறுதியுடனே, மோதினார்-தாக்கினார்கள்;(எ - று.)

முட்டி - முஷ்டி:சமரம் - ஸமரம்:வடசொற்கள். மட்டி - மற்போர்த்தொழில்வகைகளில் ஒன்று. மல்தொழில் - ஆயுதமில்லாமல் உடம்பினுறுப்புகளைக்கொண்டுசெய்யும் போர். ஒட்டி - வீரவாதஞ்செய்து என்றுமாம். (494)

***19.* முருக்கிவெஞ்சமரமிவ்வகை வெம்போர்மொய்ம்பனீடுயர்**
முழந்தாளால்,

அரக்கனையகலத்தமுக்கியிட்டவன்றனவயவமியாவை
யுமொன்றாச்,
சுருக்கியந்தரத்திற்சுழற்றினனெறிந்தான் றொடுகழலிரா
கவன்முன்னம்,
குரங்குநாயகன்முன்விரலினாற்றெறிந்தகுன்றெனச்சிந்
திவீழ்ந்திடவே.

(இ - ள்.) இவகை - இந்தப்படி, வெம் சமரம் - கொடிய போரை, முருக்கி - அழிவுண்டாம்படி செய்து, வெம் போர் மொய்ம்பன்-கொடிய போரில் திறமையுடைய வீமன், நீடு உயர் முழந்தாளால் - நீண்ட (வலிமையிற்) சிறந்த (தனது) முழங்கால்களினால்,அரக்கனைஅகலத்து அமுக்கியிட்டு - சடாசுரனைமார்பிலே அழுத்தியிட்டு, அவன்தன் அவயவம் யாவைஉம்ஒன்று ஆ - அவனது உறுப்புக்களெல்லாம் ஒன்றுபடும்படி, சுருக்கி - (அவனுடம்பை) ஒடுக்கிப்பிடித்து,-தொடு கழல் இராகவன் முன்னம் குரங்கு நாயகன்முன் விரலினால்தெறித்த குன்று என் சிந்தி வீழ்ந்திட - அணிந்த வீரக்கழலையுடையரகுகுலராமன் முன்னொருகாலத்தில்வானரராசனானசுக்கிரீவ னெதிரிலே (தனது) கால் விரலால் தெறித்துவீசின மலைபோன்ற(துந்துபியென்னுமரக்கனது) எலும்புக்குவியல் போலச் சிதறி விழும்படி, அந்தரத்தில் சுழற்றினன் எறிந்தான்-ஆகாயத்திலே சுழற்றிவீசினான்;

இராமபிரான்அநுமான்மூலமாகச் சுக்கிரீவனோடுசிநேகஞ்செய்து, அவனதுமனைவியைக்கவர்ந்துகொண்டுஅவனைஇராச்சியத்தினின்று துரத்திவிட்ட அவனது அண்ணனானவாலியைஅவன்வேண்டுகோளால் தான் கொல்வதாக வாக்குத்தத்தஞ் செய்தான். 'வாலியைக்கொல்லவல்லவலிமை இவருக்குஉளதோ?'என்று சுக்கிரீவன் சிறிதுசந்தேகிக்க, அவ்வையத்தை அகற்றுதற்பொருட்டு ஸ்ரீராமமூர்த்தி அங்கே முன் வாலியாற்கொல்லப்பட்ட துந்துபி யென்னும் பேரசுரனது உடம்பின் என்புக்குவியல் ஒருபால் மலைபோலக்குவிந்துகிடந்ததைத் தன்கால்விரலால் எடுத்து வெகுதூரத்தில் வீசி அவனுக்கு நம்புதலுண்டாக்கினாரென்பதுகதை. (495)

20. எறிந்தவாளரக்கன்விசும்பினதெல்லையெவ்வளவவ்வள
வும்போய்,
மறிந்தமால்வரைபோன்மீளவும்விமேன் மாசுணநடுங்
குறவீழ்ந்து,
செறிந்தபேருடலுமாவியுஞ்சிந்தத் தென்புலத்திமைப்
பினிற்சென்றான்,
அறந்துறந்தென்றுமடாதனசெய்தால ர்கொலோ
படாதனபடாதார்.

(இ-ள்.) எறிந்த வாள் அரக்கன் - (வீமசேனனாற்)சுழற்றியெறியப்பட்ட கொடிய அவ்விராக்கதன், விசும்பினது எல்லைஎ அளவு அ அளவுஉம் போய் - ஆகாயத்தினெல்லைஎவ்வளவு உண்டோ அவ்வளவுஞ்சென்று, மீளஉம் - மறுபடியும், மறிந்த மால் வரை போல் - (இறகொடிந்து) அழிந்த பெரியதொரு மலைபோல,புவிமேல் - பூமியிலே, மாசுணம் நடுங்குற - (அதனைத்தாங்குகிற) ஆதிசேஷன் (பாரமிகுதியால்) நடுக்கமடையும்படி, வீழ்ந்து -விழுந்து,- செறிந்த பேர் உடல்உம் ஆவிஉம் சிந்த - (பலகாலமாய் ஒன்றோடொன்று)கூடியிருந்த பெரிய (தனது) உடம்பும் உயிரும் (தனித்தனி) சிதறுமாறு, இமைப்பினில் - மாத்திரைப்பொழுதினுள்ளே, தென் புலத்து - தென்திசையிலுள்ள யமலோகத்துக்கு, சென்றான்- போனான்:அறம் துறந்து - தருமத்தைவிட்டு, என்றுஉம் - எப்பொழுதும், அடாதன செய்தால்-தகாத காரியங்களைப்பண்ணினால்,படாதன படாதார் - அனுபவிக்கமுடியாத தீங்குகளைஅடையாதவர், ஆர்கொல்ஓ - யாவரோ?

அடாதுசெய்பவர்படாதுபடுவர் என்பது கருத்து. இக்கவிவேற்றுப் பொருள்வைப்பணி. மறிந்த-மேல்கீழாகவீழ்ந்த என்றுமாம்.

வேறு.

21.-சடாசுரனிடத்தினின்று தப்பின திரௌபதியின்
வருணனை.

வாளரவமுண்டுமிழும் வாண்மதியும் வஞ்சக்
கோளுழுவைகொள்ளவிடர் கொண்டுகுலைகுலையா

நாள்வலியி னுய்ந்தமட நவ்வியுநி கர்த்தாள்
காளவிடமுண்டமுத டக்குமிரு கண்ணாள்.

(இ - ள்.)(இங்ஙனம் சடாசுரனால்நேர்ந்த ஆபத்தினின்று தப்பின), காள விடம் உண்டு அமுது அடக்கும் இரு கண்ணாள்- கரியவிஷத்தையுட்கொண்டு அமிருதத்தையும் தன்னுளடக்கிய இரண்டுகண்களையுடையதிரௌபதி,- வாள் அரவம் உண்டு உமிழும் வாள் மதிஉம் - வாள்போலுங்கொடிய பாம்பினாலுட்கொண்டுஉமிழப்பட்ட ஒளியையுடைய சந்திரமண்டலத்தையும், வஞ்சம்கோள் உழுவை கொள்ள - வஞ்சனையோடுகொல்லுந் தன்மையுடைய புலி (தன்னைக்) கவர்ந்துகொள்ளுதலால், இடர் கொண்டு குலைகுலையா- துன்பத்தையடைந்து நடுநடுங்கி, நாள் வலியின் உய்ந்த மடம் நவ்விஉம் - (முன்னையஊழ்வினையாலாகிய)ஆயுள் வலிமையினால்தப்பிப்பிழைத்த இளமையான பெண்மானையும்,நிகர்த்தாள் - ஒத்தாள்;(எ - று.)

அரவமும்உழுவையும் அரக்கனுக்கும்;மதியும் நவ்வியும் திரௌபதிக்கும் உவமை. காலவிசேஷங்களில் சூரியனைமறைக்கின்ற சந்திரனது சாயையும், சந்திரனைமறைக்கின்றபூமியினது சாயையும் ஆகிய சாயாகிருகங்களைஇராகுகேதுவென்னுங் கரும் பாம்புசெம்பாம்புகளாக வருணித்தல் கவிமரபு. கோள் - உயிர் கொள்ளுந்தன்மை;முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர். விடமுண்டு அமுதடங்குங் கண் என்றது - ககவிழியின்கருமையையும் சுற்றுப்புறத்தின் வெண்ணிறத்தையும் பற்றி;இனி, கூடாதகாலத்துக் காமநோய் வருத்தத்தையும், கூடியகாலத்து மிக்க மகிழ்வையுந் தருதல்பற்றி யாகவுமாம்;"மாண்பில்நஞ்சு மமிர்தமுமே போல்குணந்த பொரு கயற்கண்,""அமிழ்தினின்விளர்த்துள் நஞ்சினிற் கருகி"என்றார்சிந்தாமணியிலும், நைடதத்திலும் காளவிடம் -காலகூடவிஷம்: பிரளயகாலத்து நஞ்சுமாம். அமுதளிக்கும் என்று பிரதிபேதம்.

இதுமுதல்இச்சருக்கமுடியுமளவும் - பெரும்பாலும் ஈற்றுச் சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் காய்ச்சீரு மாகிய அளவடி நான்குகொண்ட கலிவிருத்தங்கள். (497)

22.-வீமன்திரௌபதிமுதலியவரோடு தாம் இருந்தவனத்தையடைதல்.

அடாதுசெய்சடாசுரன தாவியையுமம்பொற்
படாமுலைகடாமுடையபைந்தொடியையும்போய்த்
தடாவமர்விடாதுடைய தம்பியரையுங்கொண்டு
இடாவிறல்கொண் மாருதியிருக்கும்வனமுற்றான்.

(இ-ள்.)விறல்கொள் மாருதி - வெற்றியைக்கொண்ட வீமசேனன்,- அடாது செய்சடாசுரனது ஆவியைஉம் - (பிறர்மனைவிழைதலாகிய) தகாத காரியத்தைச் செய்த சடாசுரனது உயிரையும், அம் பொன் படாம் முலைகள் தாம் உடைய பைந்தொடியைஉம் - அழகிய பொன்னாபரணங்களையும் கச்சையு மணிந்த தனங்களையும்பசும்பொற்றொடியையுமுடைய பாஞ்சாலியையும், போய்தடா அமர் விடாது உடைய தம்பியரைஉம் - (சடாசுரனைஎதிர்த்துச்)சென்று தடுத்துப் போர்செய்தலைநீங்காமலுடைய தம்பிமாரான நகுலசகதேவரையும், கொண்டிடா - கைக்கொண்டு, இருக்கும் வனம் உற்றான்-(தாம்)வசிக்கிற காட்டை அடைந்தான்;(எ-று.)

சடாசுரனைக்கொன்றுமனைவியோடுந்தம்பியரோடும் மீண்டு வந்தனனென்பதாம். அடாது - எதிர்மறையொன்றன்பால் வினையாலணையும்பெயர். அடாது என்பதைச் சாதியொருமையாக் கொண்டு, எல்லாத்தீச்செயல்களையும்அடக்கலாம். பொன் - பொன்னாபரணங்களுக்குக்கருவியாகுபெயர். படாம்- படமென்பதன் திரிபு. அம் பொன் படா முலைஎன எடுத்து, அழகிய பொன் போல்நிறத்தையுடைய சுணங்கையுடைய சாயத தனங்க ளென்று முரைக்கலாம்; இவ்வுரைக்கு, பொன் - உவமையாகுபெயர். தடா, கொண்டிடா - உடன்பாட்டு வினையெச்சங்கள். தடா அமர் என எடுத்து - பிறரால் தடுக்கவொண்ணாதபோ ரென்றுங் கொள்ளலாம். இச்செய்யுளில் டகர ஆகாரம் அடுத்தடுத்து வந்தது, பிராசமென்னுஞ் சொல்லணி. (498)

23.-வீமன்தருமபுத்திரனிடம் நிகழ்ந்தன கூறினபின் தருமபுத்திரன்எல்லாருடனும் பதரிகாச்சிரமத்தை யடைதல்.

உற்றபடிதம்முனிரு தாடொழுதுரைத்தான்
மற்றவனுமங்குறையு மாமுனிவரோடும்
கொற்றமிகுதம்பிய ரொடுங்குழமியன்றே
நற்றபதிநாரணன தாச்சிரமநண்ணி. இரண்டுகவிகள் - குளகம்.

(இ-ள்.)(வீமன்), தம்முன் இரு தாள் தொழுது - தனது தமையனான யுதிட்டிரனது உபயபாதங்களைவணங்கி, உற்றபடி, உரைத்தான் - நடந்த வரலாற்றைச் சொன்னான்;மற்று - பின்பு, அவன்உம் - அத்தருமபுத்திரனும், அங்கு உறையும் மாமுனிவரோடுஉம் - அவ்விடத்திலே (தன்னோடுகூட) வசிக்கிற சிறந்த முனிவர்களுடனும், கொற்றம் மிகு தம்பியரொடுஉம் - ஜயம் மிகுந்த தம்பிமார்மூவருடனும், குழுமி - கூடி, அன்றே - அப்பொழுதே, நல் தபதி நாரணனது ஆச்சிரமம் நண்ணி - சிறந்தமுனிவரான நாராயணரது பதரிகாச்சிரமத்தை அடைந்து,-(எ-று.)- 'வணங்கிப்பெற்றுத் தங்கினர்கள்' என மேற்கவியோடு இயையும்.

மேலைக்கவியில்'கங்கைவளநாடர்தங்கினர்கள்'என்ற பலர் பால்முடிபுக்கு ஏற்ப, இக்கவியில் நண்ணியென்னும் வினையெச்சத்தை நண்ணவெனத் திரித்தல் நலம். தபதி - தபஸ்வீ: வடமொழித் திரிபு; தவஞ்செய்பவனென்று பொருள். குருசிஷ்யகிரமத்தை உலகத்தவர்க்கு உணர்த்துதற் பொருட்டுத் திருமால் தாம் அநுஷ்டித்துக்காட்டுமாறு நாராயணனென்னுங் குரு நரனென்னுஞ் சிஷ்யனுக்குத் தத்துவோபதேசஞ்செய்யும்பாவனையாய்த்தாமே இரண்டுருவங்கொண்டு பதரிகாச்சிரமத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்றன ரென அறிக. நாரணன் - நாராயணனென்னும் வடமொழித் திரிபு: நார அயந எனப் பிரிக்க: சிருஷ்டிப்பொருள்களுக்கு இருப்பிடமானவனென்றும், சிருஷ்டிப்பொருள்களை இருப்பிடமாகவுடையவ னென்றும், பிரளயசமுத்திரத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டவனென்றும் பொருள். ஆச்சிரமம் - ஆஸ்ரமம்;வடசொல். கொற்றம் - சடாசுரவிசயம். மற்றவனும் என ஒருசொல்லாகஎடுத்து, தமையனானதருமனும் எனலுமாம். (499)

24.-சிலநாள்அங்குத் தங்கிப் பாண்டவர்கள் மலைவழிகளிற்செல்லுதல்.

அங்கவன்மலர்ப்பதம் வணங்கியருள்பெற்றுக்
கங்கைவளநாடர்கலைதேர்முனிவரோடும்
தங்கினர்கள்சிற்சில்பக றங்கியபினப்பால்
சிங்கமெனவெண்ணில்வரை சேர்நெறிகள்சென்றார்.

(இ-ள்.) கங்கை வளம் நாடர் - கங்காநதிபாயும் பலவளங்களையுமுடையகுருநாட்டுக்கு உரிய பாண்டவர்கள்,- அங்குஅவன் மலர் பதம் வணங்கி - அந்தப்பதரிகாச்சிரமத்தில் அந்த நாராயணனது தாமரைமலர் போலுந் திருவடிகளைநமஸ்கரித்து, அருள் பெற்று - (அவ்வெம்பெருமானது) கருணையைப்பெற்று,கலைதேர் முனிவரோடுஉம் - சாஸ்திரங்களையறிந்தமுனிவர்களுடனே, தங்கினர்கள்-(அங்குத்) தங்கினார்கள்;சில சில பகல் - சிலசிலதினங்கள், தங்கிய பின் - (அங்குத்) தங்கினபின்பு, அப்பால்-அதன்புறத்தில், எண் இல் வரை சேர் நெறிகள்- அளவி றந்த மலைகளைச்சேர்ந்த வழிகளை,சிங்கம் என - சிங்கங்கள்போல, சென்றார்- கடந்துபோனார்கள்;(எ-று.)

குருநாட்டின்எல்லைகங்கைவரையி லென்க. நாட்டை யிழந்து காட்டில் வசிக்கும் பாண்டவரைக் கங்கைவளநாடரென்றது, அரசாண்ட பாண்டுமகாராசனது குமாரரும் துரியோதனாதியரினும்பிராயத்தில் மூத்தவருமாகிய இவர்களே முறைப்படி அந்நாட்டிற்கு உரியவராதலின். இப்பொழுது இவர்களுக்கு நாட்டரசாட்சி இல்லையாயினும்,முன்னும் பின்னும் நாட்டையாளுதல் பற்றி நாடரெனக்கூறிய தென்க. தங்கினார்கள், கள்- விகுதிமேல் விகுதி;அசையெனினுமாம். (500)

25.-அஷ்டகோணமகரிஷியின்வனத்தையடைந்து அம்முனிவனைத்தொழ,அவனாற்பாண்டவர் உபசரிக்கப்படுதல்.

ஏணில்வரைமார்பரிமை யோர்புகழுமெட்டுக்
கோணுடையமாமுனிவ னங்குறுகியன்னான்
மாணுடைமலர்ப்பதம் வணங்கினர்துதித்தார்
தாணுவனையானுமவர்தம்மையெதிர்கொண்டான்.

(இ-ள்.) ஏண்இல் வரை மார்பர்-வலிமைக்கு இருப்பிடமான மலைபோலும்மார்பையுடைய பாண்டவர்கள்,- இமையோர்புகழும் எட்டு கோண் உடைய மா முனி வனம் குறுகி-தேவர்கள் புகழுந் தன்மையாகிய (உடம்பில்) எட்டுக்கோணலையுடைய அஷ்டாவக்கிர மகாமுனிவ ரெழுந்தருளியிருக்குங் காட்டை அடைந்து, அன்னான்மாண் உடை மலர் பதம் வணங்கினர் - அம்முனிவரது மகிமையையுடைய தாமரைமலர்போலுந் திருவடிகளைநமஸ்கரித்து, துதித்தார் - தோத்திரஞ் செய்தார்கள்;தாணு அனையான்உம்-(பெருந்தவமுடைமையிலும் பேராற்றலிலும்) சிவபிரானையொத்தஅம்முனிவரும், அவர் தம்மை எதிர்கொண்டான்- அப்பாண்டவர்களைஎதிர்கொண்டு உபசரித்தருளினார்;(எ-று.)

ஏணில்என்பதில், இல்-சாரியையெனக்கொண்டு, வலிமையையுடைய வரை மார்பு என்றுமாம். "வரையகன்மார்பிடை வரையு மூன்றுள"எனச் சிந்தாமணியிலும், "ஆரந்தாழ்ந்த வம்பகட்டு மார்பிற், செம்பொறி வாங்கிய மொய்ம்பு"எனத் திருமுருகாற்றுப் படையிலும் கூறியுள்ளவற்றிற்கேற்ப, வரை மார்பு - (உத்தமவிலக்கணமாகிய மூன்று) ரேகைகளையுடையமார்பு என்றலுமாம். கோண்-கோணுதல்: முதனிலைத்தொழிற்பெயர்; கோணமென்னும் வடசொல்லின் விகாரமென்றுங் கொள்ளலாம். ஒவ்வொரு பிரம கற்பத்துக்கு ஒவ்வொரு உறுப்புக்கோணல் நிமிருமாறு நீண்ட ஆயுளையுடையஅந்த அஷ்டகோணமகாமுனிவர், திருமாலின் அமிச மெனப்படுவர். இப்படிப்பட்ட பெருந்தகைமையுடைய முனிவரும் இவர்களைஎதிர்கொண்டு உபசரித்தது, தமது இயற்கையாகவுள்ள நல்லருளாலென்க. மாண் - மாட்சி; பண்படி. தாணு - ஸ்தாணு: இதற்கு- நெடுங்காலம் அழியாது நிலைநிற்பவனென்று பொருள். (501)

26.-அங்குத்தானேபாண்டவர்கள் ஒன்பதுவருஷங் கழித்தல்.

அன்பொடொருநாளென வனந்தநெடுநாளங்கு
இன்பமொடிருந்தனர்க ளெக்கதையுங்கேட்டாண்டு
ஒன்பதுகழித்தனர்க ளிவ்வகையொருங்கே
பின்பவணிகழ்ந்ததொரு பெற்றியுரைசெய்வாம்.

(இ-ள்.)(அருச்சுனனொழிந்தபாண்டவர்கள்), அன்பொடு-அன்புடனே, ஒரு நாள் என-ஒருநாள்போல, அனந்தம் நெடுநாள் - எல்லையில்லாத தொடர்ச்சியான பலநாள், அங்கு-அவ்விடத்தில், [அஷ்டகோணமுனி வனத்தில்],இன்பமொடு இருந்தனர்கள் - சௌக்கியத்தோடு இருந்து, எ கதைஉம் கேட்டு-அநேக புண்ணிய சரித்திரங்களை(அம்முனிவர்சொல்ல)க் கேட்டுக்கொண்டு, இ வகை-இவ்வாறு, ஒருங்கு-ஒருசேர, ஆண்டு ஒன்பது கழித்தனர்கள் - ஒன்பதுவருஷகாலங்கழித்தார்கள்: (கழிக்கையில்), பின்பு அவண் நிகழ்ந்தது ஒருபெற்றி - பின்பு அவ்விடத்து நடந்ததொரு தன்மையை [வரலாற்றை],உரைசெய்வாம்-(யாம்) சொல்வோம்;(எ-று.)- அதனைமேற்சருக்கத்திற்காண்க. அவண்,அண்-இடப்பொருள்காட்டும் விகுதி. முனிவர் வடிவங் கொண்டு பாண்டவரருகில் வசித்துவந்த ஜடாசுரன் பாண்டவர்களுடைய படைக்கலம் முதலியவற்றின் உளவை யறிந்தவனாய்,வீமசேனன் வேட்டையாடச் சென்றிருக்கையில், திரௌபதியுடன் யுதிஷ்டிராதிகளையும்கவர்ந்து ஓடத்தொடங்க, சகதேவன் முயன்று அவ்வசுரனிடத்தினின்று விடுபட்டு வீமசேனனைக்குறித்துக் கோவென்று கதற, அப்போது தருமபுத்திரன் இராக்கதன் விரைந்து செல்லமுடியாதபடி மிக்க சுமையாகக் கனத்து, மற்றையோரைப் பார்த்து 'அஞ்சற்க: இனி இவ்வசுரனால்விரைந்து செல்லமுடியாது:விரைவில் வீமன் வந்திடுவான்' என்று கூறாநிற்கையில்,சகதேவன் அவனுடன் பொருமாறு அறைகூவ, அவ்வேளையில்வீமசேனன் வந்து, நிகழ்ந்ததுகண்டு அவ்வசுரனோடு பொருது அவனைஉயிர்மாய்த்தானென்பது, முதனூலிற்கூறிய சடாசுரவதையின் சுருக்கம். (502)

சடாசுரன்வதைச்சருக்கம் முற்றிற்று. ஐந்தாவது

மணிமான்வதைச்சருக்கம்

மணிமான்என்பவனது வதத்தை யுணர்த்தும் பாக மென்று பொருள். மணிமான் - ஒருவித்தியாதரன்; குபேரனது சேனைத்தலைவர்களுள் ஒருவன். மணிமாந் என்னும் வடசொல்லுக்கு-இரத்தினங்களையுடையவ னென்று பொருள்; மாந் - வடமொழிப் பெயர்விகுதி.

இந்தச்சருக்கத்திற் கடவுள்வாழ்த்துச்செய்யுள் காணப்படவில்லை; மாநசிகமாத்திரமாகக் கடவுள் வணக்கம்நிகழ்ந்ததென்றாவது, கடவுள்வாழ்த்தாக நூலாசிரியராற் பாடப்பட்டதொரு செய்யுள் பிற்காலத்தில் ஏடெழுதுவோரால் எழுதாதுவிடப்பட்டு எஞ்சிய தென்றாவதுகாரணங் காண்க. இங்ஙனமே மற்றையிடங்களிலும் கொள்க.

1.-ஒருநாள்ருஷிபத்தினிமாருடன் திரௌபதி நீர்ப்பெருக்கிற்படிதல்.

அங்கிவர மர்ந்துறையு நாளிலணி யோடும்
பொங்கியொரு மாநதிபு துப்புனல்வ ரப்போய்
மங்கைமுனி மங்கையர்க டங்களொடு வாசப்
பங்கயநெ டுந்துறைந றும்புனல்ப டிந்தாள்.

(இ-ள்.) அங்கு- அவ்விடத்தில் [அஷ்டகோணமுனிவரதுவனத்திலே], இவர் - இந்தப்பாண்டவர்கள், அமர்ந்து - விரும்பி, உறையும் நாளில் - வசிக்குங்காலத்தில்,-(ஒருநாள்),-ஒருமா நதி-ஒருபெரியநதியிலே, புதுபுனல் - புதியநீர்வெள்ளம், அணியோடுஉம் பொங்கிவர - அழகுடனே பெருகி வருகையில், மங்கை - பெண்களிற்சிறந்த திரௌபதி, முனிமங்கையர்கள் தங்களொடு-ருஷிபத்தினிகள் பலருடனே, போய்-சென்று, வாசம் பங்கயம் நெடு துறை புனல் - வாசனையையுடையதாமரைமலரைக்கொண்ட பெரிய நீர்த்துறையையுடைய சிறந்த அந்நீரிலே, படிந்தாள் - நீராடினாள்;

மங்கையென்றசொல், இங்குப் பருவங்குறியாமற் பெண்என்னு மாத்திரையாய் நின்றது; அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை,பன்னிரண்டுமுதற் பதின்மூன்றளவும். துறை - நீரிலிறங்குமிடம்.

இதுமுதற்பதின்மூன்று கவிகள் - சடாசுரன்வதைச்சருக்கத்தின் 21 - ஆங் கவிபோன்ற கலிவிருத்தங்கள். (503)

2.-அப்புனலில்அடித்துக்கொண்டுவந்த பதுமமலரைத் திரௌபதி எடுத்தல்.

அப்புனலிலார்தரு மணங்கமழவந்தண்
மெய்ப்பதுமநாண்மலர் மிதந்துவரமீதே
மைப்பதுமவாள்விழி மடந்தையதுகாணாக்
கைப்பதுமநாண்மல ருறக்கடிதெடுத்தாள். *(இ-ள்.) அபுனலில்-அந்த நீர்வெள்ளத்தில், ஆர்தரு மணம் கமழ - நிறைந்த வாசனைவீசும்படி, அம் தண் மெய் பதுமம் நாள் மலர்-அழகிய குளிர்ந்த வடிவத்தையுடைய புதிதாய்மலர்ந்த தாமரை மலரொன்று, மீதுஏ மிதந்து வர - மேலே மிதந்துகொண்டுவர, மைபதுமம் வாள் விழி மடந்தை- அஞ்சனமணிந்த தாமரைமலர்போன்ற ஒளியையுடைய கண்களையுடைய திரௌபதி, அது காணா- அதனைக்கண்டு, (அம்மலரை), கை நாள் பதுமம் மலர் உற - (தனது) கையாகிய அன்றுமலர்ந்த தாமரைமலரிலே பொருந்தும்படி, கடிது எடுத்தாள் - விரைவாக எடுத்தாள்;(எ-று.)*

பதுமம் -பத்மம்; வடசொல். மைப்பதுமம் என எடுத்து, நீலோற்பல மலரென்றுங் கொள்ளலாம். வாள்விழி - வாட்படைபோலுங் கூரிய கொடிய கண்களுமாம். (504)

3.-எடுத்தமலரைத்திரௌபதி வீமனது கையிற்கொடுத்து இது எங்கு உளதென்றுவினாவல்.

எடுத்தமலர்கைக்கொடொ ரிமைப்பின்மயிலன்னாள்
அடுத்துவயமாருதியை யம்மலரவன்கைக்
கொடுத்திம்மலரெங்குளது கூறுகெனவமரில்
தொடுத்தவயவாகைபுனைதோன்றலிவைசொல்வான்.

(இ-ள்.)எடுத்த மலர்-(அவ்வெள்ளத்தினின்று தான்)எடுத்த பூவை, கை கொடு - கையிலே யேந்திக்கொண்டு, மயில் அன்னாள்- (சாயலில்) மயிலையொத்ததிரௌபதி, ஒர் இமைப்பின்-ஒருநிமிஷத்திலே, வய மாருதியை அடுத்து- வலிமையையுடைய வீமனைச்சேர்ந்து, அ மலர் அவன் கை கொடுத்து - அந்தப்பூவை அவனது கையிலே கொடுத்து, இ மலர் எங்கு உளது கூறுக என-இவ்வகைப் பூ எவ்விடத்திலுள்ளது சொல்வாயென்று வினாவ,-அமரில்தொடுத்த வய வாகை புனைதோன்றல் - போரிலே தொடுக்கப்பட்ட வெற்றிக்கடையாளமான காட்டுவாகைப்பூமாலையைஅணிகிற வீமராசன், இவை சொல்வான் - இவ்வார்த்தைகளைச்சொல்பவனானான்;(எ-று.)-அவற்றை மேலிரண்டுகவிகளிற் காண்க.

அமரில் வாகைபுனையென இயையும். இங்கே வயவாகை, கீழிரண்டு சருக்கங்களிலும் கூறப்பட்ட வெற்றிகளைப்பற்றியது. மயிலை,பெண்களின் நடைக்கும் உவமையாகச் கொள்வாருமுளர். தோன்றல் - மற்றையோரினுஞ் சிறந்து விளங்குபவன்: அல்-கருத்தாப்பொருள் விகுதி. (505)

4.-இதுவும்,மேற்கவியும் - ஒருதொடர்: வீமன் இவ்வகைப் பூவை எங்குஇருப்பினும் கொணர்ந்துகொடுப்பேனெனல்.

முன்புமுன்மலர்க்குழ றனக்கிமலர்முன்பால்
அன்புடனியக்கர்பதி நின்றுமருள்செய்தேன் இன்புறவிமைப்பொழுதி னின்றுமிதளிப்பேன்
துன்புறறழற்கடவு டந்ததொருதோகாய்.

(இ-ள்.)'தழல்கடவுள் தந்தது ஒரு தோகாய் - அக்கினிபகவான் பெற்ற ஒரு மயில்போன்றவளே! முன்புஉம்- முன்னமும், மலர் உன் குழல் தனக்கு - பூக்களைச்சூடுந்தன்மையுள்ளஉனது கூந்தலுக்கு, இ மலர் - இது போன்ற பூவை, முன்பால் - வலிமையினால்,அன்புடன் - அன்புடனே, இயக்கர்பதி நின்றும் - யக்ஷர்களது நகரமான அளகாபுரியினின்றும், அருள் செய்தேன் - கருணைசெய்துகொணர்ந்துகொடுத்தேன்;இன்றுஉம்- இப்பொழுதும், இன்பு உற-(நீ) இன்பமடையும்படி, இமை பொழுதின் - நொடிப்பொழுதினுள்ளே, இது - இவ்வகைத்தாமரைமலரையும், அளிப்பேன் - கொணர்ந்து கொடுப்பேன்;துன்பு உறல் - துன்பமடையாதே;'

முன்பும்,இன்றும் என்றவற்றிலுள்ள உம்மைகள் - முறையே எதிரதும் இறந்ததுந் தழுவிய எச்சப்பொருளன. துன்புறல்-எதிர்மறையொருமையேவல்; வியங்கோளென்றுங் கொள்ளலாம்.தோகாயென்பது - இங்குப் பொருளால் உயர்திணையாயினும், சொல்லால்அஃறிணையாதலின்,தந்தது என்ற அஃறிணையொருமைச்சொல்லால்விசேடிக்கப்பட்டது. (506)

5. **இந்தமலரிந்திர புரத்தெனினுமின்றுன்**
அந்தமில்கருங்குழ றனக்கருள்கிலேனேல்
முந்தரவுயர்த்தவன் முதற்பகைமுடிக்கும்
மைந்துடையதன்றெனது வாகுகிரியென்றான்.

(இ-ள்.)'இந்தமலர் - இவ்வகைப்பூவை, இந்திர புரத்து எனின்உம்- தேவேந்திரனது அமராவதிநகரத்தில் உள்ளதாயினும், இன்று - இப்பொழுதே (சென்று), உன் அந்தம் இல் கரு குழல் தனக்கு - உனது அழிதலில்லாத கரிய கூந்தலுக்கு, அருள்கிலேன் ஏல்-(யான்)கொடுக்கமாட்டாமற் போவேனாயின்,எனது வாகு கிரி-எனது தோள்களாகிய மலைகள்,முந்து அரவு உயர்த்தவன் முதல் பகை முடிக்கும் மைந்து உடையது அன்று - சிறந்த பாம்புக் கொடியை உயரஎடுத்தவனான துரியோதனன் முதலான பகைவர்களைஅழிக்கும் வலிமையுடையனவல்ல,' என்றான்- என்று சபதஞ் செய்தான், (வீமசேனன்); (எ-று.)

அருள்கிலேன்,கில்-ஆற்றலுணர்த்தும் இடைநிலை. வாகுகிரி- சாதியொருமை. அன்று-எதிர்மறை ஒருமைக் குறிப்புமுற்று. (507)

6.-வீமன்உடன்பிந்தவர்க்குத்தெரியாது மலர்கொணரப் புறப்படுதல்.

என்றினைவாசகமுரைத்திகலினென்றும்
வென்றிதருதண்டுசிலைகொண்டுவிறலோடும்
தன்றுணைவரொன்றுமுணராதபடிதானே
சென்றனனிடிம்பனையடுந்திறலின்மிக்கான். *(இ-ள்.)இடிம்பனைஅடும் திறலில் மிக்கான்-இடிம்பாசுரனைக் கொன்ற வலிமையிலே மிகுந்தவனானவீமன்,-என்றுஇனையவாசகம் உரைத்து-என்று இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளைக்கூறி, இகலின் என்றுஉம் வென்றி தரு தண்டு சிலைகொன்டு-போரிலே எப்பொழுதுஞ் சயத்தையே கொடுக்கின்ற (தனது) கதாயுதத்தையும் வில்லையும்ஏந்திக்கொண்டு, தன் துணைவர்ஒன்றுஉம் உணராதபடி - தனது உடன்பிறந்தவர்கள் சிறிதும் அறியாதபடி, விறலோடுஉம் - பராக்கிரமத்துடனே, தான்ஏ சென்றனன் - தான் மாத்திரமே புறப்பட்டுப்போனான்;(எ-று.)*

இகலின்,இன்-ஏழனுருபு. தானே, ஏ-பிரிநிலை. அடும் என்னும் எதிர்காலப்பெயரெச்சம், இங்குக் காலங்குறியாமல் தன்மை குறித்து நின்றது. (508)

7.-இதுமுதல்ஆறுகவிகள் - ஒருதொடர்: சென்ற வீமன் இரத்தினகிரியடைந்துஅதன்புதுமைகளைக்கண்டு களித்தமை கூறுதல்.

குன்றமொரிரண்டவை யெனக்குலவுதோளான்
மன்றன்மலர்கொண்டுவரு மாநதியின்வழியே

***சென்றுபலயோசனைகடிங்களொடுநாளும்
என்றும்வலம்வந்தரு ளிரத்நகிரியெய்தி.***

(இ-ள்.) குன்றம் ஒர் இரண்டு அவை என குலவு தோளான்-ஒப்பற்ற இரண்டுமலைகளென்னும்படி விளங்குகின்ற தோள்களையுடையனான வீமன்-, மன்றல் மலர் கொண்டு வரும் மா நதியின் வழியே - பரிமளத்தையுடைய அப்பூவை அடித்துக்கொண்டுவந்த பெரிய ஆறு வருகிற வழியாகவே, பல யோசனைகள்சென்று - அநேக யோசனை தூரங்கள்போய்,-திங்களொடுநாள்உம் என்றுஉம் வலம் வந்தருள் இரத்நகிரி எய்தி - சந்திரனும் நக்ஷத்திரங்களுஞ் சூரியனும் எப்பொழுதும்] பிரதக்ஷிணமாகச் சுற்றிவரப்பெற்ற (சிறப்பையுடைய) ரத்நகிரியென்னும் மலையைஅடைந்து,-(எ-று.)-இச்செய்யுளில்எய்தி யென்னும் வினையெச்சம், மேல் பன்னிரண்டாங் கவியில் 'கண்டு'என்னும் வினையெச்சத்தைக்கொண்டுமுடியும்.

இரண்டவை, அவை-முதல்வேற்றுமைச்சொல்லுருபு. என்று- ஒளியையுடைய தெனச் சூரியனுக்குக் காரணப்பெயர்; எல் - பகுதி, இடைச்சொல்: ஒளியென்றுபொருள்; று - பெயர்விகுதி. இரத்நகிரி - சந்தவின்பத்தின்பொருட்டு வடசொல் சிறிதுதிரியாது நின்றது. (509)

***8. மரகதமணிப்பணிசெய் மாளிகைகளொருசார்
அரிமணியழுத்தியன வாலயமதொருசார்
எரிமணியழுத்தியன வில்லின்விதமொருசார்
தருணமணிமுத்தினிய லுஞ்சதனமொருசார்.*** *(இ-ள்.) (அம்மலையில்), ஒரு சார் - ஒருபுறத்தில், மரகதம் மணி பணி செய் மாளிகைகள் - மரகதரத்தினத்தால் தொழில்செய்யப்பட்ட வீடுகளும்,- ஒருசார்-ஒருபக்கத்தில், அரி மணி அழுத்தியன ஆலயமது - இந்திரநீலக்கற்களைப்பதித்துக்கட்டின வீடுகளும்,-ஒருசார்-ஒருபக்கத்தில், எரி மணி அழுத்தியன இல்லின் விதம் - நெருப்புப்போற் செந்நிறமாய் விளங்குகிற பதுமராகமணிகளைப்பதித்தனவான வீடுகளின்வகைகளும்,- ஒருசார் -ஒருபக்கத்தில், தருணம் மணி முத்தின் இயலும் சதனம்-(ஒளியிற்) சிறப்பையுடைய நவரத்தினங்களுள் முத்துக்களா லமைந்த வீடுகளும், (உள்ளன);*

அரி - ஹரி; இந்திரன்; வடசொல். அரிமணி - இந்திரநீலம். தருணமணிமுத்தின் - சிறந்த மாணிக்கம் முத்து என்பவற்றால்என்று உரைப்பாருமுளர். இளமையுணர்த்துந் தருணமென்னும் வடசொல், இங்கே இலக்கணையாய்ச்சிறப்பு எனப்பட்டது; தருணம்-புதுமையுமாம். ஆலயம், ஸதநம் - வடசொற்கள்: சாதியொருமை: அது-பகுதிப்பொருள்விகுதி.(510)

***9. கின்னரர்பயிற்றுமெழு கீதமெழுமொருசார்
மின்னனையபாவையரும்விஞ்சையருமொருசார்
அன்னநடைமங்கையரு மாரணருமொருசார்
மன்னுமலியக்கரு மடந்தையருமொருசார்.***

(இ-ள்.) ஒருசார் - ஒருபக்கத்தில், கின்னரர் பயிற்றும் எழு கீதம் எழும் - கின்னரரென்னுந் தேவசாதியராற் பாடப்படுகிற எழுவகைச் சுரங்களாலாகிற சங்கீதங்கள் பொருந்தும்; ஒருசார் - ஒரு பக்கத்தில், விஞ்சையர்உம் - வித்தியாதரர்களும், மின் அனையபாவையர்உம்- மின்னலையொத்தசித்திரப்பதுமைபோலழகிய (அவர்) மகளிரும், (உள்ளனர்); ஒருசார் - ஒருபக்கத்தில், ஆரணர்உம் - வேதம்வல்லமுனிவரும், அன்னம் நடை மங்கையர்உம் அன்னப் பறவையின் நடைபோன்ற நடையையுடைய (அவர்கள்) பத்தினியரும், (உள்ளனர்); ஒருசார் - ஒருபக்கத்தில், மன்னும் மல் இயக்கர்உம்-நிலைபெற்றவலிமையையுடைய யக்ஷர்களும், மடந்தையர்உம் - (அவர்கள்) மகளிரும், (உள்ளனர்); (எ-று.)

உயர்திணையாகஉம்மைபெற்று வருஞ் சொற்களிடையே அஃறிணைச் சொல்லான ஆரணம்என்பது வருதற்கு இயல்பு இல்லாமையால் 'ஆரணமும்' என்ற பாடம்சரியன்று. விஞ்சையர்-மாலிகாஞ்சநம் முதலிய மாயவித்தையுடையவர்; விஞ்சை-வித்யா என்னும் வடசொற் சிதைவு. கின்னரர்-பதினெட்டுத்தேவகணங்களுள் ஒருவகையார்; மானுடமுகமும் குதிரை மேனியுமுடையவரென்பர்: கின்னர மென்னும் வாத்தியத்தை யெப்பொழுதுங் கொண்டிருத்தலால், இவர்களுக்குக் கின்னரரென்று பெயர்போலும். எழுகீதம்-ஷட்ஜம், ரிஷபம், காந்தாரம், மத்தியமம், பஞ்சமம், தைவதம், நிஷாதம் என்பன; முறையே இவற்றிற்குரிய எழுத்துக்கள், ஸரிகமபதநி என்பவையாம்: இவை தமிழில் குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் எனப்படும். (511)

***10. சூலுடையமந்தியயர் வுற்றதுயர்தீரக்
காலுடைநெடுங்கடுவன் வார்கழைநறைத்தேன்***

மாலைவரிவண்டிரியமோதிவழையிலையிற்
கோலியதன்வாயிடை கொடுத்திடுவதொருசார்.

(இ - ள்.) ஒருசார் - ஒருபக்கத்தில், சூல் உடைய மந்தி அயர்வு உற்ற துயர் தீர-கருப்பத்தையுடைய பெண்குரங்கு வலிமைத் தளர்ச்சியாலடைந்த துன்பம் நீங்கும்படி, கால்உடை நெடு கடுவன்-(நீண்ட வலிய) கால்களையுடையபெரிய ஆண்குரங்கு, வார் கழை நறை தேன்-நீண்ட மூங்கிலிற் கட்டப்பட்ட நறுமணமுள்ள தேனை,மாலைவரி வண்டு இரிய மோதி-(அத்தேன்கூண்டில்மொய்த்துள்ள) வரிசை வரிசையான பாடுந்தன்மையுள்ள வண்டுகள் விட்டொழியும்படி அடித்தோட்டி, வழை இலையில்கோலி - சுரபுன்னைமரத்தினிலையிலே(அம்மதுவைப்) பெய்துஎடுத்து, அதன் வாயிடை-அப்பெண் குரங்கின்வாயிலே, கொடுத்திடுவது-(பருகும்படி) கொடுப்பதாகும்;

மந்தி,கடுவன்-இவை முறையே குரங்கின் பெண்மை ஆண்மை உணர்த்தும்பெயர்களாதலை"குரங்குமுசுவு மூகமு மந்தி," "குரங்கினேற்றினைக்கடுவனென்றலும்"என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களா லறிக. வரி - பாட்டு;உடம்பின்கோடுகளுமாம். கடுவன - கடுமையையுடையதெனக் காரணப்பெயர்;அன் - இங்கு அஃறிணையாண்பால்குறிக்கும் பெயர் விகுதி: 'கோட்டான்'என்பதில் 'ஆன்'விகுதி போல. (512)

11.** **கடக்கலுழிபாய்மத கதக்களிறுமந்தண்
மடப்பிடிகளுந்தமின் மணந்திடுவதொருசார்
அடர்த்தறுகுமாளியு மதிர்ந்துமுழைதோறும்
புடைத்தெதிர்மலைந்துமிகுபோர்புரிவதொருசார்.

(இ - ள்.) ஒருசார்-ஒருபக்கத்தில், கடம் கலுழி பாய் மதம் கதம் களிறுஉம்-கன்னங்களினின்று கலங்கலாகப் பெருகுகிற மதநீரையும் கோபத்தையுமுடைய ஆண்யானைகளும்,அம் தண் மட பிடிகள் உம் - அழகியகுளிர்ச்சியையும் [பொறுமையையும்] இளமையையுமுடைய பெண்யானைகளும்,தமில் மணந்திடுவது - தங்களுள் [ஒன்றோடொன்று] விவாகஞ்செய்து கொள்வது;ஒருசார்-ஒருபக்கத்தில், அறுகுஉம் - புலியும், ஆளிஉம் - யாளி யென்னும்விலங்கும், முழைதோறுஉம் - குகைகளிலெல்லாம், அடர்த்து-நெருங்கி, அதிர்ந்து - ஆரவாரித்து, புடைத்து - அடித்து, எதிர் மலைந்து- எதிர்த்து மோதி, மிகு போர்புரிவது- மிகுந்தபோரைச் செய்திடுவது;

கலுழ்தல் -கலங்குதல்;இ-பெயர்விகுதி. "வேழக்குரித்தே விதந்துகளிறென்றல்," "பிடியெனபெண்பெயர்யானைமேற்றே" என்ற தொல்காப்பியச்சூத்திரங்களால், களிறும் பிடியும் யானையின்ஆண் பெண் பெயர்களாம். (513)

12.** **தண்டரளமாதிநவ ரத்நவொளிதானே
எண்டிசைவிளக்கும்வரை யின்புதுமையெல்லாம்
கண்டுவகைகொண்டு நனிகண்ணிணைகளித்தான்
புண்டரிகவாணிருத னைப்பொருதழித்தான்.

(இ-ள்.)(இவ்வாறு), தண் தரளம் ஆதி நவ ரத்நம் ஒளி தான்ஏ எண்திசை விளக்கும் வரையின் புதுமை எல்லாம்- குளிர்ச்சியான (ஒளியையுடைய) முத்து முதலிய ஒன்பதுவகையிரத்தினங்களினொளியே (சென்று) எட்டுத்திசைகளையும்விளங்கச்செய்விக்கப்பெற்ற அவ்விரத்தினகிரியினது அதிசயங்களையெல்லாம்,வாள் புண்டரிகன் நிருதனைபொருது அழித்தான் - கொடிய புண்டரீகனென்னும் இராக்கதனை முன்னேபோர்செய்துகொன்றவனானவீமன், கண்டு - பார்த்து, உவகை கொண்டு-மகிழ்ச்சிபெற்று, கண் இணைநனி களித்தான் - (தனது) இரண்டுகண்களும் மிகக்களிக்கப்பெற்றான்;(எ-று.)

இக்கவியின்முதலிரண்டடிகளால், இரத்தினகிரி யென்பது - இரத்தினங்களைமிகுதியாகவுடைய தென ஏதுப்பெயராமாறு உணர்த்தப்பட்டது. புண்டரிக னென்னும் உயர்திணைப்பெயரின் ஈறுகெட்டது. புண்டரிகன் - புண்டரீகன் என்பதன் குறுக்கல். நவரத்நம் - முத்து, வைடூரியம், வைரம், கோமேதகம், நீலம், பவழம், புட்பராகம், மரகதம், மாணிக்கம் என்பன. (514)

13.-வீமன்அந்தக்கிரியினின்று அளகாபுரியின் வாயில்களைக்கடந்து அதற்கு வடமேற்றிசையில் நிற்றல்.

அக்கிரியினின்றுமிழி வுற்றளவில்செல்வம்
மிக்கவளகேசனகர் வெய்தின்விரைவெய்தித்

தொக்கமணிவாயிலொரு நாலுமொருதானே
புக்குவடமேற்றிசையி னின்றிதுபுரிந்தான்.

(இ-ள்.)(பின்பு), அ கிரியினின்றும் இழிவுற்று - அந்த இரத்தின மலையினின்றும்இறங்கி, அளவு இல் செல்வம் மிக்க அளகேசன் நகர்- வரையறையில்லாத ஐசுவரியம் மிகுந்த குபேரனது அளகா பட்டணத்தை, வெய்தின் விரைவு எய்தி - உக்கிரமான வேகத்துடனே யடைந்து, தொக்க மணி வாயில் ஒரு நால்உம் ஒரு தானே புக்கு - நெருங்கியுள்ள இரத்தினங்களைப்பதித்த(அந்நகரத்தின்) வாயில்கள் நான்கிலும் தானொருவனாகவேபிரவேசித்து[நான்குவாயில்களையுங்கடந்துஎன்றபடி], வடமேல் திசையில் நின்று - (அந்நகரத்தின்) வடமேற்குப்பக்கத்தில் நின்றுகொண்டு, இது புரிந்தான் - இதனைச்செய்தான்;(எ-று.)அத்தொழில் இன்னதென மேற்கவியில் விளங்கும். (515) வேறு.

14.-வீமன்அங்குச் சங்கத்துவானஞ் செய்தல்.

சீர்த்தாரைக ளுதிரத்திசை மருவுங்கரி சிதறக்
கார்த்தாரைகள் கற்றாரைகளுருமேறொடுகக்க
வார்த்தாழ்கட லுலையக்கதிர்மணிவெள்வளைவாய்வைத்து
ஆர்த்தானுக வந்தத்தெழு மடன்மாருத மனையான்.

(இ-ள்.) உகஅந்தத்து எழும் அடல் மாருதம் அனையான்- யுகாந்தகாலத்திலே வீசுகின்ற வலிய பெருங்காற்றை யொத்த வீமன், சீர் தாரைகள் உதிர - சிறப்பையுடைய நட்சத்திரங்கள் கீழ்ச் சிந்தவும்,-திசை மருவும் கரி சிதற-திக்குக்களிற் பொருந்தின யானைகள்[திக்கஜங்கள்] நிலைபெயரவும்,-கார்தாரைகள் கல் தாரைகள் உரும் ஏறொடுகக்க - மேகவரிசைகள் கல்மழைகளைப்பேரிடிகளுடனே சொரியவும்,-வார்தாழ் கடல் உலைய- நீண்ட ஆழ்ந்த கடல் கலங்கவும், கதிர் மணி வெள் வளை வாய் வைத்து ஆர்த்தான் - ஒளியையுடைய அழகிய வெண்ணிறமான சங்கத்தை (த் தனது) வாயிலேவைத்து ஆரவாரித்தான்;(எ-று.)-தாரை- ஆவீறு ஐயான வடசொல்.

இதுமுதல் பதினைந்துகவிகள்- பெரும்பாலும் ஈற்றுச்சீரொ ன்று மாச்சீரும், மற்றையமூன்றும் மாங்கனிச்சீர்களு மாகிய அள வடிநான்கு கொண்ட கலிவிருத்தங்கள். (516)

15.-அந்தத்தொனிஅளகாபுரியிலுள்ளார் செவியில்விழ அவர்கள் படையுடன்திரண்டு நெருங்குதல்.

அந்தத்தமரஞ்சென்று யளகாபுரியுறைவோர்
சிந்தைத்துயருறமற்றவர் செவியிற்செறிவுறலும்
இந்தத்தொனிபுரிவானிவ னெவனோவெனவெவரும்
முந்திக்கரிபரிதேரிவை கொண்டேயுடன்மொய்த்தார்.

(இ-ள்.) அந்ததமரம் சென்று - அந்தச்சங்கத்தொனி போய், உயர் அளகாபுரி உறைவோர் சிந்தை துயர் உற - சிறந்த அளகை நகரத்தில் வசிப்பவர்களது மனந் துன்பமடையும்படி, அவர் செவியில் செறிவுறலும் - அவர்கள்காதுகளிற் சேர்ந்தவளவில்,-எவர்உம்- (அந்நகரில் வசிப்பவர்) பலரும், இந்த தொனி புரிவான் இவன் எவன்ஓ என - இந்தஓசையைச் செய்பவனாகியஇவன் எவனோவென்றுஐயமுற்று, முந்தி - (ஒருவரினும்ஒருவர்) முற்பட்டு, கரி பரி தேர் இவை கொண்டு - யானை குதிரை தேர் என்னும் இச்சேனைகளைக்கூட்டிக்கொண்டு, உடன் மொய்த்தார் - விரைவாய் நெருங்கினார்கள்;(எ-று.)

மற்று - அசை,தொனி-த்வநி;வடசொல். உந்தியெனப் பதம் பிரித்து, செலுத்தி யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். முந்தக்கரிபரி தேரிவை மேல் கொண்டுடன் மொய்த்தார் என்று ஈற்றடியிற் பாடாந்தரம். (517)

16.-அப்போதுஅஞ்சாநெஞ்சுபடைத்த ஒருவித்தியாதரன்வீமனைக்கண்டு அஞ்சுதல்.

அவ்வேலையினொருவிஞ்சையனஞ்சாவலிநெஞ்சன்
வெவ்வேலையின்மிகவோதைசெய்மீளிக்கெதிர்செல்லாக்

கைவேலினனிவனாமெனக்கண்டான்வெருக்கொண்டான்
வைவேனிருதரின்வஞ்சமு மாமாயையும்வல்லான்.

(இ-ள்.) அ வேலையின்-அப்பொழுது,அஞ்சா வலி நெஞ்சன்- (எதற்கும்) அஞ்சாத உறுதியையுடைய மனத்தையுடையவனும், வை வேல் நிருதரின் வஞ்சம்உம் மாமாயைஉம் வல்லான்-கூர்மையான வேலாயுதத்தையுடைய அரக்கர்களைக்காட்டிலும்வஞ்சனையிலும்பெரிய மாயையிலுந் தேர்ந்தவனுமான, ஒருவிஞ்சையன் - ஒரு வித்தியாதரன், வெவ் வேலையின்மிக ஓதை செய் மீளிக்கு எதிர் செல்லா- கொடியகடலோசையைக்காட்டிலும் மிகுதியாகச் சங்கொலியைச் செய்கிற வீரனானவீமனுக்குஎதிரிற் போய், கண்டான் - (அவனைப்)பார்த்து, கை வேலினன் இவன் ஆம் என - கையில் வேலாயுதத்தையுடைய முருகக்கடவுள் போல்வான் இவனென்று எண்ணி, வெரு கொண்டான்- அச்சங்கொண்டான்;(எ-று.) (518)

17.-அவ்விஞ்சையன்முன்பு நம் சோலையில்வந்தவனிவனென்றுகருதி 'நம்மவர்க்குச் சொல்வேன்'என்று மீளுதல்.

இம்மானவனெழில்கூர்ரதி பதியைப்பொருமெரிகண்
கைம்மானவனருளுங்களி மயிலோனெனமுதனாள்
மைம்மான்விழிமொழியப்பொழில் வந்தோனெனக்கருதா
விம்மாநமர்க்குரையாடுது மெனவெய்தினின்மீண்டான்.

(இ-ள்.)'இமானவன்-இந்தமனிதன், எழில் கூர் ரதிபதியை பொரும் - அழகுமிக்க ரதீதேவிக்குக் கணவனானமன்மதனையழித்திட்ட, எரி கண் கை மான் அவன் - எரிகிற நெற்றித் தீக்கண்ணையுடையனாகி இடக்கையில்மானையேந்தியஅச்சிவபிரான், அருளும் - பெற்ற (குமாரனும்), களி மயிலோன் என - களிப்பையுடைய மயிலை வாகனமாகவுடையனுமான முருகக்கடவுள்போல,-முதல்நாள் - முன்புஒருநாள், மை மான் விழி மொழிய- கரிய மான்பார்வைபோலும் பார்வையையுடைய தனதுமனைவி [திரௌபதி]கூறியதனால்,பொழில் வந்தோன் - இச்சோலையினிடம்வந்த வீமனாவன்,'என கருதா-என்று நிச்சயித்து,-விம்மா-நடுங்கி, நமர்க்கு உரையாடுதும் என- நம்மவர்க்குச் சொல்வோம் யா மென்று, வெய்தினில் மீண்டான்-விரைவாகத் திரும்பிச்சென்றான்,(அவ்வித்தியாதரன்);(எ-று.)

இவன்முருகக்கடவுளைப்போன்றவன்:மனைவியால்தூண்டப்பட்டு முன்பு வந்தவன் எனக்கருதி, மணிமானிடம் அவ்வித்தியாதரன் சொல்லச் சென்றானென்க. ரதிபதி-வடசொல், விகாரப்படாது நின்றது. மைம்மான்விழி - அன்மொழித்தொகை. (519)

18.-குபேரனுடையசேனைத்தலைவனான மணிமானிடத்தில்வீமன் மீண்டும் வந்திருத்தலை அவ்விஞ்சையன்கூறுதல்.

மேனாளொருமலர்க்காரணம்விறல்வாணிருதரைமேல்
வானாடர்தமுலகத்தடன்மறலிக்கிடுமறவோன்
ஆனாமுனிவினன்மீளவுமணுகுற்றனனென்னச்
சேனாபதிமணிமானுழைவந்தேயுரைசெய்தான்.

(இ-ள்.) மேல்நாள்-முன்னொருநாளில்,ஒருமலர் காரணம்-ஒரு பூவின்காரணமாக, விறல் வாள் நிருதரை- வலிமையுடைய ஆயுதங்களையேந்தினஅரக்கர்களை,மேல் வானாடர்தம்உலகத்து- மேலுள்ள தேவர்களதுலோகத்தில்[வீரசுவர்க்கத்தில்],(சேரும்படி), அடல் மறலிக்கு இடும்-கொடுமையையுடைய யமனுக்குப் பலியாகக்கொடுத்த, மறவோன்-வலிமையையுடைய மனிதன், ஆனாமுனிவினன்-நீங்காத கோபத்தையுடையவனாய்,மீளஉம் அணுகுற்றனன் - மறுபடியும் வந்து சேர்ந்தான், என்ன - என்று, சேனாபதிமணிமான் உழை வந்து- குபேரசேனைக்குத்தலைவனானமணிமானென்பவனிடத்தில் வந்து, உரை செய்தான் - (அவ்வித்தியாதரன்) கூறினான்;(எ-று.)-ஆனாமை-நீங்காமை; ஆன்-பகுதி. அணுகுற்றனன், உறு- துணைவினை. (520)

19.-இதுமுதல்மூன்று கவிகள் - குளகம்:
மணிமான்சினந்துகுபேரனுக்குத் தெரிவியாமலே பொருது
கொல்வேனென்று சேனைகளைஏவுதலைத்தெரிவிக்கும்.

அவன்வந்திதுபகராதமு னதிவேகமொடழலாச்
சிவனண்பனதுயிர்நண்பனும் விழிசெந்தழல்பொழியப்
பவனன்றருசிறுமானுட னவனோபடிமுதலாம்
புவனந்தொழுபெருமானக ரிடைவந்திவைபுரிவான்.

(இ-ள்.)அவன்-அந்த வித்தியாதரன், வந்து-,இது-இவ்வார்த்தையை, பகராத முன்-சொல்லுதற்குமுன்னே [சொன்னவுடனேயென்றபடி],சிவன் நண்பனது உயிர் நண்பன்உம்-சிவனுக்குச் சினேகிதனானகுபேரனது உயிரோடொத்த நட்பினனாகியஅம்மணிமானும்,-அதிவேகமொடுஅழலா- மிகுந்தஉக்கிரத்தன்மையோடு கோபித்து, விழி செம் தழல் பொழிய-கண்கள் சிவந்தநெருப்பைச் சொரிய, 'பவனன்தரு சிறு மானுடன் அவன்ஓ- வாயுபெற்ற சிறிய மனிதனானஅவனோ,படி முதல் ஆம் புவனம் தொழு பெருமான் நகரிடை வந்து இவை புரிவான் -பூமிமுதலிய உலகங்களினுயிர்களெல்லாம் வணங்குகிற பெருமையையுடைய குபேரனது நகரத்திலே வந்து இச்செயல்களைச்செய்யத்தக்கவன்! (எ-று.)

குபேரன் முன்னொருகாலத்தில்கைலாசமலையின்ஒரு சாரலிலிருந்து பெருந்தவஞ்செய்து சிவதரிசனத்தைப் பெற்று அவனருளால் அவனுக்கு நண்பனாயினான்;இவ்வரலாறு, உத்தரராமாணயத்திலுள்ளது. சிவன் நண்பனானகுபேரனது நகரத்தில் ஒரு சிறு மானிடனோவலிகொண்டு பொரவருவானென்று அதிசயித்தான். உயிர்நண்பன்-பிராணசிநேகிதன். (521)

20. தும்பிக்குலமிரதத்தொகை துரகத்திரள்காலாள்
பம்பிப்பணைவிதமோலிடப்பணியோலிடநடவா
நம்பிக்கினியுரையாடல நாமேயவனுடலம்
கம்பித்திடப்பொருதாவியுங் கவர்வோமெனக்கழறா.

(இ-ள்.)நம்பிக்கு இனி உரையாடலம்-நமது தலைவனானகுபேரனுக்கு இப்பொழுது (இச்செய்தியை நாம்) கூறித் தெரிவியாமல், தும்பி குலம்- யானைக்கூட்டமும்,இரதம் தொகை-தேர்க்கூட்டமும், துரகம் திரள் - குதிரைக் கூட்டமும், காலாள்-பதாதிக்கூட்டமும், (ஆகிய நால்வகைச் சேனையும்),பம்பி (சுற்றிலும்) நெருங்கி, பணைவிதம் ஓலிட - பலவகை வாத்தியங்கள் முழங்கவும், பணி ஓலிட - ஆபரணங்கள் ஒலிக்கவும், நம்ஏ நடவா - நாமே சென்று, அவன் உடலம் கம்பித்திட பொருது - அம்மனிதனது உடம்பு நடுங்கும்படி போர் செய்து, ஆவிஉம் கவர்வோம்- அவனுயிரையும் வாங்குவோம்,'என கழறா-என்று,(மணிமான்) சொல்லி,(எ- று.)-'கழறா'என்பது, மேற்கவியில் 'என்ன'என்பதனோடுமுடியும்.

துரகம்-விரைந்துசெல்வது. காலாள்-காலினால்நடக்கும் ஆட்படை. பணி-செய்யப்படுவதென்னும் பொருளில் ஆபரணத்துக்குக் காரணவிடுகுறி. பணி-பூமியைத் தாங்கும் மகாநாகமுமாம். உரையாடலம் நாமே கவர்வோம்- உயர்வுபற்றிய தனித்தன்மைப்பன்மை. நாமே, ஏ-பிரிநிலை. உரையாடலம்- தன்மைப்பன்மை யெதிர்மறைத் தெரிநிலைமுற்றெச்சம். (522)

21. பண்ணார்படைநஞ்சேனையின்பரவைக்கதிபதியர்
எண்ணாயிரமியக்கேசருமிவன்மேலெழுகென்னத்
தண்ணார்மதிக்கவிகைத்திறற்சாலேந்திரன்முதலோர்
விண்ணாடரும்வெருவச்செருப்புரிவான்விரைவுற்றார்.

(இ-ள்.)'பண்ஆர் படை-தொழில்முற்றிய ஆயுதங்களையுடைய,நம் சேனையின்பரவைக்கு-நமது கடல்போலுஞ் சேனைக்கு,அதிபதியர் - தலைவர்களாகிய,எண்ணாயிரம்இயக்கேசர்உம் - எட்டு ஆயிரம் யக்ஷசிரேஷ்டர்களும், இவன்மேல் எழுக-இம்மனிதன்மீது (போருக்கு) எழக்கடவர்',என்ன-என்று (மணிமான்) கட்டளையிட,-தண் ஆர் மதி கவிகை-குளிர்ச்சிமிகுந்த சந்திரன்போன்ற வெண்குடையையும், திறல்- வலிமையையுமுடைய, சாலேந்திரன் முதலோர்-சாலேந்திர னென்பவன் முதலான யக்ஷசேனாதிபதிகள்,விண்நாடார்உம் வெருவ - தேவலோகத்தாரும் அஞ்சும்படி, செரு புரிவான் - போர் செய்யும்பொருட்டு, விரைவுற்றார்- துரிதமாகச் சென்றார்கள்.

சாலேந்திரன்-ஜாலங்களிற் சிறந்தவ னென்று பொருள்;ஜாலம்- மாயவித்தை. கவிகை - கவிந்துள்ளது. புரிவான் - வினையெச்சம். பண் ஆர் சேனைஎன இயைத்து, அலங்காரம் பொருந்தின சேனை யெனினுமாம். அதிபதியா மெண்ணாயிரமியக்கேசரும்என்ற பாடம் எண்வழுவாம். (523)

22.-எண்ணாயிரவர்சேனாதிபதிகள்வீமனைவளைத்தல்.

தாமப்புரிசையின்வாயிலெ ழுந்தானையின்வெள்ளம்
நேமிக்கிரிநெரியப்புரி நெடுவெள்ளநிகர்ப்பத்
தூமனக்கனல்சொரிகண்ணின ரெண்ணாயிரர்தொலையாச்
சேமக்கவசியர்வீமனைத்திரையாழியிற்சூழ்ந்தார்.

(இ-ள்.)தாமம் - ஒளியையுடைய, புரிசையின் - (அவ்வளகாபுரியின்) மதிலினது, வாயில் - கோபுரவாயிலினின்று, எழும் - புறப்பட்ட, தானையின் வெள்ளம் - சேனையின்கூட்டம்,நேமி கிரி நெரிய புரி - சக்கரவாளமலையும்அழியும்படி செய்கின்ற, நெடு வெள்ளம் நிகர்ப்ப - பெரிய (பிரளயகாலக் கடல்) வெள்ளத்தை யொத்திருக்க, தூமம் கனல் சொரிகண்ணினர்-புகையோடுகூடிய நெருப்பை யுமிழ்கிற கண்களை யுடையவர்களும், தொலையாசேமம் கவசியர்-(ஆயுதங்களால்) அழியாத (உடம்புக்குக்) காவலான கவசத்தை யணிந்தவர்களுமாகிய, எண்ணாயிரர்-எட்டாயிரவரான சேனாபதிகள்,திரை ஆழியின-அலைகளையுடைய கடல்போல, வீமனைசூழ்ந்தார்-வீமசேனனைவந்துவளைத்தார்கள்;(எ-று.)

பூமியைச்சூழ்ந்துள்ள கடலைச்சுற்றிலும் கோட்டைமதில்போலச் சூழ்ந்துள்ளது சக்கரவாளமலையென நூல்கள் கூறும். அந்த நகரத்துக்குக் கோட்டை மதில்வாயிலிலே நிறைந்துபரவிய சேனைக்குச் சக்கரவாளகிரியின்மீது பரவிய பெருங்கடலைஉவமைகூறினார். வெள்ளம் - ஒருபேரெண். சேமம்-க்ஷேமம். கவசி=கவசீ: கவசத்தை யுடையவன்: வடசொல்;கவசம் - இரும்பு முதலியவற்றாலாகிற உடம்பின் மேற்சட்டை; இது, போரிற் பகைவரெறியும் படைக்கலங்களைஉடம்பிற் படாது காப்பது. (524)

23.-சேனைக்கடலிடையே நிற்கும் வீமன் வருணனை.

உதிக்குஞ்சுடரோராயிர முருக்கொண்டெனவொளிகூர்
விதிக்குஞ்சமர்தொலையாவிறல்விச்சாதரர்வெள்ளக்
கொதிக்குங்கடலிடைநின்றிடு குமரன்குரைகடன்முன்
மதிக்கும்படிநெடுமாலிடு மாமந்தரமொத்தான்.

(இ-ள்.)உதிக்கும் சுடர் ஓர் ஆயிரம் - உதயமாகின்ற ஒரு ஆயிரஞ்சூரியர்கள், உரு கொண்டு என - (இச்சேனையின்)வடிவத்தைக் கொண்டாற்போல, ஒளி கூர் - தேககாந்தி மிகுந்த, விதிக்குஉம் சமர் தொலையாவிறல் விச்சாதரர் வெள்ளம் - (படைத்தற்கடவுளான) பிரமனுக்கும் போரில் அழிக்கவொண்ணாதவலிமையையுடைய வித்தியாதரர்களின் கூட்டமாகிய, கொதிக்கும் கடல் இடை-பொங்கியெழுகிற கடலின் நடுவே, நின்றிடு - (போருக்கு) நிலையாய்நின்ற,குமரன்- இளம்பருவமுடையவனானவீமன், குரை கடல் முன் மதிக்கும்படி நெடு மால் இடும் மா மந்தரம் ஒத்தான்-ஒலிக்கின்ற பாற்கட லிலே ஆதிகாலத்திலே(அதனைக்)கடையும்படி நீட்சியையுடைய திருமால் போகட்ட (மத்தாகிய) பெரிய மந்தரமலையைப்போன்றான்.

உபமானத்தில்'மதிக்கும்படி'என்றதனால்,உபமேயத்திலும் அச்சேனையைக்கலக்கும்படி யென்க. உதிக்குஞ்சுடரென்றது, இளஞ்சூரியனை. சுடர் ஓராயிரம்-இல்பொருளுவமை. இனி, உதிக்கும்சுடர் ஓர் ஆயிரம் உருக்கொண்டென என எடுத்து, பாலசூரியன் தான் மிகப் பலவான வடிவங்களைக் கொண்டாற்போல என்றும் உரைக்கலாம். ஒளிகூர்விச்சாதரரென இயையும். விதிப்பவன், விதி;விதித்தல் - சிருஷ்டித்தல். விச்சாதரர் - வடசொற்றிரிபு. குமரன்=குமாரன்: குறுக்கல். நெடுமால் - திரிவிக்கிரமாவதார காலத்தில் நீட்சிபெற்ற வடிவத்தையுடைய கடவுள்;அன்றிக்கே, மிக்கிமகிமையுடையபிரானுமாம். உபமேயமாகிய சேனையில் ஆரவாரமுண்மையின், உபமானமான கடலை 'குரை' என விசேடித்தார். கடல்முன் என எடுத்து, கடலிலேயென்றுமாம்;முன் - ஏழனுருபு. (525)

24.-பகைச்சேனையைத்தொலைக்க,வீமன் அம்புகள் தொடுத்தல்.

ஊழ்வந்துதனெதிருந்தலு முயர்வானுலகுறுவான்
சூழ்வந்தபெருஞ்சேனையைத்தொலையாவமர்பொருவான்
காழ்வந்தகதாபாணியுங் காணார்முனைக்கென்றும்
வீழ்வந்தகொடுஞ்சாயகம் வின்னாணில்விசித்தான்.

(இ-ள்.)ஊழ்-முற்பிறப்பிற்செய்த வினைப்பயன்,தன் எதிர் வந்து உந்தலும் - தனதுஎதிரில்வந்து ஏவியதனால்,உயர் வான் உலகு உறுவான் - சிறந்ததேவலோகத்து வீரசுவர்க்கத்தை அடையும்பொருட்டு, சூழ்வந்த-

(தன்னை)வந்துவளைந்த,பெரு சேனையை-பெரியசைனியத்தை,தொலையா அமர் பொருவான் - அழித்துப் போர்செய்யும்பொருட்டு, காழ் வந்த கதா பாணிஉம் - உறுதிமிக்க கதாயுதத்தை யேந்தின கையையுடைய வீமனும், காணார் முனைக்குஎன்றுஉம் வீழ் வந்த கொடு சாயகம்-பகைவர்களது போருக்கு எப்பொழுதும் அழிவுசெய்வதாக(த் தனக்குப் பழக்கத்தில்) வந்த கொடிய அம்புகளை,வில் நாணில் விசித்தான் - வில்லினதுநாணியினால் இழுத்து விட்டான்;(எ-று.)-'தொலையாவமர்புரிபோர்'என்றும் பாடம்.

சேனைகள்வீமனைச்சூழ்ந்ததுஅச்சேனைகளுக்கேஅழிவை விளைப்பதென்பார்,'ஊழ்வந்துதனெதிருந்தலுமுயர்வானுலகுறுவான் சூழ் வந்த பெருஞ்சேனை'என்றார். ஊழாவது-முற்பிறப்பிற் செய்த நல்வினை தீவினைப்பயன் தன்னைச்செய்த உயிரையே பிற்பிறப்பில் தவறாதுசென்று அடையவேண்டும் நியதி. தொலையாஅமர்பொருவான் - அமர்பொருது தொலைப்பானெனக் கருத்துக் கொள்க. தொலையா- உடன்பாட்டிறந்தகாலவினையெச்சம்: விகுதி பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. காணார்- (தன்னைஅன்போடு) காணாதவரெனப்பகைவர்க்குக் காரணக்குறி. வீழ் - வீழ்ச்சியை விளைத்தல்: முதனிலைத்தொழிற்பெயர். இனி, காணார்முனைக்குஎன்றும்வீழ் வந்த சாயகம் என்பதற்கு-பகைவரோடு பொரும்போர்க்களத்தில் எப்பொழுதும் ஆலமரத்தின் விழுது அம்மரத்துக்கு உதவுவதுபோலத் தனக்கு உதவிசெய்யும் அம்பு என்றும் உரைக்கலாம். ஸாயகம் - வடசொல். (526)

25.-சாலேந்திரனென்றபடைத்தலைவன் வீமனதுமனவுறுதியறியச் சில கூறலுறல்.

அக்காலையில்விறலோனிலையறிவானுயரறிவால்
தக்கார்புகழ்சாலேந்திரன் றன்சேனையைத்தகையாக்
கைக்கார்முகவயமாருதி திருமுன்கடிதோடிப்
புக்கானொருதேர்மேனனியிவைநின்றுபுகன்றான்.

(இ-ள்.) அ காலையில்- அந்தச்சமயத்தில், விறலோன் நிலை அறிவான்-வலிமையையுடைய வீமனது மனவுறுதிநிலையைஅறியும் பொருட்டு, உயர் அறிவால் தக்கார் புகழ் சாலேந்திரன்-சிறந்த அறிவினால் தகுந்தபெருமையையுடைய சான்றோராற்புகழப்படுகின்ற சாலேந்திரனென்பவன், தன் சேனையைதகையா - தனதுசேனையை (வீமனுடன் போர்செய்யாதபடி) தடுத்து,-ஒருதேர்மேல்-(தனது) ஒப்பற்றதொரு தேரின்மேலே, கை கார்முகம் வய மாருதி திருமுன் கடிது ஓடி புக்கான் - கையில்வில்லையுடையவலியவீமனது எதிரில் விரைவாகஓடிச்சென்று சேர்ந்து, நின்று - (அங்கு) நின்று, இவை- இவ்வார்த்தைகளை,நனி புகன்றான்- மிகுதியாகக்கூறினான்;(எ-று.)- அவற்றைமேற்கவியிற் கூறுகிறார்.

அறிவால்தக்கார் என இயைத்து-ஞானவ்ருத்தர் என்றாவது,அறிவால் புகழ் என இயைத்து-அறிவுவிஷயத்திலே புகழப்படுகிற என்றாவது கருத்துக்கொள்க. திருமுன் - சன்னிதானம். வீமனது உயர்வும் சாலேந்திரனது இழிவும் தோன்ற, வீமனதுமுன்னிடத்தை 'திரு'என்ற சொல்லால் விசேடித்தார். (527)

26.-சாலேந்திரன்'உனதுஉயிர்போகும்முன்நீ யார்? எனக் கூறுக'என்று வீமனைவினாவல்.

சிவனோதிசைமுகனோவதிர்திரையாழியிற்றுயில்கூர்
பவனோபருவரைமார்புறப்பகிருஞ்சுடர்வடிவே
லவனோதிறனரவாகனனளகாபுரிவருவோன்
எவனோவுனதுயிர்சிந்துமுன்யார்நீயுரையென்றான்.

(இ-ள்.)'சிவனோ-? திசை முகன்ஓ-(நான்குதிக்கையும் நோக்கின) முகம்நான்கையுடைய பிரமனோ? அதிர் திரை ஆழியில் துயில் கூர்பவன்ஓ - ஆரவாரிக்கின்ற அலைகளையுடையகடலிலே யோகநித்திரை செய்தருளுந்திருமாலோ? பரு வரை மார்பு உற பகிரும் சுடர் வடிவேலவன் ஓ-பருத்த கிரௌஞ்சகிரியினது நடுவிடத்திற் பொருந்தும்படி பிளந்திட்ட ஒளியையுடைய கூர்மையான வேலாயுதத்தை யுடையமுருகக்கடவுளோ? திறல் நரவாகனன் அளகாபுரி வருவோன் எவன்ஓ - பராக்கிரமத்தையுடைய குபேரனது அளகாபட்டணத்தில் வருபவனானநீ (இவர்களுள்) யாவனோ? உனது உயிர் சிந்தும் முன் நீ யார் உரை-உன்னுடைய பிராணன் (எம்மால் உடம்பினின்று நீக்கப்பட்டுச்) சிதறுதற்குமுன்னமே 'நீயார்?'என்ற வினாவிற்குவிடையைக் கூறுவாய்,' என்றான்- என்று (வீமனைநோக்கிச்சாலேந்திரன்) கூறினான்;(எ-று.)

திரிமூர்த்திகளும், அவர்களுள் ஒருமூர்த்தியின்மகனான குமாரக்கடவுளும் என்னும் இவர்கள்மாத்திரமே இந்நகரத்தில் வருதற்கு ஏற்றவரென்பது இச்செய்யுளின் முதல்மூன்றடிகளின்கருத்து, உனது உயிர் சிந்துமுன் என்றது, இவன் தன்னால்விரைவிற் போரிலழிவானென்ற உறுதியைவிளக்கும்பொருட்டு. குபேரனது பட்டணத்துக்கு

வரத்தக்கவர்களுள் சிவனைமுதல்வனாகஇச்செய்யுளிற் கூறியது, அவன் குபேரனுக்கு உயிர்நண்பனாதலாலும்,மிக்கசமீபத்தில் வசிப்பவனாதலாலு மென்னலாம். ஆழி-பாற்கடலென்றாவதுபிரளய ஜலமென்றாவதுகொள்க. சுப்பிரமணியமூர்த்தி சூரபதுமனைப்பொருது அழித்தற்குச் செல்லும் வழியிடையே கிரௌஞ்சனென்னும் அசுரன் பெரிய மலைவடிவங்கொண்டு தம்மை நலிவதாக எதிர்வந்து நிற்க, அதன்மேல் அப்பெருமான் தமது வேலையேவி அதனைத்துளைத்துஅழித்திட்டனரென்பது கதை. நரவாகனன்-நரனைவாகனமாகவுடையவன்; நரன் - குபேரனது வாகனத்தின் பெயர். வருவோன்நீ - வழுவமைதி. *(528)*

27.-வீமன்தன் வலிமைத்திறந் தோன்றத் தெரிவித்தல்.

என்னாவவனுரையாடலுமிவனின்புறநகையா
முன்னாளொருமலர்க்காரணமுனைவோருயிரெல்லாம்
பொன்னாடர்தமுலகிற்புகப்பொருதோனிகலடுபோர்
மன்னாகவமதியாவிறல்வயமாருதியென்றான்.

(இ-ள்.) என்னா- என்று, அவன் - அச்சாலேந்திரன், உரை ஆடலும் - சொன்னவளவிலே,-இவன்- இவ்வீமன், இன்பு உற நகையா - மகிழ்ச்சி மிகச் சிரித்து, 'முன்நாள-முன்னொருகாலத்தில்,ஒரு மலர் காரணம் - ஒருபூவின்நிமித்தமாக, முனைவோர்உயிர் எல்லாம் - எதிர்த்துப் போர் செய்தவர்களது உயிரையெல்லாம், பொன் நாடர் தம் உலகில் புக - பொன்மயமான மேலுலகத்தில் வாழ்கிற தேவர்களது வீரசுவர்க்கத்திலே செல்லும்படி, பொருதோன் - போர் செய்து அழித்தவனும், இகல் அடு போர்மன்-வலிமையாற் கொல்லுகின்ற யுத்தத்தில் வல்ல அரசனும், ஆகவம் மதியா விறல் வய மாருதி - (பகைவரது) போரை ஒருபொருளாகக்கருதாத வலிமையையும் வெற்றியையு முடைய வாயுகுமாரனு மான வீமன் (யான்),' என்றான்- என்று (சாலேந்திரனைநோக்கி வீமன்) கூறினான்;(எ-று.)

பகைவன் தன்னையிகழ்ந்தமைகாரணமாகவும்,தனக்குப் பகைவனிடத்திலுள்ள இகழ்ச்சிகாரணமாகவும் நகைப்பு வீமனுக்குவிளைந் தது. முனைவர்-போர்களத்தில்வருபவ ரெனப் பகைவர்க்கு ஏதுப்பெயர்; முனைவோரென்றாயிற்று: முனை-போர்க்களம். ஆஹவம்-வடசொல். தன்னுடையாற்ற லுணராரிடையினும், மன்னிய அமரிடை வெல்லுறுபொழுதினும், தன்னைமறுதலைபழித்தகாலையும், தன்னைப்புகழ்தலுந்தகும் வல்லோர்க் காதலின், இங்ஙனம் இப்பொழுது வீமன் தன்னைச்சிறப்பித்துக்கூறினான். உலகுய்த்திடு புகழோன் என்றும் பாடம். (529)

28.-மீண்டும்தாமரைப்பூவைக்கொடுத்தால் உங்களுயிரை விடுவேனென்று வீமன் கூறல்.

மருவீசுபொலந்தாமரை மலரின்னமு மொருகால்
தருவீரெனிலுமதாருயிர் யானுந்தருகுவனால்
பொருவீரெனில்யமனார்பதிபுகுவீரினி யென்றான்
ஒருவீரருமுவமைக்கெதி ரில்லாவிறலுரவோன்.

(இ-ள்.)'இன்னம்உம்ஒருகால்-(முன்ஒரு தரம் ஒருவகைப் பூவைக் கொடுத்ததுபோல) இன்னுமொருமுறை, மரு வீசு பொலம் தாமரை மலர் தருவீர் எனில்-வாசனையைவீசுகின்றஅழகிய தாமரைப்பூவை (இப்பொழுது எனக்கு நீங்கள்) கொப்பீர்களாயின், உமது ஆர் உயிர் யான்உம் தருகுவன்- உங்களது அருமையான உயிரை நானுங் கொடுப்பேன்;(அப்படி யல்லாமல்), பொருவீர் எனில் - போர்செய்வீர்களாயின், இனி-இப்பொழுதே, யமனார் பதி புகுவீர் - யமலோகத்தைச் சேர்வீர்கள் [இறப்பீர்கள்],'என்றான்- என்று (சாலேந்திரன் முதலியோரை நோக்கிக்) கூறினான்: (யாரெனில்), ஒருவீரர்உம் உவமைக்கு எதிர் இல்லா விறல் உரவோன் - (உலகத்தில்) ஒருவீரரும் (தனக்கு) உவமையாதற்கு எதிரில் நிற்கப்பெறாத வெற்றியையும் வலிமையையுமுடைய வீமன்;(எ-று.)

முதலிரண்டடிகளில் ஒன்றற்கொன்றுதவியணியும். மூன்றாமடியில் பிறிதினவிற்சியணியுங் காண்க. யமன் என்று சொல்லுக்கு - (எல்லாவுயிர்களையும்அடக்குபவ னென்றுபொருள்;இங்கே, ஆர் என்னும் பலர்பால் விகுதி-அவனதுகொடுமையை விளக்குதற்கு வந்தது. (530)

வேறு.

29.-அம்மொழிகேட்டுச் சாலேந்திரன் சினங்கொள்ளல்.

என்றுவய மாருதியி சைத்தமொழி கேளா
வென்றிதிகழ் வாகைபுனைவிஞ்சையர்பி ரானும்
குன்றனையதோளிணைகுலுங்கநகை செய்யாக்
கன்றினன்வெ குண்டுகனல் காலுமிரு கண்ணான்.

மூன்று கவிகள் - குளகம்.

(இ-ள்.) என்று-,வய மாருதி-வலிமையையுடைய வீமன், இசைத்த - சொன்ன, மொழி - வார்த்தையை, கேளா - கேட்டு,- வென்றிதிகழ் வாகை புனைவிஞ்சையர் பிரான்உம் - சயத்துக்கு அடையாளமாய்விளங்குகின்ற காட்டுவாகைப்பூமாலையையணிந்த வித்தியாதரர்தலைவனானஅந்தச்சாலேந்திரனும், குன்று அனைய தோள்இணைகுலுங்க - மலையையொத்த(தனது) இரண்டுதோள்களுங் குலுங்கும்படி, நகை செய்யா - சிரித்து, கன்றினன் - மனம் வெதும்பி, வெகுண்டு-கோபித்து, கனல் காலும் இருகண்ணான்-நெருப்பையுமிழும் இரண்டுகண்களையுமுடையவனாய்,-(எ-று.)-'கண்ணான்'என்னுங் குறிப்புமுற்றெச்சம், மேல் முப்பத்தோராம் பாட்டிலுள்ள 'உரைத்து'என்னும் வினையெச்சத்தைக்கொண்டு முடியும்.

இதுமுதல் இருபதுகவிகள்-இச்சருக்கத்து முதற்கவிபோன்ற கலிவிருத்தங்கள். (531)

30.-வீமனைநோக்கிச் சாலேந்திரன் கூறும் வார்த்தை

தேனிடறுவாசமிகு தெய்வமலரென்னே
மானுடர்கள்சூடவரு வார்கண்மதியற்றோய்
கானுடையவாழ்க்கைபுரி நின்னுயிர்கணத்தென்
ஊனிடறுவாளிக டமக்குணவளிப்பேன்.

(இ - ள்.)'மதிஅற்றோய்-அறிவில்லாதவனே!தேன் இடறு - வண்டுகள் மேலேவிழுந்துமொய்க்கத்தக்க, வாசம் மிகு - நறுமணம் மிகுந்த, தெய்வம் மலர் - தேவர்களுக்குரிய இப்பூவை, மானுடர்கள்-மனிதர்கள், சூட வருவார்கள் - தலையிலணிந்துகொள்ளவருவார்கள் (என்பது), என்னே- என்ன ஆச்சரியம்! கான் உடைய வாழ்க்கை புரி நின் உயிர்- வனத்தை இடமாகவுடைய வாழ்தலைச்செய்கின்ற நினது உயிரை, கணத்து- கணப்பொழுதினுள்ளே, என்- என்னுடைய, ஊன் இடறு வாளிகள் தமக்கு- (பகைவர்களது) தசைதோய்ந்தஅம்புகளுக்கு, உண-உண்ணும்படி, அளிப்பேன் - கொடுப்பேன்,'(எ-று.)

உன்னைஎன் அம்பாற் கொல்வே னென்பதாம். தேன்இடறு-மது நிறைந்த என்றுமாம். கானுடையவாகை என்றும் பாடம். (532)

31.-சாலேந்திரன்சேனாவீரரைநோக்கி
'படைதூவிவீமனைப்பற்றுக'எனல்.

மற்றிவன்வெகுண்டிவை யுரைத்துவருசேனைக்
கொற்றவரைநின்றுநனி கூவியெதிரேவிச்
சுற்றுமிகல்வெம்படைக டூவியிகலோனைப்
பற்றுமின்விரைந்தினி யெனப்பகரலுற்றான்.

(இ - ள்.)இவன் - இச்சாலேந்திரன், வெகுண்டு - கோபித்து, இவை உரைத்து - இவ்வார்த்தைகளைக்கூறி, நின்று - (அங்கு) நிலைநின்று, வரு சேனைகொற்றவரை நனி கூவி - (தன்னுடன்) வந்த சேனையிலுள்ள வீரர்களைமிகுதியாக அழைத்து, எதிர் ஏவி-(வீமனுக்கு) எதிரிலே செலுத்தி, 'இனி- இப்பொழுது, சுற்றுஉம் இகல் வெம் படைகள் தூவி- (அவனைச்) சுற்றிலும் வலிமையையுடைய கொடிய ஆயுதங்களைப்பிரயோகித்து, இகலோனை-வலிமையையுடைய வீமனை,விரைந்து-துரிதமாக, பற்றுமின் - பிடித்துக்கொள்ளுங்கள்,'என- என்று, பகரல் உற்றான்-கூறுபவனானான்;(எ-று.)-மற்று-அசை. (533)

32.-இயக்கர்படைமேற் கணைதூவிவீமன்
சிரித்துஉருத்தல்.

பற்றுமெனவந்தபடைவீரருயிரெல்லாம்
கொற்றமிகுவெங்கணைகுளிக்கும்வகைதொட்டே

செற்றமிகநின்றெதிர் சிரித்தனனுருத்தான்
பற்றலர்புரம்பொடி படுத்தவனையன்னான்.

(இ - ள்.)பற்றும் என - (இவ்வாறு சாலேந்திரன்) பிடியுங்களென்று கூற, வந்த-(அங்ஙனமே தன்னையெதிர்த்து)வந்த, படை வீரர்- சேனாவீரர்களது,உயிர்எல்லாம்-உயிர்களிலெல்லாம், கொற்றம் மிகு வெம் கணை- சயம்மிகுந்த கொடிய அம்புகள், குளிக்கும் வகை- தைத்துமுழுகும்படி, தொட்டு-பாணப்பிரயோகஞ்செய்து, பற்றலர்புரம் பொடி படுத்தவனைஅன்னான்- பகைவர்களதுதிரிபுரத்தையெரித்துச்சாம்பலாக்கின சிவபிரானைப்போன்ற [ஆற்றல்மிக்க]வீமன், செற்றம் மிக-கோபம் அதிகப்பட, எதிர்நின்று-எதிரில்நின்று,சிரித்தனன்-சிரித்து, உருத்தான்-கோபித்தான்;(எ-று.)

உடலெல்லாம்என்னாதுஉயிரெல்லாம் கணைகுளிக்கும்வகையென்றது, பகைவருடம்பையழித்து உயிரையொழிக்கும்படி யென்றவாறு. புரம்-வடசொல். (534)

33.-வீமன்கணையால்இயக்கர்வீழ்ந்திட, கண்ட விஞ்சையர்வீமன்மீது கணைதொடுத்தல்.

இவ்வகைபொழிந்த வடிவாளியினியக்கர்
மெய்வழிசெழுங்குருதி வேலையிடைவீழ்ந்தார்
அவ்வளவில்விஞ்சைய ரநேகரதுகாணாக்
கைவரிவில்கொண்டவன் மிசைக்கணைதொடுத்தார்.

(இ-ள்.) இவகை பொழிந்த-இவ்வாறு(வீமன்)சொரிந்த, வடிவாளியின்- கூர்மையான அம்புகளால், இயக்கர் - (எதிர்ச்சேனையிலுள்ள)இயக்க வீரர்கள், மெய் வழி செழுகுருதி வேலையிடை-தங்கள்உடம்பினின்று வழிகிற மிக்க இரத்தவெள்ளத்திலே, வீழ்ந்தார் - இறந்து விழுந்தார்கள்; அ அளவில் - அவர்கள் விழுந்தமாத்திரத்தில், விஞ்சையர் அநேகர் - வித்தியாதரர்கள் பலர், அது காணா-அதனைநோக்கி, கை வரி வில்கொண்டு - (தத்தம்) கையிலே கட்டமைந்த வில்லையேந்திக்கொண்டு, அவன்மிசை - அவ்வீமன்மேல், கணைதொடுத்தார்-அம்புகளை யெய்தார்கள்;(எ - று.)

கை வரி வில்கொண்டவன்மிசை யென எடுத்து, கையில் வில்லையேந்தியவீமன்மீது என்று முரைக்கலாம். (535)

34.-வீமன் மாறாகக்கணைசெலுத்திநகைத்திருத்தல்.

தொடுத்தசரவார்சிலைதுணிந்துநனிமேன்மேல்
விடுத்தபடையும்பொர வெகுண்டுமுனைவாய்வந்து
அடுத்தவர்கடோளுமணி மார்புமிருதாளும்
நடுத்தறியவெங்கணையுகைத்தனனகைத்தான்.

(இ - ள்.)தொடுத்த சரம் வார் சிலைதுணிந்து - (தன்மேல்) எய்த அம்புகளையுடையநீண்ட (பகைவர்களின்) விற்கள் துணிபட்டு, நனி மேல் மேல் விடுத்த படைஉம் பொர-(அவர்கள்) மிகுதியாகத் தன்மேலேமேலே பிரயோகித்த ஆயுதங்களும் (மீண்டு சென்று அவற்றைவிடுத்தவர்களையே) தாக்கவும், வெகுண்டு முனைவாய்வந்து அடுத்தவர்கள் தோள்உம் அணிமார்புஉம் இரு தாள்உம் நடு தறிய - கோபங்கொண்டு போர்க்களத்திலே எதிர்த்துவந்து சேர்ந்த அவ்வித்தியாதரர்களுடைய புயங்களும் அழகிய மார்பும் இரண்டுகால்களும் நடுவிலே முறிபடவும், (வீமன்), வெம் கணைஉகைத்தனன் - கொடிய அம்புகளைச் செலுத்தினவனாய்,நகைத்தான்-சிரித்தான்;(எ-று.)

தொடுத்தசரவார்சிலையென்றது, வடமொழிநடை;சரந்தொடுத்த வார்சிலையென்க. முனைவாய்,வாய்-ஏழனுருபு. (536)

35.-நான்குகவிகள்-சாரணர் வீமனுடன் கதாயுத்தம் புரிந்து,இறந்தவர்போக, மற்றையோர் தோற்றோடினமை கூறும்.

**மண்டுதிறல்விஞ்சையர் மடிந்தசெயல்யாவும்
கண்டுசிலசாரணர் கறங்கனையதேர்மேற்
கொண்டுகடலென்ன வுருமென்னநனிகொதியாத்
தண்டுகொடெதிர்ந்தனர்க டண்டதரனோடும்.**

(இ - ள்.) மண்டு திறல் விஞ்சையர் - மிக்கவலிமையையுடைய வித்தியாதரர்கள், மடிந்த செயல் யாஉம் -(இங்ஙனம்) இறந்த செய்திகளையெல்லாம், கண்டு - பார்த்து, சில சாரணர் - சாரணரென்னுந் தேவசாதியார் சிலர், கறங்கு அனையதேர் மேற்கொண்டு - காற்றாடியையொத்த[விரைவையுடைய](தத்தம்) தேர்மே லேறிக்கொண்டு, கடல் என்ன-(பொங்குகிற) கடல்போலவும், உரும் என்ன-(முழங்குகிற) இடிபோலவும், நனி கொதியா-மிகுதியாகக் கோபித்து, தண்டு கொடு - கதாயுதத்தைக் (கையில்) ஏந்திக்கொண்டு, தண்டதரனோடுஉம்- (சத்துருகாதிநியென்னுங்) கதாயுதத்தைத் தரிப்பனனானஅவ்வீமனுடனே, எதிர்ந்தனர்கள்-;(எ - று.)

தண்டதரன் -ஆஜ்ஞாதண்டத்தை [செங்கோலை]த்தரிப்பவனென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (537)

**36. வார்சிலையொழிந்துவிறன்மன்னுவயவாகைப்
போர்செய்கதைகொண்டெதிர் புகுந்துபொரலுற்றான் பார்செய்பயனன்னநிரு பற்கிளவல்பார்மேல்
கார்செயுருமேறுருமு டன்கனல்வதேபோல்.**

(இ - ள்)பார் செய் பயன் அன்ன - நிலவுலகத்தார் செய்த நல் வினைப்பயனைப்போன்ற, நிருபற்கு - யுதிஷ்டிரராசனுக்கு, இளவல் - தம்பியான வீமன்,-வார் சிலைஒழிந்து - நீண்ட வில்லை(க்கையிற் பிடித்தலை)நீங்கி, விறல் மன்னு வய வாகை போர் செய் கதை கொண்டு- வெற்றி பொருந்தின வலிமையுடைய சயமாலையைச்சூடுதற்குரிய போரைச் செய்யவல்ல (தனது) கதாயுதத்தைக் கையிலேந்திக்கொண்டு, எதிர் புகுந்து - அச்சாரணர்களெதிரிலே போய், கார் செய் உரும் ஏறு உருமுடன் பார்மேல் கனல்வதுஏ போல்-மேகம் இடிக்கின்றதொரு பேரிடி பல இடிகளுடன் பூமியியே கோபித்துப் போர்செய்வதுபோல, பொரல் உற்றான்- (அச்சாரணர்களோடு) போர் செய்யத் தொடங்கினான்;(எ-று.)

பார்செய்பயனன்ன என்றதை இளவலுக்குங் கூட்டலாம். தீயோரைக் கடிந்து நல்லோரைக் காத்தல்செய்து சமயத்தில் மிக உதவுதல்பற்றி, 'பார்செய்பயனன்ன'என்றது. இளவல்-இளமையையுடையவன்;அல் - பெயர்விகுதி. ஈற்றடி- இல்பொருளுவமை. (538)

**37. தண்டினொடுதன்டெதிர்தகர்ப்பவெழுபொறியும்
மண்டுமுடியோடுமுடி மன்னவெழுபொறியும்
திண்டிறல்வயப்பொருநர் செங்கணுமிழ்பொறியும்
அண்டமுழுதும்பொதுளி மீதுபுகுமப்பால்.**

(இ-ள்.)தண்டினொடுதண்டு எதிர் தகர்ப்ப எழு பொறிஉம்- (அப்போரில்) கதாயுதத்தோடு கதாயுதம் எதிரில்தாக்க அதனால்மேலெழுகிற அனற்பொறிகளும், மண்டு முடியோடு முடி மன்ன எழு பொறிஉம்-(போரில் ஒன்றோடொன்று)நெருங்கிய கிரீடத்தோடு கிரீடம் பொருந்த (அவ்வுராய்தலால்) மேலெழுகிற அனற்பொறிகளும், திண் திறல் வயம் பொருநர் செம் கண் உமிழ் பொறிஉம் - மிக்கவலிமையையும் வெற்றியையுமுடைய போர்செய்யும்வீரர்களது (கோபத்தாற்)சிவந்த கண்களினின்று சொரிகிற அனற்பொறிகளும், அண்டம் முழுதுஉம் பொதுளி - அண்டகோளம் முழுவதிலும் (சென்று பரவி) நிறைந்து, அப்பால் - அதன் பின்பு, மீது புகும் - அதற்கு மேலிடத்திலும் கிளர்ந்துசெல்லும்;(எ - று.)- பொருநர்-பொரு - பகுதி, ந் - பெயரிடைநிலை. (539)

**38. மட்டவிழலங்கன்மற வோனுடன்வயப்போர்
தட்டமர்புரிந்துதனு வுஞ்சிரமும்வேறாப்
பட்டவரெனைப்பலர்படாதவர்விடாதன்று
இட்டனர்புறந்திற லியக்கர்குலமெல்லாம்.**

(இ - ள்.)வயம் போர் - வெற்றிக்குரிய போர்க்களத்திலே, மட்டு அவிழ் அலங்கல் மறவோனுடன் - வாசனைவீசும்பூமாலையையுடைய வலிமையையுடைய வீமனுடனே, தண்டு அமர் புரிந்து - கதாயுத்தத்தைச் செய்து, தனுஉம் சிரம்உம் வேறு ஆ (க)-உடம்புந் தலையும்துண்டுபட்டுத்தனித்தனியாக, பட்டவர் - இறந்தவர்கள், திறல் இயக்கர் குலம் - வலிமையையுடைய யக்ஷரது இனத்தவரான சாரணருள், எனைபலர்-எத்தனையோபலர்! [மிகஅநேக ரென்றபடி]; படாதவர் எல்லாம்-இறவாது எஞ்சினவர்கள் எல்லோரும், விடாது-தவறாமல்,அன்று - அப்பொழுதே, புறம் இட்டனர்-முதுகுகொடுத் தோடினார்கள்;(எ - று.)

தண்டு+அமர்=தட்டமர்;மென்றொடர்வேற்றுமையில் வன்றொடராயிற்று. தநு - வடசொல். பின் சிரமென்றதனால்,முன் தநு என்றது - தலையொழிந்தஉடலை. மட்டு அவிழ்தல் -தேன்பெருகுதலுமாம். (540)

39.-விஞ்சையர் வீமனால்தோற்ற வகை.

தொடிக்கரமிழந்திரு துணைப்புயமிழந்தாங்கு
அடிப்பதமிழந்தவ யவங்களடைவேபோய்
இடிக்குரலின்விஞ்சைய ரெதிர்ந்தயரவாங்கே
கொடிக்குடரிழந்தனர் மருத்துதவுகூற்றால்.

(இ - ள்.)ஆங்கு-அப்பொழுது, இடி குரலின் விஞ்சையர்-இடி முழுக்கம்போன்ற கண்டத்தொனியையுடைய வித்தியாதரர்கள், எதிர்ந்து- வீமனெதிரிற்சென்று பொருது, மருத்து உதவு கூற்றால்-வாயுபகவான்பெற்ற யமனோடொத்தஅவ்வீமனால்,ஆங்கே - அப்பொழுதே, தொடி கரம் இழந்து-தொடியென்னும் வளையையணிந்த(தங்கள்) கைகளைஒழிந்து, இரு துணைபுயம் இழந்து - (ஒன்றோடொன்றுஒத்த தமது) இரண்டுதோள்களையும்ஒழிந்து, அடி பதம் இழந்து-(எல்லா அவயவங்களுள்ளுங்) கீழுள்ள கால்களையும்ஒழிந்து, அவயவங்கள் அடைவுஎ போய்-(இங்ஙனமே) மற்றையுறுப்புக்களும் முறையே யொழிந்து, அயர-மரணமுண்டாக, கொடி குடர் இழந்தனர்-கொடிபோன்ற வடிவமுடைய (தமது) குடல்களையும்ஒழிந்தார்கள்;(எ - று.)

குடர்-ஈற்றுப்போலி. கூற்று-உவமையாகுபெயர். 'மருத்துதவுகூற்று' என ஒருதிக்பாலகனைஒருதிக்பாலகன்மகன்போலக்கூறியது, கவிசாதுரியம். (541)

40.-அரக்கரும்இயக்கரும் சதுரங்க சேனையுடன் வீமனைவளைத்தல்.

அன்னநிலைகண்டடலரக்கரொடியக்கர்
பின்னருமெனைப்பலர்பிறங்கலைநிகர்க்கும்
கன்னமதமாவிரத கற்கியிகல்காலாள்
மன்னுதிறன்மானுட மடங்கலைவளைத்தார்.

(இ - ள்.)அன்ன நிலைகண்டு - (இங்ஙனம் வித்தியாதரர்கள் சிதைந்த) அந்த நிலைமையைப்பார்த்து, அடல் அரக்கரொடு இயக்கர்- வலிமையையுடைய இராக்கதர்களும் யக்ஷர்களும், பின்னர்உம் எனை பலர்- மீண்டும்மிகப்பலர், பிறங்கலைநிகர்க்கும் கன்னம்மதம் மா- மலைகளையொத்தகன்னத்தினின்று ஒழுகும் மதஜலத்தையுடைய யானைகளும்,இரதம் - தேர்களும், கற்கி - குதிரைகளும், இகல் காலாள் - வலிமையாகப் போர்செய்யுங் காலாட்களும், (என்னுஞ் சதுரங்க சேனையுடனே),மன்னு திறல் மானுட மடங்கலைவளைத்தார்- பொருந்தின வலிமையையுடைய அந்த மனிதச் சிரேஷ்டனானவீமனைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள்;(எ - று.)

பிறங்குதல் -(உயர்ச்சியால் நெடுந்தூரத்திலும்)விளங்குவது:மலைக்குப் பெயர்:இதில், அல்-கருத்தாப்பொருள் விகுதி. பிறங்கு அலைநிகர்க்கும் எனப் பிரித்தெடுத்து - விளங்குகின்ற கடலின் அலைநீரையொக்கின்ற என உரைத்து, மதத்துக்கு அடைமொழியாக்கினு மமையும். மதமா- மதத்தையுடைய விலங்கு;எனவே, யானையாயிற்று. யானைக்குமலையை உவமைகூறியதனால்,யானையின்மதநீருக்கு மலையின்அருவிநீரை உவமையாகக் கொள்க. இரதம் - ரதம்:கற்கி - கல்கி:வடசொற்கள். சிங்கம், புலி, யானை,காளைஎன்னுஞ் சொற்கள் மனிதனுக்கு வரும்பொழுது சிறப்புப்பொருளையுணர்த்துமாதலின்,'மானுடமடங்கல்' என்றது. இனி, மானுடமடங்கல் - நரசிங்கமூர்த்திபோன்றவனுமாம்; பிறப்பால் மனிதனும் பராக்கிரமத்தாற் சிங்கமும் ஆகுபவ னென்றுமாம்.(542)

41.-ஐந்துகவிகள்-விஞ்சையர் பொருதுதோற்றமைகூறும்.

வளைத்துவயவெம்படைகள்வீசிமறிகடல்போல்
உளைத்தொருவர்போலெவருமுருமெனவுருத்துப்
புளைத்தரதமாபுரவிபோதகமிசைப்போய்
விளைத்தனர்பெருஞ்சமரம்விஞ்சையர்களெல்லாம்.

(இ - ள்.)விஞ்சையர்கள் எல்லாம் - வித்தியாதரர்களெல்லோரும்,- புளைத்தரதம்-(இடையிலே) துவாரத்தையுடைய தேர்களும், மா புரவி-பெரிய குதிரைகளும், போதகம்-யானைக்குட்டிகளும்என்னும் இவற்றின், மிசை போய்- மேலேறிச் சென்று, மறி கடல் போல்-(அலைகள்)மடங்குந் தன்மையுள்ள கடல்போல, வளைத்து-(வீமனைச்)சூழ்ந்து நின்று, உளைத்து - மனங்கலங்கி, உரும் என உருத்து-இடி போல(ப் பயங்கரமாக) க்கோபித்து, வயம் வெம் படைகள்

வீசி - வலிமையையுடைய கொடிய ஆயதங்களை (அவன்மேலே) எறிந்து, ஒருவர்போல் எவர்உம் - ஒருத்தரைப் போலவே எல்லோரும், பெருசமரம் விளைத்தனர்- (அவனுடன்) பெரிய போரைச் செய்தார்கள்;

'உருமெனவுரைத்து' என்றபாடத்துக்கு - இடிமுழக்கம்போல வீரவாதங்களைஆரவாரத்தோடுசொல்லி யென்க. புளைத்த- புளையென்னும்பெயரி னடியாப்பிறந்த பெயரெச்சம்: புளை-புழைஎன்பதன் போலி. போதகம்- இருபத்தைந்து பிராயமுள்ள யானைக்கன்று.

42. தேரணியும்வெம்பொறி யெனச்செறிபுகர்க்கைக்
காரணியும்வாயுநிகர் கற்கியணியும்போர்ப் பேரணிகலன்றனி பிறங்குமணிமார்பன்
தாரணியெனத்தனது தண்டுகொடுடைத்தான்.

(இ-ள்.) போர் பேர் அணிகலன் - யுத்தத்தையே பெரிய ஆபரணமாகவுடையவனும், தனி பிறங்கும் மணி மார்பன் - ஒப்பில்லாமல் விளங்குகிற அழகிய மார்பை யுடையவனுமாகிய வீமன்,-தேர் அணிஉம் - (தன்னைவளைந்துபொருத) தேர்ச்சேனையையும், வெம்பொறி என செறி புகர் கை கார் அணிஉம் - வெவ்விய அனற்பொறிகள்போல் (ச் செந்நிறமாய்) நெருங்கிய புள்ளிகளையுடையதுதிக்கையையுடைய மேகம்போன்ற யானைகளின்சேனையையும், வாயு நிகர் கற்கி அணிஉம்- காற்றையொத்த (அதிவேகத்தையுடைய) குதிரைகளின் சேனையையும், தனது தண்டுகொடு - தன்னுடைய கதாயுதத்தால், தார் அணி என - பூமாலையினொழுங்கைக்கெடுத்தல்போல, உடைத்தான் - (எளிதில் நிலைகுலையுமாறு) அழித்தான்; (எ - று.)

"போரின்றிவாடும் பொருநர்சீர்", "விழுப்புண்படாதநாளெல்லாம் வழுக்கினுள், வைக்குந் தனனாளையெடுத்து" என்றபடிபோரில்லையாயின் பொலிவுகெடுதலும் சிறந்த போர் நேர்பட்டால் பொலிவுமிகுதலும் சுத்தவீராக்கு இயல்பு ஆதலால், 'போர்ப்பேரணிகலன்' என்றது. 'புகர்க்கைக்கார்' எனவே, யானையாயிற்று. முகத்திற் செம்புள்ளிகளிருத்தல், யானைக்குஉத்தமவிலக்கணம். அணிமார்பு என்றும் பிரிக்கலாம். தாரணிஎன - சூரியபுத்திரனானயமன்போல உரைக்கலாம். [தரணி- சூரியன்.] (544)

43. நெரிந்தனரதந்துனையுநேமியுடன்வேழம்
சரிந்தனநெடுங்குட ரரிந்துதலைதாள்போய்
முரிந்தனபெரும்புரவி வெள்ளமுனைதோறும்
விரிந்தனருரங்கடவுள் விஞ்சையர்கண்மன்னோ.

(இ-ள்.)(அப்போரில்), முனைதோறுஉம் - போர்க்களத்தினிடங்களிலெல்லாம், ரதம் - தேர்கள், துனையும்நேமியுடன்- விரைந்து செல்வனவான சக்கரங்களுடனே, நெரிந்தன-சிதைபட்டன; வேழம்-யானைகள், நெடு குடர் அரிந்து - நீண்டகுடல்கள் அறுபட்டு, சரிந்தன - கீழேவிழுந்தன; பெரு புரவி வெள்ளம்-பெரிய குதிரைகளின் கூட்டம், தலைதாள் போய்-தலைகளுங்கால்களுந் துணிபட்டு, முரிந்தன - அழிந்தன; கடவுள் விஞ்சையர்கள் - தெய்வத்தன்மையையுடைய வித்தியாதரர்கள், உரம் விரிந்தனர் - மார்புவிரிந்தார்கள்: (எ - று.)-மன், ஓ-ஈற்றசை. (545)

44. மீளியொருதண்டுகொடு விண்டெதிர்வெகுண்டோர்
மூளைநிணம்வாயுகமுருக்குதலுமொய்ம்பின்
தாளுடையமருத்தெதிர் சரிக்கும்வகையெய்தும்
பூளைவனமொத்தனர்பொரும்பொருநரெல்லாம்.

(இ - ள்.) மீளி-வலிமையிற்சிறந்த வீமன், ஒரு தண்டுகொடு-(தனது) ஒப்பற்றதொரு கதாயுதத்தால், விண்டு -பகைத்து, எதிர் வெகுண்டோர் மூளைநிணம் வாய் உக - எதிர்த்துநின்று கோபங் கொண்டஅவ்வித்தியாதரர்களது தலைமூளையும்உடற்கொழுப்பும் வாய்வழியாக வெளிப்படும்படி, மொய்ம்பின் முருக்குதலும்-வலிமையோடு அழித்தவளவில்,-பொரும் பொருநர் எல்லாம்-போர்செய்கிற வித்தியாதரவீரர்களெல்லோரும்,-தாள் உடை மருத்து எதிர் சரிக்கும் வகை எய்தும் பூளைவனம் ஒத்தனர் - முயற்சியையுடைய பெருங்காற்றுக்கு எதிரிலே சஞ்சரிக்கும்தன்மையைப் பொருந்தின இலவம்பஞ்சுத்தொகுதியைப் போன்றார்கள்; (எ - று.)

பொருங்காற்றிக்கு எதிரில் இலவம்பஞ்சு பறப்பதுபோல, வீமனுக்கெதிரில் விஞ்சையர்கள்சிதறுண்டு பறந்தார்களென்பதாம். "காற்றிடைப்பூளைக்கரந்தையென வரந்தையுறக் கடலரக்கர் தம் சேனை" என்பது மங்கைமன்னன்மொழி. தாளுடைமருத்து-கால்களையுடையவாயு என்று உரைத்தால், இல்பொருளுவமையாம். விண்டு என்றவிடத்து 'மீண்டு' என்று பாடங்கொள்ளலாம். முருக்குதலு மார்பில் என்றும் பாடம். (546)

45. சிந்துரமணிக்கொடிகொ டேர்புரவிகாலாள்
அந்தகபுரத்தணுக லுற்றவொழியப்போய்த்
தந்தமபுரத்தணுக லுற்றனசயப்போர்
மந்தரவரைப்புயனு நின்றனன்மறத்தால்.

(இ-ள்.) சிந்துரம் - யானைகளும், மணி கொடி கொள் தேர் - அழகியதுவசங்களைக்கொண்ட இரதங்களும், புரவி- குதிரைகளும், கால்ஆள-காலாட்களும், (என்னும் நால்வகைச்சேனையும்), அந்தகபுரத்து அணுகல் உற்ற ஒழிய- (போரிலிறந்து) யமலோகத்திற்சேர்ந்தவை தவிர, (மற்றவை),-போய்-(புறங்கொடுத்துச்)சென்று, தம் தம புரத்து அணுகல் உற்றன - தங்கள் தங்கள் இருப்பிடத்திற் சேரத்தொடங்கின; (அப்பொழுது), சயம் போர் மந்தரம் வரை புயன்உம்-வெற்றியைப்பெற்ற போரைச்செய்த மந்தரமலைபோன்றதோள்களையுடையவீமனும், மறத்தால் நின்றனன்-பராக்கிரமத்தோடு (அங்கு) நிலைநின்றான்;(எ-று.)

மறத்தால்நின்றனன் - இங்கே, மூன்றனுருபு, அடைமொழிப்பொருளது; மறத்தையுடையவனாய்நின்றானென்க. தந்தம, அ - ஆறனுருபு. புரம்- நகரத்திலுள்ள இடங்களுக்கு இலக்கணை. இரண்டாம் அடியிலுள்ள உற்ற- பெயர். (547)

46.-விஞ்சையர்நிலைகுலைந்துபோனமை.

இருவரொருநீணெறி யியங்கலர்தியங்கா
வரியுழுவைகண்டுடையு மானினமதேபோல்
வெருவியுளநொந்துதிறல் விஞ்சையர்களெல்லாம்
பொருவிலளகாபுரி புகுந்தனர்விரைந்தே.

(இ - ள்.) திறல் விஞ்சையர்கள் எல்லாம் - கொடிய வித்தியாதரர்க ளெல்லாரும்,-வரி உழுவை கண்டு உடையும் மான் இனம் அது ஏ போல் - (உடம்பிற்) கோடுகளையுடையபுலியைப் பார்த்துச் சிதறியோடுகிறமானின் கூட்டம்போல, வெருவி-பயந்து, தியங்கா" அறிவுமயங்கி, உளம் நொந்து-மனம்வருந்தி, இருவர் ஒரு நீள் நெறி இயங்கலர்- இரண்டுபேர் ஒருபெரிய வழியிலே செல்லாமல் [தனித்தனி சிதறுண்டு], விரைந்து - துரிதமாக, பொருவு இல் அளகாபுரி புகுந்தனர் - ஒப்பில்லாத அளகாபட்டணத்தினுட் சென்று சேர்ந்தார்கள்;(எ-று.)-உழுவை- வீமனுக்கும், மானினம் - விஞ்சையர் குழாத்துக்கும் உவமை. (548)

47.-உயிரொழிந்தோர் தவிரத் தோற்றோடியவிஞ்சையர்
மணிமானிடம் தம் நிலையைத்தெரிவித்தல்.

இஞ்சிமதில்வாயரணம் யாவுமிகல்புரிவான்
அஞ்சினர்கள்விஞ்சைய ரடைந்தனர்களழகார்
மஞ்சனையமேனிமணிமான்முனமடைந்தே
துஞ்சினரொழிந்தவ ரவற்றொழுதுசொன்னார்.

(இ - ள்.) இகல் புரிவான் அஞ்சினார்கள்-(மீண்டும்) போர் செய்தற்குப் பயந்தவர்களும், துஞ்சினர் ஒழிந்தவர்-(போரில்) இறந்தவர்கள் போக மிகுந்தவர்களுமாகிய, விஞ்சையர்-வித்தியாதரர்கள், இஞ்சி - மதிலிலும், மதில் வாய் - மதிலிடையிலேயுள்ள கோபுரவாயில்களிலும், அரணம் யாஉம் - (மற்றுமுள்ள)காப்பிடங்களெல்லாவற்றிலும், அடைந்தனர்கள் - (போய்ப் பதுங்கிச்)சேர்ந்தவர்களாய், (பிறகு), அழகு ஆர் மஞ்சு அனைய மேனி மணிமான்முனம் அடைந்து - அழகுநிறைந்த மேகத்தை யொத்த உடம்பையுடையமணிமானென்பவனது எதிரிலே சேர்ந்து, அவன் தொழுது-அவனைநமஸ்கரித்து, சொன்னார்- (தமது நிலைமையைக்)கூறினார்கள்; (எ-று.)-அரணம்-கோட்டையின் உள்ளிடங்கள். (549)

48.-அதுகேட்டமணிமான் வெகுளுதல்.

அந்நிலையுணர்ந்துமணிமானுமவிர்சோதிப்
பொன்னசலமொத்துயர் புயத்துணைதுடிப்ப
மன்னுபுருவச்சிலைவளைத்துமழைமுகில்போல்
மின்னிலகநக்குருமெ னத்தனிவெகுண்டான்.

(இ - ள்.) அநிலைஉணர்ந்து-(அவர்களது) அந்த நிலைமையை அறிந்து, மணிமானும்-, அவிர் சோதி பொன் அசலம் ஒத்து உயர் புயம் துணைதுடிப்ப-விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய பொன்மயமான மேருமலையைப்போன்று உயர்ந்துள்ள (தனது) இரண்டுதோள்களும் துடிதுடிக்க, மன்னு புருவம் சிலைவளைத்து-பொருந்தினவிற் போன்ற (தனது) புருவத்தை (க்கோபத்தால்) வளையநெறிந்து,மழை முகில் போல்- மழை பெய்யுந் தன்மையுள்ள காளமேகம்போல, மின் இலக நக்கு- மின்னல்போன்றஒளி வெளிவிளங்கும்படி சிரித்து, உரும் என தனி வெகுண்டான் - இடிபோல ஒப்பில்லாது கோபங்கொண்டான்;(எ - று.)

மலைகளுட்சிறந்ததும் பெரியது மாதலால், மேருவை உவமை கூறினார். மழைமுகில்என்றதற்கேற்ப, சிலையும்மின்னும் உருமும். (550)

வேறு.

49.-புறங்கொடுத்துவந்த சேனாபதிகளைமணிமான் இழித்துக் கூறல்.

வானி லவுணரை மோதி முனைதொறும்வாகை புனைமணிமானுமச்
சேனைமுதல்வரை வேக முறநனி சீறி யுரைபல கூறினான்
ஆனி லனதுடல்வீழ வமரிடை யாவி கவர்தர வஞ்சிநம்
தானையரியெதி ரேகு கரியின மாகி வெருவொடு சாய்வதே.

இரண்டு கவிகள் -ஒருதொடர்.

(இ-ள்.)வானில்-ஆகாயத்திலே, முனைதொறுஉம்-ஒவ்வொரு யுத்தத்திலும், அவுணரை மோதி-அசுரர்களைதாக்கி,வாகை புனை- வெற்றியைக் கொண்ட, மணிமானும்-, அ சேனைமுதல்வரை-(முதுகுகாட்டியோடிவந்த) அந்தச்சேனாபதிகளை(ப் பார்த்து), வேகம் உற நனி சீறி-கடுமையாக மிகவுங்கோபித்து, உரை பல கூறினான்- பலவார்த்தைகளைச்சொல்லினான்:(அவை யாவையெனில், 'அமரிடை- போரிலே, ஆனிலனது உடல் வீழ-வாயுகுமாரனானவீமனது உடம்பு கீழ்விழும்படி, ஆவி கவர்தர-(அவனது) உயிரை (உடம்பினின்று) அழித்தற்கு, அஞ்சி-பயந்து, நம் தானை-நமதுசேனை,அரி எதிர் ஏகு கரி இனம் ஆகி - சிங்கத்தினெதிரிலே பயந்தோடுகிற யானைக்கூட்டத்தை யொத்து, வெருவொடு - அச்சத்துடனே, சாய்வதுஏ-(இங்ஙனம்) புறங்கொடுத்து அழிவதா!!' (எ - று.)

ஈற்றேகாரம் -வினாவகையால்,அது சிறிதுந் தகுதியன்று என்ற இழி தகைமையை யுணர்த்தும். ஆநிலன் - அநிலனது மகன்;அநிலன் - வாயு. ஆனிலியின்என்று பிரதிபேதம்.

இதுமுதல்ஆறுகவிகள் - பெரும்பாலும் ஒன்று மூன்று ஐந்தாஞ்சீர்கள் தேமாச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறாஞ்சீர்கள் கரு விளச்சீர்களும், ஏழாவது கூவிளச்சீருமாகிய கழிநெடிலடிநான்கு கொண்ட எழுசீராசிரிய விருத்தங்கள். (551)

50.-மணிமான் சேனையோடுவீமனைநெருங்கதல்.

என்றுதனதெதிர்நின்றவரையிகழ் வுற்றுமொழிபலசொற்றுமற்
குன்றமெனவமர்வென்றிதருவதொர் கும்பமதகரிமேல்கொளா
ஒன்றுபடவுலகின்றுபொடிபட வுந்துகரிரதமுந்தெனச்
சென்றுபுடைவருகின்றபடையொடு தெண்டதரனெதிர்மண்டினான்.

(இ - ள்.)என்று-, (மணிமான்), தனது எதிர் நின்றவரை இகழ்வுற்று - தனக்குஎதிரில்நின்ற சேனாதிபதிகளைமிகஇகழ்ந்து, மொழி பல சொற்று- பலசொற்களைக்கூறி, மல் குன்றம் என - வலிமையையுடைய மலைபோலவுள்ள,அமர் வென்றி தருவது ஓர் கும்பம் மதம் கரி மேல்கொளா-போரில் வெற்றியைத் தருவதாகிய மஸ்தகங்களையும் மதத்தையுமுடைய ஒருபெரிய யானையின்மேல்ஏறிக் கொண்டு, 'உலகு ஒன்றுபட இன்று பொடி பட - உலகங்களெல் லாம் ஒருங்கேஇப்பொழுது பொடியாய் விடும்படி, கரி ரதம்-(தனது) யானையாகியவாகனத்தை, முந்து உந்து - முன்னே செலுத்துவாய்',என - என்று (பாகனைநோக்கிக்)கட்டளையிட்டு,புடை வருகின்ற படையொடு- பக்கத்திலேவருகிற (தனது)சேனையுடனே,சென்று -போய், தெண்டதரன் எதிர்-கதாயுதத்தைத் தரித்துக்கொண்டுள்ள விமசேன னெதிரிலே, மண்டினான்-நெருங்கினான்;(எ - று.)

என்று மொழிபலசொற்று என இயையும். மல் குன்றம் என என்பதற்கு-மற்போர்வல்ல மலைபோலஎன்று உரைத்து, மணிமானுக்கு உவமையாக்கொள்ளினு மமையும். (552)

51.-நான்குகவிகள்-மணிமானைச்சார்ந்தவர் மோதுண்ண மணிமானும் மோதுண்டுஉட்குதலைக்கூறும்.

***மண்டியெதிர்வருகின்றபொருநரை வன்புபெறுபுயமுன்பனும்
கண்டுமுகிழ்நகைகொண்டுதனதிரு கண்கள்கனலுகநின்றபின்
எண்டிசையும்வளைகின்றவிமையவரென்றினொளிதிகழ்குன்றினீர்
மொண்டுமுகிலெனவொன்றுபடமிசை மூசியெறிபடைவீசவே.***

இரண்டுகவிகள் -குளகம்.

(இ - ள்.) மண்டி எதிர் வருகின்ற பொருநரை-நெருங்கி(த் தன்) எதிரிலே போருக்குவருகிற (மணிமான் முதலிய) வீரர்களை,வன்பு பெறு புயம் முன்பன்உம் - வலிமைபெற்றதோள்களையுடையபராக்கிரமசாலியான வீமனும்,- கண்டு-பார்த்து, முகிழ் நகை கொண்டு-(கோபத்தால்) அரும்புகிற புன்சிரிப்பைச் செய்து, தனது இரு கண்கள் கனல் உக - தனது கண்களிரண்டினின்றுங் கோபாக்கினி சொரிய, நின்றபின் - (போருக்கு) நின்றபின், எண்திசைஉம் வளைகின்றஇமையவர்-எட்டுத்திக்குகளிலும் (அவனைச்)சூழ்கிற (வித்தியாதரர்முதலிய) தேவகணத்தவர், என்றின் ஒளி திகழ் குன்றில் நீர் மொண்டு முகில் என - சூரியனைப்போல் ஒளிவிளங்குகிற மகாமேரு மலையின்மீதுநீரைமுகந்து மேகம் (சொரிதல்) போல, ஒன்றுபட மிசை மூசி எறி படை வீச-(யாவரும்) ஒன்றாக அவன்மேல் மொய்த்துக்கொண்டு வீசுதற்குரிய ஆயுதங்களைப் பிரயோகிக்க,-(எ-று.) இக்கவியில் 'வீச'என்பது, மேற்கவியில் 'மிசைவர' என்னும் வினையெச்சத்தைக்கொள்ளும்.

முன்பன்-திறமையுள்ளவன்:(முன்பு - திறமை.) முன்பன்-முன்னமே அங்குள்ளவ னென்றும், எதிரிலுள்ளவ னென்றுங் கொள்ளலாம். (553)

***52. வீசுபடையொருகோடிவிசைபட வோடிமிசைவரவீமனும்
பாசதரனெதிர்நீலமயிலொரு பாகனிகரெனவேகியா
ஆசைதொறுமுகில்போலவளைபவராகுமிருபிளவாவுளம்
கூசியலமருமாறுதருவளர் கோடுகொடுநனிசாடினான்.*** *(இ - ள்.) வீசு படை ஒரு கோடி-(அங்ஙனம் அவர்கள்) எறிந்த கோடிக்கணக்கான ஆயுதங்கள், விசை பட ஓடி-வேகமாகச்சென்று, மிசை வர - (தன்) மேலே வர, வீமனும்-, பாசதரன் எதிர் நீலம் மயில் ஒரு பாகன் நிகர் என - காலபாசத்தைக் கையில்தரித்துள்ள யமனது எதிரிலே சென்ற நீலநிறமுள்ள மயில்போலுஞ் சாயலையுடையஉமாதேவியை(த் தனது) ஒரு [இடது]பக்கத்திற் கொண்டவனானசிவபெருமான் உவமையென்னும்படி, வேகியா - உக்கிரங்கொண்டு, ஆசை தொறுஉம் முகில் போல வளைபவர் ஆகம் இரு பிளவு ஆ - எல்லாத்திக்குக்களிலும் மேகங்கள்போல(த் தன்னை)ச்சூழ்ந்துள்ளவர்களான வித்தியாதரவீரர்களது உடம்பு இரண்டு துண்டாம்படியும், உளம் கூசி அலமரும் ஆறு - (அவர்கள்) மனம் நடுங்கிச் சுழலும்படியும், தரு வளர் கோடு கொடு - மரங்களிலே வளர்ந்த கிளைகளையெடுத்து அவற்றால்,நனி சாடினான்- மிகமோதினான்; (எ -று.)*

சிவபிரான் யமனையெதிர்த்தது,மார்க்கண்டேயருக்காக அவனது செருக்கை யடக்கவேண்டியபொழுதி லென்க. கோடி - இங்கே பல வென்றபொருளது. மயில்-உவமையாகுபெயர். அலமரும், அலமா-பகுதி. மிசைவரச் சாடினான்என்க. ஆசை - திக்கு. (554)

***53. ஆயபொழுதளகாதிபதியுயி ராயவணிமணிமான்விறல்
சீயமெனவவன்மீதுபலபடை சிந்தியமர்செய்துமுந்தினான்
வாயுகுமரனும்வேகமுடனவன் மார்புகிழிதரமோதினான்
காயபலமொடுதாயமறவொரு காயமிருகடகக்கையால்.***

(இ - ள்.) ஆயபொழுது - (அப்படி) ஆன அந்தச்சமயத்தில், அளகா அதிபதி உயிர் ஆய அணி மணிமான - அளகாநகரத்துக்குத் தலைவனான குபேரனது பிராணசிநேகிதனாகவுள்ளஅழகிய மணிமானானவன்,விறல் சீயம் என- பராக்கிராமத்தையுடைய சிங்கம் போல, அவன்மீது - அவ்வீமன்மேலே, பல படை சிந்தி-அநேகம் ஆயுதங்களைப்பிரயோகித்து, அமர் செய்து - போரையியற்றிக் கொண்டு, முந்தினான்- முன்னேவந்தான்; (அவ்வாறு வர), வாயு குமரன்உம் - வாயுவினது குமாரனானவீமனும், வேகமுடன்-விரைவாக, அவன் மார்பு கிழிதர- அம்மணிமானதுமார்பு பிளக்கும்படி, காயம் பலமொடு-(தனது) தேகத்தில்(எவ்வளவுவலிமையுண்டோ அவ்வளவு) வலிமையையுங் கொண்டு, தாயம்அற-(சிறிதுந்தனக்கு) இளைப்பில்லாமல்,ஒரு காயம்-(அம்மணிமானது)ஒப்பற்ற

உடம்பை, இரு கடகம் கையால் - கடகமென்னும்வளையையணிந்த(தனது) இரண்டுகைகளாலும், மோதினான்- தாக்கினான்;(எ - று.)

'தாயமுற'என்ற பாடத்துக்கு - (மணிமான்) துன்பத்தையடைய வென்க:சமயவாய்ப்பு உண்டாக என்றலும் உண்டு:தாயம்-துன்பம், சோர்வு, வாய்ப்பு. சீயம்=ஸிம்ஹம். இரு கையால் என்ற விடத்து, இனைத்தென்றறிபொருளில்வந்த முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. (555)

54. முன்புபெறுபுயமொய்ம்பனவன்மரு மத்தின்விசைபட
மொத்தலும்,
என்புதசைநிணமிந்திரியம்வலியென்பவிவைநிலை
சிந்தியே,
துன்பமுறமனநொந்து தளர்வொடுதுத்திமணியுரகத்தின்
மேல்,
வன்பினுடனுருமுற்றதெனவொளிமட்கி
வெருவுடனுட்கினான்.

(இ - ள்.)முன்பு பெறு புயம் மொய்ம்பன் - தலைமைபெற்ற தோள்வலிமையையுடைய வீமன், அவன் மருமத்தின்- அம்மணிமானது மார்பிலே, விசை பட-வேகம் பொருந்த, மொத்தலும்-அடித்த வளவில்,- என்பு தசை நிணம் இந்திரியம் வலி என்ப இவை நிலைசிந்தி-எலும்பும் மாமிசமும் கொழுப்பும் உறுப்புக்களும் வலிமையும் என்று சொல்லப்படுகிற இவைகள் தத்தம் நிலைகுலையப்பெற்று,துன்பம் உற - துன்பம்மிக, மனம் நொந்து - மனம்வருந்தி, தளர்வொடு-தளர்ச்சியுடனே, துத்தி மணி உரகத்தின்மேல் வன்பினுடன் உரும் உற்றது என-படப்புள்ளிகளையும் மாணிக்கத்தையு முடைய நாகம் தன்மேல் வலியோடு இடிவிழப்பெற்றாற்போல,ஒளி மட்கி-ஒளிமழுங்கி வெருவுடன் - அச்சத்துடனே, உட்கினான்-(மணிமான்)நடுக்கமடைந்தான்;(எ-று.)

என்ப -எனப்படுவன;பலவின்பால் வினையாலணையும்பெயர். தசை - இதுவே இலக்கணப்போலியாய்ச் சதையென எழுத்துநிலைமாறி வழங்குவது. இந்திரியம் - மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னும் ஐம்பொறிகள். (556)

வேறு.

55.-மாயயுத்தத்தால்தான் இவனைவெல்லலாமென்று தீர்மானித்துமணிமான் வானத்தி லேறுதல்.

வஞ்சனைபுரியுமா மாயப் போர்க்கலால்
துஞ்சல னிவனெனத் துணிந்து சூழ்ச்சியால்
நஞ்சென வெகுண்டுதன் னயனந் தீயுக
விஞ்சையன் கதுமென விசும்பி லேறினான்.

(இ - ள்.)விஞ்சையன்-வித்தியாதரனானமணிமான்,-வஞ்சனைபுரியும் மா மாயம் போர்க்கு அலால் இவன் துஞ்சலன் என துணிந்து- 'வஞ்சனையாற்செய்யப்படுகிற பெரிய மாயையையுடைய யுத்தத்திற் கல்லாமல்(தருமயுத்தத்தில்) இவ்வீமன் இறவானென்று நிச்சயித்து, தன் நயனம் தீ உக நஞ்சு என வெகுண்டு - தனது கண்கள் நெருப்பைச் சொரியும்படி விஷம்போலக் கொடுமையாகக் கோபித்து, சூழ்ச்சியால் - மாயையினால்,கதுமென விசும்பில் ஏறினான்- விரைவாக ஆகாயத்தில் எழும்பினான்;(எ - று.)

துஞ்சுதல்-தூங்குதல்;இச்சொல்லால் இறத்தலைவழங்குவது, மங்கல வழக்கு. கதுமென - விரைவுக்குறிப்பு.

இதுமுதற் பத்துக்கவிகள்-பெரும்பாலும் மூன்றாஞ்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கலிவிருத்தங்கள். (557)

56.-மணிமான்மாயையை மேற்கொண்டு தோன்றதல்.

புகையொடுகலந்துகால் பொங்கமங்குல்கள்
வகைபடவெழுந்துமா மாரிசிந்திடச்
சிகையனல்விண்ணெலாஞ் செகுக்கமண்ணெலாம்
துகள்படத்திசையெலாஞ் சூழ்ந்துதோன்றினான்.

(இ - ள்.) புகையொடு கலந்து கால் பொங்க-புகையோடு கூடிப் பெருங்காற்று எழுந்துவீசவும், மங்குல்கள் வகை படஎழுந்து மா மாரி சிந்திட-மேகங்கள் பலவகையாய் எழுந்து(பரவிப்) பெரியமழையைப் பொழியவும், சிகை அனல் விண் எலாம் செகுக்க-சுவாலைகளையுடைய அக்கினி ஆகாயத்தினிடமுழுவதையும் அழிக்கவும், மண் எலாம் துகள் பட-பூமிமுழுவதிலுந் தூளியெழும்பவும், (மணிமான்), திசை எலாம் - எல்லாத்திக்குக்களிலும், சூழ்ந்து - பரவிநின்று [வஞ்சனைசெய்து], தோன்றினான்-;(எ-று.)-'புகையொடுகரந்து','புகையொடுபரந்து'என்றும் பாடம். (558)

57.-வீமன்வைஷ்ணவாஸ்திரத்தால் மாயையை யொழித்தல்.

அப்பொழுதினிலிக லரிப்பதாகனும்
முப்புரஞ்சுடுமுகி னிறத்துவாளிமுன்
ஒப்பறவருளுட னுதவுஞ்சோரிவாய்
வைப்பெரும்பகழியொன் றேவிமாற்றினான்.

(இ - ள்.) அபொழுதினில் - அந்தச்சமயத்தில், இகல் அரி பதாகன்உம் - வலிமையையுடைய சிங்கத்தின்வடிவத்தையெழுதின கொடியையுடைய வீமனும், மு புரம் சுடும் முகில் நிறத்து வாளி - திரிபுரத்தையொழித்த அம்பாகிய மேகம்போலுங்கரியதிருநிறத்தையுடைய திருமால், முன்- முன்னொருகாலத்தில்,ஒப்புஅற அருளுடன் உதவும்- ஒப்பில்லாதபடி கருணையுடனேகொடுத்தருளின, சோரிவாய்வை பெரு பகழி ஒன்று-பகைவரிரத்தந்தோய்ந்த கூரிய நுனியையுடைய சிறந்தஅம்பொன்றை, ஏவி- (வீமன்) பிரயோகித்து, மாற்றினான்-(மணிமான்செய்த மாயையை) ஒழித்தான்;(எ - று.)

வீமன்பிரயோகித்தது, வைஷ்ணவாஸ்திரம். விஷ்ணு, வேண்டிய பொழுது மாயையை ஒழித்தருளவல்ல இயல்பினராதலால், அவரைத் தெய்வமாகவுடைய அஸ்திரம் மாயைக்கு எதிராம். சிவபிரான் திரிபுர சங்காரஞ் செய்தகாலத்தில் பல தேவர்கள் பலவகையாய் உதவிசெய்ய, திருமால் அம்புவடிவமாய்நின்றதை, "குழல்நிறவண்ண நின்கூறுகொண்ட, தழல்நிறவண்ணன் நண்ணார்நகரம், விழ நனி மலைசிலைவளைவு செய்தங்கு, அழல்நிறவம்பது வானவனே"என்னும் பெரியாரருளிச்செயலாலும் காண்க. ஓரம்பு உதவின ஓரம்பு என ஒருசாதுரியந்தோன்றக் கவி கூறினார். வாளியென்றது திருமாலையாதலின், 'முகில்நிறத்து'என்ற அடைமொழி அதற்கு ஏற்றது. ஈற்றடியில் 'இப்பெரும் பகழி'என்றும் பாடம். (559)

58.-வீமனெய்தஅஸ்திரத்தால் மாயையொழிதலின் வருணனை.

அசைமணிக்கொடிகொடே ரருக்கன்றன்னெதிர்
நிசியெனப்பறந்தது நீலமேனியான்
வசையறக்குரிசிலுக் கருளும்வாளியால்
திசையுறப்பரந்தமர் செய்தமாயையே.

(இ-ள்.) நீலம்மேனியான்-நீலநிறமுடைய திருமாலின் திருவவதாரமான கண்ணபிரான், வசை அற-பழிப்பில்லாதபடி [புகழ்பொருந்த], குரிசிலுக்கு- பெருமையிற்சிறந்த வீமனுக்கு, அருளும்-கொடுத்தருளின, வாளியால்-அந்த அம்பினால்,திசை உற பரந்து அமர் செய்த மாயை-எல்லாத் திக்குக்களிலும் பொருந்தப் பரவிப் போரைச்செய்த (அந்தமணிமானது) மாயையானது, அசை மணி கொடி கொள் தேர் அருக்கன் தன் எதிர் நிசி என-அசைகின்ற அழகிய துவசத்தைக்கொண்ட தேரையுடைய சூரியனுக்கு எதிரில் இராத்திரிபோல, பறந்தது-விரைந்துஓடிப்போயிற்று;(எ-று.)

சூரியனொளிமுன்இருள்போல இருந்தவிடந்தெரியாமலொழிந்தது, திருமாலம்பின்முன் மணிமான்மாயை யென்க. மாயையைக் கருநிறமுடைய தென வருணித்தல் கவிமரபாதலால், அதற்கு நிசி உவமை கூறப்பட்டது. கீழ்க்கவியிற் கூறிய விஷயத்தையே இக்கவியில் உவமைமுகத்தாற் கூறி விளக்கினாராதலின், கூறியது கூறலன்றென்க. (560)

59.-வீமனும்மணிமானும் முறையே புவியிலும்வானிலும் நின்று பொருதல்.

விறல்புனைவீமனும்விஞ்சைவேந்தனும்
நிறைபுவிவிசும்பின்மே னின்றுபோர்செய்தார்
எறுழ்வலியிராகவற் கிளையவார்சிலைச்
சிறுவனுமிந்திர சித்துமென்னவே.

(இ-ள்.) எறுழ்வலி இராகவற்கு இளையவார் சிலைசிறுவன்உம்- மிக்கவலிமையையுடைய இராமபிரானுக்குத் தம்பியான நீண்ட வில்லையுடைய லக்ஷ்மணனும்,இந்திரசித்துஉம் என்ன-(இராவணன் மகனான) இந்திரசித்தென்பவனும் போல,-விறல்புனைவீமன்உம்-வெற்றியைக்கொண்ட வீமசேனனும், விஞ்சை வேந்தன்உம்-வித்தியாதரர்க்குத் தலைவனான மணிமானும்,(முறையே), நிறை புவி விசும்பின்மேல் நின்று-நிறைந்த பூமிமேலும் ஆகாயத்தின்மேலும் நிலைநின்று, போர் செய்தார்-போரைச் செய்தார்கள்;(எ-று.)

இராமராவணயுத்தகாலத்தில் இந்திரசித்து மாயையால் வானத்திலும் இலக்குமணப்பெருமான் நிலத்திலும் நின்று பெரும்போர் செய்தவாறு போல, இப்பொழுது மணிமான் மாயையால் வானத்திலும் வீமன் நிலத்திலும் நின்று போர்புரிந்தன ரென்க;உவமையணி. வீமன் விஞ்சைவேந்தன் எனக் கூறிய முறைமைக்கேற்ப,புவி விசும் பின்மேல் என்றும்,வார்சிலைச்சிறுவனும்இந்திரசித்தும் என்றும் முறைபட நிறுத்திவைத்தது - முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள். வித்தியாதரனான மாயையில் வல்ல மணிமானுக்கு அரக்கனானமாயையில்வல்ல இந்திரசித்தையும், தேவாமிசமான மனிதனாகியவீமனுக்குத் தெய்வத்தன்மையுள்ள மனிதனாகிய இலக்குமணனையும்உவமைகூறினார். இலக்குமணன்கையால் இந்திரசித்து ஒழிதல் போல, மேல் வீமன் கையால் மணிமான் ஒழிதலாலும் இவ்வுவமை ஏற்குமாறு காண்க. தான் பிறந்தகாலத்து இடிமுழக்கம்போன்ற பெருங்குரலுடைமையால் மேகநாதனெனப் பெயர்பெற்ற இராவணபுத்திரன், பின்பு இராவணன் திக்விசயஞ் செய்கையில் தேவர்க்கும் அரக்கர்க்கும் நடந்த பெரும்போரில் தனதுதந்தைக்கும் வெல்லுதற்கரியனாயிருந்த இந்திரனைத்தான் சென்று பொருதுவென்று கட்டிக் கொணர்ந்ததனால், அக்காலத்தில் இந்திரனைச்சிறைமீட்டற்குவந்தபிரமதேவர் இவனுக்கு இந்திரசித்தென்ற பெரும்பெயரையும் மற்றும் பலவரங்களையும்அளித்துப் போயின ரென்பது வரலாறு. விஞ்சை-வித்தையையுடைய வித்தியாதரர்க்கு ஆகுபெயர். எறுழ் என்பது - வலிமைப் பொருளுணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்லாம்: ஆகவே, எறுழ்வலி-ஒருபொருட்பன்மொழி. (561)

60.-நான்குகவிகள்- வீமனும் மணிமானும் பொருகையில் பிரமன்வாளியால்மணிமான் வீழ்தலும் சேனைத் தலைவர்கள்நிலைகெட்டோடலைத்தெரிவிக்கும்.

அந்தவஞ்சனையெலாமகன்றுபோனபின்
விந்தமொத்துயர்ந்ததோள் வீமசேனன்மேல்
சந்திரன்மிசைவரு தழலராவெனச்
சுந்தரன்வெகுண்டொரு சூலம்வீசினான்.

(இ-ள்.) அந்தவஞ்சனைஎலாம் - அம்மாயைமுழுவதும், அகன்று போன பின் - நீங்கிப்போனபின்பு, சுந்தரன் - அழகியவடிவமுடைய மணிமான்,-விந்தம்ஒத்து உயர்ந்த தோள் வீமசேனன்மேல்-விந்திய மலையைப்போன்றுஓங்கிய தோள்களையுடையவீமன் மீது, சந்திரன் மிசை வரு தழல் அரா என-சந்திரன்மீது (அவனைக்கவர்தற்கு) வருகிற நெருப்புப் போற் கொடிய பாம்புபோல, வெகுண்டு ஒரு சூலம் வீசினான்- கோபித்து ஒரு சூலாயுதத்தை யெறிந்தான்;(எ-று.)

சந்திரன் -வீமனுக்கும், ராகுகேது - சூலத்துக்கும் உவமை. சந்திர குலத்தவனானவீமனுக்கு அச்சந்திரனையேஉவமைகூறினார். சந்திரன்மேல் வரும் பாம்பு அச்சந்திரனைஅழிக்கமாட்டாமைபோலச் சூலமும் வீமனை அழிக்கமாட்டாமையின், உவமை ஏற்கும். (562)

61. சூலமுந்தனதுமேற் சூலமேவினோன்
கோலமும்பொடிபடக் கொதித்துமீளியும்
மூலபங்கயமறை முனிவன்வாளியை
ஆலமுங்குளிர்வுற வழலவீசினான். *(இ-ள்.) சூலம்உம்-(தன்மேல் எறியப்பட்ட அந்தச்) சூலாயுதமும், தனதுமேல் சூலம்ஏவினோன்கோலம்உம்-தன்மேலே சூலாயுதத்தையெறிந்த அம்மணிமானது வடிவமும், பொடி பட-துகளாம்படி, மீளிஉம்- வீரனானவீமனும்,-கொதித்து- கோபித்து, மூல பங்கயம் மறை முனிவன் வாளியை-*

(பிரபஞ்சதோற்றத்துக்கு) ஆதிகாரணமான (திருமாலின்) நாபீகமலத்தில்தோன்றின வேதம்வல்லவனான(கடவுளைத் தியானஞ்செய்யுந்தன்மையுள்ள) பிரமதேவனது அஸ்திரத்தை, ஆலம்உம் குளிர்வு உற அழல - கொடிய விஷமும் சாந்தமடையும்படி கொதிக்குமாறு, வீசினான்-பிரயோகித்தான்; (எ-று.)

ஆலம்-ஹாலம்; வடசொல். ஆலமுங் குளிர்வுற-இந்தஅஸ்திரத்தின் கொடுமைக்குமுன் விஷமுங் கொடுமையுடையதன் றென்னும்படி யென்க.(563)

62. பிரமன்வெஞ்சரம்வலி பெற்றவிஞ்சையன்
மருமமெங்கணுஞ்செறிந் துருவமாழ்கியே
உருமின்வெங்குரலுட னொடுங்கிமண்மிசைக்
கருமுகில்வீழ்ந்தெனக் கலங்கிவீழவே.

இதுவும், மேற்கவியும்- குளகம்.

(இ-ள்.)பிரமன் வெம் சரம்-கொடிய அந்தப்பிரமாஸ்திரமானது, வலி பெற்ற விஞ்சையன் மருமம் எங்கண்உம் செறிந்து-வலிமையைக் கொண்ட வித்தியாதரனாகியஅம்மணிமானது மார்பு முழுவதிலும் பரவி, உருவ-அழுந்தித்தைத்துச்செல்லவே, (அவன்), மாழ்கி - மயங்கி, உருமின் வெம் குரலுடன் - இடிமுழக்கம்போன்ற கொடிய கண்டத்தொனியுடனே, ஒடுங்கி- நிலைதளர்ந்து, மண்மிசை-பூமியிலே, கரு முகில் வீழ்ந்து என-கரியமேகம் விழுந்தாற்போல, கலங்கி வீழ-பொறிகலங்கி விழுந்திட,-(எ-று.)- வீழவென்னும்வினையெச்சம்,மேற்கவியில் 'சாய்ந்தனர்'முதலிய முற்றுக்களோடு முடியும்.

பிரமன்சரம்-பிரமனைத்தெய்வமாகவுடைய அம்பு. மருமம்எங்கணும்- நெற்றி கண்டம் மார்பு முதலிய முக்கியஸ்தானங்கள் எல்லாவற்றிலும் என்றும் உரைக்கலாம்; மருமம்-உயர்நிலை. (564)

63. அந்தரந்தரம்புக வனந்தரம்படைத்
தந்திரத்தலைவருந்தளர்ந்துசாய்ந்தனர்
உந்தினர்கரிபரி யிரதமூர்புக
முந்தினதமதுயிர் கொண்டுமுந்தினார்.

(இ-ள்.)அனந்தரம் - பின்பு, அந்தரம் தரம் புக-தேவலோகமும் அச்சமடைய, படை-(அவ்வீமனது) ஆயுதங்களால், தந்திரம் தலைவர்உம்- (சாலேந்திரன் முதலிய) சேனைத்தலைவர்களும்,தளர்ந்து-நிலைகலங்கி, சாய்ந்தனர்-தோற்றவர்களாய், கரி பரி இரதம் உந்தினர்-யானைகளையுங் குதிரைகளையுந்தேர்களையுஞ்செலுத்திக்கொண்டு, முந்தின தமது உயிர் கொண்டு-(எல்லாப்பொருள்களினுஞ்) சிறந்த தத்தம் உயிரைஅழியாது உடன்கொண்டு, ஊர்புக-(தங்கள்நகரமான) அளகாபுரியினுட் செல்லுமாறு, முந்தினார்-(ஒருவரினும்ஒருவர்) முற்பட்டு ஓடினார்கள்;(எ-று.)

தரம் -அச்சம்: வடசொல். அந்தர னந்தரம் புக என்ற பாடத்திற்கு- தீம்பனாகியமணிமான்வானுலகை யடைய என்க. (565)

64.-வென்றவீமசேனன் சிங்கநாதஞ் செய்தல்.

விரிதிரையுவரிநீ ரென்னவெஞ்சினக்
கரிபரியாளெலாங் கலந்துகுத்தமெய்ச்
சுரிபெருங்குருதியின் சுழலியாற்றினின்று
அரிமகனடலரிநாதஞ்செய்யவே.

இதுவும், மேற்கவியும்- குளகம்.

(இ-ள்.) விரிதிரை உவரி நீர் என்ன-பரவிய அலைகளையுடைய கடலின் நீர்போல (அளவின்றிப்பரந்த), வெம் சினம் கரி பரி ஆள் எலாம்- கொடிய கோபத்தையுடைய யானைகளும்குதிரைகளும் காலாட்களும் எல்லாம், கலந்து மெய்உகுத்த-ஒருங்கு உடம்பினின்று சொரிந்த, சுரி பெரு குருதியின்-(இடையிடையே) சுழிபடுந் தன்மையுள்ள பெரிய இரத்தவெள்ளமாகிய, சுழல் யாற்றில்-நீர்ச் சுழிகளோடு கூடிய நதியிடையிலே, நின்று-நிலைநின்று,அரி மகன்-வாயுகுமாரனானவீமன், அடல் அரிநாதம் செய்ய-வலியசிங்கநாதத்தைச்செய்ய,-(எ-று.)- 'வினவுற்றான்'என மேற்கவியில் இயையும்.

சிங்கநாதம்-சிங்கம் கர்ச்சிப்பதுபோன்ற கர்ச்சனை. உவரி- உவர்ப்புச்சுவையுடையது: இ-பெயர்விகுதி. சுழல்+யாறு=சுழலியாறு: தன்னொழிமெய்ம்முன்யகரம் வர இகரம் துன்னிற்று. (566)

வேறு.

65.-இங்ஙன்இங்குநிகழஅங்குத்தருமன் வீமனைக்காணாது திரௌபதியைவினவல்.

இத்தலைவயவீம னிகல்பொரு திவணின்றான்
அத்தலையுயிர்போலு மனுசனையெதிர்காணான்
மொய்த்தலைதொறுமேறு முழுமணி முரல்சங்கம்
செய்த்தலைதுயினாடன்றேவியை வினவுற்றான்.

(இ-ள்.) இ தலை- இவ்விடத்தில், வய வீமன் - வலிமையையுடைய வீமசேனன், இவண் - இவ்விதமாக, இகல் பொருது-போர் செய்து, நின்றான்- நிலைநின்றான்;(அப்பொழுது), அ தலை-அவ்விடத்தில்[பாண்டவர்களும் திரௌபதியும் வாசஞ்செய்யுங்காட்டில்]மொய்த்து அலைதொறும்ஏறும் முழு மணி முரல் சங்கம் செய்த தலைதுயில் நாடன் - நெருங்கி அலைகள்தோறும்மேலேமேலே தவழ்ந்து செல்கிற பெரிய முத்துக்களையுடையஒலிக்கின்றசங்குகள் கழனிகளிலேதங்கப்பெற்ற [மிக்கநீர்வளத்தையுடைய]குருநாட்டையுடைய யுதிட்டிரன், உயிர்போலும் அனுசனைஎதிர்காணான்-(தனது)உயிரையொத்த தம்பியான வீமனைஎதிரிற்காணாதவனாய்,தேவியை-(தங்கள்) மனைவியான திரௌபதியை, வினவுற்றான்-(வீமன் எங்கேயென்று) வினாவினான்;(எ-று.)

இவண் -இவ்வண்ணம் என்பதன் விகாரம். அநுஜன் - பின் பிறந்தவன். முரல்சங்கம் - வினைத்தொகை.செய் - கழனி; வயலைச் செய் என்பது, அருவாநட்டார் வழங்குந் திசைச்சொல். தலை- ஏழனுருபு. குளகமாகிய 64, 65 - செய்யுள்கட்கு முடிபுவருமாறு:-(64) அரிமகனும் (65) இத்தலைஇகல்பொருது இவணின்றானுமானவய வீமன் (64) அடல் அரிநாதஞ்செய்ய, (65) நாடனதேவியை வினவுற்றான்என்பது.

இதுமுதற் பதினான்குகவிகள்- முதற்சீரும் மூன்றாஞ்சீரும் விளச்சீர்களும் மற்றவை மாங்காய்ச்சீர்களு மாகிய அளவடிநான்கு கொண்ட கலிவிருத்தங்கள். (567)

66.வீமன் சென்றுள்ளசெய்தியைத்திரௌபதி தெரிவித்தல்.

மன்னவன்மொழிகேளா மான்மதர்விழிமானும்
நன்னதிதனிலின்றோர்நறைமலரதுகாணா
இன்னமுமொருகானீ யிம்மலர்கொணர்கென்றேன்
அன்னவன்விசைசென்றானளகைநன்னகரென்றாள்.

(இ - ள்.)மன்னவன் மொழி கேளா - அந்தயுதிட்டிரராசனது வார்த்தையைக் கேட்டு, மான் மதர் விழி மான்உம் - மானின்விழி போன்ற களித்த விழியையுடைய திரௌபதியும், 'நல்நதிதனில் இன்று ஓர் நறை மலர் அதுகாணா- சிறந்தநதியிலேஇன்றைத்தினத்தில் வாசனையுடையதொரு பூவை (நான்) பார்த்து, இன்னம்உம் ஒரு கால் நீ இ மலர் கொணர்க என்றேன்-இன்னுமொருதரம் நீசென்று இவ்வகைப்பூவைக் கொணர்ந்துகொடுப்பாயாக என்று (நான் வீமனை)வேண்டினேன்;(வேண்ட), அன்னவன் - அவ்வீமன், அளகை நல் நகர்-சிறந்த அளகாபுரிக்கு, விசை சென்றான்-வேகமாகப்போனான்,'என்றாள்-என்றுசொன்னாள்;(எ-று.)

விழிப்பது-விழி;கண்ணுக்குக் காரணப்பெயர். மான் என்னுஞ் ெ◌ெ◌ால் இரண்டனுள், முன்னது - அதன்நோக்கத்துக்கு முதலாகு பெயர்;பின்னது- பெண்ணென்னுமாத்திரையாய்நின்றது. மான்மதர் விழிமான் என்றதைக் கீழ்ப் புட்பயாத்திரைச்சருக்கத்தின் இறுதிச் செய்யுளில் "மின்புரைமருங்குல் மின்" என்றதுபோலக் கொள்க. (568)

67.-திரௌபதிவார்த்தையைக் கேட்டதும் புலம்புந் தருமனைரோமசன் தேற்ற, பின்பு தருமன் சில கூறலுறுதல்.

மன்றலில்குழலாடன் வாசகமெனுநஞ்சால்
பொன்றினனெனமன்னன் புலம்பியபொழுதன்பால் ஒன்றியமுனிரோம னுரையெனுமமுதாலே
துன்றியதுனிதீராச் சோகமொடுரைசெய்வான்.

(இ - ள்.) மன்னன்-யுதிட்டிரராசன், மன்றல் இல் குழலாள் தன் வாசகம் எனும் நஞ்சால் - வாசனைக்குஇடமான[இயற்கைநறுமணம் நீங்காத]கூந்தலையுடையதிரௌபதியினது (இங்ஙனங் கூறிய) வார்த்தையாகிய விஷத்தால், பொன்றினன் என-இறந்தவன்போல (நிலைகலங்கி),புலம்பிய பொழுது-(வீமனைக்குறித்து) அழுதசமயத்தில்,- அன்பால் ஒன்றிய முனி ரோமன் உரை எனும் அமுதால்-அன்போடுபொருந்தின ரோமச முனிவனது வார்த்தையென்கிற அமிருதத்தால், துன்றிய துனி தீரா - பொருந்திய அத்துன்பம் சிறிது தணிந்து, சோகமொடு - விசனத்துடனே, உரை செய்வான்-(சில வார்த்தை) சொல்பவனானான்;(எ - று.)-அவற்றை, மேல் மூன்றுகவிகளிற் காண்க.

துரியோதனாதியர்நூறுபேரையும் வீமன் கொன்றுஅவர்களுதிரத்தில் நனைக்கப்படுமளவுந்தனதுகூந்தலைமுடித்து அலங்கரிப்பதில்லையெனத் திரௌபதி சபதஞ்செய்து அங்ஙனமொழுகுபவளாயினும், உத்தமஸ்திரீகளதுகூந்தலுக்கு இயற்கைப்பரிமளம் உண்டென்னும் நூல்வழக்கைக்கொண்டு, இங்கே 'மன்றலில்குழல்'என்றது. இனி, மன்றல் இல் குழல் - (பூச்சூடுதலாகிற) செயற்கைநறுமண மில்லாத கூந்த லென்றுமாம்;இல்குழல் - பண்புத்தொகை. வீமன் முன்போலவே நெடுந்தூரம் பிரிந்துசென்றானென்று திரௌபதி சொன்ன வார்த்தை, பிராணபதமானவீமனுக்கு அபாயம் நேருமோ என்ற சங்கையைத் தருமனுக்கு விளைத்துஅவனைமரணவேதனைக்கொப்பான மனவேதனையைஅடையும்படி செய்ததனால்,'குழலாள்தன் வாசகமெனும்நஞ்சாற் பொன்றினனென'எனப்பட்டது. பொன்றினனென என்றதனால்,மூர்ச்சையடைந்தன னென்க. அமிர்தம் மரணவேதனையை யொழித்தல்போல ரோமசர் வார்த்தை மரணவேதனைக்கொப்பானதருமனது மனவேதனையைத்தீர்த்ததனால்,'ரோமனுரையெனுமமுதாலேதுன்றிய துனிதீரா'என்றது. முனி ரோமன் - பொதுப்பெயர் முன்னாகமாறின இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. ரோமன்=ரோமசன்: விகாரம். மன்றலில்குழலாள் என்றதில், இல்-சாரியையுமாம். மன்றல் செய் குழலாளென்றும் பாடமுண்டு. (569)

68.-இதுமுதல்மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்: வீமனைக் குறித்துத் தருமன்மீளவும்புலம்பி உரோமசன்பாதங்களில் விழுதல்.

கூற்றுவனிகர்நாகக் கொடியவன்முதலாயோர்
நூற்றுவரையும்யானே நூறிவிண்ணுலகின்மேல்
ஏற்றுமவ்வளவும்யா னின்பயநுகரேனென்று
ஆற்றுதியுயிரையா வம்மொழிபழுதாமோ.

(இ-ள்.) ஐயா- ஐயனே [வீமா]!'கூற்றுவன்நிகர்-(கொடுமையில்) யமனையொத்தநாகம் கொடியவன் முதல் ஆயோர் நூற்றுவரை உம்-பாம்புக்கொடியையுடைய துரியோதனன் முதலானவர்களாகிய நூறுபேரையும், யான்ஏ-நானொருத்தனே,நூறி-கொன்று, விண் உலகின் மேல் - வீரசுவர்க்கத்தில், ஏற்றும் அ அளவுஉம்-ஏறச் செய்கிற வரையிலும், யான் - நான், இன் பயம் நுகரேன் - இனிமையான தண்ணீரைக் (கையால் எடுத்துக்) குடியேன்,'என்று-என்று சபதஞ்செய்து, உயிர் ஆற்றுதி - (அங்ஙனமே) உன்உயிரை ஓம்பி வருகிறாய்;அ மொழி-அந்தச் சபதவார்த்தை, பழுதுஆ ம்ஓ-வீணாகுமோ? (எ-று.)

இதுவும்,மேற்கவியும்-தருமபுத்திரன் வீமனிடத்துள்ள மிக்க அன்பினால்அவனைஎதிரிலிருக்கிறவனாகக்கருதி அவனை முன்னிலைப்படுத்திப்புலம்புவன. இன்பயம் நுகரேன் - தனது கதாயுதத்தால் தண்ணீரைமோதி அதனால்தெறிக்கின்றநீர்த்துளிகளையே நாவிலேற்று உட்கொண்டு வாழ்வதாக வீமன்பிரதிஞ்ஞை. அம்மொழி பழுதாமோ என்றது-நீ இங்ஙனம் அடிக்கடி தையல்சொற்கேட்டுத் தனியே நெடுந்தூரஞ்சென்று வலியவரையெதிர்த்துப் போர்செய்தலில் உனக்கு ஒருகால் அபாயமுள தாயின் அந்தச்சபதம் நிறைவேறாமற்போய்ப்பழியும் பாவமுமாய்முடியுமே யென்னுங் கருத்தால். பயம்=பயஸ்: வடசொல். (570)

69. **துனைவருகடலாடைசூழ்வருமெழுபூவோ**
நனைகெழுமொருபூவோநன்றெனநகைசெய்ய
உனையொருவனையும்யானுளனெனினொருவேனுக்கு
அனைவருமுளர்யானுமாருயிருளனம்மா.

(இ-ள்.) துனைவரு-(அலைகள்)நெருங்கி வருகிற, கடல் - கடலாகிய, ஆடை-சேலையினால்,சூழ்வரும் - சுற்றப்பட்ட, எழு பூஓ - ஏழுதீவுகளாகப் பிரிந்துள்ள பூமியோ? நனைகெழும் ஒரு பூஓ-(தேனினால்)நனைந்து விளங்குகின்ற

ஒருமலரோ? நன்று-சிறப்புள்ளது (இவ்விரண்டில் எது)? என- என்றுகூறி, (தருமன்), நகை செய்யா - சிரித்தல்செய்து,- உனை ஒருவனைஉம்யான் உளன் எனின்-உன்னையொருத்தனையும்நான் (அழியாமல்) உடையவனாயின்,ஒருவேனுக்கு அனைவர்உம்உளர்- தனியனானஎனக்குஎல்லோருந் துணையுள்ளவராவர்: யான்உம் ஆர் உயிர் உளன் - நானும் பெறுதற்கருமையான உயிரை உடையவனாவேன்;(எ-று.)

'ஒருபூவைக்குறித்துஇங்ஙனஞ்சென்று வலியவரோடுபொருகையில் உன்உயிர் ஒருகால் ஒழியுமாயின், நீ பகைவர்களையொழித்து ஏழுபூவைப்பெறுவதாகிய இலாபம் போய்விடுமே! இது தகுதியோ?' என்றவாறு. 'எழுபூவோவொருபூவோநன்று' என்றது, ஏழுபூவினும் ஒருபூ ஒருபொழுதும் மேலாகா தென்னுங் கருத்தால், பூ என்னுஞ்சொல்- வடமொழியாயிருக்கும்போது பூமியையும், தென்மொழியாயிருக்கும்போது மலரையுங் குறிக்குமாதலால், சிலேடைவகையால் சமத்காரந்தோன்ற 'எழுபூவோஒரு பூவோ நன்று'என்றான். பின் இரண்டடி, வீமன் தருமனுக்குப் பிராணபதமான தம்பி யென்பதை விளக்கும். நனைகெழும்பூ- முன்னே அரும்பாகியிருந்து பின்புமலர்ந்து விளங்குகிறமலரென்றுமாம். அம்மா - ஈற்றசை. துனைவரு - வேகத்துடன் சுழன்றுவருகிற என்றலும் உண்டு. பூமியைச்சூழ்ந்துள்ள கடலைப்பூமியாகியபெண் உடுக்கும் ஆடையாகக் கூறுதல், கவிமரபு. உளன்- தன்மையொருமைக்கு வந்தது (571)

70. முன்செய்வெவ்வினையாலோமுடிவினல்வினையாலோ
மின்செய்தகழலானவ் விசயனுமகல்வுற்றான்
பொன்செய்தமுடியானும் போயினனினிநானிங்கு
என்செய்வதெனமன்னன் முனியடியிணைவீழ்ந்தான்.

(இ - ள்.)'முன்செய் வெவ் வினையால்ஓ-முற்பிறப்பில்(யான்) செய்த கொடிய பாவத்தினாலோ,முடிவு இல் நல் வினையால்ஓ- எல்லையில்லாதநல்ல புண்ணியத்தினாலோ,மின் செய்த கழலான் அ விசயன்உம்- மின்னல்போன்றஒளியைச் செய்கிற வீரக்கழலை யுடையவனான அந்த அருச்சுனனும், அகல்வுற்றான்- (முன்பேஎன்னைவிட்டு)நீங்கினான்; பொன் செய்த முடியான்உம் - பொன்னாற்செய்தகிரீடத்தை அணிதற்கேற்ற வீமனும், போயினன் - (இப்பொழுது என்னைவிட்டுப்)போனான்;இனி நான் இங்கு என் செய்வது - இனிமேல் யான் இவ்விடத்தில் யாதுசெய்யத் தக்கது?' என - என்று கூறி, மன்னன் - தருமராசன், முனி அடி இணை வீழ்ந்தான் - ரோமச முனிவரது உபயபாதங்களில் விழுந்துவணங்கினான்; (எ- று.)

நாட்டையிழந்துகாட்டில்வசிக்கிற வீமனை'பொன்செய்தமுடியான்' என்றது, இப்பொழுது கிரீடந்தரித்து அரசாளுகிற துரியோதனன் முதலிய நூறுபேரையுங் கொல்லுதற்குஏற்ற ஆற்றலையுடையஇவனே அம் முடிக்கு உரியவ னென்னுங் கருத்தால். ஓகாரங்கள் - ஐயப்பொருளன. அருச்சுனனது பிரிவு தனக்கு மிக்கமன வருத்தத்துக்குக் காரணமாதலால் 'வெவ்வினையாலோ'என்றும், பாசுபதம் முதலிய பல அஸ்திரசஸ்திரங்களைப்பரமசிவனிடத்தும்இந்திரனிடத்தும் பெற்று அநேக அசுரரை யழித்துப் புகழ்பெறுதற்குக் காரணமாதலின் 'நல்வினையாலோ' என்றும் ஐயமுற்றான். முன்செய் என்ற அடைமொழியை நல்வினையோடும், முடிவில்என்ற அடைமொழியை வெவ்வினையோடும்இயைக்கலாம். முடிவில்வினை- பயன்கொடுத்தன்றி ஒழிதலில்லாத கருமம். (572)

71.-இதுவும்,மேற்கவியும்-ஒருதொடர்:
தருமனுக்கு உரோமசர்உறுதிமொழி கூறுவன.

அஞ்சலையுரவோனுமாருயிரழிவில்லான்
விஞ்சையரொடும்வெம்போர் விளைந்ததங்கொருகோடி
வஞ்சனைமணிமானம்மாருதிவிடுமம்பால்
துஞ்சினனவன்மேலுந் துனிவருமினிமாதோ.

(இ-ள்.) அஞ்சலை- (நீ) பயப்படாதே;உரவோன்உம் - வலிமையையுடைய வீமனும், ஆர் உயிர் அழிவு இல்லான் - அருமையானஉயிர் அழிதலில்லாமலிருக்கிறான்;அங்கு - அவ்விடத்தில் [அளகாபுரியில்],விஞ்சையரொடுஉம் - வித்தியாதரர்களுடனே, ஒரு கோடி வெம் போர் -ஒருகோடி [மிகப்பல]கொடிய யுத்தம், விளைந்தது- (வீமனுக்கு) நேர்ந்தது;வஞ்சனைமணிமான் - வஞ்சனையையுடைய (இயக்கர்படைத்தலைவனான)மணிமானென்பவன், நம் மாருதி விடும் அம்பால்-நமதுவீமன் எய்த பாணத்தால், துஞ்சினன் - இறந்தான்; அவன்மேல்-அத்தகைய வீமன்மேல், இனி-இனிமேல், துனிஉம்வரும் - (குபேரனது) கோபமும் உண்டாகும்; (எ - று.)-மாது,ஓ-ஈற்றசை. உம்மை, மாற்றப்பட்டது.

அளகையில்நிகழ் செய்கையை முனிவர் தமதுஞானக்கண்ணினால் நோக்கியறிந்து கூறுகின்றாரென்க. ஒருகோடி என்பதை, விஞ்சையரோடும் வஞ்சனையோடுஞ்சேர்ப்பினும்மையும். மாருதிவிடுமம்பு - இங்கே பிரமாஸ்திரம். அ மாருதி எனப் பிரித்து - அங்குச் சென்ற வீமன் எனினுமாம். அவன் மேலும் து(ன்)னிவரும்இனி என்பதற்கு -

அவ்வீமன் இனி இதற்கு மேலும் (அங்கு) நெருங்கிச் செல்வா னென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (573)

72.-உரோமசர்குபேரநகர்க்கு விரைவாச்செல்லுதற்குக் கடோற்கசனைநினைக்குமாறுகூற, தருமன் அவனைநினைத்தல்.

இவன்மிசை யிடையூறொன்றெய்துறுவதன்முன்யாம்
நவநிதிகளினாதனன்னகருறவேண்டும்
கவரெயிறுளபேழ்வாய்க் கடோற்கசன்வருமாறிங்கு
அவனிபநினையென்றானரசனுநினைவுற்றான்.

(இ-ள்.)இவன்மிசை - இவ்வீமன்மேல், இடையூறு ஒன்று - (குபேரனாலாகிற)துன்பமொன்று, எய்துறுவதன் முன் - சேர்வதற்கு முன்னமே,யாம்-நாம், நவநிதிகளின்நாதன் நல்நகர் உற வேண்டும் - ஒன்பது வகை நிதிகளுக்குந் தலைவனானகுபேரனது சிறந்த அளகாபுரியை அடைதல் தகுதி;(அதன்பொருட்டு), கவர் எயிறு உள பேழ் வாய் கடோற்கசன் வரும் ஆறு - (உயிர்களைஉடம்பினின்று) கொள்ளுதற்கேற்ற பற்களையுடையதிறந்த வாயையுடைய கடோற்கசன் இங்குவரும்படி, இங்கு - இப்பொழுது, அவனிப - அரசனே! நினை- (அவனைமனத்தில்) நினைப்பாய்,என்றான்-என்று(ரோமச முனிவர் தருமபுத்திரனுக்கு) நியமித்தார்;(அங்ஙனமே, அரசன்உம் - தருமராசனும், நினைவுற்றான்- எண்ணினான்;(எ - று.)

யாம் - நீயும்நானும் நகுல சகதேவரும் பாஞ்சாலியும் ஆகிய அனைவருமென்க:முன்னிலையையும்படர்க்கையையும் உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மை. நவநிதி-மகாபதுமம், பதுமம், சங்கம், மகரம், கச்சபம், முகுந்தம், குந்தம், நீலம், வரம் என்பன. வேண்டும்- இன்றியமையாமைப்பொருளது. பலவகை யொலியாற் கிரிகுகை பிரதித்தொனிசெய்யவே, விமசேனனைக்காணாமல்வருந்திப் பாண்டவர் நால்வரும் கந்தமாதனமலையினுச்சியிலேறி வீமனிருக்குமிடத்தைச் சார்ந்தன ரென்று முதனூல் கூறும். (574)

73.-உடனேகடோற்கசன் வந்த ' பணியாது ?' என, தருமன் வீமன்நிலையைக்கூறுதல்.

புந்திசெய்தவன்முன்னம் புதல்வனுமொருதேர்மேல்
வந்தனன்விரைவோடும் வணங்கினனிருதாண்மேல்
எந்தைசொலடிநாயேன் பணிவிடையெதுவென்றான்
தந்தையுநிருதன்றன் றாதைதனிலைசொன்னான்.

(இ-ள்.)புந்தி செய்தவன் முன்னம் - (இங்ஙனம்) நினைத்தல்செய்த தருமனது எதிரில், புதல்வன்உம் - (வீமனது) குமாரனானகடோற்கசனும், ஒரு தேர்மேல் விரைவோடுஉம் வந்தனன் - (தனது) ஒரு தேரின்மேலேறித் துரிதமாகவந்து, இரு தாள்மேல் வணங்கினன் - (தருமனது) உபயபாதங்களின்மேல் விழுந்துநமஸ்கரித்து, 'எந்தை- என்தந்தையே! சொல் - சொல்வாய்;அடி நாயேன் பணி விடை எது-(உனது) அடியவனும் நாய்போற்கடைப்பட்டவனுமான எனக்கு (நீ) நியமிக்குங் கட்டளையாது?' என்றான்-என்று(தருமனைநோக்கிக்) கூறினான்;தந்தைஉம்-(அவனது பெரிய) தாதையான தருமனும், நிருதன்தன் தாதைதன் நிலைசொன்னான்- அரக்கனானஅக்கடோற்கசனதுதந்தையான வீமனது நிலைமையை(அவனுக்கு)க்கூறினான்;(எ - று.)

'புந்திசெய்வதன்முன்னம்'என்ற பாடத்துக்கு-(தன்னைஅவன்) நினைத்தற்குமுன்பேயென்க;மிகவிரைவில் என்றபடியாம். நாயேன்-மிக்க பணிவாற் கூறும் வார்த்தை. (575)

74.-கடோற்கசன்யாவரையும் தேரிலேற்றிக்கொண்டு அளகாபுரிக்குவானமார்க்கமாகச் செல்லுதல்.

அக்கணமதுகேளா வவரனைவரையுங்கொண்டு
இக்கணமிடையூறாமெழுமெழுமெழுமென்னா
முக்கணனுயிர்நண்பன் வாழ்தருமூதூர்வாய்
திக்குறநெடுவானிற் சென்றனனொருதேர்மேல்.

(இ- ள்.) அது கேளா - அந்தத்தருமன்வார்த்தையைக்கேட்டு, 'இடையூறுஆம்-(என் தந்தைக்குத்) துன்பம் உண்டாகக்கூடும்; இ கணம் - இப்பொழுதே, எழும் எழும் எழும் - மிகவிரைவாகப் புறப்படுங்கள்', என்னா- என்றுகூறி,அவர் அனைவரைஉம்-(தருமன்முதலிய) அவர்களெல்லோரையும், ஒரு தேர்மேல் கொண்டு - ஒப்பற்ற (தனது) தேரின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு, முக்கணன் உயிர் நண்பன் வாழ்தரு முது ஊர் வாய் திக்கு உற - மூன்றுதிருக்கண்களையுடையசிவபெருமானது பிராணசிநேகிதனானகுபேரன் வாழ்கிற பழமையான அளகாபுரி பொருந்திய வடதிசையிற் சேரும்படி, நெடு வானில்-பெரிய ஆகாயமார்க்கத்திலே, அ கணம் - அப்பொழுதே, சென்றனன் - போனான்;(எ - று.)

இக்கணம்என்பதை இடையூறாம்என்பதனோடும்இயைக்கலாம். எழும் என்ற முற்று முக்கால்அடுக்கினது, விரைவுபற்றி. சூரி யன் வலக்கண்ணும்,சந்திரன் இடக்கண்ணும், அக்கினி நெற்றிக் கண்ணுமாக இறைவனுக்குக் கண்மூன்றும் முச்சுடராம். வாய்திக்கு-வினைத்தொகை. இனி, மூதூர்வாய்-மூதூரில், திக்கு-வீமனிருந்த திசையில் எனவும் உரைக்கலாம். (576)

75.-வீமனிருக்குங்களத்தைச் சேர்ந்ததும், மலர்தூவித் தருமனைவீமன் வணங்குதல்.

சென்றொருநொடிவேலைச்சிறுவனுமறவீமன்
நின்றமர்புரிவெம்போர் நிலமணுகுறுமுன்னம்
வென்றிகொளுரவோனும் வேந்தனையெதிர்கொள்ளா
மன்றல்கொண்மலர்தூவி வணங்கினனிருதாண்மேல்.

(இ-ள்.) சிறுவன்உம்-குமாரனானகடோற்கசனும், ஒரு நொடி வேலை- ஒருமாத்திரைப்பொழுதினுள்ளே, சென்று - போய், மறம் வீமன் நின்று அமர் புரி வெம் போர் நிலம்-பராக்கிரமத்தையுடைய வீமசேனன் சலியாதுநின்றுபோர்செய்கிற கொடிய யுத்தகளத்தை, அணுகுறும் முன்னம்- சேர்வதற்குமுன்பு [சேர்ந்தவுடனேயென்றபடி],-வென்றிகொள் உரவோன்உம் - வெற்றியைக்கொண்ட வலிமையையுடைய வீமனும், வேந்தனைஎதிர்கொள்ளா-தருமராசனைஎதிர்கொண்டுஉபசரித்து, இரு தாள்மேல்-(அவனது) உபயபாதங்களின்மேல், மன்றல் கொள் மலர் தூவி- வாசனையைக்கொண்டபூக்களைச்சொரிந்து, வணங்கினன்-நமஸ்கரித்தான்; (எ - று.) (571)

76.-இக்கவி-தருமன்வீமனைநோக்கிக்கூறும் வார்த்தை.

சதித்தனைசதிசெய்தாய்தம்பியுமலைவாளா
வதைத்தனைமணிமான்றன்மன்னுயிர்தனைமன்னோ
நிதித்தலைவனுநீடுஞ்சேனையுமினிநின்மேல்
கொதித்தெழுமுதனாளிற்கோபமுமுளதந்தோ.

இதுவும், மேற்கவியும்- ஒருதொடர்.

(இ - ள்.)சதித்தனை- (எனக்குத் தெரியாமல்) வஞ்சனையாகஇங்கு வந்து இத்தொழில்செய்தாய்;சதி செய்தாய் தம்பிஉம் அலை-(இங்ஙனம்) வஞ்சனைசெய்தநீ(எனக்குஏற்ற) தம்பியும் ஆகமாட்டாய்;வாளா-வீணாய், மணிமான் தன் மன் உயிர்தனை- மணிமானினுடைய நிலைபெற்றஉயிரை, வதைத்தனை-ஒழித்தாய்;நிதி தலைவன்உம்- நவநிதிகளுக்குந்தலைவனான குபேரனும், நீடும் சேனைஉம்-(அவனது)பெரிய சைனியமும், இனி நின் மேல் கொதித்து எழும்-இப்பொழுது உன்மேற் கோபித்துப் போர்செய்ய வரும்;முதல் நாளில் கோபம்உம் உளது-(உன்மேல் அவர்களுக்கு நீ) முன்னொருநாள்செய்தகாரியத்தாலாகிய கோபமும் இருக்கிறது;அந்தோ - ஐயோ! (எ - று.)-மன், ஓ- அடியிறுதியில்வந்த அசை.

அந்தோ -இரக்கக்குறிப்பிடைச்சொல். சதித்தல்-வஞ்சனைசெய்தல். எழும் - செய்யுமென்முற்று, உயர்திணையாண்பாலோடு அஃறிணையொன்றன்பாலுக்குவந்தது. (578)

77.-தருமன்வீமன்மீதுசினந்துகூறிக் கொண்டிருக்கும்போதுஅங்குநிகழ்ந்ததைக் குபேரனிடஞ்சொல்லஒருதூதுவன் செல்லல்.

***பொற்றொடிமொழியாலிப்போதொருபொருளாக்கிச்
செற்றனைசிவனன்பன்சேனையைநீயென்னாக்
கொற்றவனிளையான்மேற்கொதித்தனமொழிபோதங்கு
உற்றதையுரைசெய்வா னோடினனொருதூதன்.***

(இ - ள்.)பொன் தொடி மொழியால்-பொன்னினாலாகிய தொடியென்னும் வளையையுடையமனைவியினதுவார்த்தையைக் கேட்டு அதனால்,இ போது ஒரு பொருள் ஆக்கி - (எளிய) இந்தப்பூவை ஒரு பெரும்பொருளாகக்கருதி, சிவன் நண்பன் சேனையை- சிவனது சிநேகிதனானகுபேரனது சேனையை,நீ-, செற்றனை- அழித்தாய், என்னா - என்று, கொற்றவன் - வெற்றியையுடைய தருமன், இளையான்மேல்- (தன்) தம்பியான வீமன்மேல், கொதித்தன-கோபமுள்ள சிலவார்த்தைகளை, மொழிபோது - சொல்லுகிறபொழுதில்,- அங்கு உற்றதை உரைசெய்வான் - அவ்விடத்தில் [அப்பொழுது]நடந்த இச்செய்கையைச் சொல்லும் பொருட்டு, ஒருதூதன்-, ஓடினன் - (குபேரனிடம்) விரைந்து சென்றான்;(எ-று.)- பொற்றொடி-வேற்றுமைத்தொகையன்மொழி. நிகழ்செய்தியைச் சொல்வதனால்,சொல்பவனை'தூதன்'என்றார். (579)

78.-சென்ற தூதுவன்போர்க்களத்து நிகழ்ந்ததையெல்லாம் குபேரனிடங் கூறுதல்.

***அழுதறல்குதிபாயுங் கண்ணினனயிலம்பால்
உழுதுடன்முழுதெல்லா முடனுகுசெம்புண்ணீர்
வழிதரமனமெல்லா மறுகுறவிறைபொற்றாள்
தொழுதனனியல்பெல்லாந் துணிவுறும்வகைசொன்னான்.***

(இ - ள்.)(சென்ற தூதுவன்),-அழுது அறல் குதி பாயும் கண்ணினன் - (தனது இனத்தவர்பலரும்அழிந்த சோகத்தால்) புலம்பி அச்சோகக்கண்ணீர் பெருகுகின்ற கண்களையுடையவனாய்,அயில் அம்பால் உழுது உடல்முழுது எல்லாம் உடன் உகு செம் புண்நீர் வழிதர - கூர்மையான வீமனம்பினாலேதைக்கப்பட்டு (த் தனது) உடம்பு முழுவதிலும் எங்கும் ஒருங்குபெருகுகிற சிவந்தஇரத்தஞ் சொரியவும், மனம் எல்லாம் மறுகுற - (தனது) மனம்முழுவதுங் கலங்கவும், இறை பொன் தாள் தொழுதனன்-(தனது) தலைவனானகுபேரனது அழகிய பாதங்களைவணங்கி, இயல்பு எல்லாம் - நடந்த செய்கைமுழுவதையும், துணிவு உறும் வகை - நிச்சயமாக அறியும்படி, சொன்னான்- கூறினான்;(எ - று.)

புண்ணீர் -புண்ணோடுசம்பந்தப்பட்ட நீர்;எனவே, இரத்தமாம். எல்லாம்என்பது, இங்குப் பலபொருள்குறியாது ஒருபொருளின் பலவிடங் குறித்துநின்றது. அம்புபடும்பொழுதே புண்ணும் உடனே நிகழுமென்க. ஊனுடனுகுபுண்ணீர் என்றும் பாடம். (580) வேறு.

79.-குபேரன் சினந்துசிலகூறலுறுதல்.

***அழுங்கினான்மன்னனல் லறிவு மாவியும்
மழுங்கினான்வடிவமு முடியும் வல்விடம்
விழுங்கினானெனநனி வெகுண்டு நெஞ்சுறப்
புழுங்கினானிவையிவை புகறன் மேயினான்.***

(இ-ள்.)(இங்ஙனந் தூதன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு), மன்னன்- ராஜராஜனெனப்படுகிற குபேரன், வல் விடம் விழுங்கினான்என - கொடிய விஷத்தை யுட்கொண்டவன்போல, நல் அறிவுஉம் ஆவிஉம் அழுங்கினான்- நல்லஉணர்ச்சியும் உயிரும் ஒடுங்கினவனாய்,வடிவம்உம் முடிஉம் மழுங்கினான்- (தனது) உடம்பும் தலையும்ஒளி வேறுபட்டு, நனி வெகுண்டு-மிகவுங்கோபித்து, நெஞ்சு உற புழுங்கினான்-மனம்மிகக்கொதித்து, இவை இவை புகறல் மேயினான்- இந்தஇந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லுதலைப்பொருந்தினான்;(எ-று.)-அவற்றை மேல் நான்கு கவிகளிற் கூறுகிறார்.

இதுமுதல்இருபத்துநான்குகவிகள் - இச்சருக்கத்தின் ஐம்பத்தைந்தாங்கவிபோன்ற கலிவிருத்தங்கள். (581)

80.-இதுமுதல் மூன்றுகவிகள்-குபேரன்சினந்துகூறுவன.

***ஒருவனாமானுடனோதைமாநகர்
வருவனாம்விறன்மணிமானொடுஞ்சமர்***

பொருவனாமவனுயிர்பொன்றவென்றிடர்
தருவனாமென்பெயர்தனதனாகுமாம்.

நான்குகவிகள் -ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) மானுடன் ஒருவன்ஆம்-யாரோஒரு தனிமனிதனாம்; ஓதை மா நகர் வருவன் ஆம் - மதில்சூழ்ந்த சிறந்த (நமது) அளகாபுரிக்கு(அவன்) வந்திடுவனாம்; விறல் மணிமானொடுஉம்சமர் பொருவன்ஆம் - வெற்றியையுடையமணிமானுடனே போர்செய்வானாம்; அவன் உயிர் பொன்ற வென்றுஇடர் தருவன்ஆம்- அம்மணிமானது உயிர் ஒழியும்படி சயித்து (நமக்கு)த்துன்பத்தை விளைப்பானாம்; (இப்படியிருக்க), என் பெயர் தனதன் ஆகும்ஆம் - என்னுடைய பெயர் தனதனெனப்படுவதாம்! (எ - று.)

இக்கவியிலுள்ளஆம்என்னுஞ்சொற்கள் பலவும், வியப்புப் பொருளோடு அலட்சியத்தையும் குறிக்கின்றன; "கைத்தோடுஞ்சிறை கற்போயை, வைத்தோ னின்னுயிர் வாழ்வானாம், பொய்த்தோர் வில்லிகள் போவாராம், இத்தோ டொப்பதி யாதுண்டே" எனக் கம்பராமாயணத்திலுங் காண்க; வருகிற இரண்டுகவிகளிலும் இவ்வாறே. வருவன், பொருவன், தருவன் என எதிர்காலத்தாற் கூறினது, அச்செய்கைகள் அசம்பாவிதமானவையென்பதை விளக்கும். ஓதைமாநகர் என்றதனால், அந்நகரியின்காவல் எவர்க்குங் கடத் தற்கரிய தென்றும், அதனைவீமன்கடந்துவந்தது வியக்கத்தக்க தென்றும் விளங்கும். ஓதை-மதில், ஓதை- பலவகைஓசைகளையுடையஎன்றும் உரைக்கலாம். என்பெயர் தனதனாகுமாம்என்றது, எனது மிகப்பிரசித்தமான பெயரின் சிறப்புக்குச் சிறிதும் ஏற்பதன்று இச்செய்கைகள்நிகழ்வது என்றவாறாம். தநதன்- செல்வத்தைக்கொடுப்பவன்: வடசொல். (582)

81. அடுப்பனாமளகையையறிவின்மானுடன்
தொடுப்பனாம்பொருசரஞ்சூழ்ந்தசேனையைப்
படுப்பனாமதுகொடுபதுமந்தன்னைவந்து
எடுப்பனாமென்பெயரிராசராசனாம்.

(இ-ள்.) அறிவுஇல் மானுடன்-விவேகமில்லாத ஒருமனிதன், அளகையை அடுப்பன்ஆம்-(நமது) அளகாபுரியைச் சேருவானாம்; பொரு சரம் தொடுப்பன் ஆம்-போர்செய்வதற்குரிய அம்புகளைஎய்வானாம்; அதுகொடு- அவ்வம்பினால், சூழ்ந்த சேனையைபடுப்பன் ஆம்- (தன்னைச்)சூழ்ந்த(நமது)சேனையைஅழிப்பானாம்; வந்து பதுமந்தன்னை எடுப்பன்ஆம் - வந்துதாமரைப்பூவை எடுத்துக்கொள்வானாம்; (இப்படியிருக்க), என் பெயர் இராசராசன்ஆம் - எனதுபெயர் இராசராச னெனப்படுவதாம்! (எ - று.)

எனதுஇராசராசனென்கிற பிரசித்தமானபெயருக்குப் பொருந்துவன வல்ல, இத்தொழில்க ளென்பதாம். ராஜராஜனென்னும் வடசொல்லுக்கு- இயக்கர்க்கு அரச னென்று பொருள்: ராஜர்-யக்ஷர். (583)

82. இந்திரனல்லனாமீசனல்லனாம்
சந்திரனல்லனாந்தபனனல்லனாம்
வந்தொருவலியிலா மானுடன்கொலாம்
கந்தருவரையெலாங் களத்தினூறுவான்.

(இ-ள்.)(வந்த ஆள்), இந்திரன் அல்லன்ஆம்-தேவேந்திரனல்லனாம்; ஈசன் அல்லன்ஆம்- சிவபெருமானல்லனாம்; சந்திரன் அல்லன் ஆம் தபனன் அல்லன்ஆம் - சந்திரசூரியரல்லனாம்; ஒரு வலி இலாமானுடன்கொல் ஆம் - வலிமையில்லாத ஒருமனிதனாம்; வந்து - (இங்கு) வந்து, கந்தருவரை எலாம்-, களத்தில் நூறுவான்-போர்க்களத்தில் அழிப்பானாம்!(எ - று.)

முன்னிரண்டடிகளால், இந்திரன்முதற் கூறப்பட்ட நால்வரே தனது நகரத்தில் தடையின்றி வரத்தக்கவ ரென்பது விளங்கும். இந்திரன் தேவராசனாதலாலும், சிவன் குபேரனுக்குநண்ப னாதலாலும், சந்திரசூரியர் எங்கும் எப்பொழுதுஞ்சஞ்சரிக்குந்தன்மைய ராதலாலும் இவர்கள் அங்குச் செல்லத்தக்கவராவரென்க. தபநன் என்னும் வடசொல்லுக்கு - தபிப்பவன் [வெய்தாய்விளங்குபவன்] என்று பொருள். ஒருவலியிலாமானுடனென்றது, மனிதகணத்தாரின் ஆற்றல் தேவகணத்தாரினாற்றலினும்குறைவுபாடுடைய தென்னுங்கருத்தால். (584)

83.-தேவகணங்களுடன்குபேரன் போர்க்குளழுதல்.

வென்றகோச்சித்தரும் விஞ்சைவேந்தரும்
நின்றகின்னரரும்வா ணிருதரும்புடை
துன்றுசாரணர்களுஞ் சூழ்மின்மொய்ம்பனை
என்றுகொண்டெழுந்தன னியக்கர்தம்பிரான்.

(இ-ள்.)வென்ற-(இதுவரையிற் பலபோர்களிற் பகைவரை) வெற்றிகொண்ட, கோ சித்தர்உம்-மேன்மையையுடைய சித்தசிரேஷ்டர்களும், விஞ்சை வேந்தர்உம் - வித்தியாதரத்தலைவர்களும்,நின்ற கின்னரர்உம் - மேம்பட்டுநின்ற கின்னரர்களும், வாள் நிருதர்உம்-(எப்பொழுதும்) படைக்கலமேந்துந்தன்மையுள்ள அரக்கர்களும், புடை துன்று சாரணர்கள்உம் - பக்கங்களிற்பொருந்தின சாரணர்களும்,(ஆகிய நீங்கள் எல்லோரும்),மொய்ம்பனை- வலிமையையுடையஅம்மனிதனை,சூழ்மின்- வளைந்துகொள்ளுங்கள், என்றுகொண்டு - என்று சொல்லிக்கொண்டே, இயக்கர் தம் பிரான்-யக்ஷர்களது அரசனானகுபேரன், எழுந்தனன்- (போருக்குப்) புறப்பட்டான்;(எ - று.)

இக்கவியில்சித்தர்முதல் இயக்கரீறாகச்சொல்லப்பட்ட அறுவகையோரும், பதினெண்தேவகணத்துட்பட்டவ ரென்க. வென்ற கோச்சித்தரும்........சூழ்மின் - முன்னிலைப்படர்க்கை: இடவழுவமைதி.

84.-உருத்திரசேனனென்ற குபேரகுமாரன் குபேரனைநோக்கிக் கூறத்தொடங்குதல்.

உருத்திரசேனனப் பொழுதுணர்ந்துதன்
கருத்தொடுதாதைபொற் கழல்வணங்கியே
மருத்தருள்பவன்வர லாறுமற்றவன்
திருத்தகுதுணைவர்தஞ்செயலுங்கூறுவான்.

(இ - ள்.)அப்பொழுது-, உருத்திரசேனன் - உருத்திரசேனனென்னுங் குபேரகுமாரன், உணர்ந்து - (தன்தாதையின்கருத்தை) அறிந்து, தன் கருத்தொடு-தனதுவிருப்பத்துடனே, தாதை பொன்கழல் வணங்கி - (தன்) தந்தையானகுபேரனது அழகியபாதங்களைநமஸ்கரித்து, மருத்து அருள்பவன் வரலாறுஉம் - வாயுபெற்றமகனானவீமனது செய்திகளையும், அவன்திரு தகு துணைவர்தம்செயல் உம் - அவ்வீமனது மேன்மைபொருந்தின உடன்பிறந்தவர்களது செய்கைகளையும்,கூறுவான் - சொல்பவனானான்; (எ - று.) - அவை மேல் ஆறுகவிகளிற் கூறப்படும். மற்று - அசை. (586)

85.-ஆறுகவிகள்-உருத்திரசேனன் கூறிய பாண்டவர் வரலாறு முதலியன.

எந்தைகேளிவனைமானுடனென்றெண்ணலை
முந்தைமுப்புரம்பொடி படுத்தமூர்த்திதன்
சிந்தையாலைவரிந்திரரைச்சென்மென
வந்தனர்நிலமகள் வருத்தமாற்றுவான். *ஏழுகவிகள்-ஒருதொடர்.*

(இ-ள்.)எந்தை-என் தந்தையே! கேள்-(யான் சொல்வதைக்) கேட்டருள்வாயாக;இவனைமானுடன் என்று எண்ணலை- இவ்வீரனைச் சாதாரணமனிதனென்றுநினையாதே;முந்தை முப்புரம் பொடிபடுத்த மூர்த்தி- பழமையானதிரிபுரத்தைச் சாம்பலாக்கின சிவபிரான், தன் சிந்தையால் - தனதுதிருவுள்ளக்கருத்தோடு, ஐவர் இந்திரரை-இந்திரர்கள் ஐந்துபேரை, சென்ம் என-(பூமியிற்) சென்று பிறவுங்கள் என்றுநியமிக்க,(அவர்கள் அப்படியே), நிலம் மகள் வருத்தம் மாற்றுவான் - (கொடியவர் பலர் தன்மீது ஒருங்குவாழ்தலாலுண்டான) பூமிதேவியினது பாரவருத்தத்தை ஒழிக்கும்பொருட்டு, வந்தனர் - (மனிதராய்) வந்துபிறந்தார்கள்;(எ-று.)

இவ்வைவரேபஞ்சபாண்டவராவர். செல்லும் என்னும் ஏவற்பன்மைச் செய்யுமெனமுற்று. 'சென்ம்'என நின்றது.

இதிற்குறித்தவரலாறு வருமாறு:-முற்காலத்தில்நாளாயணியென்ற ஒருத்தி, மௌற்கல்யனென்பவனைமணஞ்செய்துகொள்ள, அவன் அவளது கற்புறுதியையும் அன்புநிலையையும்சோதிக்கக் கருதி மிகுந்தகுஷ்டநோயும் அதனாற்சிதைந்தவடிவமும் அதிககிழத்தனமும் எப்பொழுதும் பெருங்கோபமும் உடம்பில் துர்க்கந்தமும் உடையவனாய்த்தன்னைக் காட்ட, அப்பொழுதும்அவள் அவன்பக்கல்அன்பு சிறிதுங்குறையாமல் பலவகையுபசாரங்களையும்வழுவாது நன்மனத்தோடு புரிந்து முறைப்படி அவனுண்டுமிகுந்தஎச்சிலைத்தானுண்டுவாழ்ந்திருக்கையில், ஒருநாள் அவனுண்டமிச்சிலில் அவனுடைய விரலொன்று அற்றுவிழுந்துகிடக்கக் கண்டும் சிறிதும் அருவருப்புக்கொள்ளாமல் அதனையெடுத்துவைத்துவிட்டு

அவ்வுணவை அன்போடு உண்ண, அங்ஙனம் அவள் நிலைகுலையாது வழிபட்டுவந்ததை அவன் பார்த்து மிகுந்ததிருப்திகொண்டு தனது நோய்வடிவத்தையொழித்துத் தவமகிமையால் காமனினும்அழகிய வடிவங்கொண்டு அவளைநோக்கி'நினக்குவேண்டும் வரம் வேண்டுவாய' என்ன, அவள் வேறொருவரத்தையுங்கேளாமல் 'உன்அன்பு எப்பொழுதும் நீங்காதாகுக'என்றுசொல்ல, அங்ஙனமே அவன் உடன்பட்டு ஐந்துவடிவங்கொண்டு இவளைஅனுபவிக்க, இவ்விருவரும் நெடுங்காலம் நீங்காமற் பெரும்போகம் நுகர்ந்தனர்: பின், நாளாயணி விதிவசத்தால் இறந்து மறுபிறப்பில் இந்திரசேனையென்னும்பெயருடையவளாய் அவனைச் சேர்தற்கு வர, அப்பொழுதுஅவன் பெருந்தவஞ்செய்யுங் கருத்துஉடையவனாய்அவளுக்கு இடங்கொடாது விட்டுச்செல்ல, அப்பொழுது இவள் அவனை'யான்இனி என்செய்வது?'என்று வினவி அவன் கட்டளையிட்டபடிஅர்த்த நாரீசுவரமூர்த்தியைநோக்கித் தவஞ்செய்தாள். அந்த ஐந்துமுகக்கடவுள் பிரதியக்ஷமாகையில், இவள் 'எனக்குஏற்றகணவனைத்தருக'என்று அன்பால் ஐந்துதரம் அடுக்கிச்சொல்லி வேண்ட, சிவபிரானும் 'அப்படியேயாகுக'என்று ஐந்துதரங்கூறி அவள் ஐந்து கொழுநரைப்பெறும்படி அனுக்கிரகித்தான். அதற்கு அவள் மகிழாமல் தக்கவொருநாயகனைத்தரும்படி பிரார்த்திக்க, பரமசிவன் 'நீ ஐந்துதரம் வேண்டியபடிநாம் உனக்கு ஐந்து தரம் அருளியது தவறாது; ஆனால்அவ்வரத்தை மறுபிறப்பில் அனுபவிக்கும்படி அருள்செய்கிறோம்' என்று அநுக்கிரகித்து, அவளைக்கங்காநதியில் மூழ்கிவரும்படி சொல்ல, அவ்வாறே சென்ற அவளது விழிகளினின்று(அப்பொழுதேஒருபதியைப்பெறாமல் மறுபிறப்பில் ஐந்து பதிகளைப்பெறவேண்டுதல் பற்றிய) சோகத்தாற் பெருகியகண்ணீர் கங்கையில் விழுந்துபொற்றாமரைமலராயிற்று:அப்புதுமையை அங்குவந்த தேவேந்திரன் பார்த்துஅதிசயித்து 'இதுஎன்ன?' என்றுவினவி அவளைத்தொடர்ந்துசெல்லுகையில்அங்குநின்ற சிவபிரானைமதியாது அலட்சியஞ் செய்ய, உருத்திரமூர்த்திகோபங்கொண்டு அவனதுசெருக்கையடக்கி இங்ஙனமே முன்செருக்குற்றுப்பின்புஅடக்கப்பட்டுப் பிலத்தில் அடைத்துவைக்கப்பட்டுள்ள நான்குஇந்திரர்களையும்அவனுக்குக் காட்டி, 'நீங்கள் ஐவீரும் பூலோகத்தில் மனுஷ்யராசராய்ப்பிறந்து இராசகன்னிகையாகமறுபிறப் பெடுக்கும்இவளொருத்தியை மணம்புரிந்து கொண்டு துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலநஞ்செய்து குற்றந்தீர்ந்து மீண்டும் விண்ணுலகடைவீர்'என்று ஆஜ்ஞைசெய்ய, அங்ஙனமே புதியஇந்திரன் அருச்சுனனாகவும்பழைய இந்திரர்நால்வரும் மற்றை அவனுடன்பிறந்தவராகவும் தேவகுமாரராய்க் குந்திமாத்திரிதேவியரிடம் பிறந்து அவ்விந்திரசேனையின்அவதாரமான திரௌபதியை ஒருங்கு விவாகஞ்செய்து வாழ்ந்தன ரென்பது. இதனைக்கீழ்த் திரௌபதிமாலையிட்டசருக்கத்திற் காண்க. இந்திரரைவர்-விசுவபுக், பூததாமா, சிபி, சாந்தி, தேஜஸ்வீ எனப்படுவர். (587)

86. தருமனென்றவனிபன் றம்பியும்மிவன் வரிசிலைவிசயனென்றொருவன்மற்றவன் புரிதிறலசுரரைப் பொருதங்கிந்திரன் திருவமருலகெலாந் திருத்திவைகினான்.

(இ-ள்) இவன்- இவ்வீமன்,-தருமன் என்ற அவனிபன் - தருமபுத்திரனென்று சொல்லப்படுவானது, தம்பிஉம் - தம்பியாவன்: வரி சிலைவிசயன் என்ற ஒருவன்-கட்டமைந்த வில்லையுடைய அருச்சுனனென்ற ஒருவன், மற்றவன்- இன்னொருதம்பியாவன்;(அவன்), திறல் புரி அசுரரை பொருது-வலிமையைக்காட்டுகின்ற அசுரர்களைப் போர்செய்து அழித்து, இந்திரன் திரு அமர் உலகுஎலாம் - தேவேந்திரனுடைய செல்வம்மிகுந்த சுவர்க்கலோகம் முழுவதையும், திருத்தி - (பகையச்சமில்லாதபடி) சீர்படுத்தி, அங்கு - அவ்விடத்தில் [தேவலோகத்தில்],வைகினான்- தங்கியுள்ளான்;

என்றவனிபன்,என்றொருவன்- விகாரம். பொருது-கொன்று;காரியம் காரணமாக உபசரிக்கப்பட்டது. தம்பியும், உம் - எச்சம்.

87. வேடமோமானுடம் வெகுண்டபோதலால் ஆடவர்பெருமையை யறியலாகுமோ நாடியசிறுகுற ளொன்றுநம்பகேள் நீடியமுகடுற நிமிர்ந்ததில்லையோ.

(இ-ள்.)வேடம்ஓ - (இவன்கொண்ட) வடிவமோ, மானுடம் - மனிதவடிவம்: வெகுண்ட போது அலால் - கோபித்தபொழுதிலல்லாமல், (மற்றைப்பொழுதில்), ஆடவர் பெருமையை அறியல்ஆகும் ஓ - ஆண்மக்களது மகிமையை அறியமுடியுமோ?[முடியாதன்றோ?] நம்ப கேள் - ஐயனே! கேட்டருள்வாய்: நாடிய சிறு குறள் ஒன்று - (இது எத்தன்மையதென்று) ஆராய்தற்குரிய சிறிய வாமனவடிவமொன்று, (முன்பு), நீடிய முகடு உற நிமிர்ந்தது இல்லைஓ- உயர்ந்த ஆகாயவுச்சியைப் பொருந்த வளர வில்லையா?(எ - று.)

குறள்போலவேஇவனும் சாதாரணமனிதன்போலிருந்துசமயம் வந்தபோது தன் திறமையை காட்டுபவக் னென்பதாம். மானுடராய் வந்த தேவர் சமயத்தில் தம்திறலைக்காட்டுவ ரென்பதை, உருத்திரசேனன் இரண்டுகவிகளில் விளக்குகிறானென்க. (589)

88. மற்றுளவரையெலா நடுக்கவார்பிறைக்
கற்றையஞ்சடையவன் கயிலைமாக்கிரி
உற்றுடனெடுத்தவ னுயிரும்வாழ்க்கையும்
செற்றவர்மனிதரோ தேவரோவையா.

(இ - ள்.)ஐயா - தந்தையே! மற்றுஉள வரை எலாம் - வேறாகவுள்ள மலைகள்யாவும், நடுங்க - (அச்சத்தால்) நடுங்கும்படி, பிறைவார் கற்றை அம்சடையவன் மா கயிலைகிரி-பிறைச்சந்திரனைச்சூடியநீண்ட தொகுதியான அழகிய சடையையுடைய சிவபிரானது சிறந்த ஸ்ரீகைலாச பருவதத்தை உற்று உடன் எடுத்தவன் - அருகில் வந்து ஒருசேரத் தூக்கினவனானஇராவணனது, உயிர்உம்-உயிரையும், வாழ்க்கைஉம் - செல்வவாழ்வையும், செற்றவர்- அழித்தவர், மனிதர்ஓ - மனிதர்களோ? தேவர்ஓ - தேவர்களோ?(எ-று.)

கயிலைக்கிரியையெடுத்தஇராவணனைக்கொன்றவர்தேவரல்லர்: மனிதரே;ஆதலால், இவனும் அங்ஙனம் தேவகணத்தவரை அழித்தற்கேற்ற ஆற்றலுடைய னென்பதாம். நமக்குட்பெரியதுஞ் சிறந்ததும் பேராற்றலுடைய சிவபிரானுக்கு வாழிடமாகவுள்ளதுமான கைலாசகிரிக்கே இந்தநிலைமை வந்ததென்றால்,நமதுகதிஎன்ன ஆகுமோ என்றுகருதி மற்றையமலைகள் அப்பொழுது அஞ்சி நடுங்கினவென்க. (590)

89. மட்டவிழ்தொடைமணி மானையோர்முனி
ஒட்டியவரிசிலைமனிதனாலுயிர்
பட்டழிகுவையெனப் பகர்ந்துசாபமன்று
இட்டதுமுணர்ந்தவற் கிரங்கலெந்தைநீ.

(இ-ள்.)எந்தை - என் தந்தையே! ஓர் முனி-அகத்தியனென்ற ஒருமுனிவன், மட்டு அவிழ் தொடை மணிமானை- வாசனைவீசுகின்ற பூமாலையையுடைய மணிமானை நோக்கி, ஒட்டிய வரி சிலைமனிதனால் உயிர் பட்டு அழிகுவை என பகர்ந்து - பொருந்தின கட்டமைந்த வில்லையுடையஒரு மனிதனாலே(நீ)உயிரொழிந்து இறப்பா யென்று கூறி, அன்று - முற்காலத்தில், சாபம் இட்டதுஉம் - சாபங்கொடுத் ததையும், உணர்ந்து -அறிந்திருந்து, நீ-, அவற்கு இரங்கல்- அம்மணிமான்இறந்ததற்கு வருத்தப்படாதே;(எ - று.)

'மணிமானைக்கொன்றவனைப்பழிக்குப்பழி வாங்க வேண்டாவோ?' என்று எழும் வினாவுக்குஉருத்திரசேனன் இதனால்விடை கூறுகிறான். இதிற் கூறிய சாபவரலாறு:-குசவதியென்னும்பரிசுத்தபூமியில் தேவர்கள் செய்யும் ஆலோசனையின்பொருட்டுக்குபேரன் அனேகயக்ஷர்களுடன் வானவழியாய்ச் செல்லுகையில், செல்லும் வழியிடையிலே அந்தக்குபேரனது சேனைத்தலைவனானமணிமான்உமிழ்ந்த எச்சில் யமுனாநதிதீரத்திலே தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த அகத்திய மகாமுனிவர்சிரசின்மீது விழ, முனிவர் கடுங்கோபங்கொண்டு குபேரனைநோக்கி 'அரசனானஉன்முன்னிலையில் இவ்விழி தொழில்செய்த உனதுநண்பனானஇக்கொடியவன் தனதுசேனையுடனேஒருமனிதனால்இறப்பானாக' என்றும், 'உன்னைச்சேர்ந்தவன்இக்குற்றஞ் செய்தலால், நீ அச்சோகத்தை ஏற்றுப் பின்புஅம்மனிதனைக்கண்டுதீவினைநீங்குவாய்' என்றும் சாபமருளினரென்பது, வியாசபாரதத்திற் கண்டது.

வீமசேனனாற்கொல்லப்பட்டடோர்தவிர எஞ்சியவீரர்கள் குபேரனிடம் வீமனது செய்திதெரிவிக்க, குபேரன் சினந்து பரிவாரங்களுடன் பாண்டவரிருக்குமிடத்துவந்து, பாண்டவரைக் கண்டதும் சினமடங்கினனாக, தருமன் முதலிய மூவரும் குபேரனைவணங்கி அபராத க்ஷாமணஞ் செய்துகொள்ள,வீமன்மாத்திரம் போர்செய்யச்சித்தனாய்நின்றான்:அப்போது குபேரன் தருமனைநோக்கி'வீமன்மீதுசினங் கொள்ளற்க:காலத்தினால் மணிமானாதியஇவர்கள் கொலையுண்டனர்'என்றும், வீமனைநோக்கி 'ஐயா!நீ செய்த சாகசச்செயலுக்காக நான் மனத்தில் ஒன்றுங் கொள்ளவில்லை:உன்வீரத்தினால்மகிழ்ச்சியுற்றேன்:சாபத்தினின்று இப்போது தான் விடுபட்டேன்'என்றுங் கூறிப் பாண்டவர்க்குச் சிலஇதங்களைச்சொல்லி அளகைக்குச் சென்றான்:குபேரனேவலின்படியே பாண்டவர்களும் குபேரபவனங்களில் யட்சசாதிகளாற் பூசிக்கப்பட்டு அன்றிரவு தங்கித் தம்மிடத்துக்குச்சென்றன ரென்று முதனூல் கூறும். (591)

90. அருத்தியேதென்றவற் கருளியையவிங்கு
இருத்தியேல்வாழ்வுமின் னுயிருமெய்தலாம்
திருத்தியசேனையுநீயுஞ்சென்றுமேல்
உருத்தியேலுறுபய னொன்றுமில்லையால்.

(இ - ள்.)ஐய-தந்தையே! அருத்தி ஏது என்று - விரும்பிய பொருள் யாது என்று வினாவியறிந்து,அவற்கு அருளி - (அந்தப் பொருளை) அம்மனிதனுக்கு அன்போடுகொடுத்து, இங்குஇருத்திஏல் - இவ்விடத்தில்(சாந்தமாய்) இருப்பாயானால்,வாழ்வுஉம்- செல்வவாழ்க்கையையும், இன்உயிர்உம் -இனியபிராணனையும்,எய்தல் ஆம்- அடைந்திருத்தல்கூடும் [அவனால்உனக்கு ஒன்றும் அபாயமுண்டாகா தென்றபடி];(இப்படியல்லாமல்), திருத்திய

சேனைஉம்நீஉம் சென்று- சீர்திருத்தப்பட்டுள்ள உனதுசேனையும்நீயுங் கூடிப்போய், மேல்உருத்திஏல் -அவன்மேற் கோபிப்பாயானால்[போர்செய்தால் என்றபடி],உறு பயன்ஒன்றுஉம் இல்லை-அடையும்பயன்ஒன்றுமின்றாம்; (எ-று.)

தோல்விநேருமேயன்றி வெற்றிநேராதென்பதாம். இப்போது செய்யத்தக்கது இன்னது என்று, இதனால்,உருத்திரசேனன் தெரிவிக்கின்றா னென்க. ஆல்-ஈற்றசை;தேற்றமுமாம். (592)

91.-உருத்திரசேனன்இங்ஙன்சொல்லவும் குபேரன் பொருவேனென்று செல்லுதல்.

**என்றிவைதிருமக னியம்பியேத்தவும்
நின்றிலனெனதுயிர் நேயநண்பனைக்
கொன்றவன்றன்னுயிர் கொள்வன்யா னெனாச்
சென்றனன்புட்பகத் தேரின்மீதரோ.**

(இ - ள்.)திரு மகன் - செல்வப்பிள்ளையானஉருத்திரசேனன், என்று - என்றுகூறி, இவை இயம்பி-(இன்னும்இப்படிப்பட்ட பல) வார்த்தைகளையுஞ்சொல்லி,ஏத்தஉம் - துதிக்கவும்,-(குபேரன்),-நின்றிலன்- (அது கேட்டுத் தடைப்பட்டு) நில்லாதவனாய்,எனது உயிர் நேயம் நண்பனைகொன்றவன் தன்உயிர் கொள்வன யான்எனா- 'என்னுடைய உயிரோடொத்த அன்புள்ளசிநேகிதனானமணிமானைக்கொன்றவனது உயிரை வாங்குவேன் நான்'என்றுகூறி, புட்பகம் தேரின்மீது சென்றனன்- (தனது) புஷ்பக விமானத்திலேறி(ப்போருக்கு)ச்சென்றான்;(எ-று.)- அரோ - ஈற்றசை.

புட்பகம் -புஷ்பகம்;குபேரன்விமானம்:இது எத்தனைபெயர் ஒருங்குவந்து இருப்பதானாலும்அவ்வளவுபேர்க்கும் தான் வளர்ந்து இடங்கொடுக்குந் தன்மையது;பாற்கடல்கடைந்தகாலத்து அதனினின்று எழுந்தது;உடையவன் நினைத்தவிடத்திற்குஆகாயமார்க்கத்திற் பறந்து செல்வது. நண்பனைக்கொன்றவன்தன் உயிர்கொள்வன்- நண்பனைக்கொன்றவனைக்கொல்லாதுவிடே னென்றபடி. (593)

92.-குபேரனோடுயட்சசேனைமண்விண்களிற் பரவிச்செல்லுதல்.

**மண்ணெலாமிரதமுங் களிறும்வாசியும்
விண்ணெலாம்விமானமும் விபுதரீட்டமும்
பண்ணெலாமுரல்வன பணையின்குப்பையும்
எண்ணலாமாவதோ வியக்கர்சேனையே.**

(இ-ள்.) மண்எலாம்-பூமிமுழுவதிலும், இரதம்உம்-தேர்களும், களிறுஉம்-யானைகளும், வாசிஉம்-குதிரைகளும், விண் எலாம்- ஆகாயமுழுவதிலும், விமானம்உம்-விமானங்களும், விபுதர் ஈட்டம் உம்- தேவர்களின்கூட்டமும், (பூமி ஆகாயம் இரண்டிலும்), பண் எலாம் முரல்வன பணையின் குப்பைஉம்-சுரங்களையெல்லாம் ஒலிப்பனவான வாத்தியங்களின் தொகுதியும், (ஆக இவ்வாறு), இயக்கர் சேனை-யக்ஷசேனை,எண்ணல் ஆம் ஆவதுஒ - அளவிடக்கூடியதாவதோ? [அன்றென்றபடி];(எ - று.)

குபேரன்புட்பகவிமானத்தின்மேலேறி வீமனுடன் போர்செய்யப் புறப்படுகையில் அளவிறந்த இயக்கர்சேனை,தேர் யானைகுதிரை விமானங்களோடும் பலவகைவாத்தியகோஷத்தோடும் பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் பரவி உடன்சென்றன வென்பதாம். எண்ணலாமானதோ என்றும் பாடம். (594)

93.-மண்விண்களில்வரும் யட்சசேனையை யுதிரட்டிரன்காணுதல்.

**விண்டலமுறவரு சேனைவேலையும்
மண்டலமுறவெழு மகரவாரிபோல்
எண்டிசையுறப்பரந் தெழுந்தசேனையும்
கண்டனன்கண்ணுறக் கருணைக்கண்ணனே.**

(இ - ள்.) விண் தலம் உற-ஆகாயத்தினிடத்திற்பொருந்த, வரு-வருகிற, சேனைவேலைஉம்- யக்ஷசேனாசமுத்திரத்தையும், மண்தலம் உறஎழும்- பூலோகத்தினிடம் முழுவதிலும் பொருந்தும்படி மேலெழுகிற, மகரம் வாரி போல்-சுறாமீன்களையுடையபிரளயக்கடல்போல, எண் திசை உற- எட்டுத்திக்குகளிலும் பொருந்த, பரந்து-பூமியிற்), பரவி, எழுந்த - (போருக்கு) எழுந்த, சேனைஉம்-யக்ஷசேனையையும், கருணைகண்ணன் - அருளொழுகுங்கண்களையுடையயுதிட்டிரன், கண் உற கண்டனன்-(தன்) கண்ணெதிரிலே பொருந்தப்பார்த்தான்;

வாரி-நீர்; இது-வடசொல்: இங்கே, கடலுக்கு இலக்கணை. பிற உயிர்மேற் கண்பார்வைசென்றவிடத்து அதன்வழியாக அருள்நிகழ்வதாதலால், கருணைக்கண்ணனென்றார்; இதனை 'கண்ணோட்டம்' என்பதனாலும்அறிக. (595)

94.-தருமன்தம்பியைச்சினந்து குபேரனைவணங்குதல்.

உணங்கினானுடலமுமுணர்வுமாவியும்
பிணங்கினானிளைஞனைப்பேதைபங்கனோடு
இணங்கினான்புகழெலாமேத்திநெஞ்சுற
வணங்கினான்மணிமுடிமன்னர்மன்னனே.

(இ - ள்.) மணி முடி மன்னர் மன்னன் - இரத்தினங்கள்பதித்த கிரீடத்தையுடைய அரசர்களுக்கரசனானதருமபுத்திரன்,- (அச்சேனைகளைக் கண்டமாத்திரத்தில்), உடலம்உம் உணர்வும் ஆவிஉம் உணங்கினான்- உடம்பும் அறிவும்உயிரும் ஒடுங்கி, இளைஞனைபிணங்கினான்-(தன்) தம்பியான வீமனைக்கோபித்து, பேதை பங்கனோடுஇணங்கினான்புகழ் எலாம் ஏத்தி-(எப்பொழுதும்) இளமைப்பருவத்தையுடைய உமாதேவியைவாமபாகத்திற்கொண்ட சிவபிரானோடுகூடிய நண்பனான குபேரனது கீர்த்தியையெல்லாந் துதித்து, நெஞ்சு உற வணங்கினான்- மனம்பொருந்த(அவனை)நமஸ்கரித்தான்;(எ-று.) - பேதை - பேதைமையுடையவளுக்கு ஆகுபெயர். (596)

95.-இதுவும்,மேற்கவியும்-தருமன் குபேரனைத்துதிப்பன.

அனகனேயமலனே யளகைவேந்தனே
தனதனேசங்கரன் றன்சகாயனே
புனிதனேகுபேரனே புலத்தியன்குல
செனகனேசெல்வனே தேவதேவனே.

மூன்று கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.)அனகனே-பாவமில்லாதவனே! அமலனே- குற்றமில்லாதவனே! அளகை வேந்தனே - அளகாபுரியரசனே தனதனே- வேண்டுவார்க்கு வேண்டிய) செல்வத்தைக் கொடுப்பவனே! சங்கரன் தன்சகாயனே-சிவனதுதோழனே! புனிதனே- பரிசுத்தகுணமுள்ளவனே! குபேரனே-! புலத்தியன் குலம் செனகனே - புலஸ்தியமகா முனிவருடையகுலத்திற் பிறந்தவனே! செல்வனே - எல்லாச்செல்வங்களையும் உடையவனே! தேவதேவனே - தேவர்களுக்குத் தலைவனே!(எ - று.)

படைத்தற்றொழிலில்தனக்கு உதவியாம்படி பிரமதேவனாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட உபப்பிரமர்கள் ஒன்பதின்மருள் ஒருவராகிய புலஸ்தியப்பிரசாபதியினது குமாரர் விச்சிரவசு;அவரதுபுத்திரன் குபேரனென்க. செனகன் - ஜநகன்; வடசொல். ஒருகால்பார்வதிமீதுகண் சென்று அதனால்அக்கண் மழுங்கியதனால்,குபேரன் என்று பெயர்: இழிவான, பேரன்-உடலுள்ளவனென்க. (597)

96. வெறுப்பதோவிளைந்ததுமிகையதாயினும்
மறுப்பதோவென்மொழி மாறுகொண்டெதிர்
செறுப்பதோவிளையவர்செய்ததீமைகள்
பொறுப்பதேபெரும்புகழ் புனிதமூர்த்தியே.

(இ-ள்.) புனிதமூர்த்தியே-பரிசுத்தமான வடிவமுடையவனே! வெறுப்பதுஓ-(நீ) வெறுக்கத்தக்கசெயலோ, விளைந்தது- (என்தம்பியால்) நேர்ந்துவிட்டது;அது-,மிகை ஆயின்உம்-குற்றமானாலும்,என் மொழி- எனது(வேண்டுகோள்) வார்த்தையை, மறுப்பதுஓ-(நீ ஏற்றுக்கொள்ளாது) விலக்குவது தகுதியோ?இளையவர்செய்த தீமைகள் - சிறியவர் செய்த குற்றங்களுக்காக, மாறு கொண்டு - பகைமைகொண்டு, எதிர் - (அவற்றுக்கு) எதிராக, செறுப்பதுஓ-

(அவர்களை)அழிப்பது தகுதியோ? பொறுப்பதுஏ - (அவற்றைப்) பொறுத்திடுவதே, பெரு புகழ்-மிகுந்த கீர்த்திக்குக் காரணமாம்;

இளையவர்செய்ததீமைகள் - மத்திமதீபம். ஓகாரங்கள் மூன்றனுள், முன்னது - இழிவுசிறப்பு; பின்னவை-எதிர்மறை. (598)

97.-தருமனுடைய துதியினால்சினம்மாறிக் குபேரன் அவனையுபசரித்தல்.

எனவிவனிவைபகர்ந் திசையவேத்தலும்
முனிவொடுவயிரமு முரணுமாறியே
மனனுறமகிழ்ந்தெதிர் கொண்டுமார்புறத்
தனதனுந்தருமனைத்தழீஇக்கொண்டானரோ. *(இ - ள்.) என- என்று, இவை-இவ்வார்த்தைகளை, பகர்ந்து- சொல்லி, இவன் -யுதிட்டிரன், இசைய-பொருத்தமாக, ஏத்தலும் - துதித்த மாத்திரத்தில், தனதன்உம் - குபேரனும், முனிவொடு - (வீமனிடத்துள்ள) கோபத்தோடு, வயிரம்உம்-வீராவேசமும், முரண்உம் - பகைமையும், மாறி - நீங்கி,- மனன் உற மகிழ்ந்து - மனம் மகிழ்ச்சிபெற்று, எதிர்கொண்டு - எதிரிற்சென்று உபசரித்து, தருமனை- யுதிரட்டிரனை, மார்பு உற - (தன்) மார்பிலே அழுந்தும்படி, தழீஇக் கொண்டான் - அணைத்துக்கொண்டான்; (எ - று.)- அரோ-ஈற்றசை. (599)*

98.-தருமபுத்திரனைநோக்கிச் சினந்தணிந்தேனென்றுகுபேரன் கூறுதல்.

நிலத்தியறண்ணளி நிருபநீமதி
குலத்தியலுடன்வரு குமரனாதலாற்
சலத்தியறருமுரண் டணிந்தென்யானெனப்
புலத்தியன்மகன்மகன் புகன்றுபோற்றினான்.

(இ-ள்.) 'நிலத்து- பூலோகத்துயிர்க ளெல்லாவற்றினிடத்திலும், இயல்- பொருந்தின, தண் அளி - குளிர்ந்தகருணையையுடைய, நிருப - அரசனே! நீ-, மதி குலத்து இயலுடன் வரு குமரன் - நீ சந்திர குலத்திலே (அதற்கேற்ற) நற்குணத்தோடுபிறந்த குமாரன்: ஆதலால்-, சலத்து இயல் தரும் முரண் தணிந்தென் யான்-(உன் தம்பிபக்கல்) கோபத்தாற் பொருந்தின பகைமையை யொழிந்தேன் நான்', என - என்று, புலத்தியன் மகன் மகன்- புலஸ்தியரது குமாரரான விச்சிரவசினது புத்திரனானகுபேரன், புகன்று - சொல்லி, போற்றினான்- (தருமபுத்திரனைப்)புகழ்ந்தான்;(எ - று.)

சந்திரனைக்கண்டமாத்திரத்தில் உஷ்ணந்தணிதல்போலச் சந்திரகுலத்திற்பிறந்தவனானஉனது சாந்தகுணத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் எனது கோபதாபந் தணிந்துவிட்ட தென்பான், 'நீமதி குலத்தியலுடன்வருகுமரனாதலால்சலத்தியல்தருமுரண் தணிந்தென் யான்' என்றான். (600)

99.-உரிமைபாராட்டிக்குபேரன் தம்பிமாருடன் தருமனைத்தன் நகருக்கு அழைத்துப்போதல்.

என்னகர்நின்னக ரென்றுவேறிலை
நின்னகரிதுமுத னீங்கள்வாழ்வுறும்
தொன்னகரெனதெனத் துணைவர்தம்மொடு
மன்னனைத்தன்னகர்கொண்டுமன்னினான்.

(இ-ள்.)'என்நகர் நின் நகர் என்று வேறு இலை-எனதுநகரம்வேறு நினதுநகரம்வேறு என்பதுஇல்லை; இது நின் நகர்- இவ்வளகாபுரி உன்னுடைய நகரமாம்; முதல் நீங்கள்வாழ்வு உறும் தொல் நகர்- முன்னாளில்நீங்கள் வசித்துவந்த பழமையான அஸ்தினாபுரி, எனது- என்னுடையதாம்', என-என்றுசொல்லி, (குபேரன்), துணைவர்தம் மொடுஉம் - தம்பியருடனே, மன்னனை- தருமராசனை, தன் நகர் கொண்டு மன்னினான்- தனது அளகாபுரிக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனான்;(எ-று.) இப்போது வனத்தில் வசித்தலால் 'முதல்வாழ்வுறும் நகர்'என்றது. (601)

100.-இதுவும்,மேற்கவியும் - குளகம்: குபேரன் தன் நகரிமுதலியனகாட்டி அமுதூட்டிப் பாண்டவரையுபசரித்தல்.

**திருத்தநகரியுஞ் சிறப்புஞ்செல்வமும்
மருத்தகுகற்பக வனமும்வாவியும்
குருத்தகுமணிகளின் குழாமுங்கோயிலும்
கருத்துறமகிழ்ந்துகண் களிப்பக்காணவே.**

(இ-ள்.) திருதகு - மேன்மைபொருந்தின, நகரிஉம் - அளகாபுரியையும், சிறப்புஉம் - (தன்னுடைய) சிறப்புக்களையும்,செல்வம்உம் - (தனக்கு உரிய) செல்வமான நவநிதிகளையும்,மரு தகு கற்பகவனம்உம் - வாசனைபொருந்தின கற்பகச்சோலைக்கொப்பான(சைத்திரரதமென்னும்) உத்தியானத்தையும், வாவிஉம் - (அதிலுள்ள நீர் நிலையையும்,குரு தகு மணிகளின் குழாம்உம் -பெருமைபொருந்தின இரத்தினங்களின் குவியல்களையும்,கோயில்உம்-(தனது)அரண்மனையையும்,கருத்து உற மகிழ்ந்து கண்களிப்ப காண-மனம் மிகமகிழ்ச்சிபெற்றுக் கண்கள்களிப்பையடையுமாறு (அவர்கள்) காணும்படி,-(எ.று.)-'காட்டினான்' என மேற்கவியி லியையும்.

கற்பகவனம்-உவமையாகுபெயர். வாவி-மாநஸ மென்பர். குரு- நிறமுமாம். திருத்தகு சிலையுடன்என்ற பாடத்துக்கு - மேன்மை பொருந்தின கைலாசகிரியுடனே யென்க: வடதிசையிலுள்ளதாகிய சிவனது கைலாசமலையேகுபேரனுக்கும் இடமென்பது, நூல்களிற் பிரசித்தம்: சிலை - கல். மலைக்குக்கருவியாகுபெயர். (602)

***101.** காட்டினான்றன்மனக்கருணைவெள்ளநீர்
ஆட்டினானன்கலத்தமுதமன்புடன்
ஊட்டினானுகந்துபசரித்துச்செங்கையால்
நீட்டினானாடையுநிதிகள்யாவுமே.**

(இ-ள்.)காட்டினான்- (குபேரன் பாண்டவர்களுக்கு எல்லாப் பொருள்களையுங்)காண்பித்து, தன் மனம் கருணைவெள்ளம் நீர் ஆட்டினான்- தனதுமனத்திலுள்ள அருட்பெருக்கினால்(அவர்களை) நீராடுவித்து [அவர்கள்பக்கல்மிக்ககருணைசெய்துஎன்றபடி],நல்கலத்து அமுதம் அன்புடன் ஊட்டினான்- சிறந்தபாத்திரத்திலே அமிருதம்போலினியவுணவை அன்போடு (அவர்களுக்குக்கொடுத்து) உண்ணச்செய்து, உகந்து உபசரித்து - விரும்பியுபசாரங்கள் செய்து, செம் கையால் - சிவந்த(தனது) கைகளாலே, ஆடைஉம் - வஸ்திரங்களையும், நிதிகள்யாஉம் - பலவகைச் செல்வங்களையும்,நீட்டினான்- கொடுத்தான்; (எ-று.) (603)

102.-குபேரன்தருமனைநோக்கிக்கூறியமுகமன்.

**அத்தினபுரிதனக் கதிபநீவர
இத்தினமென்றவப் பயனிருந்தவா
நித்தனையெனதுயிர்நேயநண்பினால்
ஒத்தனையெனவிவையுரைசெய்தானரோ.**

(இ-ள்.)'அத்தினபுரிதனக்குஅதிப - அஸ்தினாபுரிக்குஅரசனே! [தருமனே!]இ தினம் - இன்றையதினத்தில், நீ வர - நீ (இங்கே) வரும்படி, என் தவம் பயன் இருந்த ஆ(று) - எனதுதவத்தின்பயன் இருந்தவிதம் (வியக்கத்தக்கது)! எனது உயிர் நேயம் நண்பினால்- என்னுடைய உயிரோடொத்த அன்புள்ளசிநேகத்தால், நித்தனைஒத்தனை- அழிவில்லாத சிவபிரானையொத்தாய்,'என - என்று, இவை - இவ்வார்த்தைகளை,உரை செய்தான் -(குபேரன் தருமனைநோக்கிக்) கூறினான்;(எ-று.)

ஆ -விகாரம். சிவபிரான் முன் எனக்கு நண்பானதுபோல, இப்போது நீயும் நண்பனானாயென்பதுகருத்து. நித்தன் - நித்யன்.

வேறு.

103.-இரண்டுகவிகள்- ஒருதொடர்: குபேரன் அருச்சுனன்செய்தியைக்கூறி, தருமபுத்திரனுக்குத் தாமரைமலருடன்விடையுங்கொடுத்தனுப்புதல்.

நெருந லிந்திரபு லிந்திரனும் யாமு நீடவையி ருந்தபின்பு,
உருநலந்திகழும் விசய னென்னவவ ணொருவனெய்துதலு
மவனையித்,
திருநலம்புதிய செம்மல் யாவனென மற்ற வன்செயலும்
வெற் றியும்,
குருகுலம்பெறுகு லேச னென்பதுவு நின்ற வானவர்கள்
கூறினார்.

(இ-ள்.)நெருநல்-நேற்று, இந்திர புரத்தில் - தேவேந்திரனுடைய அமராவதிபட்டணத்திலே, நீடு அவை - பெரிய (சுதர்மையென்னுஞ்) சபையிலே, இந்திரன்உம் - தேவேந்திரனும், யாமஉம் - நாமும், இருந்த பின்பு- வீற்றிருந்தபின்னர், உரு நலம் திகழும்-வடிவத்தின் அழகு விளங்குகிற, விசயன் என்ன - அருச்சுன னென்று, ஒருவன் - ஒருமனிதன், அவண் - அவ்விடத்தில், எய்துதலும் - வந்தவளவிலே,-அவனை- அவனைக்குறித்து,திரு நலம் புதிய இ செம்மல் யாவன் என - 'அழகின் பெருமையையுடைய புதியவனாகியஇவ்வாண்மகன் யாரோ?'என்று(யான்) வினாவ,நின்ற வானவர்கள்-அங்குநின்ற தேவர்கள், அவன் செயல்உம் - அவனுடைய செய்கைகளையும், வெற்றிஉம்- (அவனது) சயத்தையும், குரு குலம் பெறு குல ஈசன் என்பதுஉம் - குருவமிசம் பெற்ற அக்குலத்துத்தலைவனிவனென்பதையும், கூறினார்- சொன்னார்கள்; (எ-று.)

செம்மல் -ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர். மற்று-அசை. நெருநல் - இறந்தகாலங் குறிப்பதொர் இடைச்சொல். வெற்றி - நிவாதகவசர் காலகேயர்வதை. உருநலந்திகழு மதனராசனென வொருவனெய்திட என்றும்பாடம்.

இதுமுதல்ஒன்பதுகவிகள்-பெரும்பாலும் ஒன்று மூன்று ஐந்தாஞ் சீர்கள் மாச்சீர்களும், ஏழாவது விளச்சீரும், மற்றவை விளங்காய்ச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எழுசீராசிரிய விருத்தங்கள். (605)

104. அந்தவிண்ணுலகினின்றுநின்றுணைவமைரர்சூழவர
நாளையே,
இந்தமண்ணுலகுநீயும்வாழ்வுபெற விந்திரன்றனுடனெய்
துமால்,
எந்தமண்ணுலகுநின்னதாகுமிடருற்றிரங்கலெனமகிழ்
வினிற்,
கந்தவண்ணமலருங்கொடுத்துவிடைநல்கினானளகை
காவலன்.

(இ - ள்.)'நின்துணைவன்-உனதுதம்பியான அவ்வருச்சுனன், அந்த விண் உலகினின்று - அத்தேவலோகத்திலிருந்து, அமரர் சூழ வர-தேவர்கள் சுற்றிலும் உடன்வரும்படி, நாளைஏ-நாளைத்தினமே [மிகவிரைவிலே],இந்த மண் உலகுஉம் நீஉம் வாழ்வு பெற-இந்தப்பூலோகமும் நீயும் சிறந்த வாழ்க்கையடையும்படி, இந்திரன்தனுடன்- தேவேந்திரனுடனே, எய்தும்- வருவான்;ஆல்-ஆதலால், எந்த மண் உலகுஉம் - பூலோகம் முழுவதும், நின்னது ஆகும் - (பின்பு) உன்னுடையதாய்விடும்;இடர் உற்று இரங்கல் - துன்பமடைந்து வருந்தாதே,'என - என்று (தருமனைநோக்கி)கூறி, அளகை காவலன் - அளகாபுரிக்கு அரசனானகுபேரன், மகிழ்வினின்- மனமகிழ்ச்சியுடனே, கந்தம் வண்ணம் மலர்உம் கொடுத்து- வாசனையையும் நிறத்தையுமுடைய அத்தாமரைப்பூவையும் (அவனுக்குக்) கொடுத்து, விடை நல்கினான்-(மீண்டுசெல்லுதற்கு)அனுமதியுங் கொடுத்தான்;(எ-று.)

துரியோதனனோடுசேர்ந்த துஷ்டர்கள்பலரையும் அழித்து நல் லவர்களையோம்புதலால், 'இந்தமண்ணுலகும்நீயும்வாழ்வுபெற' எனப்பட்டது. மலரும், உம்மை-உயர்வுசிறப்பு;எச்சப்பொருளதுயாம். (606)

105.-என்தம்பிஇளமையாற்செய்த குற்றங்களைப் பொறுப்பாயென்றுகுபேரனிடம் வேண்டிக்கொண்டு தருமன்புறப்பட்டுப்போதல்.

ஐயநின்னையறியாமனின்னகரிலணுகினன்சிறுவனாதலின்,
செய்ததீமைகள்பொறுத்தியொன்றுநனிதிருவுளத்திடை

கொளேலெனா,
மொய்கொடாமமுடியுறவணங்கிமுடி மன்னர்மன்னனிளை
யோரெடும்,
மைதவழ்ந்துலவுமாடநீள்புரிசை ஞாயில்வாயிறனிலெய்தினான்.

(இ-ள்.)'ஐய- தலைவனே!நின்னைஅறியாமல்-உன்பெருமையை அறியாமல், சிறுவன் - இளையவனானவீமன், நின் நகரில் அணுகினன்- உனது அளகாபுரியில் வந்துசேர்ந்தான்;ஆதலின் - ஆகையினால்,செய்த தீமைகள் பொறுத்தி- (அவன்)செய்த குற்றங்களைப்பொறுத்தருள்வாய்;திரு உளத்திடை ஒன்றுஉம் நனி கொளேல்-(உனது)சிறந்த மனத்தில் (அவனது) ஒருபிழையையும் மிகுதியாகக்கருதாதே,'எனா-என்றுசொல்லிவேண்டி,முடி மன்னர் மன்னன் - கிரீடத்தையுடைய அரசர்களுக்குஅரசனானயுதிட்டிரன், இளையோரொடுஉம்- (தனது) தம்பிமார்களுடனே, மொய் கொள் தாமம் முடி உற வணங்கி-நெருங்கினபூமாலையைச்சூடியதங்கள் தலைகள்(அவனதுசீர்பாதங்களிற்)படும்படிவிழுந்து நமஸ்கரித்து, மை தவழ்ந்து உலவும்-மேகங்கள் பொருந்தியுலாவப்பெற்ற [மிகவுயர்ந்த],மாடம்- மேலிடத்தையும், நீள் ஞாயில்-நீண்ட ஞாயிலென்னுமுறுப்பையுமுடைய, புரிசை - (அவ்வளகாபுரியின்) மதிலினது, வாயில்தனில்-கோபுரவாயிலில், எய்தினான்-வந்துசேர்ந்தான்;(எ-று.)

சிறுவனாதலின்நின்னையறியாமல்நின் நகரில் அணுகினனென்றுமாம். கொளேல்-எதிர்மறைஏவலொருமைமுற்று. இளையோரொடும்-மத்திமதீபம். ஞாயில்-ஒருமதிலுறுப்பு. (607)

106.-தருமனுடன் வந்தமுனிவரையும் பூசித்துக் குபேரன் மணிமுதலியனதர, அவர்கள் அவனுக்கு ஆசிகூறல்.

மாசிலாதமுடிமன்னர்மன்னனுடன் வந்தமாமுனிவரர்க்கெலாம்
ஏசிலாவகையினெண்ணிரண்டுவகை யாயபூசைகளியற்றியே
காசிலாமணியுமாடையுங்கலனு நல்கமல்கவளர்செல்வனுக்கு
ஆசிகூறியுடனேதபோவன மடங்கினாரவரடங்கவே.

(இ-ள்.) மாசுஇலாத முடி மன்னர் மன்னனுடன்வந்த - குற்றமில்லாத கிரீடத்தையுடைய அரசர்களுக்கு அரசனானதருமபுத்திரனுடனேவந்த, மா முனிவரர்க்கு எலாம் - பெரியசிறந்த முனிவர்களெல்லோர்க்கும், (குபேரன்), ஏசு இலா வகையின் - பழிப்புக்கு இடமில்லாதபடி, எண் இரண்டு வகை ஆயபூசைகள் இயற்றி- பதினாறுவகைப்பட்ட பூசைகளைச்செய்து,காசுஇலா மணிஉம்-குற்றமில்லாத இரத்தினங்களையும், ஆடைஉம்- வஸ்திரங்களையும், கலன்உம்-ஆபரணங்களையும், நல்க-கொடுக்க, (அப்பொழுது), அவர் அடங்க - அம்முனிவர்களெல்லோரும், மல்க வளர் செல்வனுக்கு ஆசி கூறி-நிறைவாக வளர்ந்த செல்வத்தையுடைய குபேரனுக்கு ஆசீர்வாதங்களைச்சொல்லி, உடனே-விரைவிலே, தபோவனம் அடங்கினார்- (தாங்கள்)தவஞ்செய்தற்குரிய காட்டை அடைந்தார்கள்;(எ-று.)

எண்ணிரண்டுவகை-பண்புத்தொகைப்பன்மொழித்தொடர்; ஷோடசோபசாரம்:அவை - தவிசளித்தல், கையில்நீர்தரல், கால் கழுவ நீர்தரல், முக்குடிநீர்தரல், நீராட்டல், ஆடைசாத்தல், முப்புரி நூல்தரல், தேய்வை பூசல், மலர்சாத்தல், மஞ்சளரிசிதூவல், நறும் புகை காட்டல், விளக்கிடல், கருப்பூரமேற்றல், அமுதமேந்தல், அடைக்காய்தரல், மந்திரமலரான் அருச்சித்தல் என்பன. மடங்கினார்எனப்பிரித்து, மீண்டனர் என்றுங் கொள்ளலாம். உடன்வந்த மாமுனிவரர் - உரோமசனாதியர். தபோவனமடங்கினவர் - உரோமசனொழிந்தமற்றை முனிவரரே (608)

107.-யாவரும் மீண்டுநந்திசேனமுனிவராச்சிரம மடைதல்.

குந்திமைந்தரொருநால்வரும்புதிய கொடிமருங்குன்மட
வல்லி யும்,
சிந்தையன்புடையமுனியும்வாணிருத சேகரன்றனதுதேரின்
மேல்,
பந்திபந்திபதினாயிரம்பதின்மடங்குகூளிகள்பரிக்கவான்,

உந்திமுன்பயிலுநந்திசேனன்வனமொருநொடிப்பொழுதி
லெய்தினார்.

(இ - ள்.) குந்தி மைந்தர் ஒரு நால்வர்உம் - (அருச்சுனனையொழித்த) குந்தியின்குமாரர் [பாண்டவர்] நாலுபேரும், புதிய கொடி மருங்குல் மட வல்லிஉம் - புதுமையான [இளம்] பூங்கொடிபோலத் துவளுகிற இடையையுடைய இளமையான திரௌபதியும், சிந்தை அன்பு உடைய முனிஉம் - (எல்லாவுயிர்களிடத்தும்) மனத்திற் கருணையையுடைய ரோமசமுனிவரும், வாள் நிருத சேகரன்தனது தேரின்மேல் - கொடிய அரக்கர்களுக்குத் தலையணிபோலச்சிறந்தவனானகடோற்கசனது இரதத்திலே, பந்தி பந்தி பதினாயிரம்பதின்மடங்கு கூளிகள் பரிக்க - வரிசைவரிசையாகப் பதினாயிரமென்னுந் தொகைக்குப் பத்துமடங்கான லட்சம் [மிகப்பல] பேய்கள் சுமந்து செல்ல, வான் உந்தி - ஆகாய மார்க்கத்திற் சென்று, முன் பயிலும் நந்திசேனன் வனம்-முன்னே தாங்கள்வசித்திருந்த நந்திசேனமுனிவரது ஆச்சிரமத்தை, ஒரு நொடி பொழுதில் - வெகுவிரைவிலே, எய்தினார்-அடைந்தார்கள்;(எ - று.)

நந்திசேனவனம்என்று முன்பு கூறப்படவில்லையாயினும்,அநுவாத முகத்தால் இங்குக் கூறினார். இது, காந்தர்ப்பமலைச்சாரலிலுள்ள தபோவனங்களுள் ஒன்றாகும். மடமை - பெண்களுக்குரிய பேதைமைக்குணமுமாம். வல்லி - பெண்ணென்னுமாத்திரமாய்நின்றது. கொடிமருங்குல் மடவல்லி யென்பதை, கீழ் "மின்புரைமருங்குலமின்" என்றதுபோலக் கொள்க. அன்பு - தெய்வபக்தியுமாம். நகுலசகதேவர் மாத்திரிபுத்திரராயினும், குந்தியால் அவளுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டமந்திரத்தின் மகிமையாலே பிறந்தவ ராதலாலும், இளமையில் மாத்திரி இறக்கவே இவர்களைவளர்த்தவள்குந்தியேயாதலாலும், 'குந்திமைந்தர்'என்றது. (609)

108.-நந்திசேனமுனிவனையிறைஞ்சிநிகழ்ந்தனகூறிக் கடோற்கசனையும்அவனுக்குக் தெரிவித்தல்.

எய்தியந்தமுனிசெய்யதாண்மலர் மனஞ்செய்தன்புடனிறைஞ்சியே,
செய்தியாவுமவனுக்குநண்பொடுரை செய்துசூழ்வரவிருந்த பின்,
வெய்தின்வந்தடலரக்கர்நாயகன் விபத்தினுக்குதவியானதும்,
கொய்திலங்குவடிவாளினான்விறலும்யாவுமேன்மையொடு
கூறினான்.

(இ-ள்.) எய்தி-அங்குச்சேர்ந்து, அந்த முனி-அந்தநந்திசேன முனிவருடைய, செய்ய தாள் மலர் - சிவந்ததிருவடித்தாமரைப்பூக்களை, மனம்செய்து-மனத்திலே தியானித்து, அன்புடன் இறைஞ்சி-அன்போடு வணங்கி, சூழ்வர - (தனது தம்பிமார்களும் பிறமுனிவர் பலருந் தன்னைச்) சூழ, இருந்தபின் - வீற்றிருந்தபின்பு, செய்தியாஉம் - நடந்த செய்திகளையெல்லாம், நண்பொடு - அன்புடனே, அவனக்கு - அந்த நந்திசேனமுனிவனுக்கு, உரை செய்து - கூறி, அடல் அரக்கர் நாயகன் - வலிமையையுடைய இராக்கதர்களுக்குத் தலைவனான கடோற்கசன்இ வெய்தின் வந்து - விரைவிலே வந்து, விபத்தினுக்கு உதவி ஆனதுஉம் - (தமக்கு நேர்ந்த) துன்பத்தைத் தீர்ப்பதற்குச் சகாயமானதையும், கொய்து இலங்கு வடி வாளினான்விறல்உம் - (பகைவர்தலைகளைத்)துணிந்து விளங்குகிற கூர்மையான வாளாயுதத்தையுடைய அக்கடோற்கசனது சிறப்பையும், யாஉம்-(ஆகிய) எல்லாவற்றையும், மேன்மையொடு கூறினான்-மேன்மையாகச்சொன்னான்; (எ- று.)

சூழ்வரஇருந்தபின் என்பதற்கு - அம்முனிவரைப் பிரதக்ஷிணமாகச் சுற்றிவந்து உட்கார்ந்தபின்பு என்றுமுரைக்கலாம். விபத்தினுக்குஉதவியானது என்றதை, "நோய்க்குமருந்து"என்பதுபோலப் பகைப்பொருளதாகக் கொள்க: "துன்பத்திறகியாரே துணையாவார்"என்றார்நாயனாரும். (610)

109.-இதுவும்,மேற்கவியும் - ஒருதொடர்: தருமன் கடோற்கசனைநோக்கிஉபசாரமொழி கூறுவது.

வெங்கராவின்முழைவாய்புகுந்தலறி வேழமூலமெனவிரைவினிற்,
பொங்கராவணைதுறந்துவந்தெதிர்புரந்தபுண்ணியனையொக்கவே,
தங்கராபதநெருங்குதொங்கலணி தாமவேலடலரக்கநீ,
அங்கராகமணியாரமார்பநின தையனாருயிரளித்தியே.

(இ-ள்.) தங்கு-மொய்க்கின்ற, அராபதம்-வண்டுகள், நெருங்கு இடைவிடாது நெருங்கிய, தொங்கல்-பூமாலையை,அணி-தரித்த, தாமம் வேல் - ஒளியையுடைய வேலாயுதத்தையுடைய, அடல் - வலிமையையுடைய, அரக்க - இராக்கதனே! அங்கராகம் - சந்தனப்பூச்சை, அணி - தரித்த, ஆரம் - இரத்தினமாலையணிந்த, மார்ப - மார்பையுடையவனே! வேழம்ஃ ஒரு யானையானது,(முன்னொருகாலத்தில்), வெம் கராவின் முழை வாய் புகுந்து - பயங்கரமான முதலையினுடைய குகைபோலப்பெரிய வாயிலகப்பட்டு, அலறி - கூவி, மூலம் என -

ஆதிமூலமேயென்று அழைக்க, (அப்பொழுது), விரைவினில் - துரிதமாக, பொங்கு அரா அணைதுறந்து எதிர் வந்து - விளங்குகிறசேஷசயனத்தை விட்டு எதிரிலெழுந்தருளிவந்து, புரந்த-(அவ்யானையைக்)காத்தருளின, புண்ணியனை-நல்வினைவடிவமானதிருமாலை,ஒக்க - போல, நீ-, நினது ஐயன் ஆர் உயிர் அளித்தி-உனது தந்தையின் அருமையான உயிரைப் பாதுகாத்தாய்;(எ - று.)

விரைவில்வந்தகடோற்கசன்தேரின்மேலேறித் தருமபுத்திரன் அளகாபுரிசென்று சேர்ந்து சமாதானப்படுத்தாமலிருந்தால் குபேரனாலும் அவனது பரிவாரத்தாலும் வீமனுக்குநேரக்கூடியஅபாயத்தைக் கடோற்கசன்வந்து தருமனையழைத்துப்போய் நேரவொட்டாது, செய்ததையாவது, கடோற்கசனது பெரியதாதையான தான் வீமனைப்பிரிந்துவருந்திய சோகத்தை அவன்வந்துதீர்த்து வீமனையடையச்செய்ததையாவது,'நினதையனாருயிரளித்தி'என்பதற்குக் கருத்தாகக்கொள்க. பிந்தினகருத்துக்கு, ஐயன்-முன்னிலைப்படர்க்கை. கராம்-க்ராஹம்என்னும் வடமொழித்திரிபு. மூலம் என இயல்பாகிய அண்மைவிளியால் அழைத்ததாகக் கூறினது,கடவுள் எங்குமுள்ளவரென்று அவ்யானைஅறிந்த தென்பதை விளக்குதற்கென்க. அங்கராகம் - உடற்பூச்சு.

பாண்டியநாட்டில் இந்திரத்யும்நனென்னும் அரசன் மிக்க விஷ்ணு பக்தியுடையவனாய்ஒருநாள்விஷ்ணுபூசைசெய்கையில், அகஸ்திய மகாமுனிவர் அங்குஎழுந்தருள, அப்பொழுது அவன், கருத்துமுழுவதையும் திருமாலைப்பூசிப்பதிற்செலுத்தியிருந்ததனால்அம்முனிவர் வருகையையறியாமல் அவருக்கு உபசாரஞ்செய்யாதிருக்க, அவர் தம்மை அலட்சியஞ்செய்தானென்று கருதிக் கோபித்து 'நீயானைபோலச் செருக்குற்றிருந்ததனால்யானையாகக்கடவை'என்று சபிக்க, அங்ஙனமே அவன் ஒரு காட்டில் யானையாகத்தோன்றினனாயினும்முன்செய்த விஷ்ணுபக்தியின்மகிமையால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாள்தோறும் ஆயிரந்தாமரைமலர்களைக்கொண்டுதிருமாலைஅருச்சித்துப் பூசித்துவருகையில், ஒருநாள் பெரியதொரு தாமரைத்தடாகத்தில் அருச்சனைக்காகப்பூப்பறித்தற்குப்போயிறங்கினபொழுது, அங்கே (முன் நீர்நிலையில்நின்று தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த தேவலரென்னும் முனிவரது காலைப்பற்றியிழுத்து அதனாற்கோபங்கொண்டஅவரதுசாபத்தாற்) பெரிய முதலையாய்க்கிடந்தஹூஹூ என்னுங் கந்தருவன் அவ்யானையின்காலைக் கௌவிக்கொள்ள, அதனைவிடுவித்துக் கொள்ளமுடியாமற் கஜேந்திரன் ஆதிமூலமேயென்று கடவுளைக்கூவியழைக்க, உடனே திருமால் ஸ்ரீகருடவாகநாரூடராய் அங்கு எழுந்தருளித் தமதுசக்கரத்தைப் பிரயோகித்து முதலையைத்துணித்து யானையைஅதன்வாயினின்றும்விடுவித்து அருள்செய்தன ரென்பது கதை. (611)

110.-தருமன்கடோற்கசனுக்குப் பூமாலைமுதலியன கொடுத்துவிடைக்கொடுத்தல்.

தொடைகொடுத்தளகைநாதனன்றுதவு துகில்கொடுத்துமதி முத்தவெண்,
குடைகொடுத்துநவமணிகொடுத்தமரி லென்றும்வென்றிதரு கொற்றவெம்,
படைகொடுத்தடலரக்கனுக்குயர் பதங் கொடுத்துமிகுபரிவுடன்,
விடைகொடுத்தனனனந்தரஞ்சமர வீர வாகைபுனைவேலினான்.

(இ - ள்.)(என்றுகூறி), சமரம் வீரம் வாகை புனைவேலினான்- போரில் வீரத்தன்மைக்கு அடையாளமானவெற்றிமாலையையணிகிற வேலாயுதத்தையுடைய யுதிட்டிரன், அடல் அரக்கனுக்கு-வலிமையையுடைய இராக்கதனாகியகடோற்கசனுக்கு, தொடை கொடுத்து-பூமாலையைக் கொடுத்து, அளகை நாதன் அன்று உதவு துகில் கொடுத்து - அளகாபுரிக்கு அரசனானகுபேரன் அன்றையதினம் (தனக்குக்) கொடுத்தஆடைகளைக்கொடுத்து, மதி முத்தம் வெள்குடை கொடுத்து - பூர்ணசந்திரன் போன்ற வெண்ணிறமான முத்துக்குடையைக் கொடுத்து, நவ மண கொடுத்து - நவரத்தினங்களையுங்கொடுத்து, அமரில்என்றுஉம் வென்றிதரு கொற்றம் வெம்படை கொடுத்து-போரில் எப்பொழுதுஞ்சயத்தைத்தருகிற வலிமையையுடைய பயங்கரமான சிலஆயுதங்களையுங்கொடுத்து, உயர்பதம் கொடுத்து-சிறந்தபெயரையுங் கொடுத்து, அனந்தரம்-பின்பு, மிகு பரிவுடன் - மிகுந்த அன்புடனே, விடை கொடுத்தனன் - (அவனுக்கு மீண்டுசெல்ல) அநுமதியுங் கொடுத்தான்; (எ-று.)

'அளகைநாதன்அன்றுதவு'என்பதைத் தொடை, முத்துக்குடை, நவமணி என்பவற்றிற்குங் கூட்டுக;இவையெல்லாம், கீழ் 101-ஆம் கவியிற்கூறியபடி குபேரனால்தருமனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டனவாம். இப்பொருள்கள்யாவும் கடோற்கசன் தனது தேரின் மீது தருமனை அழைத்துக்கொண்டு போனதுமூலமாக வந்த பொருள்களாதலாலும், வனவாசஞ்செய்யுந் தருமனுக்கு இவை வேண்டா வாதலாலும், இவற்றைத் தருமன் கடோற்கசன் செய்த உதவிக்குஏற்ற பரிசு ஆகக் கொடுத்தான். (612)

111.-கடோற்கசன்யுதிட்டிராதியரை வணங்கி இடிம்பவனஞ்சேர்தல்.

வணங்கியன்புடன்மகிழ்ந்துமன்னரை வலம்புரிந்துமனனஞ் செயா,
நிணங்கமழ்ந்தொழுகிவழியவாளெயிறு நிலவெழும்புகை கொள்வாயினான்,
துணங்கைகொண்டலகைகோடிவானின்மிசைதுள்ளியூரு மிரதத்தின்மேல்,
இணங்கிமீளவும்விநாழிகைப்பொழுதினில்லிடிம்பவன மெய்தினான்.

(இ-ள்.)நிணம் கமழ்ந்து ஒழுகி வழிய -(தின்னப்படுந்) தசையின்நாற்றம்வீசிச் சிந்திப்பெருக, வாள் எயிறு நிலவு எழும்-கூர்மையான கோரதந்தங்களினின்றும் நிலாப்போன்ற வெள்ளொளி விளங்கப்பெற்ற, புகை கொள் வாயினான்-(கோபாவேசத்தாற்)புகையைக் கொண்ட வாயையுடைய அக்கடோற்கசன்,-அன்புடன் - பக்தியுடனே, மகிழ்ந்து - மகிழ்ச்சியுற்று, மன்னரை-(யுதிட்டிரன்முதலிய பாண்டவ) அரசர்களை,வணங்கி - நமஸ்கரித்து, வலம் புரிந்து - பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, மனனம் செயா - தியானித்து, அலகை கோடி துணங்கை கொண்டு துள்ளி வானின் மிசை ஊரும் இரதத்தின்மேல் இணங்கி - அநேகம்பேய்கள் துணங்கை யென்னுங்கூத்தையாடிக் கொண்டு (உற்சாகத்தால்) துள்ளிக்கொண்டு ஆகாசமார்க்கத்திலே சுமந்துசெல்லப்பெற்ற (தனது) தேரின்மேற் பொருந்தி, மீளஉம்-மறுபடியும், விநாழிகை பொழுதினில் - ஒருவிநாடிப்பொழுதிலே, இடிம்பவனம் எய்தினான்-(தனதுவாஸஸ்தாநமான) இடிம்பாரணியத்தை யடைந்தான்;(எ - று.)

துணங்கைக்கூத்தாவது-இரண்டு கைகளையும்முடக்கி விலாப்புறத்திலேயொற்றி ஆடுவது;"முடக்கியவிருகைபழுப்புடை யொற்றத், துடக்கியநடையது துணங்கை யாகும்"என்றது காண்க. விநாழிகை=விநாடிகா. அது, காலநுட்பங்களுள் ஒன்று. பொழுதினில் லிடிம்பவனம், லகரமெய்-விரித்தல். 'புழைகொள்வாயினான்'என்ற பாடத்துக்கு - பெருந்துளையைக்கொண்டவாயையுடையவனென்க. (613)

வேறு.

112.-நந்திசேனவனத்து அருச்சுனன் வானினின்று வந்து சேர்தல்.

அப்பொழுது வானுலக மதனினிடை நின்று
மைப்பொலியு மேனிவிச யன்வனம டைந்தான்
செப்பரிய வைவர்களுந் தேவியுட னேயவ்
ஒப்பரிய தெய்வவன மொன்றின ருறைந்தார்.

(இ-ள்.) அபொழுது - அந்தக்காலத்தில், மை பொலியும் மேனி விசயன் - மேகம்போல விளங்குங் கரிய உடம்பின்நிறத்தையுடைய அருச்சுனன், வான்உலகம் அதனினிடை நின்று-தேவலோகத்திலிருந்து, வனம் அடைந்தான் - அவ்வனத்தில் வந்துசேர்ந்தான்;செப்பு அரிய ஐவர்கள்உம் - சொல்லுதற்கு அருமையான (சிறப்பையுடைய) பஞ்சபாண்டவர்களும், தேவியுடனே - (தங்கள்) மனைவியான திரௌபதியுடனே, அ ஒப்பு அரிய தெய்வம் வனம்-உவமையில்லாத தெய்வத்தன்மையுள்ள அந்தச் சிறந்தவனத்திலே, ஒன்றினர்உறைந்தார் - ஒருங்குகூடிவசித்தார்கள்;(எ - று.)

இது-இச்சருக்கத்தின் முதற்கவி போன்ற கலிவிருத்தம்.

வீமன்இரண்டாம்முறை சென்றது பூக்கொணர்தலையேமுக்கியமாகக் கொண்டதன்று:கந்தமாதனபருவதத்தில் அச்சமின்றிச் சஞ்சரிக்கமுடியாதபடி யட்சராட்சசர்களுடையஉபத்திரவம் மிக்கிருந்ததனால் அந்தஉபத்திரவத்தைப்போக்குதலையேமுக்கியமான அமிசமா கக்கொண்டதாகு மென்பது முதனூலாற் பெறப்படும். (614)

மணிமான்வதைச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆறாவது

துருவாசமுனிச்சருக்கம்

துருவாசமுனிவனைப்பற்றியசருக்கம் என்று விரியும்: இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும் பயனும் உடன்றொக்கதொகை. துருவாசன் என்ற சொல் - தன் குணங்களைளறைத்திருப்பவனென்று பொருள்படு மென்ப. துருவாச முனிவன் துரியோதனனேவலால் பாண்டவரிடம் விருந்தாகவந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணாநுக்கிரகத்தால்அமிருதம் புசித்த வன்போலப்பெருந்திருத்தி யடைந்து தான் வந்த காரணத்தைக் கூறிவிட்டுத் தன்தபோவனத்துக்கு மீண்ட செய்தியைக் கூறும் பகுதி யென்க.

1.-துருவாசமுனிவன்பாண்டவரிருந்த காட்டில் வந்தடைதல்.

சாபத் தாலுஞ்சாபமொழி தன்னால்வளருந் தவத்தாலும்,
கோ பத்தாலும் பேர்படைத்த கொடிய முனிவன் றுருவாசன்,
தீபத் தான்மெய்வகுத்தனையான்றிகழ்பன் முனிவர் புடைசூழ,
ஆபத் தால் வந்தடைந்தவர்போ லடைந்தா னந்த
வடவியின்வாய்.

(இ - ள்.) சாபத்தால்உம் - சாபத்தைக் கொடுப்பதனாலும், சாபம் மொழிதன்னால் வளரும் தவத்தால்உம் - (அங்ஙனம் பிறருக்குக் கொடுக்கின்ற) சாபமொழியினாலே வளர்கின்ற தவத்தினாலும், கோபத்தால்உம்-கோபத்தினாலும், பேர் படைத்த-பிரசித்திபெற்ற, கொடிய- கொடுமையையுடைய [கண்டவர் அஞ்சத்தக்க], முனிவன்-இருடியும், தீபத்தால் மெய் வகுத்து அனையான்-தீபத்தைக்கொண்டு உடம்பைச் செய்திட்டாற்போல ஒளிவடிவாய் விளங்குபவனுமாகிய, துருவாசன்-,-திகழ் பல் முனிவர் புடை சூழ-(தன்னைப்போலவே பிரமதேஜசினால்) விளங்குகிற பல இருடியர் (தன்னைச்) சுற்றிவர, ஆபத்தால்-பெருந்தீங்கு நேரிட்டதனால், வந்து அடைந்தவர்போல்-வந்து சேர்ந்தவர்போல, அந்த அடவியின் வாய்- அந்தக் காட்டிலே, அடைந்தான்-(பாண்டவரை) வந்து சேர்ந்தான்; (எ-று.)

துருவாசமுனிவன் செந்நிறமுள்ளவ னாதலால், 'தீபத்தால் மெய் வகுத்தனையான்' என்றார்: இனி, கோபாக்கினி சொலிக்கின்ற மேனியையுடைமையால் இவ்வாறு கூறியது எனினுமாம். பன் முனிவர் என்றதை, முதனூலிற்கு ஏற்ப, சீடரான பதினாயிரம் முனிவரைக் காட்டுமென்னலாம். மிக்க பசியினால் விரைந்துவந்தானென்பார் 'ஆபத்தால்வந்தடைந்தவர்போல் அடைந்தான்' என்றார். மற்றைமுனிவர்க்குப் பிறரைச்சபித்தலால் தவங் குறையும்: துருவாசமுனிவனோசபிக்கச்சபிக்கத் தவம்வளருமாறு வரம் பெற்றுள்ளதனால் பெருங்கோபமுடையனாய்ச்சபிக்கும்இயல்புள்ளவ னென்ப.

இதுமுதல்இச்சருக்கமுடியுமளவும் பதினேழுகவிகள்-பெரும்பாலும் மூன்று ஆறாஞ்சீர்கள்காய்ச்சீர்களும், மற்றவை மாச்சீர்களுமாகிவந்த கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட அறுசீராசிரிய விருத்தங்கள்.

2.-பாண்டவர் வந்ததுருவாசமுனிவரின் அடிபணிந்து முகமன்கூற, அன்னான்அவர்கட்கு ஆசிகூறுதல்.

அருமாதவப்பேறானதெமக்கம்மாவென்னச்செம்மாந்து
குருமாமரபோரைவருந்தங் குஞ்சித்தலைமேலடிவைத்தெம்
பெருமானிங்கேயெழுந்தருளப் பெற்றேமென்னப்பெரிதுவந்தங்கு
அருமாமுனியைப்பூசித்தா ரவனும்புகன்றானாசியரோ. *(இ - ள்.)'அரு- செய்தற்குஅரிய, மா தவம் - சிறந்த தவத்தின், பேறு-பயன், எமக்கு-, ஆனது-வாய்த்தது:அம்மா - ஆச்சரியம்!'என்ன- என்று, செம்மாந்து,-துருவாசமுனிவர் தம்மிடத்து வந்ததுகுறித்துப்) பெருமிதங்கொண்டு,-மா குரு மரபோர் ஐவர் உம்-சிறந்த குருவமிசத்தவரைவரும்,-தம் குஞ்சி தலைமேல்- தம்முடைய மயிர்முடியையுடைய சிரசின்மேல், அடி - (துருவாசமுனிவருடைய) திருப்பாதங்களை,வைத்து-, 'எம்பெருமான்-எமதுபெருமானே! இங்கே எழுந்தருள பெற்றேம்-(நீர்) இங்கே யெழுந்தருளும் பாக்கியத்தை யடைந்தோம்,'என்ன-என்று, பெரிது உவந்து-மிகவும் மகிழ்ந்து சொல்லி, அங்கு - அப்போது, அரு மா முனியை-(கிடைப்பதற்கு) அரிய சிறந்த அம்முனிவரை, பூசித்தார்-:அவன்உம் - அந்த முனிவனும், ஆசி - வாழ்த்தை, புகன்றான்- (பாண்டவர்க்குக்) கூறினான்;(எ-று.)*

செம்மாத்தல்-அந்தப்பெரியோர் எழுந்தருளப் பெறும் பாக்கியத்தைக் கருதியதனாலாகியது. குஞ்சித் தலைமேல்அடிவைத்து-தமது சிரசின்மேல் முனிவருடைய பாதங்களையிருக்குமாறுவைத்து என்க:அடிமேல்

குஞ்சித் தலைவைத்துஎனினுமாம். பேறு-பெறப்படுவது:செயப்படுபொருள்விகுதி புணர்ந்துகெட்டு முதனீண்ட பெயர்:பயன் என்பது பொருள். (616)

3.-யுதிட்டிரன்உபசரிக்க, துருவாசன் 'சூரியனுச்சிக்குவந்துவிட்டதனால்யாம் உண்ணுங்காலம் இது'எனல்.

இட்டதவிசின்மிசையிருத்தி யெரிகான்வந்தவிளைப்பாற்றிக்
தொட்டகழற்காலுதிட்டிரன்கை தொழுதுதுதிப்பத்துருவாசன்
வட்டமணித்தேரவனுச்ச வானத்தடைந்தான்யாமருந்தப்
பட்டவுணவிங்கமுதுசெயப் பருவமிதுவென்றுரைசெய்தான்.

(இ-ள்.)இட்ட-போகடப்பட்டிருந்த, தவிசின் மிசை-ஆசனத்தின் மேலே, இருத்தி-உட்காரவைத்து, எரி கான்-எரியுந்தன்மையுள்ள காட்டிலே, வந்த-வந்ததனாலான,இளைப்பு-சிரமத்தை,ஆற்றி-தணியச் செய்து,-கழல் தொட்ட கால் உதிட்டிரன் - வீரக்கழலையணிந்தபாதங்களையுடைய தருமபுத்திரன்,-கைதொழுது-கைகூப்பி,துதிப்ப -தோத்திரஞ் செய்யா நிற்கையில்,-துருவாசன்- அந்தத் துருவாசமுனிவன்,-வட்டம் மணி தேரவன்-வட்டவடிவமாக இருப்பவனும் அழகியதேரின்மீதுவருபவனுமாகிய சூரியன், வானத்து உச்சம் அடைந்தான்-வானத்திலேஉச்சியையடைந்திட்டான்: யாம்-, இங்கு-இவ்விடத்திலே, அருந்தப்பட்ட-உண்பதற்கு ஏற்ற, உணவு-உண்டியை, அமுதுசெய-உண்ண(த்தக்க,) ஆரணியபருவம் - காலம், இது- இதுவாகும்', என்று-,உரைசெய்தான்-;(எ-று.)

மூங்கில்போன்ற சிலசெடிகள் ஒன்றோடொன்றுஇழைவதால் எரியும் இயல்பினது காட்டினிடம் என்க. அமுதுசெய என்பதன்பின் பெயரெச்சம் வருவிக்க, அமுதுசெய்தல்-உண்ணல்.

4.-முனிவனைநீராடிவருக என்று அனுப்பிவிட்டு, 'இவனைஉண்பிக்க யாது செய்வது?'என்று யுதிட்டிரன்ஆலோசித்தல்.

மூத்தோன்குளித்துவருகவென முனிவருடனம்முனிதடத்துப்,
போய்த்தோய்வதற்காங்கெழுந்தருளப் புரசைக்களிற்று
முரசுயர்த் தோன்,
வாய்த் தோன் வரவுக்கென்புரிவோ மதிப்பீரெனத்தன்றம்
பியர்க்கும்,
வேய்த்தோள்வேள்விமடந்தைக்கு முரைத்தாங்கவரை
வினவினனால்.

(இ-ள்.)மூத்தோன்-பாண்டவர்களுட்பெரியோனானதருமபுத்திரன், 'குளித்துவருக- நீராடிவருவீராக,'என -என்றுகூறவே,-ஆங்கு- அப்போது, அ முனி - அந்தத் துருவாசமுனிவன், முனிவருடன்- (தம்முடன்வந்த) இருடியரோடும், தடத்து போய் - நீர்நிலையிருக்குமிடஞ் சென்று, தோய்வதற்கு-நீராடுவதற்காக, எழுந்தருள-சென்றிருக்க,- புரசைகளிறு -புரசையையுடைய மதயானைச்சேனையையுடையனாகி,முரசு உயர்த்தோன் -முரசவாத்தியத்தை(க் கொடியில்) உயரவெழுதியவனான யுதிட்டிரன்,-'வாய்த்தோன்-தவவாய்ப்பையுடையவனானதுருவாச முனிவனுடைய, வரவுக்கு-(உண்ணுமாறு) வரப்போவதற்கு, என் புரிவோம் -(யாம்) என்னசெய்வோம்? மதிப்பீர் - ஆலோசிப்பீராக,'என - என்று, தன் தம்பியர்க்குஉம்-தனது தம்பிமாரானவீமன் முதலியோரிடத்தும், வேய் தோள் வேள்வி மடந்தைக்குஉம்-மூங்கில்போன்ற தோள்களையுடையவளாய் வேள்வித்தீயினின்று தோன்றியவளான திரௌபதியினிடத்தும், உரைத்து- சொல்லி, ஆங்கு-அங்கே, அவரை-,வினவினன்-உபாயங்கூறுமாறு கேட்டான்;(எ-று.)

உணவுக்காலம்என்று துருவாசமுனிவன் கூறியவுடனே, நீராடி வருக என்று தந்திரமாக அனுப்பிவிட்டு, யுதிட்டிரன் 'நீராடிவந்தால் இம்முனிவர்க்கு எவ்வாறு உணவுஇடுவது?'என்று சிந்தை கொண்டவனாய், இம்முனிவனுக்கு உணவுஇட என்னஉபாயஞ்செய்யலாமென்று ஆலோசித்துக்கூறுமாறு தன் தம்பிமார் முதலியோரை வினாவினனென்க. ஆல்-அசை. புரசை - யானைக்கழுத்திடுகயிறு.மதியீரென்றும் பாடம். (618)

5.-வீமன்தன்கருத்தைக் கூறுதல்.

மேவாருரைக்கவிவன்வந்த தல்லாற்பிறிதுவேறில்லை
ஆவாவிதற்கின்றென்செய்வே மாமாறாகநாமெழுந்து
கோவானவனும்பலபடையுங்குன்றச்சென்றுபொருதிமைப்பில்
சாவாநிற்பதுறுதியினி யென்றான்வன்றாட்சமீரணியே.

(இ-ள்.)(அதுகேட்டதும்),-வன்தாள் சமீரணி - கொடிய முயற்சியையுடைய வாயுகுமாரனானவீமசேனன்,-'மேவார்- (தமது)பகைவர், உரைக்க - சொல்ல, (அச்சொல்லைக்கேட்டுக்கொண்டு), இவன்வந்தது அல்லால்-இம்முனிவன் வந்தானேயல்லாமல், (இவன் வருவதற்கு), வேறு பிறிது-வேறாகமற்றொருகாரணம்,இல்லை;ஆஆ- ஐயோ! ஐயோ!இதற்கு-இவ்வாறு இவன்வந்ததற்கு, இன்று-இப்போது, என் செய்வேம் -(நான்சொல்லுவது தவிர வேறுஉபாயம்) என்ன செய்யவல்லோம்? (இங்ஙனம் ஏவிய துரியோதனாதியர்க்கு),நாம்-,ஆம்- பொருந்திய, மாறுஆக-பகையாக, எழுந்து-புறப்பட்டு, சென்று-போய்,-கோ ஆனவன்உம்-ராஜராஜனானஅத்துரியோதனனும், பல படைஉம்- (அவனுடைய) பலசேனைகளும்,குன்ற-ஒழிந்து போம்படி, பொருது- போர்செய்து, இமைப்பில் - இமைப்பொழுதிற்குள், சாவா நிற்பது- (நம்முயிரும்) மாயநிற்பது, இனி - இப்போது, உறுதி-(நாம்) செய்யத்தக்க சிறந்தசெயல்,'என்றான்- என்று தன் கருத்தைத் தெரிவித்தான்;(எ-று.)

கொடியமுயற்சியில் எப்போதுங் கருத்துச்செல்பவனாதலால்,வீமன் அதற்குஏற்ப, நம்மீது இம்முனிவனைஏவிய நம்பகைவரைப் பழிவாங்குமாறு கொன்றுவிட்டு நாமும் உயிர்மாய்வதே செய்யத் தக்க செயலென்றான்: நீராடிவந்த முனிவனுக்கு உணவளிக்காவிட்டால் அவன் சாபத்திற்கு இலக்காய்ச் சாகவேண்டிவருமாதலால், பகை முடித்து இறந்திடுவோ மென்றானென்க. ஆஆ - இரக்கக் குறிப்பிடைச்சொல். சமீரணி- வாயுபுத்திரன்:சமீரணன்-வாயு. (619)

6.-விசயன்வீமனதுபேச்சை ஆட்சேபிக்க, நகுலன் க்ருஷ்ணனைவிரைந்துவரவழைக்குமாறு சொல்லல்.

சுருதிக்கடவுளனையானைச்சுனைநீர்படிந்துவரச்சொல்லிக்
கருதிப்பிறநாம்புரியுமது கடனோவென்றான்கழல்விசயன்
மருதிற்கிடைபோமவன்விரைந்துவருமாறழைமினெனமொழிந்தான்
ஒருதிக்கினும்வெம்பரியேற்றுக் கொத்தோரில்லாவுரவோனே.

(இ - ள்.)கழல் விசயன் - வீரக்கழலையணிந்தஅருச்சுனன், 'சுருதி கடவுள் அனையானை- வேதத்தினாற்புகழப்படுகிற கடவுள் போலப் பெருமைவாய்ந்த துருவாசமுனிவனை,சுனைநீர் படிந்து வர சொல்லி- சுனைநீரிலேநீராடிஉண்ணுதற்கு வரும்படி சொல்லிவிட்டு, நாம்-, பிற கருதி - (மனத்தில்) வேறாகஎண்ணமிட்டு, புரியுமது-செய்யுஞ் செயல், கடன்ஓ- முறைமையானது ஆகுமோ?'என்றான்-என்றுகூறினான்:(பின்பு), ஒரு திக்கின்உம் - ஒரு திக்கிலும், வெம்பரி ஏற்றுக்கு-வேகமுள்ள குதிரையிலேறிச் சவாரி செய்வதற்கு, ஒத்தோர் இல்லா- தன்னோடொத்தவரைப்பெறாத,உரவோன் - மனவலிமையுடைய நகுலன்,- 'மருதிற்குஇடை போம் அவன் - இரட்டை மருதமரங்களினிடையேசென்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை,விரைந்துவரும் ஆறு - (இங்கே) விரைந்துவரும்படி, அழைமின்-அழையுங்கள்',என மொழிந்தான்-என்று (அப்போதுநேரஇருக்கும் ஆபத்தினின்று தப்புவதற்குஉபாயங்) கூறினான்; (எ- று.)

கோவானவனும்பலபடையும் குன்றச்சென்றுபொருது இமைப்பிற்சாவாநிற்பது உறுதி என்று கூறிய வீமசேனன்பேச்சை அருச்சுனன்முறைமையன்றேஎன்று ஆட்சேபிக்க, நகுலன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை அழைத்துவந்தால்நமக்கு நிகழக்கடவ இடரனைத்துந்தீருமாதலால் அவனைவிரைவில்வர வழையுங்களென்றான். ஒத்தோரில்லா எனவே, மிக்கோரில்லாமைபெறப்படும். சாபத்தினால்இரட்டைமருதமாகிக் கிடந்த குபேரபுத்திரர்களின் சாபத்தை நீக்க ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவற்றினிடையே தவழ்ந்தானென்க. (620)

7.-சகதேவன் கூறியஉபாயச்சொல்.

யாதேயாகவிந்தவிபத் தேகம்பொழுதைக்கிசையளிகள்
தேதேயென்னும்பசுந்துளபத் திருமாறன்னைச்சிந்தியுமிப்
போதேவருமிங்கவன்வந்தாற் போமிக்கவலையெனப்புகன்றான்
சாதேவனுமங்கவனிசைத்த சொல்லுக்கிசைந்தான்றருமனுமே.

(இ - ள்.)சாதேவன்உம்-, 'இந்தவிபத்து-இப்போது(நமக்கு) வரக்கடவ ஆபத்து, யாதுஏ ஆக - எதுவாகவிருந்தாலும் இருக்கட்டும்:ஏகும் பொழுதைக்கு - (இது) செல்லும் போதுக்கு [நீங்கவேண்டமேயானால் என்றபடி],இசை அளிகள்- பாடல்பாடும் வண்டுகள், தே தேஎன்னும்- தேதேஎன்று ஒலிக்கின்ற, பசுந் துளபம்-பசிய திருத்துழாயையணிந்த,

திருமால் தன்னை- திருமாலினவதாரமாகிய க்ருஷ்ணனை,சிந்தியும் - தியானியுங்கள்:(சிந்தித்தால்), அவன் இங்கு இப்போதுஏ வரும் - அத்திருமால் இவ்விடத்து இப்போதே வருவான்:வந்தால்-(அங்ஙன்) வருவானாயின்,இ கவலைபோம்-இந்தக்கவலைநீங்கும்,'என - என்று, புகன்றான்- (தன் ஆலோசனையைக்)கூறினான்:தருமன்உம் - தருமபுத்திரனும், அங்கு-அப்போது, அவன் - அந்தச் சகதேவன், இசைத்த - சொன்ன, சொல்லுக்கு-, இசைந்தான் - உடன்பட்டான்;(எ - று.)

நகுலன்ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைவிரைந்துவருமாறு அழையுங்களென்று சொல்ல, சகதேவன் 'அவ்வமலன்நினைத்தமாத்திரத்தில்இங்குவந்திடுவான்: வந்திட்டானாயின்,எதுவாயிருந்தாலும்விபத்து 'நீங்கும்என்றனனென்பதாம். நடந்து செல்லும்போது மார்பின்மாலைசலிக்குமாதலால், அப்போது மாலையில்மொய்த்திருக்கும் வண்டுகள் எழுந்து தேதேயென்று ஆளத்திவைக்கு மென்க. (621)

8.-திரௌபதி'முனிவன்வந்திடுவானே:என்செய்வது?' என்றுநடுங்கிநிற்றல்.

என்னேயென்னேயாதவன்வானிடையுங்கடந்தான்முனிவன்வரும்
முன்னேநுகர்ந்தாஞ்சாகபல மூலம்பலபேர்முனிவரொடும்
கொன்னேமுனியுமுனிக்கினியென் கொல்லோபுரிவதெனநின்ற
மின்னேரிடையாணடுநடுங்கிவிளைவதென்னோவெனப்பயந்தாள்.

(இ-ள்.)நின்ற மின் நேர் இடையாள் - நிலைத்துநிற்பதொரு மின்னலுக்கு உவமையான இடையையுடைய திரௌபதி,-'ஆதவன் - சூரியன், வான் இடைஉம் கடந்தான் - ஆகாயத்தின்நடு விடத்தையுங் கடந்திட்டான்:[உச்சிப்போதும்கழிந்திட்டதென்றபடி]:முனிவன் வரும் முன்னே - இந்தத் துருவாசமுனிவன் (நம்மிடத்துக்கு) வருவதற்குமுன்னமே, பல பேர் முனிவரொடுஉம் - பல பெரியஇருடியருடனே,சாக பல மூலம் - இலைகாய் கிழங்குகளைக் கொண்ட உணவை, நுகர்ந்தாம்-உண்டிட்டோம்;என்னே என்னே-இது என்ன தகாதசெயல்! கொன்னே முனியும் முனிக்கு-இயற்கையாகக்கோபிக்குந் தன்மையுள்ள துருவாசமுனிவனுக்கு, இனி - இப்போது, புரிவது - செய்யத்தக்கது,-என்கொல்ஓ-?'என - என்று எண்ணி, 'விளைவதுஎன்ஓ- இப்போது விளையப்போவதுஎதுவோ?'என - என்றுசொல்லி, நடுநடுங்கி- உடம்பு மிகவும்நடுக்க லெடுத்து, பயந்தாள் - அச்சங்கொண்டுநின்றாள்; (எ- று.)

சூரியனைத்துதித்துஅவனருளால் தருமன்பெற்ற அட்சயபாண்டம் ஒருநாளுக்கு ஒருமுறை வேண்டும் உணவுகளையெல்லாம் அளிக்கவல்லதாதலாலும், அவ்வாறு ஒருமுறை அட்சயபாண்டத்தினுதவியால் அதிதியரோடு தாம் உண்டுவிட்டபடியாலும், இங்ஙனம் திரௌபதி கூறலானாளென்க. முனிவர்கள்வரக்கூடியமாத்தியான்னிக்காலம் கடந்தபின் நாம் உண்டிருந்தால் நாம் இப்படி இடர்ப்பட வேண்டா என்பாள் 'முனிவன்வருமுன்னே நுகர்ந்தாம்'என்றாள். நின்ற மின்னேரிடை - இல்பொருளுவமை. (622)

9.-தருமன் நினைக்கஸ்ரீகிருஷ்ணன் இருதயகமலத்தினின்று வெளிப்படல்.

தப்போதாமற்றம்பியர்க்குந் தருமக்கொடிக்குமிதமாக
அப்போதுணரும்படியுணர்ந்தா னசோதைமகனையறத்தின்மகன்
எப்போதியாவரெவ்விடத்தி லெம்மைநினைப்பாரெனநின்ற
ஒப்போதரியானுதிட்டிரன்ற னுளப்போதிடைவந்துதித்தானே.

(இ-ள்.) தப்புஓதாமல் - (எவர்மீதும்) ஒருபிழையையும் சொல்லி நோவாமல், தம்பியர்க்குஉம் தருமம் கொடிக்குஉம் - தம் தம்பிமார்க்கும் தருமத்தின் வடிவாகிக்கொடிபோல் மெல்லியவளான திரௌபதிக்கும், இதம் ஆக - நன்மையுண்டாம்படி, அறத்தின் மகன் - தருமபுத்திரன், அப்போது உணரும்படி - அந்தவேளையில்(அந்தஸ்ரீக்ருஷ்ணன்தம்மை) அறியும்படி, அசோதை மகனைஉணர்ந்தான் - யசோதை வளர்த்தமகனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத்தியானித்தான்; எ போது யாவர் எ இடத்தில் எம்மை நினைப்பார்என நின்ற ஒப்பு ஓதுஅரியான்-எந்தவேளையில்யாவர் எந்த இடத்தில் எம்மை நினைக்கப்போகிறார்களென்றுஅதனையே எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற ஒப்புப்பொருள் ஓதுதற்குச்சொல்லமுடியாதபடியுள்ள அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், உதிட்டிரன்தன் - (தன்னைத்தியானித்த)தருமபுத்திரனுடைய, உளம் போதிடை - இதயகமலத்தினிடத்திலிருந்து, வந்து - வெளிப்பட்டு வந்து, உதித்தான் - தோன்றினான்;(எ - று.)

"என்னடியார்க்கென்செய்வனென்றே யிருத்திநீ"என்றவாறு திருமால் தன்னடியார்க்குத் தான் ஏதாவது உதவுமாறு நேர்படுமா?என்று அதனையே எதிர்பார்த்திருப்பவ னாதலால்,அவனை'எப்போதியாவரெவ்விடத்தில் எம்மை

நினைப்பாரெனநின்றஒப்போதரியான்' என்றார். 'முன்னேநுகர்ந்தாம்'என்று திரௌபதியும், 'மேவாருரைக்க விவன்வந்ததல்லாற் பிறிதுவேறில்லை'என்று வீமசேனனும், 'சுனைநீர்படிந்துவரச்சொல்லிக்கருதிநாம் பிறபுரியுமது கடனோ?'என்று விசயனும் கூறியதுபோல இந்தத்தருமன் ஒருவர்மீதும் குற்றங் கூறவில்லையென்பார்'தப்போதாமல்'என்றார். (623)

10.-ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்வினவ, திரௌபதி சோற்றுப்பருக்கை யொன்றிருந்ததைஅப்பிரான்கையிற்கொடுத்தல்.

திருக்கண்கருணைபொழியவருந்திருமாலவரைத்தேற்றிமுதல்
அருக்கனுதவும்பாண்டத்தி னன்னமுளதோவெனவினவ
முருக்கினிதழைக்கருக்குவிக்கு முறுவற்செவ்வாய்த்திரௌபதியும்
இருக்குமுறையோரன்னங்கண்டெடுத்தாள்கொடுத்தாளிறைவன்கை

(இ - ள்.)திரு கண்-(தன்னுடைய) அழகிய கண்களினின்று, கருணை பொழிய - கருணைவெளிப்பட்டுச்சொரிய,வரும்-(அப்போது) வந்த, திருமால்-ஸ்ரீக்கிருஷ்ணன், அவரை - அந்தப்பாண்டவரை, தேற்றி-துயரம் மாற்றி,-'முதல்- முன்பு [ஆரணியவாசஞ்செய்ய ஆரம்பித்த காலத்தில்], அருக்கன்-சூரியபகவான், உதவும்-உதவிய, பாண்டத்தின்-அட்சய பாண்டத்திலே, அன்னம் உளதுஓ-சோறு உள்ளதா?'என வினவ-,- முருக்கின் இதழை கருக்குவிக்கும் செம்முறுவல் வாய் திரௌபதிஉம்- (செந்நிறமுள்ள) பலாசமலரையும் கருநிறமுள்ளதென்று சொல்லுமாறு மிகச்சிவந்துள்ளமந்தகாசத்தோடு கூடிய வாயையுடையதிரௌபதியும், இருக்கும் முறை ஓர் அன்னம் கண்டு - ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் முறையில் ஒரு சோற்றுப்பருக்கையிருந்ததுகண்டு, எடுத்தாள்-எடுத்து, இறைவன் கைகொடுத்தாள்-கடவுளமிசமான அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கையிற்கொடுத்தாள்; (எ-று.)-அன்னம் என்பதற்கு - உண்ணுதற்கு உரியபொருள் எனப்பொருள் கொண்டு,முதனூலுக்கு ஏற்பக் கீரைத்துணுக்கையைக் காட்டுமென்றலும் உண்டு. (642)

11.-அந்தச்சோற்றுப்பருக்கையை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்வாயிற்கொள்ள,நீராடச்சென்ற முனிவர் உண்டவர்போலத்திருப்தியடைதல்.

அந்தவன்னஞ்சதுர்மறையு மன்னமாகியருள்செய்தோன்
முந்தவுலகமுழுதுண்ட முளரியிதழினிடைவைத்தான்
வந்துசுனையில்வந்தனைசெய்மறையோரெவரும்வாரிதிமுன்
தந்தவமுதுண்டவர்போலத் தாபந்தணிந்துதண்ணென்றார்.

(இ - ள்.)அந்த அன்னம்-அந்தச் சோற்றுப்பருக்கை, சதுர் மறைஉம்- நான்குவேதங்களையும்,அன்னம் ஆகி - அன்னப்பறவை வடிவமாய், அருள்செய்தோன்-அருளிச்செய்தவனாகியதிருமாலினமிசமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்,- முந்த - முன்பு [பிரளயகாலத்தில்],உலகம் முழுது உண்ட- உலகங்களையெல்லாம்உட்கொண்டருளிய, முளரி இதழின்இடை - தாமரையிதழ்போன்ற (தனது) வாயிலே, வைத்தான்-இட்டுச்சுவைத்தான்: வந்து -(தருமனுள்ள இடத்து) வந்து, சுனையில்-சுனையிலே(நீராடிவிட்டு), வந்தனைசெய்- மாத்தியான்னிகசந்தியின் வந்தனையைப்புரிகின்ற, மறையோர் எவர்உம்- இருடியரெல்லாரும், வாரிதி - பாற்கடல், முன் தந்த - முன்பு தன்னிடத்திலுண்டாக்கிக்கொடுத்த, அமுது - தேவாமிருதத்தை, உண்டவர்போல-உட்கொண்டவர்போல, தாபம் தணிந்து - பசிக்கனலாலாகிய வெப்பம் நீங்கி, தண்ணென்றார்- உடல் குளிரப் பெற்றார்கள்;(எ-று.)

பசியாயிருக்கையில் உடம்பில் சாடராக்கினியால் வெப்பம் உண்டாதல், இயல்பு. அரக்கர் பிரமதேவனிடத்தினின்று பறித்துச் சென்ற வேதங்களைத் திருமால் மீட்டுவந்து ஹம்ஸரூபியாய்ப் பிரமனுக்கு மீண்டும் அருளியதை யுட்கொண்டு 'சதுர்மறையுமன்னமாகியருள்செய்தோன்'என்றார். (625)

12.-க்ருஷ்ணனால்யுதிட்டிரன் தீமையினின்று தப்பினாரென்றுநிச்சயித்துத் துருவாசன் தருமனிடம் மீண்டு வருதல்.

உதரங்குளிர்ந்துவடிவுகுளிர்ந் துள்ளங்குளிர்ந்துமறைநாறும்
அதரங்குளிர்ந்துகண்குளிர்ந்தாங் கருமாமுனிவனதிசயித்து
மதரஞ்சனக்கட்டிருவாழு மார்போன்மாயாவல்லபத்தால்
இதரங்கடந்தானுதிட்டிரனென் றிவன்பான்மீண்டுமெய்தினனால்.

(இ-ள்.)உதரம் குளிர்ந்து - (பசிக்கனல் அவிந்தமையால்) வயிறு குளிர்ந்து, வடிவு குளிர்ந்து - கோபவடிவமும் மாறி, உள்ளம் குளிர்ந்து - மனங்குளிர்ந்து, மறை நாறும் அதரம் குளிர்ந்து-வேதம் வெளிப்படுகின்ற வாயும் குளிர்ந்து, கண் குளிர்ந்து ஆங்கு-கண்களிலும் வெப்பமானபார்வை மாறி(க் குளிர்ந்த பார்வை தோன்றிய) அப்போது, அரு மா முனிவன்- பிறர்க்கரிய பெருமையையுடைய துருவாசமுனி, அதிசயித்து - வியப்படைந்து, 'மதர்அஞ்சனம் கண் திரு வாழும் மார்போன்-மதர்த்த மைதீட்டப்பெற்ற கண்களையுடையதிருமாலினமிசமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, மாயா வல்லபத்தால் - மாயையின் திறனால்,உதிட்டிரன் - தருமபுத்திரன், இதரம் - தீங்கினின்றும், கடந்தான் - தப்பினான்',என்று-என அறுதியிட்டு, இவன் பால் - (தான் உண்ணவருவதாகச் சொல்லிச்சென்ற) இந்தத் தருமபுத்திரனிடத்தில், மீண்டுஉம்-மறுபடியும், எய்தினன்-வந்துசேர்ந்தான்; (எ-று.)

இதரம்-(நன்மையைக்)காட்டிலும்வேறானது:தீங்கு;பகையென்றும், மரணமென்றுங்கொள்வாருமுளர். சொற்பொருட்பின்வருநிலை.

13.-துருவாசமுனிவன்தருமனைப்பாராட்டிப்பேசுதல்.

உண்டோமுண்டோமும்பருக்கு முதவாவோதக்கடலமுதம்
கண்டோமுன்னாலெவ்வுலகுங்காணாமுகுந்தன்கழலிணைகள்
வண்டோலிடுந்தார்ப்பேரறத்தின் மகனேயுன்னையரசென்று
கொண்டோரல்லாலெதிர்ந்தோரில் யாரேவாழ்வார் குவலயத்தில். மூன்று கவிகள் -ஒருதொடர்

(இ-ள்.) வண்டு- வண்டுகள், ஒலிடும் - (தேனைக்குடித்து அந்தக்களிப்பால்) ரீங்காரஞ்செய்கின்ற, தார் - குவளைமலர்மாலையையணிந்த, பேர் அறத்தின் மகனே - பெருமைபெற்ற தருமனுடைய குமாரனே! உம்பருக்குஉம் உதவா-தேவர்கட்கும் (எளிதிற்) கிடைக்கப்பெறாத,ஓதம் கடல் அமுதம் - பெருக்கைக்கொண்ட பாற்கடலினின்றுதோன்றிய அமுதம்போன்ற உணவை, உண்டோம்உண்டோம்-உண்டவர்போலப்பெருந்திருத்தி யடைந்தோம்:எ உலகுஉம் காணாமுகுந்தன் கழல் இணைகள். எந்தஉலகத்தவருங்காணக் கிடைத்தற்கு அரிய முகுந்தனுடைய உபயபாதங்களை, உன்னால்-, கண்டோம் - தரிசிக்கப்பெற்றோம்; உன்னை-,அரசுஎன்று - அரச னென்று, கொண்டோர் அல்லால் - ஏற்றுக்கொண்டு பாராட்டுபவரேயல்லாமல், எதிர்ந்தோரில் - மாறுபட்டவரில், குவலயத்தில் யார் ஏ வாழ்வார் - இந்தப்பூமியில் வாழ்பவர் எவர்தாம்? [எவருமிலர்];

துரியோதனன்உன்னைஅரசுஎனக் கொள்ளாது எதிர்தலால் அவன் கெடுவான்என்றபொருளைச்சாமானியமாகக் கூறியஇது தெரிவிப்பதனால், இச்செய்யுள் - பிறிதினவிற்சியணி. பாண்டவ பட்சபாதியான ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் வந்திருத்தலையறிந்துஅப்பிரானிடத்து அச்சத்தினால்,துருவாச முனிவன் வலுவில் இவ்வாறு கூறுகின்றானென்க. (627)

14.-இரண்டுகவிகள்-துருவாசன் தான் வந்த காரணத்தைத்தெரிவித்தலைக்கூறும்.

நென்னற்புயங்ககேதனன்றன் னிலயந்தன்னிற்றீம்பாலும்
கன்னற்கட்டிமுதற்பலதீங் கனிநெய்யுடனேயினிதருந்தி
இன்னற்பசிதீர்பொழுதத்தி லென்பால்வரங்கொள்கெனவுரைப்ப
முன்னர்ப்பலவுமுரையாம லொன்றேமொழிந்தான்முடிவேந்தன்.

(இ - ள்.)நென்னல்-நேற்று, புயங்க கேதனன் - பாம்புக்கொடியைக் கொண்டவனானதுரியோதனன், தன் நிலயம்தன்னில் - தன்னுடைய வாழிடத்தில் [அரண்மனையிலே],தீம் பால்உம் - இனியபாலும், கன்னல் கட்டிமுதல் - கருப்பஞ்சாற்றுக்கட்டிமுதற்கொண்டு, பல தீங் கனி-பல இனிய பழங்களும், நெய்யுடனே-, இனிது அருந்தி - இனிதுஉண்டு,-இன்னல் பசி- கொடுமையையுடையபசியை, தீர் பொழுதத்தில் - (யான்) நீங்கியபொழுதில்,- 'என்பால்- என்னிடத்து, வரம்கொள்க-வரத்தைப் பெற்றுக்கொள்வாய்,'என உரைப்ப - என்று (யானே) சொல்ல,- .முன்னர் - முதலில்தானே, பலஉம் உரையாமல் - பலவிஷயங்களையும்சொல்லாமல், ஒன்றுஏ - ஒரு சொல்லையே,முடி வேந்தன் - கிரீடாதிபதியான அந்தத் துரியோதனன், மொழிந்தான்-;(எ-று.)-துரியோதனன் மொழிந்த ஒன்று மேலைக்கவியிற் கூறப்படும். எனவினவ என்றும் பாடம்.

முன்னமேஇன்னவரங்கேட்கவேணுமென்று அறுதியிட்டிருந்ததனால், பலவுரைக்காமல் ஒன்றேமொழிந்தான் துரியோதன னென்க.

***15.	எம்மிற்றுய்த்தவோ தனம்போலெம்மோடிகலிவனம்புகுந்தோர்
தம்மிற்சென்றுநாளைநுகரிதுவேயெனக்குத்தரும்வரமென்று
உம்மிற்செல்வமுடையான்போலுரைத்தானதனாலுயர்ந்தோர்கள்
தம்மிற்சிறந்தோய்வந்தனம்யா மென்றானந்தத்தவமுனியே.***

(இ - ள்.)'எம்மில்- எம்மிடத்து, துய்த்த - நுகர்ந்த, ஓ தனம் போல் - உணவுபோல, எம்மோடு - எம்முடனே, இகலி - மாறுபட்டு, வனம் புகுந்தோர்தம்மில் - வனம்புகுந்த பாண்டவரிடத்தில், நாளைசென்று- நாளைக்குப்போய்,நுகர் - உண்பாய்: இதுஏ எனக்கு தரும் வரம் - இதுவே எனக்குக் கொடுக்கவேண்டிய வரமாகும்',என்று-, உம்மில்- (எல்லாச்செல்வமுந் தரவல்ல திருமாலினருட்செல்வத்தைப் பெற்ற) உம்மைக்காட்டிலும், செல்வம்உடையான்போல் - மிக்க பொருள் படைத்தவன்போல, உரைத்தான் - (துரியோதனன் அறியாமையாற்) கூறினான்:அதனால்-,உயர்ந்தோர்கள் தம்மில் சிறந்தோய் - உயர்ந்தவர்களிற் சிறந்தவனே! யாம் வந்தனம் - யாம் (உன்னிடத்து விருந்தாக)வந்தோம், என்றான்-என்று(தான் வந்த காரணத்தைத்) தெரிவித்தான்:(யாவனென்னில்),-அந்த தவம் முனி - அந்தத்தவமுள்ள துருவாசமுனிவன்;(எ-று.)

*ஒருகால்துருவாசமுனிவன்பதினாயிரவர்சீடர்களுடனே துரியோதனனனிருக்குமிடத்துச் சேர்ந்தானாக,துரியோதனன் அம்முனிவரிடத்து அச்சத்தினால்தானே இரவும்பகலும் சோர்வின்றி உபசரிக்க, முனிவன் அங்குத்தானே வசிப்பவனாய்அகாலத்தில் உணவுவேண்டுவதும் நீராடிஉண்ணவருகிறேனென்றுசொல்லி எமக்குப்பசியில்லையென்பதுமாகி இவ்வாறெல்லாம் நிகழ்த்தவும் துரியோதனன் அம்முனிவனைஉபசரிக்க, அதனால்முனிவன்மகிழ்ந்து 'வேண்டும்வரம்கேட்பாய்'என்ன, 'வனத்தில்வசிக்கும்எமது தமையனாரிடத்தும்யாவரும்உண்டு திரௌபதிஇளைப்பாறும்போது எம்மிடத்துவிருந்தினராக இருந்ததுபோலவே விருந்தினராக வேணுமென்பதுவே யான் வேண்டும்வரம்'என்று துரியோதனன்கேட்டுக்கொள்ள, 'அப்படியே'என்று இசைந்து தருமபுத்திரனிடம் யாவரும் உண்டு திரௌபதி இளைப்பாறும்போது துருவாசமுனிவன் சீடரோடும் விருந்தினனாகவந்தா னென்ற விவரத்தை முதனூலினாலறிக. யாவரும்உண்டு இளைப்பாறும்போதுவிருந்தினனாகச் சீடரோடும் துருவாசமுனிவன் சென்றால்அப்போது இம்முனிவனைப் பாண்டவரால் உபசரிக்க முடியா தாகையால் பாண்டவர்கள் இம்முனிவன்சாபத்திற்குஇலக்காகி நாசமாய்விடுவார்களென்பது துரியோதனன் கர்ணாதியருடன்சேர்ந்து செய்திருந்த துராலோசனையாகும்.	(629)*

16.-தருமனைவரங்கேட்குமாறு துருவாசமுனிவன் வேண்ட, தருமன்வரங்கேட்டல்.

***பரங்கொண்டுலகமுழுதுமிசை பரப்பிப்புரப்பான்பாண்டுவெனும்,
உரங்கொண்டுயர்ந்தோனளித்தருளு முரவோய்நீயிங்குனக்கான,
வரங்கொண்டிடுகவெனமுனியைவணங்கிப்பகைத்தோர்மாற்றங்கள்,
திரங்கொண்டடொன்றுங்கொள்ளாதி யென்றான்வளையாச்செங்
கோலான்.*** *(இ-ள்.)'உலகம்முழுதுஉம்-உலகம்முழுவதையும்,பரம்கொண்டு- தாங்குந்தொழிலைமேற்கொண்டு, இசை பரப்பி - கீர்த்தியை (உலக முழுவதிலும்) பரவச்செய்து, புரப்பான்-பாதுகாக்குந்தன்மைவாய்தவனான, பாண்டு எனும் - பாண்டுஎன்கிற, உரங்கொண்டு உயர்ந்தோன்- வலிமையினால்மேம்பட்டவனானஅரசன், அளித்தருளும் - பெற்ற, உரவோய்-வலிமையுள்ளவனே! நீ-, இங்கு - இப்போது, உனக்குஆன- உனக்குவிருப்பமான, வரம் - வரத்தை,கொண்டிடுக-(என்னிடம்) பெற்றுக்கொள்க,'என - என்றுசொல்ல,-வளையாசெங்கோலான் - நீதிநெறிதவறாதசெங்கோலையுடையவனானதருமபுத்திரன், முனியை- துருவாசமுனிவனை,வணங்கி-, 'பகைத்தோர்-(எம்மைப்)பகைத்தவரான துரியோதனாதியரின்,மாற்றங்கள்-வார்த்தைகளை,திரம்கொண்டு- உறுதியாகக்கொண்டு, ஒன்றுஉம் கொள்ளாதி-ஒருசிறிதும் (எம்மீது) மாறுபாடு கொள்ளாதிருப்பாய்,'என்றான்- என்று வரம்வேண்டினான்;(எ-று.)*

வளையாச்செங்கோலானாதலால்,துரியோதனாதியர்அழியுமாறு வரம் வேண்டினானில்லையென்க. திரங்கொண்டென்றுங் கேளாதி என்றும்பாடம். (630)

17.-துருவாசமுனிவனும்ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் தந்தமிடத்துக்குச்செல்ல, தருமன் தம்பியரோடும் திரௌபதியோடும்வனத்துத் தனியிருத்தல்.

***அன்னோன்மொழிகேட்டம்முனியுமடைந்தான்றன்பேரருந்தவக்கான்
முன்னோனானமுகுந்தனுந்தன்முந்நீர்த்துவரைநகர்புக்கான்
பின்னோர்வணங்கப்பேரழலிற்பிறந்தாண்மகிழப்பேரருட்குத்
தன்னோடொருவர்நிகரில்லானிருந்தானந்தத்தனிவனத்தே.***

(இ - ள்.)அன்னோன்மொழி கேட்டு - அந்தப் தருமபுத்திரனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, அ முனிஉம்- அந்தத்துருவாசமுனிவனும், தன் பேர் அருந் தவம் கான்-தனக்குரிய பெரிய அரியதவத்திற்குஉரியகாட்டை, அடைந்தான்-;முன்னோன்ஆன முகுந்தன் உம்-(யாவர்க்கும்) முற்பட்டவனானதிருமாலினமிசமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும், தன்-தன்னுடைய, முந்நீர் துவரைநகர் - கடலினாற்சூழப்பட்டுள்ளதுவாரகாபுரியை, புக்கான்- அடைந்தான்;பேர் அருட்கு தன்னோடுஒருவர்நிகர் இல்லான்- மிக்ககருணைக்குத்தன்னோடுஒருத்தரும்ஒப்பானவரைப் பெறாதவனான தருமன்,பின்னோர்வணங்க-தம்பிமார் வணங்கவும், பேர் அழலில் பிறந்தாள்-பெருமைபெற்றயாகாக்கினியிலே தோன்றினவளான திரௌபதி, மகிழ-மகிழ்ச்சியடையவும், அந்த தனிவனத்தே-ஒப்பற்றஅந்தவனத்திலே, இருந்தான்- தங்கியிருந்தான்;(எ-று.) வந்தவர்கள்சென்றிட்டதனால்வனத்தே தனியிருந்தானென்றாரெனினுமாம். (631)

துருவாசமுனிச்சருக்கம்முற்றிற்று.

ஏழாவது

பழம்பொருந்துசருக்கம்

பழம்பொருந்தியதைப்பற்றிக்கூறும் சருக்கமென்க. பழம் பொருந்து என்பது - எழுவாய்த்தொடரும், பொருந்துசருக்கமென்பது- வினைத்தொகையுமாம்.

அருமையானதொருநெல்லிக்கனியைக்கண்டு திரௌபதிஅதனைப்பறித்துத் தருமாறு கேட்க, அருச்சுனன் அதனைஅம்பினால்வீழ்த்துதலும்அருகிற் கண்டவர்அக்கனியைப்பற்றிவரலாற்றைத்தெரிவிக்கவே,அஞ்சிஅவ்விஷயத்தைச் சொல்லி அக்கனியை அருச்சுனன்யுதிட்டிரன்முன்னே வைக்க, யுதிட்டிரன் என்செய்வதென்றுஆலோசித்துநகுலன்மொழிப்படியே க்ருஷ்ணபகவானைத் தியானிக்க, அன்னான்வெளிப்பட்டு, 'நீவிர்உமதுஉள்ளத்திலுள்ள விஷயங்களை யொளிக்காமற்சொல்வீர்களானால்இந்தப்பழம் மரத்திற் போய்ஒட்டிக்கொள்ளும்' என்றானாக,அங்ஙனமே ஐவரும் திரௌபதியும்தம்முடையஉள்ளக்கிடக்கையைக் கூறவே, அந்தக்கனி பறித்த இடத்திலேயொட்டிக்கொண்டதென்ற செய்தியைக் கூறும் பகுதியென்க. இவ்வரலாறு,இப்போது அச்சிட்டுவெளிவந்துள்ள வடநூல்வியாசபாரதப்பிரதிகளில்எதிலும் காணப்படவில்லை.

வேறு.

1.-திரௌபதிஅமித்திரமுனிவற்கென்றுஏற்பட்டுள்ள நெல்லிக்கனியொன்றைக் காணுதல்.

அந்நெடுவனத்திற் சின்னாளகன்றபி னமித்தி ரன்பேர்
என்னுமாமுனிவற் கென்றே யாவரு மருகு செல்லா
நன்னலமிகுந்த நெல்லி நறுங்கனி யொன்று கண்டாள்
கன்னலும்புளிக்கு மின்சொற் கயிரவங் கருகும் வாயாள்.

(இ-ள்.) அநெடு வனத்தில்-அந்தப்பெரியகாட்டிலே, சில நாள் அகன் பின்-சிலநாள்கழித்தபிறகு,-அமித்திரன் என்னும் பேர் மா முனிவற்கு என்றுஏ-அமித்திரனென்றுபேர்பூண்ட சிறந்தமுனிவற்காகவே (ஏற்பட்டிருப்பதும், அதுபற்றி), யாவர்உம் அருகு செல்லா-எவரும் சமீபத்திற்செல்லப்பெறாததுமான,நல்நலம் மிகுந்தநெல்லி நறுங் கனிஒன்று- சிறந்த நன்மைமிகுந்த நெல்லியின் நறுவியகனியொன்றை,-கன்னல்உம் புளிக்கும் இன் சொல் - கருப்பஞ்சாறும் புளிப்பானதுஎன்றுசொல்லும்படி (அவ்வளவுமிக்க) இனியசொல்லைப்பேசுகிற, கயிரவம் கருகும்- செவ்வாம்பல்மலரும் கருநிறமுள்ளதென்றுதோன்றும்படி மிக்கசெந்நிறமுள்ள, வாயாள்-வாயையுடையவளான திரௌபதி, கண்டாள்-;(எ-று.)- கயிரவமனையவாயாளஎன்று பிரதிபேதம். முதற்பதின்மூன்றுகவிகள்-முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் விளச்சீர்களும், மற்றவை மாச்சீர்களுமாகிவந்த கழிநெடிலடிநான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள்.   (632)

2.-இந்தக்கனியையெனக்குத் தரவேண்டுமென்று திரௌபதிஅருச்சுனனிடங் கூறுதல்.

இக்கனியெனக்குநீநல் கென்றுவில்லெடுத்துக்கொண்ட
மைக்கனிக்களவுமானும் வடிவுடைவிசனோடும்
மெய்க்கனிவுடைமைதோன்ற விளம்பினாள்வீசுதென்றன்
முக்கனிகமழுஞ்சோலைமுகிறவழ்நாடன்பாவை.

(இ - ள்.) வீசு தென்றல்-வீசுகின்ற தென்றற்காற்றானது, மு கனி கமழும்-(வாழை மா பலாஎன்ற) மும்மரங்களின்பழங்களுடைய நறுமணங்கமழ்வதற்குக்காரணமான, சோலை-சோலைகளிலே, முகில் தவழ்-மேகங்கள்படிந்துசெல்லப்பெற்ற, நாடன்-பாஞ்சாலநாட்டிற்கு உரியதுருபதமகாராசனுக்கு, பாவை-பெண்ணானதிரௌபதி,-வில் எடுத்துக்கொண்ட - வில்லைத்தாங்கிக்கொண்டுள்ள, மை - மேகத்தையும், களவுக்கனி - களாப்பழத்தையும், மானும்-ஒத்த, வடிவு உடை - கறுத்த வடிவத்தையுடைய, விசயனோடுஉம்-அருச்சுனனுடனே, மெய்-(தன்) மனத்திலே, கனிவுஉடைமை-விருப்பமுடைமை, தோன்ற-விளங்குமாறு, 'நீ-, இ கனி எனக்கு நல்க-இந்தநெல்லிக் கனியை எனக்குத் தருக,'என்று-, விளம்பினாள்- சொன்னாள்;

மெய்க்கனிவு-உண்மையான விருப்பமுமாம். முக்கனி-தொகைக்குறிப்பு. வில்லிறுத்துக்கொண்ட என்று பிரதிபேதம். (633)

3.-அருச்சுனன்அந்தக்கனியைவிற்கணையால்எய்து வீழ்த்தித்திரௌபதிக்குத் தருதலும், கண்டவர் 'இறுத் தோனுக்கு என்னஆபத்துநேருமோ?'எனல்.

சோமகர்க்கரசன்பாவை சொல்லுமுன்வில்லுவாங்கி
மாமுனிக்குணவாய்நின்ற மதுரவாமலகந்தன்னை
ஏமுறைதொடுத்துவீழ்த்தி யீதலுமாங்கட்கண்டோர்
ஏமுறக்காணிலிப்போ தென்படுமிறுத்தோனென்றார்.

(இ-ள்) சோமகர்க்கு அரசன்பாவை - சோமகரென்பார்க்கு அரசனான துருபதனடைய மகளானதிரௌபதி, சொல்லும்முன்-('இதனைஎனக்குத்தருக' என்று) சொல்லுவதற்குமுன்னே[சொன்னவுடனேஎன்றபடி],- (அருச்சுனன்),- மா முனிக்கு - சிறந்த அமித்திரனென்னும் முனிவனுக்கு, உணவு ஆய்நின்ற- உணவாகவிருந்த, மதுரம் ஆமலகந்தன்னை-இன்சுவையுள்ள நெல்லிக்கனியை, வில்லு வாங்கி-வில்லைவளைத்து, ஏ முறை தொடுத்து-அம்பைத்தொடுக்க வேண்டிய முறையிலே எய்து, வீழ்த்தி - (அந்தமதுரநெல்லிக்கனியை மரத்தினின்று) வீழச்செய்து, ஈதுலும் - (திரௌபதிக்குக்) கொடுத்தவுடனே,-ஆங்கண் - அவ்விடத்து, கண்டோர் - (அச் செயலைப்)பார்த்தவர், இப்போது-,காணில்- (அமித்திரமுனிவன்) கண்டால், இறுத்தோன் - (இதனை)எய்துவீழ்த்தியவன், ஏமுற என் படும்-கலக்கமுண்டாகுமாறு என்ன ஆபத்துக்குஉள்ளாவனோ?,என்றார்- என்று சொன்னார்கள்;(எ-று.)

சோமகன் -பாஞ்சாலதேசத்து மன்னவன்: அவனது வமிசத்தவர் - சோமகர். கண்டோர்என்றது - ஆச்சிரமத்து வசிப்பவரான இருடியரை. இது மேற்கவியிற் பெறப்படும். சொல்லுமுனமித்திரப்பேர்என்று பிரதிபேதம். (634)

4.-அதுகேட்டஅருச்சுனன் அக்கனியைத் தருமன் முன்னே வைத்துத்தான் செய்த செயலைத்தெரிவித்தல்.

கண்டவம்முனிவர்சொல்லக் கடவுளர்கோமான்மைந்தன்
கொண்டவக்கனியைமூத்த கொற்றவன்றிருமுன்வைத்து
மண்டழற்பாவைசொல்லான் மதியிலேனெய்தேனென்றான்
திண்டிறற்றேவர்க்காகத் திதிமைந்தராவிகொண்டான்.

(இ-ள்.) கண்ட-(அருச்சுனன் அமித்திரமுனிவற்குஉணவான ஆமலகக்கனியை அம்பாலெய்ததைப்) பார்த்த, அ முனிவர் - அந்த இருடியர், சொல்ல - '(காணில்ஏமுற எனப்படும் இறுத்தோன்)'என்று கூறவே,-திண்திறல்தேவர்க்காக திதி மைந்தர் ஆவி கொண்டான் - மிக்கவலிமையயுடைய தேவரின் பொருட்டுத் திதி யென்பவளின் மக்களான நிவாதகவசர் காலகேயர் முதலான அசுரர்களின் உயிரைக் கவர்ந்தவனான, கடவுளர் கோமான் மைந்தன் - தேவேந்திரன்குமாரனானஅருச்சுனன், கொண்ட - (விற்கணையால்)பறித்த, அ கனியை-அந்தநெல்லிக்கனியை, மூத்த கொற்றவன் திருமுன் - (தம்மில்யாவரினும்) பெரியவனான வெற்றிபொருந்திய தருமனுடைய முன்புறத்திலே, வைத்து-,'மதிஇலேன் - விவேகமில்லாதவனானயான், மண்டு அழல் பாவை சொல்லால் - நிரம்பியவேள் வித்தீயினின்றுதோன்றிய பெண்ணானதிரௌபதியின் பேச்சைக் கேட்டு, எய்தேன்-(முனிவற்கு உணவான இந்த ஆமலகத்தை) அம்பெய்தி வீழ்த்தினேன்,'என்றான்-என்றுதெரிவித்தான்;(எ-று.)

"ஸ்த்ரீபுத்தி: ப்ரளயாந்தக:"என்றவாறு பெண்புத்தியைக் கேட்டு ஆராயாது இச்செயலைச்செய்தது,ஆபத்துக்குஉள்ளாக்கிவிட்டது; இதற்கு என்செய்வதுஎன்று அருச்சுனன்வினாவியபடி. (635)

5.-தருமன்நொந்துகூறுதல்.

காடுறைவாழ்க்கையெய்திக் காய்கனிமூலந்தின்று
நீடுறுகாலம்போக்கி நீங்கலாதிருக்குநம்மை
நாடொறுமிடையூறன்றி நண்ணுவதில்லையாயின்
ஏடுறுதாராய்செய்வதென்கொலென்றியம்பினானே.

(இ-ள்.) ஏடுஉறு தாராய் - பூவிதழ்மிக்க மாலையையணிந்த அருச்சுனனே! காடு உறை வாழ்க்கை எய்தி - காட்டிலேவாழ்கின்ற வாழ்க்கையையடைந்து, காய் கனி மூலம் தின்று - காய்கனிகளையும் கிழங்குகளையும்புசித்து, நீடு உறு காலம் போக்கி - மிகப்பலவான காலத்தைக்கழித்து, நீங்கலாது - (இங்ஙன்வாழுங் காட்டைவிட்டு) நீங்காமல், இருக்கும் - வசிக்கிற, நம்மை-,-நாள்தொறுஉம்- நாடோறும் [அடிக்கடி], இடையூறு அன்றி-(இனிது வாழ்வுக்கு) முரணான செயலன்றி, நண்ணுவது- (இனிதுவாழ்க்கைக்குப்) பொருந்தியசெயல், இல்லைஆயின்- இல்லையாகுமானால்,-செய்வது- (நான்) செய்யக்கூடியது, என்கொல் - என்னையோ? என்று-,இயம்பினான்- (வருத்தத்தோடு)சொன்னான்;(எ-று.)

காட்டிலும்காய்கனிகிழங்குகளையுண்டுஇனிதுவாழலாமென்றால், அங்ஙன்வாழவொண்ணாதபடிஏதேனும் துன்பம் வந்தபடியேயுள்ளதே! என்னசெய்வது? என்றுநொந்தனன் தருமபுத்திரனென்பதாம். (636)

6.-இரண்டுகவிகள்-ஒருதொடர்: அமித்திரமுனிவன் தம்மைச்சினவாமைக்குவீமசேனன் உபாயங்கூற, அருச்சுனன் மீளச்சொல்லலுறுதல்.

அவ்வுரைவீமன்கேட்டாங் கமித்திரன்வந்தபோதே
இவ்வுரைகேட்கினம்மை யெரியெழச்சபித்தறிண்ணம்
வெவ்வுரையுரையாமுன்ன மெய்ம்முனிதன்னைப்போற்றிச்
செவ்வுரைகூறினம்மைச் சீறுமோசீறல்செய்யான்.

(இ-ள்.) அஉரை-(தருமன் கூறிய) அந்தப்பேச்சை, வீமன்-,கேட்டு - செவியேற்று, ஆங்கு - அவ்விடத்தே, அமித்திரன் வந்த போதே-,-இ உரை கேட்கின் - (ஒருவன் அம்பெய்து உணவான நெல்லிக்கனியை வீழ்த்தி எடுத்துப்போனான்என்ற) இந்தவார்த்தையைக் கேள்வியுற்றால்,-நம்மை-, எரி எழ-கோபாக்கினி வெளிப்பட, சபித்தல்-சபிப்பது, திண்ணம்-நிச்சயம்: வெவ் உரை - கொடிய சாபவார்த்தையை, உரையா முன்னம்-(அம்முனிவன்) சொல்வதற்கு முன்னம், மெய் முனி தன்னை-உண்மையுள்ள அமித்திரனென்ற அம்முனிவனை, போற்றி-துதித்து, செவ்உரை-செம்மையான உரையை, கூறின் - (நாம்) சொன்னோமேயானால்,நம்மை-,சீறும்ஓ - (அம்முனிவன்) சினங்கொள்வானோ? சீறல் செய்யான் - சினங்கொள்ளமாட்டான்;(எ-று.)

செவ்வுரை -கோபங்கொள்ளாது அநுக்கிரகஞ்செய்யுமாறு வேண்டிக்கொள்ளும்உரை. வற்புறுத்துமாறு 'சீறுமோ? சீறான்'என்று வினாவும்விடையுமாகக் கூறுகிறான். வெவ்வுரை யுரையா முன்னம்- உணவான நெல்லிக்கனியை ஒருவன்பறித்துச் சென்றானென்றகடியபேச்சை ஆச்சிரமவாசிகளான முனிவர் அந்த அமித்திரனிடங் கூறுதற்குமுன்னம் எனினுமாம். (637)

7. **பொறுத்திடுமேலிடாவைம் புலத்தினனாதலாலே**
மறுத்திடானையநின்றன்மாசிலாவாய்மையென்ன
நிறுத்திடுந்துலையோடொப்பானினைவினுக்கிசையத்
தெவ்வைச்
செறுத்திடுவிசயன்மீளச் செப்பினன்செப்பமாக. *(இ-ள்.)(அம்முனிவன்), மேலிடா ஐம்புலத்தினன்- மீறுதலில்லாத [தனக்குவசப்பட்ட]ஐம்புலன்களையுடையவன்:ஆதலாலே-,பொறுத்திடும் - (நம் பிழையைப்) பொறுப்பான்: ஐய-ஐயனே! நின்தன்-உன்னுடைய, மாசுஇலா - குற்றமில்லாத, வாய்மை - வாய்ச்சொல்லை,மறுத்திடான் - மறுத்துச்சொல்லான்: என்ன - என்று (வீமன்) சொல்ல,-நிறுத்திடும் துலையோடுஒப்பான்- (பண்டங்களை)நிறுக்கின்ற தராசின்முள்ளையொத்துநடுநிலையில்நிற்பவனாகியதருமபுத்திரன், நினைவினுக்கு- (வீமசேனனுடைய)*

எண்ணத்திற்கு, இசைய- உடன்பட்டிருக்க,-தெவ்வைசெறுத்திடு விசயன் - பகை வரையொழிக்கவல்ல அருச்சுனன், மீள-,செப்பம்ஆக - நேர்மையாக, செப்பினன் - சொல்லலானான்;(எ-று.)-அதனைமேற்கவியிற் காண்க.

நெல்லிக்கனியைத் தருமன் முன்னேவைத்து முன்னே சில சொல்லிய விசயன் இப்போது தனக்குத்தான் தீங்குநேரு மென்று கூறுவதனால், 'விசயன்மீளச் செப்பமாகச் செப்பினன்'என்றது.நிறுத்திடுந்துலை யோடொப்பான்நினைவினுக்குஇசையஎன்ன என்றுஇயைப்பினுமாம். (638)

8.-அருச்சுனன்'என்னொருவனையன்றிமற்றையோரை முனிவன் சபியானாதலால்,நீவிர் அஞ்சவேண்டாமே' எனில்.

செய்தவனினிதுமாந்தத் தேவர்நாளொன்றுக்கொன்றாம்
கைதவமில்லாநெல்லிக் கனியினைக்கருதுறாமல்
எய்தவென்றன்னையன்றியாரையுமிடான்வெஞ்சாபம்
மெய்தவறாதசொல்லாய்வெருவுதலென்கொலென்றான்.

(இ-ள்.)'மெய்தவறாதசொல்லாய்-உண்மையினின்று தவறாத சொல்லையுடையவனே! செய் தவன் - தவஞ்செய்யுமியல்பினனான அமித்திரமுனிவன், இனிது மாந்த-நன்குஉண்ணும்படி, தேவர்நாள் ஒன்றுக்கு ஒன்றுஆம்-தேவர்களின்நாளாகிய ஒருவருஷத்திற்கு ஒரு கனி வீதம்தோன்றுகின்ற, கைதவம் இல்லா-துன்பமில்லாத [உண்டார்க்கு இன்பமளிக்கிற],நெல்லி கனியினை-நெல்லியின்பழத்தைப்பற்றி, கருதுறாமல்-எண்ணாதே,எய்த - அம்பினால்வீழ்த்திய,என் தன்னை அன்றி-என்னையல்லாமல்,யாரைஉம்-(வேறு) எவர்மீதும், வெம் சாபம் இடான் - கொடுஞ்சாபச் சொல்லைஇடமாட்டான்: (ஆகவே), வெருவுதல்- (நீவிர் அம்முனிவன் சபிப்பானேஎன்று) பயப்படுவது, என்கொல்-என்ன காரணம்பற்றி?'என்றான்- என்றுவினாவினான்;(எ-று.)

ஆண்டுக்குஒருமுறைதோன்றும் இந்தநெல்லிக்கனியை அமித்திரமுனிவன் உண்டானாயின்இன்னும்ஓர் யாண்டுவரையிலும் பசியென்பது அம்முனிவனைநணுகாதபடி செய்யவல்ல தென்பான் "கை தவமில்லாநெல்லிக்கனி"என்றான். மனிதர்க்குஓரியாண்டு தேவர்க்கு ஒருநாளென்று நூல்கள் கூறும். எய்தவன்றன்னையன்றிஎன்று பிரதிபேதம். (639)

9.-'உனக்குஇடர்வரயாம் பிழைப்போமோ?'என்று தருமன் கூறுதல்.

வேந்தனம் மாற்றங் கேட்டு வில்வலான் றன்னைநோக்கி
ஏந்திழைசொல்ல வோரா தினியவிக் கனியின் றீர்ந்தாய்
மாந்தரின் மடங்க லொப்பாய் வருத்தநீ யுழக்க யாமோ[கான்.
பேர்ந்துபோய்ப் பிழைப்போ மென்றான்பிதாவினுங் கருணை மிக்

(இ-ள்.)பிதாவின்உம் கருணைமிக்கான்-பெற்றதந்தையைக் காட்டிலும் கருணைமிக்குள்ளவனாகிய,வேந்தன்- தருமபுத்திரராசன்,-அ மாற்றம் கேட்டு- (அருச்சுனன் சொன்ன) அந்தவார்த்தையைக் கேட்டு, வில்வலான்தன்னை நோக்கி - வில்லில்வல்லவனானஅருச்சுனனைப்பார்த்து, 'மாந்தரின் மடங்கல் ஒப்பாய்-மனிதருக்குள் சிங்கம் போலச்சிறந்தவனே! ஏந்துஇழை- தரித்தபூணையுடையதிரௌபதி, சொல்ல-, ஓராது-(நாம் இக் கனியை வீழ்த்தினால்என்ன விளையும்என்று) ஆராயாமல், இன்று-, இனிய இ கனி-இனிய இந்தநெல்லிக்கனியை, ஈர்ந்தாய்- வீழ்த்திட்டாய்;(இதன்பயனாக), நீ-, வருத்தம் உழக்க - (முனிவன் சாபத்தாலான) வருத்தத்தை யனுபவிக்க, யாம்- நாங்கள், பேர்ந்து போய்-(உன்னை)விட்டுப்போய், பிழைப்போம்ஓ-?' என்றான்- என்றுகூறினான்;(எ - று.)

புத்திரனிடத்துப் பிதா செய்யும் கருணையைவிடமிக்ககருணையைச் செய்பவ னென்பது 'பிதாவினுங்கருணைமிக்கான்'என்பதன் கருத்து. (640)

10.-'முனிவன்சினத்தைப்போக்கிநாமும் மேம்படவேணு மானால், இன்னமும்க்ருஷ்ணனைநினைப்பாய்'என்று நகுலன் கூறுதல்.

அம்முனிவந்தவாபத் ததனினுங்கொடிதிக்கானத்து
இம்முனியுணவுகொண்ட தெனவெரீஇநகுலன்றானும்
வெம்முனிவகற்றிநாமும் மேம்படவேண்டினின்னம்
தெம்முனிதிகிரியானைச்சிந்தனைசெய்தியென்றான்.

(இ - ள்.)'அமுனி - அந்தத்துருவாசமுனிவன், வந்த- (உணவுண்ணவேண்டி) வந்ததனால்விளைவதாயிருந்த,ஆபத்துஅதனின் உம்-ஆபத்தைக்காட்டிலும், இகானத்து-இந்தக்காட்டிலே, இமுனி-இந்த அமித்திரமுனிவனுடைய, உணவு-உண்ணும்பண்டமான நெல்லிக்கனியை, கொண்டது-கவர்ந்தது, கொடிது-கொடியது [மிக்கதீமையைவிளைப்பது], என-என்றுசொல்லி, வெரீஇ - அச்சங்கொண்டு,-நகுலன் தான்உம் - நகுலனும்-'வெம்முனிவு-கொடிய (இருடியின்)கோபத்தை, அகற்றி-போக்கி, நாம்உம்-நாமும்,மேம்பட வேண்டின்-மேன்மைப்பட வேண்டினால்,இன்னம்- இன்னமும், தெம்முனி திகிரியானை- பகைவரைக் கோபித்து அடக்கவல்ல சக்கராயுதத்தையுடைய க்ருஷ்ணனை,சிந்தனைசெய்தி - (இங்குவருமாறு) கருதுவாய்,'என்றான்-என்றுகூறினான்;(எ-று.) துருவாசமுனிவனதுசாபத்தினின்று தப்பும்படி முன்பு ஒரு முறை க்ருஷ்ணனை நினைத்தமையால், 'இன்னம் திகிரியானைச் சிந்தனைசெய்தி' என்றான். (641)

11.-சகதேவன்வார்த்தை.

விளைதவமுனிவன்கண்டு வெகுளுமுனவன்றாள்போற்றிக்
கிளைபடுநெல்லிவாசக் கேழுறுகனிமுன்வைத்தால்
உளைவுறமுனியானம்மை யுறுதிமற்றிதுவேயென்னா
இளையவன்றானுந்தம்மு னினைவினுக்கேற்பச்சொன்னான்.

(இ-ள்.) 'விளைதவம் முனிவன் கண்டு வெகுளும்முன்-முதிர்ந்த தவத்தையுடைய அமித்திரமுனிவன் (தனக்குஉணவானநெல்லிக் கனிபறியுண்டதைக்) கண்டு கோபித்துக்கொள்வதற்குமுன்னம், அவன் தாள் போற்றி - அம்முனிவனுடைய திருவடிகளிலேநின்று துதித்து, கிளை படு நெல்லி வாசம் கேழ் உறு கனி-கிளையிலே தோன்றிய நெல்லியின் நறுமணமுள்ள நன்னிறம் பொருந்திய பழத்தை, முன்-(அம்முனிவனுடைய) முன்னே, வைத்தால்-, (அம்முனிவன்)) உளைவு உற நம்மை முனியான் - மனத்தில்வருத்தமுண்டாக நம்மைச் சினவான்: மற்று-இனி, உறுதிஇதுவே-,' என்னா-என்று இளையவன் தான்உம்-சகதேவனும், தம்முன் நினைவினுக்கு- தமது அண்ணனான தருமபுத்திரனுடையஎண்ணத்திற்கு, ஏற்ப-இசையுமாறு, சொன்னான்-; (எ-று.)

தருமபுத்திரன்முதலிற்கொண்டநினைவுமுனிவன்வெகுளுதற்கு முன்னம் அவனைத்துதித்து இக்கனியைஅவன்முன்வைத்திட்டால் அவன்வெகுளானென்பது:இதனை,ஏழாங்கவியால் அறியலாம். நகுலன் கூறியதைக் கேட்டதும் அவ்வெண்ணம் தருமபுத்திரனுக்கு மாறியதென்க. அவன் - க்ருஷ்ணனென்பாரு முளர். (642)

12.-திரௌபதிகூறுதல்.

பெண்மொழிகேளாரென்றும் பெரியவரெனக்கொண்டிந்த
மண்மொழிவார்த்தைபொய்யோ வருத்தநீருற்றவெல்லாம்
எண்மிகவெண்ணின்முன்ன மென்பொருட்டன்றோவென்று
கண்மலரருவிசோரக் கனற்பிறந்தாளுஞ்சொன்னாள்.

(இ - ள்.)'என்றுஉம்பெரியவர் பெண்மொழி கேளார் எனக் கொண்டு இந்த மண்மொழி வார்த்தை பொய்ஓ-எப்போதும் பெரியவர் பெண்மொழியைக்கேட்டுநடவார் என்று இந்தஉலகோர் சொல்லுகிறவார்த்தை பொய்யாகுமோ?[ஆகாதே]:முன்னம் நீர் உற்ற வருத்தம் எல்லாம்-முன்பு நீங்கள் அடைந்த வருத்தங்களெல்லாவற்றையும் பற்றி, எண் மிக எண்ணின்- மனத்தில் நன்கு ஆராய்ந்தால், என் பொருட்டுஅன்றுஓ - என்பொருட்டாகவல்லவா விளைந்தது?'என்று-, கண்மலர்-மலர்போன்ற கண்களினின்று, அருவி சோர-நீர்ப்பெருக்குச் சிந்த, கனல்பிறந்தாள்உம்- தீயினின்றுதோன்றினவளான திரௌபதியும், சொன்னாள்-;(எ-று.) எண்-எண்ணுதற்குக் கருவியானது:மனம், மண் - மண்ணுலகோர்க்கு, ஆகுபெயர். பெண்மதிகொள்ளா ரென்றுபிரதிபேதம். (643)

13.-எல்லார்வார்த்தையையுங்கேட்டபின் நகுலன்சொல் லேமுறையான தென்றுதருமன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைநினைக்க, அப்பெருமான் வருதல்.

தம்பியர்தாமும்வேள்வித் தையலுமுரைத்தமாற்றம்
கிம்புரிநெடுங்கோட்டம்பொற் கிரிவல்லோன்கேட்டபின்னர்
வெம்பரிநகுலன்சொல்லே விதியெனக்கருதியப்போது
எம்பெருமானையுன்னவிவனெதிரவனும்வந்தான்.

(இ - ள்.)கிம்புரி நெடுங் கோடு அம் பொன் கிரி வல்லோன்- பூண்கட்டிய நீண்ட தந்தங்களையும்அழகியபொன்னாபரணங்களையுமுடைய மலைபோன்றயானையைச்செலுத்துவதில்வல்லவனானதருமன்,-தம்பியர் தாம்உம்-தம்பிமார்களும், வேள்விதையல்உம்-யாகாக்கினியில் தோன்றிய பெண்ணானதிரௌபதியும், உரைத்த-சொன்ன, மாற்றம் -வார்த்தையை, கேட்டபின்னர்-,-வெம் பரி நகுலன்சொல்ஏ விதி என-விரைந்து செல்லவல்ல குதிரைத்தொழிலில்வல்லநகுலனுடைய சொல்லே செய்தற்கு உரியதுஎன்று, கருதி-நினைத்து,-அப்போது-,எம்பெருமானைஉன்ன - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நினைக்க,இவன்எதிர்-இந்தத்தருமபுத்திரனெதிரிலே, அவன் உம் வந்தான்-அந்தஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் வந்தான்;(எ - று.) அமித்திரமுனிவன் சினப்பதற்குமுன்னே அவனைத்துதித்துஇக்கனியை அவன்முன்வைத்துப் பொறுக்குமாறு வேண்டிக்கொள்வது என்ற இதைக்காட்டிலும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத்தியானித்துஅவனிடத்தே முனிவனைக்கோபியாதவாறுசெய்யும்பொறுப்பை விடுவது தவறாதுபயனைவிளைக்குமென்பதைத்துருவாசமுனிசரிதையிற் கண்கூடாகக் கண்டா னாதலால்,தருமன் 'நகுலன்சொல்லேவிதி'என்றான். கிரிக்குக் கிம்புரிநெடுங்கோடுஎன்று அடைமொழிகொடுத்ததனால்,யானையாறிற்று.(644)

வேறு.

14.-தருமன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக்கண்டுசேவித்துத் தமக்கு நேர்ந்துள்ள இடரைத்தெரிவித்தல்.

கண்டிரு கண்ணு மிதயமுங்களிப்பக் கட்செவிப் பேரணை மறந்து,
வண்டுவ ரையின்வாழ் தண்டுழாய் மாலைமாதவன் வருதலு மெதிர்கொண்டு,
அண்டரு மிறைஞ்சற் கரியதா ளிறைஞ்சி யாங்குறு மிடரினை யவற்குத்,
திண்டிற லறத்தின் றிருமக னுரைப்பத் திருச்செவி சாத்தினான் செப்பும்.

(இ-ள்.)கட்செவி பேர் அணைமறந்து-ஆதிசேஷனாகியசிறந்த படுக்கையை மறந்திட்டு [படுக்கையைவிட்டிட்டுஎன்றபடி], வள்துவரையின்வாழ்-வளப்பமுள்ள துவாரகாபுரியிலே வசிக்கின்ற,தண் துழாய் மாலைமாதவன்-குளிர்ந்த திருத்துழாய்மாலையையணிந்தவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வருதலும்-,-திண்திறல் அறத்தின் திருமகன்- மிக்கவலிமையையுடைய யமதருமராசனது குமாரனானயுதிஷ்டிரன், இரு கண்உம் இதயம்உம்களிப்ப கண்டு-(தன்) கண்களிரண்டும் மனமும் மகிழ்ச்சியடையுமாறுதரிசித்து, எதிர்கொண்டு,-அண்டர்உம் இறைஞ்சற்கு அரிய தாள் இறைஞ்சி-தேவர்களுங் கண்டுதொழுதற்குஅரிய அப்பெருமானுடைய உபயபாதங்களிலே வணங்கி, ஆங்கு உறும் இடரினை- அங்கே பொருந்திய துன்பத்தை, அவற்கு-அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடம், உரைப்ப-சொல்ல,-(அப்பெருமான்), திருச் செவி சாத்தினான்- (தன்) செவிகளாற்கேட்டருளி, செப்பும்-பதில்கூறலானான்;(எ-று.)-ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொல்வதை மேற்கவியிற் காண்க. இதுமுதல் இச்சருக்கமுடியும்வரை எழுசீராசிரிய விருத்தங்கள். (645)

15.-நீவிரைவீரும்நெஞ்சிலுள்ளவற்றை ஒளியாது உரைத்தால், இக்கனிதான்தோன்றியஇடத்திற் சேர்ந்திடு மென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்கூறுதல்.

திண்மையாலுயர்ந்தநீவிரைவிருமித் தீயிடைப்பிறந்த சேயிழையும்,
உண்மையானெஞ்சினிகழ்ந்தபட்டாங்கீண் டுரைத்திடக் கோட்டின்மீண்டொன்றும்,
வண்மையாலுயர்ந்தீரென்றுசெம்பவள வாய்மலர்ந்தருளினான் மாயோன்,

***தண்மையார்கருணைத்தராபதிமுதலோர்சாற்றுவார்தம்
மனத்தியல்பே.***

(இ - ள்.)'வண்மையால்உயர்ந்தீர் - உதாரகுணத்தால் மேம்பட்டவரே! திண்மையால் - வலிமையினால்,உயர்ந்த-, நீவிர் ஐவிர் உம்-நீங்களைந்துபேரும், தீயிடை பிறந்த இ சேய் இழைஉம்- அக்கினியினின்றுதோன்றிய செம்பொன்னணிகலனையணிந்தஇந்தத் திரௌபதியும், ஈண்டு - இப்போது, நெஞ்சில் நிகழ்ந்த பட்டாங்கு உண்மையால் உரைத்திட - நெஞ்சில்தோன்றிய விஷயங்களை உள்ளபடியினாற்சொல்லினால்,கோட்டில் மீண்டு ஒன்றும்-(தான் தோன்றிய மரத்தின்) கிளையிலேமீண்டும் (பறியுண்ட பழம்) சேர்ந்திடும்',என்று-, மாயோன்- ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், செம் பவளம், வாய் மலர்ந்தருளினான்- செம்பவழம்போன்ற தன்வாயைத் திறந்துசொன்னான்:(பின்னர்), தண்மைஆர் கருணை- குளிர்ச்சிபொருந்திய அருளையுடைய,தராபதி முதலோர்- தருமன்முதலியோர்,தம் மனத்துஇயல்பு சாற்றுவார் - தம் மனத்திலுள்ள விஷயங்களைக்கூறுபவரானார்;(எ - று.)- தருமன் முதலியோர்கூறுவதை மேலே காண்க.

உண்மையாநெஞ்சில் என்று பிரதிபேதம். (646)

16.-தருமன்தன்மனத்திலுள்ளதைக் கூறுதல்.

***வெல்லுகவறமுமெய்ம்மையும்பொறையும் மேகமேனியனும்
வெல்லாமற்,
செல்லுகபாவம்பொய்மொழிகோபம் தெயித்தியர்குலமெனத்
தெளிவுற்று,
அல்லும்வெம்பகலுமென்மனநிகழு மலகையாமன்னையை முன்னம்,
கொல்லுதல்புரிந்தோயென்றனன்முரசங் கோட்டியகொற்ற
வெங்கொடியோன்.***

(இ - ள்.)முரசம் கோட்டிய கொற்றம் வெம் கொடியோன் - முரசின் வடிவத்தை யெழுதிய வெற்றிபொருந்திய விரும்பத்தகுந்த கொடியையுடைய தருமபுத்திரன், (ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைநோக்கி),'அலகைஆம்அன்னையை முன்னம் கொல்லுதல் புரிந்தோய் - (தான்) பேயாயிருந்தும் தாயின்வடிவுகொண்டுவந்தவளான பூதனையைமுன்பு (அவள்முலையையுண்கிறவியாஜத்தால்உயிரையுறிஞ்சிக்) கொன்றவனே! அறம்உம் மெய்ம்மைஉம் பொறைஉம்- தருமமும் சத்தியமும் பொறுமையும், மேகம்மேனியன்உம் - மேகம்போற் கருநிறமுள்ள திருமாலும், வெல்லுக-: பாவம்-பாவமும், பொய் மொழி-பொய்ம்மொழியும், கோபம்-கோபமும், தெயித்தியர் குலம் - அசுரர்குலமும் (என்றஇவை),வெல்லாமல்செல்லுக- வெல்லாமற் போகுக [தோற்க],என-என்று, தெளிவு உற்று-தெளிவுபொருந்தி, அல்உம்வெம் பகல்உம்-இரவிலும் வெவ்விய பகற்போதிலும், என் மனம் நிகழும்-என் மனத்தில் (இவ்வெண்ணம்) இடைவிடாதிருக்கும்,'என்றனன்- என்று கூறினான்;(எ - று.)

இச்செய்யுளின்கருத்தைக் கொண்ட வடமொழிச்சுலோகம்-"தர்மோ ஜயது நாதர்ம:-ஸத்யம்ஜயது நாந்ருதம் [க்ஷமாஜயதுநக்ரோத:- விஷ்ணுர்ஜயது நாஸுர:"என்பது. இக்கொள்கை, நகுலன் கூறியது என்று கன்னடபாரதத்திலுள்ளது. (647)

17.-வீமன்தன்மனத்திலுள்ளதைக் கூறுதல்.

***பிறர்மனையவரைப்பெற்றதாயெனவும்பிறர்பொருளெட்டியே
யெனவும்,
பிறர்வசையுரைத்தல்பெருமையன்றெனவும் பிறர்துயரென்
றுயரெனவும்,
இறுதியேவரினுமென்மனக்கிடக்கையெம்பிரானிவையென
வுரைத்தான்,
மறலியுமடியுமாறுமல்லியற்கை வலிமைகூர்வாயு வின்மைந்தன்.***

(இ -ள்.)மல்-மற்போரில், மறலிஉம்-யமனும், மடியும்ஆறு- இறந்துபடும்படி, இயற்கை வலிமை கூர் - இயற்கையான உடல் வலிமை மிகுந்த, வாயுவின் மைந்தன் - வாயுவின்குமாரனானவீமன்,- (ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைநோக்கி),-'எம்பிரான்- எம்பெருமானே!இறுதிஏவரின்உம்- மரணம்நேர்வதானாலும்சரி,பிறர் மனையவரை-பிறர்மனைவிமாரை,பெற்ற தாய்எனவும்-, பிறர் பொருள் - அயலாருடைய சொத்தை, எட்டி ஏ எனஉம்-எட்டிக்கொட்டை யெனவும், பிறர்வசை உரைத்தல் - அயலாரைக் குறித்துத் திட்டுமொழியைக்கூறுதல், பெருமைஅன்று-பெருமையைத் தருவதாகாது[சிறுமையையேதருவதாகும்],எனவும்-,-பிறர் துயர் - அயலார்க்குநேருந் துன்பத்தை, என் துயர் எனஉம்-

என்னுடையதுன்பமெனவும், இவை-, என் மனம் கிடக்கை- என்மனத்துக்கிடக்கும்விஷயங்களாகும், 'என- என்று,உரைத்தான்- (தன்மனக்கிடக்கையைக்) கூறினான்;(எ-று.) எட்டிக்கொட்டை கசப்புச்சுவையையுடையதாதலால் வெறுக்கப்படுவதாதல்போலப் பிறர்பொருள் வெறுக்கத்தக்கதென்பான் 'பிறர்பொருளெட்டியேயெனவும்'என்றது. மறலி-உயிரைக்கொள்ளுங் கடவுள்:அவனாலும்மற்போரில் எதிர்த்து நிற்கமுடியாத உடல் வலிமை படைத்தவன் வீமனென்க. இச்செய்யுளின்பொருளைக்கொண்ட வடமொழிச்சுலோகம்-"மாத்ருவத்பரதாராணி-பரத்ரவ்யாணி லோஷ்டவத் | ஆத்மவத்ஸர்பூதாநி ய:பஸ்யதி ஸ பண்டித:" என்பது. இது, தருமபுத்திரன்கொள்கையென்று கன்னடபாரதம் கூறும். மறலியுமடிய மோதுமல் எனவும் பாடம். (648)

18.-அருச்சுனன்கூறுதல்.

ஊனமேயானவூனிடையிருக்கு முயிரினைத்துறந்துமொண்பூணா
மானமேபுரப்பதவனிமேலெவர்க்கும் வரிசையுந்தோற்றமுமரபும்
ஞானமேயானதிருவடிவுடையாய் ஞாலமுள்ளளவுநிற்றலினால்
ஈனமேயுயிருக்கியற்கையாதலினாலென்றனன்வீமனுக்கிளையோன்.

(இ - ள்.)வீமனுக்கு இளையோன்-வீமசேனனுக்குஅடுத்த தம்பியான அருச்சுனன்,- (ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைநோக்கி),- 'ஞானம்ஏஆனதிருவடிவு உடையாய் - ஞானமயமாகவேயுள்ள திருவடிவத்தையுடையவனே! ஈனம்ஏ உயிருக்கு இயற்கை ஆதலினால்- இழிவே பிராணனுக்கு இயற்கையாயிருத்தலாலும், (மானமென்பது), ஞாலம் உள்ள அளவுஉம் நிற்றலினால்,இவ்வுலகம் உள்ளவரையிலும் அழியாது நிற்பதனாலும், ஊனம்ஏ ஆன - அழியுந்தன்மையையுடைய, ஊனிடை - இவ்வுடலுக்குள், இருக்கும் - இருக்கின்ற, உயிரினை- பிராணனை,துறந்துஉம் - விட்டாவது, ஒண் பூண் ஆம் - (ஆன்மாவுக்கு) ஒள்ளிய பூண்போலப் பிரகாசத்தைச் செய்கின்ற, மானம் ஏ - மானத்தையே, புரப்பது - (அழியாதபடி) பாதுகாப்பது, அவனிமேல்-இந்தப்பூமியின் மேலே, எவர்க்குஉம்- எப்படிப்பட்டவர்க்கும், வரிசைஉம் - சிறப்பும், தோற்றம்உம்- விளக்கத்தையுண்டாக்குவதும், மரபுஉம்- நற்குடிப்பிறப்பையுண்டாக்குவதுமாம்,' என்றனன்-;(எ - று.)

பகவானைஞானஸ்வரூபியென்று வேதங்கூறும். உலகத்தில் உயிருக்குப் பிரகிருதிசம்பந்தத்தினால்தாழ்மைநேர்வதுஇயற்கை:ஆதலால் அத்தாழ்மையையே யடையும்படி மானத்தை விட்டிடாமல், அழியுந் தன்மையதான இவ்வுடல் போவதாயிருந்தாலும் பாராட்டாமல் ஒருவனுக்குஆபரணம் போன்று சிறப்பையும் தோற்றத்தையும் மரபையும் உண்டாக்கவல்ல மானத்தையே பாதுகாக்க வேண்டுமென்பது என் கொள்கை யென அருச்சுனன் கூறினானென்க. இச்செய்யுளின் பொருளையொட்டிய வடமொழிச்சுலோகம்- "ப்ராணம்வாபிபரித்யஜ்ய-மாநமரக்ஷேத்ஸதாபுத:| அநித்யா அத்ருவாப்ராணா:-மாநஸ்த்வாசந்த்ரதாரகம்"என்பது. இதனைக் கன்னடபாரதம் வீமன்கொள்கை யென்னும். அதில் அருச்சுனன் கொள்கையாகக் கூறப்பட்டுள்ள வடமொழிச் சுலோகம்- "நிமந்தரணோத்ஸவாவிப்ரா:-காவோநவத்ருணோத்ஸவா:|பர்த்ராகமோத் ஸவாநார்ய:- அஹம்க்ருஷ்ண! ரணோத்ஸவ:"என்பது. (649)

19.-நகுலன் கூறுதல்.

குலமிகவுடையரெழின்மிகவுடையர் குறைவில்செல்வமு
மிகவுடையர்,
நலமிகவுடையரென்னினுங்கல்வி ஞானமற்பமுமிலாதவரை,
வலமிகுதிகிரிச்செங்கையாய்முருக்கின்மணமிலாமலரென
மதிப்பேன்,
சலமிகுபுவியிலென்றனன்வாகைத் தார்புனைதாரைமாவல்லான்.

(இ - ள்.)வாகை தார் புனை-வெற்றிமாலையையணியவல்ல, தாரை மா வல்லான்-தாரையையுடைய குதிரையோட்டுந்தொழிலிலே வல்லவனான நகுலன்,-(ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைநோக்கி),-வலம்மிகு - வெற்றி பொருந்திய, திகிரி- சக்கரப்படையை, செங்கையாய்-சிவந்ததிருக் கைகளிலுடையவனே! சலம் மிகு புவியில்- நிலையாமைமிக்கஇந்த உலகத்திலே, (ஒருவர்),-குலம் மிஉடையர் - சிறந்த உயர் குடிப்பிறப்பினையுடையவர்:எழில் மிகஉடையர் - மிக்கஅழகினையுடையவர்:குறைவு இல் செல்வம்உம்மிக உடையவர் - குறைவில்லாத மிக்கசெல்வமும் உடையவர்:நலம் மிக உடையர் - நற்காரியங்களைமிகுதியாக வுடையவர்:என்னின்உம் - என்றாலும்,கல்வி ஞானம்-கல்வியினாலாகியஅறிவு, அற்பம்உம் இலாதவரை-சிறிதும் இல்லாதமானுடரை, முருக்கின் மணம் இலா மலர்என-பலாச மரத்தின் வாசனையில்லாத[பார்வைக்குமாத்திரம்அழகாகத்தோன்றுகிற]மலர்போல, மதிப்பேன்-எண்ணுவேன்;(எ - று.)

மலருக்குப்சிறப்பு, மணத்தினாவது:அவ்வகைமணமின்றிப் பார்வைக்குப் பகட்டான மலர் மதிப்பைப் பெறாதவாறுபோல,குலநலம் முதலியன இருந்தும் கல்வியறிவில்லாதவர் என்னால்மதிக்கப்பெறா ரென்றவாறு. உவமையணி. கல்வியறிவு - பரப்பிரமத்தைப் போதிக்கும் வித்தையினாலானஅறிவு என்னலாம். தாரை-குதிரை நடைப்பொது:இனி, நேரோடுங் குதிரைநடையென்றலும் உண்டு:வடசொல். சலம்-நீரென்றும் வஞ்சனையென்றும்உரைத்தலும் ஆம்.

20.-சகதேவன்கூறுதல்.

ஒருமொழியன்னைவரம்பிலாஞானமுற்பவகாரணனென்றும்,
தருமமேதுணைவன்கருணையேதோழன்சாந்தமேநலனுறுதாரம்,
அரியதிண்பொறையேமைந்தன்மற்றிந்தவறுவருமல்ல
தாருறவென்று,
இருவரிலிளையோன்மொழிந்தனன்றன்பேரிதயமாமலர்க்
கிடையெடுத்தே.

(இ-ள்.)இருவரில் இளையோன்-இரட்டையரானநகுலசகதேவர்களில் தம்பியான சகதேவன்,(கிருஷ்ணனைநோக்கி)- 'ஒருமொழி-சத்தியவார்த்தை, அன்னை-தாய்:வரம்பு இலா ஞானம் - அளவுபடாத அறிவு, உற்பவம் காரணன்- பிறவிக்குக்காரணமான பிதா:என்றும்-, தருமம்ஏ-, துணைவன்- உடன்பிறந்தவன்:கருணைஏ- கருணையென்பதுவே,தோழன்-சினேகிதன்: சாந்தம்ஏ நலன்ஊறு தாரம்-சாந்தகுணமே அழகுபொருந்திய மனைவி:அரிய திண் பொறைஏ மைந்தன் - (ஒருவற்குஉண்டாவதற்கு) அரிய வலியபொறுமையே குமாரனாவன்:இந்த அறுவர்உம் அல்லது - இந்த ஆறுபேரையும் அல்லாமல், மற்று ஆர் - வேறு யாவர், உறவு - உறவினர்? [வேறு எவரும்உற்றஉறவினரல்லர்]'என்று-,தன்-தன்னுடைய, பேர் இதயம் மா மலர் கிடை - பெரிய சிறந்த மனத்தாமரையிலுள்ளதை, எடுத்து-, மொழிந்தனன்-சொன்னான்;(எ-று.)

இந்தச்செய்யுளின் பொருளைக்கொண்டுவழங்கும்வடமொழிச் சுலோகம்-"ஸத்யம்மாதாபிதாஜ்ஞாநம், தர்மோ ப்ராதா தயா ஸகா | ஸாந்தி: பத்நீ க்ஷமாபுத்ர:ஷடேதே மம பாந்தவா:-"என்பது. ஒருமொழி- எப்பொழுதும் வேற்றுமைப்படுதலில்லாத மொழி: எனவே, சத்தியமானசொல் என்றாயிற்று.நலனுறுதாரம் - கணவனுக்கு நன்மையைச் செய்கின்ற மனைவி. (651)

21.-திரௌபதிகூறுதல்.

ஐம்புலன்களும்போலைவரும்பதிகளாகவுமின்னம்வேறொருவன்
எம்பெருங்கொழுநனாவதற்குருகுமிறைவனேயெனதுபேரிதயம்
அம்புவிதனிற்பெண்பிறந்தரெவர்க்கு மாடவரிலாமையினல்லால்
நம்புதற்குளரோவென்றனள்வசிட்டனல்லறமனைவியேயனையாள்.

(இ-ள்.)'இறைவனே-கடவுளே!ஐம் புலன்கள்உம் போல்- (ஐம்பொறிகட்கு இன்பத்தையளிக்கின்ற சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும்) ஐந்துவிஷயங்கள்போல் (இன்பத்தையளிப்பவரான), ஐவர்உம்- பாண்டவரைவரும், பதிகள் ஆகஉம் - கணவராக அமைந்திருக்கவும், இன்னம் வேறுஒருவன் - இன்னும் வேறே ஆறாமவனொருத்தன்,எம் பெருங் கொழுநன் ஆவதற்கு-எனது சிறந்தகணவனாகஆவதற்கு, எனது பேர் இதயம் - எனது பெருமைபெற்ற மனம், உருகும்-(ஆசை மிகுதியால்) உருகுந்தன்மையையடையும்:அம் புவிதனில்-அழகிய பூமியில், பெண் பிறந்தவர் எவர்க்குஉம்-பெண்ணாகப்பிறந்தார்யாவர்க்கும், ஆடவர் இலாமையின் அல்லால்-(தாம் விரும்பியபோது தம்விருப்பின்படி) ஆடவர் கிடைக்கப்பெறாமையினாலல்லாமல்,நம்புதற்கு - (இவர் பதிவிரதையராவர்என்று) நம்பிச் சொல்லுதற்கு, உளர்ஓ - (தக்கவராக எவரேனும்) உள்ளனரோ?[இல்லையென்றபடி],'என்றனள் - என்று கூறினாள்;(யாவளெனில்),-வசிட்டன் நல் அறம் மனைவிஏஅனையாள்- வசிட்டனுடைய சிறந்த தருமபத்தினியாகிய அருந்ததியைப்போன்றவளாகிய திரௌபதி;(எ - று.)

பெண்பிறந்தார்எவரும் தம்முடையபர்த்தாவைத்தவிர வேறு புருஷரை விரும்புபவரே;ஆயினும், அவர்கள்விரும்பியபடிசேருமாறு ஆடவர்கிடைப்பதில்லாமையால்தான் பலரும் ஒருபுருஷரையே கணவராகக்கொண்டுள்ளார்:தாம் மணந்துகொண்ட ஒருபுருஷரையன்றி வேறுபுருஷரைக்காமியாரென்பதில்லையென்ற இந்தப் பொதுப்பொருள் முன்னிரண்டடிகளிற்கூறிய சிறப்புப்பொருளைச்சமர்த்தித்து நின்றது:இது- வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி. மகாவீரர்களான ஐவர் கணவராக அமைந்திருக்கையில், ஆறாம்புருஷரையும்காமிக்கின்றேனென்று கூறும் திரௌபதியை அருந்ததியனையாளென்றதுஎவ்வாறுபொருந்துமெனின்,- அக்ருத்யத்தை [தீவினையை]ச்செய்தா லன்றி நினைத்தலாற்குற்றமில்லையென்பது துவாபரயுகதருமமாதலாலென்பர். நம்புதற்குளதோ என்றும் பாடம்.இச்செய்யுளின்கருத்தையொட்டியவடமொழிச் சுலோகம்-"பஞ்சமே பதயஸ்ஸந்தி-மஹயம் ஷஷ்டோபி

ரோசதே| புருஷாணா மபாவேந-ஸர்வாநார்ய:பதிவ்ரதா."என்பது. கன்னடபாரதம், திரௌபதி தன்னுள்ளக்கிடக்கையென்று "ஸுந்தரம்புருஷம்த்ரஷ்ட்வா - பிதரம்ப்ராதரம் ஸு தம் | யோநிர்த்தவதிநாரீணாம்-ஸ்த்யம்ப்ரூமீஹகேஸவ"என்பதைச் சொல்ல, அப்போது அந்தக்கனி மேலேசெல்லாததாக, 'நங்காய்! உன்மனத்திலுள்ளதை யொளியாமற் கூறுவாய்'என்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்சொல்ல, பிறகு, "பஞ்சமேபதய:"என்ற இதைக் கூறினாளென்னும். (652)

22.-கவிக்கூற்று: க்ருஷ்ணன்கேட்கஅறுவரும் உண்மை யுரைத்ததால் பறித்தகனி முறைமுறையாகக் கொம்பை யணைந்ததெனல்.

அறுவருமிவ்வாறுண்மையேயுரைத்தா ராதலானிரைநிரைப் படியே,
மறுவணிதுளபமார்பனுங்கேட்டான் மாமுனிக்கோதனமான,
நிரைசுவையமுதநெல்லியின்கனியுநின்றகொம்பணைந்த தாலென்றும்,
பெறுமுறைபெறுமேயுள்ளவாறுரைத்தாற்பெரியவர்பேசும் வாசகமே.

(இ-ள்.) மறுஅணி-ஸ்ரீவத்ஸமென்கிற மறுவையணிந்த, துன்பம்- துளசிமாலையைப்பூண்ட,மார்பன்உம்-மார்பையுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும், கேட்டான்-(மனத்திலுள்ளதை உள்ளபடியே கூறுமாறு) வினாவினான்: அறுவர்உம்-பஞ்சபாண்டவரும் திரௌபதியும், இ ஆறு-இவ்வகையாக [கீழ்க்கூறியபடி],உண்மைஏ உரைத்தார்-தம் மனத்திலுள்ள சத்தியமானகொள்கையையே சொன்னார்கள்: ஆதலால்-,நிரை நிரை படிஏ - வரிசைவரிசையான முறையாக, மா முனிக்கு ஓதனம் ஆன நிறை சுவை அமுதம் நெல்லியின் கனிஉம்-சிறந்த அமித்திரமுனிவனுக்கு உணவான நிறைந்த சுவையுள்ள அமுதம் போன்ற நெல்லிக்கனியும், நின்ற- அந்தவனத்திலேயிருந்த (நெல்லிமரத்தின்), கொம்பு-கிளையை,அணைந்தது- சேர்ந்திட்டது:ஆல்-இது என்னே! என்றுஉம் - எப்போதும், பெரியவர்- பெருமையுள்ளோர், பேசும்-பேசுகின்ற, வாசகம் - வார்த்தை, உள்ள ஆறு உரைத்தால்-உண்மையாக உரைக்கப்படுமாயின், பெறும்-பாராட்டப்படுதற்குஉரிய, முறை-முறைமையை, பெறும்-அடையும்;(எ-று.)

நிரைநிரைப்படியே கொம்புஅணைதலாவது-மரத்திற்கனியிருந்த இடத்திற்கும் இப்போது கனியுள்ள இடத்திற்குமுள்ள தூரத்தை ஆறாகப்பகிர்ந்துகொண்டு,தருமன் தன்மனக்கிடக்கையைக் கூறியதும் ஒருபகுதிமுன்னேறுதல், மற்றொருவர்கூறியதும் மற்றொருபகுதி முன்னேறுதல் என்று இவ்வாறாகச்சென்றுஆறாமவர்கூறியதும்கனிஇருந்த இடத்திற்போய் ஒட்டிக்கொள்ளுதல். முதல்மூன்றடிகளிற் கூறியசிறப்புப்பொருளைஈற்றடியிற்கூறியபொதுப்பொருள்சமர்த்தித்துநின்றது - வேற்றுப்பொருள்வைப்பணியாம். ஆல்-வியப்புக்குறிப்பிடைச்சொல். அறுவருமிவ்வாறுரைத்தனருண்மை யவரவர் நினைவினின்படியேஎன்று பிரதிபேதம். (653)

23.-ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்துவாரகாபுரி சேர்தல்.

முளைத்தெழுகமலத்தரும்பெனவரும்புமுகிழ்முலைப்பொதுவியர் மலர்க்கை,
வளைத்தழும்பகலாமரகதமலைபோல்வடிவழகுடைய வெம்மாயோன்,
உளைத்தெழுதரங்கப்பாற்கடன்மறந்தேயுறையும்வண்டுவரையை நோக்கி,
இளைத்தவரின்னலொழித்துமீண்டகன்றானிவருமீண்டிறைஞ் சியாங்கிருந்தார்.

(இ - ள்.) முளைத்துஎழு - அரும்பித்தோன்றுகின்ற, கமலத்து அரும்பு என - தாமரையரும்புபோல, அரும்பும் - தோன்றுகின்ற, முகிழ் முலை- குவிந்த முலையையுடைய,பொதுவியர்-இடைச்சிமாரின், மலர் கை - தாமரைமலர்போன்ற கைகளிலணிந்த, வளை- வளையினுடைய,தழும்பு- அடையாளம், அகலா - (தனது திருமேனியில்) நீங்கப்பெறாதிருக்கப்பெற்ற, மரகதம் மலைப்போல்வடிவு அழகுஉடைய-, எம் மாயோன் - எமது க்ருஷ்ணன்,-இளைத்தவர்-(முனிவர்சாபம்நேருமே என்று) சோர்ந்தவரான பாண்டவர்களின், இன்னல் - துன்பத்தை, ஒழித்து - போக்கி,-உளைத்துஎழு தரங்கம் - ஆரவாரஞ்செய்து கொண்டு ஓங்கிவருகின்ற அலைகளையுடைய,

பாற்கடல் - திருப்பாற்கடலை,மறந்துஏ - மறந்துவிட்டே, உறையும்-(தான்) வசிக்கிற, வள் துவரையை-வளப்பமுள்ள துவாரகாபுரியை, நோக்கி-, மீண்டு அகன்றான்-:இவர்உம்-இந்தப்பாண்டவர்களும், (அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மீண்டுசெல்லும்போது), மீண்டு இறைஞ்சி-அப்பெருமானைமறுபடியும் வணங்கி, ஆங்கு-(தாம் இருந்த) அந்த இடத்தில்தானே, இருந்தார்-;(எ-று.)

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைஆய்ச்சியர் இறுகத் தழுவுவதனால்அவர்களின் வளைத்தழும்புஅப்பிரானது திருமேனியில் நீங்காதிருக்கு மென்க. பாற்கடன் மறவாதுறையுமென்று பிரதிபேதம்.

கன்னடபாரதத்திற் கூறியசருக்கத்துச் சரித்திரச்சுருக்கம் வருமாறு:- பாண்டவர் வனவாசஞ்செய்கையில் ஒருகால் வீமசேனன் வேட்டைக்குச் சென்றானாக,காட்டினிடையே பெரிய நாவன்மரமொன்றில் யானையினுடலையொத்தபழமொன்றைக்கண்டு வியப்புற்று அதனைப் பறித்துவந்து தருமபுத்திரனது திருவடிவாரத்தில் வைத்தனன். அது கண்ட தருமன் முதலியோர் வியப்புற்றனர். தருமன் அதனைக்குறித்து முக்காலமுணர்ந்த சகதேவனைவினவினான். சகதேவன் 'அரசே! கண்ணுவமுனிவரின் ஆச்சிரமத்திலிருக்கும் இந்த நாவன்மரத்தின்கனி யாண்டுக்கு ஒருமுறை இவ்வகைக் கனி ஒன்றையே தோற்றுவிக்கும். யோகுபுரியும் கண்ணுவமுனிவர் யாண்டுக்குஒருமுறை யோகத்தின்நீங்கி இந்தமரத்தினடியையணுகிக் கையைநீட்டின், இக்கனி அவர்கையைச்சேரும்: இதையுண்டுவிட்டு அம்முனிவர் மீண்டும் யோகத்திலமர்வர். ஆகவே, இப்போது அக்கண்ணுவமுனிவரால் பெருந்தீங்கு நேரக்கூடும் என்றான். அதுகேட்டதும் சிந்தையில் மூழ்கிய தருமன் ஸ்ரீக்ருஷணபகவானைத் தியானிக்க, அப்பரமன் அங்கு வந்தனர். தருமன் தமக்குநேரஇருக்கும் பெருந்தீங்கை அப்பெருமானிடம் விண்ணப்பித்தான். அந்தக்ருஷ்ண பகவான்பாண்டவர்கட்கு அபயமளித்து 'உமதுமனத்திருக்கும் கொள்கைகளைஒளியாது கூறுவீராயின் இக்கனி தான் தோன்றிய மரத்திற் சேர்ந்திடும்'என்றார். அப்போது வீமசேனன் அக்கனியை அந்தநாவன்மரத்தின்கீழ்க் கொண்டுவைத்தான். பாண்டவர் ஒவ்வொருவர்கொள்கைக்கு ஒவ்வொருமுழமாக மேலேழுந்தது. ஆறாமவளானதிரௌபதியோ தன்கொள்கையை உள்ளபடி கூறாமற்போகவே,பழம் மேலெழுவது இல்லாததாயிற்று. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் திரௌபதியைநோக்கி 'உன்கொள்கையைஒளியாது கூறுவாய்'என்று வற்புறுத்த, அவளும் தன்கொள்கையை யுள்ளபடி தெரிவிக்க, அந்த நாவற்கனி தான் இருந்தஇடத்துச்சென்று ஒட்டிக்கொண்டது. அப்போது யோகத்தினின்று எழுந்த கண்ணுவர் பாண்டவரைவரையும் க்ருஷ்ணனையும் கண்டு வாழ்த்தி அக்கனியை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு அர்ப்பணம்செய்தனர்: ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அக்கனியை யாவர்க்கும் பகிர்ந்து கொடுக்கப் பின் யாவரும் தத்தமிடம் சேர்ந்தனர். கண்ணுவமகரிஷியும் யோகாப்பியாசத்துக்குச் சென்றன ரென்பது. (654)

பழம்பொருந்துசருக்கம் முற்றிற்று.

எட்டாவது

நச்சுப்பொய்கைச்சருக்கம்

நஞ்சையுடையபொய்கைநீரை (ப் பாண்டவர் பருகி இறந்து மீண்டு உயிர்பெற்றெழுந்ததை)ப் பற்றிக் கூறும் நூற்கூறுபாடு என்றுபொருள். நஞ்சு+பொய்கை=நச்சுப்பொய்கை:வேற்றுமைப் புணர்ச்சி; இரண்டாம்வேற்றுமை யுருபும்பயனும் உடன்றொக்கதொகை: "மென்றொடர்மொழியுள்சில வேற்றுமையில், தம்மினவன் றொடராகாமன்னே" என்பதனால், மென்றொடர்க்குற்றியலுகரம்வேற்றுமையில் வன்றொடர்க் குற்றியலுகரமாயிற்று. பொய்கைச்சருக்கம் என்பதும் இரண்டனுருபும் பயனும் உடன்றொக்கதொகையே:இனி, பொய்கையினுடைய சருக்கம்என்று விரித்தால், ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகையாம். சருக்கம்-ஸர்க்கம்என்ற வடசொல்லின் திரிபு: முடிபு அல்லது படைப்பு என்றுபொருள்:அது-சங்கேதத்தால், ஒரு பெரிய வகுப்பினுட்பட்ட சிறியபாகத்தைக் குறிக்கும்.

இந்தச்சருக்கம்-பாண்டவர் விண்டுசித்தமுனிவனது தபோவனத்தில் வசிக்கையில், துரியோதனனுடைய சூழ்ச்சியால் அபிசாரயாகஞ்செய்த காளமாமுனிவனது வேள்வித்தீயினின்றும் தோன்றிய பூதமொன்றுபாண்டவர்பால் ஏவியனுப்பப்பட்டது: அக்காலத்திற்குள் ஒருமான் பிராமணச்சிறுவனது கிருஷ்ணாசினத்தைக்கவர அதனைமீட்டுத்தருமாறு அந்தணச்சிறுவனால் குறைவேண்டிய பாண்டவர் மானைத்தொடர்ந்து வெகுதூரஞ்சென்று அதனைப்பிடிக்கமுடியாமலே களைப்படைந்தனர். அப்பால் தண்ணீர்வேட்கைவிஞ்சிய தருமபுத்திரனேவலால் சகதேவன்முதலிய நால்வரும்முறையே சென்றுஆங்குத்தென்பட்டபொய்கைநீரைப்பருகி இறந்துவீழ்ந்தனர். நெடுநேரஞ்சென்றும் தம்பியர்வாராதசோகத்தாலும் தாகத்தாலும் யுதிஷ்டரன் அங்கு ஒருசந்தனமரத்தடியிற்சாய்ந்து களைப்பின்மிகுதியால் உயிரொழிந்தவன்போன்றிருந்தான். அவ்வேளையில்வேள்வியினின்று எழுந்தபூதம் வந்து தான் கொல்லவேண்டிய பாண்டவர் முன்னமேஉயிரின்றியிருத்தலைக்கண்டுசினம்மூண்டு மீண்டுசென்று தன்னையேவியமுனிவனையேகொன்றிட்டது. இது இவ்வாறாக,பின்பு தென்றல்வீசியதால் சிறிது உயிர்வரப்பெற்ற யுதிஷ்டிரன் சென்று பொய்கைக்கரையில் தம்பிமார் உயிர்நீங்கியிருத்தலைக்கண்டு கவன்று தானும் பொய்கைநீர்

பருகி உயிர்நீக்கத்துணிந்து அங்ஙன்பருகப்போகையில், ஓரசரீரி தடுத்து 'என்வினாக்களுக்குவிடையிறுத்துப் பின் நீர்பருகுக' என்ன, யுதிஷ்டிரனும் அக்கேள்விகளுக்கு விடைதர, மனமுவந்து அறக்கடவுள் எதிர்தோன்றித் தம்பிமாரை உயிர்ப்பித்து வேண்டியவரங்களையுந்தந்து சென்றானென்றசெய்தியைக் கூறும்.

1.-கடவுள் வணக்கம்.

சேய பங்கயச்சிறுவிர லங்கையிற் றிரட்டிய நறுவெண்ணெய்,
ஆயர்மங்கைய ரிடவிட வமுதுசெய் தாடிய திருக்கூத்தும்,
நேய முங் குறுமுறுவலும் புரிந்துபார்த் தருளியநெடுங்கண்ணும்,
மாய வன்றிரு வடிவமுமழகுமென் மனத்தைவிட் டகலாவே.

(இ - ள்.)ஆயர் மங்கையர் - இடைக்குலத்தவரான மகளிர், திரட்டிய நறு வெண்ணெய் - (தயிரைக் கடைந்ததனால்)திரளத் தோன்றிய நறிய வெண்ணெயை, சேய பங்கயம் சிறு விரல் அம்கையில்-செந்நிறமுள்ள தாமரையிதழை யொத்த சிறியவிரல்களையுடையஅழகிய கையிலே, இட இட - வைக்குந்தோறும், அமுது செய்து - உண்டு, ஆடிய-(அம்மகிழ்ச்சிதோன்ற) ஆடிய, திருக்கூத்தும்-,-(அந்த ஆயமங்கையரை), நேயம்உம் - அன்பையும், குறுமுறுவல்உம்-சிறிதே தோன்றுகின்ற புன்சிரிப்பையும், புரிந்து-(வெளியிலே) காட்டிக்கொண்டு, பார்த்தருளிய-கடாட்சித்தருளின, நெடு கண்உம் - நீண்ட கண்களும், மாயவன் - விசித்திரசக்தியையுடைய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனது, திருவடிவம்உம் - திருமேனியும், அழகுஉம் - (முடிவில்லாததான) ஓரழகும், என் மனத்தை விட்டு-, அகலா - (ஒருபொழுதும்) நீங்கமாட்டா;(எ - று.)

மாயவன்என்பதை திருக்கூத்துமுதலியவற்றோடும்சேர்க்கலாம்: மாயவனுடைய திருக்கூத்தும் கண்ணும் வடிவமும் அழகும் என்மனத்தைவிட்டுஅகலா என்க:எப்போதும் மாயவனுடைய திருக்கூத்து முதலியவற்றைத்தியானிப்பேன் என்றவாறு. "எங்ஙனேயோ"என்று தொடங்கும் திருவாய்மொழிப்பதிகம் இங்கு நினைவுக்குவருகின்றது.

இதுமுதற் பதினைந்துகவிகள் - முதற்சீர் மாச்சீரும், ஆறாஞ்சீர் காய்ச்சீரும், மற்றவை விளச்சீருமாகிவந்த கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரிய விருத்தங்கள். (655)

2.-பாண்டவர்விஷ்ணுசித்தமுனிவரின் ஆச்சிரமத்தை யடைந்துஇனிதிருத்தல்.

வண்டுசிந்தியமதுத்துளி முகில்பொழிமழைத்துளியொடுசேர்ந்து,
கண்டுசிந்தையுநயனமு முருகுபைங்கானிடைக்கழிகேள்வி,
விண்டுசிந்தனென்றொருமுனியருந்தவவிபினமேவினராகிக்,
கொண்டுசிந்தனையறவிருந்தனர்குலக்குந்திமுன்பயந்தோரே.

(இ - ள்.)வண்டு சிந்திய - (பூவிலிருந்து தேனையெடுக்கும்போது) அவ்வண்டுகளாற் சிந்தப்பட்ட, மது துளி - தேன்துளி, முகில் பொழி மழை துளியொடு - மேகங்கள்பொழிகின்ற மழைத்துளிகளுடனே, சேர்ந்து - சேர்ந்திருத்தலாலே, நயனம்உம் சிந்தை உம் கண்டு உருகு-(தம்முடைய) கண்களும் மனமும்(அவ்வழகினைக்)கண்டு (மகிழ்ச்சியால்) உருகுதற்குஇடனான,பைங் கானிடை - பச்சைப்பசேரென்றுள்ள காட்டிலே, கழிகேள்வி-மிக்க நூற்கேள்விகளையுடையவனான,விண்டுசிந்தன் என்ற ஒருமுனி-விஷ்ணுசித்த னென்ற ஒரு முனிவனது,அருந் தவம் விபினம் - (செய்தற்கு)அரிய தவத்திற்கு ஏற்றதான காட்டை, மேவினர்ஆகி - அடைந்தவர்களாய்,-குலம் குந்தி முன் பயந்தோர்-சிறந்த குந்தியென்பவளால் முன்பு பெறப்பட்டவரான பாண்டவர்கள்,-சிந்தனைஅற - கவலையில்லாமல், இருந்தனர்-;(எ - று.)

சேர்ந்து-சேர;எச்சத்திரிபு. தவ விபினம் - தபோவனம். கொண்டு - அசை. குலம் - உயர்குலத்தையுடைய எனினுமாம். (656)

3.-துரியோதனாதியர்ஆலோசித்துப் பாண்டவரைக்கொல்லத் துணிதல்.

ஆண்டுமற்றவருறைதருகாலையிலரவவெங்கொடியோனும்,
மூண்டழற்பொறிகன்றிய மனத்தினர் மூவருமுடன்முன்னி,

மீண்டுமிப்புவிவேண்டுவரிருக்கினாம்விரகுடன்முற்கோலிப்,
பாண்டுபுத்திரர்கோறுமென்றருளிலாப்பாவியர்துணிந்தாரே.

(இ-ள்.) ஆண்டு- அந்த விஷ்ணுசித்தமுனிவருடைய தபோவனத்தில், அவர் - அந்தப்பாண்டவர், உறைதரு காலையில்- வசிக்கும்போது,-வெம் அரவம் கொடியோன்உம் - கொடிய பாம்பைக் கொடியிலே யுடையவனாகிய துரியோதனனும், அழல் பொறி மூண்டு கன்றிய மனத்தினர் மூவர்உம் - நெருப்புப் பொறி பறக்கும் படி பற்றி யெரிகின்ற மனத்தையுடையவரான (துச்சாதனன் சகுனி கர்ணன் என்ற) மூவருமாகிய, அருள் இலா பாவியர் - கருணையென்பதுசிறிதுமில்லாத தீவினையாளரானஅந்நால்வரும்,-உடன் முன்னி - ஒருசேர இருந்து ஆலோசித்து,- 'இருக்கின்- (பாண்டுபுத்திரர்) உயிரோடு இருப்பாரானால்,மீண்டுஉம் - மறுபடியும், இ புவி - இந்தப்பூமியை, வேண்டுவர்-(தாம் அரசு புரியுமாறு) விரும்புவர்: (ஆகையால்),-நாம்-,முன் கோலி-(வனவாச அஜ்ஞாதவாசங்களைஅவர்கள் முடித்துவிட்டு வெளிப்பட்டுவருவதற்கு)முன்னமே ஆலோசித்து, விரகுடன் - தந்திரமாக, பாண்டுபுத்திரர் கோறும் - (அந்தப்)பாண்டவர்களைக்கொன்றுவிடுவோம்',என்று-,துணிந்தார்-;(எ-று.)- மற்று - அசை. அடைதருகாலைஎன்று பிரதிபேதம். (657)

4.-துரியோதனன்காளமாமுனியை வேறொருமுனிவனால் வரவழைத்தல்.

காளமாமுனிதனைக்கொடுவருகெனக்கலந்தநீற்றொளிகூரும்
தூளமாமுனியொருவனோடறிவிலாச்சுயோதனனுரைசெய்ய
வாளமாநிலமுழுதுடை மன்னனில் வந்தனன்விரைவிற்போய்
மீளமாமறைவேள்விகூர் முனியொடும் விடுத்தமாமுனியம்மா.

(இ-ள்.) அறிவுஇலா-நல்லறிவைப்பெற்றிராத,சுயோதனன்-, 'காளாமாமுனிதனைகொடு வருக- காளமாமுனிவனையழைத்துவருவாயாக' என-என்றுசொல்லி,கலந்த-உடம்பிற்பொருந்திய, நீறு-திருநீற்றின், ஒளி- கூரும்-மிகுதற்குக் காரணமான,தூளம்-நீரிற்குழையாமல் உடம்பிலேயணிதலையுடைய,மா முனி ஒருவனோடு- சிறந்தஒரு முனிவனுடனே,உரைசெய்ய-சொல்ல,-விடுத்தமாமுனி-அனுப்பப்பட்ட அந்தச்சிறந்த முனிவன்,- விரைவில்போய்-,-வாளம் மா நிலம் முழுதுடை மன்னன் - வட்டவடிவமாகியபெரிய பூமி முழுவதையும் தனதாகவுடைய மன்னவனானஅந்தத்துரியோதனனுடைய, இல்-மனையிலே,மா மறை வேள்வி கூர் முனியொடுஉம்- பெருமைபொருந்திய வேதத்திற் கூறப்படும் யாகத்தைப் புரிவதில் மிக்கவனானகாள மாமுனிவனுடனே, மீள வந்தனன்-; (எ-று.)-அம்மா-ஈற்றசை.

தூளம் -உத்தூளனம்: விபூதியை நீரிற்குழையாமல் வரியாக வன்றி உடம்பிலே யணிதல். தூளமாமுனி என்றே பெயருமாம். (658)

5.-காளமாமுனிபாதங்களில் துரியோதனன் விழுந்து தன்னையீடேற்ற வேண்டுதல்.

ஒருமுனிக்கணங்களுக்குமுன் செய்கலாவுயர்வுடையுபசாரம்
பெருமுனிக்களித்திறைஞ்சிநீபுரிதவப்பெருமையால்வளர்கின்றது
இருநிலப்பரப்பெங்குமென் னாணையேயென்னைநீயீடேற்றத்
திருவுளத்தருள்செய்குக வெனவவன் சேவடிகளில்வீழ்ந்தான்.

(இ-ள்.) ஒருமுனிக் கணங்களுக்குஉம்-முனிக்குலங்களில் ஒருத்தர்க்கும், முன் செய்கலா-முன்செய்திராத, உயர்வு உடை- மேன்மையையுடைய, உபசாரம்-உபசாரத்தை, பெரு முனிக்கு-பெருமை பெற்ற அந்தக்காளமாமுனிவனுக்கு, அளித்து - அன்போடுசெய்து, இறைஞ்சி - வணங்கி,'நீ-,புரி-செய்த,தவம்பெருமையால்-தவத்தின் பெருமையால், இரு நிலம் பரப்புஎங்குஉம் - பெரிய பூமியின்பரப்பு முழுவதும், என் ஆணைஏவளர்கின்றது - என்னுடைய கட்டளையே மேன்மையுறச் செல்கின்றது; நீ-, என்னை-,ஈடுஏற்ற - (வரவிருக்கின்ற ஆபத்தினின்று) கரையேற்றும்படி, திருவுளத்து - (உமது) மேன்மை பொருந்திய மனத்திலே, அருள் செய்குக - கருணைபுரிவீராக,'என-, அவன்-அந்தக்காள மாமுனிவனுடைய, சேஅடிகளில்-செம்மையான பாதங்களில், வீழ்ந்தான்-;(எ-று.) தவப்பெருமையையுடைய உம்முடைய திருவருளால்தான் நான் உலகமுழுவதும் என்னாணையைச்செலுத்துகிறேனென்றுஉபசார வார்த்தையாகக்கூறுவான் 'நீபுரிதவப்பெருமையால்வளர்கின்றது இருநிலப் பரப்பெங்கும் என்னாணையே'என்றான். ஒரு முனிக்குலங்களுக்கும் என்றும் பாடம். (659)

6.-தன்னைஅழைத்த காரணத்தைக் காளமாமுனிவன் வினாவ,சகுனி 'பகைகளைக'என்றல்.

**நன்கலாவிதமனைத்தையுந்தெரிக்குநன்னாவுடைமுனியென்னை
என்கொலாமிவணழைத்ததின்றெனவவனிருந்தமாமனைநோக்கத்
தன்கலாமனந்தோன்றவச் சகுனியத்தவமுனிவனைப்போற்றி
மின்குலாவருவேணியாய்நீயிவன் வெம்பகைகளைகென்றான்.**

(இ-ள்.) நல்-சிறந்த, கலா விதம் அனைத்தையும்- சாஸ்திரங் களின்வகைகளையெல்லாம், தெரிக்கும்-உரைக்கவல்ல, நல் நா உடை-சிறந்த நாவினையுடைய, முனி-காளமாமுனிவன், 'என்னை-, இன்று - இன்றைக்கு, இவண் - இவ்விடத்தில், அழைத்தது-, என்-என்னகாரணம் பற்றியோ? என - என்றுவினாவ, அவன் - அந்தத் துரியோதனன், இருந்த-அங்கிருந்த, மாமனைநோக்க - சகுனியைப் பார்க்க,-அச்சகுனி-,-தன் - தன்னுடைய , கல் ஆம் மனம் தோன்ற - கல்லைப்போன்ற (வன்மையுடைய) நெஞ்சத்தின் தன்மை (பிறர்க்குப்) புலனாகும்படி, அ தவம் முனிவனை போற்றி - அந்தத் தவத்தையுடைய காளாமாமுனிவனைப்பாராட்டி, 'மின் குலாவரு வேணியாய் - மின்னல்போல் விளங்குகின்ற ஜடையையுடையமுனிவனே! நீ-, இவன் - இந்தத் துரியோதனனுடைய, வெம் பகை-கொடிய பகைவரை, களைக-போக்குவாயாக, என்றான்-என்று கூறினான்;(எ - று.)

முதலடியில்கலா-ஆவீறு ஐயாகாத வடசொல். என்கொலாம், கொல் ஆம்-அசைகள். கலா-கல்லாத, படியாத [மூடத்தன்மையையுடைய], மனம் என்றுமாம். அவணிருந்த மாமனைஎன்றும்பாடம். (660)

7.-கன்னன் 'பாண்டவரைக்கொல்லஅபிசாரயாகஞ் செய்க'எனல்.

**கொடுத்துமாநிலத்தின்னிசைவளர்க்குமக் கொடியபாவியுமைவர்
விடுத்தபாரினம்வேண்டுவரிருக்கினவ்வேந்தரைவிண்ணேற்றற்கு
அடுத்தவோமம்வஞ்சகங்களா லியற்றுதியாயினிவ்வெழுபாரும்
கொடுத்திநீநிலைபெறவரவெழுதியகொடியவன்றனக்கென்றான்.**

(இ - ள்) மாநிலத்து - இந்தப்பூமியிலே, கொடுத்து - தானஞ் செய்து, இன் இசை வளர்க்கும் - இனியபுகழை மிகுதியாக அடைகின்ற,அ கொடியபாவிஉம்-அந்தக்கடுந்தீவினையினனானகர்ணனும், 'ஐவர்- பஞ்சபாண்டவர், இருக்கின் - (உயிரோடு) இருப்போராயின், விடுத்த- (சூதுபோரிலிழந்து) விட்டிட்ட, பார்-பூமியை, இனம்-இன்னும், வேண்டுவர்- (தமக்கு) வேணுமென்று கேட்பார்கள்;அ வேந் தரை-அந்தப்பாண்டவராசரை, விண் ஏற்றற்கு-வானுலகில் ஏறச் செய்வதற்கு[கொல்லுதற்கு],அடுத்த - ஏற்ற, ஓமம்-யாகத்தை, வஞ்சகங்களால்-பகைவர் அறியாதவகைகளால், இயற்றுதி ஆயின்- செய்வாயானால்,அரவு எழுதிய கொடியவன்தனக்கு - பாம்பின்வடிவம் எழுதப்பெற்ற கொடியையுடையவனானதுரியோதனனுக்கு, இ எழு பார்உம்- ஏழுதீவுகளான இந்தப் பூமிமுழுவதையும், நீ-, நிலைபெற கொடுத்தி- நிலையாகக்கொடுத்தவனாவாய்', என்றான்- என்று கூறினான்;(எ - று.)

கொடுக்குங்குணத்தால் இசைபெற்றோனாயினும்,(பாண்டவர் திறத்து) மனத்திலே தீவினையேயெண்ணுபவ னென்பார். 'கொடுத்தின்னிசை வளர்க்குங் கொடிய பாவி'என்றார். பிறருக்குத் தெரியாமல் அபிசாரவோமஞ்செய்யவேணு மென்பான், 'ஓமம்வஞ்சகங்களாலியற்றுதி' என்றான். கொடியவன்-கொடுமையையுடையவனென்ற பொருளும் தொனிக்கும். (661)

8.-கன்னனுடையவாசகம் கேட்டதும், முனிவன் நடுநடுங்கி, தன்நல்வினைகளெல்லாம்முடிந்தனவாமென்று கருதுதல்.

**கன்னன்வாசகங்கேட்டபோ திரண்டுதன்கன்னமுநெருப்புற்றது,
என்னவேவவைம்புலன்களும்நெஞ்சமுமிடியின்வாயரவொத்தான்,
பின்னையாதவனுரைப்பதுதவங்களும்பெருந்தகைமையும்பொன்றி,
முன்னரேழெழுபிறப்பினல் வினைகளுமுடிந்தவின்றெனமுன்னி.**

மூன்று கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.)கன்னன் வாசகம் கேட்ட போது - கர்ணனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டசமயத்தில், தன் இரண்டு கன்னம்உம் - தன்னுடைய இரண்டு காதுகளும்,நெருப்புஉற்றது என்ன-நெருப்புப்பட்டதையொப்ப, வேவ - வேகாநிற்க,-ஐம்புலன்கள்உம் - (தன்) பஞ்சேந்திரியங்களும், நெஞ்சம்உம்- மனமும், இடியின்வாய் அரவு - இடி யரவங்கேட்ட பாம்பை, ஒத்தான் - ஒப்பநடுங்கப்பெற்றான்: பின்னை- (மேலே சொல்லப்போவது தவிர) வேறாக,யாதுஅவன் உரைப்பது-அம்முனிவன் என்ன சொல்லமுடியும்? 'தவங்கள்உம்- (நான் இது வரையிலும் செய்த தவங்களும், பெரு

தகைமைஉம்-(என்னடைய) பெருமைக்குணமும், பொன்றி-அழிந்து, (அம்மாத்திரத்தோடு நில்லாமல்), முன்னர் - முன்பு நேர்ந்த, ஏழ் ஏழுபிறப்பின் - எழுவகையாகவுள்ள ஏழு பிறவிகளிற்செய்துள்ள, நல் வினைகள்உம்-(என்னுடைய) புண்ணியச்செயல்களும், இன்று - இன்றோடு, முடிந்த - ஒழிந்துவிட்டன,'என முன்னி - என்றுநினைத்து,-(எ-று.)- 'என்றான்'(10) என்க.

சொன்னதைக்கேட்டவை முதன்முதலிற் காதுகளே யாதலால் அவைபட்ட கடும்பாட்டை முதலிற் கூறி, பிறகு காதுகளுட்பட்ட பஞ்சேந்திரியங்களும் அவைகட்கு ஞானம் வரும் வாயிலான நெஞ்சமும் வருந்தியமையைக் கூறுகின்றார். புலன்-பொறிக்கு இலக் கணை. இடியைக்கேட்ட அரவம் நடுங்குமென்பது, நூற்கொள்கை. இப்போது இந்தத்துரியோதனாதியரின்தூண்டுதலால், தான் செய்யப்போகின்ற தீவினையால், இந்தப்பிறவியின் நன்மையேயன்றி ஏழேழ் பிறவியின் நன்மையும் கெடுமென்று கருதினான்முனிவ னென்க. (662)

9.-இரண்டுகவிகள் -நீ கூறியவாறு அபிசாரவோமஞ் செய்தால்எனக்குஅன்றிப் பாண்டவர்க்கு அழிவு நேராதென்று முனிவன்கூறல்.

எண்வகைப்பெருந்திசையினும்நினதுபேரிசையிலாத்திசையில்லை
மண்ணனைத்துநின்றனிக்குடைநிழலிலேமனுமுறைமையின்வாழும்
கண்ணலுற்றதிக்கருமநீ யெக்குறைகண்டுவெங்கழற்காலாய்
விண்ணகத்துநானேற்றுதல் புரியினும்வீவரோவீவில்லார்.

(இ-ள்.) எண்வகை பெருந் திசையின்உம்-எட்டுவகைப்பட்ட பெருந்திக்குக்களிலும், நினது - உன்னுடைய, பேர் இசை இலா- மிக்ககீர்த்தியையுடையதாகாத, திசை-திக்கானது, இல்லை-;மண் அனைத்துஉம்-பூமிமுழுவதும்,நின்-உன்னுடைய, தனி குடை நிழலிலே - ஒப்பற்ற குடைநிழலின்கீழே (தங்கி), மனு முறைமையின் - மனுநூலிற்கூறிய முறைவழுவாமல், வாழும் - வாழ்ச்சியடையாநின்றுள்ளது:எ குறைகண்டு- எந்தக்குறையைக் காண்பதனால்,இ கருமம்-(பகைவரை அபிசாரத்தாலொழித்தலாகிய) இந்த(த்தீ)ச்செயலை,நீ-, கண்ணல்உற்றது-எண்ணுதற்குப்பொருந்தியது? வெம் கழல் காலாய் - விரும்பத்தக்க கழலையணிந்தபாதங்களையுடையவனே!நான்-, (பாண்டவர்களை),விண் அகத்து-சுவர்க்கலோகத்திலே, ஏற்றுதல் புரியின்உம் - ஏற்றுதற்குரியதொழிலைச்செய்தேனானாலும்,வீவு இல்லார் - அழிதற்குரியஊழ்இல்லாதவராகிய அந்தப் பாண்டவர், வீவர்ஓ- இறப்பார்களோ? [இறக்கமாட்டார்கள்என்றபடி];(எ-று.)

எண்வகைப்பெருந்திசை-கிழக்குமுதலியநான்குபிரதான திக்குக்களும், தென்கிழக்குமுதலிய நான்குமூலைத்திக்குக்களும், அங்கதேசத்துக்கு அதிபதியான கர்ணனை'மண்ணனைத்தும்நின் தனிக்குடை நிழலிலேவாழும்'என்றது-இவனதுவலிமையையே சிறப்புறக்கொண்டு துரியோதனன் நிலவுலகாட்சிபுரிவதனாலாகும். பாண்டவர்கள் உயிரோடிருத்தலால் யாதொருகுறையுமில்லாது நீங்கள் இனிதிருக்க, அவர்களையொழிக்கவேண்டுமென்று கருதுதற்குக் காரணமில்லையே யென்பது, மூன்றாம்அடியின்கருத்து. (663)

10. தொடங்கியான்புரிதீவினையென்னையேசுடுவதல்லதுகொற்றம்,
மடங்கல் போல்பவர்தங்கண் மேற்செல்லுமோமாயவனிருக்
கின்றான்,
இடங்கொள்பாரகம் பெறுவதற் கெண்ணுநின்னிச்சையின்
படி யேகி,
விடங்களாலுயிரொழிப்பவர்க் கொத்துநான்வீவதேமெய்
யென்றான். *(இ-ள்.) (உமதுசொற்கேட்டு), யான்-, தொடங்கி-ஆரம்பித்து'புரி - செய்கின்ற, தீவினை- தீச்செயல், (அதன்பயனால்),என்னைஏ சுடுவது அல்லது - என்னையேஎரித்தொழிப்பதல்லாமல், கொற்றம் மடங்கல் போல்பவர் தங்கள்மேல் - வெற்றிபொருந்தியசிங்கத்தை யொப்பவர்களாகிய பாண்டவர்கள் மீது,செல்லும்ஓ-(பயனைவிளைக்குமாறு)செல்லவல்லதோ? [செல்லவல்லதன்று];(ஏனெனில்), மாயவன் இருக்கின்றான்-(தீவினைப்பயன் அந்தப்பாண்டவர்கட்கு நிகழாத வாறுபாதுகாக்க) ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இருக்கின்றான்:இடம் கொள் பார் அகம் பெறுவதற்கு - விசாலமாகவுள்ள பூமியினிடத்தை (ப்பாண்டவர்கட்குக்கொடாமல் நமக்கேஉரியதாக) ப்பெறும்படி, எண்ணும்-ஆலோசிக்கின்ற, நின்-உன்னுடைய, இச்சையின்படி- விருப்பத்தின்படி, ஏகி-(நான்) சென்று, விடங்களால்-, உயிர் ஒழிப்பவர்க்கு ஒத்து-(தம்) உயிரை மாய்த்துக்கொள்பவரைப்போன்று, நான்-, வீவது ஏ- சாவதே, மெய் - உண்மையாய் நிகழும் செயலாகும், என்றான்-;*

உன்சொற்கேட்டுப் பாண்டவர்களைஅபிசாரயாகம் செய்து கொல்லமுயன்றேனேயானால்ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் தீவினைப்பயனை நணுகவொட்டாது செய்தற்குப்பாண்டவர்பக்கல்உள்ளதனால்"தன்வினை

தன்னைச்சுடும்"என்றவாறு அத்தீவினைப்பயன்என்னையேசுட்டு என்னுயிரை அழிப்பது திண்ண மென்று காளமாமுனிவன் பதில்கூறினா னென்பதாம். உயிரொழிபவரொத்து என்ற பாடம் ஏற்கும். (664)

11.-யாவரும்பணிந்துவேண்டி முனிவனைஅபிசாரவோமம் செய்யஇசையுமாறுசெய்தல்.

அசைவிலாமனத்தருந்தவ முனிவனையனைவரும்பணிந்தேத்தி,
இசையுமாறுசெய்தோமவான்பொருள்களுக்கியாவும்வேண்டுவ நல்கத்,
திசையெலாமுகமுடையவ னிகர்தவச்செல்வனுஞ்சென்றான் வெவ்,
வசையினான்மிகுகொடியகோலரசனுமகிழ்ந்துதன்மனை புக்கான்.

(இ - ள்.) அசைவு இலா மனத்து - சலித்தலில்லாத மனத்தை யும்,அருந் தவம்-(பிறக்குக்குச்செய்தற்கு) அரிய தவத்தையுமுடைய, முனிவனை- காளமாமுனிவனை,அனைவர்உம்- (துரியோதனன் கர்ணன் சகுனி துச்சாதனன் என்ற) நால்வரும், பணிந்து - வணங்கி, ஏத்தி - புகழ்ந்து, இசையும் ஆறு செய்து-(அபிசாரவேள்வியையியற்றுவதற்கு) உடன்படும்படி செய்து, ஓமத்துக்கு வேண்டுவ வான் பொருள்கள் யாஉம் நல்க-வேள்விக்கு வேண்டுவனவாகிய சிறந்த பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் தர,-திசை எலாம் முகம்உடையவன் நிகர் தவம் செல்வன்உம் - நான்குதிக்கையும் நோக்கிய நான்குமுகங் களையுடையவனான பிரமதேவனையொத்தஅந்தத் தபோதனனும், சென்றான்- (அபிசாரவேள்வியைச் செய்யும்படி)போனான்: வெவ்வசையினால்மிகு - (உலகத்தாரின்) கொடிய பழிப்பினால்மிகப்பெற்ற, கொடியகோல் அரசன்உம் - கொடுங்கோலரசனானதுரியோதனனும், மகிழ்ந்து- (இனித்தன்கருத்துமுற்றுமென்ற எண்ணத்தினால்) மகிழ்ச்சியடைந்து, தன்மனைபுக்கான்-தன் அரண்மனைக்குச்சென்றான்; சலிப்பில்லாதமனமுடைய அந்தமுனிவனும் துஷ்டர்களான அந்நால்வர் பணிந்தேத்துதலினால்மனஞ்சலித்தனனென்பார்'அசைவிலாமனத்தருந்தவ முனிவனைஇசையுமாறுசெய்து'என்றார். இருடி என்றபொருளில் தபோதனனென்று ஒருசொல்இருத்தலால், 'தவச்செல்வன்'என்றது. ஓமவான் பொருள்களுக்கு என்றஇடத்து உருபு பிரித்துக்கூட்டப்பட்டது. (665)

12.-முனிவன்அபிசாரவோமஞ்செய்ய வரைப்புறஞ் சார்தல்.

போனமாமுனிதன்றபோ வனத்தொருபுடைமிசைநெடுங்கள்ளிக்'
கானமானதுபுகுந்துபா ரிடங்களுங்கழுகினங்களுந்துன்றி,
யானையோடிடநரிதுரத் திடுநிலத்தெரிவெயிற்கழைமுத்தம்,
வானெலா நெடுந்தாரகைபோலெழுமால்வரைப்புறஞ்சார்ந்தான்.

(இ-ள்.)போன-புறப்பட்டுச்சென்ற, மா முனி-சிறந்தஅந்தக் காளமாமுனிவன், தன் தபோவனத்து-தன்னுடைய தவச்சாலையில்,ஒருபுடை- ஒருபக்கத்திலே, மிடை-நெருங்கிய, நெடுங் கள்ளிக்கானம் ஆனது-நீண்ட கள்ளிக்கானமாகிய இடத்திலே, புகுந்து-,பாரிடங்கள்உம்-பூதங்களும், கழுகு இனங்கள்உம்-கழுகின் கூட்டங்களும், துன்றி-நெருங்கப்பெற்று, யானை ஓடிட நரி துரத்திடு-யானையஞ்சியோடும்படிநரியானது ஓட்டவல்ல, நிலத்து-(பாலை)நிலமாகிய, எரி வெயில் எரிகின்ற வெயிலினால்,கழை முத்தம் வான் எலாம் நெடுந்தாரகை போல் எழும் -மூங்கிலிருந்து முத்துக்கள் ஆகாயமெல்லாம் பெரிய நட்சத்திரங்கள்போல மேலேயெழுகின்ற, மால் வரை புறம்-பெரியமலையின்பக்கமாகிய இடத்தை, சார்ந்தான்-;(எ-று.)

பாலைநிலத்தில்யானைவலிகுன்றிடு மாதலால், அதனைநரி துரத்திடும் என்றார்: எரிகின்றதுபோன்றவெயிலால் வேய்பிளக்க, அவ்வேயினின்று முத்துக்கள் தாரகைபோல வானத்தி லெழு மென்க.(666)

13.-முனிவன்பலிகொடுத்து அக்கினியை வளர்த்தல்.

அண்டர்யாவருமானுட முனிவருமகலிடந்தனின்மற்றும்
கண்டகண்டவர்யாவரும் வெருவரக்கடும்பலிபலநல்கி
உண்டியால்வளர்ந்தாரழல் கோளகையூடுறும்படியோம/தான்.
குண்டமெவ்வளவவ்வள விந்தனங்கொடுந்தருக்களிற்சேர்த்

(இ - ள்.)அண்டா யாவர்உம் - தேவர்களெல்லாரும், மானுடம் முனிவர்உம் - மனுஷ்யவர்க்கத்தைச்சேர்ந்த இருடியரும், அகலிடந்தனில் மற்றும் கண்ட கண்டவர் யாவர்உம் - பெரியபூமியிலே மற்றுங் காணப்பட்டமானுடர்யாவரும், வெருவர-அஞ்சும்படி, கடும் பலி பல நல்கி- கொடியபலபலிகளைக்கொடுத்து,- உண்டியால்- (தன்னில்இடப்பட்ட)பொருளால், ஆர் அழல்-நிரம்பிய அக்கினியானது, வளர்ந்து-, கோளகையூடு - வானமண்டலத்தினிடையே, உறும்படி - போய்ப்பரவும்படி, ஓமகுண்டம் எ அளவு - ஓமகுண்டம் எவ்வளவு பரப்பாகவுள்ளதோ, அ அளவு-அவ்வளவுக்கும், (எரிவதற்கேற்ற), இந்தனம்- விறகுகளை,கொடுந் தருக்களில்- வளைவாய்வளருந்தன்மையுள்ள மரங்களிலிருந்து, சேர்த்தான்-;(எ - று.)

அக்கினிச்சுவாலைஓங்கிவளரும்படி ஓமகுண்டம் எவ்வளவு கொள்ளுமோ அவ்வளவு விறகுகளையும்அக்குண்டத்திற் சேர்த்தன னென்பதாம். கொடுந் தருக்கள்-வேம்புபோல்வன என்றலும் உண்டு. (667)

14.-முனிவன்வேதமந்திரத்தோடு நெய்வார்த்து ஓமஞ்செய்தல்.

மிக்கமந்திரயாமள முதலியவேதமந்திரந்தம்மில்,
தக்கமந்திரந்தெரிந்துகொண் டாசறுசடங்கமுந்தப்பாமல்,
தொக்கமந்திரமொன்றினுக்கோரெழுசுருவையின்றுநெய்வார்த்து,
ஒக்கமந்திரமனைத்தினுங்கொடுமைகூரோமமும்புரிந்தானே.

(இ - ள்.)வேதம்மந்திரம் தம்மில் - வேதமந்திரங்களுக்குள்ளே, தக்க - (கருதியபயனைவிளைக்குந்)தகுதியுள்ள, மந்திரம்-மந்திரமாகி, மிக்க - (அபிசாரத்துக்கு) மேம்பட்ட, யாமளம் முதலிய மந்திரம் - யாமளம் முதலியவற்றிலுள்ள மந்திரங்களை,தெரிந்துகொண்டு-,-ஆசு அறு-குற்றமற்ற, சடங்கம்உம்-(அவ்வேள்விக்குஉரிய) சடங்குகளும், தப்பாமல் - தவறாதபடி (இயற்றி), தொக்க-கூடிய, மந்திரம் ஒன்றினுக்கு - ஒருமந்திரத்துக்கு, ஓர் எழு சுருவையின் நறுநெய் வார்த்து - ஓரேழுதரம் நெய்த்துடுப்பினால் நறுமணமுள்ள நெய்யை ஓமஞ்செய்து, ஒக்க மந்திரம் அனைத்தின்உம்- (அபிசாரத்துக்கு) ஏற்றனவான மந்திரமெல்லாவற்றிலும், கொடுமை கூர் - கொடுமை மிகுந்த, ஓமம்உம்-ஓமத்தையும், புரிந்தான்-செய்தான்;(எ - று.)

யாமளம்என்பது, அதர்வணவேதத்தின் பகுதியானதென்பர்;அது, அபிசாரம்முதலியசடங்குகளுக்கு எடுத்தது. அபிசாரசடங்குக்குத் தப்பாதபடி சேர்ந்துள்ள மந்திரம்என்றுமாம். ஒரு அபிசாரமந்திரத்துக்கு ஏழுமுறை நெய்த்துடுப்பினால்நெய்வார்த்து மந்திரோச்சாரணத்துடன் ஓமமும்செய்தா னென்பது பின்னிரண்டிடயிற் கூறிய பொருள். (668)

15.-அவ்வோமத்தீயினின்று ஓர்பூதம்தோன்ற முனிவனும் உடல் குலைதல்.

தன்றனிச்சையினன்றியேழ் கடலுடைத்தராதலந்தனையாளும்,
மன்றனிச்சையிற்புரியுமவ் வேள்வியின்வந்துறுபெரும்பூதம்,
சென்றெயிற்றிளநிலவெழத்துணைவிழித்தீயெழுவெயில்வாய்கார்க்,
குன்றெனப்பொலிந்தெழுந்ததுமுனிவனுங்கூசிமெய்குலைந்திட்டான். *(இ - ள்.) தன் தன் - தன்னுடைய, இச்சையின் அன்றி - இச்சையின்படியல்லாமல், ஏழ் கடல் உடை தராதலந்தனைஆளும் - ஏழுகடலையும்ஆடையாகக்கொண்ட பூமியை அரசுபுரிகின்ற, மன் தன் - துரியோதன வரசனுடைய, இச்சையின் - விருப்பின்படியே, புரியும் - செய்கின்ற, அ வேள்வியின் - அவ்யாககுண்டத்தினின்று, உறு பெரும் பூதம் - மிக்க பெருந்தோற்றமுடைய பூதமொன்று,-வந்து - தோன்றி, எயிறு- கோரப்பற்களினின்று, சென்று - வெளிப்போய், இள நிலவு எழ - இளநிலா வீசவும், துணைவிழி - இரண்டு கண்களினின்று, தீ எழ - நெருப்புப்பொறி பறக்கவும், வெயில் வாய் கார் குன்று என - வெயில்பொருந்திய கருநிறமலைபோல,பொலிந்து - விளங்கி, எழுந்தது - வெளிப்பட்டது: முனிவன்உம் - (அபிசாரயாகஞ்செய்து பூதத்தையுண்டாக்கிய) காளமாமுனியும், கூசி - அஞ்சி, மெய் குலைந்திட்டான்- உடல் நடுங்கினான்;(எ - று.)*

வேள்வி -இங்கே குண்டத்துக்கு ஆகுபெயர். கருநிறமுடைய பூதத்தினிடத்துத் தீப்புறப்படும் விழிக ளிருத்தலால், அதற்கு, 'வெயில்வாய் கார்க்குன்று'என்று உவமைகூறினார். பூமியாகிய பெண்ணுக்குக் கடலை ஆடையாகக் கூறுவர். (669)

வேறு.

16.-துரியோதனன்அபிசாரவேள்வி செய்விப்பதை யறிந்து, யமராஜன்பாண்டவர்களைஆபத்தினின்று தப்பச் செய்விப்பவனாதல்.

***இப்பாலிவ்வா றோமஞ்செய்திவனிப் பூத மினிதெழுப்ப
அப்பாலிருந்த வனசரித ரைவர்க் கமைந்த வாறுரைப்பாம்
முப்பாலினுக்கு முதற்பாலாய் மும்மைப் புவனங்களுங்காக்கும்
தப்பாவாய்மை யறக்கடவு ளறிந்தா னெண்ணத்தப்புவிப்பான்.***

(இ-ள்.) இபால்-(துரியோதனனுள்ள)இவ்விடத்தில், இவன்-இக் காளமாமுனிவன், இ ஆறு-இப்படி, ஓமம் செய்து-யாகத்தைச் செய்து, இ பூதம்-இப்படிப்பட்ட பூதத்தை, இனிதுஎழுப்ப-இனிதாக (யாககுண்டத்தினின்றும்) எழுமாறுசெய்ய,-அ பால்-அங்கு[வனத்தில்],இருந்த - வசித்திருந்த, வனசரிதர் ஐவர்க்கு-காட்டில் திரிபவராகிய பஞ்சபாண்டவர்க்கு, அமைந்த ஆறு - நேர்ந்தநிலைமையைப்பற்றி, உரைப்பாம்-(இனிச்)சொல்லுவோம்:முபாலினுக்கு-(அறம் பொருள் இன்பம் என்னும்) மூன்று பகுதிக்குள், முதல் பால் ஆய்-முதற்பகுதியான தருமசொரூபியாய், மும்மை புவனங்கள்உம் காக்கும் - (மேல் கீழ் நடு என்னும்) மூன்றிடங்களிலுமுள்ள உலகங்களையும் பாதுகாக்கின்ற, தப்பா வாய்மை - தவறாதசத்தியத்தையுடைய, அறக்கடவுள்-தருமராஜன் எனப்படுகிற யமன், அறிந்தான்- (துரியோதனனுடைய சூழ்ச்சியை) அறிந்தவனாய்,எண்ணம் தப்புவிப்பான் - (அந்தத்துரியோதனனுடைய) எண்ணத்தினின்றும் பாண்டவர்களைத்தப்பச் செய்விப்பானானான்;(எ - று.)-பாண்டவர் களைத்துரியோதனன்எண்ணப்படி பூதத்தால் அழிந்திடாதவாறுயமதருமன் தப்பச்செய்தலைமேலே காண்க.

யமதருமராஜனும்உலகிலுள்ளாரை அவரவர்கள்செய்த தீவினைக் கேற்பப் பட்சபாதமில்லாமல் தண்டித்துத் தருமத்தை நிலைநாட்டுபவ னாதலால்,அக்கடவுளை'மும்மைப்புவனங்களுங்காக்கும்தப்பாவாய்மை யறக்கடவுள்'என்றாரென்னலாம். முதலிரண்டடிகள்-கவிக்கூற்று. உரைப்பாம் - கவிகட்குஉரிய தனித்தன்மைப்பன்மை.

ஓமம்=ஹோமம்:அக்கினியில் அவிசுசொரிதலையுடையவேள்விக்கு, ஆகுபெயர். எழுப்ப-செயவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்: 'எழு' என்பதன் பிறவினையான 'எழுப்பு' - பகுதிவனசரிதர் என்ற வடசொற்றொடர் - காட்டிற்சஞ்சரித்தலையுடையவர் எனக் காரணப்பொருள்படும். ஐவர் - தொகைக்குறிப்பு. வனசரிதர்ஐவர் - வனசரிதராகிய ஐவர் என இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. அறம் பொருள் இன்பம் என்ற மூன்றும் 'முப்பால்'எனப்படும். மும்மைப் புவனம் என்றவிடத்து, மும்மையென்பது - எண்ணின் தன்மையைக் காட்டாமல் "தெரிமாண்டமிழ்மும்மைத்தென்னம் பொருப்பன்" என்றஇடத்துப்போல எண்ணின்மேல் நின்றது. தீவினைசெய்வோர்களைத்தண்டித்துத் தருமத்தை நிலைநாட்டுதலால், யமதருமராஜன் 'அறக்கடவுள்'எனப்படுவான். அறிந்தான்-முற்றெச்சம்.

இதுமுதல்ஆறுகவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்று ஆறாஞ்சீர்கள் காய்ச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் மாச்சீர்க்ளுமாகிவந்த கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். *(670)*

17.-பாண்டவரிருக்கும் வனத்தில் பார்ப்பனச்சிறுவனது மான்தோலைஒருமான் எடுத்துச்செல்லுதல்.

**தன்மைந்தனுமத்தம்பியருஞ் சரியாநின்றதபோவனத்து,
நன்மைந்தரிலோர்முனிமைந்தனன்னூலுடன்பூணசினத்தை,
வின்மைந்தரையுமதியாமல் விரைந்துள்புகுந்துவிசைத்தகல்வான்,
தொன்மைந்தனைப்போலோருழைகொண்டோடிற்றென்னாற் சொலவுண்டோ**

(இ - ள்.)தன் மைந்தன்உம்-தனது புத்திரனாகியயுதிஷ்டிரனும், அ தம்பியர்உம்-(வீமன் அருச்சுனன் நகுலன் சகதேவன் என்ற அவனுடைய) அந்தத் தம்பிமார்களும், சரியாநின்ற சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற, தபோவனத்து - (அந்தத்) தபோவனத்துள்(வாழ்கின்ற), நல் மைந்தரில்- அழகியமைந்தர்களுக்குள், ஓர்முனிமைந்தன் ஒரு ரிஷிகுமாரன், நல் நூலுடன்-(தனது) அழகிய பூணூலுடனே, பூண்-தரித்துக்கொண்டிருந்த, அசினத்தை-மான்தோலை,ஓர் உழை-ஒருமானானது,வில் மைந்தரைஉம்- வில்வீரராகிய பஞ்சபாண்டவரையும், மதியாமல்-இலட்சியஞ் செய்யாமல், விரைந்து உள்புகுந்து - வேகமான உள்ளேசென்று, கொண்டு- கவர்ந்துகொண்டு, அகல் வான் தொல்மைந்தனைபோல். பரந்துள்ளஆகாயத்தின் பழமையாகிய மைந்தனைப்போல [காற்றைப்போல], விசைத்து

ஓடிற்று - விரைவுகொண்டு ஓடிற்று: என்னால் சொல உண்டுஓ - (இவ்வாறுநிகழ்ந்த விசித்திரத்தன்மை பற்றி) என்னாற் சொல்லுதற்கு உள்ளதோ? [சொல்லமுடியாதென்றபடி];(எ - று.)

பாண்டவர்கள்வில்லேந்தினவர்களா யிருக்கையிலும், ஒரு மானானது அஞ்சாது விரைந்துஉட்புகுந்து முனிகுமாரன் பூண்டிருந்த மான்தோலைக்கவர்ந்துகொண்டுகண்ணுக்குத் தெரியாது மாயமாய் ஓடிற்று என்றால்,அந்தவிசித்திரத்தன்மையை யான் என்னவென்று சொல்லுவது? என்றவாறு.

ஆகாசத்தின்னின்றும் வாயு தோன்றியதாக வேதங்களில் கூறப்படுவதனால், காற்றை, 'வான்தொல்மைந்தன்'என்றார். 'வான் றொன்மைந்தனைப்போல்ஓடிற்று' என்றவிடத்தில், 'காற்றாய்ப்பறந்தது' என்று வழங்கும் உலகவழக்குக் கருதத்தக்கது. 'சொலவுண்டோ' என்றஇடத்துள்ள ஓகாரம் - சொல்லமுடியாதுஎன்று எதிர்மறைப்பொருளைத் தரும். சரியாநின்ற-நிகழ்காலப் பெயரெச்சம். பூணசினம்-வினைத்தொகை. மைந்தர்-இளமை, வலிமை, வீரம், அழகு என்ற இவற்றை யுடையவர். தபோவநம், முநி, அஜிநம் - வடசொற்கள். மைந்தரையும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு.

18.-முனிகுமாரன்முறையிட, பாண்டவர்கள் மானைத் தொடர்ந்துசெல்லுதல்.

மறைவாய்ச்சிறுவன்கலைத்தோலைமான்கொண்டோடி வானிடை யில்,
பொறைவாய்ப்புகுந்ததபயமெனப் புகுந்தாங்கழுதுபுலம்புதலும்,
நறைவாய்த்தொடையலறன்மகனு மிளையவீரர்நால்வருந்தம்,
துறைவாய்ச்சிலையோடம்பேந்தித்தொடர்ந்தாரதனைச்சூழ் புலிபோல்.

(இ-ள்.) மறைவாய் சிறுவன்-வேதத்தை வாயினாற்கூறிக் கொண்டிருப்பவனாகியமுனிகுமாரன், ஆங்கு புகுந்து-(பாண்டவ ரிருக்கின்ற) அவ்விடத்தில்வந்து, 'கலைதோலை-(நான்பூணூலுடன் பூண்டிருந்த) மான்தோலை,மான்-ஒருமானானது,கொண்டு-கவர்ந்து கொண்டு, ஓடி- விரைந்துசென்று, வானிடையில்-நெடுந்தூரத்தில், பொறைவாய்-மலையினிடத்தில்,புகுந்தது - ஒளித்துக்கொண்டது:(ஆதலால்), அபயம் - (யான்) பயப்படாதே என்று காக்கவேண்டியபொருளாவேன்,'என - என்றுசொல்லி, அழுது புலம்புதலும்-கண்ணீரைப்பெருகவிட்டுக் கதறிமுறையிட்டவளவில், - நறைவாய்-தேனைத்தன்னிடத்திலுடைய, தொடையல்-மாலையையணிந்த,அறன் மகன்உம் - தருமனுடையபுத்திரனாகியயுதிஷ்டரனும், இளையவீரர் நால்வர்உம்- (அவனது) தம்பிமார்களாகிய நான்குவீரர்களும், தம்-தம்முடைய, துறை வாய் சிலையோடு-விற்கூறுபாட்டிற்பொருந்துதலையுடையவிற்களுடனே, அம்பு - அம்புகளையும்,ஏந்தி-தாங்கிக்கொண்டு, அதனை-அம்மானை,சூழ் - சூழ்ந்து கொள்ளுதற்குத்தொடர்கிற, புலி போல்-புலிகளைப்போல, தொடர்ந்தார்-தொடர்ந்தார்கள்;(எ-று.) சிறுவன்ஆங்குப்புகுந்துஅபயம் என அழுது புலம்புதலும், மகனும் நால்வரும் சிலையோடுஅம்பேந்தி, புலிபோல் அதனைத்தொடர்ந்தார் என்க.

முனிகுமாரன்பிரமசாரி யாதலால், தனதுபிரமசரியநிலைக்குஏற்றபடி வேதத்தை ஓதிக்கொண்டிருக்கின்றன னென்பார், அவனை'மறை வாய்ச்சிறுவன்'என்றார். பொறை-(பூமியைப்) பொறுப்பது [சுமப்பது]என மலைக்குக்காரணப்பெயர்:'ஐ'என்னும் கருத்தாப் பொருள் விகுதிபெற்றபெயர்:'தரணீதரம்'முதலிய வடமொழிப் பெயர்களாலும் மலை பூமியைத் தாங்குதலாதல் பெறப்படும். பொறைவாய், வாய்-ஏழனுருபு. நறைவாய், வாய் - ஏழாம்வேற்றமை யிடப்பொருளுணர நின்ற இடைச்சொல். தொடையல் என்பதில், அல் - சாரியை. தொடை-(பூக்களைக்கொண்டு) தொடுக்கப்படுவது என மாலைக்குக்காரணப்பெயர்;தொடு-பகுதி, ஐ-செயப்படுபொருள்விகுதி. தீவினைசெய்தோர்களைநரகத்திலே தண்டித்துத் தருமத்தை நிலைநிறத்துதலால்,யமதருமராஜனை'அறன்'என்றார்:அறன்- அறத்தைக் காப்பவன். நால்வர்என்பதில், வ் - பெயரிடைநிலை. துறை- விற்களைஉபயோகிக்கவேண்டிய வழி. நான்காமடியில், வாய்-வாய்த்தல்: முதனிலைத்தொழிற்பெயர். வாய்ச்சிலை- வாய்த்தலையுடையசிலைஎன இரண்டாம்வேற்றுமை யுருபும்பயனும் உடன்தொக்கதொகை. சூழ்புலி- வினைத்தொகை.

19.-ஓடியமானின்செயலால் தளர்ந்து பாண்டவர் அதைத் தொடர்தலில்ஆசையொழிதல்.

அகப்பட்டதுபோன்முன்னிற்கு மருகெய்தலுங்கூராசுகம்போல்,
மிகப்பட்டோடுந்தோன்றாமல்வெளிக்கேயொளிக்கும் விழியிணைக்கும்,
முகப்பட்டிடுமீண்டைவருந்தம் முரண்டோள்வன்மைதளர்

வளவும்,
தகைப்பட்டொழிந்தாரதிலாசை யொழிந்தாரிந்த்ரசாலமெனா.

(இ-ள்.) (தோலைக்கவர்ந்துகொண்டுசென்ற மான்),- அகப்பட்டதுபோல்-(கையில்) அகப்பட்டுவிட்டதுபோல், (பாண்டவர்களின் அருகிலே), முன் நிற்கும்-முன்னே வந்துநிற்கும்:(அந்தப் பாண்டவர்கள்), அருகு-(தன்) சமீபத்தில், எய்தலும்-வந்து சேர்ந்தவுடனே, கூர் ஆசுகம் போல்-கூரிய அம்புபோல, மிக பட்டு ஓடும்-மிகப்பொருந்தியோடும்: தோன்றாமல்-(கண்ணுக்குத்)தெரியாமல், வெளிக்கே-வெளியில், ஒளிக்கும்- (தன்னை)ஒளித்துக்கொள்ளும்; மீண்டு-மறுபடியும், விழி இணைக்கும்உம்- இரண்டுகண்களுக்கும், முகம்-எதிரில், பட்டிடும்-பொருந்திநிற்கும்; (இவ்வாறுஅந்தமானினால்),ஐவர்உம்-பஞ்சபாண்டவர்களும், தம் - தம்முடைய, முரண்வலிமையையுடைய, தோள் - தோள்களின், வன்மை- பலமானது, தளர்வுஅளவும்-தளர்தலையடையும்வரையிலும், தகைப்பட்டுஒழிந்தார்-(தொடர்ந்து பிடிக்கமுடியாமல்) தடுக்கப்பட்டுத் தீர்ந்தார்கள்;(பிறகு தோள்வலிமைதளர்ந்ததனால்),இந்த்ரசாலம்எனா- (இந்த மானின்செய்கை) இந்திரஜாலம்போலுமென நினைத்து,அதில்-அந்த மானைத்தொடர்தலில்,ஆசை ஒழிந்தார்-ஆசைநீங்கினார்கள்;(எ-று.) இந்த்ரஜாலம்-மாயச்செய்கை:வடசொல். ஆசுகம் - விரைந்து செல்லுவதுஎன அம்புக்குக் காரணப்பெயர். தகை - தகைதல்: முதனிலைத்தொழிற்பெயர். எனா- செய்யாஎன்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம். (673)

20.-கவிக்கூற்று:மான்கன்று பாண்டவர்களைஇளைப்பித்த வகையை எம்மாற்கூறவியலாதெனல்.

தடங்கானகமும்வானகமுஞ் சாரற்பொருப்புந்தாழ்வரையும்,
மடங்காவரும்போஞ்சூழ்போது மப்போதந்தமான்கன்று,
தொடங்காவிவரையிளைப்பித்ததொழிலைச்சொல்லினொரு
நாவுக்கு,
அடங்காதின்னுமாயிரமுண் டானாலதற்குமடங்காதே.

(இ-ள்.) தடகானகம்உம்-பெரிய காடும், வானகம்உம்-ஆகாசமும், சாரல் பொருப்புஉம்-(மேகஞ்) சார்தலையுடையமலையும்,தாழ்வரையும்-,- (ஆகிய இவ்விடங்களில்), அப்போது-,அந்த மான் கன்று-, மடங்கா வரும்- திரும்பத்திரும்பவரும்:போம்-(சிறிதுநேரம் கண்ணுக்குத்தெரியாமல் அப்பாற்)போய்விடும்:சூழ்போதும்-சிலகால் வலமாகவும் சிலகால் இடமாகவும் சுற்றும்:தொடங்கா -(அம்மானைப்பற்றத்) தொடங்கியுள்ள, இவரை-, இளைப்பித்த- சோர்வு அடையுமாறுசெய்த, தொழிலை-, சொல்லின் - (நாம் எடுத்துச்)சொல்வோமேயானால்,ஒரு நாவுக்கு-இந்தஒரு நாவினாற்சொல்லிமுடித்தற்கு, அடங்காது-(அத்தொழில்)அடங்காததாகும்: இன்னும் ஆயிரம் உண்டானால்- இன்னும்ஆயிரம்நாக்கு உண்டானாலும், அதற்குஉம்-அந்த ஆயிரம்நாவுக்கும், அடங்காது-;

அதற்கு-சாதியொருமை. மடங்காவரும் போம் சூழ்போதும் என்பவற்றைப்பெயரெச்சமெனக்கொண்டு மான்கன்றுக்குஅடை மொழியாக்கினுமாம். தொடங்கா என்ற வினையெச்சத்தின்பின் ஏற்றவினைச்சொல்வருவிக்கப்பட்டது. (674)

21.-யமதருமன்நச்சுக்சுனையாயும்அதைச்சூழ்ந்த மரமாயும்அமைந்திருத்தல்.

கானீதிவர்க்குத்தலைதெரியாக்கானங்கருத்துமிகக்கலங்கிப்
பானீயத்துக்கைவருமெய் பதையாநிற்பரெனவறிந்து
தூநீர்நச்சுச்சுனையாயச்சுனைசூழ்வரவோர்தொன்மரமாய்
யானீயவனென்றெண்ணாமலெல்லாமானோனிருந்தானே.

(இ - ள்.)யான் நீ அவன் என்று-யானென்றும் நீயென்றும் அவனென்றும், எண்ணாமல்- எண்ணமுடியாதபடி, எல்லாம் ஆனோன்- எல்லாப்பொருளுமாகியிருக்கிற யமதருமன், 'ஈதுகான்-இந்தக்காடானது, இவர்க்கு-இந்தப்பாண்டவர்க்கு, தலைதெரியா-இடந்தெரியாத, கானம் - காடாகும்;(இந்தக்காட்டில் அலைந்ததனால்),ஐவர்உம்-பஞ்சபாண்டவர்களும், கருத்து - (தம்) மனம், மிக கலங்கி - மிகவும் கலக்கமடைந்து, பானீயத்துக்கு-பருகும் நீரைப்பெறுவதற்காக, மெய் பதையா நிற்பர் - உடல்வருந்தாநிற் பார்கள்,'என அறிந்து-என்று ஆலோசித்து, தூ நீர்-(கண்ணுக்குத்) தூய்மையுடையதாகத்தோன்றுகின்ற நீரைக்கொண்ட, நஞ்சு சுனைஆய்- விஷத்தையுடைய சுனையாகவும்,அ சுனைசூழ்வர-அந்தச் சுனையைச்சுற்றிநிற்க,ஓர் தொல் மரம்ஆய் - ஒப்பற்ற பழமையான மரமாகவும், இருந்தான்-;(எ-று.)

காட்டில்நெடுந்தூரம் மானைத்தேடி யலைந்துதிரிந்தமையால், பாண்டவரைவரும் களைத்துக்குளிர்ந்தநிழலையும்தண்ணீரையும் நாடிவருவரென்று ஆலோசித்து, யமதருமன் தொன்மரமும் சுனையுமாயிருந்தானென்க. தொன்மரமாய் என்பதற்கு-முதனூலுக்கு ஏற்ப, ஆலமரமாகியென்னலாம். சூரியன் யமன் வருணன் முதலிய கடவுளரை முதற்கடவுள்போல வைத்துக்கூறுதல் வேதவழக்காதலாலும், இந்நூலாசிரியரும் சிவன் சூரியன்முதலிய கடவுளரை அவ்வாறு கூறியிருத்தலாலும், இங்கே யமனை'யானீயவனென்றெண்ணாமல் எல்லாமானோன்'என்றார்: கீழ் "மும்மைப்புவனங்களுங்காக்கும் அறக்கடவுள்"என்றதும் இத்தன்மைபற்றியதேயென்னலாம். யான் நீ அவனென்றெண்ணாமல்எல்லாமானோன்-உலகத்துப்பொருள்கள் தன்மையாகவோ முன்னிலையாகவோபடர்க்கையாகவோ பேதப்படுத்தி வழங்குதற்கு உரியன;கடவுளோ அங்ஙனம் அன்றி எல்லாத்தன்மையும் பெற்றிருப்பன் என்றவாறு. பானீயம்-பருகுதற்குஉரியது என்று பொருள்படும் வடமொழிப்பெயர்.

'எண்ணாமல்'என்ற எதிர்மறைவினையெச்சம்'ஆனோன்' என்பதிலுள்ள ஆதல்என்பதோடு முடியும். பதையா-பதைத்து: உடன்பாட்டு இறந்தகாலவினையெச்சம்.நஞ்சு+சுனை=நச்சுச்சனை: வேற்றுமைத்தொகையில் மென்றொடர்வன்றொடராயிற்று. (675)

வேறு.

22.-தருமன்நீர்கொணருமாறு சகதேவனைஅனுப்புதல்.

தருமனுந்தம்பிமாருந் தாலுவும்புலர்ந்துதாகத்து
உருகியமனத்தராகி யுடல்தளர்ந்தயருமாங்கண்
எரியுறுகானம்போல்வா னிளவலைநோக்கியின்னே
மருவரும்புனல்கொண்டோடி வருதிநீவிரைவினென்றான்.

(இ-ள்.)தருமன்உம்-யுதிஷ்டிர ராசனும், தம்பிமார்உம் - (வீமன் முதலிய அவனது) தம்பியரும், தாலுஉம் புலர்ந்து - (தமது) நாவும் வறண்டு, தாகத்து - நீர்வேட்கையினால்,உருகிய மனத்தர்ஆகி - (உறுதியற்று) நீர்ப்பண்டம்போலுருகின மனத்தையுடையவராய், உடல் தளர்ந்து - உடம்பு சோர்ந்து, அயரும்-வருந்துகின்ற, ஆங்கண் - அச்சமயத்தில்,-எரிஉறு கானம் போல்வான்-தீப்பிடித்த காடுபோல்பவனாகிய[மிகவும் வெப்பமடைந்தவனாகிய]தருமபுத்திரன்,-இளவலைநோக்கி-(தனது இறுதித்) தம்பியாகிய சகதேவனைப்பார்த்து, 'நீ-,இன்னே - இப்போதே, மருவு அரு-(இங்குக்) கிடைத்தற்கு அரிய, புனல்-நீரை, கொண்டு-எடுத்துக் கொண்டு, விரைவின்- விரைவாக, ஓடிவருதி - ஓடிவருவாய், என்றான்- என்று கட்டளையிட்டான்;(எ-று.)

பாவத்தொழிலைச்செய்தாரைத் தண்டித்துத் தருமத்தைநிலை நாட்டுதலால், யமனுக்கு 'தருமன்'என்றுஒருபெயர்: அறன் என்றது போல: யுதிஷ்டிரன் குந்திதேவியினிடத்தில் யமதருமராசனது அருளால் தோன்றியவ னாதலால்,தருமபுத்திரன் எனப்படுவான்: ஆகவே, இங்கே 'தருமன்' என்பது-தருமபுத்திரன் என்பதன் நாமைகதேசம்: இனி, 'தந்தையே மகனாகப்பிறக்கின்றான்'என்ற நூற்கொள்கைபற்றி, யுதிஷ்டிரனைத் தந்தையின் பெயரிட்டு 'தருமன்'என்றுகூறினாரென்பாரு முளர். காட்டில் மானைத்தேடி அலைந்துதிரிந்ததனால்மிக்க வெப்பம் அடைந்திருத்தல்பற்றி, தருமபுத்திரனை,'எரியுறுகானம்போல்வான்' என்றார். இளவல்-சகதேவனைக்குறிக்குமென்பது, மேற்கவியாற் பெறப்படும்.

இதுமுதல்இருபத்துநான்கு கவிகள் - முதற்சீரும்நான்காஞ்சீரும் விளச்சீர்களும், மற்றையநான்கும் மாச்சீர்களுமாகிவந்த அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தங்கள். (676)

23.-நீர்கொணரச்சென்றசகதேவன் நச்சுப்பொய்கையையடைந்து நீர் பருகுதல்.

அக்கணத்தினிற்சாதேவ னடவிகடோறுந்தேடி
எக்கணுங்காணானாகியென்றுதோய்குன்றொன்றேறி
மிக்கவண்சீதவாச விரிசுனையொன்றுகாணாப்
புக்கனன்பருகலுற்றான்பொலிவறப்புலர்ந்தநாவான்.

(இ-ள்.)அகணத்தினில்-அப்பொழுது, சாதேவன்-சகதேவன், பொலிவு அற புலர்ந்த நாவான்-விளக்கம்நீங்க [ஈரமற]வறண்ட நாவையுடையவனாய்-அடவிகள்தோறுஉம் - காடுகள்தோறும், தேடி-நாடி, எக்கண்உம்-எவ்விடத்திலும், காணன்ஆகி-(ஜலத்தைப்) பாராதவனாய், என்று தோய் குன்று ஒன்று-சூரியன்படிகின்ற [மிகவோங்கிய] மலையொன்றின்மீதுஏறி-,அவண்-அவ்விடத்தில், சீதம் வாசம் மிக்கு விரி சுனைஒன்று-குளிர்ச்சியும்

நறுமணமும்மிக்குப் பரந்துள்ள சுனையொன்றை, காணா-கண்டு,புக்கனன்-புகுந்து, பருகல் உற்றான்-(நீரைக்)குடிக்கலானான்; (எ-று.)

'மிக்கதாகங்கொண்டதருமபுத்திரனால்நீர் கொணருமாறு ஏவப்பட்ட சகதேவன் முதன்முதலில் தான் சுனையின்நீரைக்கொண்டு செல்லாது, நீரைப்பருகியது தகுதியோ?'என்று உண்டாகும் வினாவைச் சமர்த்திப்பதற்காக, சகதேவனை'பொலிவுஅறப்புலர்ந்தநாவான்'என்றார்: இங்ஙனம் சமர்த்திக்குங் கருத்துடன் அடைமொழி வந்ததனால்,பொலிவு அறப்புலர்ந்த நாவான் என்பது-கருத்துடையடைமொழியணியாம். என்றுதோய் குன்று - மலையின்ஓங்கியிருக்குந்தன்மையை விளக்கவந்த தொடர்புயர்வு நவிற்சியணி: ஸம்பந்தாதிஸயோக்தி எனப்படும். (677)

24.-தருமபுத்திரன்சகதேவன்செய்தியை யுணராமல் நீர்கொணருமாறு நகுலனையும்அருச்சுனனையும் பின்னும் அனுப்புதல்.

செழும்புனலுதரந்தன்னிற் சேருமுனாவிபொன்றி
விழுந்தமையறிவுறாதுமீளவுநகுலன்றன்னை
அழுங்கினனேவச்சென்றானவனுமப்பரிசின்மாய்ந்தான்
எழும்படைவிசயன்றன்னையேவினனவனும்போனானன்.

(இ-ள்.)செழும் புனல் - வளப்பமுள்ள நீர், உதரம்தன்னில்-(தன்) வயிற்றில், சேரும் முன் - சேருதற்குமுன்னே, (சகதேவன்),ஆவி பொன்றி - உயிர் ஒடுங்கி, விழுந்தமை - இறந்து வீழ்ந்திட்டதை, அறிவுறாது- அறியாமல்,-(தருமபுத்திரன்),-அழுங்கினன்-(நீர்வேட்கையால்) வருந்தியவனாய்,-நகுலன் தன்னை-நகுலனை,மீளஉம்-மீண்டும், ஏவ - (நீர்கொணருமாறு) கட்டளையிட்டானாக,-அவன்உம்-அந்தநகுலனும், சென்றான்-(நீர்கொணரச்)சென்று, அப்பரிசின் - அந்தவிதமாக [சகதேவன் நீர்வேட்கையால் சுனைநீரைப்பருகி இறந்தவிதமாகவே],மாய்ந்தான்-(நீர்பருகி) உயிரொழிந்தான்: எழும் படை விசயன்தன்னை- (பகைவர்மீது) செல்லவல்ல ஆயுதங்களையுடையஅருச்சுனனை,ஏவினன் - (பின்னும் தருமபுத்திரன் நீர் கொணருமாறு) கட்டளையிட்டனுப்பினான்;அவன்உம் - அந்தஅருச்சுனனும், போனான்-(நீர்தேடிக்கொணருமாறு) சென்றான்;(எ-று.)

'சகதேவன்அந்தச்சுனைநீரைப்பருகியதனால்ஆவியொழிந்தான்' என்ற செய்தியை, 'செழும்புனலுதரந்தன்னில் சேருமுனாவிபொன்றி விழுந்தமை'என அநுவாதமுகத்தாற் கூறினார்: இப்படி ஒருசெய்தியை ஏற்கவே கூறவேண்டியஇடத்திற் கூறாதுஅநுவாதமுகத்தாற் கூறுதலும் கவிமரபே. சென்றாங்கவனுமப்பரிசின்என்றுபிரதிபேதம். (678)

25.-அருச்சுனனும்நீர்பருகி இறந்தானாக,தம்பியர் நீர்கொண்டுவராமைகுறித்துத் தருமபுத்திரன் வருந்திச்சோர்தல்.

தம்பியர்கிடந்ததன்மை கண்டுமத்தலைவன்மேன்மேல்
வெம்புறுகொடியதாக மிகுதியால்விரைந்துவாரிப்
பைம்புனலருந்தியவ்வா றிறந்தனன்பரிதாபத்தோடு
எம்பியரென்செய்தாரென் றியைவனுமினைந்துசோர்ந்தான்.

(இ-ள்.) அ தலைவன்- அந்த அருச்சுனனாகியதலைவன்,தம்பியர் கிடந்த தன்மை-(தனது) தம்பிமார் (சுனைநீரைப்பருகி) மாய்ந்து கிடக்கின்ற தன்மையை, கண்டுஉம்-பார்த்தும், மேன்மேல் வெம்புறு கொடிய தாகம் மிகுதியால்-மேலும்மேலும் தவித்தற்குக்காரணமான கொடிய மிக்க தாகத்தினால்,பைம் புனல்-(சுனையின்)பசிய [குளிர்ந்தநீரை, விரைந்து வாரி - விரைவுகொண்டு (கையினால்)முகந்து அருந்தி - பருகி, அ ஆறு - (அந்தச் சகதேவன்முதலிய தம்பிய இறந்த) அந்தவிதமாகவே, இறந்தனன்-உயிரொடுங்கினான்:இறைவன்உம்- தலைவனாகியதருமபுத்திரனும், பரிதாபத்தோடு-மிக்கவருத்தத்தோடு, 'எம்பியர்-எனதுதம்பிமார், என் செய்தார் - என்ன (இப்படிச்) செய்தார்கள்!'என்று - என்றுசொல்லி, இனைந்து- வருந்தி, சோர்ந்தான் - தளர்ச்சியடைந்தான்;(எ-று.)

சகதேவன்முதலிய தம்பிமார் சுனைநீரைப்பருகிஉயிரொடுங்கி விழுந்திருத்தலைக்கண்டும், அருச்சுனன், தாகத்தைத் தாங்கமுடியாமையால், தானும் அந்தச்சுனைநீரைப்பருகிஇறந்துபட்டான்: இங்ஙனம் புனல்கொணரச்சென்ற மூவரும், சுனையின்நச்சுநீரைப்பருகி இறந்துபட்ட செய்தியை யுணராத தருமன்

'என்சொல்லைஒருசிறிதும்மீறாததம்பியர் ஒருவரல்ல இருவரல்ல மூவரும், எனது தாகத்தின்கடுமையை நேரேகண்டிருந்தும், விரைந்து நீர்கொணராது தாமதிக்கின்றனரே! இது என்னே!!'என்று மிக்க பரிதாபத்தோடு வருந்திச்சோர்பவனானானென்க. அருச்சுனன் வில்வித்தையில் மேம்பட்டுச்சிறத்தலால், அவனையும் 'தலைவன்'என்றார்: பாண்டவருள் தருமபுத்திரன் மூத்தவனாய்த் தலைமைபெறுதலால்,அவனை'இறைவன்'என்றார். (679)

26.-வீமன்தருமபுத்திரனைத்தேற்றி நீர் கொணரச் சென்று சுனையைக்கண்டுஅதன்நீரை நஞ்சுஎன்று அறிதல்.

வீமனங்கவனைத்தேற்றிமெலிவுசோகத்தோடும்
ஈமமொத்தெரியுங்கான மெங்கணுந்திரிந்தங்கெய்திச்
சாமுறைத்தம்பிமாரைக் கண்டருந்தடத்துநீரை
ஆமெனக்கருதாதால மாகுமென்றகத்திற்கொண்டான்.

(இ-ள்.) அங்கு- அப்போது, வீமன் - வீமசேனன், அவனை-அந்தத் தருமபுத்திரனை,தேற்றி - (தான் விரைவில் நீர்கொணர்வதாகச்சொல்லிச்) சமாதானப்படுத்தி, (பயணப்பட்டு), ஈமம் ஒத்து எரியும் கானம் எங்கண்உம் திரிந்து - சுடுகாட்டையொத்துப் பற்றியெரிகின்ற காடுளங்கும் அலைந்து, (இறுதியில்), அங்கு எய்தி- (சுனையுள்ள)அந்தஇடத்திற்குப் போய், சாம் முறை தம்பிமாரை கண்டு- உயிர்நீங்கியநிலையையடைந்திருந்த(அருச்சுனன் நகுலன் சகதேவன் என்ற) தம்பிமாரைப் பார்த்து, (அதனால்),மெலிவுறு சோகத்தோடுஉம்-மனம்மெலிதற்குக்காரணமான துக்கத்துடனே, அரு தடத்து நீரை ஆம் என கருதாது - அருமையாகக்கிடைத்த சுனையின்நீரை(நல்ல) தண்ணீர்என்று கருதாமல், ஆலம் ஆகும் என்று அகத்தில் கொண்டான் - விஷத்தையுடையதாகும்என்று மனத்தில் எண்ணினான்;(எ-று.)

தம்பிமார்இறந்துகிடந்ததுகண்ட வீமசேனன், 'இவர்கள்நீர் வேட்கையால் இச்சுனைநீரைப்பருகியிருக்கவேண்டும்: அங்ஙனம்பருகிய இவர் மாண்டுகிடத்தலால், இச்சுனைநீர்விஷங்கலந்திருப்பதாதல் வேண்டும்' என்று தன்மனத்தினுள் ஊகித்தறிந்து கொண்டானென்க. (680)

27.-வீமன்ஒருபுறம் தாகத்தாலும் மற்றொருபுறம் சோகத்தாலும்வருந்தல்.

பின்னவர்மூவர்சேரப் பிணங்களாய்க்கிடத்தல்கண்ட
மன்னவன்தனக்குத்தாக மாறுமோவளர்ந்து மேன்மேல்
என்னவன்பட்டானென்ப தியம்புதற்கெட்டுமோமுன்
சொன்னவன்றானுமிந்தச்சோகமோதொகுக்கமாட்டான்.

இரண்டுகவிகள்-ஒருதொடர்.

(இ-ள்.)பின்னவர் மூவர் - (தன்) பின் பிறந்தவராகிய மூன்று பேரும் [அருச்சுனனும்நகுலசகதேவரும்],சேர-ஒருசேர, பிணங்கள் ஆய்- பிணங்களாகி, கிடத்தல்-கீழ்வீழ்ந்திருத்தலை,கண்ட-,மன்னவன்தனக்கு - வீமசேனனுக்கு, [அவர்கள்நீர்பருகியதனால்இறந்தாரென்று கண்டமாத்திரத்தினால்],தாகம் - நீர்வேட்கை, மாறும்ஓ - நீங்குமோ? மேன்மேல் வளர்ந்து - (நீர்வேட்கை) மிகவும் அதிகமாகவளர்ந்ததனால்,அவன் - அந்தவீமசேனன், என்பட்டான் என்பது-என்ன அவஸ்தைப்பட்டானென்பதை, இயம்புதற்கு- எடுத்துச்சொல்லுதற்கு, எட்டும்ஓ - வாசகங்கள்கிடைக்குமோ? முன் சொன்னவன் தான்உம்-(அந்த அருச்சுனன்முதலிய மூவர்க்கும்) முன்னவனாக[அண்ணனாக]க்கூறப்பட்ட அந்த வீமசேனனும், இந்த சோகம்ஓ தொகுக்கமாட்டான்-(தாகத்தோடு இந்தத் தம்பிமார் இறந்ததனாலான)சோகத்தையும் அடக்கமாட்டாதவனாய்,-(எ-று.)- 'குளிப்பாட்டினான்'என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

முன்சொன்னவன் தான்உம் - முதலிற்பாண்டவசரித்திரத்தை மகாபாரதமாகக்கூறி வியாசபகவானும், இந்த சோகம்ஓ - இந்தச் சோகச்செய்தியையோ, தொகுக்கமாட்டான் - சுருக்கிச்சொல்லமாட்டான்: ஆதலால், யானும் சிறிதாவது கூறவேண்டு மென்பது குறிப்பெச்சமெனக் கூறுவாரு முளர். (681)

28.-வீமன்விழுந்துகிடக்கும் விசயனைக்கண்டு கண்ணீர்பெருக்குதல்.

குசையுடைப்புரவித்திண்டேர்க் குரக்குவெம்பதாகையானை
அசைவில்பொற்சயிலமன்ன வாண்டகைமனத்தினானைத்

திசையனைத்தினுந்தன்னாமந்தீட்டியசிலையின்வெம்போர்
விசையனைத்தன்கண்ணீரான்மெய்குளிப்பாட்டினானே.

(இ-ள்.)குசைஉடை-கடிவாளத்தையுடைய, புரவி-குதிரைகள் பூட்டிய, திண் தேர்-வலிய தேரிலே, வெம் குரங்கு பதாகை யானை-துவசத்திலே கொடிய அநுமனையுடையவனும்,அசைவு இல்பொன் சயிலம் அன்ன - அசைத்தலில்லாத பொன்மலை[மேருமலை]யையொத்த,ஆண் தகை மனத்தினானை- வீரனுக்குரியதகுதிப்பாட்டோடுகூடியமனத்தையுடையவனுமாகி, திசை அனைத்தின்உம்-திக்குகளில்எல்லாம், தன் நாமம்-தனது பெயரை, தீட்டிய எழுதிவைத்துள்ள, சிலையின்வெம் போர் விசையனை-வில்லினாற் செய்யுங்கொடிய போரில் எப்போதுஞ் சயம்பெறுபவனானஅருச்சுனனை, தன் கண் நீரால்-தனது கண்நீரினால்,மெய் குளிப்பாட்டினான்- உடம்பைக்குளிக்கச்செய்தான்;(எ-று.)

குளிப்பாட்டினான்என்றவினைமுற்றிற்கு,வீமன் என்ற எழுவாய் வருவிக்க. விசயனை மெய்யைக் குளிப்பாட்டினான்-இரண்டு செயப்படுபொருள்வந்த வினை. வீமசேனன், விசயனைக்குறித்துக் கண்ணீர் பெருக்குகிறதற்குக்காரணம், பெருவீரனானஅந்த அருச்சுனன் உயிர் சோர்ந்திருந்தமையாலாகும். காண்டவவனத்தை இஷ்டப்படியுண்ணுமாறு அநுமதிதந்த அருச்சுனனிடத்து அக்கினிதேவன் மிகமகிழ்ந்து அன்போடு வானரப்பதாகையுள்ள தேரையும் நான்குவெள்ளைக்குதிரைகளையும் இரண்டு அம்பறாத்தூணிகளையும்வில்லையுந்தந்தானென்பது, கீழ் ஆதிபருவத்தில் வந்த வரலாறாகும். உடம்பின் தோற்றத்தோடு மனத்தின் தன்மையினாலும்பொன்மலைபோன்றவனென்பார்,'அசைவில் பொற்சயிலமன்ன வாண்டகைமனத்தினானை'என்றார். விசையன்- விசயனென்பதன் போலி.

"குரக்குவெம்பதாகையானை"என்ற தொடரில், மென்றொடர்க் குற்றியலுகரம் வன்றொடர்க்குற்றியலுகரமாயிற்றென்க. (பதாகையில்) வெம்குரங்கானைஎன்றுபிரித்துக்கூட்டல். (682)

29.-பின்னும்வீமன் நகுலசகதேவர்களைக் கண்டுவருந்துதல்.

நற்றுணைச்சிறுவனோடுநகுலனைநோக்கியந்தோ
எற்றுணையிழந்தேனென்னுமென்செய்வதினிநானென்னும்
முற்றுணைவனுமக்கானின்முடிந்திடுமொழியவேறோர்
பிற்றுணைகாண்கலாதேன்யாரொடுபேசுவேனே.

(இ-ள்.) நல்துணைசிறுவனோடு-சிறந்ததுணையாகவுள்ளதம்பியாகிய சகதேவனுடனே (உயிர்ஒடுங்கிக் கிடக்கின்ற), நகுலனை-நகுலன் என்பவனையும்,நோக்கி - (வீமசேனன்) பார்த்து, (பெருந்துன்பமடைந்து), 'அந்தோ- ஐயோ! என் துணைஇழந்தேன்-என்னுடைய துணையை யிழந்தேனே!'என்னும் - என்பான்: 'இனிநான் செய்வது என் - இனி நான் செய்யவேண்டுவது என்ன?'என்னும் - என்பான்: (பின்னும்), 'முன் துணைவன்உம்- முற்பட்டதுணைவனாகியதருமபுத்திரனும், அ கானில்- (அவனுள்ள) அக்காட்டில், முடிந்திடும் - (நாம் எவரும் அவனது தாகம் தீரும்படி நீர் கொண்டு செல்லாமையால்) இறந்து விடுவான்: பின் - பிறகு, மொழிய - பேசுமாறு, வேறு ஓர் துணைகாண்கலாதேன் - வேறு ஒருவர் துணைவரை[உடன்பிறந்தாரை]யும்காணப்பெறாதயான், யாரொடு பேசுவேன் - யாரோடுசம்பாஷணைசெய்வேன் ? [பேசுவதற்குஒருவரும் இல்லையே?],'(என்னும்) - என்பான்;(எ-று.)- ஏகாரம் - இரக்கம். முதலிரண்டடிகளில்வந்துள்ள 'என்னும்' என்பதை 'பேசுவேனே'என்பதன்பின்னுஞ் சேர்த்து இச்செய்யுளைமுடிக்க.

இதனால், வீமசேனன் தான்மாத்திரம் பிழைத்திருப்பதிற்பய னில்லைஎன்று தானும்நீர்பருகிஉயிரைநீக்கத் தீர்மானித்தமை பெறப்படும். என் + துணை=எற்றுணை. "தன்னென்னென்ப வற்றின் ஈற்றுன வன்மையோடுறழும்" என்பது, விதி. (683)

30.-வீமன்மணலில் எழுதிவிட்டு அந்தச்சுனைநீரைப் பருகுதல்.

மணிமுரசுயர்த்தோனீண்டு வருதலும்கூடும்வந்தால்
அணிதருநச்சுத்தோய மருந்தவுங்கூடுமென்னாப்
பணியுடன்செய்வான்போலப் பருமணலேட்டிற்கையால்
துணிவுறவெழுதியந்தத் தோயமேதானுந்துய்த்தான்.

(இ-ள்.)'மணிமுரசு உயர்த்தோன் - அழகிய முரசவாத்தியத்தை(க் கொடியில்) உயரக்கட்டியவனாகியதருமபுத்திரன், ஈண்டு - இங்கே, வருதலும் கூடும் - (ஒருகால்) வருதல்நேரிட்டாலும்நேரிடும்: வந்தால்- (அங்ஙனம்) வந்தால், அணிதரு-(கண்களுக்கு) அழகு தருகின்ற, நஞ்சு தோயம்-விஷமுள்ள சுனைநீரை,அருந்தஉம்கூடும் - பருகுதலும் நேரிடலாம்,'என்னா- என்று (பின்னும் மனத்தினுள்) எண்ணி, (வீமசேனன்),-பருமணல் ஏட்டில்-பருத்த மணலாகிய ஏட்டிலே, கையால்- கையினால்,துணிவு-(தன்)துணிபை, உற-நன்கு விளங்குமாறு, எழுதி-, பணியுடன்-(தருமபுத்திரனது)கட்டளையினாலே,செய்வான்போல- தொழில்செய்வபன்போல, அந்த தோயம்ஏ-அந்தச்சுனையின்நீரையே, தானும்-,துய்த்தான் - பருகினான்;

வீமசேனன்தான் நச்சுச்சுனையின்நீரைப்பருகிய காரணத்தை அச்சுனையின்கரையிலுள்ளமணலாகிய ஏட்டில் விளக்கமாக எழுதிவிட்டுத் தான்மாத்திரம் பிழைத்திருப்பதில் பயன் இல்லைஎன்ற கருத்தால் தானும் அந்தச்சுனையின்நச்சுநீரைமிக்கமகிழ்வொடு பருகினானென்க.வீமசேனன் நச்சுநீரைப்பருகியது தருமபுத்திரனுடைய கட்டளைஆகாதிருக்கவும், எப்போதும் தருமபுத்திரனுடையபணியைத் தவறாமல்செய்கின்ற அவ்வீமன் இப்போதுமணலேட்டில் தன் துணிபையெழுதிவிட்டு நச்சுநீரைப்பருகியது, அந்தத்தருமன் பணியை உடனேசெய்ததுபோலத் தோன்றிய தென்பார் 'பணியுடன்செய்வான்போல...தோயமே தானுந் துய்த்தான்'என்றார். கீழ் 'முன்துணைவன்கானில்முடிந்திடும்'என்று கூறிய வீமன் அவ்வாறு முடிந்திடாவிடின் இங்கேவருதலும் சுனைத்தோயத்தைப்பருகுதலும் கூடுமென்கின்றானென்க. வருதலும், அருந்தவும் என்ற உம்மைகள் - ஐயப்பொருளோடுஎச்சப்பொருளுமுடையன. (684)

31.கவிக்கூற்று.

**பொருப்பினும்வலியகொற்றப்புயமுடைவீமனென்றால்
அருப்புடையறலினஞ்ச மஞ்சுமோவாலமென்னும்
உருப்பினையறிந்தும்வாரியுண்டுதன்னுயிரும்வீந்தான்
நெருப்பினுஞ்சொல்லினாவேம்நினைப்பினும்நெஞ்சம்வேமால்.** *(இ-ள்.)பொருப்பின்உம்-மலையைக்காட்டிலும்,வலிய-வலிமை பெற்ற, கொற்றம்-வெற்றியைத்தருகின்ற, புயம் உடை-புயத்தையுடைய, வீமன் என்றால்-வீமனானாலும்,-அரும்புஉடை-சுரக்குந் தன்மையையுடைய, அறலின்-நீரிலேயுள்ள, நஞ்சம்-விஷம், அஞ்சும் ஓ-பயப்படுமோ? ஆலம் என்னும்-விஷமென்கிற, உருப்பினை-அஞ்சத்தக்கவெம்மையானபொருளை, அறிந்துஉம்-தெரிந்திருந்தும்,-[அந்நீரில்நஞ்சமுள்ளதென்பதை உணர்ந்திருந்தும்],-(வீமன்),-வாரிஉண்டு-அத்தண்ணீரைப் பருகி, தன்உயிர்உம்-,-வீந்தான்-அழியப்பெற்றான்: சொல்லின்உம் - (இவ்விஷயத்தைச்) சொன்னாலும்,(சொல்லுகிற நமக்கு), நெருப்பின் - நெருப்பினால்வேவதுபோல, நா வேம் - (சொல்லுகின்ற) நாக்கும் வெந்திடும்: நினைப்பின்உம்- (இந்நிகழ்ச்சியை) நினைத்தாலும், நெஞ்சம்வேம் - (நினைக்கின்ற)மனமும் வேகும்;(எ-று.)*

*தண்ணீரில்லாக்காட்டில் நீதிநெறி தவறாதபாண்டவர்களில் தருமன் சகதேவன் நகுலன் அருச்சுனன் வீமன் என்கிறஇவர் அலைச்சற்பட்டு நீர்வேட்கை விஞ்சியதும், இவர்களில் சகதேவன்முதலியோர் ஒவ்வொருத்தராய் நச்சுநீரை யுண்டுஉயிரொழிந்ததும் ஆகிய இந்தச்செய்தியைச் சொல்லுதலும் நினைத்தலும்பெருந்துயரை விளைக்குமென்று,கவி, தம்நிலையைக்கூறும்முகத்தால் அப்பாண்டவர்களின் நிலையைவிளக்குகின்றாரென்க. அருப்புஉடை- அருமையையுடைய என்பாருமுளர். அறலின்றாகமஞ்சுமோஎன்றும் பாடம்.
(685)*

*32.-வீமன்முதலியநால்வரும் உயிரொடுங்க,
தருமன் தனிப்பட்டவனாதல்.*

***ஆருயிர்பொன்றுங்காலையமுதம்விடமாமென்று
பாருளோருரைக்குமாற்றம் பழுதறப் பலித்தகாலை
மாருதிமுதலாவுள்ள மன்னவர்நால்வர்தம்மோடு
ஓருயிரானமற்றை யொருவனேயொருவனானான்.***

(இ-ள்.)'ஆர்உயிர் - அருமையான உயிர், பொன்றும் காலை- இறத்தற்குரிய சமயத்தில், அமுதம்உம் - அமிருதமும், விடம் ஆம்- விஷம்ஆகும்,'என்று-,பார்உளோர் - பூமியிலிருப்பவர், உரைக்கும் - கூறுகின்ற, மாற்றம் - சொல்லானது, பழுது அற - தவறுதலாகாதபடி, பலித்த - பயனைவிளைத்த,காலை- இந்தப்போதில்,-மாருதிமுதல் ஆ உள்ள - வாயுவின் குமாரனானவீமசேனனைமுதலாகவுடைய,மன்னவர் நால்வர்தம்மோடு - ராஜகுமாரர்கள் நால்வரோடு, ஓர் உயிர் ஆன- ஒரேஉயிராகவுள்ள, மற்றை ஒருவனே-எஞ்சி நின்ற தருமபுத்திரன் ஒருவனே, ஒருவன் ஆனான்-தனிப்பட்டவனானான்;(எ-று.)

முரலிரண்டடிகளால், சகதேவன் முதலிய மூவர்போலவேவீமசேனனும் இறந்தானென்று குறிப்பித்தவாறு. 'மன்னவர்நால்வர்தம்மோடோருயிரான மற்றையொருவன்'என்ற தொடர்-தருமபுத்திரன் தன் தம்பியரைத் தன்னுயிர்போலக் கருதியிருந்தமையைத் தெரி விக்கும். 'அளவுக்குமிஞ்சினால்அமுதமும் விஷமாம்'என்பதுபோல, 'ஆருயிர்பொன்றுங்காலைஅமுதமும் விடமாம்'என ஒரு லோக வசனமும் உண்டுபோலும். அமுதம் என்பது - தேவர்உணவாகிய சாவா மருந்து. நீரே உயிர்நீக்கும் விஷமாயிற்று என்க. (686)

33.-தருமபுத்திரன்சோகமும் தாகமும் விஞ்சிச் சோர்ந்துவிழுதல்.

கட்புலனாகவேறோருயிரையுங்காண்கலாத
வெட்புலந்தன்னிற்சோக மிஞ்சவேதாகம்விஞ்சி
உட்புலனழிந்துபின்போ முள்ளமோடுயங்கிவீழ்ந்தான்
நட்புலந்தவரான்முன்னங் கானகநண்ணினானே.

(இ-ள்.) நட்புஉலந்தவரால் - சிநேகத்தன்மை கெட்டவரான துரியோதனாதியரால்,முன்னம் - முன்பு, கானகம் - காட்டை, நண்ணினான்- அடைந்தவனாகியதருமபுத்திரன்,-(நீர்கொணரச்சென்ற தம்பியர் எவரும் மீண்டுவராமையால்), கண் புலன் ஆக வேறு ஓர் உயிரைஉம் காண்கலாத வெள் புலம்தன்னில் - கண்ணுக்கு விஷயமாக வேறு ஒரு பிராணியையும் காணமுடியாத வெளியானஇடத்தில், சோகம் மிஞ்ச-துன்பம் அதிகரிக்க, தாகம் விஞ்சி-தாகமும் அதிகரித்து, உள் புலன் அழிந்து - உள்ளே யிருக்கும் புலனாகியஅறிவு கெட்டு, பின் போம் - இனி அழியப்போகின்ற, உள்ளமோடு - மனத்துடனே, உயங்கி - தளர்ந்து, வீழ்ந்தான் - உயிரொடுங்கிவிழுந்தான்;(எ-று.)

போனதம்பியர்எவரும் வராமையாலும், அன்னார்க்குநிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியைக் கண்டு வந்துசொல்ல ஒருவரையும் காணாமையாலும், வெட்டவெளியான அந்தக்காட்டில், தருமபுத்திரனுக்குச் சோகத்தோடு தாகமும் விஞ்சி உட்புலனொடுங்கித்தளர்ந்துவீழ்ந்தா னென்க. உட்புலனழிந்தால் பின்புஉள்ளமும்போம் ஆதலால், 'உட்புலனழிந்தபின் போம்உள்ளமும்'என்றது. துரியோதனன் சூழ்ச்சியால் பாண்டவர் காட்டையடைந்தமை, வெளிப்படை. (687)

34.-வேள்வியில்தோன்றிய பூதம் தான் செய்யவேண்டிய பணியைக் கூறுமாறுகாளமாமுனியைக் கேட்டல்.

ஈங்கிவருயங்கிவீந்தவெல்லையிலெரிசெய்யோமத்து
ஆங்கவணெழுந்தபூத மம்முனிதன்னைநோக்கிப்
பாங்குடன்புரியுமேவல் பணித்தருளென்னநெஞ்சில்
தீங்கிலாமுனியும்பூத வரசுடன்செப்புவானே.

(இ-ள்.) ஈங்கு- இவ்விடத்தில், இவர் - இந்தபாண்டவர், உயங்கி - உயிர் சோர்ந்து, வீந்த - அழிந்த, எல்லையில்- சமயத்தில்,-ஆங்கு - (துரியோதனனுள்ள) அவ்விடத்தில், அவண்-அப்போது, எரி செய் ஓமத்து [ஓமம்செய் எரியத்து]- ஓமஞ்செய்கின்றஅக்கினியினின்றும், எழுந்த - கிளம்பிய, பூதம் - பூதமானது,-அமுனி தன்னைநோக்கி - அந்தக்காளமாமுனியைப் பார்த்து, 'பாங்குடன்- இனிதாக, புரியும் -(நான்) செய்யவேண்டிய, ஏவல் - கட்டளையை, பணித்தருள்-சொல்லியருள்வாய்,'என்ன-என்று கேட்க-,இநெஞ்சில்தீங்கு இலா முனிஉம் - மனத்திற்குற்றதில்லாத அந்தக் காளமாமுனிவனும், பூதம் அரசுடன்-(வேள்வித்தீயினின்றும் தோன்றிய) அந்தப்பூதராசனுடனே, செப்புவான் - (பின்வருமாறு) கூறுபவனானான்;(எ-று.)-காளமாமுனிவன் செப்பியதை மேற்கவியிற் காண்க. பாண்டவரின் நிலையையறியாதமுனிவ னென்பார் 'நெஞ்சிற்றீங்கிலாமுனி'என்றார். (688)

35.-காளமாமுனிவன்கட்டளையிடப்பூதம்கேட்டல்.

நின்றிடாதிமைப்பிற்குந்தி மைந்தராய்நெடியகானில்
துன்றிடாவைகும்வேந்துந் துணைவருமிருந்தசூழல்
சென்றிடாவொன்றாயைந்துசெயற்கையாமுடலைச்சேரக்
கொன்றிடாவருதியென்று கூறியவுறுதிகேளா.

இதுவும்,அடுத்தகவியும் - குளகம்.

*(இ-ள்.)'நின்றிடாது-(இங்கே)தாமதித்துநில்லாமல், இமைப்பில் - கண்ணிமைக்கும்நேரத்திற்குள், நெடிய கானில் - கொடியகாட்டிலே, துன்றிடா-சேர்ந்து,-குந்திமைந்தர் ஆய் வைகும்-குந்தியின் புத்திரராய் (அங்கு)த் தங்கியிருக்கின்ற, வேந்துஉம் - தருமபுத்திரராசனும், துணைவர்உம் - அவன்தம்பியரான வீமன்முதலியோரும், இருந்த - வாழ்கிற, சூழல் - இடத்திலே, சென்றிடா-போய், ஒன்று ஆய்-(உயிர்) ஒன்றாகி,ஐந்துசெயற்கை ஆம்உடலை-ஐந்துசெயற்கையாகவுள்ளஉடலை,சேர - ஒருசேர, கொன்றிடா-கொன்றிட்டு, வருதி-(மீண்டு) வருவாயாக,'என்று-,கூறிய- சொல்லிய, உறுதி-உறுதியானசொல்லை,கேளா-கேட்டு,-(எ-று.)-"பூதம் முனியை நோக்கி***எனத்தொழுதேகிற்றன்றே"என அடுத்த கவியோடு தொடர்ந்து முடியும்.*

ஒன்றாய்ஐந்து செயற்கையாம்உடல்-பஞ்சபாண்டவர்க்கும் உயிர் ஒன்றேயாயினும் உடல்ஐந்தாகி யமைந்திருக்கின்றன என்றவாறு.

36.-பூதம்தன்துணிபை முனிவனிடங்கூறிவிட்டு, முனிவன் கட்டளையைச்செய்யுமாறு செல்லுதல்.

ஐம்பெரும்பூதமொக்கு மப்பெரும்பூதஞ் சாதிச்
செம்பொனினொளிருமேனித்தெய்வமாமுனியைநோக்கி
வெம்புகானுறைவோரின்றென் விழிக்கிலக்கல்லரானால்
எம்பிரானினையேகொல்வனெனத்தொழுதேகிற்றன்றே.

(இ - ள்.) ஐ பெருபூதம் ஒக்கும் - பஞ்சமஹா பூதங்களையொத்திருக்கி [பெருந்தோற்றமுடைய], அ பெரு பூதம்-அந்தப் பெரிய பூதமானது, சாதி செம்பொனின் ஒளிரும்-உயர்தரமானசெம்பொன் போல் விளங்குகின்ற, மேனி-உடம்பையுடைய, தெய்வம் மா முனியை நோக்கி - தெய்வத்தன்மையுள்ள (அந்தக்) காளமாமுனிவனைப்பார்த்து, 'வெம்பு கான் உறைவோர் - பற்றியெரிகின்ற காட்டில் வசிப்பவரான பாண்டவர், இன்று- இப்போது, என் விழிக்கு-என் கண்ணுக்கு, இலக்குஅல்லர் ஆனால்- தென்படுகிறபொருளாக ஆகாமற்போனால்,எம்பிரான்-எமது தலைவனே! (நான்), நினைஏ கொல்வன் - உன்னையேகொல்வேன்,'என-என்று, தொழுது- கைகூப்பிவணங்கி, ஏகிற்று - (பாண்டவரை நாடிச்) சென்றது;(எ-று.)- அன்றே-ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்.

அபிசாரவோமஞ்செய்து வேள்வியினின்று எழுப்பப்பட்டதாதலால் 'என்னாற்கொல்லப்படவேண்டியவர் கண்ணுக்கு அகப்படா விட்டால், என் வருகை வீணாகப்போகப்படாதாதலால் நான் உன்னையேகொல்வேன்' என்று அந்தப்பூதம் சொல்லிற் றென்க. பெருந்தோற்றமுடைமைபற்றி, ஐம்பெரும்பூதங்கள் வேள்விப்பூதத்திற்கு உவமையாயின. வலிமைபற்றிவந்த உவமை யென்றலும் ஒன்று. சாதிச் செம்பொன்-மாற்றுயர்ந்த சிறந்த பொன். காளமாமுனிவன்மேனி தங்கம்போல் ஒளிர்கின்ற தென்க. இலக்கு-இங்கே, கண்ணுக்குப் புலனாகும்வஸ்து என்ற பொருளில் வந்தது. (690)

37.-பூதம்சென்று தருமபுத்திரனைக்காணுதல்.

காட்டுறுகோடைவெப்பங் களைகுவான்கரியமேகம்
மோட்டுருக்கொண்டுமின்னான்முளைத்தெழுமெயிறுதாங்கித்
தோட்டுணைப்புடைகொண்டெங்குஞ்சூறைபோன்மரங்கள்வீழ்
காட்டுறைவாழ்க்கையானைக்கண்ணுறக்கண்டதன்றே. [த்திக்

(இ-ள்.) கரியமேகம் - கருநிறமுள்ள மேகமானது, காடு உறு - காட்டிலே பொருந்திய, கோடை வெப்பம் - வெயிலின் வெப்பத்தை, களைகுவான்- போக்கும்பொருட்டு, மோடு உரு கொண்டு - பருத்த உருவத்தைக் கொண்டு, மின்னால்முளைத்தஎழும் எயிறு தாங்கி - மின்னல்மயமாய் முளைத்துத்தோன்றியகோரப்பற்களைத்தாங்கி, தோள் துணைபுடைகொண்டு-இரண்டுதோள்களிலும் புடைத்தலைக்கொண்டு, எங்குஉம் சூறைபோல் மரங்கள் வீழ்த்தி-எல்லாவிடத்திலும் பெருங்காற்றுப்போல மரங்களைவிழச்செய்துகொண்டு, காடு உறை வாழ்க்கையானை-காட்டிலேவாழ்கின்ற வாழ்க்கையை யுடையவனாகிய தருமபுத்திரனை,கண்-கண்களினால்,உற கண்டது-பொருந்தப் பார்த்தது; (எ-று.)-அன்றே-ஈற்றசை.

பூதத்தை,மேகமாகஉருவகஞ்செய்தார். காட்டிலே கருநிறமுள்ள பூதம் விளங்கும் எயிறுகளைத்தாங்கியவாறு தோள்களைத்தட்டிக் கொண்டு மரங்களைவீழ்த்தியவண்ணஞ் சென்றது, கரியமேகம் மின்னலைத்தாங்கி இடியிடித்துப் புயற்காற்றால்மரங்களைவீழ்த்தியவண்ணம் வந்ததுபோலு மெனக் கருத்துக் காண்க. உருவகவணியை அங்கமாகக்கொண்டுவந்த தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி: இங்ஙனம், வேள்வியிலெழுந்த பூதத்தைக் கரியமேகமாக உருவகஞ்செய்தற்குக் காரணங் கூறுவார் 'காட்டுறுகோடை வெப்பங் களைகுவான்'என்றார். துரியோதனனேவலால் கானகத்துப் பாண்டவர்க்கு நேரவிருந்தகொடுமையை இப்பூதம் போக்கியது காண்க. கோடை - குடக்குஎன்ற பகுதியினடியாகப்பிறந்த பெயரென்பர். முதுவேனிலில் கோடைக்காற்று [=மேல்காற்று]வீசுத லால்,

அக்காலம்கோடைக்காலமெனப்பட, பிறகு, கோடை-இலக்கணையால், வெயிலைக்காட்டிற்றென்னலாம். (691)

38.-சாய்ந்துகிடந்ததருமனைக்கண்ட பூதம் கருதியது.

அந்தணன்சொன்னவேந்த ரைவரிலறனால்வந்த
மைந்தன்மற்றிவனேயாவி மாய்ந்ததோர்வடிவனாகிச்
சந்தனதருவிற்சார்ந்து சாய்முடித்தலையனாகி
மந்திரமறந்தவிஞ்சை மாக்களின்வடிவுசோர்ந்தான்.

இதுமுதல் ஏழுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ-ள்.)அந்தணன் - காளமாமுனிவன், சொன்ன-(கொன்றிடுமாறு) சொல்லிய, வேந்தர் ஐவரில்-பஞ்சபாண்டவருள், அறனால்வந்த மைந்தன் இவனே-யம தருமனால்தோன்றியமைந்தனாகியஇந்தயுதிஷ்டிரனே, ஆவி மாய்ந்தது ஓர் வடிவன் ஆகி - உயிரொழிந்ததாகிய ஒருவடிவத்தை யுடையவனாய்,சந்தனம் தருவில் சார்ந்து - சந்தனமரத்திலே சாய்ந்து, சாய் முடி தலையன்ஆகி-தொங்கிய கிரீடமணிந்த தலையையுடையவனாய், மந்திரம் மறந்த விஞ்சை மாக்களின்-(பலவகைவித்தைகளையுஞ்செய்யும் வல்லமையையுண்டாக்கவல்ல) மந்திரத்தை மறந்த வித்தியாதரரைப்போல, வடிவுசோர்ந்தான்-(தன்) உடல் சோர்ந்துகிடப்பானானான்;(எ-று.)-மற்று- அசை.

'அந்தணன்'என்று தொடங்கும் இந்தச்செய்யுள்முதல், அடுத்த செய்யுளில் "மற்றிங்கென்செய்வேன்"என்பதுவரையில், பூதம் தன் மனத்துள் முதன்முதல்எண்ணியதைத் தெரிவிக்கும். காளமாமுனிவன் கொல்லுமாறுஏவிய பஞ்சபாண்டவருள் பிரதானனாகியதருமபுத்திரனே ஆவிமாய்ந்தாற்போன்றவடிவினனாயிருத்தலைஅப்பூதம் கண்டு எண்ணியவகையைக் காட்டுவது, இது. தருமன்மாய்ந்தாற் போன்றிருக்கும்போது சந்தனதருவிற் சார்ந்து கொண்டிருந்தமை, இதனால் அறியப்படும். ஆவிமாய்ந்தவடிவினன் ஆனதால், தருமபுத்திரனுடைய முடித்தலைசாய்ந்திருந்த தென்க.

39.-தருமன்இறந்துபோனமைக்குஇரங்கிப் பின்பு, பூதம் வீமன்முதலியோர்இறந்துகிடத்தலைக்காணுதல்.

சிறந்தமெய்ந்நிழல்போற்சூழுந் துணைவருஞ்சேரவிட்டுத்
துறந்தனர்போலும்யாண்டுந் துப்பிலாவெப்பந்தன்னால்
இறந்தனனிவனுமற்றிங் கென்செய்வேனென்றென்றெண்ணி
நிறைந்தநீர்ச்சுனையின்மற்றைநிருபர்நால்வரையுங்காணா.

(இ-ள்.)சிறந்த மெய் நிழல் போல்-சிறப்பான உடம்பின்நிழல் போல, சூழும் -(விடாமற்)சூழ்ந்திருக்குந்தன்மையுள்ள, துணைவர்உம்-(வீமன்முதலிய) தம்பிமார்நால்வரும், சேர-ஒருசேர, விட்டு துறந்தனர் போலும்-(இந்தத்தருமபுத்திரனை)விட்டுஅப்பாற்சென்றனர் போலும்: மற்று-பின்னும், இவன்உம்-இந்தத்தருமபுத்திரனும், யாண்டுஉம் துப்பு இலாவெப்பம் தன்னால்-எங்கும்(தனக்கு)ஒப்பில்லாத வெப்பத்தினால்,இறந்தனன்-உயிர்ஒடுங்கினான்போலும்;இங்கு-இப்போது,என் செய்வேன்-என்னசெய்யவல்லேன்? என்று என்று எண்ணி-என்றுஇவ்வாறுபலமுறை ஆலோசித்து,-(பின்பு அந்தப் பூதம்),-நிறைந்த நீர் சுனையின்- நிறைந்த நீரைக்கொண்டசுனையின்கரையில், மற்றை நிருபர் நால்வரைஉம் காணா- தருமபுத்திரனினும் வேறான(வீமன்முதலிய) நான்கு ராஜகுமாரர்களையுங்கண்டு,- (எ-று.) இச்செய்யுளிலுள்ள 'காணா' என்றஉடன்பாட்டெச்சம், நாற்பத்தோராங்கவியில், 'என்றுமூண்டுமீண்டு' என்று தொடரும்.

தருமபுத்திரன்தனியே உயிரொடுங்கி வீழ்ந்துகிடந்ததைக் கண்ட பூதம், தம்பிமார்கள் இவனைவிட்டுத் துறந்துசென்றாரென்றும், வெப்பத்தினால் இந்தத்தருமபுத்திரனும் இறந்திட்டா னென்றும் முதன்முதல் கருதிற்று;பின்பு, பாண்டவரைக் கொல்லுமாறு வந்த தாதலால், 'பாண்டவர்களுள்மூத்தவனான தருமபுத்திரன் இறந்துவிட்டானாக,மற்றை நால்வரையாவது கொல்வோ மென்றால்அவர்களும்இவனைவிட்டுச்சென்றனரே! இப்போது யான் என்செய்வது?'என்று பெரிய விசாரம் அடைந்துதிரிந்தது:அந்தநிலையில், பின்பு சுனைக்ரையில்,வீமன்முதலிய நால்வரும் இறந்து வீழ்ந்து கிடத்தலைக்கண்ட தென்க. உடம்பின்நிழல் அதனைவிட்டுநீங்காது உடனிருத்தல்போல்வீமன்முதலிய நால்வரும் தருமபுத்திரனைவிட்டுநீங்காது உடனிருப்பவ ராதலால், 'மெய்ந்நிழல்போற்சூழுந் துணைவர்'என்றது.(693)

40.-பாண்டவர்கள்மாண்டுகிடந்தமைக்குப் பூதம் வருந்துதல்.

பச்செனும்புனலான்மிக்க பங்கயச்சுனையுங்கொல்லும்
நச்சுவெஞ்சுனையேபோலும்நால்வருஞ்சேரமாண்டார்
இச்சுனையருந்திப்போலுமென்னினைந்தேதுசெய்தார்
நிச்சயங்கொடிதுகெட்டே னிந்தநிட்டூரமென்னோ.

(இ - ள்.)பச்செனும் புனலால்-குளிர்ந்திருக்கிற நீரினால்,மிக்க- மிகுந்துள்ள, பங்கயம் சுனைஉம்-தாமரையையுடையஇந்தச்சுனையும், கொல்லும்-(மனிதர்களைக்)கொல்லுகின்ற,நஞ்சு-விஷத்தோடுகூடிய, வெம் சுனையேபோலும்-வெப்பமுள்ள சுனையென்றேதோன்றுகிறது:நால்வர்உம் - (வீமன்முதலிய)நால்வரும், சேர-ஒருசேர, மாண்டார்-இறந்திட்டார்: (அங்ஙனம் இறந்தது), இ சுனை-இந்தச்சுனைநீரை, அருந்தி போலும்-பருகியதனால் நேர்ந்ததுபோலும்: என் நினைந்து ஏது செய்தார்-எந்தச் செயலையெண்ணி ஏதுசெய்தார்கள் ? கொடிது-(இப்போது நிகழ்ந்த செயல்)கொடுமையானது: நிச்சயம்-திண்ணம்: கெட்டேன்-; இந்த நிட்டூரம்-இந்தக்கொடுமைநிகழ்ந்தது,என்னோ-எவ்வாறோ?(எ-று.)-பாண்டவர்நால்வர் சுனைக்கரையில்இறந்து கிடத்தலைக்கண்டதும் பூதம் தன்னுள்நினைப்பதை, "பச்செனும்"என்றஇச்செய்யுள் தொடங்கி,அடுத்தசெய்யுளில்"கேவலம் அல்ல"என்பதுவரையிலுள்ள பகுதி தெரிவிக்கும். சுனைக்கரையில்,வீமன்முதலிய நால்வரும் ஒருசேர இறந்து வீழ்ந்துகிடத்தலைக்கண்டதனால்,பூதம், அங்குள்ள சுனைநச்சுச்சுனை என்றும், அந்நீரைப்பருகியதனால்வீமன்முதலிய நால்வரும் இறந்திருக்க வேண்டும்என்றும் கருதிற்றென்க. இங்ஙனம் நச்சுநீரைப் பருகி வீமன்முதலிய நால்வர் இறந்தமைக்குக் காரணம் தெரியாமையால், 'என்னினைந்துஏதுசெய்தார்'என்றது,அப்பூதம். மனத்திற்கு விருப்பந்தராதசெயலைக்கண்டவிடத்து, 'கெட்டேன்'என்று சொல்வது ஒரு சொல்விழுக்காடு:இச்சொல்-அதிசயத்தோடு இரக்கத்தையும் காட்டும்: "கேளாராயர்குலத்தவரிப்பழிகெட்டேன் வாழ்வில்லை"என்ற பெரியார்பாசுரத்தையுங் காண்க. பச்செனல்-குளிர்ந்திருத்தற் குறிப்பு. பங்கயம்=பங்கஜம்:சேற்றில்முளைப்பதுஎனத் தாமரைக்குக் காரணவிடுகுறி. 'சுனையும்'என்றஉம்மை, கதைப்போக்கைத் தழுவி வந்தது. நால்வரும், உம்மை-முற்றுப்பொருளது. மூன்றாம்மடியில்,சுனை-சுனைநீருக்கு, இலக்கணை. நிச்சயம், நிட்டூரம்=நிஸ்சயம், நிஷ்டூரம்என்ற வடசொற்களின் திரிபுகள். (694)

41.-பிறகு, பூதம்தன்னாற்கொல்லப்படவேண்டிய பாண்டவர் இறந்துவிட்டமையால், சினம்மூண்டு காளமாமுனிவனிடம்மீண்டுவருதல்.

காவலன்வார்த்தைகேட்டுக் காளமாமுனிவனென்னும்
நாவலனோமத்தீயினம்மையுற்பவித்துவிட்டான்
மேவலர்கொல்லும்முன்னே வீந்தனரிந்தப்பாவம்
கேவலமல்லவென்று கிளர்சினமூண்டுமீண்டே.

(இ-ள்.)காவலன் வார்த்தை கேட்டு - துரியோதனனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, காளமாமுனிவன் என்னும் நாவலன்-காளமா முனிவனென்று சொல்லப்படுகிற புலவன், ஓமம் தீயின்-ஓமஞ்செய்யப்படுகிற வேள்வித்தீயினின்று, நம்மை உற்பவித்து-நம்மை உண்டாகச்செய்து, விட்டான்-அனுப்பினான்;(பாண்டவர்களோ), மேவலர் கொல்லும் முன்னே- பகைவர் கொல்லுதற்குமுன்னமே, வீந்தனர்-இறந்தார்:இந்த பாவம் -(குற்றமற்றவரைக் கொல்லவேண்டு மென்றுசெய்த) இந்தப்பாவச்செயல், கேவலம் அல்ல - சாமானியமானதன்று, என்று-என்று எண்ணி, கிளர் சினம் மூண்டு - பொங்கும்சினம் மூளப்பெற்று, மீண்டு - (காளமாமுனிவனிடம்) திரும்பிச் சென்று,-(எ-று.)-இந்தச்செய்யுளிலுள்ள 'மீண்டு'என்ற இறந்த காலவினையெச்சம்,மேல் 44-ஆம் கவியிலுள்ள "என்று"என்பதனோடு இயையும்.

வேதம்வல்லவனாதலால்,காளமாமுனிவன் 'நாவலன்'எனப்பட்டான். கொடியஒருவனது சொல்லைக்கேட்டுப் பிறரைக்கொல்லுமாறு அபிசாரவோமஞ்செய்வது கொடிய தீவினையேயாகுமாதலால்,பூதம் 'இந்தப்பாவம்கேவலமல்ல'என்று கூறிற்று. இங்ஙனம் தீச் செயலைச்செய்தானென்பதுபற்றியே,அந்தப்பூதம் முனிவனிடம் கிளர்சினம் மூண்டது. (695)

42.-இரண்டுகவிகள்-பூதம்காளமாமுனிவனைக்கடிந்து கூறுதலைக்தெரிவிக்கும்.

காலங்கண்மூன்றுமெண்ணுங் கடவுணீகலக்கமெய்தி
ஞாலங்கொணசையினில்லா நயனிதன்மகன்சொற்கேட்டுச்

***சீலங்கொள்வாய்மையாய்செந் தீயெழுகானிற்சின்னீர்
ஆலங்கொல்பான்மையாரை யார்கொல்வானருளிச்செய்தாய்.***

மூன்றுகவிகள் -ஒருதொடர்.

(இ - ள்.)சீலம் கொள் வாய்மையாய் - நல்லொழுக்கத்தைக் கொண்டுள்ள சத்தியமுடையவனே! இல்லா நயனிதன் - இல்லாத கண்களையுடையவனாகிய [கண்ணில்லாதவனாகிய]திருதராஷ்டரனுடைய, மகன் - மகனாகியதுரியோதனன்,ஞாலம் கொள் நசையின்- பூமியைக்கொள்ளவேணும் என்கிற விருப்பத்தினாற் கூறிய, சொல்-சொல்லை, கேட்டு - செவியேற்று, காலங்கள் மூன்றுஉம் - (இறப்பு எதிர்வு நிகழ்வு என்னும்)மூன்றுகாலங்களிலும் நிகழும் வரலாறுகளையும்,எண்ணும்- ஆராய்ந்து அறியவல்ல, கடவுள்- தெய்வத்தன்மையுடையவனாகிய,நீ-, கலக்கம் எய்தி-கலக்கமடைந்து, செம் தீ எழுகானில் - செந்நிறமுள்ள நெருப்புப்பற்றியெரிகின்றகாட்டிலே, சில் நீர் ஆலம்-சிறிதாகிய நீரில்[சுனையில்]கலந்துள்ளவிஷத்தினால்,கொல்-கொல்லப்பட்ட, பான்மையாரை-தன்மையையுடையபாண்டவர்களை,யார்கொல்வான் அருளிச்செய்தாய் - யாரைக் கொல்லும்படி கூறியருளினாய்-?(எ-று.)

'எவரையாவதுகொல்லும்படி ஏவினால்,அங்ஙனம் ஏவப்பட்டவர் கிடைக்காவிடின், ஏவியவரையே கொல்லுந்தன்மையுள்ள என் போல்வாரை இறந்தவரைக்கொல்லும்படி நீ ஏவி அனுப்பியது தகுதியன்று'என்ற கருத்தினால்,'ஆலங்கொல்பான்மையாரையார் கொல்வான் அருளிச்செய்தாய்'என்றது. 'நீமூன்றுகாலவரலாறுகளையும் அறிபவனாயிருந்தும்,என்னைஏவுதற்கு முன்னே 'பாண்டவர்கள்எவ்வாறு உள்ளார்கள்?'என்று ஆராய்ந்துபாராமல் துரியோதனன்பேச்சைக் கேட்டுப் புத்திகலங்கினாய்'என்பதைப் புலப்படுத்த, 'காலங்கண்மூன்றுமெண்ணுங் கடவுணீ இல்லாநயனி தன் மகன் சொற்கேட்டுக் கலக்கமெய்தி'என்றது. ஐவரில் நால்வர் நஞ்சு நீரைப்பருகி யிறந்ததனால்,பெரும்பான்மைபற்றி 'சின்னீராலங் கொல் பான்மையாரை'என்றது. சில் நீர் - அற்பமான நீரையுடைய சுனை:அன்மொழித்தொகை.

நயனி-நயனங்களையுடையவன்:வடமொழி. இல்லா நயனி-இல்லாத நயனங்களையுடையவன்:கண்ணில்லாதவன்என்பது பொருள்;இது, வடமொழிநடை. மூன்று காலங்கள் - அக்காலங்களில் நிகழும் வரலாறுகளுக்கு, ஆகுபெயர். (696)

***43. பூண்டவெள்ளரவத்தோடு புனைமதிவேணியார்க்குத்
தாண்டவநடனஞ்செய்யத் தக்கதோர்தழல்வெங்கானில் பாண்டவர்தம்மைக்கொல்லப் பணித்தனையொருகாலாவி
மாண்டவர்பின்னும்பின்னும் மாள்வரோமதியிலாதாய்.***

(இ-ள்.)பூண்ட-ஆபரணமாகவணிந்த, வெள் அரவத்தோடு- வெண்ணிறமுள்ள பாம்போடு, மதி புனை- பிறைச்சந்திரனை(முடிக்கு அணியாக) அணிந்த,வேணியார்க்கு-சடைமுடியையுடைய சிவபெருமானுக்கு, தாண்டவம் நடனம் செய்யத்தக்கது-தாண்டவமென்கிற நர்த்தனத்தைச்செய்வதற்குஏற்றதான, ஓர்-(கடுமையில்) ஒப்பற்ற, தழல் வெம் கானில்-நெருப்புப்போல்வெம்மையான காட்டிலே, பாண்டவர்தம்மை - பஞ்சபாண்டவர்களை,கொல்ல - உயிர்கவருமாறு, பணித்தனை- கட்டளையிட்டாய்:மதி இலாதாய் - அறிவுஇல்லாதவனே! ஒருகால் ஆவி மாண்டவர்-ஒருமுறை ஆவிநீங்கினவர், பின்னும் பின்னும் மாள்வர்ஓ-? (எ - று.)

சிவபெருமான்தாண்டவநடனஞ்செய்யத்தக்கது என்றதனால்,அந்தக் கானகம் மயானம்போன்றதென்றபடி. தாண்டவம் - மிருதுவாய் இனிதாக இருப்பதன்றி, இதற்குமாறாகக்கடுமையாயுள்ளநடனம். (697)

44.-பூதம்காளமாமுனியைக் கொல்லுதல்.

***நீயிதற்கிலக்கமாகி நின்றனையென்றுகோபத்
தீயெழப்பொடிக்குங்கண்ணுஞ் சிரிப்பெழுமெயிறுமாகி
மூவிலைச்சூலந்தன்னான்முனிதலைதுணிந்துவீழ
ஏவலிற்பழுதில்பூத மிவனையேயெறிந்ததன்றே.***

(இ - ள்.)ஏவலில்-ஏவிய தொழிலைச்செய்வதில், பழுது இல் தவறுதலில்லாத, பூதம் - பூதமானது, (காளமாமுனியைநோக்கி), 'நீ-,இதற்கு - இந்தத்தீவினைக்கு,இலக்கம்ஆகி - குறியாகி, நின்றனை-நின்றாய்,'என்று - என்றுசொல்லி, கோபம் தீ எழ - கோபாக்கினி பொங்குமாறு, பொடிக்கும்- தோன்றுகிற, கண்உம் - கண்களையும்,சிரிப்பு எழும் எயிறுஉம் - வெகுளிச் சிரிப்பு வெளித்தோன்றுகிற பற்களையும்,ஆகி-உடையதாய், மூ(ன்று) இலை சூலம்தன்னால்-மூன்றுஇலைகளைக்கொண்டசூலாயுதத்தினால்,முனிதலை துணிந்து வீழ-

முனிவனதுதலைதுண்டுபட்டுக் கீழ் விழும்படி, இவனைஏ- இந்தக்காளமாமுனிவனையே,எறிந்தது - வெட்டியது;(எ - று.)- அன்றே- தேற்றம்.

இலக்கம்-லக்ஷ்யம்:இது, 'இலக்கு'எனவும் திரிந்துவரும். சிரிப்பு- இங்கே, வெகுளிச்சிரிப்பு. நீ இதற்கு இலக்கம் ஆகி- நீ இந்தப் பூதத்திற்கு (வீழ்த்தவேண்டிய) குறிப்பொருளாகி எனினுமாம்:இப்பொருளில், பூதம் 'இதற்கு'என்று தன்னைப்படர்க்கையாகப்பேசிற்றென்க. (698)

45.-பூதம்ஓமகுண்டத்திலொளிக்க, பாண்டவர் உயிர் பெற்றதைக்கேள்என்று கதைகூறுபவர் சொல்லுதல்.

எறிந்ததுமீண்டுமோம வெரியிடையொளிக்கக்கானில்
செறிந்தமாமுனிவர்யாருந் தேவரோடிரங்கியார்ப்ப அறிந்தவரவனியாளு மரசனைவெறுக்கத்தம்மில்
பிறிந்தவர்மீண்டுமாவி பெற்றவாபேசக்கேண்மோ.

(இ - ள்.)எறிந்தது - (முனிவனைச்சூலத்தால்) தலையெறிந்தபூதம், மீண்டும்-, ஓமம் எரி இடை ஒளிக்க - ஓமாக்கினியிலேமறைந்து விட, கானில் - காட்டினிடையிலே, செறிந்த - நெருங்கிய, மாமுனிவர் யார்உம் - சிறந்தமுனிவர்களெல்லாரும், தேவரோடு-தேவர்களுடனே, இரங்கி - வருந்தி, ஆர்ப்ப-கதறவும்,-அறிந்தவர்- (துரியோதனன் செயலே இவர்களிறப்புக்குப் பரம்பரைக்காரணம் என்று) அறிந்தவர்கள், அவனி ஆளும் அரசனை- பூமியை ஆட்சி புரியும் அரசனாகியதுரியோதனனை,வெறுக்க-வெறுக்கவும், தம்மில் பிறிந்தவர்- தம்முடம்பினின்று உயிர்நீங்கப்பெற்ற அப்பாண்டவர், மீண்டுஉம் - மறுபடியும், ஆவி பெற்ற ஆ - உயிர்பெற்றவகையை, பேச - சொல்ல, கேள்-கேட்பாயாக;(எ-று.)-மோ-முன்னிலையசை.

இது,பாரதகதையை ஜநமேசயமகாராசனுக்குக் கூறும் வைசம் பாயனரின்கூற்றாகஅமைந்துள்ளது:இனி, 'கேண்மோ'என்பதில் 'மோ' என்பதை முன்னிலையசையாகக்கொள்ளாமல்,'ஓ'அசை எனக்கொண்டு, பாரதகதையைப்படிப்பவரைக்குறித்து நூலாசிரியர் கேண்ம்[கேளுங்கள்]எனக் கூறுகின்றாருமாம். 'ஆர்ப்ப''வெறுக்க'என்றசெயவெனெச்சங்கள், பிறிந்தவரென்பதிலுள்ள 'பிறி'என்பதனொடுஇயையும். 'தம்மிலிறந்தவர் மீண்டு மாவிபெற்றவா றியம்பக் கேண்மோ'என்றும் பாடம். (699)

வேறு.

46.-தருமபுத்திரன்உணர்வை யடைதல்.

மூச்ச றப்புலர்ந் துயங்கிய முரசவெங் கொடியோன்
மாச்சி னைத்தடஞ்சந்தன மகீருக நிழலில்
வீச்சு றப்பயி றென்றலான் மெய்யுயி ரெய்தி
நாச்சு வைப்படு ஞானநன் மந்திர நவிலா.

இரண்டு கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) மூச்சு அற - மூச்சு இல்லாமல், புலர்ந்து - வாடி, உயங்கிய - வருந்தின, முரசம் வெம் கொடியோன் - முரசமெழுதிய வெவ்விய கொடியையுடையனானதருமபுத்திரன், மா சினை-பெரிய கிளைகளைக்கொண்ட,தட- பெரிய[ஓங்கிவளர்ந்த],சந்தனம் மகீருகம்- சந்தனமரத்தின், நிழலில் - -நிழலிலே, வீசுஉற - வீசுதல் பொருந்துதலால், பயில் - (உடம்பில்மெல்லப்)படுகிற, தென்றலால்-தென்றற் காற்றினால்,மெய் - தன்னுடலில், உயிர்-மூச்சை, எய்தி- அடைந்து, நா சுவை படும் - நாவுக்குச்சுவைத்தல் பொருந்திய, ஞானம் நல்மந்திரம் - நல்லறிவை வளர்க்கவல்ல மந்திரமாகிய திருவஷ்டாக்ஷரத்தை, நவிலா - பன்முறை சொல்லி, (எ - று.)-வீட்டி, எய்தி, நினைந்தான்என அடுத்த கவியோடு முடியும்:ஆதலால், இவை இரண்டும் - குளகம். மூர்ச்சையடைந்திருந்த தருமபுத்திரன், சந்தனமரத்தில்நிழலில் அடிக்கடி தென்றல்வீசுதலால் அந்தமூர்ச்சைதெளிந்து மூச்சுவரப் பெறவே, ஞானத்தையுண்டாக்கவல்ல மந்திரத்தைச் செபித்தன னென்பதாம். சீவாத்மஸ்வரூபம் பரமாத்மஸ்வரூபம் முதலியவற்றை நன்கு தெரிவிப்ப தாதலால், திருவஷ்டாக்ஷரத்தை 'ஞானமந்திரம்'என்றாரென்னலாம். இம் மந்திரம் நாவுக்குச் சுவைக்கு மென்பதை, "எனக்கென்றும், தேனும்பாலுமமுதுமாய் திருமால்திருநாமம், நானுஞ்சொன்னேன் நமருமுரைமின் நமோநாராயணமே"என்ற திருமங்கைமன்னன் பாசுரத்தால் தெளியலாம்:('ராமநாமமேகற்கண்டு,ரஸமறியாதவனே கற்கண்டு' என்பது,இங்கு ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.)

மகீருகம்-மஹீருஹம்:பூமியில் முளைப்பதெனமரத்திற்குக் காரணக்குறி. தென்றல் - தெற்கிலிருந்து வருங் காற்று. (வடக்கிலிருந்து வருங் காற்று-வாடை என்றும், குடக்கில்[மேற்கில்]நின்று வருங் காற்று - கோடையென்றும்,

குணக்கில் [கிழக்கில்] நின்று வருங்காற்று கொண்டல்என்றும் கூறப்படும்.) உயிர் - உயிர்ப்பு: முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர்.

இதுமுதல்பதின்மூன்றுகவிகள் - முதற்சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் மாச்சீர்களும், மற்றை மூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிவந்த நெடிலடி நான்குகொண்ட கலிநிலைத்துறைகள். (700)

47.-தருமன்தம்பியரை நினைத்தல்.

தனைப்பயந்தநற்றருமதேவதைதிருவருளால்
வினைப்பயன்களாலுறுதுயர்யாவையும்வீட்டிச்
சுனைப்பெரும்புனற்றாகமு மடிக்கடிதோன்ற
நினைப்புமெய்தியத்தம்பியர்தம்மையுநினைந்தான்.

(இ-ள்.) தனைபயந்த - தன்னைப்பெற்ற, நல் - சிறந்த, தரும தேவதை - யமதருமராசனது, திருஅருளால்-மேன்மையான கருணையினால், வினைப்பயன்களால்உறு- தீவினைப்பயன்களால்தோன்றுகிற, துயர்யாவைஉம் - துன்பங்களையெல்லாம், வீட்டி - ஒழித்து, சுனைபெரு புனல் தாகம்உம் அடிக்கடி தோன்ற - சுனையிலுள்ளமிக்கநீரைப் பருக வேணுமென்ற ஆசையும் அடிக்கடி தோன்றாநிற்க, நினைப்புஉம்எய்தி- முன்னே ஸ்மரணையையும், அடைந்து, அ தம்பியர் தம்மைஉம் நினைந்தான் - (நீர்கொணரச்சென்ற) அத்தம்பியரைப் பற்றியும் (பின்பு) நினைப்பிட்டான்; (எ - று.)

ஸ்மரணையடைந்ததருமபுத்திரன், தாகம் தோன்றாநிற்க, தம்பியரைநினைத்தானென்க. வீட்டி- இறந்தகாலவினையெச்சம். (701)

48.-தருமபுத்திரன்சென்று வீழ்ந்துகிடக்குந் தம்பியரைக் காணுதல்.

ஆனதன்மனவலியுட னாண்டுநின்றெழுந்து
கானகத்திடைநீங்கிய வறன்றருகாளை போனதம்பியர்சேவடிக் சுவட்டினிற்போயத்
தூநிறப்புனலுண்டுவீழ் துணைவரைக்கண்டான்.

(இ-ள்.) கானகத்திடை நீங்கிய அறன் தரு காளை (நாட்டினின்றும் வனவாசஞ் செய்யும்படி) காட்டினிடத்துச்சென்ற யமதருமனாற்பெறப்பட்ட புத்திரனாகியயுதிஷ்டிரன்,-ஆன தன் மனம் வலியுடன்-பொருந்திய தன்மனத்தின் வலிமையோடு, [மனோதைரியத்தோடு], ஆண்டுநின்று - அவ்விடத்திலிருந்து, எழுந்து-புறப்பட்டு, போன- (நீர்கொணருமாறு தன்கட்டளையைப்பெற்றுச்) சென்ற, தம்பியர்-தம்பிமாரின், சே அடி சுவட்டினில்-பாதம் வைத்த அடையாளத்தின்வழியே, போய்- தொடர்ந்துசென்று,-அ தூ நிறம் புனல் உண்டு வீழ் துணைவரை- அந்தச்சுனையின்சுத்தமானநிறத்தையுடைய நீரைப்பருகி வீழ்ந்துகிடக்கின்றதம்பிமாரை, கண்டான்-பார்த்தான்; (எ - று.)

ஆண்டுநின்றுஎழுந்து என்பதை, கானகத்திடைநீங்கிய என்பதனுடன் இயைத்துப் பொருள் காண்பாரு முளர். உண்டு என்பதில், உண்ணுதலென்றபொதுவினை- சிறப்பாகப்பருகுதலென்ற பொருளைத் தந்தது. (702)

49.-தம்பிமார்இறந்துகிடப்பதைக் குறித்துத் தருமபுத்திரன்எண்ணமிடுதல்.

ஊறிலாமைகண்டுடற்றின ரில்லெனவுணர்ந்து
மாறிலாதவரெங்ஙன மாருயிர்மாய்ந்தார்
சேறிலாதவெஞ்சுரத்திடைச் செழும்புனனுகரும்
பேறிலாமையினிறந்தனர் போலுமிப்பெரியோர்.

(இ-ள்.) ஊறுஇலாமை-(தம் தம்பிமார் உடம்பில்) புண்படு தலில்லாமையை, கண்டு-பார்த்து, 'உடற்றினர்- (இவர்களைப்) போர்செய்து அழித்தவர், இல்-இல்லை,' என-என்று, உணர்ந்து-அறிந்து, (பின்பு), 'மாறுஇலாதவர்- (தமக்கு) ஒப்புஇல்லாதவராகிய வீமன் முதலியவர்கள், எங்ஙனம்-எவ்வாறு, ஆர் உயிர்-(தமது) அருமையான உயிர், மாய்ந்தார்- இறந்தார்? சேறு இலாத - சாரமானதன்மை யில்லாத, வெம் சுரத்திடை- கொடிய பாலைவனத்தில், செழு புனல் - நிலவளத்துக்குக்காரணமான புனலை, நுகரும் - பருகுகின்ற, பேறு-பாக்கியத்தை, இலாமையின்-

உடையவராகாததனால்,இ பெரியோர்-இந்தப் பெரியவர், இறந்தனர் போலும்-உயிரொழிந்தார் போலும்';(எ-று.)- 'என்றுதருமபுத்திரன் எண்ணமிட்டான்'என்று வருவித்து முடிக்க: இது, சொல்லெச்சம் எனப்படும்.

'ஒருகால்வீமன்முதலியோர் பகைவரால் மாய்ந்தனரோ?'என்று சங்கித்து, 'இவருடம்பில்ஆயுதவடு ஒன்றுமில்லாமையால், இவர்கள் பகைவரோடுபொருது இறந்தவரல்லர்'என்று துணிந்து, பின்னர் 'இவர்கள் எவ்வாறு மாய்ந்தார்?'என்று ஆலோசித்து, தாகம் விஞ்சிப் பருகத் தண்ணீர்கிடைக்காத இளைப்பினால்தான்இவர்கள் இறந்திருக்கவேண்டுமென்று எண்ணமிட்டா னென்க. சேறு ஸார மென்ற பொருளில்வருதலை,"சேதனமென்னுமச்சேறகத்தின்மையால்" என்றநாலடியாரிலுங் காண்க. சேறிலாத வெஞ்சுரம் எனவே, நீர்நிழலில்லாத பாலைவனம்என்றவாறாயிற்று. தருமபுத்திரன் தன்னிலுஞ்சிறியவரான விமன் முதலியோரை 'பெரியோர்' என்றது-அன்னார்உடம்பின்வலிமை முதலியவற்றாற்பெருமைபெற்றவராதலால். (703)

50.-வீமன்எழுதியதைக் கண்டு தருமன் செய்தியையறிதல்.

அண்டகோளகையனையதோ ராதபத்திரத்தான்
மண்டலங்களீரொன்பதும் புரந்திடவல்லான்
சண்டமாருதியெழுதிய தாழ்மணலெழுத்தைக்
கண்டுநஞ்சமிக்கயத்தற லென்பதுகண்டான்.

(இ - ள்.)அண்டகோளகை அனையது- அண்டகோளத்தை ஒப்பதான, ஓர் ஆதபத்திரத்தால் - ஒப்பற்ற குடையினால்,மண்டலங்கள் ஈர் ஒன்பதுஉம்-பதினெட்டுப்பூமிகளையும்,புரந்திட-பாதுகாத்தற்கு, வல்லான்-வல்லவனாகியதருமபுத்திரன்,-தாழ் மணல்-குழிந்த மணலிலே, சண்டம் மாருதி - கொடுந்தன்மையையுடைய வீமசேனன், எழுதிய-எழுதியிருந்த, எழுத்தை-, கண்டு-பார்த்து, 'இகயத்து அறல்-இந்தச்சுனையிலுள்ளநீர், நஞ்சம்-விஷமாம்,'என்பது-என்பதை, கண்டான் - அறிந்தான்;(எ-று.)- வல்லான், எழுத்தைக் கண்டு, என்பது கண்டான் என்க.

வீமன்எழுதியதைப் படித்த பின் கயத்தைக்கண்டு தருமன் அதன் நீரையும்நஞ்சுஉள்ளதென்று அறிந்தான். அண்டகோளகை-உருண்ட வடிவமான அண்டம். திரண்டு ஓங்கியிருத்தலில்,ஆதபத்திரத்திற்கு அண்டகோளகை உவமையாம். ஆதபத்திரம்=ஆதபத்ரம்;வெயிலினின்று காப்பது எனக் குடைக்குக்காரணக்குறி. மண்டலங்கள் ஈரொன்பதாவன:- சிங்களம், சோனகம், சாவகம், சீனம், துளுவம், குடகம், கொங்கணம், கன்னடம், கொல்லம், தெலுங்கம், கலிங்கம், வங்கம், கங்கம், மகதம், கடாரம், கௌடம், கோசலம், திராவிடம் என்பன. அறல் நஞ்சம் - உடைமையையும் உடையதையும் அபேதப்படுத்திக் கூறிய உபசாரவழக்கு. நஞ்சம், அம்-சாரியை;நஞ்சு - நைதற்கு [இறத்தற்கு]க்காரணமானதெனக் காரணப் பொருள் உரைக்கலாம். அறல் - நீர்:மணலைஅறுத்துச்செல்வது எனக் காரணக்குறி. (704)

51.-தருமன்வீஷநிரைப் பருகச்செல்லுதல்.

வெஞ்சமஞ்செயவருவர்கொன் மீண்டுமென்றருளில்
வஞ்சகன்செய்தவஞ்சனையிதுவெனமதித்து
நஞ்சநீர்கொடுதானுந்தன் னாவினைநனைக்கும்
நெஞ்சனாகியநிறைபுனற்கயத்திடைநேர்ந்தான்.

(இ - ள்.)'வெம்சமம் செய - கொடிய போரைச் செய்வதற்கு, மீண்டுவருவர்கொல் - மறுபடியும் (பாண்டவர்கள்) வந்துவிடுவார் களோ? என்று - என்றஎண்ணத்தினால்,அருள் இல் வஞ்சகன் - கருணையில்லாதவஞ்சகனாகியதுரியோதனன், செய்த-, வஞ்சனை-வஞ்சகச் செயலாகும், இது-,'என - என்று, மதித்து - (தருமபுத்திரன்) எண்ணி,- தான்உம் நஞ்சம் நீர்கொடு - தானும் விஷநீரைக்கொண்டு, தன் நாவினை- தனதுநாக்கை, நனைக்கும்- ஈரமுண்டாக்கவேணுமென்று நினைக்கிற, நெஞ்சன் ஆகி - மனத்தை யுடையவனாய்,அநிறை புனல் கயத்திடை- நிறைந்தநீரைக்கொண்ட அந்தச்சுனையினிடத்தில்,நேர்ந்தான் - போய்ச்சேர்ந்தான். (எ - று.)

பாண்டவர்வனவாசஞ்செய்கையில் சூழ்ச்சிசெய்து அவரைக் கொல்லாவிட்டால்,வனவாசகாலம் நீங்கியபின் நம்முடன்பொருமாறு வருவார்: ஆதலால், அவரை வனவாசகாலத்திற்குள் கொன்றிட வேணும் என்று ஆலோசித்த துரியோதனன், பிறகு 'காட்டில்பாண்டவர் அலைந்துதிரியும்போதுஇங்குத் தண்ணீர் பருகவருவர் ஆதலால் இந்நீரை உண்டு அவர்கள் சாகுமாறு விஷத்தைக் கலந்து வைப்போம்'என்று சூழ்ச்சி செய்து இங்ஙனம் இந்நீரைநஞ்சமாக்கி யிருக்கவேண்டுமென்று யுதிஷ்டிரன் தன்மனத்தில் எண்ணினான். பின்பு நம் தம்பிமார் இறந்துவிட்டதனால் நாம்மாத்திரம் உயிர்வைத் திருப்பதிற் பயனில்லைஎன்ற கருத்தினால், தானும் தன்விடாய் தணிய நீர்பருகுமாறு சுனையின்கரையைஅடைந்தா னென்க. (705)

52.-இதுவும், அடுத்தகவியும்-தருமபுத்திரன் தண்ணீரைப்பருகத்தொடங்கிய சமயத்தில், அசரீரிகூறுதலைத்தெரிவிக்கும்.

திருந்துநல்வரைச்செங்கையா லள்ளியநீரை
அருந்துமவ்வயினகல்விசும் பிடையசரீரி
கருந்தடம்புனனஞ்சிது நுகர்வதுகருதேல்
விருந்தர்நால்வருமென்மொழி கேட்டிலர்வெய்யோர்.

மூன்று கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ-ள்.)(தருமபுத்திரன்), திருந்து நல் வரை செம் கையால்- அழகுபொருந்திய நல்லரேகைகளைக்கொண்ட(தனது) செந்நிறக்கையினால், அள்ளிய-முகந்தெடுத்த, நீரை-(அந்தச்சுனையின்)ஜலத்தை,அருந்தும் - பருகப்போகின்ற, அ வயின் - அச்சமயத்தில்,-அகல் விசும்பிடை- பரந்தஆகாசத்திலேதோன்றிய,அசரீரி-அசரீரியானது,- (அந்தத்தருமபுத்திரனைநோக்கி),கரு தடம் புனல்-கருநிறமுள்ள இந்தச்சுனையின்நீர்,நஞ்சு - விஷமுள்ளதாம்:(ஆதலால்), இது-இந்நீரை, நுகர்வது கருதேல் - பருகுமாறு எண்ணாதே: வெய்யோர்-கொடியோராகிய, விருந்தர் நால்வர்உம்-(இவ்விடத்திற்குப்) புதியவராய் வந்த நான்குபேரும், என் மொழி கேட்டிலர் - (இந்நீரைப்பருக வேண்டா என்று)நான் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டாரில்லை:(ஆதலால்) நீரைப் பருகி உயிர்மாய்ந்தனர்); (எ - று.)

இச்செய்யுளிலுள்ள 'அசரீரி'என்பது, அடுத்த செய்யுளிலுள்ள 'என' என்பதனோடுஇயையும். அசரீரி=சரீர மில்லாத தெனக் காரணப்பொருள்படும்: இதனை,ஆகாயவாணியென்று கூறுதலு முண்டு. விருந்து-புதுமை; புதியராய் வந்தவர், விருந்தர். 'நால்வரென்மொழிகேட்டிலர்'என இங்கு அநுவாதமாக வந்ததனால், சகதேவன்முதலியோர்சுனைநீரைப்பருகும்போதும் அசரீரி தடுத்ததெனக்கொள்ளுதல் ஏற்கும்: இனி, தன்வார்த்தையைத் தருமபுத்திரன் தள்ளாது கேட்க வேணுமென்ற கருத்தினால்,'நால்வர்என்மொழி கேட்டிலர் வெய்யோர்'என அசரீரி கற்பித்துக்கூறுகின்ற தெனக் கொள்வாருமுளர். (706)

53. உன்னையான்வினவுரைதனக்குத்தரமுரைத்துப்
பின்னைநீநுகர்பெறாதுபெற்றனையவிப்புனலை
அன்னைபோலுயிரனைத்தையும்புரந்திடுமரசே
என்னையோபெருந்தாகம்விஞ்சிடினுமின்றெனவே.

(இ - ள்.)அன்னைபோல் - தாயைப்போல், உயிர் அனைத்தைஉம் - எல்லாவுயிர்களையும்,புரந்திடும் - பாதுகாக்கின்ற, அரசே-அரசனே! இன்று - இப்போது, பெரு தாகம் விஞ்சிடின்உம் - மிக்கதாகம் அதிகரித்தாலும், என்னைஓ- அதனாலென்ன? யான்-, உன்னை-,வினவு உரை தனக்கு - வினாவுகின்றபேச்சுக்களுக்கு, உத்தரம் உரைத்து - மறுமொழிகூறிவிட்டு, பின்னை- பின்பு, நீ-, பெறாதுபெற்று அனைய- அடையத்தகாத பொருளை(அரிதில்) அடைந்தாற்போன்ற, இ புனலை- இந்தநீரை, நுகர் - பருகுவாய், என-என்று, கூற,-(எ-று.)-இச்செய்யுளில் 'என'என்பது அடுத்தசெய்யுளிலுள்ள "என்றான்"என்ற முற்றோடுமுடியும்.

பெறாது- எளிதிற்பெறப்படாதது:எதிர்மறை யொன்றன்பால் வினையாலணையும்பெயர்.'பெற்று'என்ற இறந்தகால வினையெச்சம்- பெற்றால்என எதிர்கால வினையெச்சப்பொருள்படுதலால் எச்சத் திரிபாம். (707)

54.-தன்னைவினவுமாறு தருமபுத்திரன் அவ்வசரீரியை நோக்கிச்சொல்லுதல்.

பெருநலம்பெறுமகனையப்பேரறக்கடவுள்
இருவிசும்பினிலருவமா யியம்பியமாற்றம்
திருவுளந்தனிற்கொண்டுதன் செங்கைநீர்வீழ்த்திப்
பொருவிலாமகன்புகலுவ புகறிநீயென்றான்.

(இ - ள்.) அபேர் அறம் கடவுள் - அந்தப் பெருமைபெற்ற அறத்தை நிலைநாட்டுகின்றகடவுளாகிய யம தருமராசன், பெரு நலம் பெறு மகனை- மிக்க நற்குணம்பெற்ற புத்திரனாகியயுதிஷ்டிரனைநோக்கி, இரு விசும்பினில் - பெரிய ஆகாயத்தில், அருவம்ஆய் - அசரீரியாய்நின்று, இயம்பிய - கூறிய, மாற்றம் - வார்த்தையை,-பொரு இலா மகன் - ஒப்பற்றமகனாகியஅந்தத்தருமபுத்திரன், திரு உளம்தனில் கொண்டு -(தனது) சிறந்தமனத்திலே எண்ணி, தன் செங்

கை நீர் வீழ்த்தி - தனது செந்நிறக்கையில் அள்ளிய நீரைக் கீழே கொட்டிவிட்டு, 'நீ-, புகலுவ-சொல்லக்கருதியிருப்பவற்றை, புகறி - சொல்வாய்,' என்றான் - என்று கூறினான்; (எ-று.)

அசரீரியாய்க் கூறியது அறக்கடவுளே என்பது, இச்செய்யுளால் விளங்கும். அவருவம்=அருபம்: வடசொல்லின்திரிபு. புகலுவ - பலவின்பால்வினை யாலணையும்பெயர். புகறி - முன்னிலையேவலொருமை வினைமுற்று. (708)

55.-இதுமுதல் மூன்றுகவிகள்-ஒருதொடர்: அறக்கடவுளின் வினாக்களையும் அதற்குத் தருமன் கூறிய விடைகளையும் தெரிவிக்கும்.

சொல்லு நூல்களிற்பெரியதேதரியமெய்ச்சுருதி
யில்லறத்தினுக்குரியதேதெண்ணுடையில்லாண்
மல்லன்மாலையின்மணமுளதேதுவண்சாதி
நல்லமாதவமேதுதங்லம்புரிநடையே.

(இ-ள்.) சொல்லும் நூல்களில் - (உலகத்திற்) சொல்லப்படுகின்ற சாஸ்திரங்களில், பெரியது-பெருமைபெற்றது, ஏது-எது? (என்பது அசரீரியின் வினா: இதற்க யுதிஷ்டிரன் விடை): - அரிய மெய் சுருதி - (பிறநூல்களிற்கிடைப்பதற்கு) அருமையான மெய்ம்மைப்பொருளையுடைய வேதமேயாகும்: இல்லறத்தினுக்கு உரியது ஏது - கிருகஸ்தாச்சிரமத்துக்கு உரிமையான பொருள் எது? (என்பது வினா: இதற்குவிடை):-எண் உடை இல்லாள்- (நற்குணங்களால்) மதிப்பு வாய்ந்த மனைவியே யாவன்: மல்லல் மாலையில்-வளப்பமுள்ள பூமாலைகளில், அணம் உளது-நறுமணத்தையுடையது, ஏது-எது? (என்பதுவினா: இதற்குவிடை):-வண் சாதி-வளப்பமுள்ள சாதிப்பூமாலையேயாகும்: நல்ல மா தவம் ஏது-சிறந்த பெரிய தவம் எது? (என்பதுவினா: இதற்குவிடை): - தம் குலம் பரி நடைஏ-தமதுகுலத்துக்கு ஏற்ப அநுஷ்டித்துவருகின்ற நல்லொழுக்கமே; (எ-று.)

ஒருவர் தமதுகுலாசாரம் தவறாதுநடப்பின், அவருக்கு வேறு மாதவம் வேண்டா என்பது, ஈற்றடியாற் பெறப்படும். சுருதி-ஸ்ருதி: எழுதாக்கிளவியாய்க் குருசிஷ்யபரம்பரையிற் கேள்விமூலமாய் வருவது எனக் காரணப்பொருள்படும் வடசொல். இல்லறம்-வீட்டில் மனைவியுடனிருந்து செய்யுந் தருமம்; கிருகஸ்தாச்சிரமதருமம். சாதி ஜாஜீஎன்ற வடமொழியின் திரிபு என்பர் ஒருசாரார்: இதனைப் பிச்சிப்பூ என்றும் வழங்குவர். (709)

56. முனிகுலந்தொழுகடவுள்யார்மொய்துழாய்முகுந்த
னனைமணங்கமழ்குழலினர்க்கியற்கையாததுநாண்
தனமிகுந்தவர்க்கேதரண்டகைபெறுதான
மினியதேதிருசெவிக்கிளங்குதலையரின்சொல். *(இ-ள்.) முனி குலம் தொழு-(உலகப்பற்றையொழித்த) இருடிகளின் கூட்டம் வணங்குகின்ற, கடவுள்-தேவதை, யார்-யாவர்? (என்பது வினா: இதற்குவிடை):- மொய் துழாய் முகுந்தன் - நெருங்கிய திருத்துழாய்மாலையையணிந்த முகுந்தனாவன்; நனை மணம் கமழ் - பூவரும்பின் மணம் வீசுகின்ற, குழலினர்க்கு-கூந்தலையுடைய மகளிர்க்க, இயற்கை அது-இயல்பாய் அடையவேண்டிய அந்தக்குணம், யாது-எது? (என்பது வினா: விடை):- நாண்-நாணமாகும்: தனம் மிகுந்தவர்க்கு-செல்வம் மிக்கவர்க்கு, அரண்-பாதுகாவலாவது, ஏது-எது? (என்பது வினா: இதற்குவிடை):- தகை பெறு - தகுதிபொருந்திய, தானம்-ஈகையாம்: இரு செவிக்கு-(மனிதனுடைய) இரண்டுசெவிகளுக்கும், இனியது-இனிமையைத் தருவது, ஏது-எது? (என்பது வினா: இதற்கு விடை):- இளகுதலையர்-முதிராத மழலைச்சொற்கள் பேசுகின்ற குழந்தைகளின், இன்சொல்-இனிமையான சொல்லாகும்; (எ-று.)*

'முனிவர்கள் தொழுங் கடவுள் முகுந்தன்' என்றமையால், மோக்ஷத்தைப்பெறவிரும்புவோர் அந்தத்திருமாலையே பணிவ ரென்ற தாயிற்று. முகுந்தன்' என்ற வடசொல்-மோக்ஷலோகத்தைத் தருபவன் என்று பொருள்படும். இச்செய்யுளின் நான்காம் அடியில், "குழலினிது யாழினிது என்பதம்மக்கள், மழலைச்சொற்கேளாதவர்" என்ற திருக்குறள், கருதத்தக்கது. துழாய்=துளஸீ: வடசொல். அரண்-ஸரணம்: வடசொல் திரிபு. (710)

57. நிற்பதேதுகொனீடிசையொன்றுமேநிற்குங்
கற்பதேதுகொல்கசடறக்கற்பதேகல்வி
யற்பமாவதேதனைத்தினுமயற்கரத்தேற்றல்
சிற்பமாமிவைசெப்பெனச்செப்பினன்சிறுவன்.

(இ-ள்.) நிற்பது-நிலைத்துநிற்பது, ஏதுகொல்-எதுவோ? (என்பதுவினா: இதற்குவிடை):-நீடு இசை ஒன்றுஉம்ஏ-நீண்ட கீர்த்தியொன்றும், நிற்கும் - நிலைத்துநிற்கும்; கற்பது ஏது கொல்-கற்றுக்கொள்ளவேண்டுவது, எதுவோ? (என்பதுவினா:இதற்குவிடை):- கசடு அற-குற்றமில்லாமல், கற்பது - படிக்கவேண்டுவதாகிய, கல்வி-படிப்பேயாகும்;

அனைத்தின்உம் - எல்லாத்தொழிலினுள்ளும், அற்பம் ஆவது - (ஒருவனுக்குச் சிறுமையுண்டாக்குவது, ஏது-எது? (என்பது வினா: இதற்குவிடை):- அயல் கரத்து-பிறருடைய கையிலருந்து, ஏற்றல்-(ஒருபொருளை) யாசித்துப்பெறுதலாம்; சிற்பம் ஆம் இவை - அருமையாகிய இக்கேள்விகளுக்கு, செப்பு-விடை யளிப்பாய், என-என்று (யமதருமன்) வினாவ, -சிறுவன்-(அந்தயமனது) புத்திரனாகிய யுதிஷ்டிரனும், செப்பினன்-(உடனுக்குடனே) விடையளித்தான்; (எ-று.)

ஐம்பத்தைந்தாம்பாடல்முதல் இந்தப்பாடல்வரையில் வினாக்கட்குவிடை உடனுக்குடனே வந்திருத்தலைக்காண்க. "ஒன்றாவுலகத்துயர்ந்தபுகழல்லால், பொன்றதுநிற்பதொன்றில்" என்ற குறளால், புகழென்பதொன்றுமே பூமியில் எப்போதும் அழியாதுநிற்பதாதலையறிக. கல்விக்குக்கசடுஆவது - ஐயந்திரிப்புகளையுடையதாதல்: ஐயமாவது - சந்தேகவுணர்வு: திரிபுஆவது - ஒன்றை மற்றொன்றாக நினைக்கும் மாறுபாடான உணர்வு. (711)

58.-யமதருமன்பிரதியட்சமாக வந்து கூறுதல்.

இவ்வகைப்பலவினவலுமியம்பியமகனை
அவ்வயிற்பெரிதுவந்துகண் ணினுக்கிலக்காகிச்
செவ்வயிற்பொலஞ்சிலம்பெனச் சேர்ந்துமெய்தழுவி
வெவ்வயிற்புரிவிரகெலாம்விளம்பினன்மாதோ.

(இ-ள்.) இவகை-இவ்வாறு, பல-பலவினாக்களை,வினவலும்- கேட்டவுடனே, இயம்பிய-(தாமதிக்காமல்)விடைகூறிய, மகனை- யுதிஷ்டிரனை,-(யமதருமன்),-அவயின்-அப்போது, பெரியது உவந்து-மிகவுங்கொண்டாடி, கண்ணினுக்கு இலக்கு ஆகி - (அந்த யுதிஷ்டிரனுடைய) கண்ணுக்குப் பிரதியட்சமாகி, செவ் வயின்-அழகைத் தன்னிடத்திற்கொண்ட,பொலம் சிலம்பு என-பொன்மயமான மேருமலை போல, சேர்ந்து-வந்து,மெய் தழுவி-(அந்தத்தருமபுத்திரனுடைய) உடம்பை அணைத்துக்கொண்டு,வெவ் வயின்-வெப்பமாகிய காட்டில், புரி- செய்யவேண்டிய, விரகுஎலாம் - உபாயங்களையெல்லாம்,விளம்பினன்- கூறினான்;(எ-று.)-மாது, ஓ-ஈற்றசைகள்.

தன்வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு நச்சுநீரைப் பருகாதுநின்று தான்கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் ஏற்றவிடை அளித்ததனால்,யமதருமன் மகனைமிகவுவந்து, கண்ணுக்கிலக்காகி மெய்தழுவினன். யமதருமன் கோரமான கரியரூபத்துடன்வராது கண்ணுக்கினியஓங்கிய வடிவுகொண்டு வந்தன னென்பார்,'செவ்வயிற்பொலஞ்சிலம் பெனச் சேர்ந்து என்றார்.(712)

வேறு.

59.-இதுவும் அடுத்தகவியும்-குளகம்:'உன்தம்பியரின் மரணத்தையொழிக்கவழியுண்டு'என்று ஒருமந்திரத்தை யமன்யுதிஷ்டரனுக்குக் கூறியது.

அறப்பெருங் கடவுளென் றறிந்து தாதையைச்
சிறப்புடன் சேவடி சென்னி சேர்த்திய
மறப்பெரும் புதல்வனைமகிழ்ந்து நும்பியர்
இறப்பினையொழிப்பதற் கேது வுண்டெனா.

(இ-ள்.)'(தன்னைத்தழுவியவன்),அறம் பெரு கடவுள்- தருமத்தைநிலைநாட்டும்பெருமைபெற்ற யமதருமன்,'என்று-என்பதை, அறிந்து-, தாதையை - தந்தையினுடைய, சே அடி-அழகிய திருவடிகளில், சிறப்புடன் - மதிப்புடனே, சென்னி - (தன்) முடியை, சேர்த்திய-சேர்த்தின [காலில்விழுந்துவணங்கின என்றபடி],மறம் பெரு புதல்வனை-வீரத்தையுடையபெருமைபெற்ற புத்திரனை,மகிழ்ந்து-, நும்பியர் இறப்பினை - உனதுதம்பிமார்க்கு (இப்போது) நேர்ந்துள்ள மரணத்தை, ஒழிப்பதற்கு - போக்குவதற்கு, ஏது-காரணம்[வழி],உண்டு-,'எனா-என்றுசொல்லி,-(எ-று.)-"எனஅருள்செய்தான்"(60) என்க. தாதையைசென்னியை சேர்த்திய என்பது வடமொழிநடை. ஏது=ஹேது என்பதன்திரிபு. இரண்டாமடி - முற்றுமோனை.

இதுமுதல்இச்சருக்கம் முடியுமளவும்-மூன்றாஞ்சீர்ஒன்றுமாச்சீரும், மற்றவை விளச்சீர்களுமாய்வந்த அளவடிநான்குகொண்ட கலிவிருத்தங்கள். (713)

***60. நச்சுநீர்குடித்துயிர் நீத்தநால்வரின்
உச்சமாமன்புடை யொருவன்றன்னைநீ
இச்சையானிம்மறை யியம்பியெண்ணியோர்
அச்சமற்றழையென வருள்செய்தானரோ.***

(இ - ள்.)'நஞ்சுநீர் குடித்து-(சுனையின்)விஷநீரைப் பருகி, உயிர் நீத்த - (தம்) உயிரைவிட்ட, நால்வரின் - (வீமன் முதலிய) நால்வருக்குள், உச்சம் ஆம் அன்புஉடை ஒருவன் தன்னை- மிகுதியான அன்பையுடைய ஒருவனைக்குறித்து,நீ-, இச்சையான்-விருப்பத்தோடு, இ மறை இயம்பி - இந்தவேதமந்திரத்தைச் சொல்லி, எண்ணி - நினைத்து,ஓர் அச்சம் அற்று அழை - ஓர் அச்சமில்லாமல் அழைப்பாய்,'என - என்று, அருள்செய்தான் - கருணையோடு(அந்தமந்திரத்தைக்)கூறினான்,(அந்த யம தருமன்), (எ-று.)

உச்சம்,இச்சா - வடசொற்கள். மூன்றாமடியும்நான்காமடியும்- முற்றுமோனை. நஞ்சு+நீர்=நச்சுநீர்:வேற்றுமையில் மென்றொடர்க் குற்றியலுகரம் வன்றொடர்க்குற்றியலுகரமாயிற்று.இங்கே 'மறை'என்பது- வேதத்தின் மிகச்சிறுபகுதியாகிய ஒரு மந்திரத்தைக் காட்டிற்று. அரோ - ஈற்றசை. (714)

61.-தருமன்,மந்திரத்தாற் சகதேவனைஎழுப்புதல்.

***தாதைகூறியமறை தனைக்கொண்டேசுதன்
ஏதமுற்றிடாவகை யிளையதம்பியை
ஊதைவந்துள்புக வுணர்ச்சிநல்கினான்
வேதமுநிகரிலா விரதவாய்மையான்.***

(இ - ள்.)தாதை கூறிய-(தன்) தந்தையாகிய யம தருமன் உபதேசித்த, மறைதனைகொண்டு- வேதமந்திரத்தைக்கொண்டு, சுதன்- (அந்தத்தருமனுக்குப்) புத்திரனாகிய,வேதம்உம் நிகர் இலா-வேதமும் (தனக்கு) ஒப்பாகமாட்டாத, விரதம் வாய்மையான் - சத்தியத்தையே விரதமாகவுடையவனாகியயுதிஷ்டிரன், ஏதம் உற்றிடாவகை - நாசம் நேரிடாதபடி, இளையதம்பியை-இளையதம்பியின் சரீரத்தில், ஊதை - பிராணவாயுவானது, வந்து-, உள்புக - உள்ளேபுகுமாறு செய்து, உணர்ச்சி நல்கினான்- பிரஞ்ஞையை யுண்டாக்கினான்;

விரதவாய்மையான், மறைதனைக்கொண்டுஇளையதம்பியையுணர்ச்சி நல்கினானென்க. இளையதம்பி என்பதற்கு- வியாசபாரதத்திற்கு ஏற்ப, நகுலனையெனக் கூறினுமாம். புக என்பதன் பின், 'செய்து'என ஒருசொல் வருவிக்கப்பட்டது.வேதம்போலவே தரும புத்திரன்சத்தியந்தவறாதவனென்பார் 'வேதமுநிகரிலாவிரத வாய்மையான்' என்றார். விரதவாய்மையான்-வாய்மை விரதத்தான் என விகுதிபிரித்துக் கூட்டுக. ஊதை-ஊது என்ற வினைப்பகுதியினடியாகப்பிறந்த பெயரென்பர். தாதை, சுதன் - தாத:,ஸு த:என்ற வடசொற்கள் திரிபுகள். (715)

62.-சகதேவனைப்பிழைப்பித்ததுகண்டு 'வீமார்ச் சுனர்களைவிட்டு இவனைப்பிழைப்பிக்கக் காரணம் என்?' என்று யமதருமன் வினாவல்.

***கண்டுநின்றறப்பெருங் கடவுள்வாயுவின்
திண்டிறன்மாமகன் றேவர்கோமகன்
மண்டழல்விடத்தினான்மடியமாமருத்து
அண்டர்நல்கிளவலையழைத்ததென்னென்றான்***

(இ-ள்.)கண்டுநின்று - (யுதிஷ்டரன் சகதேவனைப்பிழைப்பித்த தைப்)பார்த்துநின்று, அறம் பெரு கடவுள் - யம தருமராசன், (தன் புத்திரனைநோக்கி), 'வாயுவின்- வாயுதேவனுடைய, திண் திறல்- மிக்க வலிமையுள்ள, மா மகன் - சிறந்தபுத்திரனும் [வீமசேனனும்],தேவர் கோமகன்-தேவாதிபனானஇந்திரனுக்குப் புத்திரனானஅருச்சுனனும், மண்டு அழல் விடத்தினால்- மூள்கின்ற வெப்பத்தையுடைய விஷத்தால், மடிய - மடிந்திருக்க, மா மருந்து அண்டர்- சிறந்த வைத்தியத்தொழிலைக்கொண்ட அசுவினீதேவர்கள், நல்கு-பெற்ற, இளவலை-இளையதம்பியை,அழைத்தது - உயிர்மீட்டது, என்-யாது காரணத்தினால்?'என்றான்-என்றுவினாவினான்; (எ-று.)

'உனக்குச்சொந்தமான தம்பிமாரும், பெருவீரருமான வீமார்ச்சுனர்களில் ஒருவரைப் பிழைப்பிப்பதைவிட்டு மாற்றாந்தாயின் புதல்வனாய்ச்சாதாரணவீரனானஇளையசகோதரனைப்பிழைப்பித்தது யாது காரணம்?' என வினாவினான்யமதருமராசனென்க. அண்டர்-தேவர்: 'மருத்துஅண்டர்'எனவே, வைத்தியத்தொழிலையுடைய அசுவினீதேவர்களைக்காட்டிற்று. திண்டிறல் - ஒருபொருட்பன்மொழி. (716)

63.-அதற்குத்தருமன் கூறிய விடை.

குத்திரமிலாமொழிக் குந்திக்கியானொரு
புத்திரனுளனெனப் புரிந்துநல்கினாய்
மத்திரிக்கொருமக வில்லைவல்லவர்
சித்திரம்வகுத்தெனத் திகழுமேனியாய்.

இதுவும் அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ-ள்.)வல்லவர் சித்திரம் வகுத்து என-எழுதத்தேர்ந்தவர் சித்திரம் எழுதினாற்போல,திகழும்-விளங்குகின்ற, மேனியாய்-சரீரத்தையுடையவனே! குத்திரம் இலா மொழி-இழிவில்லாத பேச்சையுடைய, குந்திக்கு - குந்தீ தேவிக்கு, யான் ஒரு புத்திரன் உளன் என - 'யான்ஒரு புத்திரன் இருக்கிறேன்'என்று சொல்லுமாறு, புரிந்து- மனம் விரும்பி, நல்கினாய்-(என்உயிர்போகாதவாறு) கொடுத்திட்டாய்; மத்திரிக்கு-(எனது மாற்றாந்தாயாகிய)மாத்திரி யென்பவளுக்கோ, ஒரு மகவு இல்லை-(யான்இவனைப்பிழைப்பிக்காவிட்டால்)ஒருபுத்திரனும் இல்லை;(எ- று.)- ஆதலால்தான்இவனைப்பிழைப்பித்தேன் என்று வருவித்து முடிக்க.

குத்திரம்-க்ஷுத்ரம், மத்திரி-மாத்ரீ: வடசொற்சிதைவுகள். குந்திக்கியான் - குற்றியலிகரம். (717)

64.-யமதேவன்தன்புத்திரனுக்குப்
பகைவரை வெல்லும்மந்திரம் முதலியன தருதல்.

என்றுதன்றந்தையோ டியம்பத்தந்தையும்
மன்றலந்தொடைமுடி மைந்தனுக்கமர்
வென்றிடுமறைகளும் வில்லொடேவுவேல்
என்றபல்படைகளும்யாவுநல்கினான்.

(இ-ள்.) என்று-,தன் தந்தையோடு-தன் தந்தையினிடத்தில், இயம்ப - (தருமபித்திரன்) சொல்ல,-தந்தைஉம்- (அவனது) பிதாவாகிய யமனும், மன்றல் - வாசனையுள்ள,அம் - அழகிய, தொடை-பூமாலையை,முடி - தலையிலணிந்துள்ள,மைந்தனுக்கு - புதல்வனாகியயுதிஷ்டிரனுக்கு, அமர் வென்றிடு-யுத்தத்தில் வெல்லவல்ல, மறைகள்உம் -மந்திரங்களையும், வில்லொடு - வில்லுடனே, ஏவு வேல் என்ற - பகைவர்மீது விடத்தக்க வேல் என்று சொல்லப்படுகிற, (இவ்வாறான),பல் படைகள்உம் - பல ஆயுதங்களையும்,யாஉம் - மற்றும் அவன்கேட்ட எல்லாவரங்களையும், நல்கினான்- கொடுத்தான்;(எ-று.)

தம்பிமாரைப்பிழைப்பித்தமை 'யாவும்நல்கினான்'என்பதனாற் பெறப்படும். வென்றிடுமறை, ஏவுவேல் - வினைத்தொகைகள். வில்லொடெஃகம் வேல் என்றும்பாடம். (718)

65.-இரண்டுகவிகள்- ஒருதொடர்:துரியோதனன்
அபிசாரவேள்விசெய்வித்தது முதலியவற்றை
யுதிஷ்டிரனிடம்யமதேவன் தெரிவித்தல்.

கருதலனழைத்ததுங் காளமாமுனி
புரிதழல்வளர்த்ததும் பூதம்வந்ததும்
அருகிவர்நச்சுநீ ரருந்திமாய்ந்ததும்
விரிசினத்துடனது மீண்டுபோனதும்.

(இ-ள்.)கருதலன் அழைத்ததுஉம்-பகைவனானதுரியோதனன் ஒருமுனிவனைக்கொண்டுகாளமாமுனியை) அழைப்பித்ததையும், காளமாமுனி புரி தழல் வளர்த்ததுஉம்-(நிர்ப்பந்தத்திற்குக்கட்டுப்பட்டு) அந்தக்காளமாமுனிவன் ஓமஞ்செய்கின்ற அக்கினியை வளர்த்து வேள்விசெய்ததையும், பூதம் வந்ததுஉம் - (அந்த வேள் விக்குண்டத்திலிருந்து) பூதமொன்று வெளிப்பட்டுவந்ததையும், இவர் அருகு நஞ்சு நீர் அருந்தி மாய்ந்ததுஉம்- இந்த உன் தம்பிமார் அருமையாய்க்கிடைத்த விஷநீரைக்குடித்து உயிரொழிந்ததும், அது விரிசினத்துடன்மீண்டு போனதுஉம் - அந்தப்பூதம் (முன்னமே இறந்த பாண்டவர்களைக்கொல்லுமாறு என்னைஏவினையே! என்று) மிக்க சினத்துடனே (தன்னையேவியகாளமாமுனிவனிடம்) திரும்பிச் சென்றதையும்,-(எ-று.)

அருகுநீர்-அருகிய நீர்: அரிதிற்கிடைத்த நீர். இனி தமக்கு அருகே (கிடைத்த) நீர் என்றலுமாம். நஞ்சு+நீர்=நச்சுநீர்: [நன்-உயிர்.34] (719)

66. முனிவனைக்கொன்றதுமுனிவன்வாய்மையில்
துனிவனத்துழையினைத்தொடர்ந்துபோயதும்
தனிவனத்திடைவிடத் தடாகஞ்செய்ததும்
இனிமையிற்புத்திரற் கியாவுங்கூறினான்.

(இ-ள்.) முனிவனைகொன்றதுஉம் - (தன்னையேவிய)முனிவனையே (அந்தப்பூதம்) கொன்றிட்டதையும், முனிவன் வாய்மையின்- ருஷிகுமாரனுடைய வார்த்தையினால்,துனி வனத்து-வெறுப்புக்கு இடனான காட்டிலே, உழையினைதொடர்ந்து போயதுஉம்-(பாண்டவர்கள்) மானைத் தொடர்ந்து சென்றதையும், தனி வனத்திடை - (கொடுமையால்) ஒப்பற்ற காட்டிலே, விடம் தடாகம் செய்ததுஉம் - விஷநீரையுடைய பொய்கையை (த் தான்) உண்டாக்கியதும், புத்திரற்கு - தன்மகனானயுதிஷ்டிரனுக்கு, யாஉம் - எல்லாவற்யைும், இனிமையின் கூறினான்? இனிது சொன்னான்;(எ-று.)

முனிவன் க்ருஷ்ணாஜிநத்தைமான் கவர்ந்துகொண்டுபோனது முதலியன, துரியோதனன் காளமாமுனியைக்கொண்டு செய்வித்த அபிசாரவேள்வியினால்பாண்டவராகியநீங்கள் உயிர்மாளாதிருத்தற் பொருட்டு யான் செய்வித்தசெயல்களே யென்பது விளங்க, 'இனிமையின்யாவும்கூறினான்'என்றது. (720)

67.-'வனவாசங்கழித்துஅஜ்ஞாதவாசகாலத்தையும் இனிதுகழிப்பீர்'என்று ஆசிசொல்லி யமன் சென்றிடுதல்.

நன்பெருவனஞ்செறி நாளகன்றன
பின்பிறரறிவுறாப்பெற்றிபெற்றுநீர்
துன்புறாதிருமெனச்சொல்லியேகினான்
அன்பினாலருள்புரிந்தரியதாதையே.

(இ-ள்.)'நல்- நல்ல, பெரு வனம் - பெரிய காட்டிலே, செறி- நெருங்கிக்கழிக்கவேண்டிய, நாள - நாள்கள் [பன்னிரண்டுவருஷங்கள்], அகன்றன பின் - கழிந்தனவானபிறகு, நீர்-,-(அஜ்ஞாதவாசஞ் செய்யவேண்டிய ஓர்யாண்டிலும்), பிறர் அறிவு உறாபெற்றிபெற்று - பிறரால் அறியப்படாத தன்மையையடைந்து, துன்புஉறாது- வருத்தமடையாமல், இரும் - இனிதிருப்பீர்,'என - என்று, சொல்லி - (வாழ்த்துச்சொல்லைக்)கூறிவிட்டு, அன்பினால்அருள் புரிந்து - அன்புடனே கருணைசெய்து,ஏகினான்- சென்றிட்டான்:(யாவனெனில்),- அரியதாதை- (யுதிஷ்டிரனுடைய) அருமையான தந்தையாகிய யம தருமராசன்;(எ-று.)

நல்லபாம்புஎன்பதுபோல 'நல்வனம்'என்றார். தேவமானத்தால் 'நாள்'என்றது. அகன்றது என்று பிரதிபேதம். (721)

68.-தருமன்முதலியோர் யமனைவணங்கித்தம் வனத்தை யடைதல்.

தம்பியரனைவருந்தத்தமாவிபெற்று
உம்பரிற்றலைவனாமுரியதந்தையை
வம்பவிழ்மலரடி வணங்கிநெஞ்சுடன்
அம்பகமலர்ந்துதம் மடவியெய்தினார்.

(இ-ள்.)தம்பியர் அனைவர்உம்-தம்பிமார்கள் எல்லோரும், தம்தம் - தங்கள் தங்களுடைய, ஆவி பெற்று - உயிரையடைந்து, உம்பரில் தலைவன் ஆம் -தேவர்களில் தலைமைபெற்றவனாகிய,உரிய தந்தையை - உரிமைபெற்றதந்தையாகி யமதருமனை,வம்பு அவிழ் மலர்அடி - நறுமணம்வீசுகின்ற தாமரை மலரைப்போன்ற பாதங்களில், வணங்கி - நமஸ்கரித்து, (மகிழ்ச்சியினால்),நெஞ்சுடன்-மனத்துடன், அம்பகம் - கண்களும், மலர்ந்து - மலரப்பெற்று, தம் அடவி - தமக்குரிய காட்டை, எய்தினார்- அடைந்தார்கள்;(எ-று.)

அனைவரும்ஆவிபெற்று, வணங்கி, மலர்ந்து, அடவி எய்தினார் என்க. பிராணனைத்தந்தவனும் ஒரு தந்தையாவனாதலாலும்,யமதருமன் போனஉயிரைத்தந்தவ னாதலாலும்,அவனை'உரியதந்தை'என்றா ரென்னலாம். (722)

69.-பாண்டவர்திரௌபதியினிடம் நிகழ்ந்தன கூறுதல்.

தீதறக்கானிடைச் செறிந்தவைவரும்
பேதுறத்தொடர்ந்தொரு பிணைபின்போனதும்
ஏதமுற்றிறந்தது மெழுந்துமீண்டதும்
ஆழ்துயர்த்திரௌபதிக் கறியக்கூறினார்.

(இ-ள்.) தீதுஅற-(வந்த) தீமைநீங்கிவிட, கானிடை - காட்டிலே, செறிந்த - நெருங்கிச்சேர்ந்த, ஐவர்உம்- பஞ்சபாண்டவர்கள்,-பேதுஉற- மனக்கலக்கமுண்டாக, ஒருபிணை- ஒரு பெண்மானை,பின் தொடர்ந்து போனதுஉம்- ,-ஏதம்உற்று - (அலைச்சலால்இளைப்பும் பெருந்தாகமெடுத்தலுமாகிய) பொல்லாங்கையடைந்து, இறந்ததுஉம் - (சுனை நீரைப்பருகி) உயிரொழிந்ததையும், எழுந்து மீண்டதுஉம்-(யமதருமராசனால் உயிர்பெற்று) எழுந்து மீண்டுவந்த செய்தியையும்,-ஆழ்துயர்-(சென்றவர்கள் இன்னும் வரவில்லையே யென்று) ஆழ்ந்ததுயரத்தைக்கொண்டிருந்த, திரௌபதிக்கு-,அறிய - தெரியுமாறு [விளக்கமாக],கூறினார்-;-இறந்துமீண்டதும் என்றும் பாடம். (723)

இந்தச்சருக்கத்துக்கதை வியாசபாரத்திற்கூறியபடி சுருக்கமாகக் காட்டப்படும்: வருமாறு:-யுதிஷ்டிரன்முதலாயினோர் காமியக வனத்தினின்று த்வைதவனத்திற்கு மீண்டும் வந்தனர்;அங்கே ஒருமான் மரத்திலுராயும்போது தன்கொம்பிலேமாட்டிக்கொண்ட பிராமணனொருவனுடைய அரணிக்கட்டையுடன் ஓடிவிட்டது. அந்தப் பிராமணனுடைய வேண்டுகோளினால் அதை மீட்டுத் தரும் பொருட்டு அந்தமானைப் பாண்டவர் தொடர்ந்து சென்றனர்: வெகுதூரம் பாண்டவர்களை அலைக்கழித்ததும் அந்த மான் மறைந்திட்டதாக, அந்தப் பாண்டவர்கள் களைப்படைந்து அங்கோர் ஆலமரத்தடியில் தங்கினர். பிறகு பாண்டவர்கள் தண்ணீர்பருகவேணுமென்ற வேட்கையினராயினர். அப்பால் யுதிஷ்டிரனுடைய உத்தரவினால் நகுலன் மரத்தின்மீதுஏறிச் சமீபத்தில் ஒருபொய்கையிருத்தலைக் கண்டு சொல்ல, பின்பு முறையே நகுலன்முதலிய நால்வரும் தண்ணீர்கொணருமாறு அப்பொய்கையை யடைந்து ஆங்குள்ள இயக்கன் சொல்லைக் கேளாமல் தண்ணீர்பருகி உயிர்நீங்கி மீண்டுவராதிருந்தனர். அதுகண்ட யுதிஷ்டிரன் ஆங்குச் சென்று பொய்கைக்கரையிலே விழுந்துகிடக்கிற தம்பிமாரைக்கண்டு மிகவும்புலம்பினான். பின்பு அப்பொய்கைநீரை அவ்யுதிஷ்டிரன் பருகச் சென்றானாக, இயக்கன் தோன்றி, 'யான்கேட்கும் வினாக்களுக்கு விடையிறுத்தபின்னரன்றி முன்பு தண்ணீர் பருகற்க'என்றுதடுக்க, யுதிஷ்டிரனும் தண்ணீரைப்பருகாது அவ்வியக்கன்கேட்கும் வினாக்களுக்கெல்லாம் ஏற்ற விடையளித்தான். அதனால் மனமுவந்த இயக்கன், வீமன் முதலிய நால்வரையும் உயிர்ப்பித்தான். அப்பால் அந்த இயக்கன் யுதிஷ்டிரனிடத்துத் தான் யமதருமராசனென்பதையும் சீலத்தை யாராயும்பொருட்டே அரணிக்கட்டையைக்கவர்தல் முதலியன தான் செய்தவை யென்றுங் கூறி, அவ்யுதிஷ்டிரனுக்கு வேண்டிய வரங்களைத் தந்து சென்றிட்டா னென்பது.

நச்சுப்பொய்கைச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆரணிய பருவம்முற்றுப்பெற்றது.